КОПНЕЖЪТ НА ВЕКОВЕТЕ

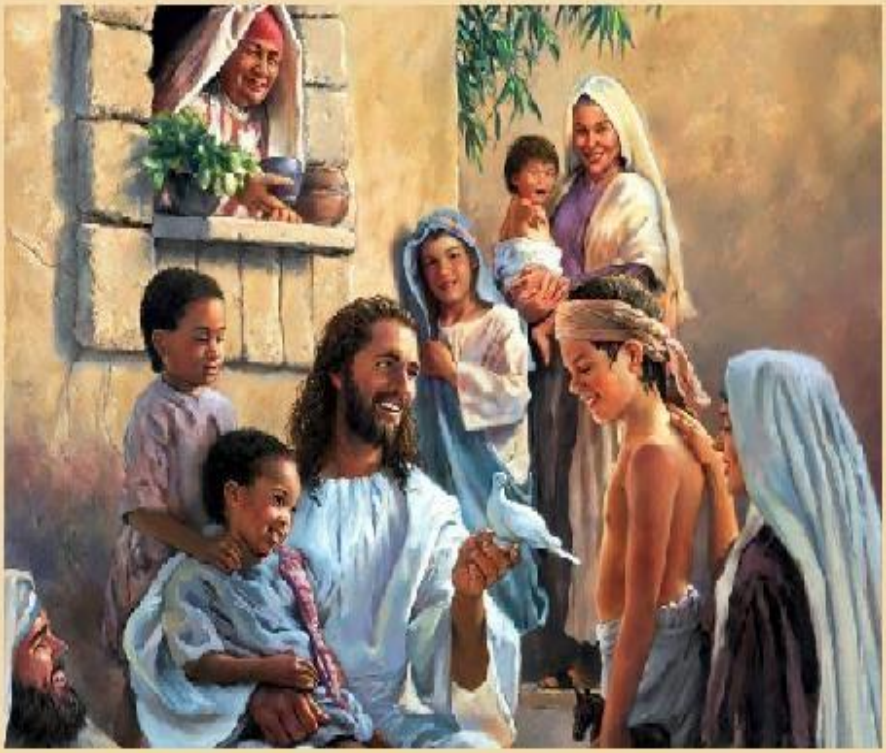

Елън Г. Уайт

КОПНЕЖЪТ НА ВЕКОВЕТЕ

Елън Уайт

СЪДЪРЖАНИЕ:

1.Бог с нас - 6

2.Избраният народ- 11

3."А когато се изпълни времето" - 13

4."Роди ви се Спасител" - 17

5.Посвещението- 20

6."Видяхме звездата Му" - 25

7.Детство- 29

8.Посещение на Пасхата- 34

9.Дни на борба- 39

10.Гласът в пустинята- 44

11.Кръщението- 52

12. Изкушението- 55

13. Победата- 62

14. "Намерихме Месия" - 66

15. На сватбеното тържество - 73

16.В Своя храм - 80

17. Никодим- 87

18. "Той трябва да расте" - 93

19.До Якововия кладенец - 96

20.“Ако не видите знамения и чудеса” - 104

21.Витесда и Синедрионът- 107

22.Затварянето и смъртта на Йоан Кръстител - 116

23.“Божието царство наближи” - 124

24. “Не е ли Тоя синът на дърводелеца?” - 128

25.Призивът край езерото- 133

25. В Капернаум - 136

27.Ако искаш, можеш да ме очистиш” - 143

28.Левий – Матей- 150

29. Съботата - 157

30. “И определи дванадесет души” - 162

31.Планинската проповед - 168

32.Стотникът - 179

33.Кои са Мои братя? - 183

34.Поканата- 188

35.“Мълчи! Утихни!” - 191

36.Докосване с вяра- 197

37.Първите евангелизатори- 200

38.“Дойдете - починете си” - 207

39.“Дайте им вие да ядат” - 211

40.Една нощ на езерото- 216

41.Кризата в Галилея - 220

42.Предания - 229

43.Събаряне на прегради- 232

44.Истинският знак - 235

45.Предвещание за кръста- 239

46.Той се преобразява- 246

47.Служене- 249

48. “Кой е най-големият?” - 252

49. На празника Шатроразпъване- 260

50.Сред примки - 265

51.Светлината на живота- 271

52.Божественият Пастир- 280

53.Последното пътуване от Галилея - 284

54.Добрият самарянин- 291

55.Не с външен показ- 295

56.Благославяне на децата- 299

57."Едно ти липсва" - 302

58."Лазаре, излез!" - 305

59.Свещенически заговори- 313

60.Законът на новото царство- 317

61.Закхей - 320

62.Угощението в дома на Симон - 324

63."Твоят Цар иде" - 331

64.Един осъден народ - 338

65.Храмът очистен отново- 342

66.Спор- 351

67.Изобличаване на фарисеите- 356

68.Във външния двор- 364

69. На Елеонския хълм - 369

70. "Тия най-скромни мои братя" - 376

71.Слуга на слугите- 379

72. "За Мое възпоменание" - 386

73. "Да се не смущава сърцето ви!" - 392

74.Гетсимания - 405

75.Пред Анна и съдилището на Каяфа - 413

76.Юда - 424

77. В съдилището на Пилат - 429

78. Голгота - 443

79.Свърши се! - 454

80.В гробницата на Йосиф - 459

81.Той възкръсна! - 467

82.Защо плачеш? - 472

83.Пътят към Емаус - 475

84.Мир вам! - 479

85. Отново край езерото- 483

86. Идете, научете всички народи - 488

87.При Моя Отец и при вашия Отец - 407

1. Бог с нас

“И ще Го нарекат Емануил (което значи Бог с нас).”

“Светлината от познаването на Божията слава” се вижда “в лицето на Исус Христос”. От вечността Господ Исус Христос бе едно с Отец; Той бе “образ на Бога”, образ на величието и мощта Му, “излъчване на Неговата слава”. Той дойде в нашия свят, за да изяви тази слава. Той дойде да разкрие на помрачената от греха земя светлината на Божията любов - да бъде “Бог с нас”. Затова за Него бе пророкувано: “И ще Го нарекат Емануил.”

Идвайки да обитава между нас, Исус трябваше да разкрие Бога и на хора, и на ангели. Той бе Словото Божие - Божията мисъл, достъпна за нашите сетива. В молитвата за учениците Си Той каза: “Изявих им Твоето име” - “милостив и изпълнен с благодат, дълготърпелив и изобилстващ с доброта и истина” - “за да бъде любовта, с която Ме възлюби, в тях и Аз в тях”. Но това откровение не бе дадено само за децата Му, родени тук на земята. Нашият малък свят е учебникът за вселената. Божията чудна, благодатна цел, тайната на изкупителната любов, е темата, в която “ангели желаят да погледнат” и тя ще бъде за тях предмет за изучаване през безкрайни векове. И изкупените, и непадналите същества ще намерят в кръста на Христос своята наука и песен. Ще се разкрие, че славата, грееща от лицето на Исус, е славата на саможертвената любов. В светлината на Голгота ще се види, че законът на себеотрицателната любов е закон на живота и за земята, и за небето; че любовта, която “не търси своето”, има своя източник в Божието сърце; и че в кроткия и смирен Исус е разкрит характерът на Този, Който обитава в непристъпна за човека светлина.

В началото Бог се разкри във всички дела на сътворението. Христос бе Този, Който разпростря небесата и положи основите на земята. Неговата ръка окачи световете в космоса и извая полските цветя. “Ти, Който със силата Си утвърждаваш планините.” “Негово е морето, дори Той го е направил” (Пс. 65:6, 95:5). Той беше този който изпълни земята с красота и въздуха с песни. И върху всичко по земята, във въздуха и в небесата Той написа вестта за любовта на Отец.

Сега грехът е помрачил съвършеното творение на Бога, върху което все още стои Неговият почерк. И до днес всички сътворени същества изявяват славата на превъзходството Му. Нищо освен егоистичното човешко сърце не живее за себе си - няма птица, която да пронизва въздуха, нито животно, което се движи по земята и което да не служи на някой друг живот. Всеки лист в гората, всяка тревичка на земята имат своята служба. Във всяко дърво, храст и лист прелива този елемент на живот, без който нито човек, нито животно могат да живеят, а човекът и животното на свой ред служат за живота и на дървото, и на храста, и на листа. Цветята разлистват своята хубост, излъчват аромата си, благославяйки света. Слънцето пръска светлината си, за да радва хиляди светове. Океанът, източник на всички потоци и извори, получава водите си отвсякъде, но ги приема, за да дава. Влагата, която се издига от недрата му, пада като дъжд на земята, за да покълва и напъпва всичко по нея.

Славните ангели намират радост в даването - те отдават любов и неуморна грижа за падналите и нечестивите. Небесни същества умоляват човешките сърца, носят на този тъмен свят светлина от небесните дворове. Чрез нежна и търпелива служба те действат върху човешкия дух, за да доведат грешните до приятелство с Христос, което е по-близко, отколкото те осъзнават.

Но като оставим настрана тези по-малки представители, ние виждаме Бога в Исус. Гледайки Исус, откриваме, че славата на нашия Бог е да дава. "От Себе Си нищо не върша - каза Христос, - живият Отец Ме е изпратил и Аз живея чрез Отца." "Аз не търся слава за Себе Си, но славата на Онзи, Който Ме е изпратил" (Йоан 8:28, 6:57, 8:50, 7:18). С тези думи е изразен великият принцип, който е закон на живота за всемира. Христос получи всичко от Бога, но Той прие, за да дава. Така в небесните дворове чрез Неговата служба за всички сътворени същества животът на Отец протича към всички чрез възлюбения Син. Чрез Сина вълната от любов се връща с хвала и радостна служба към великия Източник на всичко. И така, чрез Христос се затваря цикълът на благотворителността, отразяващ характера на великия Дарител, законът на живота.

Този закон бе нарушен в самото небе. Грехът възникна от желанието да търсиш за себе си. Луцифер, осеняващият херувим, пожела да бъде пръв в небето. Искаше да добие власт над небесните същества, да ги откъсне от Създателя им и да спечели тяхното уважение. С тази цел той представи Бога фалшиво, приписвайки Му желание за себевъздигане. Постара се да прехвърли своите зли качества на обичащия Създател. Така измами ангелите, така измами и хората. Доведе ги до съмнение в Божието слово и до недоверие в добротата Му. Понеже Бог е Бог на справедливост и на страшно величие, Сатана Го представи като жесток и непрощаващ. Така увлече хората да се присъединят към него в бунт срещу Бога и нощта на окаяността падна над света.

Земята потъна в тъмнина от фалшиво разбиране за Бога. Лукавата власт на Сатана трябваше да бъде съкрушена, за да се разсее тъмнината и светът отново да се върне при Бога. Това не можеше да се извърши чрез сила. Насилието противоречи на принципите на Божието управление. Бог желае служба само от любов; а любовта не се налага със заповед; тя не се печели със сила или власт. Само любовта пробужда любов. Да познаваш Бога, означава да Го обичаш; Неговият характер трябваше да бъде разкрит в контраст с характера на Сатана. Това дело можеше да извърши само едно Същество в цялата вселена. Само Този, който познаваше висотата и дълбочината на Божията любов, можеше да я изяви. Сред тъмната нощ на света трябваше да изгрее Слънцето на правдата "с изцеление в крилата Си" (Малахия 4:2).

Планът за нашето изкупление не бе съставен след грехопадението на Адам, а преди него. Той бе откровение "на тайната, която е била замълчана от вечни времена" (Римл. 16:25). Това бе разкриване на принципите, които от вечни времена бяха в основата на Божия трон. От началото Бог и Христос знаеха за отстъплението на Сатана и за грехопадението на човека, подмамен от лукавата сила на отстъпника. Бог не нареди да съществува грехът, но го предвидя и взе мерки за да посрещне това ужасно събитие. Толкова голяма бе

любовта Му към света, че се закле да даде "Своя единороден Син, за да не погине ни един, който вярва в Него, но да има вечен живот" (Йоан 3:16).

Луцифер бе казал: "Ще възвиша престола си над Божиите звезди; Ще бъда подобен на Всевишния" (Исая 14:13, 14). Но Христос, "като беше в Божия образ, пак не счете, че трябва твърдо да държи равенството с Бога, но се отказа от всичко, като взе на Себе Си образ на слуга и стана подобен на човеците" (Филип. 2:6, 7).

Това бе доброволна жертва. Исус можеше да остане при Отец Си. Можеше да задържи небесната слава и службата на ангелите. Но Той избра да върне скиптъра в ръцете на Отец, като слезе от трона на вселената, за да занесе светлина на тези, които са в тъмнина, и живот на погиващите.

Преди почти две хиляди години в небето се чу с тайнствена важност глас от Божия трон: "Ето, ида!" "Жертва и принос не си поискал, но приготвил си Ми тяло... Ето, дойдох (в свитъка на книгата е писано за Мене) да извърша Твоята воля, о, Боже" (Евр. 10:5-7). С тези думи се извести изпълнението на намерението, скрито от вечни векове. Исус бе готов да посети нашия свят и да се въплъти в човешко тяло. Той каза: "Приготвил си Ми тяло." Ако се бе появил със славата, която имаше при Отец преди създаването на света, ние не бихме издържали светлината на присъствието Му. За да можем да Го гледаме и да не умрем, изявлението на славата Му бе закрито. Неговата Божественост бе забулена с човешко естество - невидимата слава във видимия човешки образ.

Тази велика цел биваше представяна чрез сянкови образи и символи. Горящият храст, в който Христос се яви на Мойсей, откриваше Бога. Символът, избран да представи Божеството, бе нисък храст без външна привлекателност. Но той съдържаше Безкрайния. Всемилостивият Бог обви славата Си в един най-скромен символ, за да може Мойсей да Го види и да остане жив. Също и чрез облачния стълб през деня и огнения стълб нощем Бог общуваше с Израил, разкривайки на хората волята Си и придавайки им Своята благодат. Божията слава бе засенчена и величието Му - покрито, за да могат да го видят слабите очи на смъртните човеци. Христос трябваше да дойде в "нашето унищожено тяло" (Филип. 3:21), "в подобие на човек". В очите на света Той не притежаваше красота, за да Го пожелаят. Но въпреки това бе въплътеният Бог, светлината на небето и земята. Славата на величието бе забулена и скрита, за да може да се приближи до скърбящите, изкушавани хора.

Бог нареди на Мойсей за Израил: "И да Ми направят светилище, за да обитавам между тях" (Изх. 25:8). И Той обитаваше в светилището сред Своя народ. През цялото уморително скитане на израилтяните из пустинята символът на присъствието Му бе с тях. Христос разположи Своята скиния* сред нашия човешки лагер. Опъна Своята шатра до човешките шатри, за да обитава между нас и да ни запознае със своя Божествен характер и живот. "И словото стана плът и пребиваваше между нас; и видяхме славата Му, слава като на единородния от Отца, пълно с благодат и истина" (Йоан 1:14).

Понеже Исус дойде да обитава сред нас, ние знаем, че Бог познава нашите изпитания и съчувства на скърбите ни. Всеки син и дъщеря на Адам могат да разберат, че нашият Създател е приятел на грешниците. Защото във всяко учение на благодат, във всяко обещание за радост, във всяко дело на

любов и Божествено привличане, изявено в живота на Спасителя на земята, ние виждаме "Бог с нас".

Сатана представи Божия закон на любовта като закон на егоизма. Той заяви, че е невъзможно да се подчиняваме на Божиите предписания. Грехопадението на нашите първи родители и окаянството, което дойде в резултат от него, той приписа на Създателя, като подведе хората да смятат Бога за автор на греха, страданието и смъртта. Исус трябваше да развенчае тази измама. Като един от нас Той трябваше да ни даде пример за послушание. Затова прие нашето естество и премина през нашия живот. "Затова трябваше да се оприличи във всичко на братята Си" (Евр. 2:17). Ако трябваше да понесем нещо, което Исус не е понесъл, тогава точно в тази точка Сатана би представил Божията сила като недостатъчна за нас. Затова Исус бе "във всичко изкушен като нас" (Евр. 4:15). Той издържа всяко изпитание, на което сме подложени ние, не упражни за своя полза сила, която не ни е предоставена безплатно. Срещна се с изкушението като човек и победи чрез силата, дадена му от Бога. Той каза: "Драго ми е, Боже Мой, да изпълнявам Твоята воля; да, законът Ти е дълбоко в сърцето Ми" (Пс. 40:8). Като обикаляше да върши добро и лекуваше всички поразени от Сатана, Той ясно разкри на хората характера на Божия закон и естеството на службата Си. Неговият живот свидетелства, че е възможно и ние да бъдем послушни на Божия закон.

Христос влезе в контакт с човечеството чрез Своето човешко естество. Като Бог Той се хвана за Божия трон. Като човешки Син ни даде пример за послушание, а като Божи Син ни дава сила за послушание. Христос бе Този, който говори на Мойсей на планината Хорив: "АЗ СЪМ, КОЙТО СЪМ... Така кажи на чадата Израилеви: "Оня, Който Съм, ме изпрати при вас" (Изх. 3:14). Това бе обещание за освобождението на Израил. Затова, когато дойде в човешки образ, Той заяви, че е "АЗ СЪМ". Детето от Витлеем, кроткият и смирен Спасител, е Бог, "явен в плът" (1Тимотей 3:16). А на нас ни казва: "АЗ СЪМ добрият Пастир." "АЗ СЪМ Пътят, и Истината, и Животът." "Даде Ми се всяка власт на небето и на земята" (Йоан 10:11, 6:51, 14:6; Матей 28:18). "АЗ СЪМ гарант за всяко обещание. АЗ СЪМ, не бой се. "Бог с нас" - е сигурността за освобождението ни от греха, уверение за силата ни да се подчиняваме на небесния закон.

Като се унижи да приеме човешко естество, Христос разкри характер, противоположен на Сатана. Но Той слезе дори по-ниско по пътеката на смирението. "Като се намери в човешки образ, смири Себе Си и стана послушен до смърт, даже смърт на кръст" (Филип. 2:8). Както първосвещеникът сваля своите великолепни свети одежди и служи с бяла ленена дреха на обикновен свещеник, така и Христос прие образ на слуга и принесе жертва, като самият Той бе и Свещеникът, и Жертвата. "Но Той биде наранен поради нашите престъпления, бит биде поради нашите беззакония, на Него дойде наказанието, докарващо нашия мир" (Исая 53:5).

Христос понесе това, което ние заслужаваме, за да може с нас да се постъпи така, както Той заслужава. Той бе осъден за нашите грехове, в които няма никакъв дял, за да може ние да бъдем оправдани чрез Неговата правда, в която ние нямаме никакъв дял. Той понесе смъртта, която принадлежеше на

нас, за да можем ние да получим живота, който бе Негов. "С Неговите рани ние се изкупихме."

Чрез Своя живот и чрез смъртта си Христос придоби дори нещо повече от това да възстанови разрушеното от греха. Целта на Сатана бе да раздели вечно Бога и човека, но чрез Христос ние се свързваме с Бога още по-тясно, отколкото, ако никога не бяхме съгрешили. Приемайки нашето естество, Спасителят се свърза с човека с връзка, която никога не може да се разкъса. Той е свързан с нас през вечните векове. "Бог толкова възлюби света, че даде Своя единороден Син" (Йоан 3:16). Той Го даде не само за да понесе нашите грехове и да умре като наша жертва за нас. Даде Го на падналото човечество, за да ни увери в неизменното Си намерение за мир, Бог даде единородния Си Син да стане член на човешкото семейство и завинаги да запази човешкото си естество. Това е обещанието, че Бог ще изпълни Своето Слово. "Защото ни се роди дете, Син ни се даде; и управлението ще бъде на рамото Му." Бог прие човешко естество в лицето на Своя Син и занесе това естество в най-висшето небе. "Човешкият Син" споделя трона на всемира. "Човешкият Син" ще бъде наричан "Чудесен, Съветник, Бог могъщ, Отец на вечността, Княз на мира" (Исая 9:6). "АЗ СЪМ" е Помирителят между Бога и човека, положил ръка и на двамата. Този, Който е "свят, невинен, непорочен, отделен от грешните, не се срамува да ни нарече Свои братя" (Евр. 7:26, 2:11). Земното и небесното семейство се свързаха чрез Христос. Прославеният Христос е наш брат. Небето е съхранено в човечеството, а човекът е обгърнат в обятията на Безкрйната любов.

За Своя народ Бог казва: "Ще бъдат като камъни на корона, блестящи над земята Му. Защото колко велика е благостта Му и колко голяма красотата Му" (Захария 9:16, 17). Ликуването на изкушените ще бъдат вечно свидетелство за Божията милост. В бъдните векове "Той ще показва... премногото богатства на Своята благодат чрез добрината Си към нас в Христа Исуса", "тъй щото на небесните началства и власти да стане позната... многообразната премъдрост на Бога според предвечното намерение, което Той изработи в Христа Исуса, нашия Господ" (Еф. 2:7, 3:10, 11).

Чрез изкупителното дело на Христос бе оправдано Божието управление. Всемогъщият бе изявен като Бог на любовта. Обвиненията на Сатана бяха отхвърлени и характерът му - разобличен. Никога вече нямаше да възникне бунт. Никога вече грехът няма да влезе във всемира. Всички ще са в безопасност за вечни векове. Чрез саможертвената си любов земните и небесните обитатели се свързват със своя Творец в неразделно единство.

Делото на изкуплението ще бъде завършено. Там, където изобилстваше грях, Божията благодат изобилстваше още повече. Самата земя - мястото, което Сатана твърдеше, че е Негово, ще бъде не само изкупена, но и възвисена. Нашият малък свят, попаднал под проклятието на греха, бе единственото тъмно петно в Неговото славно творение. Но той ще бъде издигнат над другите светове в Неговата вселена. Тук, където Божият Син опъна Своя шатър, където Царят на славата живя, страда и умря - тук, сред хората ще бъде Божията скиния "и Той ще обитава с тях и те ще бъдат Негов народ, и Сам Бог ще бъде с тях и те ще бъдат Негови люде, и Самият Бог ще бъде с тях, техен Бог". В

безкрайни векове изкупените ще живеят в светлината на Господа и ще Го хвалят за неизразимо скъпия Му дар.

2. *Избраният народ*

Повече от хиляда години еврейският народ бе чакал идването на Спасителя. Това събитие бе основа на най-светлите надежди на евреите. В песни и пророчества, в ритуалите на храма и в домашните молитви те включваха Неговото име. Но когато дойде, не Го познаха. Възлюбеният на небето бе за тях "като корен от суха земя, нямаше благообразие, нито приличие" и не видяха в Него красота, за да Го пожелаят. "У Своите Си дойде, но Своите Му Го не приеха" (Исая 53:2; Йоан 1:11).

Но Бог бе избрал Израил. Той го бе призовал да опази сред хората знанието за Неговия закон, да опази символите и пророчествата, които сочеха към Спасителя. Желанието Му бе Израил да бъде извор на спасение за света. Това, което Авраам бе в своята земя, Йосиф - в Египет и Даниил - във вавилонския дворец, това трябваше да бъдат и евреите сред другите народи - да разкриват Бога.

Като призова Авраам, Господ му каза: "...ще те благословя; и ще бъдеш за благословение;... и в тебе ще се благословят всички земни племена" (Бит. 12:2, 3). Същото обещание бе повторено чрез пророците. Дори след като Израил бе опустошен от война и пленничество, обещанието бе: "И останалите от Яков ще бъдат всред много племена като роса от Господа, като леки дъждове на тревата, които не чакат човека, нито се бавят за човешките чада" (Михей 5:7). Чрез Исая Бог заяви за храма в Ерусалим: "Защото домът Ми ще се нарече молитвен дом на всичките племена" (Исая 56:7).

Но израилтяните устремиха надеждите си към светско величие. От времето, когато влязоха в ханаанската земя, те отстъпиха от Божиите заповеди и последваха езичниците. Напразно Бог ги предупреждаваше чрез пророците Си. Напразно страдаха, наказани с езическото робство. След всяка реформация следваше още по-ниско падение.

Ако израилтяните бяха верни на Бога, Той щеше да изпълни Своята цел чрез тях - да ги възвиси като народ, достоен за уважение. Ако бяха послушни, Той би ги издигнал "по-високо от всичките народи, които е направил за похвала, за именитост и за слава... ". "Всички народи по земята - каза Мойсей - ще видят, че ти си наречен на Господнето име и ще се убоят от тебе." Като чуят тези думи, народите ще кажат: "Ето, мъдри и разумни люде са тия на тоя велик народ" (Вт. 26:19, 28:10, 4:6). Но поради тяхната невярност Божието намерение можеше да се изпълни само чрез продължителни беди и унижения.

Израилтяните бяха подчинени на Вавилон и разпръснати по земите на езичниците. В нещастията си мнозина подновиха своята вярност към завета. Като закачиха арфите си на вървите и плачеха за святия храм, останал пуст, светлината на истината изгря чрез тях и знанието за Бога се разнесе между народите. Езическите жертвени системи представляваха извращение на системата, наредена от Бога. Мнозина, които искрено спазваха езическите

ритуали, научиха от евреите какво е значението на Божествено постановената служба и чрез вяра прегърнаха обещанието за Изкупител.

Много от изгнаниците бяха преследвани. Немалко от тях загубиха живота си, защото отказаха да оскверният съботата и да съблюдават езическите празници. Когато идолопоклонниците биваха подбуждани да смажат истината, Господ довеждаше слугите си лице в лице с царе и управители, за да могат и те, и народът им да получат светлина. Отново и отново най-великите монарси бяха водени да възвестяват върховенството на Бога, на Когото се покланяха техните еврейски пленници.

Чрез вавилонското робство израилтяните бяха успешно излекувани от поклонението на идоли. През следващите векове те страдаха от потисничеството на езическите неприятели, докато не се затвърди убеждението, че успехът им зависи от изпълнението на Божия закон. Но за мнозинството от евреите послушанието не бе подбудено от любов. Мотивите им бяха егоистични. Те отдаваха външна служба на Бога само за придобиване на национално величие. Не станаха светлината за света, но се изключиха от света, за да избягнат изкушението от идолопоклонство. В наставленията, дадени от Мойсей, Бог бе поставил ограничения за връзката им с езичниците, но те бяха изтълкувани фалшиво. Вместо да ги предпазят да не приемат езическия начин на живот, те станаха разделителна стена между Израил и другите народи. Евреите виждаха в Ерусалим своята надежда и наистина ревнуваха да не би Господ да се смили и над езичниците.

След завръщането от Вавилон започна да се обръща особено внимание на религиозните наставления. По цялата страна бяха издигнати синагоги, където свещеници и книжници обясняваха закона. Бяха създадени и училища, в които наред с изкуства и науки се проповядваха принципите на правдата. Но тези институции се покварихa. През време на пленничеството много от евреите бяха приели езически идеи и обичаи и сега ги включиха в религиозната си служба. В много неща се съобразяваха с обичаите на идолопоклонството.

Като отстъпиха от Бога, евреите в голяма степен загубиха смисъла на обредната служба. А тази служба бе установена от Христос. Във всяка своя част тя бе символ за Него и бе изпълнена с живот и духовна красота. Но евреите загубиха духовния живец на церемониите си и се отклониха към мъртва формалност. Уповаваха се на самите жертви и наредби вместо на Този, Когото те символизираха. За да запълнят мястото на онова, което бяха изгубили, свещениците и равините умножаваха изискванията си и колкото по-сурови ги правеха, толкова по-малко се изявяваше Божията любов. Измерваха своята святост с количеството на церемониите, докато сърцата им се изпълваха с гордост и лицемерие.

Невъзможно бе да се пази законът с всичките му дребни и обременителни предписания. Тези, които желаеха да служат на Бога и се опитваха да спазват предписанията на равините, пъшкаха под тежко бреме. Не можеха да намерят покой, укорявани от тревожната си съвест. Така Сатана работеше, за да обезкуражи народа, да потъпче представата му за характера на Бога и да предизвика презрение към вярата на Израил. Той се надяваше да потвърди своето обвинение, изявено в небесния бунт, че Божиите изисквания

са несправедливи и неизпълними. "Дори Израил - заяви той - не опази закона."

Макар че евреите жадуваха за идването на Месия, те нямаха истинска представа за мисията Му. Не търсеха изкупление от греха, а освобождение от римляните. Гледаха на идващия Месия като на завоевател, който ще строши властта на подтисника и ще издигне Израил до световно господство. Така бе подготвен пътят за отхвърлянето на Спасителя.

По времето, когато се роди Христос, народът стенеше под управлението на господари чужденци, измъчван от вътрешни борби. На евреите бе позволено да поддържат формално самостоятелно управление, но нищо не можеше да прикрие робството, под което се намираха, нито да ги утеши за ограничаването на властта им. Римляните предявяваха правото да назначават и отстраняват първосвещеника и този пост често бе придобиван чрез мошеничества, подкупи и дори убийства. Така свещеничеството ставаше все по-покварено. Въпреки това свещениците притежаваха голяма власт и я използваха за егоистични и користни цели. Народът бе подложен на техните безмилостни изисквания, а от римляните бе натоварен с тежки данъци. Това състояние на нещата предизвикваше широко недоволство сред народа. Често се вдигаха народни въстания. Алчност и жестокост, недоверие и духовно безразличие разяждаха сърцето на нацията.

Омразата към римляните, както и националната и духовна гордост станаха причина евреите да се придържат още по-строго към установените от тях форми на поклонение. Свещениците се опитваха да поддържат репутация на святост чрез стриктно съблюдаване на религиозните церемонии. Народът, живеещ сред мрак и робство, и управниците, които се уповаваха на силата си, копнееха да дойде Този, Който ще победи неприятелите им и ще възстанови Израилевото царство. Те изучаваха пророчествата, но без духовен поглед върху тях. Така отминаха онези текстове в Писанията, които говореха за смирението на Христос при първото Му идване и тълкуваха фалшиво местата, описващи славата на Второто Му пришествие. Гордост помрачаваше погледа им. Те тълкуваха пророчествата според себелюбивите си желания.

3. *"А когато се изпълни времето"*

"А когато се изпълни времето, Бог изпрати Сина Си..., за да изкупи ония, които бяха под закона, та да получим осиновението" (Гал. 4:4, 5).

Идването на Спасителя бе предсказано в Едем. Когато Адам и Ева чуха за пръв път това обещание, започнаха да очакват скорошното му изпълнение. Те посрещнаха с радост своя първороден син, надявайки се, че може би той е Освободителят. Но изпълнението на обещанието се бавеше. Тези, които първи го получиха, умряха, без да Го дочакат. От дните на Енох това обещание бе повтаряно от патриарси и пророци. То поддържаше жива надеждата за Неговото явление, но Той все не идваше. Пророчеството на Даниил откри времето на идването Му, но не всички тълкуваха вестта правилно. Минаваха век след век, гласовете на пророците замлъкнаха. Ръката на поробителя тежеше

върху Израил и мнозина бяха готви да възкликнат: "Дните минават, а никое видение не се сбъдва" (Езекиил 12:22).

Но както звездите в огромните орбити на начертания си път, така и Божиите намерения нито избързват, нито се отлагат. Чрез символите на голямата тъмнина и димящата пещ Бог бе открил на Авраам робството на Израил в Египет. Той бе заявил, че времето за пребиваването на евреите там ще бъде четиристотин години. "И подир това - каза Той - ще излязат с голям имот" (Бит. 15:14). Срещу тези думи напразно воюва цялата власт на гордата фараонова империя. Точно "в същия ден", посочен в Божието обещание, "всичките войнства Господни излязоха от Египетската земя" (Изх. 12:41). Така в небесния съвет бе определен и часът за идването на Христос. Когато големият часовник на времето посочи точния час, Исус се роди във Витлеем.

"Когато се изпълни времето, Бог изпрати Своя Син." Провидението бе насочило движенията на народите, вълната на човешкия импулс и влияние, за да узрее светът за идването на Избавителя. Народите бяха обединени под едно управление. Един език се говореше навсякъде и бе признат за официален. Евреите от всички земи, където бяха разпръснати, се събираха в Ерусалим за годишните празници. Като се връщаха в местата, където живееха, те можеха да разнасят вестта за идването на Месия.

По това време езическите системи губеха влиянието си над народа. Хората бяха уморени от празна показност и басни. Копнееха за религия, която да задоволи сърцето. Но макар да изглеждаше, че светлината на истината се е отдръпнала от хората, имаше много, които търсеха светлината, изпълнени с тревога и скръб. Те жадуваха да се запознаят с живия Бог и да получат уверение за живот след смъртта.

Тъй като евреите се бяха отклонили от Бога, вярата им бе помръкнала и надеждата им едва мъждукаше, осветлявайки бъдещето неясно. Думите на пророците оставаха неразбрани. За множеството от народа смъртта бе ужасна тайна, пълна с несигурност и мрак. Не само плачът на майките от Витлеем, но и викът, откъснат от сърцето на човечеството, бе пренесен през вековете от пророка, гласа в Рама, - "плач и голямо ридание; Рахил оплакваше чадата си и не искаше да се утеши, защото ги няма вече" (Матей 2:18). В "мястото на смъртната сянка" хората нямаха утеха. Те мечтаеха да видят Освободител, когато тъмнината щеше да бъде разпръсната и тайната на бъдещето - разкрита.

Извън еврейския народ имаше хора, които предсказаха появяването на един Божествен учител. Тези хора бяха търсачи на истината и на тях бе даден Духът на Боговдъхновението. Такива учители се появяваха един след друг като звезди в тъмното небе. Пророческите им думи запалваха надежда в сърцата на хиляди в езическия свят.

От стотици години Писанията бяха преведени на гръцки, който тогава се говореше по цялата Римска империя. Евреите бяха разпръснати навсякъде и тяхното очакване идването на Месия се споделяше в известна степен и от езичниците. Сред ония, които евреите наричаха езичници, имаше хора, които разбираха пророчествата в Писанията за Месия по-добре от израилевите учители. Имаше такива, които се надяваха Той да дойде като освободител от греха. Философите се стараеха да проникнат в тайната на еврейското

богослужение. Но гордостта на евреите пречеше да се разпространи поверената им светлина. Като се стараеха да поддържат разделение между себе си и другите народи, те не желаеха да предадат знанията за значението на символичната служба, които все още притежаваха. Истинският тълкувател трябваше да дойде. Този, който бе представен чрез символите, трябваше да обясни значението им.

Чрез природата, чрез образи и символи, чрез патриарсите и пророците Бог бе говорил на света. Но на хората трябваше да се дадат уроци на човешки език. Вестителят на завета трябваше да говори. Трябваше да се чуе гласът Му в собствения Му храм. Христос трябваше да дойде и да изговори думи, които да бъдат ясно разбрани. Той, авторът на Истината, трябваше да отдели Истината от плявата на човешките прибавки, които я обезсилваха. Принципите на Божието управление и планът на изкуплението трябваше да се посочат ясно. Уроците на Стария завет трябваше да бъдат прогласени пред хората в пълнота.

Сред евреите още имаше верни души, потомци на оня свят род, чрез който бе запазено знанието за Бога. Те още се надяваха да се изпълни обещанието, дадено на бащите им. Укрепваха вярата си, като пребъдваха в уверението, дадено на Мойсей: "Господ Бог ще ви въздигне от братята ви пророк, както въздигна мене" (Деян. 3:22). Отново и отново четяха как Той ще "седне да съди земята", как островите ще "очакват Неговата поука", как езичниците ще "дойдат при светлината Ти и царете при бляскавата Ти зора" (Исая 42:4, 60:3).

Думите на умиращия Яков ги изпълваха с надежда: "Не ще липсва скиптър от Юда, нито управителев жезъл отсред нозете му, докле дойде Сило" (Бит. 49:10). Западащата сила на Израил свидетелстваше, че скоро предстои идването на Месия. Пророчеството на Даниил рисуваше славата на Неговото царуване над една империя, която ще покори всички земни царства и според думите на пророка "ще пребъде вечно" (Даниил 2:44). Докато малцина разбираха естеството на Христовата мисия, широко бе разпространено очакването на един могъщ княз, който ще установи своето царство в Израил и който ще дойде като освободител на народите.

Времето се изпълни. Човечеството, деградирало от векове на престъпление, копнееше за идването на Изкупителя. Сатана бе работил, за да създаде бездна - дълбока и непроходима, между небето и земята. Чрез измамите си той бе затвърдил хората в греха. Целта му бе да изчерпи Божието дълготърпение и да угаси любовта Му към човека, за да остане светът под сатанинското му управление.

Сатана се опитваше да скрие от хората знанието за Бога, да отклони вниманието им от Божия храм и да установи свое собствено царство. Неговата борба за върховенство изглеждаше почти напълно успешна. Истина е, че във всяко поколение Бог е имал Свои работници. Дори сред езичниците имаше хора, чрез които Христос действаше, за да издигне народа от греха и деградацията. Но тези хора бяха презирани и мразени. Много от тях понесоха насилствена смърт. Тъмната сянка, която Сатана бе хвърлил върху света, се сгъстяваше все повече.

Чрез езичеството Сатана бе отклонил от векове хората от Бога, но големия си триумф спечели, когато изврати вярата на Израил. Като служеха и се покланяха на собствените си представи, езичниците изгубиха знанието за Бога и изпадаха все повече и повече в поквара. Така стана и с Израил. Принципът, че човек може сам да се спаси чрез собствените си дела, стоеше в основата на всяка езическа религия, но той стана принцип и на еврейската религия. Сатана го присади в нея. И където се спазваше, хората нямаха бариера против греха.

Вестта за спасението се предава на човеци чрез човеци. Но евреите се опитаха да придобият монопол върху истината, която е вечен живот. Те бяха складирали живата манна и тя се развали. Религията, която се опитваха да запазят само за себе си, стана престъпление. Те ограбиха Бога, отнемайки Неговата слава и измамиха света с фалшиво евангелие. Отказаха да се посветят на Бога за спасението на света и станаха служители на Сатана за унищожаването на този свят.

Народът, който Бог бе призовал да бъде стълб и основа на истината, стана представител на Сатана. Вършеше делата, които той желаеше да върши, като представяше фалшиво Божия характер и стана причина светът да вижда в Бога тиранин. Самите свещеници, които служеха в храма, престанаха да разбират значението на своята служба. Те вече не виждаха същността на символите. Представяйки жертвоприношенията, те бяха като актьори, играещи в пиеса. Постановленията, които Бог бе дал, заслепиха ума и закоравиха сърцата им. Бог вече нищо не можеше да стори за хората чрез тях. Цялата система трябваше да бъде отстранена.

Измамата на греха бе достигнала върха си. Всички средства за покваряване на човешките души бяха пуснати в действие. Като гледаше света, Божият Син видя страдание и нищета. Той съжаляваше, че хората бяха станали жертва на сатанинската жестокост. Гледаше със съчувствие покварените, убиваните и погубените. Те си бяха избрали управител, който ги бе привързал с вериги към колесницата си като пленници. Объркани и измамени, те се движеха в мрачна процесия към вечна гибел, към смъртта, в която няма надежда за живот, към нощ, след която не иде зора. Сатанинските представители бяха въплътени в човеци. Телата на човешки същества, създадени да бъдат храм, в който да обитава Бог, бяха станали обиталище на демони. Чувствата, нервите, страстите и органите на човека бяха впрегнати от свръхестествени сили за задоволяване на най-отвратителни похоти. Върху човешките лица бе белязан самия печат на демоните. Лицата им отразяваха легиона от злините, от които бяха обхванати. Такава бе гледката, която се откри пред погледа на Изкупителя на света. Каква картина видяха очите на Безкрайната Чистота!

Грехът бе станал наука, а порокът - и осветена част от религията. Бунтът бе пуснал дълбоки корени в сърцата и враждебността на човека към Небето бе станала още по-буйна. На вселената бе показано, че без Бога човечеството не можеше да си помогне. Нов елемент на живот и сила трябваше да му бъде даден от Този, Който сътвори света.

С напрегнат интерес непадналите светове наблюдаваха как Йехова ще се вдигне и ще помете земните обитатели. И ако Бог бе направил това, Сатана бе готов да проведе плана си, за да си осигури предаността на небесните същества. Той бе заявил, че принципите на Божието управление правят прощението невъзможно. Ако светът бъдеше унищожен, Сатана щеше да твърди, че обвиненията му са оправдани. Готов бе да хвърли вината върху Бога и да разпространи своя бунт сред горните светове. Но вместо да унищожи света, Бог изпрати Своя Син, за да го спаси. Макар че поквара и непокорство можеха да се видят дори в най-отдалечените краища на света, намерен бе начин за възстановяване. В самата криза, когато Сатана бе готов да отпразнува победата си, Божият Син дойде с вестта за Божествена благодат. Във всяка епоха, във всеки час Божията любов бе насочена към падналата в грях раса. Въпреки извращенията на хората Бог продължи да дава сигналите за милост. И когато се изпълни времето, Божеството се прослави, като изля върху света поток от целителна благодат, която никога нямаше да бъде оттеглена, докато не се изпълни планът на спасението.

Когато Сатана ликуваше, че бе успял да заличи Божия образ в човека, Исус дойде да възстанови в човека образа на Създателя му. Само Христос можеше да оформи отново характера, развален от греха. Той дойде да изгони демоните, които бяха подчинили волята. Дойде да ни вдигне от прахта, да възстанови отново опорочения характер по образа на Своя Божествен характер и да го направи красив със собствената Си слава.

4. *"Роди ви се Спасител"*

Тази глава е основана на Лука 2:1-20.

Царят на славата се сниши, за да приеме човешки образ. Грубо и негостоприемно бе земното обкръжение на Исус. Славата Му бе покрита, така че величието на Неговата външност да не стане предмет на внимание. Той избягна всяка показност. Богатства, светски почести и човешко величие никога не могат да спасят душата от смърт. Исус нямаше намерение да привлича хората със земното си естество. Само красотата на небесната истина трябваше да привлече тези, които щяха да Го последват. Характерът на Месия бе отдавна предсказан в пророчество и Той желаеше хората да Го приемат чрез свидетелството на Словото Божие.

Ангелите се чудеха на славния план за изкуплението. Те наблюдаваха, за да видят как Божият народ ще приеме Сина, облечен в човешко естество. Ангели слязоха в земята на избрания народ. Другите народи се занимаваха с басни и се покланяха на фалшиви богове. Ангелите слязоха в земята, където бе разкрита Божията слава и бе изгряла светлината на истината. Другите народи се занимаваха с басни и се покланяха на фалшиви богове. Ангелите дойдоха невидими в Ерусалим при тези, които бяха определени да излагат Святото слово, и при свещениците в Божия дом. Вече на свещеник Захария по време на служба пред олтара бе съобщено за близостта на Христовото идване. Предвестникът бе вече роден, мисията му бе засвидетелствана чрез чудеса и

пророчества. Новините за раждането и за чудното значение на мисията Му бяха познати дори извън пределите на страната. Но Ерусалим не се готвеше да посрещне своя Изкупител.

С удивление небесните вестители наблюдаваха безразличието на народа, който Бог бе призовал да разнесе по света светлината на свещената истина. Еврейският народ бе запазен, за да свидетелства, че Христос ще се роди от семето на Авраам и от Давидовия род; но той не позна колко е близко идването Му. В храма всяка сутрин и всяка вечер се принасяше жертва, която бе символ на Божия Агнец; но въпреки това дори и тук никой не се приготви да Го посрещне. Свещениците и учителите на народа не знаеха, че най-великото събитие на вековете предстои съвсем скоро. Те повтаряха своите изгубили смисъл молитви, изпълняваха ритуалите на богослужението, за да ги видят хората, но в борбата си за богатство и светска чест не се приготвиха за откровението на Месия. В същото безразличие тънеше и Израилевата земя. Сърцата, изпълнени с егоизъм и светска суета, не бяха докоснати от радостта, която вълнуваше цялото Небе. Само малцина копнееха да видят Невидимия. При тях бяха изпратени небесни посланици.

Ангели придружиха Йосиф и Мария в пътуването им от техния дом в Назарет до Давидовия град. Заповедта на римския император за преброяване на народите в огромната му империя стигна и до обитателите на Галилейските хълмове. Както Кир в древността бе призован на трона на световната империя, за да освободи Господните пленници, така и Цезар Август бе инструмент за изпълнението на Божията цел - майката на Исус да бъде доведена във Витлеем. Тя бе от Давидовия род, а Синът на Давид трябваше да се роди в Давидовия град. От Витлеем, каза пророкът, "ще излезе... Един, Който ще бъде Владетел в Израиля, Чийто произход е от начало, от вечността" (Михей 5:2). Но в града на царския си род Йосиф и Мария не бяха познати и почетени. Уморени и бездомни, те прекосиха надлъж и шир тясната улица от градската порта до източния изход на града, напразно търсейки място за почивка през нощта. За тях нямаше място в претъпканата странопримницa. Най-накрая намериха подслон в една груба постройка, където държаха добитъка. И тук се роди Спасителят на света.

Хората не знаеха за това, но небето се изпълни с радост. С още по-дълбок интерес и нежност святите същества от света на светлината бяха привлечени към земята. Целият свят бе станал по-светъл от Неговото присъствие. Над Витлеемските хълмове се събра неизброимо множество ангели. Те очакваха сигнал да изявят на света добрите вести. Ако израилевите водачи бяха верни на своя пост, биха споделили радостта да прогласят раждането на Исус. Но сега те бяха отминати.

Бог заявява: "...ще изливам вода над жадната земя и реки на сухата почва." "Виделина изгрява в тъмнината за праведните" (Исая 44:3; Пс. 112:4). Блестящи лъчи от Божия трон ще изгреят за тези, които търсят светлина и я приемат с радост.

По полетата, където някога момчето Давид беше пасло своето стадо, пастири все още бдяха на нощна стража. В тихите часове те разговаряха за обещания Спасител и се молеха Царят да дойде на Давидовия трон. "И ангел

от Господа застана пред тях и славата на Господа ги осия; и те се уплашиха много. Но ангелът им рече: Не бойте се, защото ето, благовестявам ви голяма радост, която ще бъде за всичките люде. Защото днес ви се роди в Давидовия град Спасител, който е Христос Господ."

При тези думи славни видения изпълниха умовете на слушащите пастири. Дошъл Освободител на Израил! Власт, въздигане, триумф се свързваха с Неговото идване. Но ангелът трябваше да ги приготви да разпознаят своя Спасител в бедност и смирение: "И това ще ви бъде знакът - каза той, - ще намерите Младенец, повит и лежащ в ясли."

Небесният вестител успокои страховете на овчарите. Той им каза как да намерят Исус. Погледна с милост на човешката им слабост и им даде време да свикнат с Божественото му излъчване. Тогава радостта и славата не можаха повече да бъдат скривани. Цялата равнина се освети от светлината, излъчвана от Божиите множества. Земята бе утихнала, а небето се бе свело да слуша песента:

"Слава на Бога във висините.

И на земята мир между човеците... "

О, ако можеше днес човечеството да вникне в тази песен! Думите и музиката й ще отекват до края на времето и ще звучат до края на земята. Когато се вдигне Слънцето на правдата с изцеление в крилете Си, тази песен ще отекне с гласовете на голямо множество като глас от много води: "Алилуя! Защото Господ, нашият Бог, всемогъщият, царува" (Откр.;19:6 Откр. 19:6).

Когато ангелите изчезнаха, светлината угасна и сенките на нощта паднаха над Витлеемските хълмове. Но най-ярката картина, видяна някога от човешки очи, остана в паметта на пастирите. "Щом ангелите си отидоха от тях на небето, овчарите си рекоха един на друг: Нека отидем тогава във Витлеем и нека видим това, що е станало, което Господ ни изяви. И дойдоха бързо, и намериха Мария и Йосиф, и Младенеца, лежащ в яслите."

Тръгвайки с голяма радост, те разказаха какво бяха видели и чули. "И всички, като чуха, се зачудиха за това, което овчарите им разказаха. Мария спазваше всички тия думи и размишляваше за тях в сърцето си. И овчарите се върнаха, славещи и хвалещи Бога... "

Небето и земята днес не са по-далеч едно от друго, както в оная нощ, когато овчарите чуха песента на ангелите. И днес човечеството е все още обект на небесна защита, както и тогава, когато обикновени хора с обикновени занятия се срещаха с ангели посред бял ден и разговаряха с небесни вестители по лозя и ниви. И в нашия ежедневен живот Небето може да бъде много близко. Ангели от небесните дворове ще придружават стъпките на тези, които изпълняват Божиите заповеди.

Историята на Витлеем е неизчерпаема тема. В нея е скрита "дълбочината на богатството на премъдростта и знанието за Бога" (Римл. 11:33). Удивлява ни жертвата на Спасителя, който замени небесния трон с ясли и близостта на обожаващите Го ангели с животните в обора. Човешката гордост и себедоволство са порицавани в Негово присъствие. Но това бе само началото на Неговото чудно снизхождение. Би било голямо унижение за Божия Син да приеме човешко естество даже тогава, когато Адам бе още

невинен в Едем. Но Исус прие да стане човек в момент, когато расата бе отслабнала от четири хиляди години грях. Като всяко дете на Адам Той прие последиците от действието на великия закон за наследствеността. Тези резултати се виждат в историята на земните Му праотци. С такава наследственост Христос дойде да сподели нашите скърби и изкушения и да ни даде пример за безгрешен живот.

В небесата Сатана бе мразил Христос за поста Му в Божиите дворове. Намрази Го още повече, когато той самият бе детрониран. Мразеше Този, Който се закле да изкупи расата на грешниците. Но Бог позволи на Своя Син да дойде точно в света, който Сатана претендираше, че владее, като безпомощно бебе, подчинено на слабостта на човечеството. Господ Му позволи да срещне опасностите, присъщи на живота на всеки човек, да се бори, както всяко човешко дете с риск да падне и да изгуби вечността.

Сърцето на един земен баща копнее за своя син. Той гледа лицето на малкото си дете и трепери при мисълта за смъртна опасност. Силно желае да защитава скъпото си дете от силата на Сатана, да го държи настрана от изпитания и конфликти. Но за да е сигурен пътя на живота на нашите малки, Бог преживя още по-ожесточен конфликт и се изправи пред още по-страхотен риск, като даде Своя единороден Син. "Това е любов". Чудете се, небеса, и удивлявай се, о, земя!

5. Посвещението

Тази глава е основана на Лука 2:21-38

Около четиридесет дни след рождението на Христос Йосиф и Мария Го занесоха в Ерусалим, за да Го представят на Господа и да принесат жертва. Това бе в съгласие с еврейския закон и като заместник на човека Христос трябваше да се придържа към него във всички подробности. Той бе подложен вече на ритуала на обрязването - обет за послушание към закона.

Като принос законът изискваше от майката едногодишно агне за жертва всеизгаряне и млад гълъб или гургулица за жертва за грях. Но законът предвиждаше, ако родителите са твърде бедни да принесат агне, да бъдат приети две гургулици или два млади гълъба - единият за всеизгаряне, а другият за грях.

Приносите, представени пред Господа, трябваше да бъдат без недостатък. Тези жертви символизираха Христос и от това се вижда, че сам Исус е бил без физически недостатък. Той бе "агнец без недостатък и пречист" (1 Петрово 1:19). Тялото Му не бе засегнато от никакъв недостатък, физиката Му бе силна и здрава. И през целия Си живот Той живя според природните закони. Както физически, така и духовно, Той бе пример за това, което Бог възнамеряваше да бъде цялото човечество чрез послушание към Неговите закони.

Посвещението на първородните има своя произход в най-ранни времена. Бог бе обещал да даде Първородния на Небето, за да спаси грешника. За Този дар всяко семейство трябваше да изрази благодарността си чрез посвещение на

първородния син. Той трябваше да бъде посветен на свещенството като представител на Христос сред хората.

При освобождаването на израилтяните от Египет посвещението на първородните бе наредено отново. Докато децата на Израил бяха под египетско робство, Господ настави Мойсей да отиде при фараона, египетския цар, и да каже: "Така говори Йехова: Израил Ми е Син, първородният Ми; и казвам ти: Пусни Сина Ми да Ми послужи; но ако откажеш да го пуснеш, ето, Аз ще заколя твоя син, първородния ти" (Изх. 4:22, 23).

Мойсей предаде тази вест, но гордият отговор на царя бе: "Кой е Йехова, та да послушам гласа Му и да пусна Израил? Не познавам Йехова и затова няма да пусна Израил" (Изх. 5:2). Господ действаше за Своя народ чрез знамения и чудеса, изпращайки ужасни съдби над фараона. Накрая бе заповядано ангелът на унищожението да погуби първородните на човек и добитък сред египтяните. За да бъдат опазени израилтяните, бе им заповядано да напръскат стълбовете и горния праг на вратите си с кръвта на заклано агне. Всяка къща трябваше да бъде така отбелязана, че когато дойде ангелът да изпълни смъртната присъда, да отмине домовете на израилтяните.

След като изпрати това наказание на Египет, Господ каза на Мойсей: "Посвети на Мене всяко първородно... и човек, и животно; то е Мое", "защото... в деня, когато поразих всяко първородно в Египетската земя, Аз осветих за Себе Си всяко първородно в Израил, и човек, и животно; Мои ще бъдат. Аз съм Йехова" (Изх. 13:2; Числа 3:13). След като бе установена службата в скинията, Господ избра Левиевото племе да служи в светилището на мястото на първородните от целия Израил. Но първородните трябваше да се смятат за Господни и да се откупват.

Затова законът за представяне на първородните бе от особено значение. Като паметник за чудното Господне избавление на израилевите чада той символизираше едно по-велико освобождение, което щеше да бъде извършено от единородния Божи Син. Както напръсканата кръв по стълбовете и горния праг на вратите бе спасила първородните на Израил, така и кръвта на Христос има сила да спасява света.

Какво значение имаше тогава представянето на Христос! Но свещеникът не виждаше през завесата; той не можеше да прочете тайната, която се криеше зад нея. Представянето на деца бе обикновена сцена. Ден след ден свещеникът получаваше парите за откупа на бебетата, представяни пред Господа. Ден след ден той извършваше работата си по навик, отдавайки малко внимание на родителите и на децата, освен ако забележеше у родителите признаци за богатство или високо положение. Йосиф и Мария бяха бедни и когато дойдоха с детето си, свещеникът видя само мъж и жена, облечени като галилеяни, с най-скромни одежди. В тяхната външност нямаше нищо, което да привлече вниманието му, а и представиха само приноса, определен за по-бедните класи.

Свещеникът извърши официалната церемония. Пое детето в ръцете си и го издигна пред олтаря. След като го върна в ръцете на майка му, записа "Исус" в свитъка на първородните. Малко разбираше той, че бебето, лежащо в ръцете му, бе Величието на Небето, Царят на славата. Свещеникът и не помисли, че това бебе бе Този, за Когото Мойсей бе писал: "Господ Бог ще ви

въздигне от братята ви пророк, както въздигна мене: Него слушайте във всичко, каквото би ви рекъл" (Деян. 3:22). Той не помисли, че това бебе е Този, чиято слава Мойсей се молеше да види. Но Един по-велик от Мойсей лежеше в ръцете на свещеника и когато той записа името на детето, записа името на Един, Който бе основата на цялата еврейска теологична система. Това име трябваше да бъде гаранцията за нейната смърт. Тъй като системата на жертви и приноси бе вече остаряла, символът бе срещнал своето изпълнение и сянката - своята същност.

Шекината* се бе оттеглила от светилището, но в Детето от Витлеем бе открита славата, пред която се покланят ангелите. Това нищо несъзнаващо бебе беше обещаното семе, към което сочеше първият олтар, издигнат до вратите на Едем. Това бе Сило, дарителят на мира. Той бе обявил Себе Си пред Мойсей, като "Аз Съм". Той бе водачът на Израил в огнения и в облачния стълб. Това бе Този, Когото пророци бяха предсказали отдавна. Той бе Желанието на всички народи, Коренът и Отрасълът Давидов, Светлата утринна звезда. Името на това безпомощно малко бебе, записано в свитъка на Израил, обявявайки Го за наш брат, бе надеждата на падналото човечество. Детето, за което се плати откуп, бе Този, Който щеше да даде откуп за греховете на целия свят. Той бе истинският "първосвещеник над Божия дом", глава на "несменяемо свещенство", посредник до "дясната ръка на Величието във висините" (Евр. 10:21, 7:24, 1:3).

Духовните неща се разбират духовно. В храма Божият Син бе посветен на делото, което бе дошъл да извърши. Свещеникът Го погледна, както поглеждаше всяко друго дете. Но макар че той нито видя, нито почувства нещо особено, Божият акт да даде Сина Си на света бе оценен. Намери се един, който разпозна Христос. "И ето, имаше в Ерусалим един човек на име Симеон; и тоя човек бе праведен и благочестив и чакаше утехата на Израил; и Светият Дух беше в него. Нему бе открито от Светия Дух, че няма да види смърт, докле не види Христа Господен."

Като влезе в храма, Симеон видя едно семейство, което представяше първородния си син пред свещеника. Видът на родителите издаваше бедността им. Но Симеон разбра внушението на Духа и бе дълбоко развълнуван от това, че представеното на Господа дете бе Утехата на Израил, Този, Когото той копнееше да види. На изумения свещеник Симеон изглеждаше като изпаднал в екстаз. Детето бе върнато на Мария, но Симеон го взе в ръцете си и го представи на Бога и радост, каквато не бе изпитвал никога преди, проникна в душата му. Като издигна детето Спасител към небето, той каза: "Сега, Владико, отпущаш слугата Си в мир. Според думата Си. Защото видяха очите ми спасението, което Си приготвил пред всички люде; светлина да просвещава народите. И слава на Твоите люде Израил."

Духът на пророчеството бе върху този човек и докато Йосиф и Мария стояха, чудейки се на думите му, той ги благослови и каза на Мария: "Ето, това детенце е поставено за падане и ставане на мнозина в Израил и за белег, против който ще се говори; да, и на сама тебе меч ще пронижe душата ти, за да се открият помислите на много сърца."

Също и Анна, една пророчица, влезе и потвърди свидетелството на Симеон за Христос. Докато Симеон говореше, лицето й се освети от Божията

слава и тя изля сърдечната си благодарност, че й бе позволено да види Христос - Господа.

Тези скромни поклонници не бяха изучавали напразно пророчествата. Но ония, които заемаха постове на управници и свещеници в Израил, макар да имаха пред себе си скъпоценните думи на пророчеството, не ходеха в пътя на Господа и очите им не бяха отворени, за да видят Светлината на живота.

Така е до днес. Събития, върху които е съсредоточено вниманието на цялото Небе, остават неразпознавани, протичат незабелязани от религиозните водачи и от поклонниците в Божия дом. Хората признават Христос в историята, но отблъскват живия Христос. Христос, призоваващ в Словото Си към саможертва, действащ в бедните и страдащите, които молят за утеха, действащ чрез праведната кауза, която включва бедност, труд и укор, днес не се приема с по-голяма готовност, отколкото преди хиляда и осемстотин години.

Мария се замисли върху обширното и далече стигащо пророчество на Симеон. Като погледна детето в ръцете си и си спомни думите, изговорени от пастирите във Витлеем, тя се изпълни с благодарствена радост и светла надежда. Думите на Симеон й напомниха пророчеството на Исая: "И ще израсне пръчка от Йесеевия пън и Отрасъл из корените му ще носи плод; и духът Господен ще почива на Него, дух на мъдрост и разум, дух на съвет и на сила, дух на знание и на страх от Господа... Правдата ще бъде пояс на кръста Му и верността - пояс на хълбоците Му." "Людете, които ходеха в тъмнина, видяха голяма светлина; на ония, които седяха в земя на смъртна сянка, изгря им светлина... Защото ни се роди Дете, Син ни се даде и управлението ще бъде на рамото Му; и името Му ще бъде Чуден, Съветник, Бог могъщ, Баща на вечността, Княз на мира" (Исая 11:1-5, 9:2-6).

Но Мария не разбра мисията на Христос. Симеон бе пророкувал за Него, че ще бъде светлина за езичниците и слава за Израил. Също и ангелите бяха съобщили, че раждането на Спасителя е радост за всички народи. Бог искаше да поправи тесногръдото еврейско разбиране за делото на Месия. Той желаеше хората да Го видят не само като Освободител на Израил, но и като Изкупител на света. Но трябваше да минат много години, докато самата майка на Исус разбере Неговата мисия.

Мария очакваше царуването на Месия на Давидовия трон, но не видя кръщението със страданията, с които той трябваше да бъде спечелен. Чрез Симеон й бе открито, че Месия няма да премине пътя си през света безпрепятствено. В думите към Мария: "Меч ще пронижe душата ти" Бог в нежната Си милост намекна на Исусовата майка за мъката, която тя вече бе започнала да носи заради Него.

"Ето - каза Симеон, - това детенце е поставено за падане и ставане на мнозина в Израил и за белег, против който ще се говори." Тези, които искаха да станат, трябваше преди това да паднат. Ние трябва да паднем върху Скалата и да се сломим, преди да можем да бъдем издигнати в Христос. Егоизмът трябва да бъде свален от трона, гордостта - да се смири, ако искаме да познаем славата на духовното царство. Евреите не пожелаха да получат славата, която се постига чрез смирение. Затова не приеха своя Изкупител. Той бе знак, срещу който се говореше.

"...за да се открият помислите на много сърца." В светлината на живота на Спасителя сърцата на всички, от Създателя до княза на тъмнината, биват разкрити. Сатана бе представил Бога като егоист и потисник, който иска всичко, а не дава нищо, който изисква служба от творенията Си за Своя собствена слава, без да прави жертви за доброто им. Но Христовият дар открива Бащиното сърце. Той свидетелства, че мислите на Бога за нас са "мисли за мир, а не за зло" (Еремия 29:11). Заявява, че докато Божията омраза към греха е силна като смъртта, любовта Му към грешника е по-силна от смъртта. След като е предприел нашето изкупление, Той не ще пожали нищо, колкото и да е скъпо, за да завърши делото Си. Никоя истина, съществена за нашето спасение, не бе задържана, никое чудо на милост не бе пренебрегнато, никое Божествено средство не остана неизползвано. Натрупана бе благодат върху благодат, дар върху дар. Цялото съкровище на небето бе достъпно за тези, които Той се стараеше да спаси. Като събра богатствата на вселената и отвори източниците на безграничната сила, Бог ги даде всички в ръцете на Христос и каза: "Всичко това е за човека. Използвай тези дарби, за да го убедиш, че няма по-голяма от Моята любов нито на земята, нито на небето. Най-голямото му щастие ще бъде да Ме обича."

На Голготския кръст любовта и егоизмът застанаха лице с лице. Това бе коронната им изява. Христос бе живял само за да утешава и благославя и предавайки Го на смърт, Сатана показа злобата и омразата си към Бога. Той явно доказа, че истинското намерение на неговия бунт бе да детронира Бога и да унищожи Този, чрез Когото бе показана Божията любов.

Чрез живота и смъртта на Исус мислите на хората също излязоха наяве. От яслите до кръста животът на Исус бе призив за себеотдаване и за съпричастност в страданието. Той разбули намеренията на хората. Дойде с небесната истина и всички, които слушаха гласа на Светия Дух, бяха привлечени към Него. Тези, които се покланяха на себе си, принадлежаха към сатанинското царство. Чрез отношението си към Христос всички щяха да покажат на чия страна стоят. И така всеки сам осъжда себе си.

В деня на последния съд всяка загубена душа ще разбере значението на отхвърлянето на истината. Кръстът ще бъде представен и истинското му значение ще бъде схванато от всеки ум, който е бил заслепен от греха. Пред голготската сцена с нейната тайнствена Жертва грешниците ще се почувстват осъдени. Всяко лъжливо извинение ще бъде пометено. Човешкото отстъпление ще се яви в отвратителния си характер. Хората ще видят какъв избор са направили. Всеки въпрос на истина и заблуда в процеса на тъй дълго продължилата борба, тогава ще се изясни. В съда на вселената Бог ще застане чист от обвинение за съществуването или продължаването на злото. Ще бъде показано, че Божествените заповеди не са причина за греха. Не е имало никакъв недостатък в Божието управление, нито причина за недоволство. Когато мислите на всички сърца бъдат открити, и верните, и бунтовниците ще кажат заедно: "Праведни и истинни са Твоите пътища, Царю на вековете. Кой няма да се бои от името Ти, Господи, и да го прослави? ...защото се явиха Твоите праведни съдби" (Откр. 15:3, 4).

6.“Видяхме звездата Му”

Тази глава е основана на Матей 2 гл.

“А когато се роди Исус във Витлеем юдейски в дните на цар Ирод, ето, мъдреци от изток пристигнаха в Ерусалим и казаха: Где е юдейският Цар, който се е родил? Защото видяхме звездата Му на изток и дойдохме да Му се поклоним.”

Мъдреците от Изток бяха философи. Те принадлежаха към голяма и влиятелна класа, в която влизаха хора от благородно потекло, притежаващи много от богатството и знанието на своята нация. Сред тях имаше мнозина, които злоупотребяваха с доверието на хората. Но други бяха честни мъже, които изследваха знаците на Провидението в природата и бяха уважавани поради почтеността и мъдростта си. Такива бяха мъдреците, които дойдоха при Исус.

Божията светлина винаги грее сред тъмнината на езичеството. Когато тези влъхви изучаваха звездните небеса и търсеха да схванат тайната, скрита в сияйните им пътеки, видяха славата на Твореца. Търсейки по-ясно знание, те се обърнаха към еврейските писания. В собствената им земя имаше натрупани пророчески писания, които предсказваха идването на Божествен Учител. Валаам принадлежеше към магьосниците, макар че за известно време бе Божи пророк; чрез Светия Дух той бе предсказал разцвета на Израил и появата на Месия. И неговите пророчества бяха предавани по традиция от век на век. Но в Стария завет идването на Спасителя бе разкрито още по-ясно. Влъхвите с радост откриха, че идването Му е близко и че целият свят трябва да познае Господнята слава.

Мъдреците бяха видели в небесата тайнствена светлина в нощта, когато Божията слава заля Витлеемските хълмове. Когато светлината угасна, появи се лъчиста звезда, която се носеше из небето. Това не бе нито някоя от познатите звезди, нито планета и този феномен събуди най-остър интерес. Звездата представляваше група блестящи ангели в далечината, но мъдреците не знаеха това. Все пак останаха с впечатлението, че тя има особено значение за тях. Съветваха се със свещеници и философи и изследваха свитъците на древните Писания. В пророчеството на Валаам се казваше: “Ще излезе звезда от Яков и ще се въздигне скиптър от Израил” (Числа 24:17). Възможно ли бе тази особена звезда да бъде предвестник на Обещания? Мъдреците бяха приели светлината на изпратената от Небето истина; сега тя ги огряваше с още по-ярки лъчи. Чрез сънища бяха наставени да отидат и да потърсят новороденият Княз.

Както Авраам тръгна с вяра в отговор на Божия зов, “без да знае къде отива” (Евр. 11:8), и както Израил последва чрез вяра облачния стълб към Обещаната земя, така и тези езичници тръгнаха да намерят обещания Спасител. Страните от изток притежаваха изобилие от скъпоценности и мъдреците не потеглиха на път с празни ръце. Обичай бе да се поднасят подаръци в знак на уважение към княз или други високопоставени лица. Най-богатите дарове, които имаше тази земя, бяха взети, за да се поднесат на Този, чрез Когото трябваше да се благословят всички земни родове. Необходимо бе

да се пътува нощем, за да се водят по звездата, но за да им мине по-бързо времето, пътниците си повтаряха народни сказания и пророчества за Този, Когото търсеха. При всяко отсядане за почивка те изследваха пророчествата. С това се задълбочаваше убеждението им, че са под Божествено ръководство. Докато вървяха след звездата, която грееше пред тях като видим знак, те имаха и вътрешно убеждение от Светия Дух, който подтикваше сърцата им и ги вдъхновяваше с надежда. Пътуването им, макар и продължително, бе приятно.

Стигнаха израилевата земя и се изкачиха по Елеонския хълм, от който се виждаше Ерусалим, когато, ето, звездата, която ги бе водила през целия им изтощителен път, застана над храма и след малко изчезна от погледите им. Те тръгнаха с нетърпеливи крачки нататък, очаквайки с увереност, че раждането на Месия се възхвалява с радост от всеки език. Но напразно търсиха. Влизайки в светия град, се упътиха към храма. За свое учудване не намериха никого, който да знае за новороденият Цар. Въпросите им не събудиха радост, а по-скоро изненада и страх, примесен с нотка на презрение.

Свещениците повтаряха традициите си. Те превъзнасяха своята религия и собственото си благочестие, докато обявяваха гърците и римляните за езичници и грешници. Мъдреците не бяха идолопоклонници и в Божиите очи стояха много по-високо от тези, които изповядваха, че Му служат. Но евреите гледаха на тях като на езичници. Дори у избраните пазители на Святите слова нетърпеливите въпроси на мъдреците не докоснаха струна на съчувствие.

Пристигането на мъдреците бързо се разчу из Ерусалим. Странната им мисия създаде вълнение сред хората, което проникна и в двореца на цар Ирод. Коварният едомец застана нащрек поради близостта на възможен съперник. Безброй убийства бяха опетнили пътя му към трона. Като чужденец той бе мразен от народа, над когото царуваше. Единствената му сигурност бе благосклонността на Рим. Но този нов Княз имаше по-големи права. Той се бе родил, за да стане цар.

Ирод заподозря свещениците в заговор с чужденците да предизвикат бунт сред народа и да го свалят от трона. Но скри недоверието си, решил да осуети плановете им чрез изтънчено лукавство. Като покани главните свещеници и книжници, той ги попита къде според учението на свещените книги ще се роди Месия.

Това запитване от узурпатора на трона, направено след въпроса на странниците, ужили гордостта на юдейските учители. Безразличието, с което отвориха пророческите свитъци, разяри ревнивия тиранин. Той помисли, че се опитват да укрият познанията си по този въпрос. С власт, която те не смееха да пренебрегнат, Ирод им заповяда да изследват добре и да кажат кое е родното място на техния очакван Цар. "А те му казаха: Във Витлеем юдейски, защото така е писано чрез пророка:

"И ти, Витлееме, земьо Юдова,
никак не си най-малък между юдовите началства;
защото от теб ще произлезе Вожд,
Който ще бъде пастир на Моя народ Израил."

Тогава Ирод покани влъхвите на личен разговор. Буря от злоба и страх кипеше в сърцето му, но той запази външно спокойствие и прие учтиво

чужденците. Попита ги кога се е явила звездата и изповяда, че с радост посреща съобщението за раждането на Христос. Помоли гостите си: "Идете, разпитайте внимателно за детето и като го намерите, известете, за да ида и аз да му се поклоня." С тези думи той ги изпрати към Витлеем.

Свещениците и старейшините в Ерусалим не бяха толкова невежи за раждането на Христос, колкото се представяха. Съобщението за посещението на ангели при овчарите се бе разнесло из Ерусалим, но равините го бяха счели за незаслужаващо вниманието им. Те самите трябваше да са намерили вече Исус и да са готови да заведат влъхвите до мястото на рождението Му, но вместо това ги намериха мъдреците, за да привлекат вниманието им към раждането на Месия. "Къде е юдейският Цар, който се е родил? - казаха те. - Защото видяхме звездата Му на Изток и дойдохме да Му се поклоним."

Но гордост и омраза залостиха вратата срещу тази светлина. Ако разказаното от овчарите и от мъдреците се приемеше за вярно, това щеше да постави свещениците и равините в най-незавидна позиция, отнемайки им правото да бъдат тълкуватели на Божията истина. Тези вещи учители не искаха да се превият, за да бъдат поучени от езичници. Не може да бъде - казваха си те - Бог да ни подмине и да общува с невежи пастири или необрязани езичници. И решиха да покажат презрението си към разказите, които вълнуваха цар Ирод и целия Ерусалим. Не пожелаха даже да отидат във Витлеем да видят дали разказаното е вярно. Така подведоха народа да вижда в интереса към Исус фанатична възбуда. Тук започна отхвърлянето на Христос от свещениците и равините. Оттук нататък гордостта и упоритостта им прераснаха в злоба към Спасителя. Докато Бог отваряше вратата за езичниците, еврейските водачи сами затваряха вратата си.

Мъдреците излязоха сами от Ерусалим. Падаха сенките на нощта, когато минаха през градските порти и за своя голяма радост отново видяха звездата, която ги бе водила към Витлеем. Те не бяха получили вест за низшия произход на Исус, каквато бе дадена на овчарите. След дългото пътуване останаха разочаровани от безразличието на еврейските водачи и напуснаха Ерусалим обезкуражени. Във Витлеем не намериха царска стража да охранява новороденият Цар. Никой от високопоставените хора не присъстваше тук. Исус бе положен в ясла. Родителите Му, необразовани селяни, бяха единствените Му пазители. Възможно ли бе за Него да е писано, че ще "възстанови племената на Яков" и ще "възвърне опазените на Израил", за да бъде "светлина на народите", за "спасение до земния край"? (Исая 49:6).

"И като влязоха в къщата, видяха детето с майка Му Мария, паднаха и Му се поклониха." Зад униженатa външност на Исус те разпознаха присъствието на Божеството. Отдадоха Му сърцата си като на свой Спасител и тогава Му принесоха своите дарове - "злато, благовония и миро". Каква вяра! За мъдреците от Изток можеше да се каже, както и по-късно за римския стотник: "Нито в Израил съм намерил толкова вяра" (Матей 8:10).

Мъдреците не бяха разбрали какво възнамеряваше да стори Ирод на Исус. Когато постигнаха целта на пътуването си, те се приготвиха да се върнат в Ерусалим, за да разкажат на царя за успеха си. Но в сън получиха Божествена

вест да не осъществяват повече никакви контакти с него. Избягвайки Ерусалим, те тръгнаха към родината си по друг път.

По подобен начин и Йосиф бе предупреден да бяга в Египет с Мария и детето. Ангелът каза: "Стани, вземи детето и майка му..., защото Ирод ще потърси детето, за да го погуби." Йосиф послуша, без да се бави, и за по-голяма безопасност тръгна през нощта.

Чрез мъдреците Бог привлече вниманието на еврейския народ към рождението на Своя Син. Тяхното разпитване в Ерусалим, възбуждането на интереса сред народа и дори ревността на Ирод, който накара свещениците и равините да изследват Писанията, насочи умовете към пророчествата за Месия и към голямото събитие, което току-що се бе случило.

Сатана бе твърдо решен да скрие светлината от света и използва най-фините си умения, за да унищожи Спасителя. Но Този, Който никога не задрямва, нито спи, бдеше над възлюбения Си Син. Този, Който бе дал манната от небето на Израил и бе хранил Илия във времето на глада, намери за Мария и детето Исус прибежище в една езическа страна. И с даровете на мъдреците от чуждата страна Господ ги снабди със средства за пътуването им до Египет и за пребиваването им там, в чуждата страна.

Влъхвите бяха сред първите, които поздравиха Изкупителя. Техният дар бе първият, поставен в Неговите нозе. Каква привилегия бе да Му послужат чрез този дар! Бог се радва да почете приноса, даден от сърце, което обича, дарявайки го с най-висшата способност да Му служи. Ако ние сме отдали сърцата си на Исус, ще Му принесем и нашите дарби. Златото и среброто ни, най-скъпоценните ни земни притежания, най-високите ни умствени и духовни дарби ще бъдат щедро посветени на Него, Който ни обикна и даде Себе Си за нас.

Ирод в Ерусалим очакваше с нетърпение завръщането на мъдреците, но като мина доста време, а те не се появиха, подозренията му се усилиха. Нежеланието на равините да посочат родното място на Месия изглежда означаваше, че те са схванали неговия замисъл и нарочно са го избягнали. Тази мисъл го подлудяваше. С хитрост не успя, но щеше да опита със сила, щеше да им даде добър урок с това дете цар. Надутите евреи щяха да разберат какво значи да правят заговор за свалянето му от престола.

Веднага във Витлеем бяха изпратени войници със заповед да убият всички деца под двегодишна възраст. Спокойните домове в града на Давид станаха свидетели на онези сцени на ужас, които бяха представени на пророка преди шестстотин години: "Глас се чу в Рама, плач и голямо ридание; Рахил оплакваше чадата си и не искаше да се утеши, защото ги няма вече."

Евреите сами си навлякоха това бедствие. Ако живееха с вярност и смирение пред Бога, Той по чуден начин би обезсилил гнева на царя. Но те се бяха отделили от Него чрез греховете си и бяха отхвърлили Святия Дух, Който бе единствената им защита. Не бяха изследвали Писанията с желание да се подчиняват на Божията воля. Търсеха пророчества, които биха могли да тълкуват в своя полза и да покажат презрението на Бога към всички други народи. С гордо самохвалство сочеха, че Месия ще дойде като цар, за да победи неприятелите Си и да стъпче езичниците в гнева Си. Така бяха възбудили

омразата на своите управници. Като представиха фалшиво мисията на Христос, с което Сатана целеше унищожаването на Спасителя, те погубиха собствените си глави.

Този акт на жестокост бе последното тъмно петно в царуването на Ирод. Скоро след избиването на младенците самият той бе принуден да понесе проклятието, което никой не може да избегне. Умря от страхотна смърт.

Йосиф, който бе още в Египет, бе поканен сега от Божи ангел да се върне в Израилевата земя. Като виждаше в Исус наследник на Давидовия трон, Йосиф пожела да се засели във Витлеем, но щом научи, че Архелай царувал в Юдея вместо баща си, се побоя да не би плановете на бащата да се подхванат от сина. От всички синове на Ирод Архелай най-много приличаше по характер на баща си. Възцаряването му бе отбелязано вече от размирици в Ерусалим и от избиването от римските стражи на хиляди евреи.

Йосиф пак бе насочен към безопасно място. Той се върна в Назарет, бившия си дом, и тук Исус живя около тридесет години, "за да се сбъдне реченото чрез пророците, че ще се нарече Назарей". Галилея бе управлявана от един син на Ирод, но там имаше много по-голяма смесица от пришълци, отколкото в Юда. Много по-малко се интересуваха от неща, които засягаха евреите, и правата на Исус биха възбудили по-малка ревност у управляващите.

Така бе приет Спасителят, когато дойде на земята. Изглежда нямаше място за почивка и безопасност за детето Изкупител. Бог не можеше да повери възлюбения Си Син на хората дори докато осъществяваше делото Си за тяхното спасение. Той възложи на ангели да придружават и пазят Исус, докато изпълни мисията Си на земята и умре от ръцете на ония, които дойде да спаси.

7. *Детство*

Тази глава е основана на Лука 2:39,40

Детството и младостта Си Исус прекара в едно малко планинско село. Присъствието Му би било чест за всяко селище на света. Привилегия би било за царските палати да Го приемат като гост. Но Той подмина домовете на богатите, царските дворци и известните центрове на учените, за да се засели в неизвестния и презрян Назарет.

Чуден по своето значение е краткият доклад за ранните Му години: "А детенцето растеше, крепнеше и се изпълваше с мъдрост; и Божията благодат бе на Него." В слънчевата светлина, излъчвана от лицето на Отца, Исус "напредваше в мъдрост, в ръст и в благоволение пред Бога и човеците" (2:52 Лука 2:52). Умът на Исус бе активен и проницателен. Той бе разсъдлив и по-мъдър, отколкото подобаваше на възрастта Му. Но характерът Му бе прекрасен в своята хармония. Силите на ума и на тялото Му се развиваха постепенно според законите на детството.

Като дете Исус бе особено обичлив по характер. Ръцете Му винаги бяха готови да служат на другите. Той показа непоколебимо търпение и истинност,

която никога не би пожертвала почтеността. Твърд като скала за принципа, Той разкри в живота Си благодатта на несебелюбива учтивост.

С дълбока сериозност Исусовата майка гледаше как се разгръщат силите Му и наблюдаваше как върху характера Му се отпечатва съвършенството. Тя с удоволствие се стараеше да подкрепи този блестящ, възприемчив ум. Чрез Светия Дух получи мъдрост как да съдейства на небесните представители за развитието на това дете, което можеше да твърди, че само Бог е Негов Отец.

От най-ранни времена верните в Израил полагаха много грижи за обучението на младежта. Бог бе наредил още от бебета децата да бъдат учени на Неговата доброта и величие точно както са открити в Неговия закон и показани в историята на Израил. Песни, молитви и уроци от Писанията трябваше да бъдат приспособени за умовете на подрастващите. Бащи и майки трябваше да научат децата си, че Божият закон отразява Неговия характер и че като приемат принципите на закона в сърцата си, Божият образ се отпечатва в ума и душата. Повечето от поученията се предаваха устно, но юношите се учеха и на еврейско писмо, което правеше достъпни за тях пергаментните свитъци на старозаветните писания.

Във времето на Христос всеки град или селище, където не бе осигурено религиозното обучение на младежта, се смяташе, че е под проклятие от Бога. Но обучението бе станало формално. Традицията в голяма степен измести Писанията. Образованието трябваше да насочва младите "да търсят Бога, та дано биха Го поне напипали и намерили" (17:27 Деян. 17:27). Но еврейските учители отдадоха вниманието си на церемониите. Умът бе претоварен с материя, която нямаше стойност за ученика, а нямаше да бъде оценена и във висшето училище на Небето. Религиозния опит, получен чрез личното приемане на Словото Божие нямаше място в образователната система. Погълнати от рутината на външни неща, учениците не намираха спокойни часове за близост с Бога. Не чуваха гласа Му да говори на сърцето. В търсенето на знания те се отдалечаваха от Източника на мъдростта. Великата същност на службата за Бога бе пренебрегната. Принципите на закона бяха замъглени. За най-висше образование се смятаха неща, които бяха всъщност най-голямата пречка за истинско развитие. Под ръководството на равините силите на младите бяха потискани. Умовете им оставаха сковани и погледът - стеснен.

Детето Исус не получи образование в училищата към синагогите. Майка Му бе Неговата първа учителка между хората. От нейните устни и от свитъците на пророците Той учеше за небесните неща. Същите думи, които сам бе говорил на Мойсей за Израил, сега трябваше да научи в нозете на майка Си. Когато премина от детство към юношество, Той не потърси училищата на равините, не се нуждаеше от тяхното образование, защото Бог бе Неговият наставник.

Въпросът, който бе зададен по време на службата на Спасителя: "Как знае Този книга, като не се е учил?", не означава, че Исус не е можел да чете, а просто че не е получил образование от равините (Йоан 7:15). Тъй като е придобил знание, каквото и ние можем да придобием, доброто му познаване на Писанията показва колко прилежно е изучавал в ранните си години Божието слово. Пред Него бе разпростряна великата библиотека на Божието

творение. Този, Който бе сътворил всички неща, учеше уроците, написани от собствената Му ръка по земята, морето и небето. Отдалечен от несвятите пътища на света, Той натрупа научно знание от природата. Изучаваше живота на растенията и животните, както и човешкия живот. От най-ранните Си години бе завладян от една цел - живееше, за да благославя другите. За това черпеше източници от природата; нови идеи за начини и средства озаряваха ума Му, когато изучаваше живота на растенията и животните. Постоянно се стремеше да извлече от видимите неща примери, с които да илюстрира живите думи на Бога. Притчите, чрез които по време на службата Си обичаше да предава Своите уроци върху истината, показват колко възприемчив е бил духът Му за влиянието на природата и как е събирал във всекидневния Си живот духовни поуки от заобикалящия Го свят.

Тогава пред Исус се откриваше значението на Божиите слова и дела, когато се опитваше да разбере същността на нещата. Небесните същества Го придружаваха и умът Му се развиваше от святи мисли и общувания. От началото на съзнателния Си живот Той постоянно растеше в духовна благодат и в познание на истината.

Всяко дете може да получи познания като Исус. Когато се стараем да се запознаем с небесния Баща чрез Неговото Слово, при нас ще се приближат ангели, умовете ни ще укрепнат и характерите ни ще се облагородят. Така ще заприличаме повече на нашия Спасител, а когато съзерцаваме красивото и величественото в природата, чувствата ни ще се отправят към Бога. Когато влизаме в допир с Вечния чрез Неговите дела, духът ни се изпълва с благоговение и душата ни се оживява. Общуването с Бога чрез молитва развива умствените и моралните ни сили, а размишлението върху духовните неща укрепва духовните ни сили.

Животът на Исус бе в хармония с Бога. Докато бе дете, Той разсъждаваше и говореше като дете; но никаква следа от грях не петнеше Божия образ в Него. Все пак и Той бе изложен на изкушение. Жителите на Назарет бяха прочути със своето нечестие. Недоброто мнение, което се даваше обикновено за тях, бе изразено чрез въпроса на Натанаил: "От Назарет може ли да произлезе нещо добро?" (Йоан 1:46). Исус бе поставен там, където щеше да бъде изпитан Неговият характер. За да запази чистотата Си, необходимо беше винаги да бди. Водеше същите борби, които ние трябва да водим, за да ни бъде пример в детство, юношество и зряла възраст.

Сатана бе неуморим в усилията си да победи Детето от Назарет. Още от най-ранни години Исус бе пазен от небесни ангели и все пак животът Му представляваше дълга борба против силите на тъмнината. Да има на земята живот, свободен от развалата на греха, за княза на тъмнината това бе оскърбление и безпокойство. Той опита всичко, за да впримчи Исус. Никое човешко дете не ще бъде поставено да води свят живот всред такава страшна борба от изкушения, както нашият Спасител.

Родителите на Исус бяха бедни и зависими от всекидневния си труд. Исус знаеше що е бедност, несгоди и лишения. Това бе защитно средство за Него. В неуморния Му живот нямаше бездейни часове, които да създават условия за изкушения. Нямаше безцелни часове, които да отварят вратите за

покваряващи приятелства. Доколкото бе възможно, Той затваряше вратите за изкусителя. Нищо не можеше да Го склони да извърши неправда - нито печалба, нито удоволствие, нито похвала, нито критика. Беше мъдър да разпознава злото и силен да му се противопоставя.

Христос беше единственият безгрешен човек, живял някога на земята, макар че в продължение на около тридесет години Той живя всред нечестивите жители на Назарет. Този факт е укор за тези, които мислят, че са зависими от местоживеене, от благоденствие или от успех в живота, за да живеят безгрешно. Напротив, изкушенията, бедността и нещастията са дисциплина, необходима, за да се развият чистота и твърдост на характера.

Исус живееше в селски дом и вярно и с радост изпълняваше Своя дял от работата в дома. Той бе Началникът на небето и ангелите изпълняваха словото Му с удоволствие. Сега обаче бе станал доброволно слуга, любещ, послушен син. Той научи занаят и работеше в дърводелната на Йосиф. Облечен в простото облекло на обикнонен работник, Той минаваше по улиците на малкия град на отиване и на връщане от Своята скромна работа. Не използваше Божествената Си сила, за да намали товарите Си или да облекчи труда Си.

Чрез работата, която извършваше през детството и юношеството Си, Исус развиваше ума и тялото Си. Не Си служеше безразсъдно с физическите Си сили, а ги използваше така, че да ги запази в добро състояние, за да върши всичко по възможно най-добрия начин. Не обичаше да е немарлив, даже и по отношение на инструментите Си. Като работник бе съвършен, както бе съвършен по характер. Чрез примера Си Той учеше, че е наш дълг да бъдем прилежни, да вършим работата си вярно и точно и че такъв труд е почтен. Дейност, която обучава ръцете да бъдат полезни и възпитава младите да носят своя дял от бремето на живота, дава физическа сила и развива всяка способност. Всички трябва да вършат нещо, което е полезно за тях и за другите. Бог посочи, че работата е благословение и само прилежният работник изпитва истинската слава и радост от живота. Божието одобрение е над деца и младежи, които изпълняват радостно своите задължения в дома и споделят товарите на бащата и майката. Такива деца, като излязат от дома, те стават полезни членове на обществото.

През целия Си живот на земята Исус беше прилежен и постоянен работник. Очакваше много, затова и предприемаше много. Като започна службата Си, Той каза: "Ние трябва да вършим делата на Този, Който Ме е пратил, докле е ден; иде нощ, когато никой не може да работи" (Йоан 9:4). Исус не отбягваше грижите и отговорността, както вършат много така наречени Негови последователи. Такива хора са слаби и неспособни, защото се опитват да избягнат дисциплината. Те може да притежават ценни и добри черти на характера, но са безсилни и почти безполезни, когато се появят трудности. Положителността и енергията, солидността и силата на характера, проявени от Исус, трябва да се развият и в нас чрез дисциплината, през която Той мина. И благодатта, която Той получи, ще бъде и наша.

Докато живя между хората, нашият Спасител споделяше съдбата на сиромасите. Той познаваше от опит техните грижи и трудности, затова

можеше да утешава и да насърчава всички скромни работници. Онези, които наистина разбират поуката, предавана от Неговия живот, никога не ще мислят, че между хората трябва да има различни класи и че богатите трябва да бъдат почитани повече от достойните бедни.

Исус внасяше в работата Си бодрост и такт. Изискват се много търпение и духовност, за да се внедрява библейската религия в домашния живот и на работното място, за да се издържа напрежението на светската работа и в същото време да не се отделя погледът от Божията слава. В това отношение Исус Христос бе помощник. Той никога не се отдаваше на земните грижи дотам, че да не Му остава време да мисли и за небесните неща. Често пъти изразяваше сърдечната Си радост, като пееше псалми и небесни песни. Нерядко жителите на Назарет Го чуваха да издига гласа Си на хвала и благодарност на Бога. Общуваше с Небето с песни и когато другарите Му се оплакваха от уморителен труд, ободряваше ги със сладката мелодия, излизаща от устните Му. Неговото хвалебно пеене като че ли прогонваше злите ангели и като тамян изпълваше работното място с благоухание. Умовете на слушателите Му се откъсваха от тяхното земно изгнаничество и се насочваха към небесния дом.

Исус беше източникът на целебна милост за света и през всичките години на уединение в Назарет животът Му обливаше другите със струи на състрадание и нежност. Възрастните, скърбящите и обременените от греха, играещите деца в своята невинна радост, малките горски създания, търпеливите товарни животни - всички се чувстваха по-щастливи в Неговото присъствие. Този, Чието властно слово държеше световете, се навеждаше, за да облекчи някое ранено птиче. Нямаше и нищо недостойно за Неговото внимание, нямаше нещо, за което Той да откаже да помогне.

Така като напредваше в мъдрост и в ръст, Исус печелеше благоволението на Бога и на хората. Той привличаше симпатиите на всички сърца, като разкриваше, че е способен да съчувства на всички. Надеждата и куражът, които Той излъчваше, Го правеха благословение за всеки дом. А често пъти в събота Го поканваха в синагогата да прочита урок от Пророците и тогава сърцата на слушателите се вълнуваха, тъй като от познатите думи на свещените книги изгряваше нова светлина.

Но Исус отбягваше външния показ. През всичките години в Назарет Той нито веднъж не демонстрира чудотворната Си сила. Не търсеше високо положение или присвояване на титли. Неговият тих и скромен живот, а даже и мълчанието на писанията за ранните Му години, ни дават важен урок. Колкото по-тих и скромен е животът на едно дете, толкова по-запазено е то от излишни вълнения и колкото е в по-голяма хармония с природата, толкова по-годен е животът му за физическа, умствена и духовна сила.

Исус е нашият пример. Много хора с интерес се занимават с периода на Неговата публична служба, а отминават незабелязано поуките от живота на ранните Му години. Но тъкмо с домашния Си живот Той е пример за всички деца и юноши. Спасителят благоволи да живее в бедност, за да ни учи колко близо можем и в този си скромен жребий да сме свързани с Бога. Той живя, за да угоди, да почете и да прослави Отца Си в обикновените неща на живота.

Неговото дело започна с посвещаване в скромния занаят на дърводелеца, който се труди за своя ежедневен хляб. Той служеше на Бога еднакво и когато работеше на дърводелския тезгях, и когато вършеше чудеса за множеството. И всеки младеж, който следва Христовия пример на вярност и послушание в скромния Му дом, може да претендира за думите, които Отец изговори чрез Светия Дух за Своя Син: "Ето Моят служител, когото подкрепям, Моят избраник, в когото благоволи душата Ми!" (Исая 42:1).

8. *Посещение на Пасхата*

Тази глава е основана на Лука 2:41-51.

За евреите дванайсетата година беше разделителната линия между детството и юношеството. Като навършеше тази година, еврейското момче бе наричано син на закона и син на Бога. Даваше му се специална възможност за религиозно обучение и се очакваше да участва в святите празници и наредби. В съгласие с обичая Исус като дете също посети Ерусалим за Пасхата. Като всички благочестиви израилтяни Йосиф и Мария всяка година участваха в празника Пасха и когато Исус навърши изискваната възраст, те Го взеха със себе си.

Имаше три годишни празника - Пасха, Петдесетница и Шатроразпъване, при които всички хора в Израил трябваше да се явят пред Господа в Ерусалим. Пасхата бе най-оживеният от тези празници. Мнозина присъстващи идваха от всичките страни, където евреите бяха разпръснати. Поклонниците от всеки край на Палестина пристигаха на големи множества. Пътуваха от Галилея няколко дни и се обединяваха в големи групи за общуване и безопасност. Жените и възрастните пътуваха на волове или на магарета през стръмните и каменливи пътища. По-силните и здрави мъже и юноши ходеха пеша. Пасхата се случваше в края на март или в началото на април, когато цялата земя бе изпъстрена с цветя, песните на птиците радваха слуха. По целия път имаше забележителни места, които напомняха за израилевата история, а бащите и майките разказваха на децата си за чудесата, които Бог бе извършил за Своя народ в древността. По време на пътуването те се развличаха с песни и музика и когато най-накрая пред погледите им се откриваха кулите на Ерусалим, всички гласове се въздигаха в победен възглас:

"Ето, нозете ни стоят
отвътре портите ти, Ерусалиме!
Мир да бъде отвътре стените ти,
благоденствие в палатите ти!" (Пс. 122:2, 7).

Съблюдаването на Пасхата започна с раждането на еврейската нация. В последната нощ на робството в Египет, когато не се виждаше никакъв признак за освобождение, Бог нареди на израилтяните да се приготвят за незабавно тръгване. Той бе предупредил фараона за последното наказание над египтяните и бе заповядал на евреите да съберат семействата си по домовете. Като напръскат стълбовете и горния праг на къщите си с кръв от заклано агне,

те трябваше да изядат агнето опечено, с безквасен хляб и горчиви треви. “И така да го ядете - каза Той, - препасани през кръста си, с обущата на нозете си и тоягите в ръцете си; и да го ядете набързо, понеже е време на Господнето минаване” (Изх. 12:11). “И посред нощ Господ порази всяко първородно в Египетската земя. Тогава властелинът изпрати до израилтяните вест: Станете-, излезте изсред людете Ми и идете, послужете на Йехова, както рекохте” (Изх. 12:29, 31). Евреите излязоха от Египет като независим народ. Господ бе наредил Пасхата да бъде пазена всяка година. “И когато чадата ви попитат: Какво искате да кажете с тая служба? Ще отговорите: Това е жертва в спомен на минаването на Господа, който отмина къщите на израилтяните в Египет, когато поразяваше египтяните, а избави нашите къщи.” Така историята за това чудно освобождение трябваше да бъде повтаряна от поколение на поколение.

Пасхата бе следвана от седемдневен празник на безквасните хлябове. На втория ден от празника пред Господа бяха представяни първите плодове на годишната жетва чрез сноп ечемик. Всички ритуали на празника бяха символ на Христовото дело. Освобождението на Израил от Египет беше нагледен урок за изкуплението, което Пасхата бе предназначена да напомня. Заклaното агне, безквасният хляб, снопът на първите плодове символично представяха Спасителя.

За повечето от хората в дните на Христос съблюдаването на този празник се бе изродило до чиста формалност. Но какво бе значението му за Божия Син!

За първи път детето Исус видя храма. Видя облечените в бяло свещеници, които изпълняваха своята тържествена служба, видя кървящата още жертва върху жертвения олтар. С поклонниците и Той се наведе в молитва, докато облак от тамян се издигна пред Бога. Наблюдаваше впечатлителните ритуали на пасхалната служба. Ден след ден схващаше все по-ясно тяхното значение. Всеки акт изглеждаше свързан със собствения Му живот. Нови импулси се събудиха в Него. Тих и задълбочен, Той изглежда изследваше един голям проблем. Пред Спасителя се откриваше тайната на Неговата мисия.

Потънал в размисли върху тези сцени, Исус остана настрана от родителите си. Искаше да бъде сам. Когато пасхалните служби свършиха, Той още се бавеше из дворовете на храма и когато поклонниците напуснаха Ерусалим, остана назад.

При това посещение в Ерусалим родителите на Исус желаеха да Го запознаят с великите учители в Израил. Докато бе послушен във всички подробности на Божието слово, Той не се съобразяваше с равинските ритуали и обичаи. Йосиф и Мария се надяваха да бъде накаран да уважава учените равини и да стане по-внимателен към техните изисквания. Но в храма Исус бе поучен от Бога. И започна веднага да споделя това, което бе научил.

В онния дни с храма бе свързана постройка, предназначена за свещено училище по подобие на пророческите училища. Тук се събираха учени равини със своите ученици, тук дойде и детето Исус. Седнал в нозете на тези уважавани учени мъже, той слушаше наставленията им. Като човек, който търси мъдрост, Исус разпитваше учителите за пророчествата и за събитията, които ставаха тогава и посочваха идването на Месия.

Исус се представи като жадуващ да получи знание за Бога. Въпросите Му разкриваха дълбоки истини, замъглявани, но жизнено важни за спасението на душите. Докато показваше колко тесногръда и пълна с предразсъдъци бе мъдростта на учителите, с всеки поставен пред тях въпрос им разкриваше и Божествен урок и представяше някоя истината в нова светлина. Равините говореха за чудното издигане на еврейската нация при идването на Месия, но Исус им представи пророчеството на Исая и ги попита за значението на писанията, показващи страданията и смъртта на Божия Агнец.

Учените се обърнаха към Него с въпроси и бяха удивени от отговорите му. Със скромността на дете Той повтаряше думите на Писанията, давайки им такова дълбоко значение, което мъдреците не схващаха. Ако истината, посочвана от Исус, бе следвана, щеше да доведе до реформация на религията още в тези дни. Щеше да се събуди дълбок интерес към духовните неща и когато настъпеше времето Исус да започне Своята служба, мнозина щяха да Го приемат с готовност.

Равините знаеха, че Исус не бе учил в училищата им, но въпреки това Неговото разбиране на пророчествата далеч надминаваше техните разбирания. В това умно галилейско момче те съзряха нещо много обещаващо и поискаха да Го спечелят за ученик, за да стане учител в Израил. Пожелаха да се заемат с Неговото образование, чувствайки, че един толкова оригинален ум трябва да бъде оформен по техния калъп.

Думите на Исус развълнуваха сърцата им така, както никои човешки думи не ги бяха вълнували досега. Бог искаше да просвети тези израилеви водачи. Той употреби единственото средство, чрез което можеше да бъдат достигнати. В гордостта си те биха презряли поучение от когото и да било. Ако Исус се опитваше да ги поучи, щяха да откажат да Го слушат. Но сега се ласкаеха, че учат Него или най-малкото - че изпитват Неговите познания върху Писанията. Юношеската скромност и благост на Исус обезоръжиха предразсъдъците им. Несъзнателно умовете им се отвориха за Божието слово и Светият Дух заговори в сърцата им.

Равините не можеха да не видят, че техните очаквания по отношение на Месия не се основаваха на пророчеството, но не искаха и да отрекат теориите, ласкаещи амбицията им. Не искаха да признаят, че са разбирали фалшиво Писанията, които твърдяха, че преподават. Един на друг си зададоха въпроса: "Откъде знае този юноша, след като никога не е учил?" Светлината изгря в тъмнината, но "тъмнината не я схвана" (Йоан 1:5).

В същото време Йосиф и Мария бяха силно объркани и разтревожени. При излизането от Ерусалим бяха изгубили Исус от погледа си и не знаеха, че Той бе останал назад. Областта беше гъсто населена и керваните от Галилея бяха много дълги. Когато напускаха града, имаше голям безпорядък, а по пътя удоволствието да пътуват с приятели и познати погълна вниманието им и не забелязаха отсъствието Му, докато не падна нощта. Когато се спряха за почивка, поучаваха, че им липсва услужливата ръка на детето им. Като предположиха, че е с техни познати, те не се обезпокоиха. Макар че бе толкова млад, те Му имаха безусловно доверие и очакваха, че когато имат нужда, Той с готовност ще им помага отгатвайки нуждите им така, както бе правил винаги.

Но сега ги обхвана страх. Търсиха Го навсякъде между пътуващите, но напразно. Със страх си спомниха как Ирод се опита да Го погуби, когато бе дете. Черни предчувствия изпълниха сърцата им. Горчиво се самообвиняваха.

Връщайки се в Ерусалим, Йосиф и Мария продължиха да търсят Исус. На следващия ден, като се смесиха с поклонниците в храма, познат глас привлече вниманието им. Не можаха да Го сбъркат. Никой глас не беше като Неговия - така сериозен и искрен, така мелодичен.

Откриха Исус в училището на равините. Зарадваха се, но не можеха да забравят своята мъка и безпокойство. Когато Той бе отново с тях, майка Му каза с укор: "Синко, защо постъпи тъй с нас? Ето, баща Ти и аз наскърбени Те търсехме."

"Защо да Ме търсите? - отговори Исус. - Не знаете ли, че трябва да се намеря около дома на Отца Ми?" И тъй като изглежда не разбраха думите Му, Той посочи нагоре. Лицето Му бе огряно от светлина, която ги учуди. Божествеността проблясваше през човешкото естество. Намирайки Го в храма, разбраха какво се беше случило между Него и равините и се удивиха от въпросите и отговорите Му. Думите Му пораждаха такива мисли, които никога не можеха да бъдат забравени.

И въпросът Му към тях представляваше поучение: "Не знаете ли, - каза Той, - че трябва да се намеря около дома на Отца Ми?" Исус бе зает с делото, заради което бе дошъл на този свят, но Йосиф и Мария бяха пренебрегнали своя дълг. Бог им бе оказал високата чест да им повери Своя Син. Святи ангели бяха напътствали Йосиф, за да опази живота на Исус. Но за цял ден бяха загубили от погледа си Този, Когото не би трябвало да забравят нито за миг. И когато безпокойството отмина, не укориха себе си, а Него.

Естествено бе родителите на Исус да гледат на Него като на свое собствено дете. Той бе всеки ден с тях, животът Му в много отношения бе като живота на другите деца и им беше трудно да осъзнаят, че Той е Божият Син. Имаше опасност да не оценят благословението, което Изкупителят на света им носеше с присъствието Си. Скръбта от раздялата си с Него и нежният укор на думите Му им напомниха за светостта на това, което им бе поверено.

В отговора към майка Си Исус показа за първи път, че е разбрал Своето отношение към Бога. Преди рождението Му ангелът бе казал на Мария: "Той ще бъде велик и ще се нарече Син на Всевишния; и Господ Бог ще Му даде престола на баща Му Давид. Ще царува над Якововия дом довека" (Лука 1:32,33). Мария бе размишлявала върху тези думи в сърцето си, но макар и да вярваше, че нейното дете трябваше да бъде израилевият Месия, не схвана Неговата мисия. И сега не разбра думите Му. Но разбра, че Той се отрича от родството Си с Йосиф и се обявява за Син на Бога.

Исус не отхвърли Своята връзка със земните Си родители. От Ерусалим се върна с тях у дома и им помагаше в трудния живот. Той скри в сърцето Си тайната на Своята мисия, очаквайки в подчинение определеното време, за да започне делото Си. Цели осемнайсет години, след като бе осъзнал, че бе Божият Син, Той признаваше връзката Си с дома в Назарет и изпълняваше задълженията на син, брат, приятел и гражданин.

Когато мисията на Исус Му бе открита в храма, Той започна да страни от множеството. Желаеше да се върне от Ерусалим тихо, с тези, които знаеха тайната на Неговия живот. Чрез пасхалната служба Бог искаше да призове народа Си да се освободи от светските грижи и да му напомни за чудното освобождение от Египет. Той желаеше в това дело да виждат обещаното спасение от греха. Както кръвта на заклaното агне запази домовете на Израил, така и кръвта на Христос трябваше да спаси техните души, но те можеха да бъдат спасени чрез Христос само ако направеха чрез вяра Неговия живот свой собствен. В символичната служба можеше да има благодат само ако тя насочваше поклонниците към Христос като техен личен Спасител. Бог желаеше те да бъдат водени към изучаване и размисъл върху мисията на Христос чрез молитва. Но когато множествата напускаха Ерусалим, вълнението от пътуването и общуването между хората твърде често грабваше вниманието им и службата, на която бяха присъствали, се забравяше. Спасителят не се чувстваше привлечен към такова общество.

Тъй като Йосиф и Мария трябваше да се върнат от Ерусалим сами с Исус, Той се надяваше да насочи мислите им към пророчествата за страдащия Спасител. На Голгота се опита да облекчи скръбта на Своята майка. Сега мислеше за нея. Мария трябваше да бъде свидетелка на последната Му агония и Исус желаеше тя да разбере мисията Му, за да може да издържи, когато мечът пронижe душата -. Както Исус бе отделен от нея и тя Го търсеше в мъка три дни, така щеше да Го загуби отново за три дни, когато бъде принесен в жертва за греховете на света. А когато излезеше от гроба, скръбта - щеше отново да се превърне в радост. Но колко по-леко би понесла мъката от Неговата смърт, ако бе разбрала Писанията, към които Исус се опитваше да насочи мислите й сега.

Ако Йосиф и Мария бяха свързали мислите си към Бога чрез размишление и молитва, щяха да разберат светостта на своята задача и нямаше да изгубят Исус от погледа си. Заради един ден небрежност те загубиха Спасителя, което им костваше три дни тревожно търсене, докато Го намерят. Така е и с нас. Чрез празнословие, говорене на лоши неща или небрежност в молитвата може един ден да изгубим присъствието на Спасителя и това да доведе до много дни горчиво търсене, докато Го намерим и отново спечелим мира, който сме изгубили.

При общуването помежду си трябва да внимаваме да не забравим Исус и да прекарваме, без да забележим, че Той не е с нас. Когато бъдем погълнати в светски неща до такава степен, че не мислим за Него, в Когото е надеждата ни за вечен живот, ние се отделяме от Исус и от небесните ангели. Тези святи същества не могат да останат там, където присъствието на Спасителя е нежелано и Неговото отсъствие - незабелязано. Ето защо изповядващите се за Христови последователи се обезкуражават толкова често.

Мнозина присъстват на религиозни служби и се освежават и утешават от Божието слово, но пренебрегвайки размишлението, будността и молитвата, губят благословението и се оказват много по-лишени от него, отколкото преди да го получат. Често им се струва, че Бог се е отнесъл много сурово с тях, но не

осъзнават, че грешката е тяхна. Като се отделят от Исус, те затварят вратата за лъчите на Неговото присъствие.

Добре би било да прекарваме всеки ден по един час в размисъл върху живота на Христос. Трябва да го разглеждаме стъпка по стъпка и да оставяме въображението си да вниква във всяка сцена, особено в сцените от последните дни на Неговия живот. Като разсъждаваме върху голямата Му жертва за нас, доверието ни в Него ще бъде по-постоянно, любовта ни ще бъде засилена и ще бъдем по-дълбоко повлияни от Неговия Дух. Ако искаме да бъдем спасени накрая, трябва да научим урока на покаяние и смирение в подножието на кръста.

Като общуваме помежду си, можем да бъдем благословение един за друг. Ако сме Христови, най-хубавите ни мисли ще бъдат за Него. Ще обичаме да говорим за Него и като разговаряме за любовта Му, сърцата ни ще се смекчават от Божествено влияние. Съзерцавайки красотата на характера Му, "ние се преобразяваме в същия образ, от слава в слава" (2 Кор. 3:18).

9. *Дни на борба*

От най-ранна възраст еврейското дете бе натоварвано с изискванията на равините. За всяко действие до най-дребните неща от живота имаше строги правила. Ръководени от учителите в синагогата, юношите бяха наставлявани с безброй изисквания, които се очакваше да изпълняват като правоверни израилтяни. Но Исус не се интересуваше от тези неща. Още от дете Той действаше независимо от равинските закони. Писанията на Стария завет бяха Неговия постоянен предмет на изучаване и думите "така казва Господ" бяха винаги на устата Му.

Когато състоянието на народа започна да се разкрива пред Неговия ум, Той видя, че изискванията на обществото и изискванията на Бога бяха в постоянно противоречие. Хората се бяха отклонили от Божието слово и бяха издигнали свои измислени теории. Спазваха традиционни ритуали, които нямаха никаква стойност. Богослужението им беше обикновен кръг от церемонии. Святите истини, които то трябваше да предава, бяха скрити от поклонниците. Той видя, че в службите, които се изпълняваха без вяра, хората не намираха мир. Не познаваха свободата на Духа, която биха получили, ако служеха на Бога на истината. Исус бе дошъл да придаде смисъл на богослужението и не можеше да одобри смесването на човешки изисквания с Божествените предписания. Не атакуваше предписанията и практиката на учените равини, но когато Го укоряваха за Неговите скромни навици, оправдаваше поведението Си с доказателства от Божието слово.

По нежен и благ начин Исус се опитваше да угоди на хората, с които общуваше. Като виждаха колко бе благороден и ненатрапващ се, книжниците и старейшините предположиха, че ще се поддаде лесно на ученията им. Караха Го да приеме традициите, установени от древните равини, но Той ги проверяваше чрез авторитета на Святото писание. Би послушал всяка дума, излязла от Божията уста, но не би се подчинил на човешки измислици. Исус изглежда познаваше Писанията от началото до края и ги представяше в

истинското им значение. Равините бяха засрамени, че ги поучава едно дете. Твърдяха, че службата им е да обясняват писанията и че Той трябва да приема техните тълкувания. Бяха възмутени, че противоречи на думите им.

Равините не можеха да посочат авторитет в Писанията, на който се позовават техните предания. Осъзнаваха, че в духовното Си разбиране Исус далеч ги бе изпреварил. Но въпреки това се дразнеха, че не се покорява на тяхната диктовка. Като не успяха да Го убедят, потърсиха Йосиф и Мария и им изтъкнаха Неговата неотстъпчивост. Така Той понасяше укори и порицания.

От най-ранна възраст Исус бе започнал сам да оформя Своя характер и дори любовта и уважението към Неговите родители не можаха да Го отклонят от послушанието към Божието слово. "Писано е", това беше Неговият отговор за всяко дело, което се отличаваше от обичаите на семейството. Но влиянието на равините вгорчи живота Му. И още като юноша трябваше да научи трудния урок да премълчава и да понася търпеливо.

Братята Му, както наричаха синовете на Йосиф, бяха на страната на равините. Те настояваха, че преданията трябва да се спазват като Божии изисквания. Дори смятаха човешките предписания за стоящи по-високо от Словото Божие и бяха много обезпокоени от проникновението, с което Исус различаваше истинското от фалшивото. Стриктното Му послушание към Божия закон осъждаха като инат. Бяха изненадани от знанието и мъдростта на Исус, с които отговаряше на равините. Знаеха, че не бе получил наставления от мъдрите хора, но не можеха и да не видят, че Той е Този, Който ги поучава. Признаха, че образованието Му е по-високо от тяхното. Но не осъзнаха, че Той има достъп до дървото на живота, източник на познание, за което те бяха невежи.

Христос не бе изключителен, но бе оскърбил фарисеите, като се отклоняваше от суровите им правила. Той намери света на религията обграден от високите стени на изолацията, сякаш бе нещо прекалено свещено за всекидневния живот. Той разруши тези стени на разделение. Общувайки с хората, не питаше "в какво вярваш?", "към коя църква принадлежиш?" Упражняваше Своята благотворна сила в полза на всички, които се нуждаеха от помощ. Вместо да се уедини в килия на отшелник, за да покаже Своя небесен характер, Исус работеше усърдно за човечеството. Внушаваше принципа, че библейската религия не се състои от умъртвяване на тялото. Поучаваше, че чистата и неосквернена религия не е предназначена само за определено време и за особени случаи. При всички случаи, на всяко място Той проявяваше мил интерес към хората и разпръскваше около тях светлина на ободряващо благочестие. Всичко това бе укор към фарисеите. Исус показа, че религията изключва егоизма и че тяхната болезнена привързаност към личния интерес беше далече от истинската набожност. Това събуди тяхната враждебност към Исус, поради което се опитаха да Го насилят да се съобрази с правилата им.

Исус работеше, за да помага на всички страдащи, които виждаше. Имаше малко пари за даване, но често се отказваше от храната Си, за да подкрепи тези, които се нуждаеха повече от Него. Братята Му чувстваха, че влиянието Му сред народа неутрализираха тяхното влияние. Той притежаваше такт, какъвто никой от тях нито притежаваше, нито желаеше да придобие.

Докато те се отнасяха грубо с бедните, деградирали същества, Исус търсеше същите тези хора и ги окуражаваше. На нуждаещите се даваше чаша студена вода и тихо им предлагаше собствената Си храна. Като облекчаваше страданията им, свързваше истините, на които поучаваше, с дела на милост и те оставаха в паметта.

Всичко това не се харесваше на братята Му. Тъй като бяха по-големи от Него, чувстваха, че Той трябва да им се подчинява. Обвиняваха Го, че се смята за по-горен от тях и Го укоряваха, че се поставя над всички учители, свещеници и управители на народа. Често се опитваха да Го сплашат, но Той продължаваше да има за Свой водач Писанията.

Исус обичаше братята Си и се отнасяше към тях винаги мило, но те Му завиждаха и проявяваха към Него недоверие и презрение. Не можеха да си обяснят поведението Му. Виждаха в Него големи противоречия. Беше Божи Син и все пак - едно безпомощно дете. Бе Създател на световете, притежаваше и земята, а въпреки това животът Му бе белязан с бедност на всяка стъпка. Той проявяваше достойнство и индивидуалност, напълно различни от земната гордост и лицемерие. Не се бореше за светско величие и беше доволен дори от най-ниското положение. Това ядосваше братята Му. Те не можеха да си обяснят Неговото постоянно спокойствие при изпитания и хуления. Не знаеха, че "богат като бе, за нас стана сиромах, за да се обогатим ние чрез Неговата сиромашия" (2 Кор. 8:9). Не можеха да разберат тайната на мисията Му подобно на приятелите на Йов, които не можаха да разберат неговото унижение и страдание.

Исус беше погрешно разбиран от братята Си, защото не бе като тях. Неговият идеал не беше като техния. Като гледаха на хората, те се бяха отклонили от Бога и нямаха Неговата сила в своя живот. Формалната религия, която спазваха, не можеше да преобрази характера. Плащаха "десятък от гьозума, анасона и кимиона", но бяха пропуснали "по-важните неща на закона - правосъдието, милостта и верността" (Матей 23:23). Примерът на Исус ги дразнеше постоянно. Той мразеше само едно нещо на света - греха. При всяка лоша постъпка изпитваше мъка и това не можеше да се скрие. Явен бе контрастът между формалистите, чиято външна святост прикриваше любовта към греха, и характера, който винаги поставяше на първо място Божията слава. Тъй като животът на Исус осъждаше злото, против Него се появи несъгласие и у дома, и навън. Несебелюбието и благочестието Му бяха подигравани. Търпеливостта и любезността Му бяха наричани страхливост.

Христос вкуси всяка горчивина, която е възможно човешко същество да изпита. Някои се опитваха да Го презират за рождението Му. Още в детството Си Той трябваше да среща подигравателни погледи и зли шушукания. Ако бе отговорил с прибързана дума или поглед, ако се съгласеше с братята Си дори само в една лоша постъпка, не би бил съвършен пример. Така нямаше да изпълни плана за нашето изкупление. Ако само бе признал, че грехът може да има някакво извинение, Сатана щеше да тържествува и светът щеше да бъде загубен. Ето защо изкусителят се стараеше да изпълни живота Му с изпитания, за да Го доведе до съгрешаване.

Но за всяко изкушение Той имаше един отговор: “Писано е”. Рядко укоряваше братята си за някоя лоша постъпка, но имаше слово от Бога, което да им каже. Често бе обвиняван в страхливост, защото отказваше да се присъедини към тях в някои забранени дела. Но отговорът Му беше: “Писано е: “Ето, страх от Господа, това е мъдрост и отдалечаване от злото, това е разум” (Йов 28:28).

Имаше хора, които искаха да общуват с Исус, чувствайки мир в присъствието Му, но мнозина Го избягваха, защото безупречният Му живот ги изобличаваше. Млади приятели Го подтикваха да постъпва като тях. Исус бе умен и жизнерадостен - присъствието Му им бе приятно - приемаха с готовност Неговите предложения, но не приемаха почтеността Му и Го наричаха тесногръд и ограничен. Исус отговаряше: “Писано е: “Как ще очисти младежът пътя си? Като му дава внимание според Твоето слово”, “В сърцето Си опазих Твоето слово, за да не Ти съгрешавам” (Пс. 119:9, 11).

Често Го питаха: “Защо си така склонен към уединение, различен от всички други?” Той казваше: “Писано е: “Блажени ония, които са правдиви в пътя, които ходят в закона на Господа. Блажени, които пазят изявленията Му и Го търсят от все сърце. Които не вършат беззаконие, ходят в пътищата Му” (Пс. 119:1-3).

Когато Го попитаха защо не се присъединява към лудориите на младежите от Назарет, Той казваше: “Писано е: “В пътя на Твоите изявления се радваха толкова, колкото във всичкото богатство. За правилата Ти ще размишлявам и Твоите пътища ще зачитам. В повеленията Ти ще се наслаждавам; не ще забравя Твоето слово” (Пс. 119:14-16).

Исус не спореше за Своите права. Често работата Му биваше ненужно сурова, защото бе услужлив и не се оплакваше. Въпреки това успяваше да я свърши и не се обезкуражаваше. Живееше над тези трудности, сякаш в светлината на Божието лице. Не си отмъщаваше, когато се отнасяха грубо с Него, но понасяше удара търпеливо.

Отново и отново Го питаха: “Защо позволяваш братята Ти да се отнасят към Тебе така презрително?” “Писано е, каза Той: “Сине Мой, не забравяй поуката Ми и сърцето ти нека опази заповедите Ми, защото дълготрайство, години от живот и мир ще ти притурят те. Благост и вярност нека не те оставят, вържи ги около шията си, начертай ги на плочата на сърцето си. Така ще намериш благоволение и добро име пред Бога и човеците” (Пр. 3:1-4).

От времето, когато родителите Му Го откриха в храма, Неговото поведение стана тайна за тях. Не влизаше в спорове, но примерът Му бе един постоянен урок. Той сякаш се уедини в Себе Си. Щастлив се чувстваше сред природата и с Бога. Когато имаше възможност, прекъсваше труда Си, за да отиде сред полята, да разсъждава в зелените долини, да общува с Бога в планината или сред дърветата в гората. Ранните утрини често Го намираха в някое уединено място да изследва Писанията или да се моли. От тези тихи часове Той се връщаше у дома Си, за да поеме отново Своите задължения и да даде пример на търпелив труд.

Животът на Христос се отличаваше с уважение и любов към Неговата майка. Мария вярваше в сърцето си, че святото дете, което роди, бе обещаният

открай време Месия, но не се осмеляваше да изказва вярата си. През целия Му живот на земята тя участваше в Неговите страдания. Свидетел бе на скръбта и изпитанията, които Той трябваше да понесе в детството и юношеството Си. Като защищаваше това, което знаеше, че е право в Неговото поведение, тя самата бе поставена на голямо изпитание. Грижеше се за домашните си и нежно бдеше над своите деца, което бе жизнено важно за формирането на характера им. Синовете и дъщерите на Йосиф знаеха това и като се позоваваха на нейната загриженост, се опитваха да поправят постъпките на Исус по свой образец.

Мария често укоряваше Исус и Го караше да се присъедини към традициите на равините, но никой не можеше да промени навиците Му да съзерцава Божиите дела и да облекчава страдащите хора и дори безсловесните животни. Когато свещениците и учителите искаха помощ от Мария, за да повлияят на Исус, тя се тревожеше много, но мир завладяваше нейното сърцето, когато Той - представяше доказателствата на Писанията, за да подкрепи поведението Си.

Понякога тя се колебаеше между Исус и братята Му, които не вярваха, че Той е Изпратеният от Бога. Но съществуваха изобилни доказателства за Божествеността на характера Му. Тя Го виждаше как се жертва за доброто на другите. Присъствието Му внасяше по-чиста атмосфера в дома. Неговият живот беше като мая, действаща сред членовете на обществото. Незлобив и неопетнен, Той ходеше между безразсъдните, грубите и нелюбезните; между несправедливите бирници; между лекомислените прахосници; неправедните самаряни, войниците-езичници, недодяланите селяни и смесеното множество. Казваше по някоя дума на съчувствие, като виждаше хората отрудени, но въпреки това принудени да носят тежко бреме. Споделяше техния товар и им напомняше уроците, които бе научил от природата - уроци на любов, милост и Божия доброта.

Учеше всички да виждат в себе си хора, дарени със скъпоценни таланти, които ако се използват правилно, биха им осигурили вечни съкровища. Прозря цялата суета на живота и с примера Си учеше, че всеки миг от времето носи последици с вечна стойност, че трябва да бъде използван като скъпо съкровище за святи цели. Не подмина като недостойно нито едно човешко същество, но се стараеше на всяка душа да приложи някое целебно лекарство. В каквото и обкръжение да се намираше, предаваше урок, подходящ за времето и за обстоятелствата. Стремеше се да вдъхне надежда и на най-грубите и необещаващите, представяйки уверението, че могат да получат прощение и да станат безукорни и чисти, да придобият характер, който да ги отличава като Божии чада. Често срещаше хора, попаднали под контрола на Сатана и нямащи сила да се освободят от неговата примка. На такива обезкуражени, болни, изкушавани и паднали хора Исус говореше с най-сърдечна милост думи, от които те се нуждаеха и които можеха да разберат. Други пък се бореха лице в лице с врага на душите. Такива Той окуражаваше да бъдат упорити, като ги уверяваше, че ще победят, защото ангелите Божии са на тяхна страна и ще им дадат победата. Всички, на които помагаше така, бяха убедени, че пред

тях стои Този, на Когото можеха да се доверят напълно. Той не злоупотреби с тайните, които изслушваше със съчувствие.

Исус бе Лечител на тялото, но и на душата. Интересуваше се от всяко страдание, което срещаше. На всеки страдащ носеше облекчение. Милите Му думи бяха като освежителен балсам. Никой не можеше да каже, че е извършил чудо, но добродетелта - лекуващата сила на любовта - се изливаше от Него към болните и умъчнените. Така непринудено работеше Той за народа още от детството Си и затова толкова много хора Го слушаха с радост, когато започна Своята публична дейност.

И все пак, и в детството, и в юношеството, и в зрелостта Си Исус живя сам. В Своята чистота и вярност изтъпка сам жлеба и никой от народа не бе с Него. Понесе ужасната тежест на отговорността за спасението на хората. Знаеше, че ако принципите и намеренията на човешката раса не се променят решително, всичко ще бъде загубено. Това беше бремето на Неговата душа и никой не можеше да прецени тежестта, която лежеше на раменете Му. Изпълнен с решителност, Той осъществи целта на Своя живот - да бъде светлина на хората.

10. Гласът в пустинята

Тази глава е основана на Лука 1:5-23,57-80, 3:1-18; Матей 3:1-12; Марко 1:1-8.

Сред верните в Израил, които жадуваха идването на Месия, се появи предтечата на Христос. Възрастният свещеник Захария и жена му Елисавета "бяха и двамата праведни пред Бога". И в техния смирен и свят живот светлината на истината грееше като звезда сред тъмнината на онези изпълнени с нечестие дни. На благочестивата двойка бе обещан син, който трябваше да "предиде пред лицето Му да приготви за Господа благоразположен народ".

Захария живееше в "планинската страна на Юдея", но бе отишъл в Ерусалим да служи една седмица в храма - служба, изисквана два пъти в годината от свещениците от всяка група. "И като свещенодействаше той пред Бога по реда на своя отред, по обичая на свещеничеството, нему се падна по жребие да влезе в Господния храм и да покади."

Захария стоеше пред златния олтар на Светая на светилището. Облакът от тамян, придружен от молитвите на Израил, се издигаше пред Бога. Внезапно осъзна Божието присъствие. Ангел от Господа стоеше "отдясно на кадилния олтар". Позата на ангела изразяваше благосклонност, но Захария не забеляза това. В продължение на много години той се бе молил за идването на Изкупителя. Сега небето бе изпратило свой вестител да му съобщи, че на тези молитви скоро ще бъде отговорено. Но милостта от Бога се стори на Захария прекалено велика, за да може да повярва. Бе обхванат от страх и чувство на себеосъждане.

Но ангелът го поздрави с радостното уверение: "Не бой се, Захари, защото твоята молитва е чута и жена ти Елисавета ще ти роди син, когото ще наречеш Йоан. Той ще ти бъде за радост и веселие; и мнозина ще се зарадват за неговото рождение. Защото ще бъде велик пред Господа; вино и спиртно питие

няма да пие и ще се изпълни със Светия Дух- И ще обърне мнозина от израилтяните към Господа, техния Бог. Той ще предиде пред лицето Му в духа и силата на Илия, за да обърне сърцата на бащите към чадата и непокорните към мъдростта на праведните, да приготви за Господа благоразположен народ. А Захария рече на ангела: По какво ще узная това? Защото аз съм стар и жена ми е в напреднала възраст."

Захария добре знаеше как бе дарено дете на Авраам в напредналата му възраст, защото бе повярвал на Този, Който вярно изпълняваше Своите обещания. Но за момент възрастният свещеник насочи мисълта си към човешката слабост. Забрави, че това, което Бог е обещал, е в състояние да го изпълни. Какъв контраст между неверието му и сладката, искрена като на дете вяра на Мария, девойката от Назарет, която отговори на чудната ангелска вест: "Ето Господнята слугиня; нека ми бъде според както си казал" (1:38 Лука 1:38).

Раждането на Захариевия син, както и раждането на Авраамовото дете, а също и случаят с Мария, трябваше да предаде една велика духовна истина - истината, че ние бавно научаваме и лесно забравяме. Сами не сме способни да извършим нищо добро, но това, което ние не можем, е напълно по силите на Бога за всяка покорна и вярваща душа. Чрез вяра бе дадено детето на обещанието, чрез вяра се заражда духовният живот и ние ставаме способни да вършим делата на правдата.

Ангелът отговори на Захария: "Аз съм Гавриил, който стои пред Бога, и съм изпратен да ти говоря и да ти благовестя това." 500 години преди това Гавриил бе известил на Даниил пророческия период, който трябваше да обхване времето до идването на Христос. Знанието, че краят на този период бе близко, бе накарало Захария да се моли за идването на Месия. Сега същият вестител, чрез когото бе дадено пророчеството, бе дошъл да извести изпълнението му.

Думите на ангела "Аз съм Гавриил, който стои пред Бога" показват, че той заема висок пост в небесните дворове. Когато дойде с вест към Даниил, той каза: "...Няма кой да ми помага проти тия князе, освен Михаил (Христос)" (Даниил 10:21). За Гавриил Спасителят говори в книгата "Откровение", като казва, че "...Христос прати, та го яви чрез ангела Си на Своя слуга Йоан" (Откр. 1:1). А на Йоан ангелът заяви: "Аз съм съслужител на тебе и на братята ти пророците- " (Откр. 22:9). Чудесна мисъл - възвишеният ангел, който бе втори след Божия Син, бе избран да открие Божиите намерения на грешните човеци.

Захария бе изразил недоверие в думите на ангела. И не трябваше да проговори отново, докато те не се изпълнят. "И ето - каза ангелът - ще млъкнеш и не ще можеш да говориш до деня, когато ще се сбъдне това, защото не повярва думите ми, които ще се сбуднат своевременно." Длъжността на свещеника бе да се моли за прощение на греховете на народа и за идването на Месия. Но когато Захария се опита да направи това, не можа да произнесе нито дума.

Излизайки да благослови народа, "той им правеше знакове и оставаше ням". Хората го бяха чакали дълго и започнаха да се боят дали не е убит от Божия гняв, но когато излезе от Светая Светих, лицето му грееше от Божията слава "и те разбраха, че е видял видение в храма... " Захария им съобщи какво

бе видял и чул, "и като се навършиха дните на службата му, той отиде у дома си".

Скоро след раждането на обещаното дете езикът на бащата бе развързан "и той проговори и благославяше Бога. И страх обзе всичките им съседи и за всичко това се говореше по цялата хълмиста страна на Юдея. И всички, като чуха, пазеха това в сърцата си, казвайки: "Какво дете ще бъде това детенце?" Целта на всичко това беше да се привлече вниманието към идването на Месия, за когото Йоан трябваше да приготви пътя.

Светият Дух осени Захария и той изговори следното прекрасно пророчество за мисията на сина си: "Да! И ти, детенце, пророк на Всевишния ще се наречеш. Защото ще вървиш пред лицето на Господа да приготвиш пътищата за Него. За да дадеш на Неговите люде да познаят спасение чрез прощаване на греховете им. Поради милосърдието на нашия Бог, с което ще ни посети зора отгоре, за да осияе седящите в тъмнина и в мрачна сянка; така щото да отправи нозете ни в пътя на мира."

"А детенцето растеше и крепнеше по дух; и беше в пустините до деня, когато се яви на Израил." Преди раждането на Йоан ангелът бе казал: "- ще бъде велик пред Господа; вино и спиртно питие няма да пие; и ще се изпълни със Светия Дух- " Бог бе призовал сина на Захария за велико дело, най-великото, което е било поверявано на хора. За да изпълни това дело, той трябваше да се остави Господ да работи с него и Божият Дух щеше да го придружава, ако внимаваше на наставленията, дадени чрез ангела.

Йоан трябваше да се яви като вестител на Йехова, да доведе хората до Божията светлина. Той трябваше да даде нова насока на техните мисли, трябваше да им напомни светостта на Божиите изисквания и нуждата им от Неговата съвършена правда. Такъв вестител трябваше да бъде свят. Трябваше да бъде храм, в който да обитава Божият Дух. За да изпълни мисията си, той трябваше да бъде здрав физически, умствено и духовно. За това бе необходимо да контролира апетита и страстите си. Трябваше да бъде в състояние да владее всичките си сили, за да може да застане сред хората непоклатим от заобикалящите го обстоятелства като скалите и планините на пустинята.

Във времето на Йоан Кръстител алчността към богатства и любовта към разкош и показ бяха широко разпространени. Чувствени удоволствия, празненства и пиянства причиняваха болести и морално разложение, притъпяване на духовните възприятия и намаляване на чувствителността към греха. Йоан трябваше да застане като реформатор. Чрез своя живот на въздържание и чрез простото си облекло той трябваше да изобличава излишествата на съвременниците си. Затова на родителите му бяха дадени наставления - урок на въздържание от ангел от небесния трон.

В детството и юношеството характерът е най-податлив на впечатления. Силата на себевладението би трябвало да се придобие в тези години. Край огнището и семейната трапеза действат влияния, чиито резултати са трайни като вечността. Повече от каквито и да е естествени дарби установените в ранните години навици определят дали човек ще бъде победител или победен в битката на живота. Младите години са време за сеене. Те определят характера на жетвата и за този, и за бъдещия живот.

Като пророк Йоан трябваше "да обърне сърцата на бащите към чадата и непокорните - към мъдростта на праведните, да приготви за Господа благоразположен народ". Подготвяйки път за първото Христово идване, той бе представител на тези, които трябваше да приготвят народ за второто идване на нашия Господ. Светът е отдаден на себеугаждане. Изобилни са заблудите и басните. Примките на Сатана за погубване на души се умножават. Всички, които са усвършенствани в святост, в страх от Бога, трябва да научат уроците по въздържание и себевладеене. Апетитът и страстите трябва да се подчинят на по-висшите сили на разума. Тази самодисциплина определя състоянието на умствените сили и духовното зрение, които ще ни направят способни да разбираме и прилагаме святите истини на Божието слово. Затова самоограничението намира място в подготовката за Второто Христово идване.

Според естествения ред на нещата синът на Захария трябваше да бъде обучаван за свещеник, но равинските училища биха го направили негоден за това дело. Бог не го изпрати при учителите по теология да се учи как да тълкува Писанията. Призова го в пустинята, там да научи за природата и за Бога на тази природа.

Йоан намери своя дом в самотна местност сред голи хълмове, диви клисури и скалисти пещери. По свой собствен избор той подмина удоволствията и разкоша на живота, като предпочете строгата дисциплина на пустинята. Тук обкръжението бе подходящо за създаване навици на простота и себеотричане. Тук, необезпокояван от шума на света, можеше да изучава уроците на природата, на откровението и на Провидението. Богобоязливите родители на Йоан често му повтаряха думите на ангела към Захария. От детството още мисията му бе постоянно изтъквана пред него и той бе приел това свято доверие. Самотата на пустинята бе за него добре дошла, за да избегне обществото с неговата подозрителност, неверие и нечистота, повсеместно разпространени и преобладаващи. Не се доверяваше на собствената си сила да устоява на изкушенията и избягваше постоянния контакт с греха, за да не изгуби чувството за неговата ужасна греховност.

Посветен на Бога като назарей още от рождение, Йоан остана верен на своята клетва през целия си живот. Облеклото му беше като на древните пророци - дреха от камилска вълна, допълнена от кожен пояс. "А храната му беше акриди и див мед", които се намираха в пустинята, и пиеше чиста вода от хълмовете.

Но Йоан не прекарваше дните си в бездействие, в аскетичен мрак или себелюбива усамотеност. От време на време се смесваше с хората и с интерес наблюдаваше какво става в света. От своето тихо убежище наблюдаваше развитието на събитията. С поглед, просветлен от Божествения Дух, той изучаваше човешките характери, за да може да разбира как да докосне сърцата им с небесната вест. Носеше бремето на своята мисия. В самота, чрез размисъл и молитва се стараеше да подготви душата си за делото, което му предстоеше.

Макар и живеещ в пустинята, Йоан не бе лишен от изкушения. Доколкото бе възможно, затваряше всеки вход, през който Сатана би могъл да влезе, и въпреки това пак бе нападан от изкусителя. Но духовното му проницание бе ясно. Бе развил силен и решителен характер и чрез помощта на

Светия Дух бе способен да различи домогванията на Сатана и да им противопостави своята сила.

За Йоан пустинята стана израз на неговото училище и светилище. Както Мойсей сред мадиамските планини, така и той бе заобиколен от Божието присъствие и от доказателствата за Неговата сила. Не му бе отредена участта да обитава както великия израилев водач сред тържественото величие на планинското усамотение. Пред него обаче се издигаха моавските височини отвъд Йордан, говорейки за Този, Който бе поставил планините и ги бе облякъл в сила. Мрачният и ужасен вид на природата край пустинния му дом живо рисуваше състоянието на Израил. Плодоносното лозе на Господа бе опустошено, но над пустинята се свеждаше небето, ясно и красиво. Както тъмните и бурни облаци, които се събираха, биваха разпръсвани от дъгата на обещанието, така и над деградацията на Израил изгря обещаната слава на царуването на Месия. Над облаците на гнева се простираше дъгата на Неговия завет на милост.

Сам в тишината на нощта, Йоан четеше Божието обещание към Авраам за едно потомство, неизброимо като звездите. Светлината на зората позлатяваше моавските планини и му говореше за Онзи, Който щеше да бъде "като утринната виделина, когато изгрява слънцето в безоблачна зора" (2 Царе 23:4). А в светлината на деня той виждаше великолепието на Неговото появяване, когато "славата Господня ще се яви и всяка твар купно ще я види" (Исая 40:5).

С благоговение и ликуващ дух той търсеше в пророческите свитъци откровението за идването на Месия - обещаното семе, което щеше да смаже главата на змията, Сило - "Миродарителят", който щеше да се яви, преди цар да престане да седи на Давидовия престол. Сега времето бе дошло. Римски управител седеше в палата на планината Сион. Чрез сигурното слово от Господа Христос вече бе роден.

Ден и нощ той изучаваше възхитителните описания на Исая за славата на Месия - отрасъла от Йесеевия корен, Царя, Който щеше да царува и "с правда ще съди сиромасите-, прибежище от буря-, сянка на голяма канара в изтощена земя". Израил вече нямаше да бъде наричан "оставен", нито земята му "пуста", но Господ ще го нарича "благоволение Мое" и земята му "венчана" (Исая 11:4, 32:2, 62:4). Сърцето на самотния изгнаник съзерцаваше славното видение.

Той гледаше Царя в красотата Му и забравяше своето "аз". Наблюдаваше величието на светостта и се чувстваше несъвършен и недостоен. Готов бе да тръгне като небесен вестител, не благоговееше пред човеци, защото бе видял Божеството. Можеше да стои твърд и безстрашен в присъствието на земни монарси, защото се бе поклонил ниско пред Царя на царете.

Йоан не разбираше напълно царството на Месия. Той очакваше Израил да бъде освободен от враговете си, но идването на Царя на правдата и установяването на Израил като свят народ, ето кое беше великият обект на неговата надежда. Той вярваше, че така ще се изпълни пророчеството, дадено при раждането му: "- и да спомни светия Свой завет-, бидейки освободени от

ръката на неприятелите ни, да Му служим без страх в святост и правда пред Него през всичките си дни."

Йоан видя народа си измамен, самодоволен и заспал в греховете си. Копнееше да го събуди за по-свят живот. Вестта, която Бог му бе възложил да предаде, бе предназначена да събуди хората от тяхната летаргия и да ги накара да потръпнат от голямото си нечестие. За да поникне семето на евангелието, трябваше да бъде премахната нечистотата на сърцето. Преди да потърсят лек от Исус, трябваше да бъдат събудени, за да видят опасността от раните на греха.

Бог не изпраща вестители, за да ласкае грешника. Той не предава вести на мир, за да изпълни неосветените с фалшива сигурност. Напротив, натоварва съвестта на грешника и прониква в душата му със стрелите на убеждението. Служещите ангели представят пред него ужасните Божии наказания, за да осъзнае той своята нужда и да извика: "Какво да сторя, за да се спася?" Тогава същата ръка, която го е повалила в прахта, издига покаяния. Гласът, който осъжда греха и посрамва гордостта и амбициите, откликва с най-мило съчувствие: "Какво искаш да ти сторя?"

Когато Йоан започна службата си, народът бе в състояние на възбуда и недоволство, граничещо с бунт. С отстраняването на Архелай Юдея изпадна направо под властта на Рим. Тиранията и грабителството на римските управители и решителните им усилия да въведат езически символи и обичаи разпалиха бунт, който бе погасен с кръвта на хиляди от най-смелите израилтяни. Всичко това изостри националната омраза към Рим и засили стремежа за освобождение от неговата власт.

Сред несъгласия и борби от пустинята се чу глас - стряскащ и сериозен, но изпълнен с надежда: "Покайте се, понеже наближи небесното царство!" Този глас раздвижи народа със странна нова сила. Пророците бяха предсказали идването на Христос като събитие в бъдещето, но сега се съобщаваше, че то предстои скоро. Особеният вик караше умовете на слушателите да се връщат към древните пророци. По облеклото си Йоан приличаше на пророк Илия. В духа и силата на Илия той укоряваше покварата на народа и осъждаше преобладаващите грехове. Думите му бяха ясни, насочени и убедителни. Мнозина повярваха, че той е един от пророците, възкръснал от мъртвите. Целият народ беше развълнуван. Множества се тълпяха в пустинята.

Йоан прогласи идването на Месия и призова народа към покаяние. Като символ за очистване от греха той кръщаваше във водите на Йордан. Така чрез изпълнения със значение урок той заявяваше, че ония, които се смятаха за избран Божи народ, бяха омърсени от греха и че без очистване на сърцето не можеха да имат дял в царството на Месия.

Князе и равини, войници, бирници и селяни идваха да слушат пророка. Скоро тържественото предупреждение от Бога разтревожи всички. Мнозина бяха доведени до покаяние и получиха кръщение. Хора от всички класи приемаха изискванията на Кръстителя, за да участват в царството, което той обяви.

Мнозина от книжниците и фарисеите дойдоха да изповядат греховете си и да помолят да бъдат кръстени. Те се смятаха за по-добри от другите хора и

бяха повлияли на народа да има високо мнение за тяхното благочестие. Сега им се разкриваха тайните на живота. Но Светият Дух внуши на Йоан, че голяма част от тези мъже нямаха истинско убеждение за греха. Бяха под влиянието на момента. Като приятели на пророка се надяваха да намерят благосклонност пред идещия Княз. А като получаваха кръщение от ръцете на този известен млад учител, смятаха да закрепят своето влияние над народа.

Йоан ги посрещна с ужилващ въпрос: "Рожби ехидни! Кой ви предупреди да бягате от идещия гняв? Прочее, принасяйте плодове, достойни за покаяние; и не почвайте да си думате: "Имаме Авраам за баща"; защото ви казвам, че Бог може и от тези камъни да въздигне чада на Авраам."

Евреите бяха разбрали неправилно Божието обещание за вечна благосклонност към Израил: "Така казва Господ, Който дава слънцето за светлина денем и нарежда луната и звездите за светлина нощем, Който повдига морето, тъй щото вълните му бучат. Господ на Силите е името Му. Ако изчезнат тези наредби отпред Мене, казва Господ, тогава и израилевото потомство ще престане да бъде довека народ пред Мене. Така казва Господ: Ако може да се измери небето горе и да се изследват основите на земята долу, Аз ще отхвърля цялото Израилево потомство за всичко, що са сторили - каза Господ" (Еремия 31:35-37). Евреите смятаха естествения си произход от Авраам като право да получат това обещание. Но те бяха пренебрегнали условията, които Бог бе посочил. Преди да даде обещанието, Той каза: "Ще положа закона Си във вътрешностите им и ще го напиша в сърцата им. Аз ще бъда техен Бог и те ще бъдат Мои люде- Защото ще простя беззаконието им и греха им няма да помня вече" (Еремия 31:33,34).

Божията благосклонност е обещана на народ, в чиито сърца е записан законът Му. Те са едно с Него. Но евреите сами се бяха отделили от Бога. Поради греховете си те страдаха от Неговите наказания. Това бе причината да бъдат поробени от езичниците. Умовете им бяха помрачени от престъпления. Тъй като в миналото Бог им бе показал голяма милост, те оправдаваха греховете си. Ласкаеха се от мисълта, че са по-добри от другите хора и смятаха, че имат право на Неговите благословения.

Тези неща "са написани за поучение на нас, които сме стигнали до последните времена" (1Кор. 10:11). Колко често представяме погрешно Божиите благословения и ласкаем себе си, като мислим, че сме благословени поради нашата добрина! Бог не може да направи за нас това, което желае, защото използваме даровете Му, за да увеличаваме нашето самодоволство и да затвърждаваме сърцата си в неверие и грях.

Йоан заяви на израилевите учители, че тяхната гордост, егоизъм и жестокост ги представя като змийски рожби. Те бяха по-скоро смъртно проклятие за народа, отколкото деца на праведния и послушен Авраам. Като се има предвид светлината, която бяха получили от Бога, бяха дори по-лоши от езичниците, спрямо които се чувстваха толкова по-висши. Бяха забравили скалата, от която бяха отсечени, и ямата, от която бяха изкопани. Бог не бе зависим от тях, за да изпълни Своите цели. Както бе призовал Авраам да излезе от езическия народ, така можеше да призове и други на Своя служба. Сърцата им може да изглеждат сега като безжизнени камъни в пустинята, но

Неговият Дух може да ги оживи, за да вършат Неговата воля и да получат изпълнението на обещанието Му.

"А брадвата - каза пророкът - лежи вече при корена на дърветата; и тъй, всяко дърво, което не дава добър плод, отсича се и в огън се хвърля." Не в името, а в плода е ценността на дървото. Ако плодът не струва, името не може да спаси дървото от унищожение. Йоан заяви на евреите, че дали стоят пред Бога или не, това трябваше да се реши чрез техния живот и характер. Това, което изповядват няма стойност. Ако животът и характерът им не е в хармония с Божия закон, те не могат да бъдат Божи народ.

От думите му, проникващи в сърцето, слушателите се убеждаваха, че имат грехове. Те дойдоха при него с въпроса: "Какво да сторим тогава?" Той отговори: "Този, който има две ризи, нека даде една на оня, който няма. И който има храна, нека направи същото." Той предупреди и бирниците за тяхната несправедливост, а войниците - за жестокостта им.

Всички, които стават поданици на Христовото царство, каза той, трябва да дадат доказателство за това чрез вяра и покаяние. Доброта, честност и вярност трябва да се изявят в живота им. Трябва да служат на нуждаещите се и да донесат своите приноси пред Бога. Трябваше да защитават беззащитните и да дават пример за добродетелност и състрадание. Така последователите на Христос ще дадат доказателство за преобразяващата сила на Светия Дух. Ако във всекидневния им живот не се виждат справедливост, милост и любов към Бога, те ще са като плява, която се хвърля в огъня.

"Аз ви кръщавам с вода за покаяние - каза Йоан, - а Оня, Който иде след мене, е по-силен от мене, Комуто не съм достоен да поднеса обущата; Той ще ви кръсти със Светия Дух и с огън" (Матей 3:11). Пророк Исая бе заявил, че Господ ще очисти народа Си от беззаконието му "чрез дух на съдба и чрез дух на изгоряване". Словото на Израилевия Бог бе: "И пак ще туря ръката Си върху тебе, ще очистя шлака ти като слуга и ще отделя от тебе всеки примес" (Исая 4:4, 1:25). За греха, където и да се открие той, "нашият Бог е огън, който пояжда" (Евр. 12:29). Той ще унищожи греха във всички, които се подчиняват на Неговата сила. Но ако хората са склонни да вършат грях, те се уеднаквяват с него и тогава Божията слава, която унищожава греха, ще унищожи и тях. След като се бе борил с ангела цяла нощ, Яков възкликна: "Видях Бога лице с лице и животът ми биде опазен" (Бит. 32:30). Яков се бе провинил в голям грях пред Исав, но се бе покаял. Престъплението му бе простено и грехът - очистен, затова той можа да издържи откровението на Божието присъствие. Но когато хората идват пред Бога и едновременно поддържат грях, ще бъдат унищожени. При Второто идване на Христос нечестивите ще бъдат убити с духа на Неговата уста и изтребени с явлението на пришествието Му (виж 2Сол. 2:8). Светлината на Божията слава, която дава живот на праведните, ще убие нечестивите.

Във времето на Йоан Кръстител Христос щеше да се появи, за да разкрие Божия характер. Самото Му присъствие щеше да открие на хората собствените им грехове. Само ако желаеха да бъдат очистени от греха, можеха да имат приятелство с Него. Само чистите по сърце можеха да живеят в Неговото присъствие.

Така Кръстителят изяви Божията вест на Израил. Мнозина обърнаха внимание на неговите поучения. Мнозина пожертваха всичко, за да бъдат послушни на тази вест. Множества следваха този нов учител от място на място, а не бяха малко и тези, които прегърнаха надеждата, че той може да е Месия. Виждайки благоразположението на хората, Йоан използваше всяка възможност, за да насочи вярата им към Този, Който трябваше да дойде.

11. *Кръщението*

Тази глава е основана на Матей 3:13-17; Марко 1:9-11; Лука 3:21,22.

Чудните вести на пророка от пустинята и удивителните му думи се разпръснаха по цяла Галилея. Стигнаха до селяните в най-отдалечените хълмисти селища и до рибарите край езерото и в тези прости, но сериозни сърца намериха истински отклик. Това се обсъждаше и в Назарет, в работилницата на Йосиф, и Един разпозна призива. Неговото време бе дошло. Като остави Своя всекидневен труд, Той се сбогува с майка Си и последва стъпките на Своите съграждани, които се тълпяха край Йордан.

Исус и Йоан Кръстител бяха братовчеди. Бяха близко свързани и поради обстоятелствата около тяхното раждане, но не се познаваха лично. Исус бе прекарал живота Си в Назарет, в Галилея, а Йоан - в пустинята на Юдея. Всеки бе живял уединено сред съвсем различно обкръжение и не бяха общували един с друг. Провидението бе наредило да бъде така. Не бе допуснат никакъв случай за среща, за да не бъдат обвинени в сговор да се подкрепят взаимно в своите претенции.

Йоан знаеше за събитията, отбелязали рождението на Исус. Бе чул за посещението Му в Ерусалим и за случилото се в училището на равините. Знаеше за Неговия безгрешен живот и вярваше, че Той е Месия, но нямаше категорична увереност. Фактът, че Исус остана в неизвестност толкова години не даваше особено доказателство за Неговата мисия и внушаваше съмнение, дали Той е Обещаният. Кръстителят обаче очакваше с вяра Бог да му обясни това в подходящото време. Бе му открито, че Месия ще потърси кръщение от неговите ръце, след което на Йоан ще бъде даден знак за Исусовия Божествен характер. Тогава той можеше да Го посочи на народа.

Когато Исус дойде да се кръсти, Йоан разпозна в Него такава чистота на характера, каквато никога преди не бе откривал в някой човек. Самата атмосфера на Неговото присъствие бе свята, изпълваща с благоговение. Сред множествата, които се бяха събрали около него край Йордан, Йоан чу тъмни разкази за престъпления и бе срещнал хора, обременени от множество грехове, но никога не бе влизал в допир с човешко същество, от което лъха такова Божествено влияние. Всичко това бе в хармония с откритото му за Месия, но той се отдръпна, не отговори на Исусовата молба. Как можеше той - грешникът, да кръсти Безгрешния? И защо трябваше Този, Който не се нуждаеше от покаяние, да изпълни ритуал, състоящ се в изповядване и измиване на вината.?

Когато Исус помоли да бъде кръстен, Йоан се отдръпна с възклицанието: "Аз имам нужда да се кръстя от Теб и Ти ли идеш при мене?" Твърдо и в същото време нежно, Исус отговори: "Остави Ме сега, защото така ни е прилично да изпълним всичко, що е право." И Йоан покорно въведе Спасителя в Йордан и Го потопи във водата. И веднага след като Го извади от водата, "отвориха Му се небесата и видя Божия Дух, че слиза като гълъб и се спускаше на Него".

Исус прие кръщението не като признание за собствени грехове. Той се уеднакви с грешниците, направи стъпките, които ние трябва да направим, и извърши делото, което ние трябва да извършим. Неговият живот на страдания и търпелива издръжливост след кръщението също бе пример за нас.

Излизайки от водата, Исус коленичи на речния бряг да се помоли. Нов и важен период се откриваше пред Него. Сега Той бе на една по-голяма сцена, започвайки борбата на Своя живот. Макар че бе Княз на мира, идването Му трябваше да бъде като изваждане на сабя. Царството, което бе дошъл да установи, бе противоположно на царството, желано от евреите. Той, Който беше основата на ритуалите и теологията на Израил, щеше да бъде възприет като враг и унищожител. Той, Който бе възвестил закона на Синай, трябваше да бъде осъден като престъпник. Той, Който бе дошъл да разкъса властта на Сатана, трябваше да бъде обвинен като Веелзевул. Никой на земята не бе Го разбрал и по време на службата Си трябваше пак да продължи сам. През целия Му живот майка Му и братята Му не разбираха Неговата мисия, дори и учениците Му не Го разбираха. Той бе живял във вечна светлина, ведно с Бога, но животът Му на земята трябваше да бъде изживян в самота.

Като един от нас Исус трябваше да понесе тежестта на нашата вина и нещастие. Безгрешният трябваше да почувства срама за греха. Обичащият мира трябваше да обитава сред противоречия, истината трябваше да обитава наред с фалша, а чистотата - в близост с лукавството. Всеки грях, всяко несъгласие, всяка осквернителна похот, резултат от престъплението, измъчваха духа Му.

Сам трябваше да измине пътя Си, сам трябваше да понесе тежестта. Върху Него, Който бе оставил Своята слава и бе приел слабостта на човешкото естество, лежеше изкуплението на света. Той видя и почувства всичко това, но целта Му остана твърда. От ръката му зависеше спасението на падналата раса и Той протегна тази ръка, за да се хване за ръката на Всемогъщата Любов.

Спасителни лъчи сякаш проникнаха от небето, когато Исус изля душата Си в молитва. Добре знаеше как грехът бе вкоравил сърцата на хората и колко трудно щеше да им бъде да осъзнаят мисията Му и да приемат подареното спасение. Той умоляваше Своя Отец да Му даде сила, с която да надвие тяхното неверие, да разкъса оковите, с които Сатана ги бе оплел и заради тях да победи погубителя. Молеше се за свидетелство, че Бог приема човечеството в лицето на Своя Син.

Никога досега ангелите не бяха слушали такава молитва. Те жадуваха да донесат на своя Предводител вест на уверение и утеха. Но не! Самият Отец ще отговори на молбата на Своя Син. Направо от трона се изляха лъчите на Неговата слава, Небесата се отвориха и над главата на Спасителя слезе една

фигура във вид на гълъб от най-чиста светлина - подходяща емблема за Него, кроткия и унизения.

Сред голямото множество край Йордан малцина, освен Йоан, различиха небесното видение. Но тържествеността на Божественото присъствие се задържа над събранието. Хората стояха в тишина и наблюдаваха Исус. Фигурата Му се къпеше в светлината, която винаги обкръжаваше Божия трон. Издигнатото Му нагоре лице бе прославено така, както те никога преди това не бяха виждали да се прославя лицето на някой човек. От разтворените небеса се чу глас: "Този е възлюбеният Ми Син, в Когото е Моето благоволение."

Тези думи на потвърждение бяха дадени, за да вдъхновят вярата на свидетелите на тази сцена и да укрепят Спасителя за Неговата мисия. Въпреки греховете и вината, които светът натовари върху Христос, въпреки смирението Му да поеме товара на нашето паднало естество гласът от небето Му заяви, че Той е Син на Вечния.

Йоан бе дълбоко развълнуван, като видя Исус да коленичи в молитва, молейки със сълзи за одобрението на Отца. Когато Божията слава Го обкръжи и се чу гласът от небето, Йоан разпозна знака, който Бог му бе обещал. Той разбра, че Този, Когото бе кръстил, бе Изкупителят на света, Светият Дух го осени и с протегнати ръце Йоан посочи Исус с вик: "Ето Божият Агнец, Който взема греха на света."

Нито някой от слушателите, нито дори самият говорител различиха важността на думите "Божият Агнец". Горе на планината Мория Авраам бе чул гласа на сина си: "Тате..., где е агнето за всеизгаряне?" Бащата отговори: "Синко, Бог ще Си промисли агнето за всеизгаряне" (Бит.;22:7,8 Бит. 22:7, 8). И в агнето, Божествено промислено вместо Исаак, Авраам видя символ за Този, Който трябваше да умре за греховете на хората. Светият Дух чрез Исая даде тази илюстрация като пророчество за Спасителя: "- както агне, водено на клане", "и Господ възложи на Него беззаконието на всички ни" (Исая 53:7, 6). Но израилтяните не разбраха урока. Мнозина от тях разбираха жертвените приноси почти както езичниците - виждаха в тях дарове, чрез които те можеха да повлияят на Божеството. Бог желаеше да ги научи, че от собствената Му любов идва дарът, който ги примирява с Него.

И думите, които бяха изговорени на Исус край Йордан: "Този е възлюбеният Ми Син, в Когото е Моето благоволение", обхващат цялото човечество. Бог говори на Исус като на наш представител. С всички наши грехове и слабости ние не сме отхвърлени като недостойни. Той обаче "ни е приел във Възлюбения Си" (Еф. 1:6). Славата, която обгръщаше Христос, е клетва за любов от страна на Бога към нас. Тя ни разкрива силата на молитвата, как човешкият глас може да стигне до Божието ухо и нашите молби да бъдат приети в небесните дворове. Чрез греха земята бе откъсната от небето и отчуждена от близостта с Бога. Но Исус отново я свърза с небесната славата. В любовта Си Той включи и човека и тя достигна до най-висшите небеса. Светлината, която дойде от отворените небеса върху нашия Спасител, ще бъде дадена и на нас, когато се молим за помощ да устоим на изкушението. Гласът, който говори на Исус, казва на всяка вярваща душа: "Този е възлюбеният Ми Син, в Когото е Моето благоволение."

“Възлюбени, сега сме Божии чада и още не е станало явно какво ще бъдем, но знаем, че когато стане явно, ще бъдем подобни Нему, защото ще Го видим, както е” (1Йоаново 3:2). Нашият Изкупител е отворил път и за най-грешния, и за най-нуждаещия се, и за най-измъчения и презрения да се доближи до Отца. Всички могат да имат дом в обиталищата, които Исус отиде да приготви. “Това казва Светият, Истинският, у Когото е Давидовият ключ, Който отваря и никой няма да затвори, и затваря и никой не отваря. Ето, поставих пред тебе отворени врата, които никой не може да затвори” (Откр. 3:7, 8).

12. Изкушението

Тази глава е основана на Матей 4:1-11; Марко 1:12,13; Лука 4:1-13.

Като прие Светия Дух, Исус се върна от Йордан и Духът го заведе в пустинята. Думите на Марко са още по-красноречиви. Той казва: “И веднага Духът Го закара в пустинята. И беше в пустинята четиридесет дни изкушаван от Сатана, и беше със зверовете.” “И не яде нищо през тия дни.”

Исус бе заведен в пустинята, за да бъде изкушаван. Той бе заведен там от Божия Дух. Не предизвика сам изкушението. Отиде в пустинята, за да остане сам и да размисли върху мисията Си и делото Си. Чрез постене и молитва Той трябваше да се подготви за кървавия път, който Му предстоеше да извърви. Но Сатана знаеше, че Спасителят е отишъл в пустинята и сметна, че сега е най-доброто време да спечели достъп до Него.

Много важни въпроси се поставяха на карта в конфликта между Княза на светлината и Водача на царството на тъмнината. След като бе изкусил човека да съгреши, Сатана твърдеше, че земята е негова и се издигаше като княз на този свят. След като беше преобразил по своето естество бащата и майката на нашата раса, той реши да установи тук своята империя. Заяви, че хората са го избрали за свой господар. Чрез властта си върху тях той владееше света. Христос би дошъл да отхвърли твърденията на Сатана. Като Човешки Син Христос трябваше да остане верен на Бога. Така щеше да стане ясно, че Сатана не е спечелил пълна власт над човешката раса и че правата му над този свят са фалшиви. Всички, които желаеха освобождение от неговата сила, щяха да бъдат освободени. Властта, която Адам бе загубил чрез греха, щеше да бъде възстановена.

Още от думите, отправени към змията в Едем: “Ще поставя и вражда между тебе и жената и между твоето потомство и нейното потомство” (Бит. 3:15), Сатана знаеше, че няма абсолютна власт над света. В някои хора действаше сила, която се противопоставяше на неговата власт. С напрегнат интерес той наблюдаваше жертвите, принасяни от Адам и синовете му. В тези церемонии разпозна символ на общуване между земята и небето. Искаше да схване същността на това общуване. Представяше лъжливо Бога и тълкуваше фалшиво ритуалите, които символизираха Спасителя. Подвеждаше хората да

се боят от Бога и да Го приемат като Бог, който се радва на тяхното унищожение. Жертвите, които трябваше да открият любовта Му, те принасяха само за да успокоят Неговия гняв. Сатана подтикваше злите страсти на хората, за да затвърди властта си над тях. Когато бе дадено писаното Божие слово, той изучи пророчествата за идването на Спасителя. От поколение на поколение работеше, за да заслепи хората за тези пророчества, та да отхвърлят Христос, когато дойде.

Когато Исус се роди, Сатана знаеше, че Той е дошъл с Божественото поръчение да оспори неговото владение. Трепереше при вестта на ангела, който потвърди авторитета на новороденият Цар. Сатана добре знаеше какъв пост бе заемал Христос на небето като възлюбен от Отца. Това, че Божият Син трябваше да дойде на тази земя като човек, го изпълваше с удивление и лоши предчувствия. Не можеше да схване тайната на тази велика жертва. Себелюбивата му душа не можеше да разбере такава любов към измамената раса. Славата и мирът на Небето, радостта от общуването с Бога, които бяха само замъглено и неясно долавяни от хората, бяха добре познати на Луцифер, осеняващия херувим. Тъй като сам бе загубил Небето, бе решил да си отмъсти, като стане причина и други да споделят неговото падение. Това щеше да извърши, като ги накара да подценят небесните неща и да прилепят сърцето си към земното.

Не без пречки Предводителят на Небето трябваше да печели душите на хората за Своето царство. Още като бебе във Витлеем Той бе атакуван непрекъснато от злия. Образът на Бога бе разкрит в Христос и в съвещанията с падналите ангели на Сатана бе решено Той да бъде победен. Никое човешко същество, дошло на света, не бе избягнало силата на изкусителя. Силите на злото бяха готови да започнат война против Исус и ако е възможно, да Го победят.

При кръщението на Спасителя и Сатана бе сред свидетелите. Той видя как славата на Отца осенява Неговия Син. Чу гласа на Йехова да свидетелства за Божествеността на Исус. След греха на Адам човешката раса бе лишена от пряко общуване с Бога. Връзката между небето и земята се осъществяваше само чрез Христос, но сега, когато Исус бе дошъл в плът, "подобна на греховната плът- " (8:3 Римл. 8:3), сам Отец говори. Преди това Той бе общувал с човечеството ЧРЕЗ Христос. Сега общуваше с човечеството, представено В лицето на Христос. Сатана се надяваше, че Божието отвращение от злото ще създаде вечно разделение между небето и земята. Но сега бе показано, че връзката между Бога и човека бе възстановена.

Сатана разбра, че трябва да победи или да бъде победен. Изходът от конфликта бе твърде важен, за да бъде поверен на съюзените с него ангели. Той трябва лично да ръководи битката. Цялата енергия на отстъплението бе впрегната против Божия Син. Към Христос бяха насочени всички стрели на пъкъла.

Мнозина гледат на борбата между Христос и Сатана като на нещо, което няма особено значение за личния им живот. Тя не е от особен интерес за тях. Но вътре във всяко човешко сърце тази борба се повтаря отново. Никога никой не е напуснал редиците на злото, за да служи на Бога, без да срещне

съпротивата на Сатана. Изкушенията, на които Христос се противопостави, бяха същите, които ние намираме толкова трудни за издържане. Те бяха насочени към Него в толкова по-голяма степен, колкото и характерът Му беше по-превъзходен от нашия. Поел върху Себе Си ужасната тежест на греховете на света, Христос издържа изпита над апетита, на любовта към света и на любовта към показ, която води към дързост. Тези бяха изкушенията, които надвиха Адам и Ева, те така лесно надвиват и нас.

Сатана посочва греха на Адам като доказателство, че Божият закон е несправедлив и не може да бъде изпълнен. Човек като нас, Христос трябваше да изкупи падението на Адам. Но когато Адам беше нападнат от изкусителя, около него липсваха резултатите от греха. Той стоеше в силата на съвършеното си естество, притежавайки всичката енергия на ума и тялото. Обкръжен бе от славата на Едем и всекидневно общуваше с небесните същества. С Исус не беше така, когато влезе в пустинята, за да приеме двубоя със Сатана. В продължение на 4000 години расата бе отслабнала физически, умствено и морално. И Христос пое върху Себе Си слабостта на изроденото човешко естество. Само така можеше да спаси човека от най-голямата дълбочина на деградацията.

Мнозина твърдят, че за Христос не е било възможно да надвие изкушението. Тогава Той не би могъл да бъде поставен в положението на Адам и нямаше да може да спечели победата, която Адам не успя да спечели. Ако ние понасяме по някакъв начин по-голяма борба от Христовата, Той не би бил в състояние да ни помага. Но нашият Спасител прие човешко естество с всичките му несъвършенства. Той прие човешко естество с възможност да съгреши. На нас не ни предстои да понесем нещо, което Той да не е издържал.

За Христос, както и за святата двойка в Едем, апетитът бе почвата на първото голямо изкушение. Точно там, където се получи пробивът, трябваше да започне делото за нашето изкупление. Както чрез задоволяване на апетита Адам падна, така чрез отричане от апетита Христос можа да надвие: "И след като пости четиридесет дни и четиридесет нощи, най-после огладня. И тъй изкусителят дойде и Му рече: Ако си Божий Син, заповядай тези камъни да станат хлябове. А Той в отговор каза: Писано е: Не само с хляб ще живее човек, но с всяко слово, което излиза от Божиите уста."

От времето на Адам до дните на Христос себезадоволяването нарастваше по сила, подбуждаше апетита и страстите, докато те придобиха почти неограничен контрол. Така човеците станаха слаби и болни и бе невъзможно сами да победят. Христос победи в полза на човека, като издържа най-суровия изпит. Заради нас Той прояви себевладение, по-силно от глада и смъртта. И в тази първа победа бяха включени и други въпроси от нашия конфликт със силите на тъмнината.

Когато Исус отиде в пустинята, бе обграден от славата на Отца. Погълнат от общуването Си с Бога, Той бе издигнат над човешката слабост. Но славата се оттегли, и Христос бе оставен Сам да се бори с изкушението. То го притискаше всеки момент. Човешкото естество се отдръпваше от борбата, която Го очакваше. В продължение на четиридесет дни Той пости и се моли. Отслабнал и изтощен от глад, уморен и съкрушен от душевна агония, "лицето Му бе

погрозняло повече от лицето на кой да е било човек" (Исая 52:14). Сега бе моментът за Сатана. Сега той предположи, че би могъл да надвие Христос.

Тогава при Спасителя, сякаш в отговор на молитвите Му, дойде същество с външност на ангел от Небето. То твърдеше, че му е поръчано от Бога да съобщи на Христос, че постът Му е приключил. Както Бог изпрати ангел да спре ръката на Авраам, посегнала да пожертва Исаак, така и сега, доволен от Христовата готовност да тръгне по опръсканата с кръв пътека, Отец бе изпратил ангел да Го освободи. Това бе вестта, донесена на Исус. Спасителят бе отслабнал от глада, беше страшно гладен, когато Сатана изведнъж дойде при Него. Като Му показа камъните, разпръснати из пустинята, приличащи на хлябове, изкусителят каза: "Ако Си Божи Син, заповядай тези камъни да станат хлябове."

Макар че изглеждаше като ангел на светлината, тези първи думи разкриха характера Му: "Ако Си Божий Син". Това бе намек за недоверие. Щеше ли Исус да направи това, което Му подсказа Сатана? Ако го стореше, това означаваше, че приема съмнението. Изкусителят реши да надвие Христос със същите средства, с които бе успял пред човеците в началото. Колко изкусно бе спечелил достъп до Ева в Едем! "Истина ли каза Бог да не ядете от всяко дърво в градината?" (Бит. 3:1). Дотук думите на изкусителя бяха истина, но в неговия начин на говорене имаше маскирано презрение към Божиите думи, имаше скрито отрицание, съмнение в Божествените истини. Сатана се постара да внуши на Ева мисълта, че Бог не е постъпил така, както е казал, че задържането на такъв красив плод е в противоречие с любовта и съчувствието Му към човека. Така и сега изкусителят търсеше начин да вдъхне на Христос своите собствени чувства. "Ако Си Божий Син- " Думите прозвучаха горчиво в ума му, в нотките на гласа му имаше израз на крайно недоверие. Щеше ли Бог да се отнесе към собствения Си Син така, щеше ли да Го остави в пустинята с животните без храна, без приятели и без утеха? Той внушаваше, че Бог никога не е възнамерявал Неговият Син да бъде в подобно състояние - "Ако Ти Си Син Божий, покажи силата Си, като задоволиш Себе Си след този потискащ глад. Заповядай на този камък да стане хляб."

Думите от небето: "Този е възлюбеният Ми Син, в Когото е Моето благоволение" (Матей 3:17) още звучаха в ушите на Сатана. Но той бе решил да накара Христос да се усъмни в това свидетелство. Божието слово беше уверение за Христос в Неговата Божествена мисия. Той бе дошъл да живее като човек сред хората и Словото заяви връзката Му с небето. Целта на Сатана бе да предизвика съмнение в тези думи. Ако доверието на Христос в Бога можеше да се разклати, Сатана знаеше, че победата в цялата борба щеше да бъде негова. Той можеше да победи Исус. Надяваше се под натиска на отпадналостта и извънредно силния глад Христос да загуби вяра в Отца Си и да направи чудо в Своя полза. Направеше ли това, планът за спасението щеше да пропадне.

Когато Сатана и Божият Син се срещнаха за пръв път в конфликта, Христос беше предводител на небесните множества, а Сатана - водачът на бунта в небето, беше изхвърлен оттам. Сега позициите им бяха явно разменени и Сатана правеше всичко възможно, за да спечели предимство. Един от най-могъщите ангели, каза той, е бил изхвърлен от небето. Видът на Исус сочи, че

Той трябва да е този паднал ангел, забравен от Бога и изоставен от хората. Едно Божествено същество би могло да докаже своите претенции, като извърши чудо. "Ако Си Божи Син, заповядай тия камъни да станат хлябове." Един акт на творческа сила, твърдеше изкусителят, би бил достатъчно доказателство за Божественост, той би сложил край на спора.

Не без вътрешна борба Исус слушаше мълчаливо големия измамник. Но Божият Син не трябваше да доказва Своята Божественост на Сатана или да обяснява причината за смирението Си. Като отговореше на предизвикателството на бунтовника, нямаше да бъде спечелено нищо за доброто на човека или за прослава на Бога. Ако Христос бе изпълнил внушенията на неприятеля, Сатана щеше да каже: "Покажи ми знак, за да повярвам, че Си Божият Син." Доказателствата щяха да бъдат без стойност. Те не биха унищожили силата на бунта в неговото сърце и Христос не биваше да упражни Божествена сила в своя полза. Бе дошъл да понесе изпитания, каквито и ние понасяме, като ни остави пример на вяра и покорство, Той нито сега, нито някога по-късно по време на земната Си служба извърши чудо заради Себе Си. Всичките Му чудни дела бяха добро за другите. Макар че Исус разпозна Сатана още в началото, не се поддаде на спор с него. Укрепен от спомена за гласа от Небето, Той се уповаваше на любовта към Отца Си. Не желаеше да разисква с изкушението.

Исус срещна Сатана с думите от Писанието: "Писано е". Във всяко изкушение оръжието на Неговата борба бе Словото Божие. Сатана искаше Христос да стори чудо в знак за Своята Божественост, но по-велико от всички чудеса е твърдото придържане към "Така казва Господ". То бе знак, срещу който не можеше да се спори. Затова, докато Христос стоеше на тази позиция, изкусителят не можеше да спечели никакво предимство.

Бе времето на най-голямата слабост на Христос и точно тогава бе нападнат от най-жестоките изкушения. Сатана мислеше да Го надвие чрез поведението и тактиката си, с които бе спечелил победа над човеците. Когато силите отпаднат и волята отслабне, когато вярата престане да се уповава на Бога, тези, които са отстоявали дълго и храбро правото, биват надвити. Мойсей бе уморен от четиридесет години бродене с Израил, когато в един момент неговата вяра се пусна от безкрайната сила и отпадна точно на границите на Обещаната земя. Така стана и с Илия, който бе стоял храбро пред цар Ахав, срещнал се бе лице в лице с целия израилев народ и с четиристотин и петдесетте пророци на Ваал начело на народа. Но след този ужасен ден на Кармил, когато изби фалшивите пророци и народът изяви своята принадлежност към Бога, Илия побягна, за да запази живота си пред заплахите на идолопоклонничката Езавел. Така Сатана печели предимство от човешката слабост. Той и досега действа по същия начин. Винаги когато някой е обкръжен от облаци, объркан от обстоятелства или изкушаван от бедност или тревоги, Сатана е наблизо да го изкушава и безпокои. Той атакува слабите места в характера. Старае се да разклати доверието ни в Бога, Който търпи такова положение на нещата. Изкушава ни да проявим недоверие към Бога и да се усъмним в любовта Му. Често изкусителят идва при нас, както дойде при Христос - изреждайки нашите слабости и трудности. Той се надява да

обезкуражи душата и да разкъса връзката ни с Бога. И тогава е сигурен в успеха си. Ако и ние го посрещнем като Исус, ще избегнем много падения. Като влизаме в разговор с врага, ние му даваме предимство.

Когато Христос каза на изкусителя: "Не само с хляб ще живее човек, но с всяко Слово, което излиза от Божиите уста", Той повтори думите, които преди повече от четиринайсет века бе казал на Израил: "- Господ, Твоят Бог, те е водил през тия четиридесет години из пустинята- И те смири, и като те остави да огладнееш, храни те с манна (която бе храна непозната на тебе и непозната на бащите ти), за да те научи, че човек не живее само с хляб, но че човек живее с всяко слово, което излиза из Господните уста." (Вт. 8:2, 3). В пустинята, където нямаше средства за съществуване, Бог изпрати на Своя народ манна от небето, като го снабдяваше достатъчно и постоянно. Този промисъл трябваше да научи хората, че докато се доверяват на Бога и вървят в Неговите пътища, Той няма да ги забрави. Сега Спасителят приложи урока, който Той бе дал на Израил. Чрез Божието слово бе дадена помощ на еврейските множества и чрез същото Слово щеше да бъде дадена помощ и на Исус. Той очакваше Бог да Му донесе облекчение. В пустинята бе по волята на Бога и не желаеше да получи храна по начина, който Му внушаваше Сатана. В присъствието на наблюдаващата вселена Исус свидетелства, че по-малка беда е да страда от каквото и да е, отколкото да отстъпи от Божията воля.

"Не само с хляб ще живее човек, но с всяко слово, което излиза от Божиите уста." Често Христовият последовател е доведен до състояние да не може да служи на Бога и да изпълнява светските си занятия. Може би послушанието към някои ясни Божии изисквания ще стане причина да се лиши от средства и издръжка. Сатана би искал да го накара да вярва, че трябва да пожертва убежденията на съвестта си. Но единственото нещо, на което можем да се осланяме в нашия свят, е Словото Божие. "Но първо търсете Неговото царство и Неговата правда; и всичко това ще ви се прибави" (Матей 6:33). Дори в този живот не е за наше добро да се отдалечаваме от волята на нашия небесен Отец. Когато познаваме властта и силата на Неговото слово, не ще следваме внушенията на Сатана, за да получим храна или да спасим живота си. Единственият ни въпрос ще бъде каква е Божията заповед и какво е Неговото обещание. Като знаем това, ще бъдем послушни на заповедите и ще се доверяваме на обещанието Му.

В последния велик конфликт със Сатана верните на Бога ще видят как всяка земна подкрепа ще престане. На тях, тъй като откажат да нарушат Неговия закон и да се подчинят на земни власти, ще им бъде забранено да купуват или да продават. Накрая ще излезе заповед да бъдат унищожени (виж Откр. 13:11-17). Но на послушните е дадено обещанието: "Той ще обитава на високо, крепостите на канарите ще бъдат мястото на защитата Му; хлябът ще Му се даде, и водата Му няма да липсва" (33:16 Исая 33:16). Божиите чада ще живеят чрез обещанието. Когато земята бъде опустошена от глад, те ще бъдат нахранени. "Те няма да се посрамят в лоши времена. В дни на глад ще бъдат сити" (37:19 Пс. 37:19). Пророк Авакум поглежда напред в бъдещето към времето на смут и думите му изразяват вярата на църквата: "Защото ако и да не цъфти смоковницата, нито да има плод по лозите, трудът на маслината да се

осуети и нивите да не дадат храна, стадото да се отсече от оградата и да няма говеда в оборите, пак аз ще се веселя в Бога на спасението си" (Авакум 3:17,18).

От всички уроци, които може да се научат от първото изкушение на нашия Господ, най-важен е този: да владеем апетита и страстите си. Във всички епохи изкушенията са предизвиквали физическото естество да се поддава полесно на поквара и човечеството е деградирало чрез невъздържанието. Сатана се старае да унищожи умствените и моралните сили, които Бог даде на човека като скъпоценен дар. Така става невъзможно човекът да оцени нещата с вечна стойност. Чрез задоволяване на чувствата Сатана се старае да заличи в човешката душа всяка следа от богоподобие.

Неконтролираното удовлетворяване на страстите и последвалите болести и деградация, които съществуваха по време на първото идване на Христос, отново ще съществуват с още по-голяма сила преди Неговото второ идване. Христос заяви, че състоянието в света ще бъде както в дните преди потопа и както в Содом и Гомор. Всяко човешко въображение и всяко желание на сърцето ще бъде постоянно само зло. Днес ние живеем в самия край на страшното време и трябва да приемем за себе си урока от поста на Спасителя. Само чрез неизразимата мъка, която Христос понесе, можем да оценим злото на невъздържаното себезадоволяване. Неговият пример заявява, че нашата единствена надежда за вечен живот е да подчиним апетита и страстите на Божията воля!

Невъзможно е със собствени сили да се откажем от желанията на падналото си естество. Сатана ще използва това средство, за да ни изкушава. Христос знаеше, че врагът ще отиде при всяко човешко същество, за да се възползва от наследствената му слабост, и чрез фалшиви внушения да впримчи всички, чието доверие не е в Бога. Но като премина пътя, по който трябваше да върви човекът, Господ приготви пътя за нашата победа. Не е Неговата воля да бъдем поставени в неизгодно положение в борбата със Сатана. Той не иска да се обезкуражаваме от нападките на змията! "-дерзайте - каза Той, - Аз победих света!" (Йоан 16:33).

Нека този, който се бори със силата на апетита, погледне към Спасителя в пустинята на изкушението. Чуйте Го как промълви в Своята агония на кръста: "Жаден Съм!" Той издържа всичко, което е възможно да ни уплаши. Неговата победа е наша!

Исус се уповаваше на мъдростта и силата на Своя небесен Отец. Той заявява: "Понеже Господ Йехова ще Ми помогне, затова не се смущавам- и зная, че не ще бъда посрамен- Ето, Господ Йехова ще Ми помогне." Показвайки Своя пример, Той ни казва: "Кой измежду вас се бои от Господа- Но ходи в тъмнина и няма светлина? Такъв нека се уповава на името Господне и нека се обляга на своя Бог!" (Исая 50:7-10).

"- Иде князът на този свят - казва Исус. - Той няма нищо в Мене!" (Йоан 14:30). В Него нямаше нищо, което да откликне на софистиката на Сатана. Той не се съгласи да съгреши. Нито дори в мисъл не се поддаде на изкушението. Така може да бъде и с нас! Христовото човешко естество беше обединено с Божественото. Исус бе подготвен за борбата чрез присъствието на Святия Дух в Него. Той дойде, за да ни направи участници в Божественото естество.

Обединим ли се с Него чрез вяра, грехът не ще има повече власт над нас! Бог ни протяга ръката на вярата, за да се хванем за Божествеността на Христос и да придобием съвършенство на характера.

А как трябваше да бъде постигнато това, Христос ни е показал. С какви средства Той надви в конфликта със Сатана? Със Словото Божие! Само чрез Словото можа да устои на изкушението! "Писано е!" - каза Той. И на нас са подарени "скъпоценните нам и твърде големи обещания, за да станете участници на божественото естество, като сте избягали от произлязлото от страстите разтление в света" (2Петрово 1:4). Всяко обещание от Божието слово е за нас. "Ние трябва да живеем с всяко слово, което излиза от Божиите уста." Когато ви нападне изкушение, не гледайте обстоятелствата или собствената си слабост, а силата на Словото! Всичката негова сила е ваша! "В сърцето си упазих Твоето слово - казва псалмистът, - за да не Ти съгрешавам." "- чрез думите на Твоите уста аз опазих себе си от пътищата на насилниците!" (Пс. 119:11, 17:4)

13. Победата

Тази глава е основана на Матей 4:5-11; Марко 1:12,13; Лука 4:5-13.

Тогава дяволът Го завежда в светия град, поставя Го на крилото на храма и Му казва: Ако Си Божи Син, хвърли се долу, защото е писано: Ще заповяда на ангелите Си за Тебе и на ръце ще Те дигат, да не би да удариш о камък ногата Си."

Сега Сатана предположи, че е срещнал Исус на своя територия. Коварният враг сам изговори думите, които излязоха от Божиите уста. Той все още имаше вид на ангел на светлината и заяви, че е запознат с Писанията и разбира важността на писаното в тях. Както Исус преди това беше използвал Божието слово, за да подкрепи вярата Си, така сега изкусителят го използва, за да подкрепи своята измама. Той твърди, че само е изпитвал верността на Исус и че сега Го похвалява за твърдостта Му. Тъй като Спасителят се бе уповал на Бога, Сатана Го подтикна да даде още едно доказателство за вярата Си.

Но отново изкушението започна с внушаване на недоверие: "АКО Си Божий Син!" Христос бе изкушен да отговори на това "ако", но се въздържа да приеме и най-малкото съмнение. Не желаеше, за да даде доказателство на Сатана, да изложи на опасност живота Си.

Изкусителят мислеше да се възползва от човешкото естество на Христос и да Го подтикне към дързост. Но макар Сатана да може да подканва към грях, не може да принуждава. Той каза на Исус: "- хвърли се долу!", знаейки, че не би могъл сам да Го хвърли, защото Бог би се намесил, за да Го спаси; нито пък можеше да накара Исус да се хвърли долу. Докато Христос сам не се съгласеше да приеме изкушението, не можеше да бъде надвит! Всички тъмни сили на земята не биха могли и в най-малка степен дори да Го накарат да отстъпи от волята на Своя Отец!

Изкусителят никога не може да ни принуди да извършим зло. Той не може да владее ума, докато човек не се поддаде на неговия контрол. Волята

трябва да се съгласи, ръката на вярата трябва да престане да се придържа здраво към Христос, преди Сатана да може да упражни своята власт върху нас. Но всяко греховно желание, което таим в себе си, е мястото, на което той може да стъпи. Всяка точка, в която сме пропуснали да задоволим небесния стандарт, е открита врата, през която той може да влезе, за да ни изкуси и унищожи. А всяко наше падение или отпадане ще му дава случай да укорява Христос.

Когато Сатана цитира обещанието: "Ще заповяда на ангелите Си за Тебе-", изпусна думите: "Да Те пазят във всички Твои пътища", т. е. при всички пътища, които Бог би избрал за Тебе. Исус отказа да се отклони от пътеката на послушанието. Докато изявяваше съвършено доверие в Своя Баща, Той не желаеше да се поставя своеволно в ситуация, в която намесата на Неговия Отец би се наложила, за да Го спаси от смърт. Той не искаше да принуждава Провидението да Го спасява, като по този начин пропусне възможността да даде пример за доверие и покорност!

Исус заяви на Сатана: "Писано е още: Да не изпитваш Господа, твоя Бог!" Тези думи бяха изговорени от Мойсей към израилевите чада, когато те ожадняха в пустинята и поискаха вода, възкликвайки: "Дали е Господ между нас или не?" (Изх. 17:7). Бог бе извършил чудни дела за тях, но в своята несгода те се усъмниха в Него и поискаха доказателство, че е с тях. В неверието си те търсеха начин да Го проверят. Сега Сатана подтикваше Христос да направи същото. Бог вече бе засвидетелствал, че Исус е Негов Син, а сега да се иска пак друго доказателство за това, означаваше да се постави на изпит Божието слово - да се изкуси Бог. Същото би било, да се иска от Бога нещо, което Той не е обещал. Това би било проява на недоверие и наистина би било изпитване или изкушаване на Бога. Ние не бива да отправяме молби към Бога, за да ИЗПИТАМЕ дали Той ще изпълни Своето слово, а ЗАЩОТО ще го изпълни, не за да докажем, че Той ни обича, а защото ни обича. "А без вяра не е възможно да се угоди Богу, защото който дохожда при Бога, трябва да вярва, че има Бог и че Той възнаграждава тия, които Го търсят" (Евр. 11:6).

Но вярата в никакъв случай не е дързост. Само този, който има истинска вяра, е застрахован от дързост, защото дързостта е сатанинска фалшификация на вяра. Вярата изисква Божиите обещания и принася плодове на послушание. Дързостта също изисква изпълнение на обещанията, но ги използва така, както Сатана ги е използвал - да извини престъплението. Вярата би довела нашите първи прародители до доверие в Божията любов и до послушание към заповедите Му. Дързостта ги доведе до престъпване на Неговия закон, доведе ги да вярват, че голямата Му любов ще ги спаси от последиците на греха им. Не е вяра да се настоява за благоразположението на Небето, без да се изпълняват условията, при които се дава милост. Истинската вяра се основава на обещанията, дадени в Писанието.

Често, когато Сатана не успява да събуди недоверие, ни довежда до дързост. Ако успее да ни накара без нужда да застанем в пътя на изкушението, той знае, че победата е негова. Бог ще опази всички, които са послушни. Но да се отклоним от правдата, означава да рискуваме и да застанем на сатанинска почва. Там със сигурност ще паднем. Спасителят ни моли: "Бдете и молете се, за да не паднете в изкушение" (14:38 Марко 14:38). Размишлението и молитвата

биха ни предпазили от втурване в пътя на опасността без нужда и така ние бихме си спестили много поражения.

Обаче не бива да губим кураж, когато бъдем нападнати от изкушението. Често в ситуация на изпит се колебаем дали Божият Дух ни води. Но Божият Дух беше Този, Който заведе Исус в пустинята, за да бъде изкушаван от Сатана. Когато Бог ни въвежда в изпитания, Той има намерение да ги насочи за наше добро. Исус не се облягаше на Божиите обещания, за да навлезе своеволно в изкушенията, нито се обезвери, когато изкушението дойде. Така и ние не бива да се поддаваме. "- Бог е верен, Който няма да ви остави да бъдете изпитани повече, отколкото ви е силата, но заедно с изпитанието ще даде и изходен път, така щото да можете да го издържите" (1Кор. 10:13). Той каза: "Принеси Богу жертва на хваление и изпълни на Всевишния обреците си; и призови Ме в ден на напаст, и Аз ще те избавя, и ти ще Ме прославиш" (Пс. 50:14, 15).

Исус победи във второто изкушение и сега Сатана прояви своя истински характер. Но не се яви като страхотно чудовище с копита и крила на прилеп. Той е могъщ ангел, макар и паднал. Сам се назова предводител на бунта и бог на този свят.

Като постави Исус на една висока планина, Сатана представи да преминат пред погледа Му като в панорама царствата на света във всичката им слава. Слънчевата светлина огряваше градове с храмове, мраморни дворци, плодородни поля и натежали от плод лозя. Следите на злото бяха скрити. Очите на Исус, срещали толкова време само мрак и пустота, сега се взираха в една сцена на ненадмината красота и разцвет. Тогава се чу гласът на прелъстителя: "На Тебе ще дам всичката власт и слава на тия царства, защото на мене е дадена и аз я давам, комуто ща. И тъй, ако ми се поклониш, всичко ще бъде Твое."

Христовата мисия можеше да бъде изпълнена само чрез страдания. Предстоеше Му живот на мъка, трудности, борба и позорна смърт. Трябваше да понесе греховете на целия свят. Трябваше да издържи раздялата от любовта на Отца Си. Сега изкусителят Му предложи да придобие властта, която бе узурпирал. Христос можеше да се освободи от ужасното бъдеще, като признае върховенството на Сатана. Но това означаваше да му отдаде победата във великата борба. Сатана съгреши в небето чрез желанието си да се възвиси над Божия Син. Ако сега Му надвиеше, това щеше да бъде триумф на бунта.

Когато Сатана заяви на Христос, че властта и славата на тия царства "- на мене е предадена и аз я давам, комуто ща", той спомена нещо, което бе отчасти истина, за да послужи на лукавото му намерение. Властта си Сатана бе превзел от Адам, но Адам беше заместник на Създателя. Той не бе независим владетел. Земята е Божия и Бог е поверил всичко на Своя Син. Адам трябваше да владее, но подчинен на Христос. Когато Адам предаде своята власт на Сатана, Христос все още оставаше законния цар. Така Господ бе казал на цар Навуходоносор: "Всевишният владее над царството на човеците, дава го, комуто ще- " (Даниил 4:17). Сатана може да упражнява властта, която е узурпирал само ако Бог допусне.

Когато изкусителят предлагаше на Христос царството и славата на света, той Му предлагаше да се откаже от истинското владение на света и да се

подчини на Сатана. Това бе точно властта, върху която бяха съсредоточени надеждите на евреите. Те желаеха царство от този свят. Ако Христос се бе съгласил да им предложи такова царство, те биха Го приели с радост, но над царството тегнеше проклятието на греха с цялата му мизерия. Христос заяви на изкусителя: "Махни се, Сатано, защото е писано: На Господа, Твоя Бог, да се покланяш и само Нему да служиш."

Този, който се бе разбунтувал в небето, предложи на Христос царствата на този свят, отдавайки дан на принципите на злото. Но Христос бе неподкупен. Дошъл бе да установи царство на правдата и не искаше да изостави намерението Си. Със същата примамка Сатана се доближава до хората и при тях има по-добър успех, отколкото при Христос. Той ни предлага царство от този свят при условие, че признаят неговото върховенство. Изисква да пожертват благочестието си, да пренебрегнат съвестта си и да се наслаждават на егоистични радости. Христос ги умолява да търсят първо Божието царство и Неговата правда, а Сатана върви до тях и им казва: "Каквато и да е истината за вечния живот, вие трябва да ми служите, за да имате успех в този свят. Аз държа вашите добрини в ръцете си, мога да ви дам богатства, удоволствие, слава и щастие. Вслушайте се в моя съвет. Не допускайте да бъдете водени от някакви си отвлечени понятия като чест и саможертва. Аз ще приготвя пътя пред вас." Така мнозина се измамват. Съгласяват се да живеят, за да служат на себе си и Сатана е доволен. Докато ги залъгва с надежда за светска власт, той завладява душите им. Но той предлага нещо, което не е негово и което скоро ще му бъде изтръгнато. В замяна ги лишава от правото им да участват в наследството на Божиите синове.

Сатана бе оспорил факта, че Исус е Божи Син. Но в кратките думи, с които бе отстранен, се съдържаше доказателството, което той не можеше да отрече. Божественото естество проблясна през страдащото човешко тяло. Сатана нямаше сила да се съпротивява на заповедта. Гърчейки се от унижение и гняв, той бе принуден да се отдръпне от присъствието на Изкупителя на света. Победата на Христос бе така пълна, както бе пълно падението на Адам.

Така и ние можем да устояваме на изкушението и да накараме Сатана да се отдръпне от нас. Исус спечели победата чрез вяра и послушание към Бога. Чрез апостола Той ни казва: "И тъй, покорявайте се на Бога, но противете се на дявола и той ще бяга от вас. Приближавайте се при Бога и ще се приближава и Той при вас" (Яков 4:7, 8). Ние не можем да спасим себе си от силата на лъстителя. Той е победил човешкото естество и ако се опитваме да устояваме със собствена сила, ще станем жертва на лукавствата Му. Но "Името Господне е яка кула; праведният прибягва в нея и е поставен на високо" (Пр. 18:10). Сатана трепери и побягва пред най-слабата душа, която намира защита в това могъщо име.

След като врагът се отдръпна, Исус падна изтощен на земята със смъртнобледо лице. Небесните ангели наблюдаваха борбата. Те виждаха своя обичан Предводител да преминава през неизразими страдания, за да ни открие изходен път. Той издържа изпит, по-голям от който ние не ще бъдем призовани да издържим. Ангелите сега служеха на Божия Син, докато Той лежеше като мъртъв. Укрепиха Го с храна, утешиха Го с любовта на Неговия

Отец и с уверението, че цялото Небе тържествува за победата Му. Стоплено отново за живот, великото Му сърце се изпълни със съчувствие към човека и се приготви да завърши делото, което бе започнал. Да не си почине, докато не победи врага и не изкупи падналата раса.

Никога изкупените няма да осъзнаят цената на своето изкупление, докато не застанат заедно с Изкупителя пред Божия трон. Тогава, когато пред нашите непомрачени сетива се открие славата на вечния дом, ще си спомним, че Исус напусна всичко това заради нас, че Той стана не само изгнаник от небесните дворове, но и пое риска на вечната загуба. Тогава ще хвърлим короните си в нозете Му и ще запеем: "Достойно е Агнето, което е било заклано, да приеме сила и богатство, премъдрост и могъщество, почит, слава и благословение" (Откр. 5:12).

14. "Намерихме Месия"

Тази глава е основана на Йоан 1:19-51.

По това време Йоан Кръстител проповядваше и кръщаваше във Витавара, отвъд Йордан. Не беше далеч мястото, където Бог бе спрял течението на реката, за да мине Израил през нея. Наблизо бе Ерихонската крепост, разрушена от небесните армии. Сега споменът за тези събития се съживи и събуди вълнуващ интерес към вестта на Кръстителя. Този, Който бе извършил толкова чудеса в миналото, нямаше ли отново да покаже силата Си за освобождението на Израил? Такива мисли възбудиха сърцата на народа, който всеки ден се тълпеше край бреговете на Йордан.

Проповядването на Йоан бе направило толкова дълбоко впечатление на народа, че привлече и вниманието на религиозните власти. Римляните се отнасяха с подозрение към всяко народно събиране, защото се опасяваха от въстание, а всяко нещо, което подсказваше надигането на народа, предизвикваше страховете на еврейските управници. Йоан не бе поискал разрешение за своята дейност, с което показа, че не признава властта на Синедриона. Той бе укорил управниците и народа, фарисеите и садукеите. Но хората го следваха с готовност. Интересът към неговото дело явно растеше непрекъснато. Макар да не се бе съобразявал с тях, членовете на Синедриона смятаха, че като народен учител трябва да бъде под тяхно разпореждане.

Синедрионът се състоеше от членове, избрани между свещениците, от главните управници и учителите на народа. Първосвещеникът бе обикновено председателят. Всички членове на Синедриона трябваше да бъдат хора на почетна възраст, макар и не твърде стари. Учени хора, вещи не само в еврейската религия и история, но и в общото знание. Те трябваше да бъдат без физически дефект, трябваше да бъдат женени мъже, бащи и повече от другите трябваше да бъдат хумани и разсъдливи. Събираха се в едно помещение, свързано с храма в Ерусалим. В дните на еврейската независимост Синедрионът бе върховният съд на народа, който притежаваше и светска, и духовна власт.

Макар и сега подчинени на римския управител, Синедрионът все още упражняваше силно влияние в гражданските и религиозните въпроси.

Синедрионът не можеше да отсрочва повече разследването на Йоановото дело. Някои си спомняха откровението, дадено на Захария в храма, и пророчеството на бащата, в което бе посочил детето си като вестител на Месия. През тридесетгодишните размирици и промени тези неща бяха в голяма степен забравени. Но отново си спомниха за тях чрез вълнението, предизвикано от Йоановата служба.

Отдавна Израил нямаше пророк, такава реформация и такъв напредък отдавна не бяха виждани. Изискването за изповядване на греха изглеждаше ново и необичайно. Мнозина от водачите отиваха да слушат Йоановите апели и изобличения, които ги подтикваха да разкрият тайните на собствения си живот. Но неговата проповед беше пряко съобщение за Месия. Той добре познаваше пророчеството на Даниил за седемдесетте седмици, стигащи до идването на Месия, и знаеше, че те са почти в своя край, а всички бяха нетърпеливи да участват в тази ера на национална слава, която се очакваше. Така силен бе народният ентусиазъм, че Синедрионът скоро се почувства задължен или да изрази своето одобрение, или да отхвърли Йоановото дело. Вече губеше властта си над народа. Повдигаше се сериозен въпрос каква позиция да се заеме. В надеждата за някакво разрешение изпратиха при река Йордан делегация от свещеници и левити да беседват с новия учител.

Беше се събрало голямо множество, заслушано в думите му, когато делегатите се приближиха. Гордите равини пристъпиха с властен израз, предназначен да респектира народа и да внуши у пророка уважение към тях. Тълпата с уважение, почти със страх, се отдръпна да им отвори път. Облечени с богатските си дрехи, горди със своя ранг и власт, големците застанаха пред пророка от пустинята.

"Ти кой си?" - попитаха го те.

Знаейки какво има в мислите им, Йоан отговори: "Не съм аз Христос."

"Тогава що? Илия ли си?" "Не съм." "Пророк ли си?" "Не съм."

"Кой си, за да дадем отговор на ония, които са ни пратили? Що казваш за себе си?"

"Аз съм "глас на едного, който вика в пустинята; прав направете пътя за Господа", както рече пророк Исая."

Писанието, към което Йоан се отнесе, бе прекрасното пророчество на Исая: "Утешавайте, утешавайте людете Ми. Говорете по сърцето на Ерусалим и извикайте към него, че времето на воюването му се изпълни. Че беззаконието му се прости- Глас на един, който вика: Пригответе в пустинята пътя за Господа, направете в безводното място прав друм за нашия Бог. Всяка долина ще се издигне и всяка планина и хълм ще се сниши; кривите места ще станат прави и неравните места поле; и славата на Господа ще се яви, и всяка твар купно ще я види" (Исая 40:1-5).

В древността, когато някой цар трябваше да пътува през рядко населени области от своето владение, пред царската колесница се изпращаха група хора, за да изравнят стръмните места и да попълнят ямите, за да пътува царят безопасно и без мъчнотии. Пророкът използва този обичай, за да илюстрира

делото на евангелието. “Всяка долина ще се издигне и всяка планина и хълм ще се сниши.” Когато Божият Дух с Неговата чудна събуждаща сила докосва душата, Той снишава човешката гордост. Тогава светски удоволствия, ранг и власт се виждат без стойност. “Понеже събаряме помисли и всичко, което се издига високо против познанието за Бога, и пленяваме всеки разум да се покорява на Христа” (2Кор. 10:5). Тогава смирението и саможертвената любов, толкова малко ценени сред хората, биват издигнати като единствено достойни. Това е делото на евангелието, част от което бе Йоановата вест.

Равините продължиха да питат: “А защо кръщаваш, ако не си Христос, нито Илия, нито пророкът?” Думата “пророкът” се отнасяше за Мойсей. Юдеите бяха склонни да вярват, че Мойсей ще бъде възкресен от мъртвите и взет в небето. Не знаеха, че той вече бе възкресен. Когато Кръстителят започна службата си, мнозина помислиха, че може би той е пророкът Мойсей, възкресен от мъртвите, защото отлично познаваше пророчествата и израилевата история.

Вярваше се, че преди идването на Месия Илия лично ще се яви. Йоан отрече това очакване, но думите му имаха дълбоко значение. По-късно Исус каза за Йоан: “И ако искате да го приемете, да знаете, тоя е Илия, който имаше да дойде” (Матей 11:14). Йоан дойде в духа и силата на Илия да извърши такова дело, каквото бе извършил Илия. Ако евреите бяха приели вестта му, то щеше да се осъществи, но те не я приеха. За тях той не беше Илия. И Йоан не можа да изпълни за тях мисията, за която беше дошъл.

Мнозина от събраните край Йордан присъстваха и при кръщението на Исус. Но знамението се откри само на малък брой. В предишните месеци от службата на Кръстителя голяма част от хората не обърнаха внимание на призива за покаяние. По този начин те бяха закоравили сърцата си и затъмнили разсъдъка си. И когато Небето даде своето свидетелство за Исус при кръщението Му, те не го разбраха. Очи, които никога не бяха се обръщали с вяра към Невидимия, не видяха и откровението на Божията слава. Уши, които никога не бяха слушали Неговия глас, не чуха и думите на свидетелството. Така е и днес. Често присъствието на Христос и службата на ангелите се проявяват в събранията на хората, но мнозина не ги различават. Те не виждат нищо особено. Но за някои присъствието на Спасителя се разкрива. Мир и радост съживяват сърцата им, те биват утешени, окуражени и благословени.

Пратениците от Ерусалим попитаха Йоан защо кръщава и поискаха отговор. Изведнъж, поглеждайки към тълпата, в очите на Йоан се появи блясък, лицето му се освети и цялото му същество се развълнува дълбоко. С протегнати ръце той извика: “Аз кръщавам с вода. Посред вас стои Един, Когото вие не познавате. Онзи, Който иде след мене, на Когото не съм достоен да развържа ремъка на обувките Му” (Йоан 1:26,27).

Тази ясна и недвусмислена вест трябваше да бъде занесена на Синедриона. Думите на Йоан не можеше да се отнасят за друг освен за отдавна Обещания. Месия бе сред тях! Удивени, свещениците и управниците се огледаха наоколо, надявайки се да открият Този, за Когото бе говорил Йоан, но не можаха да Го различат в тълпата.

Когато при кръщението Йоан посочи Исус като Божи Агнец, върху делото на Месия бе хвърлена нова светлина. Мислите на пророка бяха насочени към думите на Исая: "Както агне, водено на клане" (Исая 53:7). През следващите седмици Йоан с нов интерес изучаваше пророчествата и ученията на жертвената служба. Той не различи ясно двете фази на Христовото дело: като страдаща жертва и като победител - Цар. Но разбра, че Неговото идване има по-дълбоко значение, отколкото свещеници и народ схващаха. Когато видя Исус сред тълпата след Неговото завръщане от пустинята, той с доверие очакваше от Него, за да даде на народа знак за истинския Си характер. Почти с нетърпение очакваше да чуе как Спасителят провъзгласява за Своята мисия, но не бе изговорена нито дума, нито бе даден някакъв знак. Исус не отговори на съобщението на Кръстителя за Него, а се смеси с учениците на Йоан, като по този начин не даде външно доказателство за особеното Си дело, нито направи нещо, чрез което да бъде забелязан.

На другия ден Йоан видя, че Исус идва. Със сияещо от Божията слава лице пророкът протегна ръцете си, заявявайки: "Ето Божият Агнец, Който носи греха на света! Тоя е, за Когото рекох: Подир мене иде човек, Който достигна да бъде пред мене- И аз Го не познавах; но дойдох и кръщавам с вода- Видях Духа да слиза като гълъб от небето и да почива върху Него. И аз Го не познах; но Оня, Който ме прати да кръщавам с вода, Той ми рече: Онзи, над Когото видиш да слиза Духът и да почива върху Него, Той е, Който кръщава със Светия Дух! И видях и свидетелствам, че Тоя е Божият Син!" (Йоан 1:29-34).

Това ли бе Христос? С благоговение и учудване хората погледнаха Този, Който току-що бе обявен за Божи Син. Те бяха дълбоко развълнувани от думите на Йоан. Той им бе говорил в името на Бога. Бяха го слушали ден след ден как укорява греховете им; и всеки ден убеждението, че е изпратен от Небето, се бе усилвало. Но кой беше Този, по-великият от Йоан Кръстител? В облеклото и поведението нямаше нищо, което да издава високия Му ранг. Изглеждаше съвсем обикновено, облечен като тях в скромни, бедни дрехи.

Сред тълпата имаше хора, които при кръщението на Христос бяха видели Божествената слава и бяха чули Божия глас. Но оттогава досега видът на Спасителя се бе много променил. При кръщението Му те бяха видели лицето Му, преобразено от светлината на небето; а сега то бе бледо, измъчено и изтощено. Той бе разпознат само от пророк Йоан.

Но като се вгледаха в Исус, хората видяха лице, което изразяваше Божествено съчувствие, примесено със съзнание за сила. Всеки Негов поглед, всяка черта на лицето Му отразяваха скромност и неизразима любов. Той изглеждаше заобиколен от атмосфера на духовно влияние. Докато маниерите Му бяха благородни и непредвзети, на хората правеше впечатление със силата, която бе скрита в Него, но въпреки това забелязваща се. Това ли беше Онзи, Когото Израил толкова дълго бе чакал?!

Исус дойде в бедност и смирение, за да бъде наш пример и наш Изкупител. Ако се бе явил с царска помпозност, как би могъл да ни научи на смирение? Как можеше да представи такива съкрушителни истини като Планинската проповед? Къде щеше да бъде надеждата на унижените в живота, ако Исус бе живял сред хората като цар?

За повечето хора обаче изглеждаше невъзможно Този, Който бе посочен от Йоан, да е свързан с техните горди очаквания. Така мнозина се разочароваха и се объркаха.

Думите, които свещениците и равините толкова много желаеха да чуят - че Исус ще възстанови израилевото царство - не бяха изговорени. Те очакваха такъв цар и бдяха за неговото идване. Такъв цар бяха готови да приемат. Но не и Един, Който се опитва да възстанови в сърцата им царство на правда и мир.

На другия ден, докато двама ученици стояха наблизо, Йоан отново видя Исус сред народа. Отново лицето на пророка се освети със слава от Невидимия и той извика: "Ето Божият Агнец!- " Думите развълнуваха сърцата на учениците. Те не го разбраха напълно. Какво означаваше това име, което Му бе дал Йоан - "Божи Агнец"? Сам Йоан бе го обяснил.

Оставяйки Йоан, двамата ученици отидоха да потърсят Исус. Един от тях бе Андрей, брат на Симон. Другият бе евангелист Йоан. Те бяха първите ученици на Христос. Задвижени от непреодолим импулс, последваха Исус, нетърпеливи да говорят с Него, но в същото време обзети от благоговение и мълчание, грабнати от завладяващата мисъл да не би Този да е Месия.

Исус знаеше, че учениците идват след Него. Те бяха първият плод на службата Му. Сърцето на Божествения Учител трепна от радост, когато тези души откликнаха на Неговата благодат. Но като се обърна, само ги попита: "Какво търсите?" Искаше да ги остави свободно да се върнат назад или да говорят за своето желание.

Те виждаха само една цел. Само едно присъствие изпълваше мисълта им. Възкликнаха: "Рави- къде живееш?" В този кратък въпрос, зададен на пътя, не можеха да получат това, за което копнееха. Силно желаеха да бъдат сами с Исус, да седят до нозете Му и да слушат думите Му.

"Каза им: Дойдете и ще видите! Дойдоха, прочее, и видяха къде живее, и останаха при Него тоя ден."

Ако Йоан и Андрей бяха обладани от духа на неверие, който имаха свещениците и управниците, те нямаше да станат ученици в нозете на Исус. Щяха да дойдат при Него като критици, за да осъдят думите Му. Така много хора затварят вратата на най-скъпоценните възможности. Но първите ученици не направиха така. Те бяха отговорили на призива на Светия Дух при проповядването на Йоан Кръстител. Сега разпознаха гласа на небесния Учител. За тях думите на Исус бяха пълни със свежест, истина и красота. Божествена светлина бе огряла ученията на Старозаветните писания. Многостранните теми на истината блеснаха пред тях в нова светлина.

Разкаяние, покаяние, вяра и любов правят душата способна да получи мъдрост от небето. Вяра, действаща чрез любов, е ключът към знанието; и всеки, който обича, "познава Бога" (1 Йоаново 4:7).

Ученикът Йоан бе човек искрен и с дълбоки чувства, целеустремен, пламенен, но и задълбочен. Той бе започнал да съзнава славата на Христос - не в светска помпозност и сила, което бе научен да очаква, но "славата на Единородния от Отца, пълна с благодат и истина" (Йоан 1:14). Той бе погълнат от мисли върху тази чудна тема.

Андрей потърси да сподели с някого радостта, която изпълваше сърцето му. Като отиде при брат си Симон, той извика: "Намерихме Месия!" Симон не чака втора покана. Той също бе чул проповядването на Йоан Кръстител и побърза да отиде при Спасителя. Христовите очи се спряха върху него, четейки неговия характер и историята на живота му. Импулсивната му природа, обичащото му, съчувстващо сърце, амбициите, самонадеяността, историята на падението му, покаянието, труда му и мъченическата му смърт - Спасителят прочете всичко това и каза: "Ти си Симон, син Йонов; ти ще се наричаш Кифа, което значи канара!"

"На другия ден Исус възнамери да отиде в Галилея; и намира Филип и му казва: Дойди след Мене!" Филип послуша заповедта и веднага също стана работник за Христос.

Филип повика Натанаил. Той бе между тълпата, когато Кръстителят посочи Исус като Божия Агнец. Като гледаше Исус, Натанаил се разочарова. Можеше ли този човек, който носеше следи от изпитания и бедност, да бъде Месия?! Но не можа да се реши да Го отхвърли, защото вестта на Йоан бе убедила сърцето му.

По времето, когато Филип го повика, Натанаил се бе оттеглил в една тиха горичка, за да разсъждава върху вестта на Йоан и върху пророчествата за Месия. Той се молеше да разбере дали Този, за Когото Йоан бе съобщил, е Освободителят. Светият Дух го осени и го увери, че Бог е посетил народа Си и му е издигнал рог на спасение. Филип знаеше, че приятелят му изследва пророчествата; и докато Натанаил се молеше под едно смокиново дърво, Филип откри неговото убежище. Те често се бяха молили заедно в това уединено място, скрити сред листака.

Вестта "Намерихме Онзи, за Когото писа Мойсей в закона, за Когото писаха и пророците- ", се стори на Натанаил пряк отговор на неговата молитва. Но вярата на Филип бе все още много колеблива. Той добави, съмнявайки се: "Исус, Йосифовият син, Който е от Назарет." Предразсъдъкът отново се надигна в сърцето на Натанаил. Той възкликна: "От Назарет може ли да произлезе нещо добро?"

Филип не влезе в спор. Само каза: "Дойди и виж!" "Исус видя Натанаил да дохожда към Него и казва за него: Ето истински израилтянин, у когото няма лукавщина! Изненадан, Натанаил възкликна: Отгде ме познаваш? Исус в отговор му рече: Преди да те повика Филип, видях те като беше под смоковницата."

Това бе достатъчно. Божественият Дух бе свидетелствал на Натанаил в неговата усамотена молитва под смоковницата. Същият Дух сега му говореше чрез думите на Исус. Макар и съмнявайки се и все още с известно предубеждение, Натанаил дойде при Христос с искреното желание да намери истината и сега на желанието му бе отговорено. Вярата му стигна по-далече от вярата на този, който го доведе при Исус. "Натанаил му отговори: Учителю, Ти Си Божи Син, Ти Си израилев Цар."

Ако Натанаил се бе доверил на ръководството на равините, никога не би намерил Исус. Виждайки и разсъждавайки сам, той стана ученик. Така е и с

мнозина днес, чийто предразсъдък ги отдръпва от доброто. Колко различен щеше да бъде резултатът, ако бяха "дошли и видели"!

Никой, който се доверява на ръководство от човешки авторитет, не ще дойде до спасително познание на истината. И ние като Натанаил имаме нужда да изследваме Божието слово сами и да се молим за просветление от Светия Дух. Този, Който видя Натанаил под смоковницата, ще види и нас в усамотеното място за молитва. Ангели от света на светлината са близо до онези, които в смирение търсят Божествено ръководство.

С призоваването на Йоан, Андрей и Симон, на Филип и Натанаил започна основаването на християнската църква. Йоан насочи двама от своите ученици към Христос. След това единият от тях - Андрей, намери своя брат и го повика при Спасителя. След това Филип бе повикан, а той отиде да потърси Натанаил. Тези примери трябва да ни учат колко важно е личното усилие, когато се отправя пряк апел към нашите сродници, приятели и съседи. Има хора, които цял живот са изповядвали, че познават Христос, но никога не са направили лично усилие да доведат дори само един човек при Спасителя. Те оставят всичката работа на проповедника. Той може да бъде много добре подготвен за свято призвание, но не може да извърши това, което Бог е поверил на членовете на църквата!

Много хора се нуждаят от службата на добри християнски сърца. Мнозина са оставени да загинат - хора, които биха могли да бъдат спасени, ако техните съседи, обикновени мъже и жени, биха направили усилие за тях. Мнозина очакват някой да им отправи личен призив. В семейството, в съседството, в града, където живеем, има работа за нас като мисионери за Христос. Ако сме християни, тази работа ще бъде удоволствие за нас. След като някой повярва в Христос, в него се ражда желание да извести на други какъв безценен Приятел е намерил в Исус. Спасителната и освещаваща истина не може да бъде затворена в сърцето му!

Всички, които са посветени на Бога, ще бъдат канали за предаване на светлината. Бог ги прави Свои работници, за да споделят с други богатствата на Неговата благодат. Обещанието Му е: "Ще направя тях и местата около хълма Си за благословение; и ще изпращам дъжда на времето му; дъжд на благословение ще бъде!" (Езекиил 34:26)

Филип каза на Натанаил: "Дойди и виж!" Той не го помоли да приеме нечие свидетелство, а сам да види Христос. Сега Исус е възнесен на небето. Учениците Му са Негови представители сред хората; и един от най-успешните начини да се спечелят хора за Исус е нашият всекидневен живот да дава пример за Неговия характер. Влиянието ни върху другите зависи не толкова от това, какво казваме, а от това, което сме. Хората могат да противоречат и да отричат нашата логика, могат да се противопоставят на нашите призиви, но един живот на несебелюбива любов е аргумент, който не могат да отрекат! Един изпълнен със съдържание живот, белязан с кротостта на Христос, е сила в света.

Учението на Христос изразяваше дълбоко вкоренено убеждение и опитност; и онези, които научават за Него, стават учители по Божие нареждане. Божието слово, изговорено от човек, който сам е осветен от него,

съдържа животворна сила, която го прави привлекателно за слушателите и ги убеждава, че то е жива реалност. Когато някой приеме истината от любов към нея, това ще проличава по убедителен начин в неговите маниери и думи. Той изявява това, което сам е чул, видял и пипнал - Словото на живота - за да могат и други да имат общуване с Него чрез знанието за Христос. Свидетелството от устни, докоснати с живия въглен от олтара, е истина за възприемчивото сърце и освещава характера.

А който иска да даде светлина на другите, ще бъде благословен. "Благотворната душа ще бъде наситена. И който пои, сам ще бъде напоен" (Пр. 11:25). Бог може да постигне целта Си за спасението на грешниците и без нашата помощ. Но за да развием характер, подобен на Христовия, ние трябва да участваме в Неговото дело. За да влезем в Неговата радост - радостта да виждаме хора, изкупени чрез Неговата жертва - ние трябва да участваме в Неговия труд за изкуплението им!

Първият израз на вярата у Натанаил, толкова пълен, сериозен и искрен, прозвуча като музика за ухото на Исус. И Той "в отговор му каза: Понеже ти рекох: Видях те под смоковницата, вярваш ли? Повече от това ще видиш." Спасителят гледаше напред, очакваше с радост делото Му да проповядва добрите вести на кротките, да превързва съкрушените и да известява свобода на пленниците на Сатана. Като помисли за безценните благословения, които бе донесъл за човека, Исус прибави: "Истина, истина ви казвам, отсега ще видите небето отворено и Божиите ангели да възлизат и слизат над Човешкия Син."

Христос всъщност казва: "На брега на Йордан небето се отвори и Духът застана върху Мене като гълъб. Сцената бе знак, че Аз Съм Божият Син. Ако ти вярваш, че Съм такъв, вярата ти ще бъде засилена. Ти ще видиш, че небесата са отворени и никога няма да бъдат затворени. Аз ги отворих пред тебе! Ангелите Божии се изкачват, занасяйки на небесния Отец молитвите на нуждаещите се и разтревожените; и слизат, донасяйки благословение и надежда, кураж, помощ и живот на човешките деца."

Ангелите Божии постоянно преминават от земята към небето и от небето към земята. Чудесата на Христос за изкушаваните и страдащите бяха извършени от Божията сила чрез службата на ангелите. И чрез Христос, със службата на Неговите небесни вестители всяко благословение от Бога идва към нас. Като прие човешко естество, нашият Спасител съединява Своите интереси с интересите на падналите синове и дъщери на Адам, докато чрез Своето божествено естество Той се хваща за Божия трон. И така Христос е Посредникът за общуване на хората с Бога и на Бога с хората.

15. На сватбеното тържество

Тази глава е основана на Йоан 2:1-11

Исус не започна службата Си с някое велико дело пред Синедриона в Ерусалим. Неговата сила се изяви на домашен празник в малко галилейско село, за да допринесе за радостта на едно сватбено тържество. Така Той показа

съчувствие към хората и желанието Си да служи за щастието им. При изкушението в пустинята Сам бе изпил чашата на злощастието. Дойде, за да даде на хората чашата на благословението, като чрез Своето благословение освети връзките в човешкия живот.

От Йордан Исус се върна в Галилея. Имаше сватба в Кана - малък градец недалеч от Назарет. Младоженците бяха роднини на Йосиф и Мария. Исус, знаейки за това семейно събиране, отиде в Кана и бе поканен на празника със Своите ученици.

Тук отново срещна майка Си, с която се бе разделил неотдавна. Мария бе чула за станалото край Йордан при Неговото кръщение. Новините бяха стигнали до Назарет. Те - бяха напомнили сцените отпреди много години, които таеше в сърцето си. Както целият Израил, Мария бе дълбоко развълнувана от мисията на Йоан Кръстител. Добре помнеше пророчеството, дадено при неговото рождение. Сега връзката му с Исус разпали надеждите - отново, но новините, стигнали до нея за тайнственото уединяване на Исус в пустинята, я измъчваха с тревожни предчувствия.

От деня, когато чу съобщението на ангела в дома си в Назарет, Мария пазеше като съкровище всяко доказателство, че Исус е Месия. Благият Му, несебелюбив живот я уверяваше, че Той можеше да е Изпратеният от Бога. Но в нея се събуждаха и съмнения, и разочарования. И тя копнееше за времето, когато славата Му щеше да се открие. Смъртта я бе разделила от Йосиф, с когото споделяше тайната за рождението на Исус. Сега нямаше никого, на когото би могла да довери надеждите и страховете си. Изминалите два месеца бяха изпълнени с мъка. Разделена бе от Исус, в чието съчувствие намираше утеха, но помнеше думите на Симеон: "Да! И на сама тебе меч ще пронижe душата ти- " (Лука 2:35). Помнеше трите дни агония, когато си бе помислила, че Исус се е загубил завинаги и с тревожно сърце очакваше завръщането Му.

На сватбеното тържество тя се срещна с Него - същия нежен и послушен син. И все пак Той не бе същият. Изразът Му бе променен. Носеше следите от борбата в пустинята и нов израз на благородство и сила даваше доказателство за небесната Му мисия. С Него бяха група млади хора, чиито очи Го следваха с почитание и които Го наричаха Учител. Те разказаха на Мария какво бяха видели и чули при кръщението Му и на други места. Завършиха с думите: "Намерихме Онзи, за Когото писа Мойсей в закона и пророците- " (Йоан 1:45).

Когато гостите се събраха, повечето изглеждаха прекалено заети с нещо, което поглъща техния интерес. У присъстващите владееше някаква потисната възбуда. Тук и там малки групи говорят разпалено, но на тих глас и поглеждат учудено към сина на Мария. Тъй като бе чула свидетелството на учениците за Исус, тя се бе зарадвала от уверението, че дълго лелеяните - надежди не бяха напразни. Но тя би била повече от човек, ако не бе смесила своята свята радост с нотка от естествената майчина гордост. Като видя, че мнозина поглеждат към Исус, тя силно пожела Той да докаже на присъстващите, че наистина е Почетеният от Бога. Надяваше се да Му се яви възможност да извърши чудо пред тях.

Обичай бе сватбените тържества да продължават няколко дни. Но в този случай, преди да е дошъл краят на празника, се разбра, че виното се е

свършило. Това предизвика голямо объркване и съжаление. Необичайно бе да липсва вино при такива празненства - липсата на вино бе признак за негостоприемство. Като роднина на младоженците, Мария бе помагала в приготовленията за тържеството и сега каза на Исус: "Вино нямат." Думите трябваше да подскажат Той да задоволи нуждата им. Но Исус отговори: "Какво има между Мене и тебе, жено? Часът Ми още не е дошъл."

Отговорът, рязък, както ни се струва, не изразяваше студенина или неуважение. Начинът, по който Спасителят се обърна към Своята майка, бе в съгласие с ориенталския обичай. Така се обръщаха към лица, на които трябваше да се покаже уважение. Всяко действие от Христовия земен живот бе в хармония с предписанията, които сам Той бе дал: "Почитай баща си и майка си- " (Изх. 20:12). На кръста, при последния акт на милост към Своята майка, Исус отново се обърна към нея по същия начин, като я повери на грижата на най-обичания Си ученик. И на празничното тържество, както и на кръста, любовта, изразена в тона, в погледа и в маниера, служеше за тълкувание на Неговите думи.

При посещението в храма в Своето детство, когато откри тайната на живота Си, Христос каза на Мария: "Не знаете ли, че трябва да се намеря около дома на Отца Ми?" (Лука 2:49). Тези думи бяха ключ за целия Му живот и служба. Той подчиняваше всичко на Своето дело - великото дело на изкуплението, което бе дошъл да извърши в света. Сега повтори урока. Имаше опасност Мария да сметне, че връзката - с Исус - дава особена власт над Него и в известна степен правото да Го направлява в Неговата мисия. В продължение на тридесет години Той бе за нея обичащ и послушен син и любовта Му бе непроменена, но сега трябваше да върши работата на Своя Отец. Като син на Всевишния и Спасител на света никакви земни връзки не трябваше да Го задържат в Неговата мисия или да влияят върху поведението Му. Трябваше да бъде свободен, за да извърши волята на Бога. Това е урок и за нас. Божиите права над нас стоят по-високо от човешките връзки и отношения. Никаква земна привързаност не бива да отклони стъпките ни от пътеката, в която Той ни призовава да вървим.

Единствената надежда за изкупление на нашата паднала раса е Христос. Мария можеше да се спаси единствено чрез Агнеца Божи. Тя не притежаваше никаква заслуга. Връзката - с Исус не я поставяше в сравнение с другите хора в по-различна духовна връзка с Него. Това отбелязват думите на Спасителя. Той изяснява разликата между отношението Си към нея като Човешки Син и като Божи Син. Роднинската връзка между тях в никакъв случай не прави Мария равна с Него.

Думите "Часът Ми още не е дошъл" показват, че всяко действие на Христовата любов на земята изпълнява плана, съществуващ от вечността. Преди да дойде на земята, планът лежеше пред Него, съвършен във всичките си подробности. Но докато живя сред хората, бе воден стъпка по стъпка от волята на Отца. Той не се колебаеше да действа в посоченото време. Със същото покорство чакаше да дойде времето Му.

Казвайки на Мария, че часът Му още не е дошъл, Исус отговори на неизказаната - мисъл - на очакването, което и тя лелееше, както останалите от

нейния народ. Тя се надяваше, че Той ще Се разкрие като Месия и ще заеме израилевия трон. Но времето не бе дошло. Не като цар, а като "човек на скърби и навикнал на печал" Исус прие човешката съдба.

Но макар че нямаше правилна представа за Христовата мисия, Мария Му се доверяваше безрезервно. На тази вяра Исус отговори. За да уважи доверието - и за да засили вярата на Своите ученици, Той извърши първото Си чудо. Учениците трябваше да се срещнат с много и големи изкушения, които щяха да ги водят към неверие. Според тях пророчествата обясняваха неоспоримо, че Исус е Месия. Те очакваха религиозните водачи да Го приемат с доверие, по-голямо и от тяхното. Свидетелстваха пред народа за чудните дела на Христос и за своето доверие в Неговата мисия, но бяха учудени и жестоко разочаровани от неверието, от дълбоко вкоренения предразсъдък и враждебността срещу Исус, проявена от свещениците и равините. Ранните чудеса на Спасителя утвърдиха учениците да устоят срещу тази опозиция.

Без да се учуди от думите на Исус, Мария каза на тези, които прислужваха на трапезата: "Каквото ви рече, сторете!" Така тя направи каквото можа, за да подготви пътя за делото на Христос.

Край вратата имаше шест големи каменни делви и Исус заръча на служителите да ги напълнят с вода. Това бе сторено. След това, тъй като бе нужно вино, за да бъде незабавно поднесено, Той "им казва: Налейте сега, та занесете на настойника на угощението". Вместо водата, с която бяха напълнили съдовете, от тях изтичаше вино. Нито настойникът на тържеството, нито гостите осъзнаха, че виното се бе свършило. Като опита това, което донесоха слугите, настойникът го намери по-превъзходно от всяко друго вино, което бе пил дотогава, и много различно от сервираното в началото на празника. Обръщайки се към младоженеца, той каза: "Всеки човек слага първо доброто вино и по-долното, след като се понапият; ти си задържал доброто вино досега."

Както хората поднасят първо най-доброто вино, а след това - лошото, така прави и светът със своите дарби. Това, което той предлага, може да зарадва окото и да плени чувствата, но то не задоволява. Виното се превръща в горчилка, радостта - в мрак. Започнатото с песни и веселие завършва с умора и отвращение. Но Исусовите дарби са свежи и нови винаги. Празникът, който Той създава за душата, никога не престава да удовлетворява и радва. Всеки нов дар увеличава способността на получателя да оценява и да се радва на Господните благословения. Той дава благодат върху благодат. При Него няма липса. Ако пребъдвате в Него, богатият дар, който получавате днес, е гаранция за по-голям дар утре. Думите на Исус, изречени към Натанаил, изразяват Божия закон за отношението Му към децата на вярата. С всяко ново откровение на любовта Си Той заявява на възприемчивото сърце: "- вярваш ли? Повече от това ще видиш" (Йоан 1:50).

Дарът на Христос за сватбеното тържество бе и един символ. Водата представляваше кръщението в Неговата смърт. Виното - проливането на кръвта Му за греховете на света. Водата за напълване на делвите бе донесена от човешки ръце, но само Христовото слово можеше да я изпълни с животворно съдържание. Така е и с ритуалите, които символизират смъртта на Спасителя.

Само чрез Христовата сила, приети чрез вяра, те добиват свойството да хранят душата.

Думите на Христос послужиха да се задоволят напълно нуждите на празника. Неговата благодат е дадена така изобилно, че да изтрие нечестието и да обнови и поддържа душата.

На първия празник, на който присъства със Своите ученици, Исус им даде чашата, символизираща Неговото дело за спасението. На последната вечеря Той отново им я даде, за да установи този свещен ритуал, чрез който трябваше да бъде изявявана смъртта Му, "докле дойде Той" (1Кор. 11:26). И тъгата на учениците, когато се разделяха със своя Господ, бе утешена с обещанието за събиране отново с думите: "Няма вече да пия от тоя плод на лозата до оня ден, когато ще го пия с вас нов в царството на Отца Си" (Матей 26:29).

Виното, което Христос сътвори за празника, и това, което даде на учениците Си като символ на Неговата кръв, беше чист плод на лозата. За това говори пророк Исая, когато казва за новото вино в гроздето: "- Не го повреждай, защото има благословия в него- " (Исая 65:8).

Христос беше Този, Който в Стария завет предупреди Израил: "Виното е присмивател и спиртното питие крамолник; и който се увлича по тях, е неблагоразумен" (Пр. 20:1). Самият Той не даде такова питие. Сатана прелъстява хората към себезадоволяване, което да затъмни разума и да затъпи духовното възприятие. Но Христос ни учи да подчиняваме по-низшето естество. Целият Му живот бе пример на себеотрицание. За да покори силата на апетита, Той понесе заради нас най-тежкия изпит, на който човечеството е било подложено някога. Христос беше Този, Който посъветва Йоан Кръстител да не пие вино, нито спиртно питие. Той беше, Който подготви за подобно въздържание жената на Маное и произнесе проклятие на човека, който поднася бутилка към устните на ближния си. Христос не влезе в противоречие със собственото Си учение. Неферментиралото вино, което предостави на сватбеното тържество, бе здравословно и освежаващо питие. То трябваше да доведе вкуса в хармония със здравословния апетит.

Когато гостите на празника забелязаха качеството на новото вино, попитаха слугите за това чудо и от тях научиха всичко. Толкова много бяха удивени, че за известно време не помислиха за Този, Който бе извършил чудото. Когато накрая Го потърсиха, откриха, че се бе оттеглил тихо, незабелязан дори от учениците Си.

Сега вниманието на присъстващите се насочи към учениците. За първи път те имаха възможност да изявят вярата си в Исус. Разказаха какво бяха видели и чули край Йордан и в много сърца се разпали надежда, че Бог е издигнал Избавител за Своя народ. Новините за чудото се разпространиха из цялата област и стигнаха до Ерусалим. С нов интерес свещениците и старейшините изследваха Писанията, които посочваха идването на Христос. Имаха силно желание да научат за мисията на този нов учител, който се бе явил сред народа по толкова непринуден начин.

Службата на Христос бе в контраст с тази на юдейските старейшини. Тяхното зачитане на преданията и формализмът им бяха унищожили всяка

истинска свобода на мисълта и действието. Живееха в постоянен ужас от осквернение. За да избягнат контакт с "нечистите", стояха настрана не само от езичниците, но и от мнозинството от собствения си народ, като не се стараеха нито да го благославят, нито да спечелят приятелството му. Заети постоянно с тези мисли, те бяха осакатили умовете си и бяха стеснили сферата на своя живот. Примерът им насърчаваше себелюбието и нетолерантността между всички прослойки на обществото.

Исус започна делото на реформация чрез съчувствие и близост с човечеството. Докато показа най-голямо почитание към Божия закон, Той отхвърли претенциозната набожност на фарисеите и се опита да освободи народа от безсмислените правила, които го обвързваха. Постара се да събори бариерите, които отделяха различните класи на обществото, за да може да съедини хората като деца на едно семейство. Присъствието Му на сватбеното тържество бе стъпка към тази цел.

Бог бе насочил Йоан Кръстител да живее в пустинята, за да бъде защитен от влиянието на свещениците и равините и да се приготви за особената си мисия. Но неговият суров и усамотен живот не беше пример за народа. Самият Йоан не бе насочил сърцата им да изоставят своите предишни задължения. Той ги призова да докажат покаяние, като повярват в Бога там, където ги бе призовал.

Исус порица себелюбието във всички негови форми и все пак Той бе общителен по природа. Приемаше гостолюбието на всички съсловия, посещаваше домовете на богати и бедни, на учени и прости, като търсеше начин да издигне мислите им от въпросите на ежедневния живот към духовните и вечните неща. Той не допусна суета, нито сянка на светска слава да опетнят поведението Му, но намираше удоволствие в сцените на невинно щастие и чрез присъствието Си на сватбата одобри социалните събирания. Една еврейска сватба бе вълнуващ случай и радостта от нея не бе чужда на Човешкия Син. С присъствието Си на този празник Исус зачете брака като Божествена институция.

И в Стария, и в Новия завет брачната връзка е използвана, за да представи нежния и свещен съюз, който съществува между Христос и Неговия народ. В съзнанието на Христос радостта на сватбените тържества сочеше напред към радостта на онзи ден, когато Той ще заведе Своята "невеста" в дома на Отца Си. И изкупените с Изкупителя ще седнат на сватбената вечеря на Агнето. Той каза: "Няма вече да се наричаш оставен-, но ще се наричаш благоволение Мое-, защото Господ благоволи в тебе." "Ще се развесели за тебе с радост, ще се успокои в любовта Си, ще се весели за тебе с песни" (Исая 62:5,4; Софония 3:17). Когато видението за небесните неща бе дадено на апостол Йоан, той писа: "И чух като глас от силни гърмежи, които казваха: Алилуя! Защото Господ, нашият Бог, всемогъщият, царува! Нека се радваме и се веселим, и нека отдадем Нему слава, защото дойде сватбата на Агнето и Неговата жена се е приготвила." "- Блажени тия, които са призвани на сватбената вечеря на Агнето" (Откр. 19:6,7,9).

Исус виждаше във всяка душа човек, когото трябваше да покани за Своето царство. Той достигаше сърцата на хората, отивайки сред тях като

човек, който им желае доброто. Търсеше ги по оживените улици, в частните домове, в лодките, в синагогата, край брега на езерото, на сватбеното празненство. Срещаше ги в техните всекидневни занятия и проявяваше интерес към светските им дела. Даваше им наставления в техните домове, където влияеше на семействата със Своето Божествено присъствие. Силното Му лично съпричастие Му помагаше да спечелва сърцата. Често се отдалечаваше в планините за уединена молитва, но това беше подготовка за активна работа сред хората. След тези периоди се връщаше, за да помага на болните, да учи невежите, да разкъсва веригите на пленените от Сатана.

Исус подготвяше Своите ученици, като общуваше с тях. Понякога ги поучаваше, седнал сред тях на планинския склон; понякога - край езерото или вървейки по пътя. Разкриваше им тайните на Божието царство. Не им изнасяше проповеди, както правят хората днес. Където сърцата се отваряха за Божествената вест, Той им откриваше истините за пътя на спасението. Не заповядваше на учениците си да правят това или онова, а каза: "Следвайте ме!" В Своите пътувания из страната и по градовете Той ги взе със Себе Си, за да видят как учи народа. Свърза техния интерес със Своя и те се обединиха с Него в делото.

Примерът на Христос в свързване на личните интереси с интересите на човечеството трябва да бъде следван от всички, които проповядват Неговото Слово, и от всички, които са приели евангелието на благодатта Му. Ние не трябва да се отказваме от социално общуване. Не трябва да се уединяваме. За да стигнем до всички съсловия, трябва да се срещаме с тях там, където са. Те рядко ще ни търсят по собствено желание. Божествената истина докосва сърцата на хората не само от амвона. Има едно друго поле на дейност - по-скромно, може би, но многообещаващо. То се намира в дома на смирените, на бедните и в дома на високопоставените, край болничното легло и на събиранията за невинни развлечения.

И ние като учениците на Христос трябва да се смесим със света не просто от любов към удоволствията, нито за да се уеднаквим с него в суетата му. От такова смесване ще има само вреда. Ние никога не бива да одобряваме греха с думи или с дела, с мълчание или с присъствие. Където и да отидем, трябва да водим Исус с нас и да открваме на другите колко е безценен нашият Спасител. Но тези, които се опитват да запазят религията си, като я скриват в каменни стени, загубват скъпоценни възможности да сторят добро. Чрез социалните връзки християнството влиза в контакт със света. Всеки, който е получил Божественото просветление, трябва да освети пътеката на други, които не познават Светлината на живота.

Всички ние трябва да станем свидетели за Исус. Общественото влияние, осветено от Христовата благодат, трябва да бъде използвано, за да се печелят души за Спасителя. Нека светът види, че не сме себелюбиво проникнати от лични интереси, че желаем и други да споделят нашите благословения и привилегии. Нека светът види, че нашата религия не ни лишава от съчувствие и не ни прави сурови. Нека всички, които изповядват, че са намерили Христос, да служат за благото на хората така, както Той служи.

Никога не бива да даваме на света фалшивата представа, че християните са мрачни и нещастни хора. Ако гледаме към Исус, ще виждаме един изпълнен със съчувствие Изкупител и ще улавяме светлината, която грее от Неговото лице. Където царува Неговият Дух, там са изобилни мирът и радостта, защото там има тихо, свято доверие в Бога.

Христос се радва заедно със Своите последователи, когато показват, че макар и човешки същества, са участници в Божието естество. Те не са статуи, а живи мъже и жени. Сърцата им, освежени от росата на Божията благодат, се отварят и разширяват за слънцето на правдата. Светлината, която ги е огряла те отразяват върху други чрез дела, осветени от Христовата любов.

16. В Своя храм

Тази глава е основана на Йоан 2:12-22.

"**С**лед това слезе в Капернаум, Той и майка Му, братята Му и учениците Му, и там преседяха не много дни. И като наближаваше Пасхата на юдеите, Исус възлезе в Ерусалим."

В това пътуване Исус се присъедини към една голяма група, която също бе тръгнала към столицата. Той все още не бе обявил публично Своята мисия и се смеси с тълпата незабелязано. При тези случаи идването на Месия, което бе така забележително отбелязано чрез службата на Йоан, беше честа тема на разговор. Надеждата за национално величие бе разисквана с пламенен ентусиазъм. Исус знаеше, че тази надежда трябваше да остане неудовлетворена, защото се основаваше на погрешно тълкуване на Писанията. Той обясняваше пророчествата с дълбока сериозност и се опита да предизвика у хората задълбочено изучаване на Божието слово.

Еврейските водачи бяха инструктирали народа, че Ерусалим е мястото, където човек трябва да се научи как да се покланя на Бога. Тук по времето на пасхалната седмица се събираха големи множества от всички части на Палестина и дори от далечни земи. Дворовете на храма бяха пълни с разнообразна тълпа. Мнозина не можеха да носят със себе си жертвите, които трябваше да бъдат принесени като символ на единствената велика Жертва. За тяхно удобство във външния двор на храма се купуваха и продаваха животни. Тук се събираха хора от всички класи, за да купуват своите приноси. Тук чуждите пари се обменяха срещу храмовата монета.

Всеки евреин трябваше да плаща годишно по половин сикъл като "откуп за душата си" и така събраните пари се използваха за поддържане на храма (Изх. 30:12-16). Освен това се събираха големи суми от доброволни дарения за съкровищницата на храма. Изискваше се всички чужди пари да се разменят срещу една монета, наречена храмов сикъл, който се използваше за службата в светилището. Обмяната на парите предразполагаше към прояви на алчност и изнудване и се бе превърнала в нечестна търговия, източник на печалби за свещениците.

Търговците изискваха огромни цени за продаваните животни, деляха печалбите си със свещениците и управниците и така се обогатяваха за сметка

на народа. Поклонниците бяха поучавани да вярват, че ако не принесат жертва, децата и земите им ще бъдат лишени от Божиите благословения. Така можеше да се постигне висока цена за животните, защото, след като бяха дошли толкова отдалеч, хората не искаха да се върнат в домовете си, без да са извършили акта на поклонение, за който бяха дошли.

По време на Пасхата се принасяха голям брой жертви и продажбите в храма бяха многобройни. Постоянната врява подхождаше по-скоро на шумен пазар за добитък, отколкото на свещен Божи храм. Тук можеше да се чуят остри пазарлъци, мучене на добитъка - блеене на овце, гукане на гълъби, смесено със звънтене на монети, и груби спорове. Шумотевицата бе толкова голяма, че поклонниците бяха обезпокоявани и думите, с които се обръщаха към Всевишния, потъваха в глъчката, изпълваща храма. Евреите бяха извънредно горди с набожността си. Радваха се на своя храм и смятаха за светотатство всяка дума, изговорена против него. Бяха много стриктни в изпълнението на храмовите церемонии, но любовта към парите бе надвила задръжките им. Почти не съзнаваха колко се бяха отдалечили от първоначалната цел на службата, наредена от самия Бог.

Когато Господ слезе на планината Синай, мястото беше осветено от Неговото присъствие. На Мойсей бе наредено да огради планината, да я освети, и словото на Господа прозвуча с предупреждението: "Внимавайте да се не качите на планината, нито да се допрете до полите -; който се допре до планината, непременно ще се умъртви; обаче ръка да се не допре до Него, но той да се убие там, с камъни- " (Изх. 19:12,13). Така те бяха научени на урока, че където Бог изявява Своето присъствие, мястото е свято. Преддверията на Божия храм трябваше да се смятат за свещени, но в битката за печалба всичко това беше забравено.

Свещениците и управниците бяха призвани да бъдат представители на Бога пред народа. Те трябваше да изобличат оскверняването на храмовия двор. Трябваше да дадат на народа пример на почтеност и състрадание. Вместо да търсят собствената си изгода, трябваше да се съобразят с условията и с нуждите на поклонниците и да бъдат готови да помогнат на тези, които не можеха да купят изискваните жертви. Но не правеха така. Алчността бе закоравила сърцата им.

На този празник дойдоха страдащи, нуждаещи се и нещастни, имаше слепи, куци, глухи. Някои бяха донесени на носилки. Мнозина от дошлите бяха толкова бедни, че не можеха да си купят дори най-скромния принос за Господа; толкова бедни, че не можеха да си купят дори храна, за да заситят глада си. Те бяха силно притеснени от изявленията на свещениците. А свещениците се гордееха с набожността си. Твърдяха, че са стражи на народа, но нямаха нито съчувствие, нито милост. Бедните, болните, умиращите напразно призоваваха тяхната благосклонност. Страданията им не събуждаха милосърдие в сърцата на свещениците.

Когато Исус влезе в храма, видя цялата тази картина. Видя нечестните сделки, тревогата на бедните, които мислеха, че греховете им няма да бъдат простени без проливане на кръв. Видя външния двор на Своя храм, превърнат в

място за непочтена търговия. Святото обиталище бе станало обширно тържище.

Христос разбра, че трябва да се направи нещо. Хората бяха обременени с многобройни церемонии, без подходящо обяснение за тяхното значение. Поклонниците принасяха своите жертви, без да разбират, че това бяха само символи на единствената, съвършена Жертва. И сред тях, неразпознат и непочетен, стоеше Този, който бе символизиран от жертвите им. Той бе дал наставления за приношенията, разбираше символичната им стойност, а сега установи, че те бяха изопачени и погрешно разбрани. Духовното поклонение бързо изчезваше. Нищо не свързваше свещениците и управниците с техния Бог. Христовото дело трябваше да установи съвсем различно поклонение.

Застанал на стъпалата на храмовия двор, Христос с изследващи очи обхваща разкрилата се пред Него сцена. С пророчески поглед гледа бъдещето - не само години, но векове и епохи. Вижда как свещеници и управници ще отклоняват нуждаещите се от техните права и ще забраняват евангелието да се проповядва на бедните. Вижда как Божията любов ще бъде скрита от грешниците и хората ще търгуват с Неговата благодат. Пред тази картина лицето Му придобива израз на възмущение, сила и власт. Вниманието на народа е привлечено към Него. Очите на хората, заети с тяхната несвята търговия, се приковават в лицето Му. Те не могат да откъснат поглед от този Човек. Чувстват, че Той чете най-съкровените им мисли и открива скритите им подбуди. Някои се опитват да закрият лицата си, сякаш злите им дела са изписани върху тях, за да избягнат тези проницателни очи.

Суматохата изведнъж спира. Шумът от търговията и пазарлъците е утихнал. Тишината става мъчителна. Чувство на благоговение изпълва събралите се. Сякаш бяха застанали пред Божия съд да отговарят за делата си. Гледайки Христос, те виждат Божествеността да проблясва през човешката одежда. Величието на небето застава, както Съдията ще застане в последния ден - не със същата слава, която ще Го придружава тогава, но със същата сила да чете в сърцата. Погледът Му обхвана множеството, виждайки всеки един поотделно. Осанката Му, внушаваща достойнство, сякаш се издига над тях и Божествена светлина озарява лицето Му. Той заговаря и ясният Му, звучен глас - същият, който на планината Синай провъзгласи закона, който свещениците и управниците нарушаваха - се чува да отеква под сводовете на храма: "Дигнете ги оттук; не правете бащиния Ми дом дом на търговия."

Бавно слизайки по стъпалата и размахвайки бич от върви, събран при влизането Му в двора, Той заповядва на пазарящите се да отстъпят от преддверията на храма. С ревност и строгост, които никога преди това не бе изявявал, Той преобръща масите на сребромонителите. Монетите падат с остър звън върху мраморната мозайка. Никой и не помисля да се усъмни в Неговия авторитет. Никой не смее да събере нечестната печалба. Исус не ги удря с камшика от върви, но в ръката Му този прост бич изглежда ужасен като огнена сабя. Служителите в храма, спекулиращите свещеници, комисионерите и търговците на добитък със своите овце и овни се втурват да излизат от храма с единствената мисъл да избягат от присъдата на Неговото присъствие.

Паника обхваща множеството, което чувства покоряващата сила на Неговата Божественост. Викове на ужас се изтръгват от стотици пребледнели устни. Дори учениците се разтреперват. Те са обзети от страхопочитание от думите и от така необичайното поведение на Исус. Спомнят си, че е писано за Него: "Защото ревността за Твоя дом ме изяде" (Пс. 69:9). Скоро шумната тълпа със своите стоки е вече далеч от храма на Господа. Дворовете са свободни от непочтената търговия и дълбока тишина и тържественост царят на мястото на суматохата. Присъствието на Господа, което в древността беше осветило планината, сега освети храма, издигнат в Негова чест.

С очистването на храма Исус обявяваше Своята мисия като Месия и началото на делото Си. Този храм, издигнат, за да бъде изпълван с Божието присъствие, бе предназначен да стане нагледен урок за Израил и за света. Божията цел от вечни времена беше всяко сътворено същество - от блестящите и святи серафими до човека - да бъде храм на Твореца. Поради греха човечеството престана да бъде Божи храм. Помрачено и омърсено от греха, сърцето на човека не разкриваше вече славата на Божествения. Но с въплъщението на Божия Син целта на Небето е изпълнена. Бог обитава в човечеството и чрез спасителната благодат сърцето на човека става отново Негов храм. Бог бе определил храмът в Ерусалим да бъде постоянно свидетелство за високата чест, достъпна за всяка душа. Но евреите не разбраха значението на този храм, с който толкова много се гордееха. Не се отдадоха да бъдат святи храмове на Божия Дух. Дворовете на храма в Ерусалим, изпълнени с шум от несвята търговия, представяха съвсем вярно храма на сърцето, осквернен от присъствието на чувствени страсти и несвяти мисли. С очистването на храма от светските купувачи и продавачи Исус оповести Своята мисия - да очисти сърцето от осквернението на греха, от земните желания, от себелюбивите страсти и злите навици, които покваряват душата. "И Господ, Когото търсите, неочаквано ще дойде в храма Си. Да! Ангелът на завета, когото вие желаете - ето, иде, казва Господ на силите. Но кой може да издържи деня на пришествието Му? И кой ще устои, когато Той се яви? Защото Той е като огъня на пречиствач и като сапуна на тепавичари. Ще седне като един, който топи и пречиства сребро, та ще очисти левийците и ще ги претопи като златото и среброто" (Малахия 3:1-3).

"Не знаете ли, че сте храм на Бога и че Божият Дух живее във вас? Ако някой развали Божия храм, него Бог ще развали. Защото Божият храм е свят, който храм сте вие" (1Кор. 3:16,17). Никой човек не може да изхвърли сам злото, което е завладяло сърцето му. Само Христос може да очисти храма на душата. Но Той не влиза там със сила. Не влиза в сърцето, както в древния храм, а казва: "Ето, стоя на вратата и хлопам. Ако чуе някой гласа Ми и отвори вратата, ще вляза при него- " (Откр. 3:20). Той ще дойде не само за един ден, защото казва: "Ще се заселя между тях и между тях ще ходя- и те ще Ми бъдат люде." "- ще стъпче беззаконията ни; и Ти ще хвърлиш всичките им грехове в морските дълбочини" (2Кор. 6:16; Михей 7:19). Неговото присъствие ще очисти и освети душата, за да може тя да бъде свят храм на Господа "и се вграждате заедно с Духа за Божие обиталище" (Еф. 2:21,22).

Обхванати от ужас, свещениците и управниците избягаха от храмовия двор и от изпитващия поглед, който четеше в сърцата им. При своето бягство срещнаха други, които се бяха запътили към храма, и им казаха да се върнат, разкривайки им какво бяха видели и чули. Христос погледна бягащите хора с жал към техните страхове и към невежеството им по отношение на това, какво представлява истинското поклонение. В тази сцена Той видя символизирано разпръскването на цялата еврейска нация поради нечестието и непокаянието -.

А защо свещениците избягаха от храма? Защо не останаха на мястото си? Този, който им бе заповядал да избягат, беше син на дърводелец - беден галилеянин, който нямаше никакъв земен пост или власт. Защо не Му се възпротивиха? Защо оставиха печалбата си, придобита с нечестие, и избягаха при заповедта на Този, чиято външност беше така скромна?

Христос говори с авторитет на цар. И в Неговия вид, и в тона на гласа Му имаше нещо, на което те не можеха да се противят. При думите на заповедта осъзнаха както никога преди това своето истинско състояние на лицемери и грабители. Когато Божеството проблясна през човешкото естество, в лицето на Христос те не видяха само възмущение. Осъзнаха важността на думите Му. Почувстваха се сякаш пред трона на вечния Съдия с присъда и за този живот, и за вечността. За кратко време се убедиха, че Христос е пророк и мнозина повярваха, че е Месия. Светият Дух проблясна в умовете им, осветлявайки думите на пророците за Христос. Защо не се поддадоха на това убеждение?

Те не желаеха да се покаят. Знаеха, че Христовото съчувствие към бедните бе събудено. Знаеха също, че бяха виновни, задето изнудват народа чрез своята търговия. Тъй като Христос проникна в мислите им, те Го намразиха. Публичното осъждане бе унизило тяхната гордост и те ревнуваха за растящото Му влияние върху народа. Решиха да Го предизвикат заради силата, с която ги изгони и да Го запитат кой Му е дал тази сила.

Бавно и замислено, но с омраза в сърцата си, те се върнаха в храма. Но каква промяна само бе настъпила в тяхно отсъствие! Когато те побягнаха, бедните останаха вътре и сега гледаха към Исус, чието лице изразяваше любов и съчувствие. Със сълзи в очите Си Той каза на треперещите около Себе Си: "Не бойте се, Аз ще ви избавя и вие ще Ме прославите. Затова дойдох на света."

Народът се притискаше до Христос с настойчиви молби за помощ: "Учителю, благослови ме!" Неговото ухо чу всеки вик. С милост, надминаваща майчината, Той се наведе над страдащите. Обърна внимание на всички. Всеки бе излекуван, независимо от каква болест бе болен. Немите отвориха устата си с хвала. Слепият видя лицето на своя лечител. Сърцата на страдащите бяха зарадвани.

Тъй като свещениците и служителите на храма бяха свидетели на това велико дело, какво откровение за тях бяха възгласите, които стигнаха до ушите им! Хората разказваха историята на болестите си, от които бяха страдали, разказваха за своите разочаровани надежди, мъчителни дни и безсънни нощи. Христос ги бе излекувал, когато и последният лъч на надежда изглеждаше угаснал. "Моето бреме беше толкова тежко - казваше един, - но аз намерих помощник. Той е Божият Христос и аз ще посветя живота си в служба на Него." Родители казваха на децата си: "Той спаси вашия живот. Издигнете

гласа си за възхвала на Него!" Гласовете на деца и младежи, на бащи и майки, на приятели и зрители се смесиха в благодарност и възхвала. Надежда и радост изпълниха сърцата. Мир облада умовете им. Те бяха възстановени и духом, и тялом и се върнаха в домовете си, като разказваха навсякъде за безподобната любов на Исус.

При разпъването на Христос тези, които бяха излекувани, не се присъединиха към тълпата, която викаше: "Разпни Го! Разпни Го!" Те съчувстваха на Исус, защото бяха изпитали Неговото голямо състрадание и чудна сила. Познаваха Го като свой Спасител, защото бе излекувал тялото и душата им. Слушаха проповядването на апостолите, Божието слово влизаше в сърцата им и те разбираха всичко. Станаха проводници на Божията милост и инструменти на Неговото спасение.

След известно време тълпата, която избяга от храмовия двор, бавно се върна. Отчасти се бяха успокоили от паниката, която ги бе обхванала, но лицата им изразяваха нерешителност и смирение. Гледаха с удивление делата на Исус и бяха убедени, че в Него се изпълняват пророчествата за Месия. Грехът за оскверняването на храма оставаше да тежи до голяма степен върху съвестта на свещениците. Тяхно беше нареждането дворът да се превърне в място за пазар. Народът беше сравнително невинен. Те бяха развълнувани от Божествения авторитет на Исус. Но за тях влиянието на свещениците и управниците беше над всичко друго. Те възприемаха Христовата мисия като новост и се съмняваха в правото Му да попречи на нещо, което е разрешено от храмовата управа. Бяха огорчени задето търговията им бе прекъсната и задушиха убеждаващата сила на Светия Дух.

Свещениците и управниците по-добре от всички други трябваше да видят в Исус Помазания от Господа, защото в техните ръце бяха свещените свитъци, които описваха мисията Му, и те знаеха, че очистването на храма беше проява на сила, стояща над човешката. Макар да мразеха Исус, те не можеха да се освободят от мисълта, че Той е пророкът, изпратен от Бога да възстанови светостта на храма. С породено от този страх уважение, отидоха при Него с въпроса: "Какво знамение ще ни покажеш, тъй като правиш това?"

Исус им бе показал знамение. Чрез светлината, проблясналa в сърцата им, и като извърши пред тях делата, които Месия трябваше да извърши, Той бе дал убедително доказателство за Своя характер. Сега, когато искаха знак, им отговори чрез притча, давайки им да разберат, че чете тяхната злина и вижда докъде може да ги доведе тя: "Разрушете тоя храм - каза Той - и за три дни ще го издигна."

Значението на тези думи бе двойно. Те се отнасяха не само за разрушаването на еврейския храм и на богослужението, но и за собствената Му смърт, за унищожаването на храма на Неговото тяло. Евреите вече правеха заговор за това. Когато свещениците и управниците се върнаха в храма, те възнамеряваха да убият Исус и така да се отърват от Този, Който ги обезпокои. Но когато Той изложи пред тях собственото им намерение, не Го разбраха. Взеха думите Му като отнасящи се за храма в Ерусалим и с неодобрение възкликнаха: "За четиридесет и шест години е бил граден тоя храм, та Ти за

три дни ли ще го издигнеш?" Изглеждаше им, че Исус е оправдал тяхното неверие и затвърдиха решението си да Го отхвърлят.

Христос не очакваше думите Му да бъдат разбрани от невярващите евреи, нито дори от учениците по това време. Знаеше, че ще бъдат изопачени от враговете Му и използвани против Него. Те щяха да бъдат посочени на Неговия процес като обвинение, а на Голгота щяха да Му бъдат подхвърляни като подигравка. Но да ги обясни сега, означаваше да запознае учениците Си със Своите страдания и да ги обремени със скръб, която те още не бяха способни да понесат. А и едно такова обяснение щеше преждевременно да разкрие на евреите резултата от техните предразсъдъци и неверие. Те вече бяха тръгнали по пътя, който щяха да следват упорито, докато Го поведат като агне за клане.

Тези думи бяха изговорени заради хората, които щяха да повярват в Исус. Той знаеше, че те щяха да бъдат повтаряни отново и отново. Изговорени на Пасхата, щяха да стигнат до ушите на хиляди и да бъдат разнесени до всички краища на света. Значението им щеше да се изясни след възкресението Му от мъртвите. За мнозина те щяха да бъдат решително доказателство за Неговата Божественост.

Поради духовния си мрак даже и учениците на Исус не успяваха често да разберат уроците Му. Но много от тях им се изясниха от последвалите събития. Когато Той вече нямаше да върви с тях, думите Му щяха да останат в сърцата им.

Отнесени към храма в Ерусалим, думите на Спасителя: "Разрушете тоя храм и за три дни ще го издигна", имаха по-дълбоко значение, отколкото схванаха слушателите. Христос бе основата и животът на храма. Неговите служби бяха символ за жертвата на Божия Син. Свещеничеството бе постановено, за да представи посредническия характер и дело на Христос. Целият план на жертвеното богослужение беше символ на смъртта на Спасителя за изкуплението на света. Тези приноси не можеха да имат сила, когато се изпълнеше голямото събитие, към което цели векове сочеха.

Тъй като цялото ритуална система символизираше Христос, то тя нямаше никаква стойност без Него. Когато евреите запечатаха своето отхвърляне, като предадоха Христос на смърт, те отхвърлиха всичко, което даваше смисъл на храма и на неговите служби. Светостта им изчезна и храмът бе обречен на унищожение. От този ден нататък жертвените приноси и службите, свързани с тях, ставаха безсмислени. Подобно на жертвата на Каин те не изразяваха вяра в Спасителя. Като предадоха Христос на смърт, евреите буквално разрушиха своя храм. Когато Христос бе разпънат, вътрешната завеса на храма се раздра на две от горе до долу, което означаваше, че великата последна Жертва е дадена и че системата от жертвени приношения е приключила завинаги.

"- За три дни ще го издигна." Със смъртта на Спасителя изглеждаше, че силите на тъмнината са победили и ликуват за своята победа. Но от взетия в заем гроб на Йосиф Исус излезе победител, "- като ограби началствата и властите, изведе ги на показ явно, възтържествувайки над тях чрез Него" (Кол. 2:15). Чрез заслугата на Своята смърт и възкресение Той стана служител "на

истинската скиния, която Господ е поставил, а не човек" (Евр. 8:2). Хора издигнаха еврейската скиния, хора издигнаха еврейския храм, но небесното светилище, чийто образ бе земното светилище, не бе изградено от архитект човек. "Ето мъжът, чието име е Отрасъл- Той ще израсте от мястото си и ще построи храма Господен; и като приеме славата, ще седне на престола си като управител. Ще бъде и свещеник на престола Си" (Захария 6:12,13).

Жертвената система, която бе сочила на Христос, отмина, но очите на хората бяха обърнати към истинската Жертва за греховете на света. Земното свещенство престана, но ние гледаме към Исус - Свещеник на Новия завет, и към "поръсената кръв, която говори по-добри неща от Авеловата". "- пътят за в светилището не е бил открит, докато е стояла още първата част на скинията- А понеже Христос дойде като първосвещеник на бъдещите добрини, Той влезе, та чрез по-голямата и по-съвършена скиния, не с ръка направена-, но със собствената Си кръв, и придоби за нас вечно изкупление" (Евр. 12:24, 9:8-12).

"Затова и може съвършено да спасява тия, които дохождат при Бога чрез Него, понеже всякога живее да ходатайства за тях" (Евр. 7:25). Макар че службата трябваше да се премести от земния към небесния храм, макар че светилището и нашият велик Първосвещеник щяха да станат невидими за човешкия поглед, учениците не трябваше да претърпят от това ни най-малка загуба. Те щяха да разберат, че не се нарушава тяхното общуване с Него, нито има някакво намаляване на силата поради отсъствието на Спасителя. Докато Исус служи в горното светилище, Той чрез Своя Дух е още Свещеник на църквата на земята. Той е отнет от плътските очи, но Неговото обещание, дадено на раздяла, се изпълнява: "И ето, Аз Съм с вас през всичките дни до свършека на века" (Матей 28:20). Докато поверява Своята власт на по-долни свещеници, Неговото укрепващо присъствие е още с църквата Му.

"И тъй като имаме велик Първосвещеник, Исуса, Божия Син-, нека държим това, което сме изповядали. Защото нямаме такъв Първосвещеник, Който не може да състрадава с нас в нашите немощи, а имаме Един, Който е бил във всичко изкушен като нас, но пак без грях. Затова нека пристъпваме с дръзновение към престола на благодатта, за да придобием милост и да намерим благодат, която да помага благовременно" (Евр. 4:14-16).

17. Никодим

Тази глава е основана на Йоан 3:1-17

Никодим заемаше висок пост и се ползваше с доверието на еврейския народ. Бе високо образован, притежаваше необикновени таланти и бе уважаван член на Националния съвет. Той, както и други, беше развълнуван от учението на Исус. Макар да беше богат, учен и уважаван, и той бе привлечен от скромния назарянин. Поуките, които бе чул от устата на Спасителя, му бяха направили силно впечатление и искаше да научи нещо повече за тези чудни истини.

Авторитетът, с който Христос очисти храма, предизвика омразата на свещениците и управниците. Те се бояха от силата на този странник. Такава

смелост от един прост галилеянин не биваше да се търпи. Решиха да сложат край на Неговото дело. Не всички обаче бяха съгласни с това. Между тях имаше хора, които не смееха да се противят на човек, така явно движен от Божия Дух. Спомняха си как в старо време бяха избити много пророци, защото смело са изобличавали греховете на израилевите водачи. Съзнаваха, че евреите са подчинени на властта на един езически народ, като резултат от упоритото им отхвърляне на изобличенията от Бога. Те се опасяваха, че като устройват заговори против Исус, вървят по стъпките на своите бащи и ще докарат нова беда на народа. Никодим споделяше тези чувства. На едно заседание на Синедриона, когато се обсъждаше въпросът за отстраняването на Исус, Никодим посъветва да се внимава. Той изтъкна, че ако Исус е наистина ръководен от Бога, би било опасно да се пренебрегват Неговите предупреждения. Свещениците не посмяха да отхвърлят този съвет и за известно време не взеха никакви явни мерки против Спасителя.

Откакто чу Исус да говори, Никодим се зае сериозно да разучи пророческите писания за Месия. Колкото повече четеше, толкова повече се уверяваше, че Той е, Който трябваше да дойде. Заедно с много други в Израил и Никодим се измъчваше от оскверняването на храма. Бе свидетел на разиграли се сцени, когато Исус изгони от там купувачите и продавачите и видя удивителното изявление на Божествена сила. Можа да наблюдава как Спасителя се отнася към бедните и болните и видя тяхната радостна благодарност. И не можеше да се съмнява, че Исус от Назарет е изпратеният от Бога Месия.

Никодим силно желаеше да се срещне с Исус, но не смееше да Го потърси явно. Би било твърде унизително за един юдейски управител да признае, че симпатизира на толкова неизвестен учител. Ако Синедрионът научеше за неговото посещение, би го презрял и осъдил. Затова реши да се срещне с Исус тайно, като намери оправдание в това, че ако отиде явно, и други могат да последват примера му. Осведоми се за мястото в Елеонската гора, където Исус почиваше, и когато настъпи нощта и градът утихна, отиде да Го потърси.

В присъствието на Христос Никодим почувства странно стеснение, което се опитваше да прикрие с външен израз на спокойствие и достойнство. “Учителю - каза той, - знам, че от Бога Си дошъл учител, защото никой не може да върши тия знамения, които Ти вършиш, ако Бог не е с него.” Говорейки за необикновените дарби на Христос като учител и за удивителната Му сила да върши чудеса, той се надяваше да подготви почвата за своя разговор с Него. Думите му целяха да изразят и спечелят доверие, но всъщност изразяваха неверие. Никодим не призна Исус за Месия, а само за учител, изпратен от Бога.

Вместо да приеме това приветствие, Исус се вгледа в лицето на събеседника Си, сякаш четеше в душата му. В безпределната Си мъдрост Той видя пред Себе Си човек, който търси истината. Знаеше целта на неговото посещение и като желаеше да затвърди още повече убеждението, което вече се беше зародило в душата на Неговия слушател, пристъпи направо към въпроса,

казвайки сериозно, но в същото време любезно: "Истина, истина ти казвам, ако се не роди някой отгоре, не може да види Божието царство!"

Никодим бе дошъл при Господа с намерението да разисква с Него, но Исус му изложи основния принцип на истината. Той всъщност каза на Никодим: Ти се нуждаеш не толкова от теоретични познания, колкото от духовно обновление. Ти нямаш нужда да ти се задоволи любопитството, а да получиш ново сърце. Ти трябва да получиш нов живот отгоре, за да станеш способен да цениш небесните неща. Докато в тебе не настъпи тази промяна, която ще обнови всичко, напразно ще бъде да разискваш с Мене върху Моя авторитет или мисията Ми.

Никодим беше слушал проповедите на Йоан за покаянието и кръщението, при които той сочеше на Този, Който щеше да кръщава със Светия Дух. Той самият чувстваше, че между евреите липсва истински духовен живот и че до голяма степен те се ръководят от фанатизъм и светски амбиции. Надяваше се, че с идването на Месия състоянието на народа ще се подобри. И все пак изпитващата сърцето вест на Йоан Кръстител не го бе накарала да осъзнае греховете си. Той беше строг фарисей и се гордееше с добрите си дела. Бе високо почитан заради благотворителността и щедростта си в поддържане на храмовата служба, поради което беше сигурен в Божието благоволение към него. Но се стресна при мисълта, че в сегашното си състояние не би могъл да види едно толкова чисто царство.

Картината, която Исус даде за новорождението, не беше съвсем непозната на Никодим. Езичниците, приели израилевата вяра, бяха сравнявани често с новородени деца. Следователно той би трябвало да е разбрал, че Исусовите думи не бива да се взимат буквално. Но по силата на своето рождение като израилтянин Никодим бе сигурен, че му е гарантирано място в Божието царство. Той смяташе, че не му е нужна никаква промяна, затова и много се учуди на думите на Спасителя. Дори се засегна като разбра, че те се отнасят лично за него. Гордостта на фарисея започна да се бори с искреното желание на търсещия истината. Учуди се на начина, по който Христос му говореше, без да се съобразява с положението му в Израил.

Изненадан и изгубил самообладание, Никодим отговори на Христос иронично: "Как може стар човек да се роди?" Както постъпват много други, когато им се каже режещата истина, така и той откри факта, че в естествената си природа човек не приема нещата на Божия Дух. В него няма нищо, което да откликва на духовните неща, защото те се разбират духовно.

Но Спасителят не отговори на аргумента с аргумент. Издигайки тържествено ръка, Той повтори същата мисъл с още по-голяма тежест: "Истина, истина ти казвам, ако се не роди някой от вода и Дух, не може да влезе в Божието царство!" Никодим разбра, че Христос говори тук за водното кръщение и за обновлението на сърцето от Божия Дух. Той се убеди, че бе в присъствието на Тоя, за Когото Йоан Кръстител бе предсказал.

Исус продължи: "Роденото от плътта е плът, а роденото от Духа е дух." По естество сърцето е зло и "кой може да извади чисто от нечисто? Никой" (Йов 14:4). Никакво човешко изобретение не може да намери лек за грешащата душа. "Защото копнежът на плътта е враждебен на Бога, понеже не се

покорява на Божия закон, нито пък може" (Римл. 8:7). "Защото от сърцето произхождат зли помисли: убийства, прелюбодейства, блудства, кражби, лъжесвидетелства, хули" (Матей 15:19). Първо трябва да се очисти изворът на сърцето, за да станат чисти и потоците. Който се опитва да постигне Небето чрез собствени дела, чрез спазване на закона, опитва невъзможното. Няма безопасност за човек, който има законническа религия, формална набожност. Християнският живот не е видоизменение или подобрение на стария живот, а преобразуване на естеството. Той е смърт за егоизма и греха и нов живот на близост с Бога. Тази промяна може да се извърши само чрез резултатното действие на Светия Дух.

Никодим беше още объркан и Исус използва вятъра, за да илюстрира значението на думите Си. "Вятърът духа гдето ще и чуваш шума му, но не знаеш отгде иде и къде отива; така е с всеки, който се е родил от Духа."

Вятърът се чува сред клоните на дърветата, като шумоли в листа и цветя, но е невидим. Никой не знае откъде идва и къде отива. Така е и с делото на Светия Дух в сърцето. То не може да бъде обяснено, както и движението на вятъра. Човек може да не е способен да определи точното време и място, на своето духовно обръщане, или да проследи всички обстоятелства в този процес, но това не доказва, че той не е обърнат. Чрез средство, невидимо като вятъра, Христос постоянно работи в сърцето. Малко по малко, може би несъзнателно за човека, се създават впечатления, които целят да привлекат душата при Христос. Те може да се получат чрез размисъл за Него, чрез четене на Писанията или чрез слушане на Словото от проповедник. Внезапно, когато Духът дойде с по-ясен призив, душата се предава с радост на Исус. Мнозина наричат този процес внезапно обръщане към Бога, но той е резултат от дългото умоляване на Божия Дух и представлява търпелив продължителен процес.

Макар че вятърът е невидим, резултатът му е видим и се усеща, така и делото на Духа върху душата ще се открива във всяко действие на този, който чувства Неговата спасителна сила. Когато Божият Дух живее в сърцето, Той преобразява живота. Греховните мисли се отстраняват, злите дела се отхвърлят; любов, смирение и мир заемат мястото на гняв, завист и борби. Радостта заема мястото на тъгата и лицето отразява небесната светлина. Никой не вижда ръката, която вдига бремето, нито светлината, която слиза от небесните дворове. Благословението идва, когато душата се предава на Бога чрез вяра. Тогава тази сила, която никое човешко око не може да види, твори ново същество по образа на Бога.

Ограничените умове е невъзможно да схванат делото на изкуплението. То е тайна, която надминава човешкото знание. Но който преминава от смърт към живот, осъзнава, че това е Божествена реалност. Началото на делото за изкупление можем да разберем от личен опит. Неговите резултати достигат вечните векове.

Докато Исус говореше, някои лъчи на истината проникнаха в ума на управителя. Смиряващото влияние на Светия Дух действаше в сърцето му. И все пак той не разбра напълно думите на Спасителя. Бе развълнуван не толкова от необходимостта от ново рождение, колкото от начина за неговото постигане. "Как може да бъде това?"

“Ти си израилев учител и не знаеш ли това?” - попита Исус. Наистина човек, на когото бе поверено религиозното наставление на народа, не биваше да бъде невеж за толкова важни истини. Думите му разкриха, че вместо да се чувства засегнат от ясните думи на истината, Никодим трябваше да има по-скромно мнение за себе си, поради духовното си невежество. Но Христос говореше с такова достойнство, а погледът и гласът Му изразяваха такава искрена любов, че Никодим не се обиди, когато осъзна своето унижено състояние.

Обаче когато Исус обясни, че мисията Му на земята е да установи духовно, а не земно царство, Неговият слушател се разтревожи. Виждайки това, Исус прибави: “Ако за земни неща ви говорих и не вярвате, как ще повярвате, ако ви говоря за небесните?” Ако Никодим не можеше да схване Христовото учение, илюстриращо делото на благодатта в сърцето, как можеше да схване естеството на Неговото славно небесно царство? Не прозирайки естеството на Христовото дело на земята, той не можеше да разбере и делото Му в небето.

Евреите, които Исус бе изгонил от храма, твърдяха че са чада на Авраам, но те избягаха от присъствието на Спасителя, защото не можеха да издържат Божията слава, проявена в Него. Така доказаха, че не бяха подготвени от Божията благодат да участват в свещените служби на храма. Те бяха ревностни да поддържат външна святост, но пренебрегнаха светостта на сърцето. Докато здраво държаха за буквата на закона, непрекъснато нарушаваха неговия дух. Голямата нужда на сърцето им беше точно тази промяна, която Христос обясни на Никодим - ново морално рождение, очистване от греха и обновяване в знание и святост.

Слепотата на Израил по отношение на делото на новорождението нямаше извинение. Под вдъхновението на Светия Дух Исая бе писал: “Защото всички станахме като човек нечист и всичката ни правда е като омърсена дреха.” Давид се бе молил: “Сърце чисто сътвори в мене, Боже, и дух постоянен обновявай вътре в мене.” А чрез Езекиил бе дадено обещанието: “Ще ви дам и ново сърце, и нов дух ще вложа вътре във вас и като отнема каменното сърце от плътта ви, ще ви дам меко сърце. И ще вложа Духа Си вътре във вас и ще ви направя да ходите в повеленията Ми- “ (Исая 64:6; Пс. 51:10; Езекиил 36:26,27).

Никодим беше чел тези писания с непросветлен ум, но сега започна да разбира значението им. Знаеше, че и най-стриктното послушание към буквата на закона, свързано с външни прояви, не можеше да направи никого годен за небесното царство. Според оценката на хората неговият живот бе праведен и достоен за уважение, но в присъствието на Христос той почувства, че сърцето му е нечисто и животът му - несвят.

Никодим бе привлечен от Христос. Когато Спасителят му обясни въпроса за новорождението, той закопня тази промяна да стане и в него. Как можеше да стане тя? Исус отговори на неизречения му въпрос: “Както Мойсей издигна змията в пустинята, така трябва да бъде издигнат Човешкият Син, та всеки, който вярва в Него, да не погине, но да има вечен живот.”

Това не бе ново за Никодим. Символът на издигнатата змия му обясняваше мисията на Спасителя. Когато израилтяните умираха от ухапванията на “горителни” змии, Бог нареди на Мойсей да направи медна

змия и да я постави високо всред лагера. Тогава се съобщи по целия стан, че всички, които погледнат към змията, ще живеят. Хората добре знаеха, че сама по себе си змията нямаше никаква сила да им помогне. Тя бе символ на Христос. Както образът, направен по подобие на унищожителните змии, бе издигнат, за да бъдат излекувани хората, така Този, Който беше "в плът, подобна на греховната плът", трябваше да бъде техен Изкупител (8:3 Римл. 8:3). Много израилтяни смятаха, че жертвената служба може да ги освободи от греха. Бог желаеше да ги научи, че самата служба няма стойност повече от медната змия. Но тя трябваше да насочва умовете към Спасителя. За лекуването на раните си и за прощението на греховете си те не можеха да направят нищо сами. Единственият начин бе да повярват в Божия дар. Трябваше да гледат и да живеят.

Ухапаните от змиите можеше да се забавят да погледнат, можеше да се съмняват в ефикасността на този меден символ, можеше да изискват научно обяснение, но обяснение не им бе дадено. Трябваше да приемат Божието слово, изговорено за тях от Мойсей. Откажеха ли да погледнат, означаваше да погинат.

Не чрез борби и спорове се просветлява душата. Ние трябва да погледнем и да живеем. Никодим разбра поуката и я отнесе със себе си. Той изследва Писанията по нов начин, не за да участва в спорове върху теорията, а за да получи живот за душата си. Той започна да разбира небесното царство, след като се поддаде на ръководството на Светия Дух.

И днес хиляди имат нужда от същата истина, която бе дадена на Никодим чрез издигнатата змия. Те се надяват чрез послушание към Божия закон да получат Неговото одобрение. Когато са умолявани да погледнат към Исус и да повярват, че Той ги спасява единствено чрез благодатта Си, те възкликват: "Как може да стане това?"

Също като Никодим и ние, както и най-големите грешници, трябва да желаем да получим вечния живот. Освен Исус "няма под небето друго име, дадено между човеците, чрез което трябва да се спасим" (Деян. 4:12). Чрез вяра получаваме Божията благодат, но вярата не е нашият спасител. Тя е само ръката, с която се хващаме за Христос и получаваме Неговите заслуги, а те са лекарството за греха. Ние не можем дори да се покаем без помощта на Божия Дух. Писанието казва за Христос: "Него Бог възвиси до десницата Си за Началник и Спасител, да даде покаяние на Израил и прощение на греховете" (Деян. 5:31). Покаянието, също както и прощението, идват от Христос.

Как тогава да се спасим? "Както Мойсей издигна змията в пустинята", така Човешкият Син беше издигнат и всеки измамен и ухапан от змията да може да погледне и да живее. "Ето Божият Агнец, Който носи греха на света" (Йоан 1:29). Светлината, която грее от кръста, разкрива Божията любов. Тази любов ни привлича към Него. Ако не се съпротивяваме на това привличане, ще бъдем доведени до подножието на кръста в покаяние за греховете, които са разпънали Спасителя. Тогава Божият Дух чрез вяра поражда нов живот в душата, мислите и желанията биват доведени до послушание на Христовата воля, а сърцето и умът се пресътворяват отново по образа на Този, Който действа в нас, за да подчини всичко на Себе Си. Тогава Божият закон се записва

в ума и в сърцето и ние можем да кажем с Христос: "Драго ми е, Боже мой, да изпълнявам Твоята воля" (Пс. 40:8).

В онзи разговор с Никодим Исус разкри плана на спасението и Своята мисия за света. В никой от по-късните Си разговори Той не обясни така пълно, стъпка по стъпка делото, което трябваше да се извърши в сърцата на всички бъдещи наследници на небесното царство. В самото начало на службата Си Той разкри истината пред един член на Синедриона, чийто ум бе най-възприемчив, пред един признат учител на народа. Но водачите на Израил не посрещнаха с радост светлината. Никодим скри истината в сърцето си и в продължение на години даде малко явен плод.

Но Исус познаваше почвата, в която хвърли семето. Думите, изговорени през нощта пред един слушател в усамотената планина, не бяха загубени, защото известно време Никодим не призна публично Христос, но наблюдаваше живота Му и запази в себе си Неговите учения. На съвета в Синедриона той многократно възпираше плановете на свещениците да погубят Христос. Когато най-накрая Исус бе издигнат на кръста, Никодим си спомни наученото на Елеонския хълм. "Както Мойсей издигна змията в пустинята, така трябва да бъде издигнат Човешкият Син, та всеки, който вярва в Него, да не погине, но да има вечен живот." Светлината от този таен разговор освети кръста на Голгота и Никодим видя Изкупителя на света.

След възнесението на Господа, когато учениците бяха разпръснати от преследването, Никодим излезе смело напред. Той употреби своето богатство за поддържане на ранната църква, която евреите очакваха да бъде заличена от лицето на земята след смъртта на Христос. Във време на опасност той, който беше толкова предпазлив и колеблив, стана твърд като скала. Окуражаваше вярата на учениците и предоставяше средства за делото на евангелието. Той бе презиран и преследван от онези, които му бяха отдавали почит през миналите дни. Стана беден на нещата от този свят, но не се поколеба във вярата, която се роди в онзи нощен разговор с Исус.

Никодим сподели разговора си с Исус с Йоан, чието перо го записа за наставление на милиони. Истините, открити в нея, са така важни и днес, както и в онази тържествена нощ, когато еврейският управник дойде на покритата със сенки планина да научи от смирения галилейски Учител пътя на живота.

18. "Той трябва да расте"

Тази глава е основана на Йоан 3:22-36.

За известно време Кръстителят имаше по-силно влияние над народа, отколкото управниците, свещениците и князете. Ако се беше провъзгласил за Месия и беше вдигнал бунт против Рим, свещениците и народът щяха да се наредят под неговото знаме. Всичко, което можеше да подбуди амбицията към светски завоевания, бе приготвено от Сатана, за да бъде използвано срещу Йоан Кръстител. Но Кръстителят прояви твърдост и решително отказа пленителния подкуп. Вниманието, което бе съсредоточено върху него, той насочи към Друг.

Тогава Йоан видя вълната на популярността да се оттегля към Спасителя. Ден след ден тълпите около него оредяваха все повече. Когато Исус дойде от Ерусалим в околностите на Йордан, народът се тълпеше да Го слуша. Броят на учениците Му растеше всеки ден. Мнозина идваха да се кръстят и макар че самият Христос не кръщаваше, поверил бе тази служба на Своите ученици. Така Той постави печата Си върху мисията на своя предвестник. Но учениците на Йоан завиждаха на растящата популярност на Исус. Те бяха готови да критикуват делото Му и скоро се откри случай за това. Между тях и евреите възникна въпросът, дали кръщението може да очисти душата от греха. Те твърдяха, че кръщението на Исус се различава съществено от Йоановото. Скоро влязоха в спор с Христовите ученици относно формалните думи, които трябваше да се произнасят при кръщение и накрая - за правото на Христос изобщо да кръщава.

Учениците на Йоан дойдоха при учителя си с горчивина, казвайки: "Учителю, Онзи, Който беше с тебе отвъд Йордан, за Когото ти свидетелства, ето, Той кръщава и всички отиват при Него." Чрез тези думи Сатана изкушаваше Йоан. Макар че мисията му бе към края си, Йоан все още можеше да спъне делото на Христос, ако съжалеше себе си и изразеше горчивина или разочарование от това, че бе изместен. Той можеше да посее семена на разкол, да поощри омразата и завистта и сериозно да спъне прогреса на евангелието.

Йоан по естество притежаваше грешките и слабостите, присъщи на всеки човек, но докосването до Божията любов го бе преобразило. Живееше в атмосфера, неосквернена от себелюбие и амбиция. Издигнал се високо над омразата и завистта, той не изрази съчувствие към недоволството на своите ученици, а показа колко ясно разбира връзката си с Месия и колко радостно посреща Този, на Когото бе приготвил пътя.

Той каза: "Човек не може да вземе върху си нищо, ако не му е дадено от небето. Вие сами сте ми свидетели, че рекох: Не съм аз Христос, но съм изпратен пред Него. Младоженецът е, който има невестата, а приятелят на младоженеца, който стои да го слуша, се радва твърде много поради гласа на младоженеца." Йоан се представи като приятелят, който действа като вестител между сватосваните страни в подготовка за сватбата. Мисията на приятеля е изпълнена, когато младоженецът получи невестата. Той се радва с радостта на тези, за чийто съюз е съдействал. Йоан бе призван да насочи хората към Исус и радостта му бе да свидетелства за успеха на Христовото дело. Той каза: "- тая моя радост е пълна. Той трябва да расте, а пък аз да се смалявам."

Гледайки с вяра на Изкупителя, Йоан се издигна до висотата на себеотрицанието. Той не се стараеше да привлече хората към себе си, а да издигне мислите им по-високо и по-високо, докато намерят покой в Агнеца Божи. Той беше само глас, вик в пустинята. Сега с радост прие тишината и неизвестността, за да се обърнат очите на всички към Светлината на живота.

Тези, които са искрени в призванието като Божии вестители, няма да търсят слава. Любовта им към себе си ще бъде погълната от любов към Христос. Никакво съперничество не ще затъмнява скъпоценното дело на евангелието. Те ще признават, че тяхното дело е да проповядват като Йоан Кръстител: "Ето Божият Агнец, Който носи греха на света" (1:29 Йоан 1:29). Ще

издигнат Христос, а с Него ще бъде издигнато и човечеството. "Защото така казва Възвишеният и Превъзвишеният, Който обитава вечността, Чието име е Свят: Аз обитавам на високо и свято място, още с онзи, който е със съкрушен и смирен дух, за да оживявам духа на смирените и да съживявам сърцето на съкрушилите се" (Исая 57:15).

Душата на пророка, изпразнена от личното Аз, бе изпълнена с Божествена светлина. Като свидетелства за славата на Спасителя, думите му бяха подобни на тези, които сам Христос изговори на Своята среща с Никодим. "Онзи, Който дохожда отгоре, е от всички по-горен; който е от земята, земен е и земно говори; Който дохожда от небето, е от всички по-горен- Защото Тоя, Когото Бог е пратил, говори Божиите думи; понеже Той не Му дава Духа с мярка." Христос можа да каже: "- не искам Моята воля, но волята на Онзи, Който ме е пратил" (5:30 Йоан 5:30). За Него е казано: "Възлюбил Си правда и намразил си беззаконие; затова, Боже, Твоят Бог Те е помазал с миро на радост повече от Твоите събратя" (Евр. 1:9). Отец "не Му дава Духа с мярка".

Така е и с последователите на Христос. Можем да получим небесна светлина само ако желаем да бъдем освободени от личното Аз. Не можем да схванем характера на Бога или да приемем Христос чрез вяра, докато не се съгласим да подчиним всяка мисъл на Христос. Всички, които правят това, получават Светия Дух без мярка. "Защото в Него обитава телесно всичката пълнота на Божеството и вие имате пълнота в Него" (Кол. 2:9,10).

Учениците на Йоан бяха заявили, че всички хора идват при Христос, но виждайки по-ясно нещата, Йоан каза: "Но никой не приема свидетелството Му" - толкова малко хора бяха готови да Го приемат като Спасител от греха. "Който е приел Неговото свидетелство, потвърдил е с печата си, че Бог е истинен" (Йоан 3:33). "Който вярва в Сина, има вечен живот." Не е нужно да се обсъжда дали Христовото или Йоановото кръщение очиства от греха. Благодатта на Христос дава живот на душата. Откъснато от Христос, кръщението, а и която и да е друга служба, е формалност без стойност. "А който не слуша Сина, няма да види живот."

Успехът на Христовото дело, което Кръстителят посрещна с такава радост, бе докладван и на властите в Ерусалим. Свещениците и равините бяха завидели на Йоановото влияние, като виждаха как хората напускат синагогите и се тълпят в пустинята. Но ето Един, Който имаше още по-голяма сила да привлича множествата. Тези водачи не желаеха да кажат като Йоан: "Той трябва да расте, а пък аз да се смалявам." Наново решиха да сложат край на делото, което притегляше хората настрана от тях.

Исус знаеше, че те няма да пожалят усилия да създадат разцепление между Неговите ученици и тези на Йоан. Знаеше, че бурята, която щеше да помете един от най-великите пророци на света, се разразява. Желаейки да избегне всеки повод за фалшиво разбиране или разкол, Исус тихо прекрати Своята дейност и се отдръпна в Галилея. Също и ние, докато сме верни на истината, трябва да се опитваме да избягваме всичко, което може да предизвика несъгласие и неразбиране, защото, когато такива неща възникват, водят до загуба на души. Когато обстоятелствата заплашват с разделение, ние трябва да следваме примера на Христос и Йоан Кръстител.

Йоан бе призван да бъде водач към реформа. Имаше опасност учениците му да спрат вниманието си върху него, убедени, че успехът на делото зависи от неговия труд и да недооценят факта, че той бе само инструмент, чрез който Бог бе работил. Но делото на Йоан не бе достатъчно, за да се положи основата на християнската църква. Когато той изпълни свята мисия, трябваше да се извърши друго дело, което неговото свидетелство не можеше да извърши. Учениците му не разбираха това. Когато видяха, че Христос идва да поеме делото, те завидяха и недоволстваха.

Същите опасности съществуват все още. Бог призовава даден човек за определено дело и когато го изпълни, доколкото са неговите възможности, Бог довежда други да го продължат. Но както учениците на Йоан, така и мнозина чувстват, че успехът на делото зависи от първия работник. Вниманието се спира върху човека вместо върху Божеството; намесва се завистта и делото на Бога се спъва. Който бива почитан по такъв неподходящ начин, е изкушен да се уповава на себе си. Той не осъзнава зависимостта си от Бога. Хората са научени да се доверяват на ръководството на човек, но така правят грешки и се отдалечават от Бога.

Делото Божие не трябва да има човешки почерк. От време на време Господ ще използва различни работници, чрез които ще изпълнява най-добре Своята цел. Щастливи са тези, които имат желание да се смирят и могат да кажат заедно с Йоан Кръстител: "Той трябва да расте, а пък аз да се смалявам."

19. До Якововия кладенец

Тази глава е основана на Йоан 4:1-42.

По пътя към Галилея Исус мина през Самария. Към обяд стигна до красивата Сихемска долина. В нейното начало се намираше Якововият кладенец. Изморен от пътуването, Той седна да почива, а учениците отидоха да купят храна.

Евреи и самаряни се ненавиждаха и доколкото бе възможно, избягваха да имат работа едни с други. Да се търгува със самаряни в случай на нужда, се смяташе от равините наистина за законно, но всички социални взаимоотношения с тях бяха осъждани. Евреин не трябваше да взема заем от самарянин, нито да приема любезност от него, дори парче хляб или чаша вода. Купувайки храна, учениците действаха според обичая на своя народ, но по-далеч от това те не отидоха. Да се иска услуга от самарянин или по някакъв начин да му се направи добро - такава мисъл не идваше дори в ума на Христовите ученици.

Когато седна край кладенеца, Исус бе премалял от глад и жажда. Пътуването от сутринта бе дълго, а сега обедното слънце припичаше силно над Него. Жаждата Му се усили при мисълта за хладната, освежителна вода, която макар и толкова близко до Него бе недостъпна, защото нямаше въже, нито черпак, а кладенецът бе дълбок. Исус имаше човешка участ и чакаше някой да дойде да извади вода.

Приближи се една жена от Самария и сякаш без да Го забележи, напълни съда си с вода. Когато се обърна да си отива, Исус я помоли да Му даде да пие. Такава услуга никой ориенталец не би отказал. В Изтока водата се наричаше "Божи дар". Да се предложи вода на жадния пътник беше толкова свято задължение, че арабите от пустинята дори се отбиваха от пътя си, за да го сторят. Омразата между евреи и самаряни пречеше на жената да предложи услугата си на Исус. Но Спасителят търсеше ключа за това сърце и с тактичност, извираща от Божията мъдрост, Той поиска, а не предложи услуга. Предлагането на услуга можеше да бъде отблъснато, но доверието събужда доверие. Царят на небето дойде до тази отхвърлена душа, молейки за услуга от нейните ръце. Този, Който бе сътворил океана, Който владееше водите на огромната бездна, Който отваряше изворите и земните потоци, почиваше уморен край Якововия кладенец и бе зависим от добротата на някой непознат, дори за този дар - глътка вода.

Жената видя, че Исус е евреин. Изненадана тя забрави молбата Му, но се опита да научи причината за нея. "Как Ти - каза тя, - Който си юдеин, искаш вода от мене, която съм самарянка?"

Исус отговори: "Ако би знаела Божия дар и Кой е Онзи, Който ти казва: Дай ми да пия, ти би поискала от Него и Той би ти дал жива вода. Ти се чудиш, че поисках от тебе толкова малка услуга, като глътка вода от кладенеца, край който си застанала, но ако поискаш от Мене, мога да ти дам да пиеш от водата на вечния живот."

Жената не разбра думите на Христос, но почувства тяхната тържествена важност. Лекият - закачлив маниер на говорене започна да се променя. Предполагайки, че Исус говори за кладенеца пред тях, тя каза: "Господине, нито почерпало имаш, и кладенецът е дълбок; тогава отгде имаш живата вода? Нима Си по-голям от баща ни Яков, който ни е дал кладенеца и сам той е пил от него..?" Тя видя пред себе си само един жаден пътник, уморен от пътя. В съзнанието си го сравни с почитания патриарх Яков. Таеше чувството, което е толкова естествено, че никой друг кладенец не може да се сравни с този, даден от отците. Тя мислеше за отците в миналото и за идването на Месия в бъдещето, докато Надеждата на отците - Месия, стоеше до нея, но тя не Го позна. Колко много жадни души днес са близо до живия извор, но отиват много далеч да търсят изворите на живота! "Да не речеш в сърцето си: Кой ще се възкачи на небето, сиреч, да свали Христа? или: Кой ще слезе в бездната, сиреч, да възведе Христа от мъртвите? - думата е близо при тебе в устата ти и в сърцето ти- ако изповядаш с устата си, че Исус е Господ, и повярваш в сърцето си, че Бог Го е възкресил от мъртвите, ще се спасиш" (Римл. 10:6-9).

Исус не отговори веднага на въпроса кой е, но с внушителна сериозност каза: "Всеки, който пие от тая вода, пак ще ожаднее, а който пие от водата, която Аз ще му дам, няма да ожаднее до века; но водата, която ще му дам, ще стане в него извор на вода, която извира за вечен живот."

Който се старае да задоволи жаждата си от изворите на този свят, ще пие само за да ожаднее отново. Навсякъде хората са незадоволени. Копнеят за нещо, което да насити нуждата на душата им. Само Един може да задоволи тази нужда, нуждата на света. "Копнежът на всички народи" е Христос. Живата

вода е Божествената благодат, която само Той може да даде. Тя очиства, освежава и дава сили на душата.

Исус не предаде идеята, че само една глътка от водата на живота ще бъде достатъчна. Който вкусва от любовта на Христос, ще копнее постоянно за още, няма да търси нищо друго. Богатствата, славата и удоволствията на света няма да го привличат. Постоянният вик на сърцето Му ще е: "Повече от Тебе!" И Този, Който открива на душата нуждата -, очаква да задоволи нейния глад и жажда. Всяка човешка сила и зависимост от човек ще пропаднат. Щерните* ще бъдат изчерпани, водните извори - изсушени, но нашият Изкупител е неизчерпаем извор. От Него можем да пием и да пием и винаги да намираме още прясна вода. Този, в когото живее Христос, има в себе си извор на благословение - "извор на вода, която извира за вечен живот". От този извор той може да черпи сили и благодат, достатъчни за всичките му нужди.

Докато Исус говореше за живата вода, жената Го гледаше с учудване и внимание. Той бе възбудил интереса -, събудил бе желанието - да получи дара, за който говореше. Жената разбра, че Той не говореше за водата на Якововия кладенец, от която тя постоянно пиеше и отново ожаднияваше. "Господине - каза тя, - дай ми тая вода, за да не ожаднявам, нито да извървявам толкова път дотук да изваждам."

Сега Исус внезапно промени темата на разговора. Преди да получи дара, който желаеше да - даде, тя трябваше да признае греха си и нуждата си от Спасител. "Казва - Исус: Иди повикай мъжа си и дойди тук. В отговор жената Му каза: Нямам мъж." Така тя се надяваше да избегне всякакви въпроси в тази насока, но Спасителят продължи: "Право каза, че нямаш мъж, защото петима мъже си водила и този, който сега имаш, не ти е мъж."

Слушателката потрепери. Тайнствена ръка бе разлистила страниците на живота -, изваждайки наяве неща, които се бе надявала да скрие завинаги. Кой беше Този, Който можеше да чете тайните на живота -? Мисълта - се отправи към вечността, към бъдния съд, когато всичко, което сега е скрито, ще се открие. Съвестта - се пробуди.

Не можеше да отрече нищо, но се опита да отклони този нежелан разговор. С дълбоко уважение каза: "Господине, виждам, че Ти Си пророк." Тогава, надявайки се да заглуши гласа на съвестта си, засегна някои спорни религиозни въпроси. Ако Той беше пророк, сигурно можеше да я ориентира за тези неща, за които толкова време се спореше.

С търпение Исус - позволи да води разговора в желаната посока. В същото време изчакваше възможност отново да въведе истината в сърцето -. "Нашите бащи в тоя храм са се покланяли - каза тя, - а вие казвате, че в Ерусалим е мястото, гдето трябва да се покланяме." Пред погледа им бе планината Геразим. Нейният храм бе разрушен и бе останал само олтарът. Мястото на поклонение беше обект на спор между евреи и самаряни. Някои от предшествениците на самаряните принадлежаха някога към Израил, но поради греховете им Господ ги остави да бъдат надвити от идолопоклонски народи. В течение на много поколения те бяха примесени с идолопоклонници, чиято религия постепенно бе заразила тяхната. Наистина те твърдяха, че

идолите само им напомняли за живия Бог, Властелина на всемира, но въпреки това народът бе подведен да почита техните изваяни идоли.

Когато в дните на Ездра бе издигнат храмът в Ерусалим, в строежа му самаряните поискаха да се присъединят към евреите. Но тази привилегия им бе отказана и между двата народа избухна жестока вражда. Самаряните изградиха съперници храм върху планината Геразим. Тук те се покланяха в съгласие с Мойсеевия ритуал, макар че не отхвърляха напълно идолопоклонството. Но ги постигнаха бедствия, храмът им бе разрушен от неприятелите и те се чувстваха като прокълнати; въпреки това държаха на традициите си и на своите форми на поклонение. Не признаваха храма в Ерусалим за дом Божи, нито приемаха, че религията на евреите превъзхожда тяхната.

В отговор Исус каза на жената: "Жено, вярвай Ме, че иде час, когато нито само в тоя хълм, нито в Ерусалим ще се покланяте на Отца. Вие се покланяте на онова, което не знаете: ние се покланяме на онова, което знаем; защото спасението е от юдеите." Той бе показал, че е освободен от еврейския предразсъдък срещу самаряните и сега се стараеше да разруши предубеждението на тази самарянка към евреите. Като засегна факта за покварената от идолопоклонство вяра на самаряните, Исус заяви, че великите истини за изкуплението са поверени на евреите и че изсред тях ще се яви Месия. Свещените им писания ясно представяха Божия характер и принципите на Неговото управление. Исус се определи за един от евреите, на които Бог бе дал знание за Себе Си.

Желаеше да издигне мислите на своята слушателка над формалностите и церемониите, над спорните въпроси. "Но иде час - каза Той - и сега е, когато истинските поклонници ще се покланят на Отца с дух и истина; защото такива иска Отец да бъдат поклонниците Му. Бог е Дух и ония, които Му се покланят, с дух и истина трябва да се покланят."

Тук е изразена същата истина, която Христос бе разкрил на Никодим с думите: "- ако се не роди някой отгоре, не може да види Божието царство" (3:3 Йоан 3:3). Хората общуват с Небето не чрез търсене на свята планина или свят храм. Религията не трябва да бъде ограничавана до външни форми и церемонии. Религията, която идва от Бога, е единствената, която води към Бога. За да Му служим правилно, трябва да бъдем родени от Божествения Дух. Това ще очисти сърцето и ще обнови ума, давайки ни нови способности да познаваме и обичаме Бога; ще ни дари с доброволно послушание към всички Негови изисквания. Това е истинското поклонение. То е плод от делото на Светия Дух. Чрез Духа се произнася всяка искрена молитва и Бог приема такава молитва. Когато една душа се стреми към Бога, делото на Духа се проявява и Бог ще се открие на този човек. Такива поклонници търси Той. Очаква ги, за да ги приеме и да ги направи Свои синове и дъщери.

Разговаряйки с Исус, жената бе развълнувана от думите Му. Никога не бе чувала такива неща от свещениците от своя народ, нито от евреите. Тъй като цялото минало на живота - бе изложено пред нея, тя почувства своята голяма нужда, осъзна жаждата на душата си, която водите на Сихарския кладенец никога не можеха да задоволят. Нищо, с което бе влизала в контакт, не бе

събуждало по-силно тази нейна най-голяма нужда. Исус я бе убедил, че чете тайните на живота -, но тя почувства, че Той е неин приятел, който я съжалява и обича. Докато чистотата на Неговото присъствие осъждаше греха -, Той не изговори дума на присъда, а - разкри Своята благодат, която можеше да обновява душата. Тя започна да разбира Неговия характер. В ума - възникна въпросът: Да не би това да е дългоочакваният Месия? И Му каза: "Зная, че ще дойде Месия, който се нарича Христос. Той, когато дойде, ще ни яви всичко. Казва - Исус: Аз, Който се разговарям с тебе, съм Месия."

При тези думи вяра бликна в сърцето на жената. Тя прие чудното съобщение от устата на божествения Учител.

Тази жена имаше възприемчив ум. Бе готова да приеме най-благородното откровение, защото се интересуваше от Писанията и Светият Дух бе подготвил ума - за приемането на по-голяма светлина. Тя бе изследвала старозаветното обещание: "Господ, твоят Бог, ще ти въздигне отсред тебе, от братята ти, пророк, както е въздигнал мене; него слушайте" (Вт. 18:15). Копнееше да разбере това пророчество. Светлината бе вече огряла ума -. Духовният живот, който Христос дава на всяка жадна душа, бе започнал да блика в нейното сърце. Духът на Господа работеше в нея.

Ясното откровение, направено от Христос пред тази жена, не можеше да бъде изречено пред смятащите се за праведни евреи. Христос беше много по-въздържан, когато говореше с тях. Това, което не бе разкрил на евреите и което бе запазено в тайна дори за учениците, бе разкрито на нея. Исус видя, че тя щеше да използва знанието си, за да доведе други да споделят Неговата благодат.

Когато учениците се върнаха, изпълнили задачата си, се изненадаха, като видяха своя Учител да говори с жената. Той не беше изпил освежителната глътка, която пожела, и не яде от храната, която те донесоха. Когато жената си отиде, учениците Го поканиха да яде. Видяха Го мълчалив, потънал в мисли. Лицето Му излъчваше светлина и те не посмяха да прекъснат връзката Му с Небето. Но знаеха, че бе уморен и отмалял и техен дълг бе да Му напомнят за физическите Му нужди. Исус оцени милото им отношение и каза: "Аз имам храна да ям, за която вие не знаете."

Учениците се учудиха кой би могъл да Му донесе храна. Но Той обясни: "Моята храна е да върша волята на Онзи, Който Ме е пратил, и да върша Неговата работа" (Йоан 4:34). Исус се зарадва, че думите Му към жената бяха събудили нейната съвест. Той видя как тя пи от водата на живота и собственият Му глад и жажда бяха задоволени. Изпълнението на мисията, заради която бе напуснал Небето, укрепи Спасителя в Неговата работа и Го издигна над нуждите на физическото естество. Да послужи на една гладна и жадна душа да намери истината - това бе за Него по-ценно от яденето и пиенето. Това Го утешаваше и освежаваше. Добротата бе животът на душата Му.

Нашият Изкупител жадува да Го оценим. Гладува за съчувствието и любовта на изкупените със собствената Му кръв. Неизразимо е желанието Му те да дойдат при Него, за да имат живот. Както майката очаква усмивката на благодарност и признание на своето малко дете, признак за събуждането на

ума му, така и Христос очаква да изразим благодарността и любовта си. Това е знак, че духовният живот е покълнал в душата.

Жената се изпълни с радост като слушаше думите на Христос. Чудното откровение бе почти завладяващо. То плени ума -. Като остави стомната, тя се върна в града, за да занесе вестта и на други. Изоставянето на стомната говореше безпогрешно за въздействието на Неговите думи. Искреното желание на душата - да получи живата вода я накара да забрави работата, за която бе дошла на кладенеца, а и жаждата на Спасителя, която възнамеряваше да задоволи. С препълнено от радост сърце тя се завтече по пътя, за да занесе на други неоценимата светлина, която бе получила.

"- Той ми каза всичко, което съм сторила - каза тя на хората в града. - Да не би Той да е Христос?" Думите - докоснаха сърцата им. Те видяха нов израз на лицето -, целият - външен вид бе променен. В тях се пробуди интерес да видят Исус. "Те излязоха от града и отиваха към Него."

Като седеше все още до кладенеца, Исус погледна житните ниви, които се простираха пред Него, нежната им зеленина, позлатена от слънцето. Като показа тази картина на учениците Си, Той я използва за символ. "Не казвате ли: Още четири месеца и жетвата ще дойде? Ето казвам ви, подигнете очите си и вижте, че нивите са вече бели за жетва." И като говореше, Той гледаше групата, идваща към кладенеца. Четири месеца оставаха до жетвата, но тук имаше готова жетва за жетваря.

"Който жъне - каза Той, - получава заплата и събира плод за вечен живот, за да се радват заедно и който сее, и който жъне. Защото в това отношение е истинна думата, че един сее, а друг жъне." Тук Христос посочи свещената служба, която отдават на Бога хората, приемащи евангелието. Те трябва да бъдат Негови активни работници. Той изисква личната им служба. Сеем или жънем, ние работим за Бога. Един хвърля семето, друг събира жътвата, но и двамата - и сеячът, и жетварят - получават награда. Те се радват заедно на наградата за труда си.

Исус каза на учениците: "Аз ви пратих да жънете това, за което не сте се трудили, други се трудиха, а вие влязохте в наследството на техния труд." Спасителят виждаше в бъдещето голямата жетва в деня на Петдесетница. Учениците не трябваше да я приемат като резултат от собствените си усилия. Те навлизаха в труда на други. Още от падането на Адам Христос бе поверил на Своите избрани служители да сеят семето на Словото в човешките сърца, а един невидим работник, една всемогъща сила бе работила тихо, но резултатно, за да се стигне до жетвата. Росата, дъждът и слънчевата светлина на Божията благодат бяха дадени, за да освежат и подхранят семето на истината. Христос бе готов да напои семето със Своята собствена кръв. Учениците имаха привилегията да бъдат сътрудници на Бога. Те бяха сътрудници на Христос и на светиите от древността. Чрез изливането на Светия Дух на Петдесетница хиляди трябваше да повярват в един ден. Това бе резултат от Христовото сеене, жетва на Неговото дело.

С думите, изговорени към жената при кладенеца, доброто семе бе посято и колко бързо дойде жетвата! Самаряните дойдоха, чуха Исус и повярваха в Него. Тълпейки се край кладенеца, те Го затрупаха с въпроси и

нетърпеливо очакваха Неговите обяснения на много неща, които дотогава им бяха неясни. Докато слушаха, недоумението им изчезна. Бяха като хора в голяма тъмнина, тръгвайки по внезапния лъч светлина, докато намерят деня. Но те не се задоволиха с този кратък разговор. Искаха да стоят още и да доведат приятелите си да чуят Този чуден Учител. Поканиха Го в града си и Го помолиха да остане с тях. Два дни Исус се забави в Самария и много хора повярваха в Него.

Фарисеите презираха простотата на Исус. Те отхвърляха чудесата Му и искаха знак, че е Син на Бога. А самаряните не поискаха знамение и Исус не направи чудо сред тях, освен да разкрие тайните в живота на жената край кладенеца. Въпреки това мнозина Го приеха. Изпълнени с радост, те казаха на жената: "Ние вярваме не вече поради твоето говорене, понеже сами чухме и знаем, че Той е наистина Христос, Спасителят на света."

Самаряните вярваха, че Месия трябваше да дойде като Изкупител не само за евреите, но и за целия свят. Светият Дух им бе предсказал чрез Мойсей, че Той ще бъде пророк, изпратен от Бога. Чрез Яков им бе заявено, че хората ще бъдат събрани при Него. И от Авраам знаеха, че всички народи по земята ще бъдат благословени в Него. Самаряните основаха вярата си в Месия върху тези писания. Фактът, че евреите тълкуваха погрешно писанията на късните пророци, като приписваха на първото идване на Христос славата на Неговото второ идване, доведе самаряните до отхвърляне на всички Свещени писания, освен дадените от Мойсей. Но тъй като Спасителят помете всички фалшиви тълкувания, мнозина приеха думите на по-късните пророци и на Самия Христос за Божието царство.

Исус бе започнал да събаря разделителната стена между евреите и езичниците и да проповядва спасението на света. Макар че бе евреин, Той общуваше свободно със самаряните, отхвърляйки фарисейските обичаи на Своя народ. Пред лицето на еврейските предразсъдъци прие гостоприемството на този презрян народ. Спа под техните покриви, яде с тях на трапезите им, сподели храната, приготвена и поднесена от ръцете им. Проповядва по техните улици и се отнесе към тях с най-голямо благородство и любезност.

В Ерусалимския храм висока стена отделяше външния двор от всички други части на свещената сграда. На тази стена имаше надписи на различни езици, че никой, освен евреин, не се допуска да премине тази граница. Ако някой езичник се осмелеше да влезе във вътрешния двор, той би осквернил храма и трябваше да заплати тази вина с живота си. Но Исус, Начинателят на храма и на неговите служби, привлече езичниците със съчувствие, а Божествената Му благодат им донесе спасението, което евреите отхвърлиха.

Престоят на Исус в Самария бе предназначен да бъде благословение за учениците, които още бяха под влиянието на еврейската мания за величие. Те считаха, че верността към собствения им народ изисква да таят омраза към самаряните. Чудеха се на Исусовото поведение. Не можеха да откажат да следват Неговия пример и през тези два дни в Самария верността към Христос обуздаваше предразсъдъците им, но в сърцата си те бяха непримирими. Трудно приемаха, че ревност и омраза трябва да отстъпят място на набожност и съчувствие. Но след възнесението на Господа уроците Му възкръснаха в

паметта им с ново значение. След изливането на Светия Дух те си спомниха погледа на Спасителя, думите Му, уважението и нежното Му отношение към тези презрени чужденци. Когато Петър отиде да проповядва в Самария, той внесе същия дух в делото си. Когато Йоан бе призован в Ефес и Смирна, си спомни преживяното в Сихем и се изпълни с благодарност към небесния Учител, Който, като предвиждаше предстоящите трудности, им даде помощ чрез собствения Си пример.

Спасителят още извършва същото дело, както и тогава, когато предложи на самарянката водата на живота. Тези, които изповядват, че са Негови последователи, може да презират и да се стараят да отхвърлят другите, но никакво обстоятелство - раждане или националност, никакво житейско условие не могат да отблъснат Неговата любов от човешките чада. На всяка душа, колкото и грешна да е тя, Исус казва: "Ако би поискал от Мене, аз бих ти дал жива вода."

Поканата на евангелието не бива да се ограничава и да се предлага само на няколко избрани, за които предполагаме, че ще ни направят чест, ако я приемат. Вестта трябва да се предаде на всички. Христос е готов да поучава сърцата, отворени за истината. Той им открива Отца и поклонението, приемано от Този, Който чете в тях. На такива сърца Той не говори с притчи. На тях, както и на жената при кладенеца, Исус казва: "Аз, Който говоря с тебе, Съм Този."

Когато Исус седна да си почине при Якововия кладенец, бе дошъл от Юдея, където Неговата служба бе дала малък плод. Отхвърлен бе от свещениците и равините и дори тези, които изповядваха, че са Негови ученици, не можаха да разберат Божествения Му характер. Той бе капнал от умора, но не пренебрегна възможността да говори на жената, макар че тя бе чужда на Израил и живееше в открит грях.

Спасителят не чакаше да се съберат множествата. Често започваше Своите уроци само с неколцина събрани около Него. Но един след друг минувачите се спираха да послушат, докато се събираха множества, учудени и благоговеещи пред думите Божии на изпратения от небето Учител. Който работи за Христос, не трябва да смята, че не може да говори пред малко слушатели със същата сериозност, както пред голяма група. Може да има само един, който слуша вестта. Но кой може да каже колко далеч може да стигне нейното влияние? Дори на учениците им изглеждаше, че Спасителят си губи времето с една самарянка. Но Той разговаряше с нея по-задушевно и по-красноречиво, отколкото с царе, съветници или първосвещеници. Уроците, които даде на тази жена, се повтарят до най-далечните краища на земята.

Веднага щом намери Спасителя, самарянката доведе други при Него. Тя доказа, че е по-успешен мисионер от собствените Му ученици. Те не видяха в Самария нищо, което да им подскаже, че там е обещаващо мисионско поле. Мислите им бяха съсредоточени върху великото дело, което трябваше да се извърши в бъдеще. Не виждаха колко близо до тях беше жътвата, която трябваше да се събере. Жената, която те презряха, доведе цял град да чуе Спасителя. Тя веднага занесе светлината на своите съграждани.

Тази жена представя практическата вяра в Христос. Всеки истински ученик се ражда в царството Божие като мисионер. Който пие от живата вода, става извор на живот. Получателят става дарител. Благодатта на Христос в душата е като извор в пустинята, от който блика свежест за всички. Тя пробужда в тези, които са близо до загиване, желание да пият от водата на живота.

20. "Ако не видите знамения и чудеса"

Тази глава е основана на Йоан 4:43-54.

Галилеяните, които се върнаха от Пасхата, разказаха за чудните дела на Исус. Осъждането на Неговите действия от високопоставените в Ерусалим Му откри път към Галилея. Много от хората скърбяха за оскверняването на храма, поради алчността и арогантността на свещениците. Надяваха се, че Човекът, Който бе накарал управителите да избягат, може би беше дългоочакваният Освободител. Дошлите сега вести изглежда потвърждаваха най-бляскавите им очаквания. Говореше се, че пророкът се бе обявил за Месия.

Но хората в Назарет не повярваха в Него. Ето защо Исус не посети Назарет на път за Кана. Спасителят заяви на учениците Си, че един пророк не е почитан в собствената си родина. Хората оценяват характера според възможностите си да го разберат. Ограничените и светски настроените съдеха за Христос по Неговото скромно рождение, по простата Му дреха и всекидневния Му тежък труд. Те не можеха да оценят чистотата на този дух, върху който нямаше и петънце от грях.

Новината за връщането на Христос в Кана се разпръсна бързо из Галилея, носейки надежда на страдащите и нещастните. В Капернаум тази вест привлече вниманието на еврейски благородник, който бе царски служител. Един от синовете на офицера страдаше от болест, която изглеждаше неизлечима. Лекарите го бяха оставили да умира, но когато бащата чу за Исус, реши да потърси помощ от Него. Детето беше много зле и мислеха, че може би няма да остане живо, докато бащата се върне. Но благородникът чувстваше, че трябва да представи случая лично. Надяваше се, че бащините молби биха събудили състраданието на великия Лекар.

Като стигна в Кана, той намери голямо множество, обкръжило Исус. Нетърпеливо си проправи път до Спасителя. Вярата му се разколеба, като видя само един скромно облечен човек, прашен и уморен от път. Поколеба се дали тази Личност би могла да стори това, за което бе дошъл да се моли. Въпреки смущението си заговори с Исус. Разказа Му защо бе дошъл и Го помоли да отиде в дома му. Но неговата мъка бе известна вече на Исус. Преди още офицерът да излезе от къщи, Спасителят бе видял тревогата му.

Исус знаеше и това, че бащата си бе поставил условие, при което да повярва в Него. Ако молбата му не бъдеше изпълнена, той не би Го приел за Месия. Докато офицерът стоеше в мъчително очакване, Исус каза: "Ако не видите знамения и чудеса, никак няма да повярвате."

Въпреки всички доказателства, че Исус бе Христос, молителят бе решил да повярва в Него само ако отговори на молбата му. Спасителят подчерта контраста между тази съмняваща се вяра и простото доверие на самаряните, които не поискаха нито чудеса, нито знамения. Словото Му, постоянно доказателство за Неговата Божественост, имаше убедителна сила, която докосна сърцата им. Христос страдаше от това, че Собственият Му народ, на когото бяха поверени святите слова, не можеше да чуе гласа на Бога, говорещ им чрез Неговия Син.

Но благородникът имаше вяра до известна степен, защото бе дошъл да помоли за това благословение, което му се струваше най-скъпоценно от всичко. Исус щеше да му даде по-голям дар. Той желаеше не само да излекува детето, но да направи служителя и семейството му участници в благословенията на спасението и да запали светлина в Капернаум, който съвсем скоро щеше да стане поле на Неговия труд. Но преди да пожелае Христовата благодат, благородникът трябваше да осъзнае нуждата си. Този царедворец представяше голяма част от своите сънародници, интересуващи се за Исус от себелюбиви подбуди. Надяваха се да придобият някаква особена печалба чрез Неговата сила и залагаха вярата си за получаването на тези земни облаги. Но те бяха невежи за духовната си болест и не виждаха нуждата си от Божествена благодат.

Думите на Спасителя към благородника разкриха помислите на сърцето му, както блясъкът на светкавицата прави това. Той видя, че подбудите му да потърси Исус бяха себелюбиви. Видя колебливата си вяра в истинската - светлина. С дълбока тревога осъзна, че неговото съмнение можеше да струва живота на сина му. Разбра, че беше в присъствието на Този, Който можеше да чете мислите и за Когото всичко бе възможно. В мъчителната си молба той извика: "Господине, слез, докле не е умряло детенцето!" Вярата му се хвана за Исус както Яков, който, борейки се с ангела, извика: "Няма да те пусна да си отидеш, догде не ме благословиш" (Бит. 32:26).

И той надви като Яков. Спасителят не може да се отдръпне от душа, която се държи за Него и Го умолява за голямата си нужда. Той каза: "Синът ти е жив." Благородникът си тръгна с мир и радост, чувства, които никога преди не бе познавал. Не само повярва, че синът му ще се възстанови, но прие с пълно доверие Христос като Изкупител.

В същия час бдящите край леглото на умиращото дете в дома му в Капернаум забелязаха внезапна и чудна промяна. Сянката на смъртта се вдигна от лицето на страдалеца. Червенината на треската се замени с леката руменина на възстановяващото се здраве. Неясният поглед заблестя умно и силите се върнаха в слабото, измъчено тяло. Никакъв признак на болестта не остана в детето. Горящата му плът стана мека и влажна и то потъна в дълбок сън. Треската изчезна в най-горещия час на деня. Семейството бе изненадано и радостта му бе огромна.

Кана не беше толкова далеч от Капернаум и служителят можеше да стигне у дома си вечерта след срещата с Исус, но не бързаше да го стори. Чак на следващата сутрин пристигна в Капернаум. Какво връщане у дома бе това! Когато отиде да се срещне с Исус, сърцето му тежеше от мъка. Слънчевата

светлина му изглеждаше жестока, а песните на птиците - подигравка. Колко различни бяха чувствата му сега! Цялата природа носеше нова премяна. Той видя всичко с нови очи. Когато пътуваше в тишината на ранната утрин, цялата природа сякаш хвалеше Бога заедно с него. Докато още бе далеч от дома, слугите излязоха да го посрещнат, нетърпеливи да успокоят подозренията му, които, според тях, го измъчваха. Той не се изненада, като чу новините, а с дълбок интерес ги попита в кой час е започнало да се оправя детето. "Те му казаха: В седмия час треската го остави." В същия момент, когато вярата на бащата се хвана за уверението: "- син ти е жив", Божествената любов бе докоснала умиращото дете.

Бащата побърза да прегърне сина си. Притисна го до сърцето си като възкресен от мъртвите и благодареше на Бога отново и отново за това чудно възстановяване.

Благородникът копнееше да узнае повече за Христос. Когато по-късно чу учението Му, той и всички в дома му станаха Негови ученици. Тяхното изпитание бе благословение, за духовното обръщане на цялото семейство. Вестта за чудото се разпространи и в Капернаум, където бяха извършени толкова много от Неговите могъщи дела и бяха приготвени условия за Христовата служба.

Този, Който благослови благородника в Капернаум, още желае да благославя. Но подобно на измъчения баща и ние често търсим Исус с желание за някои земни добрини. И се доверяваме на Неговата любов според отговора на нашите молитви. Спасителят копнее да ни даде по-голямо благословение, отколкото искаме и отлага отговора на молбите ни, за да ни покаже злото в нашите сърца и дълбоката ни нужда от благодатта Му. Той желае да се откажем от нашия егоизъм, който ни подтиква да Го търсим. Признавайки своята безпомощност и остра нужда, трябва да се доверим напълно на Исусовата любов.

Благородникът искаше да ВИДИ изпълнението на своята молитва, преди да повярва, но трябваше да приеме думите на Исус, че молбата му е чута и благословението - дадено. Този урок трябва да научим и ние. Не защото виждаме или чувстваме, че Бог ни чува, трябва да вярваме. Ние трябва да се доверяваме на Неговите обещания. Когато идваме при Него с вяра, всяка молитва влиза в сърцето на Бога. Когато се молим за благословение, трябва да вярваме, че го получаваме и да Му благодарим, че СМЕ го получили. Тогава трябва да вършим задълженията си уверени, че благословението ще се осъществи, когато най-много имаме нужда от него. Научим ли се да правим това, ще знаем, че Бог отговаря на нашите молитви. Той желае да откликне "изключително щедро", "съответно с богатствата на Своята слава" и чрез "действието на Своята могъща сила" (Еф. 3:20,16, 1:19).

21. Витесда и Синедрионът

Тази глава е основана на Йоан 5 гл.

А в Ерусалим, близо до Овчата порта се намира къпалня, наречена по еврейски Витесда, която имаше пет преддверия. В тях лежаха множество болни, слепи, куци и изсъхнали, които чакаха да се раздвижи водата."

От време на време водите на този басейн се раздвижваха и бе разпространено вярването, че това е резултат от свръхестествена сила и който пръв стъпи в басейна след раздвижването на водата, ще бъде излекуван, каквато и да е болестта му. Стотици болни посещаваха това място, но тълпата бе толкова голяма, че когато водата се раздвижваше, всички се втурваха напред и стъпкваха по-слабите мъже, жени и деца. Мнозина не можеха и да се доближат до водите, а някои, едва достигнали до края на басейна, умираха. Наоколо бяха издигнати сенници за защита на болните от горещината на деня и от студа на нощта. С напразната надежда за облекчение някои прекарваха и нощите в тези преддверия, довлекли се с мъка до края на басейна. И така бе ден след ден.

Исус бе отново в Ерусалим. Вървейки сам, явно размисляйки и молейки се, дойде до басейна. Видя окаяните страдалци да очакват единствената си възможност за излекуване. Той пожела да използва Своята сила, за да излекува всеки болен, но бе събота. Множествата отиваха за поклонение в храма и Той знаеше, че това лекуване щеше така да възбуди предразсъдъците на евреите така, че да попречи на делото Му.

Но Спасителят съзря един случай на крайно нещастие. Това беше безпомощен мъж, парализиран от 38 години. Неговата болест в голяма степен бе резултат от собствения му грях и хората я смятаха за наказание от Бога. Сам и без приятели, чувствайки се отделен от Божията милост, този страдалец бе прекарал дълги години в мъчение. Когато се очакваше водите да се раздвижат, онези, които съжаляваха неговата безпомощност, го донасяха до преддверията, но в подходящия момент нямаше кой да му помогне. Виждал бе раздвижването на водата, но никога не бе успявал да се придвижи по-нататък от края на басейна. Други по-силни се хвърляха във водата преди него. Той не можеше да се състезава с егоистичната, бореща се тълпа. Непрекъснатите му усилия към тази цел, нетърпението и продължилото разочарование бяха изчерпали и остатъка от последните му сили.

Болният лежеше върху своята постелка и от време на време вдигаше глава, за да погледне към басейна, когато едно мило състрадателно лице се наведе над него и думите: "Искаш ли да оздравееш?", привлякоха вниманието му. Надежда проблясна в сърцето му. Почувства, че този човек може да му помогне по някакъв начин. Но лъчът на надежда скоро изчезна. Спомни си колко често се бе опитвал да достигне басейна и сега имаше малка възможност да доживее, докато водата бъде раздвижена отново. Обърна се настрана уморен и рече: "Господине, нямам човек да ме пусне в къпалнята, когато се раздвижи водата, но докато дойда аз, друг слиза преди мене."

Исус не попита този страдалец дали вярва в Него. Просто каза: "Стани, дигни постелката си и ходи!" Но вярата на човека се хвана за тези думи. Всеки

нерв и мускул се изпълниха с нов живот и целебно действие се вля в схванатите му крайници. Без да се съмнява, насочи волята си да се подчини на Христовата заповед и всичките му мускули се отзоваха на това желание. Скачайки на крака, той се почувства здрав.

Исус не му бе дал уверение за Божествената Си сила. Човекът можеше да се усъмни и би загубил единствената си възможност да се излекува. Но повярва на Христовото слово и действайки според него, получи сила.

Чрез същата вяра и ние можем да бъдем излекувани духовно. Чрез греха сме се отделили от живота на Бога, душите ни са парализирани, не сме по-способни сами да живеем свят живот, отколкото инвалидът бе в състояние да ходи. Много хора съзнават своята безпомощност и търсят духовен живот, който да ги доведе до хармония с Бога. Те напразно жадуват да го получат. В отчаянието си извикват: "Окаян аз човек! Кой ще ме избави от тялото на тая смърт?" (Рим. 7:24). Нека тези отчаяни борци погледнат нагоре. Спасителят се навежда над изкупените с кръвта Си, казвайки с неизразима нежност и състрадание: "Искаш ли да оздравееш?" Той те кани да оздравееш и да получиш мир. Не чакай да почувстваш, че си оздравял, повярвай на словото Му и то ще се изпълни. Постави волята си на страната на Христос, пожелай да Му служиш и като действаш според Неговото слово, ще получиш сила. Какъвто и да е злият навик, главната страст, която чрез дълго задоволяване е обвързала и душа, и тяло, Христос може и копнее да те освободи. Той ще даде живот на душата, "която е мъртва чрез вашите престъпления и грехове" (Еф. 2:1). Ще освободи пленника на слабостта и нещастието, окован с веригите на греха.

Излекуваният паралитик се наведе да вдигне постелката си, която се състоеше само от една рогозка и одеало; и като се изправи отново, радостно се огледа наоколо, търсейки Избавителя си. Но Исус се бе изгубил в тълпата. Човекът се уплаши, че няма да Го познае, ако Го види пак. Забърза по пътя си с твърда стъпка, като хвалеше Бога и се радваше на току-що получената сила. Срещна някои от фарисеите и веднага им разказа за излекуването си. Учуди го студенината, с която изслушаха разказа му.

Свъсили вежди, те го прекъснаха, питайки го защо носи леглото си в съботен ден. Строго му напомниха, че не е законно да носи тежест в Господния ден. В радостта си човекът бе забравил, че е събота, но не се чувстваше виновен, че е изпълнил заповедта на Онзи, Който имаше такава сила от Бога. И отговори смело: "Онзи, Който ме изцели, Той ми рече: Дигни постелката си и ходи!" Попитаха го кой е направил това, но човекът не можа да каже. Тези управници знаеха добре, че има само Един, способен да извърши такова чудо, но търсеха преки доказателства, че това е Исус, за да могат да Го обвинят като нарушител на съботата. Според тяхното съждение Той не само бе нарушил закона чрез лекуване на болен човек в събота, но бе извършил и светотатство, казвайки му да вдигне постелката си.

Евреите бяха извратили закона до такава степен, че го бяха превърнали в робия. Безсмислените им изисквания бяха станали пословични сред другите народи, а съботата особено бяха обградили с всякакви безсмислени ограничения. Тя не беше радост за тях, свята на Господа и почитаема. Книжниците и фарисеите бяха направили пазенето - непоносимо бреме. На

евреин не бе позволено да пали огън, нито дори свещ в събота. Поради това те зависеха от езичниците за много услуги, които техните правила им забраняваха да извършват сами. А не се сещаха, че ако тези дела са грешни, грешно ще е и други да ги извършват. Мислеха, че спасението е ограничено само за евреите, а положението на всички други и без това е вече толкова безнадеждно, че не може да стане по-лошо. Но Бог не е дал заповеди, които да не могат да се спазват от всички. Неговият закон не одобрява безсмислените или егоистични ограничения.

В храма Исус срещна човека, когото бе излекувал. Той бе дошъл да донесе принос за грях и благодарствена жертва за голямата милост, която бе получил. Намирайки го сред поклонниците, Исус се остави да бъде разпознат, като изрече предупредителните думи: "Ето, ти си здрав; не съгрешавай вече, за да те не сполети нещо по-лошо."

Излекуваният бе безкрайно радостен да срещне своя Спасител. Като не знаеше за враждата срещу Исус, той разказа на фарисеите, които го бяха разпитали, че това е човекът, който го е излекувал. "И затова евреите гонеха Исуса, защото вършеше тия неща в събота."

Исус бе доведен пред Синедриона да отговаря за нарушаване на съботата. Ако евреите бяха свободен народ по това време, такова обвинение щеше да послужи за повод да Го предадат на смърт. Но тяхната зависимост от римляните не позволяваше това. Те нямаха власт да издават смъртни присъди и обвиненията против Христос нямаха тежест в римския съд. Но имаше други цели, които се надяваха да постигнат. Въпреки техните усилия да попречат на делото Му, Христос дори в Ерусалим печелеше влияние сред народа, по-голямо от тяхното. Множествата, които не се интересуваха от празните словоизлияния на равините, бяха привлечени от Неговото учение. Те можеха да разберат думите Му и сърцата им бяха стоплени и утешени. Той им разкриваше Бога не като отмъстителен съдия, а като нежен Баща и отразяваше Неговия образ. Думите Му бяха като балсам за ранения дух. И проповедта Му, и делата Му на милост разрушаваха потисническата сила на старите традиции и на човешките наредби. Представяха Божията любов в нейната неизчерпаема пълнота.

В едно от най-ранните пророчества за Христос е писано: "Не ще липсва скиптърът от Юда, нито управителев жезъл отсред нозете Му, докле дойде Сило, и Нему ще се покоряват племената" (Бит. 49:10). Хората се събираха около Христос. Възприемчивите им сърца приемаха уроците на любов и милосърдие, предпочитаха ги пред скованите церемонии, изисквани от свещениците. Ако свещениците и равините не се бяха противопоставили, Христовото учение щеше да извърши такава реформация, каквато светът никога не е виждал. Но за да укрепят собствената си власт, тези водачи решиха да унищожат влиянието на Исус. Неговият разпит пред Синедриона и откритото осъждане на учението Му щяха да спомогнат за това, защото народът още отдаваше голямо уважение на своите религиозни водачи. Осмелилият се да осъди изискванията на равините или да намали товара, който те бяха стоварили върху народа, се обвиняваше не само в светотатство, но и в измяна. На тази основа равините се надяваха да възбудят съмнение спрямо

Христос. Представиха Го като човек, който се опитва да отхвърли установените традиции, да раздели хората и да подготви път за пълно подчинение на римляните.

Но плановете, които тези равини изработваха така старателно, не произхождаха от съвета на Синедриона. След като не успя да победи Христос в пустинята, Сатана активизира силите си, за да се противопоставя на Неговата мисия и ако е възможно, да я осуетява. Онова, което не успя да извърши пряко и лично, реши да постигне чрез стратегия. Скоро след като се бе оттеглил от конфликта в пустинята, той свика на съвет своите верни ангели. Разви плановете си за това, как още повече да заслепява умовете на еврейския народ, за да не може той да признае своя Изкупител. Планира да действа чрез човешките си служители в религиозния свят, като вложи в тях собствената си вражда против Защитника на истината. Искаше да им повлияе да отхвърлят Христос, за да направи живота Му колкото е възможно по-горчив, като се надяваше да Го обезкуражи в Неговата мисия и водачите на Израил станаха инструменти на Сатана в борбата против Спасителя.

Исус бе дошъл да "възвеличи закона и да го направи почитаем" (Исая 42:21). Той се стремеше не да намали, а да издигне неговото достойнство. Свещеното писание казва: "Няма да отслабне, нито да се съкруши, догдето установи правосъдие на земята" (Исая 42:4). Бе дошъл да освободи съботата от отегчителните изисквания, които я правеха по-скоро проклятие, отколкото благословение.

Тази бе причината, поради която Той избра съботния ден, за да извърши лекуването във Витесда. Можеше да излекува този болен човек и в друг ден от седмицата или пък можеше да го излекува, без да го кара да носи постелката си. Но това не би Му дало желаната възможност. Зад всяка постъпка в Христовия живот на земята се криеше мъдра цел. Всичко, което вършеше, бе важно и предназначено за поучение. Измежду страдащите в къпалнята Той използва Своята лечителна сила над най-тежкия случай и поиска от човека да пренесе постелката си през града, за да оповести великото дело, извършено над него. Това щеше да повдигне въпроса какво е законно да се върши в събота, да Му даде повод да осъди ограниченията на евреите, свързани с Господния ден, и да обяви техните традиции за невалидни.

Исус заяви на евреите, че в съботен ден е законно да се облекчават страдания и болки. Този вид работа беше в съгласие със службата на Божиите ангели, които се движат постоянно между небето и земята, за да са в услуга на страдащото човечество. Исус заяви: "Отец Ми работи досега, и Аз работя." Всички дни са Божии, в които Той провежда Своите планове за човечеството. Ако тълкуването, което евреите даваха на закона, бе право, тогава грешката бе у Бога, защото Неговата работа, откакто е поставил основите на земята, е да оживява и да поддържа всяко нещо. Тогава Този, Който одобри делото Си и постанови съботата като паметник за завършването му, би трябвало да преустанови Своята работа и да прекрати безкрайно установения във всемира ред.

Трябва ли Бог да забрани на слънцето да изпълнява своята служба в събота и да спре меките си топли лъчи да сгряват земята и да подхранват

растителността? Трябва ли системата на световете да остане неподвижна през святия ден? Трябва ли да заповяда на потоците да не напояват полята и горите и морските вълни да спрат своя безкраен прилив и отлив? Трябва ли пшеницата и царевицата да прекъснат своя растеж и узряващият грозд да забави своето зачервяване? Трябва ли дърветата и цветята да не напъпват, нито да цъфтят в събота?

В такъв случай хората биха били лишени от плодовете на земята и от благословенията, които правят живота желан. Необходимо е природата да продължава своя неизменен път. Бог не може нито за момент да отдръпне ръката Си, иначе човекът би загинал. Но и човекът има да върши известна работа в този ден. На необходимостите на живота трябва да се обръща внимание, болните трябва да се гледат и нуждите на нуждаещите се да се задоволяват. Няма да се смята за невинен онзи, който е небрежен, когато може да облекчи болки в съботен ден. Божият свят почивен ден е направен за човека, така че всички дела на милост са в пълно съгласие с неговото предназначение. Бог не желае Неговите чада да страдат нито час от болка, която може да се облекчи в събота или в който и да е друг ден.

Божиите задължения са много по-големи в събота, отколкото в другите дни. Тогава Неговите чада изоставят всекидневните си дейности и прекарват времето си в размисъл и поклонение. В събота те измолват от Бога много повече блага, отколкото в другите дни. Те изискват Неговото специално внимание. Изпросват Неговите най-големи благословения. Бог не чака да мине съботата, та тогава да изпълни тези молби. Небето работи непрестанно. Така и хората не трябва да престават да вършат добро. Съботата не е предназначена да се прекарва в безполезно бездействие. Законът забранява да се върши светска работа в Божия почивен ден. Трудът, чрез който се изкарва прехраната, трябва да спре. Забранена в този ден е и всяка работа за светски удоволствия или печалби. Но както Бог спря Своята творческа работа и си почина в събота и я благослови, така и човекът трябва да преустанови заниманията на своя всекидневен живот и да посвети святите часове за здравословна почивка, за богослужение и за святи дела. Излекуването на болния беше в пълно съгласие със закона. То прослави съботата.

Исус заяви, че има еднакви права с Бог Отец и че работата, която Той върши на земята, е еднакво свята и по характер една и съща с тази, която Отец върши на небесата. Но това още повече разпали яростта на фарисеите, защото според тях Той не само че бе нарушил закона, а и се бе приравнил с Бога, като Го бе наречал Свой Отец (виж Йоан 5:18).

Цялата еврейска нация наричаше Бога свой Отец, затова евреите не биха се разярили толкова много, ако Христос се беше представил като намиращ се в същата връзка с Бога. Но те Го обвиниха в богохулство, показвайки, че са схванали претенцията Му да нарича Бога Свой Отец в най-висшия смисъл на думата.

Тези Христови противници нямаха аргументи да се противопоставят на истините, които Той искаше да втълпи в умовете им. Те цитираха само своите обичаи и традиции, а те се оказваха твърде слаби и безполезни, в сравнение с привежданите от Исус аргументи от Божието слово и от безспирния ход на

природата. Ако равините желаеха изобщо да получат светлина, те щяха да се убедят, че Исус говори истината. Но отбягваха аргументите, които Той привеждаше по отношение на съботата и търсеха начин да възбудят омраза срещу Него, тъй като твърдеше, че е равен на Бога. Яростта на управниците не познаваше граници. Ако не се бояха от народа, свещениците и равините биха убили Исус на място. Но чувствата на народа бяха на Негова страна. За мнозина Той беше Приятелят, излекувал болестите и облекчил мъките им и те оправдаваха излекуването на болния от Витесда. Така за известно време водачите трябваше да задържат омразата си.

Исус отхвърли обвинението в богохулство. "Властта - каза Той, - с която върша тези дела, за които Ме обвинявате, идва от това, че съм Божи Син, едно с Него по естество, по воля и по намерение. Във всичките Негови дела на творение и провидение Аз Му съдействам." "- не може Синът да върши от само Себе Си нищо освен това, което вижда да върши Отец." Свещениците и равините укоряваха Божия Син за делото, което Той бе изпратен да извърши на този свят. Чрез греховете си те се бяха отделили от Бога и в гордостта си действаха независимо от Него. Смятаха се достатъчно разумни да се справят с всичко и не чувстваха нужда от един по-възвишен разум, който да направлява постъпките им. Но Божият Син беше подчинен на волята на Отца и зависим от Неговата сила. Христос беше така освободен от личното Аз, че не правеше никакви планове за Себе Си. Той приемаше плановете, които Бог имаше за Него и които Отец Му разкриваше от ден на ден. Така и ние трябва да сме зависими от Бога, за да се осъществява в живота ни Неговата воля.

Когато Мойсей се приготвяше да построи светилището за обиталище на Бога, заповяда му се да направи всичко според показания му на планината образец. Мойсей се зае с голямо усърдие за тази работа. За изпълнението на поръчката повика най-талантливите мъже и майстори на изкуството. И все пак всяко звънче, всеки нар, всяка ресничка, всяко пискюлче, всяка завеса или който и да е съд от светилището трябваше да се изработят според показания му образец. Бог го повика на планината и му откри небесните неща. Бог го покри със славата Си, за да може да види образеца, според който бяха направени всички неща в светилището. Така и на Израил, когото искаше да направи Свое обиталище, Той откри славния идеал за характер. Образецът бе показан на израилтяните на планината, когато бе даден законът от Синай, когато Господ мина край Мойсей и заяви: "Господ, Господ, Бог жалостив и милосерд, дълготърпелив, Който изобилва с милост и с вярност, Който пази милост за хиляди поколения, прощава беззаконие, престъпление и грях- " (Изх. 34:6,7).

Израил тръгна по свои пътища. Той не градеше според образеца. Но Христос, истинският храм на Бога, оформяше всяка подробност от Своя земен живот в съгласие с Божия идеал. Той каза: "Драго ми е, Боже Мой, да изпълнявам Твоята воля. Да! Законът Ти е дълбоко в сърцето ми" (Пс. 40:8). Така и нашите характери трябва да се изграждат "в Духа за Божие обиталище" (Еф. 2:22). И ние трябва да правим всичко според образеца, според Този, Който пострада за нас и ни остави пример, за да следваме по Неговите стъпки (Евр. 8:5; 1Петрово 2:21).

Христовите думи ни учат, че ние трябва да се чувстваме неразделно свързани с нашия небесен Баща. Каквото и да е положението ни, ние сме зависими от Бога, Който държи съдбините на всички в Своите ръце. Той е определил нашата работа и ни е дал нужните способности и средства, за да я вършим. Докато подчиняваме волята си на Бога и се уповаваме на Неговата сила и мъдрост, ще бъдем водени по безопасни пътища, за да изпълним определената ни част в Неговия велик план. Но онзи, който разчита на своята мъдрост и сила, се отделя от Бога. Вместо да работи заедно с Христос, той изпълнява намеренията на врага на Бога и на човека.

Спасителят продължи и каза: "Понеже каквото върши Той, подобно и Синът го върши- Както Отец възкресява мъртвите и ги съживява, така и Синът съживява тия, които иска." Садукеите не вярваха във възкресението на тялото, но Исус им каза, че една от най-великите задачи на Отца е да възкресява мъртвите и че и сам Той притежава същата сила да възкресява. "- иде час, и сега е, когато мъртвите ще чуят гласа на Божия Син и които го чуят, ще живеят." Фарисеите вярваха във възкресението на мъртвите. Христос заяви, че силата, която оживотворява мъртвите, е дори и сега между тях и те ще видят нейните проявления. Тази възкресяваща сила, която оживотворява и "мъртвата в престъпления и грехове" душа (Еф. 2:1). Този дух на живот в Исус Христос, "силата на Неговото възкресение" (Филип. 3:10), "освобождава човеците от закона на греха и смъртта" (Римл. 8:2). Силата на злото се сломява и чрез вяра в Христос душата се опазва от грях. Който разтваря сърцето си за Божия Дух, става съучастник на мощната сила, която ще изведе тялото му от гроба.

Скромният Назарянин потвърждава Своето истинско благородство. Той се издига над човешката природа, сваля маската на греха и позора и се открива като почитания Началник на ангелите, Сина Божи, Едно със Създателя на Вселената. Слушателите онемяха. Никой дотогава не бе изговарял такива думи, нито се беше държал с такова царско величие. Неговите слова бяха прости и разбираеми, изясняващи напълно мисията Му, както и дълга на света. "Защото нито Отец не съди никого, но е дал на Сина да съди всички, за да почитат всички Сина, както почитат Отца-, Който Го е пратил- Защото както Отец има живот в Себе Си, също така е дал и на Сина да има живот в Себе Си; и дал Му е власт да извършва съдба, защото е Човешкият Син."

Свещениците и управниците си бяха присвоили правото на съдии, за да съдят Христовото дело. Той обаче се обяви за техен съдия и за съдия на целия свят. Светът е поверен на Христос и чрез Него Бог предава благословенията Си на падналата раса. Той бе Изкупител както след въплъщението Си, така и преди него. Когато грехът се появи, вече имаше Спасител. Той е давал живот и светлина на всички и всеки ще бъде съден според мярката на дадената светлина. Този, Който е дал светлината, Който умолява човека най-нежно и се старае да го върне от греха към святост, е и Ходатай, и Съдия. Още от започването на великата борба на небето Сатана е поддържал своята кауза с измама, а Христос е работил, за да открие неговите планове и да сломи силата му. Той е, Който през всичкото това време се е разправял с измамника и се е опитвал да изтръгне от ръцете му пленените души. Той е, Който ще съди всяка душа.

Бог "Му е дал власт да извършва и съдба, защото е Човешкият Син." Защото е вкусил дори и от утайката на човешките страдания и изкушения и разбира слабостите и греховете на хората. Защото заради нас е устоял храбро на изкушенията на Сатана и ще постъпи справедливо и нежно с душите, за чието спасение е пролял кръвта Си. Ето за това Божият Син е поставен да извършва съд.

Но Христовата мисия бе не да съди, а да спасява. "Бог не е пратил Сина на света да съди света, но за да бъде светът спасен чрез Него" (3:17 Йоан 3:17). Пред Синедриона Исус заяви: "Който слуша словото Ми и вярва в Оногова, Който Ме е пратил, има живот вечен и на съд не дохожда, а е минал от смърт към живот." (Йоан 5:24).

Като каза на слушателите Си да не се чудят, Христос им разкри още по-ясно тайната на бъдещето. "Иде час - каза Той, - когато всички, които са в гробовете, ще чуят гласа Му и ще излязат; ония, които са вършили добро, ще възкръснат за живот, а които са вършили зло, ще възкръснат за осъждение" (Йоан 5:28,29).

Израил толкова дълго бе чакал това уверение за бъдещия живот и се надяваше да го получи при идването на Месия. Единствената светлина, която можеше да освети тъмнината на гроба, бе изгряла над тях. Но егоизмът е сляп. Исус бе нарушил традициите на равините, пренебрегнал бе техния авторитет и те не искаха да вярват.

Времето, мястото, случаят, силата на чувствата, които завладяха събралите се, всичко това се съчета, за да направи думите на Исус пред Синедриона още по-впечатлителни. Най-високите религиозни авторитети на народа искаха живота на Този, Който заяви, че е възстановителят на Израил. Господарят на съботата беше изправен да отговаря пред земен съд, обвинен, че нарушава съботния закон. Когато Той така безстрашно изяви Своята мисия, съдиите Му Го погледнаха с учудване и гняв. Но не отговориха на думите Му. Не можаха да Го осъдят. Той отрече правото на свещеници и равини да Го разпитват или да се месят в Неговата работа. Не им бе дадена такава власт. Твърденията им се основаваха на собствената им гордост и високомерие. Исус отказа да се оправдава за това, в което Го бяха обвинили, или да отговаря на въпросите им.

Вместо да се извини за постъпката, от която те се оплакваха, или да обясни целта, с която я бе извършил, Исус се обърна към управниците и от обвиняван стана обвинител. Укори ги, че са закоравили сърцата си и че са невежи относно Писанията. Заяви, че са отхвърлили Божието слово, тъй като отхвърлят Този, Когото Бог е изпратил. "Вие изследвате писанията, понеже мислите, че в тях имате вечен живот, и те са, които свидетелстват за Мене" (Йоан 5:39).

Във всяка своя страница, независимо дали е история, закон или пророчество, Старозаветните писания излъчват славата на Божия Син. Тъй като бе Божествено постановена, цялата система на юдаизма представляваше едно сбито пророчество за евангелието. За Христос "свидетелстваха всички пророци" (Деян. 10:43). От обещанието, дадено на Адам, по линията на патриарсите и чрез системата на законите небесната славна светлина осветлява

стъпките на Изкупителя. Гледачите видяха звездата от Витлеем, Сило, който трябваше да дойде, когато бъдещите неща им преминаха през погледа им в тайнствено видение. Всяка жертва бе символ на Христовата смърт. С всеки облак от дима на тамяна Неговата правда се възнасяше. От всяка юбилейна тръба звучеше името Му. В страхотната тайна на Светая Светих обитаваше Неговата слава.

Евреите притежаваха Писанията и предполагаха, че чрез познаването на словото имат вечен живот. Но Исус каза: "И нямате Неговото слово постоянно в себе си." Отхвърляйки Христос чрез Словото Му, те Го отхвърлиха лично. "- И пак вие не искате да дойдете при Мене - каза Той, - за да имате живот."

Еврейските водачи бяха изследвали писанията на пророците за царството на Месия, но не бяха правили това с искрено желание да узнаят истината, а с целта да намерят доказателства, които да подкрепят амбициозните им надежди. Когато Христос дойде по начин, различен от техните очаквания, не пожелаха да Го приемат и вместо да се поправят, се опитаха да Го представят за измамник. А веднъж стъпили на този път, за Сатана бе лесно да засили съпротивата им срещу Христос. Самите думи, които трябваше да приемат като доказателство за Неговата божественост, бяха изтълкувани против Него. Така объркаха истината на Бога в лъжа и колкото по-ясно Спасителят им говореше чрез Своите дела на милост, толкова по-решително се съпротивляваха срещу светлината.

Исус каза: "Не приемам почест от човеци." Влиянието и одобрението на Синедриона не бяха неща, които Той желаеше. Не можеше да приеме никаква почит от тяхното одобрение. Той бе облечен в слава и авторитет от Небето. Само да желаеше, ангелите щяха да дойдат да Му отдадат почит и Отец отново би засвидетелствал Неговата Божественост. Но заради самите тях, заради народа, чиито водачи бяха те, Той искаше еврейските управници да прозрат какъв е Неговият характер и да приемат благословението, което дойде да им донесе.

"Аз дойдох в името на Отца Си и не Ме приемате; ако дойде друг в свое име, него ще приемете." Исус дойде с авторитета на Бога, носейки Неговия образ, изпълнявайки Неговото Слово и търсейки Неговата слава. Но не бе приет от водачите в Израил. А когато щяха да дойдат други, приписвайки си характера на Христос, но действащи по собствената си воля и търсещи собствената си слава, те щяха да бъдат приети. Защо? Защото, който търси собствената си слава, събужда желанието в другите за себевъздигане. На такива апели евреите можеха да откликнат. Те щяха да приемат фалшивия учител, защото той ласкае гордостта им, като одобрява любимите им мнения и традиции. Но учението на Христос не съвпадаше с техните идеи. То бе духовно и изискваше да се пожертва егоизмът. Затова не искаха да го приемат. Не познаваха Бога и за тях гласът Му чрез Христос бе глас на чужденец.

Не се ли повтаря същото и в наши дни? Няма ли и сега мнозина, дори и сред религиозните ръководители, които закоравяват сърцата си против Светия Дух, като правят невъзможно за себе си разпознаването на Божия глас? Не отхвърлят ли Словото Божие, за да пазят собствените си традиции?

“- ако вярвахте Мойсея - каза Исус, - повярвали бихте и Мене; понеже той за Мене писа. Но ако не вярвате неговите писания, как ще повярвате Моите думи?” Христос бе говорил на Израил чрез Мойсей. Ако те бяха слушали Божия глас, говорещ чрез техния велик водач, щяха да разпознаят този глас и в ученията на Исус. Ако вярваха на Мойсей, щяха да вярват и на Този, за Когото Мойсей писа.

Исус знаеше, че свещениците и равините бяха решили да вземат живота Му. Но Той им обясни ясно Своето единство с Отца и Своята връзка със света. Те видяха, че опозицията им спрямо Него не бе оправдана, но въпреки това убийствената им омраза не угасна. Страхът ги сграбчваше, като наблюдаваха убедителната сила, която се проявяваше в Неговата служба. Но се възпротивиха на призивите Му и сами се заключиха в тъмнина.

Не успяха забележимо да накърнят авторитета на Исус или да отклонят уважението и вниманието на хората, повечето от които бяха убедени от словата Му. Самите управници се бяха почувствали дълбоко осъдени, когато Той събуди тяхната съвест, но това само ги озлоби още повече. Бяха решили да Го погубят. Изпратиха вестители по цялата страна да предупредят хората, че Исус е самозванец. Изпратиха шпиони да Го наблюдават и да докладват какво говори и какво върши. Скъпият Спасител сега наистина стоеше вече под сянката на кръста.

22. *Затварянето и смъртта на Йоан Кръстител*

Тази глава е основана на Матей 11:1-11, 14:1-11; Марко 6:17-28; Лука 7:19-28.

Йоан Кръстител бе първият, който възвести Христовото царство, бе и първият в страданията. Откъснат от свободния живот в пустинята и от големите тълпи, които го заобикаляха, за да чуят думите му, сега бе заключен между стените на тъмнична килия. Затворен бе в крепостта на Ирод Антипа. По-голямата част от Йоановата служба бе преминала в областта на изток от река Йордан, която беше под управлението на Антипа. Самият Ирод бе слушал проповедта на Кръстителя. Разпуснатият цар бе треперил от призива за покаяние. “- Ирод се боеше от Йоана, като знаеше, че той е човек праведен и свет - и когато го слушаше, той вършеше много неща и с удоволствие го слушаше.” Йоан се отнесе към него правдиво, укорявайки го за непочтения му съюз с Иродиада - жената на брат му. За известно време Ирод плахо се стараеше да разкъса връзките на греха, които го обвързваха, но Иродиада го стягаше все по-здраво в своята клопка, докато изля гнева си върху Кръстителя, като накара Ирод да го хвърли в затвора.

Животът на Йоан бе изпълнен с активен труд и мракът и бездействието на този затворнически живот много му тежаха. Когато седмиците отминаваха без никаква промяна, отчаянието и съмнението го завладяха. Учениците му не го изоставиха. Беше им позволен достъп до затвора и те му донесоха вестта за делата на Исус. Разказаха му, че хората се тълпят при Него. Но се питаха защо, ако този нов учител бе Месия, не направи нещо, за да освободи Йоан. Как

можеше Той да допусне верният Му вестител да бъде лишен от свобода и може би от живот?

Тези въпроси не останаха без последици. На Йоан бяха внушени съмнения, които иначе никога не биха се породили в ума му. Сатана се радваше да слуша думите на тези ученици и да гледа как те наранява душата на Божия вестител. О, колко често онези, които мислят, че са приятели на някой добър човек и се стараят да му покажат верността си, всъщност се оказват неговите най-опасни врагове! Колко често думите им потискат и обезсърчават вместо да укрепват вярата му.

Йоан Кръстител, както и учениците на Спасителя, не разбираше естеството на Христовото царство. Той очакваше Исус да заеме Давидовия трон и тъй като минаваше времето, а Спасителят не предяви правата Си за царската власт, Йоан се обърка и разтревожи. Той бе заявил на народа, че за да приготвят пътя пред Господа, трябва да се изпълни пророчеството на Исая - планините и хълмовете трябва да се снишат, кривите пътища да се изправят и неравностите да се изравнят. Той бе очаквал високите места на човешката гордост и власт да бъдат съборени. Посочил бе Месия като Този, в Чиято ръка бе веялката и Който щеше внимателно да очисти Своето зърно, Който щеше да събере пшеницата в Своята житница и да изгори плевелите с неугасим огън. И Йоан, подобно на пророк Илия, в чийто дух и сила се бе явил в Израил, очакваше Господ да открие Себе Си като Бог, Който отговаря с огън.

В своята мисия Кръстителят бе стоял като безстрашен обвинител за беззаконието не само сред висшите кръгове, но и сред простолюдието. Той се бе осмелил да се срещне лично с цар Ирод с ясен укор за греха му. Не бе пожалил живота си, за да изпълни повереното му дело. И сега бдеше в тъмницата, очаквайки Лъва от Юдиното племе да събори гордостта на потисника и да освободи бедните и страдащите. Но Исус изглежда се задоволяваше с това да събира ученици около Себе Си, да лекува и да поучава народа. Той ядеше на трапезите на бирниците, докато всеки ден римското робство все повече тегнеше върху Израил, докато цар Ирод и коварната му любовница подчиняваха всичко на волята си, а виковете на бедните и страдащите се издигаха до небето.

За пророка от пустинята това беше неразгадаема тайна. Имаше часове, когато нашепванията на демоните измъчваха духа му и го обхващаше сянката на ужасен страх. Можеше ли дългоочакваният Освободител да не се бе явил още? Тогава какво означаваше вестта, която бе натоварен да прогласи? Йоан бе горчиво разочарован от резултата на своята мисия. Той бе очаквал вестта от Бога да има същия ефект, както когато бе прочетен законът в дните на Йосия и Ездра (2Лет. 34 гл.; Неемия 8 гл., 9 гл.) - че ще последва дълбоко покаяние и връщане към Господа. На успеха на тази мисия той бе посветил целия си живот. Напразно ли беше това?

Йоан се безпокоеше, като виждаше, че поради любовта си към него учениците му таяха неверие към Исус. Безплодно ли е било неговото дело за тях? Неверен ли е бил той в своята мисия, та сега бе отстранен от делото? Ако обещаният Избавител се бе явил и Йоан бе одобрен в своето призвание,

нямаше ли Исус сега да съкруши силата на поробителя и да освободи вестителя Си?

Но Кръстителят не предаде вярата си в Христос. Споменът за гласа от небето и за слизащия гълъб, за непорочната чистота на Исус, за силата на Светия Дух, която го бе обладала, когато застана в присъствието на Спасителя и свидетелството на пророческите писания - всичко това говореше, че Исус от Назарет бе Обещаният.

Йоан не искаше да обсъжда своите съмнения и безпокойства с приятелите си. Той реши да изпрати една вест - въпрос към Исус. Довери се на двама от учениците си, като се надяваше, че разговорът им със Спасителя ще утвърди тяхната вяра и ще донесе уверение на братята им. А и сам той жадуваше да чуе дума, изговорена от Христос лично за него.

Учениците дойдоха при Исус с въпроса: "Ти ли си Оня, Който има да дойде, или друг да очакваме?"

Колко близо бе времето, когато Кръстителят бе посочил Исус и бе заявил: "Ето Божият Агнец, Който носи греха на света." "Онзи, Който иде подир мене, Който преден ми биде- " (Йоан 1:29,27). А сега въпросът: "Ти ли си Оня, Който има да дойде- ?" Това бе твърде горчиво и разочароващо за човешкото естество. Ако Йоан - верният предвестник, не бе разбрал Христовата мисия, какво можеше да се очаква от себелюбивото множество?

Спасителят не отговори веднага на въпроса на учениците. Докато стояха, чудейки се на мълчанието Му, при Него идваха болни и страдащи, за да бъдат излекувани. Слепите с напипване си пробиваха път през тълпата, болните от всякакви болести си проправяха път, а някои бяха носени от приятели. Всички жадно се стремяха към присъствието на Исус. Гласът на могъщия Лекар проникваше в глухото ухо. Една дума, едно докосване на Неговата ръка отваряше слепите очи да видят светлината на деня, картините от природата, лицата на приятелите, лицето на Освободителя. Исус изгонваше болестите и премахваше треската. Гласът Му стигаше до ушите на умиращите и те се изправяха здрави и силни. Парализираните, обхванатите от демони, се подчиняваха на Неговото Слово, лудостта им ги напускаше и те Му се покланяха. Когато излекува болестите им, започна да ги поучава. Бедните селяни и занаятчии, които бяха избягвани от равините като нечисти, се събраха край Него и Той им говори думите на вечен живот.

Така се свечери и учениците на Йоан видяха и чуха всичко. Накрая Исус ги повика при Себе Си и им каза да отидат в затвора и да предадат на Йоан какво са видели, като прибави: "Блажен е оня, който не се съблазни в Мене" (Лука 7:23). Доказателството за Неговата Божественост личеше от начина, по който откликваше на нуждите на страдащото човечество. Славата Му се изявяваше в Неговото желание да се сниши до нашето унижено състояние.

Учениците отнесоха вестта и тя бе достатъчна. Йоан си спомни пророчеството за Месия: "Защото Господ Ме е помазал да благовествам на кротките. Пратил Ме е да превържа сърцесъкрушените, да проглася освобождение на пленниците и отваряне затвора на вързаните, да проглася годината на благоволението Господне" (Исая 61:1,2). Делата на Христос не само Го изявяваха като Месия, но показваха и по какъв начин трябваше да се

установи Неговото царство. На Йоан бе открита същата истина, както и на Илия в пустинята, когато "голям и силен вятър цепеше бърдата и сломяваше скалите пред Господа, но Господ не бе във вятъра; а подир вятъра земетръс, но Господ не бе в земетръса. И подир земетръса огън, но Господ не бе в огъня; а подир огъня" Бог говори на пророка с "тих и тънък глас" (3Царе 19:11,12). Така Исус трябваше да извърши Своето дело не със звън на оръжия или чрез преобръщане на тронове и царства, а като говори на сърцето на човека чрез живот на милост и саможертва.

Принципът в живота на Йоан Кръстител бе себеотрицанието, а това бе принципът и на царството на Месия. Йоан знаеше добре колко чуждо бе всичко това на идеите и надеждите на израилевите водачи. Това, което за него бе убедително доказателство за Христовата Божественост, нямаше да бъде доказателство за тях. Те търсеха такъв Месия, какъвто не бе обещан. Йоан разбра, че мисията на Спасителя може да породи у тях само омраза и осъждане. Той - предвестникът, вече пиеше чашата, която самият Христос трябваше да изпие до дъно.

Думите на Спасителя "Блажен е оня, който не се съблазни в Мене" бяха нежен укор за Йоан. И този укор не бе напразен. Разбирайки сега по-ясно естеството на Христовата мисия, той се предаде на Бога за живот или за смърт - както най-добре би послужило за интереса на делото, което обичаше.

След като вестителите си отидоха, Исус говори на народа за Йоан. Сърцето на Спасителя преливаше от съчувствие към верния свидетел, хвърлен сега в Иродовата тъмница. Той не искаше да остави народа с впечатлението, че Бог е изоставил Йоан или че вярата му е отслабнала в дните на тежките изпитания. "Какво излязохте да видите в пустинята? - каза Исус. - Тръстика ли от вятър разлюлявана?"

Високите тръстики, които растяха край р. Йордан и се навеждаха при всеки полъх на вятъра, бяха подходяща илюстрация за равините, които се държаха като критици и съдии на мисията на Кръстителя. Те се навеждаха и натам, и насам от ветровете на хорското мнение. Не се смиряваха да приемат сърцеизпитващата вест на Кръстителя, а и не се осмеляваха да се противопоставят на делото му открито, защото се страхуваха от народа. Но Божият вестител нямаше страхлив дух. Множествата, които се събираха около Христос, бяха свидетели на Йоановото дело. Те бяха чули как безстрашно изобличава греха. Йоан бе говорил с еднаква яснота на себеоправдаващите се фарисеи, на свещениците садукеи, на цар Ирод и неговия двор, на князе, войници, бирници и селяни. Той не бе трепереща тръстика, разклащана от ветровете на човешката похвала или предразсъдък. И в затвора бе така верен на Бога и ревностен за правдата, както и тогава, когато проповядваше Божията вест в пустинята. Във верността си към принципа бе твърд като скала.

Исус продължи: "Но какво излязохте да видите? Човек ли в меки дрехи облечен? Ето, тия, които носят меки дрехи, са в царски дворци." Йоан бе призован да разобличи греховете и лукса на своето време и неговото просто облекло и себеотрицателен живот бяха в хармония с естеството на мисията му. Богатото облекло и луксозните неща в този живот не бяха за Божиите слуги, а за онези, които живеят "в царските дворци" - управниците от този свят, на

които принадлежат силата и богатствата. Исус желаеше да насочи вниманието към контраста между облеклото на Йоан и това на свещениците и управниците. Тези служители се обличаха с богати одежди и имаха скъпи украшения. Те обичаха показа и се надяваха да омаят народа и така да си придадат по-голяма важност. Повече се стараеха да спечелят възхищението на хората, отколкото чистота на сърцето, с която биха спечелили Божието одобрение. Така разкриха, че верността им е отдадена не на Бога, а на земното царство.

"Но защо - каза Исус - излязохте? Пророк ли да видите? Да, казвам ви, и повече от пророк. Това е Онзи, за Когото е писано: "Ето, Аз изпращам вестителя Си пред Твоето лице, Който ще устрои пътя Ти пред Тебе."

"Истина ви казвам, между родените от жени не се е въздигнал по-голям от Йоан Кръстител." В съобщението, дадено на Захария преди раждането на Йоан, ангелът бе заявил: "Защото ще бъде велик пред Господа" (Лука 1:15). Какво означава истинското величие според оценката на Небето? Не това, което светът смята за величие, не богатството или постът, нито благородният произход или интелектуалните дарби сами за себе си. Ако интелектуалното величие, отделено от някакви възвишени цели, е достойно за уважение, тогава уважение дължим на Сатана, чиято умствена сила никой никога не е достигал. Когато една дарба се изроди в егоизъм, колкото по-голяма е дарбата, толкова по-голямо става проклятието. Бог оценява моралната стойност. Любовта и чистотата са качествата, които Той поставя най-високо. Йоан бе велик в очите на Господа, когато пред вестителите от Синедриона, пред народа и пред своите ученици се въздържа да се прослави, а посочи на всички Исус като Обещания. Неговата несебелюбива радост да служи на Христос е израз на най-висше благородство, изявявано някога от човек.

Преценката, дадена след смъртта му от онези, които бяха чули неговото свидетелство за Исус, беше: "Йоан не извърши никое знамение, но всичко, що каза Йоан за този Човек, беше истинно" (Йоан 10:41). Не бе дадено на Йоан да призове за огън от небето, нито да възкреси някого от мъртвите, както направи Елисей, нито пък да си служи с Мойсеевия жезъл на силата в името на Бога. Той бе изпратен да провъзгласи идването на Спасителя и да призове хората да се подготвят за това идване. Толкова вярно изпълни мисията си, че народът си спомни какво ги бе поучавал за Исус и можа да каже: "- всичко, що каза Йоан за този Човек, беше истинно." Такова свидетелство за Христос е призван да даде всеки ученик на Господа.

Като вестител за Месия Йоан беше "повече от пророк", защото, докато пророците бяха видели Христовото идване отдалеч, на Йоан бе дадено да Го види, да чуе свидетелството от Небето за Неговото месианство и да Го представи на Израил като Изпратения от Бога. И въпреки това Исус каза: "- най-малкият в небесното царство е по-голям от него."

Пророк Йоан бе свързващата брънка между две епохи. Като Божи представител той застана, за да покаже връзката на закона и пророците с християнската епоха. Той беше по-малката светлина, която трябваше да бъде последвана от една по-голяма. Умът на Йоан бе осветен от Светия Дух, за да може да разпръсне светлина върху народа. Но никоя друга светлина, изгрявала

някога, не ще грее така ясно върху падналия човек както тази, която произлиза от учението и примера на Исус. Христос и Неговата мисия бяха разбирани неясно в символите на сянковите служби. Дори Йоан не разбираше напълно бъдещия безсмъртен живот чрез Спасителя.

Ако не се смята радостта, която Йоан намери в своята мисия, животът му бе изпълнен с тъга. Гласът му рядко се чуваше извън пустинята. Той бе самотен. Не му бе дадено да види резултата от своя труд. Нямаше привилегията да бъде с Христос и да стане свидетел на изявите на Божествена сила, придружаваща по-голямата светлина. Не му бе отредено да види как слепи проглеждат, как болни оздравяват и мъртви възкръсват. Той не видя светлината, която излъчваше всяка дума на Христос, осветлявайки славата на пророческите обещания. В този смисъл най-малкият ученик, който видя Христовите могъщи дела и чу думите Му, бе по-привилегирован от Йоан Кръстител. Затова се казва, че е по-голям от него.

Огромните множества, които слушаха Йоановата проповед, разнесоха славата му по цялата земя. Неговото затваряне възбуди голям интерес. Но поради безгрешния му живот и силната обществена подкрепа хората вярваха, че спрямо него няма да бъдат взети насилствени мерки.

Ирод вярваше, че Йоан бе Божи пророк и бе твърдо решен да го освободи. Но все отлагаше да изпълни намерението си поради страх от Иродиада.

Иродиада знаеше, че никога не би спечелила съгласието на Ирод да убие Йоан с открити мерки и реши да постигне целта си чрез хитрост. На рождения ден на царя трябваше да бъде направено тържество за официалните държавни служители и за благородниците от двора. Щеше да има веселие и пиянство. По този начин Ирод щеше да загуби контрол над себе си и можеше да бъде повлиян от нейната воля.

Когато настана големият ден и царят със своите придворни празнуваше и пиеше, Иродиада изпрати дъщеря си в залата на угощението да танцува за развлечение на гостите. Саломия бе в разцвета на своята женственост и нейната красота плени чувствата на пируващите придворни. Не бе обичайно девойка от царското обкръжение да се явява на такива празненства и Ирод бе поласкан, че дъщерята на израелеви свещеници и князе е дошла да танцува за забавление на гостите му.

Царят бе опиянен от виното. Страстите го замайваха и разумът му бе помътнен. Виждаше само залата на удоволствията с нейните пируващи гости, трапезата на пиршеството, искрящото вино, ослепителните светлини и младото момиче, танцуващо пред него. В безразсъдството на момента той пожела да направи нещо за показ, което би го издигнало над големците от неговото обкръжение. Закле се да надари дъщерята на Иродиада с каквото и да поиска, дори да е половината от царството.

Саломия бързо отиде при майка си, за да я попита какво да поиска. Отговорът бе готов: главата на Йоан Кръстител. Саломия не знаеше каква жажда за мъст гори в сърцето на майка - и се стресна, като чу искането, но решителността на Иродиада победи. Момичето се върна с ужасната молба:

“Искам да ми дадеш още сега на блюдо главата на Йоан Кръстител” (Марко 6:25).

Ирод бе учуден и объркан. Шумното веселие секна и сред пиршеството настъпи злокобна тишина. Царят бе ужасен от мисълта да отнеме живота на Йоан. Но вече бе дал дума и не желаеше да се покаже колеблив или безразсъден. Клетвата бе дадена в чест на неговите гости и ако някой от тях бе казал дума против изпълнението на това негово обещание, щеше да пожали пророка с радост. Даде възможност на гостите си да защитят затворника. Те бяха пропътували големи разстояния, за да слушат проповедта на Йоан и знаеха, че не е престъпник, а Божи служител. Но макар и изненадани от молбата на момичето, бяха толкова изглупели, че не можаха да се намесят с възражение. Не се издигна никакъв глас за спасяване живота на Небесния пратеник. Тези хора заемаха доверени постове в страната и имаха тежки отговорности, а се бяха отдали на веселие и пиянство, докато чувствата им бяха притъпени. Главите им бяха зашеметени от музиката и танците и съвестта им бе задрямала. Чрез своето мълчание те произнесоха смъртната присъда над Божия пророк, за да бъде задоволена жаждата за мъст на една паднала жена.

Ирод напразно изчакваше да бъде освободен от клетвата си. После с нежелание нареди екзекуцията на пророка. Скоро главата на Йоан бе донесена пред царя и неговите гости. Устните, които вярно бяха предупреждавали Ирод да се върне от своя грешен живот, бяха запечатани завинаги. Никога вече този глас нямаше да се чуе да призовава хората за покаяние. Едно нощно пиршество стана цената на живота на един от най-великите пророци.

О, колко често животът на невинни е пожертван поради невъздържанието на тези, които трябва да бдят за справедливостта! Този, който поставя опиващата чаша до устните си, става виновен за цялото нечестие, което може да бъде извършено под опияняващата - сила. Като притъпява чувствата си, човек не разсъждава трезво и изгубва ясно разбиране за право и грешно. Той дава възможност на Сатана да работи чрез него, като потиска и унищожава невинни. “Виното е присмивател и спиртното питие - крамолник. И който се увлича по тях, е неблагоразумен” (Пр. 20:1). “Затова правосъдието пристъпи назад- и който се отклонява от злото, става плячка” (Исая 59:14, 15). Тези, които имат власт над живота на своите ближни, трябва да бъдат отговорни за престъпление, когато проявяват невъздържание. Всички, които прилагат законите, трябва да бъдат законопазители. Те трябва да владеят напълно своите физически, умствени и морални сили, да притежават сила на ума и високо чувство за справедливост.

Главата на Йоан Кръстител бе донесена на Иродиада и тя я прие със сатанинско задоволство. Тържествуваше и се радваше на отмъщението си, като се ласкаеше от мисълта, че съвестта на Ирод няма да бъде повече тревожена. Но никакво щастие не последва от нейния грях. Името - стана печално известно и ненавиждано, а Ирод сега се измъчваше от угризенията на съвестта си повече, отколкото от предупрежденията на пророка. Влиянието на Йоановите поучения не бе заглушено. То трябваше да се разпростре до всяко поколение, чак до края на времето.

Грехът на Ирод бе винаги пред него. Той постоянно се опитваше да намери мир от обвиненията на виновната си съвест. Доверието му в Йоан бе непоклатимо. Като си спомнеше себеотрицателния му живот и тържествения му сериозен призив, справедливите му съвети и как го беше предал на смърт, Ирод не можеше да намери покой. Зает с държавни дела или приемащ почести от хората, той се усмихваше и се държеше с достойнство, докато криеше в себе си тревожно сърце, потискано от страха, че проклятието ще се изсипе върху му.

Думите на Йоан, че нищо не може да бъде скрито от Бога, бяха направили дълбоко впечатление на Ирод. Той бе убеден, че Бог присъства на всяко място, че е свидетел на всяко пиршество и на всяко угощение и че е чул заповедта за обезглавяването на Йоан, че е видял тържествуването на Иродиада и поругаването, което тя извърши с отсечената глава на своя обвинител. И много неща, които Ирод бе чул от устните на пророка, сега заговориха на съвестта му още по-отчетливо, отколкото, когато Йоан проповядваше в пустинята.

Когато чу за делата на Христос, Ирод се разтревожи много. Помисли, че Бог бе възкресил Йоан от мъртвите и че го бе изпратил с по-голяма сила, за да осъди греха. Живееше в постоянен страх, че Йоан ще си отмъсти за своята смърт, като накаже него и неговия дом. Ирод жънеше онова, което Бог бе заявил, че е резултат от проклятието на греха. "- треперене на сърцето, помрачаване на очите и изнемогване на душата. Животът ти ще бъде в неизвестност пред тебе; ти ще се боиш денем и нощем и не ще бъдеш уверен за живота си. Заран ще думаш: О, да мръкнеше! , и вечер ще думаш: О, да съмнеше! , поради страха, с който в сърцето си ще се страхуваш, и поради зрелищата, които с очите си ще виждаш" (Вт. 28:65-67). Самите мисли на грешника са негови обвинители. И не може да има по-голямо мъчение от ужилването на неговата виновна съвест, която не му дава почивка ни денем, ни нощем.

За много умове съдбата на Йоан Кръстител е обвита в мистерия. Те се питат защо той трябваше да бъде оставен да вехне и да умре в затвора. Нашето човешко разбиране не може да вникне в тайната на неясното провидение, но като си спомним, че Йоан беше само един от тези, които споделиха страданията на Христос, доверието ни в Бога никога не бива да се поколебава. Всички, които следват Христос, ще носят жертвената корона. Те със сигурност ще бъдат лошо разбирани от себелюбивите хора и ще бъдат предмет на най-злите атаки на Сатана. Целта на неговото царство е да унищожи тъкмо принципа на саможертва и ще воюва против този принцип, където и да бъде изявен.

Детството, младостта и зрялата възраст на Йоан се характеризираха с прямота и морална сила. Когато гласът му се чу в пустинята, казвайки: "Пригответе пътя на Господа, прави направете пътеките за Него!" (Матей 3:3), Сатана се побоя за безопасността на своето царство. Греховността на греха бе разкрита по такъв начин, че хората потрепериха. Силата на Сатана над мнозина, които бяха под негова власт, бе съкрушена. Той бе неуморен в усилията си да отклони Кръстителя от живота на безрезервна преданост към

Бога, но не успя. Не можа да победи и Исус. При изкушението в пустинята Сатана бе победен и гневът му бе голям. Сега той реши да причини скръб на Христос, като порази Йоан. Като не можа да го примами да съгреши, успя да му причини страдание.

Исус не се намеси да освободи Своя служител. Той знаеше, че Йоан щеше да издържи изпита. Спасителят щеше да се радва да дойде при Йоан, да освети с присъствието Си тъмнината на затвора, но не биваше да се остави в ръцете на враговете и да постави в опасност мисията Си. С радост би освободил верния Си слуга, но Йоан трябваше да изпие чашата на мъченичеството заради хилядите, които през следващите години трябваше да преминат от затвор към смърт. Когато последователите на Исус щяха да гният в самотни килии или да загиват от сабя, от изтезания или на клада като забравени от Бога и човека, какво успокоение за техните сърца щеше да бъде мисълта, че Йоан Кръстител, за чиято вярност сам Христос бе дал свидетелство, бе преминал през подобно преживяване!

На Сатана бе позволено да съкрати земния живот на Божия служител, но погубителят не можеше да докосне живота, "скрит с Христа в Бога" (Кол. 3:3). Той тържествуваше, че бе причинил скръб на Христос, но не можа да победи Йоан. Самата смърт го постави завинаги отвъд силата на изкушението. В тази битка Сатана разкри собствения си характер. Пред наблюдаващата вселена той изяви своята вражда към Бога и човека.

Макар че не бе освободен по чудотворен начин, Йоан не бе забравен. Той винаги имаше близостта на небесните ангели, които му откриваха пророчествата за Христос и скъпоценните обещания на Писанията. Това бе неговата подкрепа, това трябваше да бъде и подкрепата на Божия народ през идващите векове. На Йоан Кръстител, както и на ония, които идваха след него, бе дадено уверението: "Ето, Аз съм с вас през всички дни до свършека на века" (28:20 Матей 28:20).

Бог никога не води децата Си другояче освен така, както те биха избрали да бъдат водени, ако можеха да видят края от началото и ако можеха да различат славата на целта, която изпълняват като Негови сътрудници. Нито Енох, който бе пренесен на Небето, нито Илия, който се възнесе в огнена колесница, бяха по-велики и по-почетени от Йоан Кръстител, който загина сам в затвора. "- вам е дадено не само да вярвате в Него, но и да страдате за Него" (Филип. 1:29). И от всички дарби, които Небето може да дари на хората, участието с Христос в Неговите страдания е най-голямото доверие и най-висшата чест.

23. "Божието царство наближи"

Исус дойде в Галилея и проповядваше Божието благовестие, казвайки: Времето се изпълни и Божието царство наближи; покайте се и повярвайте в благовестието!" (Марко 1:14,15).

Идването на Месия бе възвестено най-напред в Юдея. Раждането на предвестника бе предсказано на Захария, когато служеше пред олтара в

Ерусалимския храм. Над Витлеемските хълмове ангели бяха провъзгласили раждането на Исус. Мъдреците бяха дошли в Ерусалим да Го търсят. В храма Симеон и Анна свидетелстваха за Неговата Божественост. "Ерусалим и цяла Юдея" бяха слушали проповядването на Йоан Кръстител и делегацията от Синедриона заедно с множествата бе чула неговото свидетелство за Исус. В Юдея Христос бе намерил Своите първи ученици. Тук премина по-голямата част от службата Му. Проблясването на Неговата Божественост по време на очистването на храма, Неговите чудеса на лекуване и уроците върху Божествената истина, които излизаха от устата Му - всичко възвестяваше онова, което след излекуването на болния във Витесда бе заявил пред Синедриона - че е Син на Вечния.

Ако водачите на Израил бяха приели Христос, Той би ги почел като Свои вестители, които да занесат евангелието на света. Първо на тях бе дадена възможността да станат вестители на царството и благодатта на Бога. Но Израил не разпозна това време. Завистливите и недоверчиви еврейски водачи узряха до открита злоба и отклониха сърцата на народа от Исус.

Синедрионът бе отхвърлил Христовата вест и желаеше силно Неговата смърт. Затова Исус се отдръпна от Ерусалим, от свещениците и храма, от религиозните водачи, от народа, който бе поучавал в закона, и се обърна към друга класа хора, за да провъзгласи вестта Си и да събере ония, които щяха да разнесат евангелието на всички народи.

Светлината и спасението на хората бяха отхвърлени от духовните авторитети в дните на Исус така, както бяха отхвърляни и във всяко следващо поколение. Историята на отдръпването на Христос от Юдея се повтаря непрекъснато. Когато реформаторите проповядваха Словото Божие, те нямаха намерение да се отделят от установените църкви. Но религиозните водачи не искаха да търпят светлината и ония, които я носеха, бяха принудени да потърсят друга класа, копнееща за истината. В наши дни малцина от изповядващите се за последователи на реформаторите, действат според техния дух. Малцина слушат Божия глас, готови да приемат истината по какъвто и начин тя да бъде представена. Често тези, които следват стъпките на реформаторите, са принудени да се отделят от църквите, които обичат, за да изявят ясното учение на Словото Божие. И често те, които търсят светлината, са принудени да напуснат църквата на своите бащи, за да останат послушни на това учение.

Народът в Галилея бе презиран от равините в Ерусалим като груб и неучен, но той представляваше по-благоприятно поле за делото на Спасителя. Хората бяха по-сериозни и по-искрени, по-малко завладяни от манията за величие. Техните умове бяха по-отворени за истината. Отивайки в Галилея, Исус не потърси уединение. Тази област по онова време бе населена с многоброен народ, по-пъстро смесен с хора от други нации, отколкото Юдея.

Когато Исус пътуваше през Галилея, поучавайки и лекувайки, при Него се стичаха множества от градове и села. Идваха и от Юдея, и от околните провинции. Често бе принуждаван да се крие от народа. Ентусиазмът стигаше такъв предел, че бе необходимо да се вземат предпазни мерки да не би римските власти да се уплашат от въстание. Никога преди по света не бе имало

период като този. Небето бе слязло долу при хората. Гладни и жадни души, дълго чакали изкуплението на Израил, сега тържествуваха поради благодатта на един милостив Спасител.

Тежестта на Христовата проповед бе: "Времето се изпълни и Божието царство наближи; покайте се и повярвайте в благовестието!" Така, както бе предадена от самия Спасител, евангелската вест бе основана върху пророчествата: "Времето", за което се каза, че бе изпълнено, бе периодът, известен на Даниил от ангел Гавриил: "Седемдесет седмици - каза ангелът - са определени за людете и за светия ти град за въздържането на престъплението, за довършване на греховете и за правене умилостивение за беззаконието и да се въведе вечна правда, да се запечата видението и пророчеството, и да се помаже Пресветият" (Даниил 9:24,25,27). Един ден в пророчеството означава една година (Числа 14:34; Езекиил 4:6). Седемдесетте седмици или четиристотин и деветдесет дни представляват четиристотин и деветдесет години. Началната точка на този период е дадена: "Знай, прочее, и разбери, че от излизането на заповедта да се съгради изново Ерусалим до княза Месия ще бъдат седем седмици; и за шестдесет и две седмици- " (Даниил 9:25), 69 седмици или четиристотин осемдесет и три години. Заповедта за възстановяване и изграждане на Ерусалим бе завършена чрез декрета на Артаксеркс Лонгиман (Ездра 6:14, 7:1-9) и влезе в сила през есента на 457 г. пр. Хр. Оттогава четиристотин осемдесет и три години се простират до есента на 27 г. от н. е. Според пророчеството този период трябваше да стигне до Месия - Помазания. През 27 г. сл. Хр. Исус при кръщението Си бе помазан чрез Светия Дух и скоро след това започна службата Си. Тогава бе възвестено: "Времето се изпълни".

"И Той - каза ангелът - ще потвърди завет с мнозина в една седмица" (седем години). В продължение на седем години, след като Спасителят започна Своята служба, евангелието трябваше да бъде проповядвано специално за евреите. В продължение на три и половина години от Христос, а след това - от апостолите. "- а в половината на седмицата ще направи да престанат жертвата и приносът" (Даниил 9:27). През пролетта на 31 г. сл. Хр. Христос - истинската Жертва, бе принесен на Голгота. Тогава завесата на храма се раздра на две, показвайки, че светостта и значението на жертвената служба са премахнати. Дошло бе времето земната жертва и приносът да престанат.

Едната седмица - седем години, завършва през 34 г. сл. Хр., когато, като убиха Стефан с камъни, евреите запечатаха окончателно отхвърлянето на евангелието. Учениците, които бяха разпръснати от преследването, "обикаляха и разгласяваха благовестието" (Деян. 8:4). Скоро след това преследвачът Савел се промени и стана Павел - апостолът на езичниците.

Времето за идването на Христос, Неговото помазване от Светия Дух, смъртта Му и даването на евангелието на езичниците бяха специално посочени. За еврейския народ бе привилегия да разбира тези пророчества и да разпознае тяхното изпълнение в мисията на Исус. Христос увещаваше учениците Си за важността от изследване на пророчествата. Говорейки за пророчеството, дадено на Даниил по отношение на тяхното време, Той каза: "Който чете, нека разбира" (Матей 24:15). След като възкръсна, Той обясни на учениците "от всичките пророци писаното за Него" (Лука 24:27). Спасителят бе

говорил чрез всички пророци: "Христовият дух, който беше в тях", "предизвестяваше Христовите страдания и след тях славите" (1Петрово 1:11).

Това бе Гавриил - ангелът, втори по чин след Божия Син, дойде при Даниил с Божествената вест. Гавриил бе "Неговият ангел", когото Христос изпрати да разкрие на любимия Йоан бъдещето; за онези, които четат и слушат думите на пророчеството и пазят писаното в него, е изказано благословение (Откр. 1:3).

"Наистина Господ Йехова няма да направи нищо, без да открие Своето намерение на слугите Си пророците". Докато "скритото принадлежи на Господа, нашия Бог", "откритото принадлежи на нас и на чадата ни до века- " (Амос 3:7; Вт. 29:29). Бог ни е дал тези неща и Неговото благословение ще придружава смиреното молитвено изследване на пророческите писания.

Както вестта за Христовото първо идване оповести за царството на Неговата благодат, така и вестта за второто Му идване оповестява за царството на Неговата слава. И втората вест, както и първата, е основана върху пророчествата. Думите на ангела към Даниил за последните дни трябва да бъдат разбрани в края на времето. В това време "мнозина ще я изследват и знанието за нея ще се умножава- нечестивите ще вършат нечестие и никой от нечестивите не ще разбере; но разумните ще разберат" (Даниил 12:4-10). Самият Спасител дава знаци за Своето идване и казва: "- когато видите, че става това, да знаете, че е близо Божието царство- Но внимавайте за себе си, да не би да натегнат сърцата ви от преяждане, пиянство и житейски грижи и ви постигне оня ден внезапно като примка- Но бдете всякога и молете се, за да сполучите да избегнете всичко, което предстои да стане, и да стоите пред Човешкия Син" (Лука 21:31,34,36).

Ние сме стигнали до периода, предсказан от тези писания. Времето на края е настъпило. Виденията на пророците са разкрити и техните тържествени предупреждения ни показват, че нашият Господ ще дойде в слава съвсем скоро.

Евреите погрешно тълкуваха и прилагаха Божието слово и не разбраха времето на тяхното "посещение". Годините на Христовата служба и на службата на Неговите апостоли - скъпоценните последни години на благодат за избрания народ - те прекараха в заговори за унищожаване на Господните вестители. Земните амбиции ги бяха погълнали и духовното царство им се предлагаше напразно. Така и днес царството на този свят поглъща мислите на хората и те не забелязват бързото изпълнение на пророчествата и знаменията за бързо приближаващото се Божие царство.

"Но вие, братя, не сте в тъмнина, та да ви постигне оня ден като крадец. Защото вие всички сте синове на светлината, синове на деня: не сме от нощта, нито от тъмнината." Въпреки че не знаем часа за идването на Господа, можем да знаем кога Той приближава. "И тъй, да не спим както другите, но да бъдем будни и трезвени" (1Сол. 5:4-6).

24. *“Не е ли Тоя синът на дърводелеца?”*

Тази глава е основана на Лука 4:16-30.

Над светлите дни на службата на Христос в Галилея тегнеше сянка. Жителите на Назарет Го отхвърлиха. “Не е ли Тоя синът на дърводелеца?” - казаха те.

През Своето детство и юношество Исус се бе покланял заедно със Своите братя в синагогата в Назарет. Откакто започна службата Си, Той не се бе връщал у дома, но те знаеха с какво бе зает. Когато се яви отново, интересът и очакванията им се възбудиха до най-висока степен. Тук бяха хората, които познаваше от дете. Тук бяха майка Му, братята и сестрите Му и когато влезе в синагогата в събота и зае мястото Си сред поклонниците, всички очи се насочиха към Него.

В редовната служба за деня старейшината прочете от Писанията на пророците и увеща народа да продължава да се надява на Идващия, Който щеше да издигне славно царство и да изгони всеки потисник. Той се постара да окуражи своите слушатели, като им повтори доказателствата, че е наближило идването на Месия. Описа славата на Неговото идване, като подчерта мисълта, че Той ще се появи начело на армии, за да освободи Израил.

Когато в синагогата присъстваше равин, очакваше се той да изнесе проповедта, а който и да е от израилтяните би могъл да прочете нещо от книгите на пророците. Тази събота Исус бе поканен да участва в службата. Той “стана да чете. И подадоха Му книгата на пророк Исая” (*Лука* 4:16,17). Писанието, което Той прочете, се отнасяше за Месия.

“Духът на Господа е на Мене, защото Той Ме е помазал да благовестявам на сиромасите. Прати Ме да проглася освобождение на пленниците и прогледване на слепите; да пусна на свобода угнетените; да проглася благоприятната Господня година.”

“И като затвори книгата, върна я на служителя и седна, а очите на всички в синагогата бяха впити в Него- И всички Му засвидетелстваха, чудещи се на благодатните думи, които излизаха из устата Му” (*Лука* 4:20-22).

Исус застана пред народа като живо свидетелство на пророчеството за самия Себе Си. Обяснявайки думите, които прочете, Той заговори за Месия като утешител на потиснатите, освободител на пленниците, лечител на измъчените и като Този, Който възстановява зрението на слепите и разкрива на света светлината на истината. Неговото впечатляващо държане и чудната важност на думите Му развълнуваха слушателите с непозната за тях сила. Вълната на Божественото влияние събори всяка преграда. Подобно на Мойсей те видяха Невидимия. Когато сърцата им бяха раздвижени от Светия Дух, откликнаха с пламенно “амин” и с възхвала на Господа.

Но когато Исус съобщи: “Днес се изпълни това писание във вашите уши”, те внезапно насочиха мислите си към себе си и към претенциите на Този, Който се обръщаше към тях. Те, израилтяните, децата на Авраам, бяха представени като в робство. Към тях се обръщаха като към затворници, които трябваше да бъдат освободени от силата на злото, като живеещи в тъмнина и

нуждаещи се от светлината на истината. Гордостта им бе засегната и страховете им се надигнаха. Думите на Исус означаваха, че делото Му за тях беше съвсем различно от онова, което желаеха. Делата им трябваше да бъдат изследвани отблизо. Въпреки своята стриктност във външните церемонии, те се отдръпнаха от тези ясни, всепроникващи очи.

"Кой е този Исус?" - попитаха. Този, Който си бе присвоил славата на Месия, бе синът на един дърводелец, работил своя занаят с баща Си Йосиф. Бяха Го виждали да се труди упорито, да се изкачва и да слиза по хълмовете. Познаваха братята и сестрите Му, познаваха Неговия живот и труд. Бяха Го виждали как се развива от детство към юношество и от юношество към мъжество. Макар че животът Му беше безупречен, не искаха да повярват, че Той е Обещаният.

Какъв контраст между Неговото учение за новото царство и това, което бяха слушали от своя старейшина! Исус не каза нищо за освобождението им от римляните. Те бяха слушали за Неговите чудеса и се бяха надявали, че силата Му ще бъде употребена в тяхна полза, но не видяха признак за такова намерение.

Като отвориха вратата на съмнението, сърцата им се закоравиха още повече след моментното омекване. Сатана бе решил тези слепи очи да не бъдат отворени този ден и вързаните в робство да не бъдат пуснати на свобода. С голяма сила работеше той, за да ги закрепи в неверието. А те не си даваха сметка за вече даденото знамение, когато бяха развълнувани от убеждението, че точно Този, Който се обърна към тях, бе техният Изкупител.

Но сега Исус им даде доказателство за Своята Божественост, като им разкри тайните им мисли. "Той им рече: Без друго ще ми кажете тая поговорка: Лекарю, изцери Себе Си; каквото сме чули, че става в Капернаум, стори го и тук в Своята родина. И пак рече: Истина ви казвам, че никой пророк не е приет в родината си. А казвам ви наистина, много вдовици имаше в Израиля в дните на Илия, когато се затвори небето за три години и шест месеца и настана голям глад по цялата земя. А нито при една от тях не бе изпратен Илия, а само при една вдовица в Сарепта Сидонска. Тъй също много прокажени имаше в Израил във времето на пророк Елисей, но никой от тях не бе очистен, а само сириецът Нееман" (Лука 4:23-27).

Чрез тази поредица от събития в живота на пророците Исус отговори на въпросите на Своите слушатели. На слугите, които Бог бе избрал за особена работа, не бе позволено да работят за ожесточени сърца и невярващ народ. Но тези, които имаха чувствителни сърца и силна вяра, бяха особено облагодетелствани от доказателствата за Неговата сила, дадени чрез пророците. В дните на Илия Израил се бе отдалечил от Бога. Израилтяните се държаха за греховете си и отхвърляха предупрежденията на Духа чрез Божиите вестители. Така те прекъснаха канала, чрез който Божиите благословения можеха да дойдат до тях. Господ подмина домовете на Израил и приюти Своя слуга в езическа земя при жена, която не принадлежеше към избрания народ. На тази жена бе оказана милост, защото последва светлината, която получи, и сърцето - се отвори за по-голямата светлина, която Бог - изпрати чрез Своя пророк.

По същата причина във времето на Елисей бяха подминати прокажените в Израил. Но Нееман - един езически благородник, бе верен в убежденията си за правото и бе почувствал голямата си нужда от помощ. Той бе в състояние да получи дарбите на Божията благодат. И не само бе очистен от проказата си, но и благословен със знание за истинския Бог.

Как стоим пред Бога - това зависи не от количеството на светлината, която сме получили, а от това как употребяваме онова, което имаме. Така дори езичниците, които избират правото, доколкото могат да го различат, са в по-благоприятно положение от тези, които имат голяма светлина и твърдят, че служат на Бога, но я пренебрегват и във всекидневния си живот противоречат на това, което изповядват.

Думите на Исус към слушателите в синагогата удариха техните себеоправдания в корена, разкривайки им горчивата истина, че се бяха отделили от Бога и проиграли правото си да бъдат Негов народ. Всяка дума проникваше в тях като нож. Яви се истинското им състояние. Сега презряха вярата, с която Исус най-напред ги бе вдъхновил. Не искаха да приемат, че Този, Който имаше беден и нисък произход, беше нещо повече от обикновен човек.

Неверието им породи омраза. Сатана ги завладя и в гнева си те започнаха да крещят против Спасителя. Оттеглиха се от Този, Чиято мисия бе да лекува и възстановява. Сега те изявиха качествата на погубителя.

Когато Исус говореше за благословенията, дадени на езичниците, ужасната национална гордост на слушателите Му се надигна и думите Му бяха заглушени от шумни гласове. Тези хора се гордееха, че пазят закона. Но сега, когато бяха засегнати предразсъдъците им, бяха готови да убиват. Събранието избухна и като хванаха Исус, изведоха Го от синагогата и излязоха извън града. Всички изглеждаха решени да Го погубят. Искаха да Го заведат до една пропаст, където да Го хвърлят надолу с главата. Крясъци и проклятия изпълваха въздуха. Някои захвърляха камъни по Него, когато изведнъж Той изчезна. Небесните вестители, изправени до Него в синагогата, Го придружиха и сред тази побеснялa тълпа. Те Го закриха от неприятелите Му и Го отведоха на безопасно място.

Така ангелите запазиха Лот и го изведоха в безопасност от Содом. Така закриляха Елисей в малкия планински град. Когато обкръжаващите хълмове бяха изпълнени с конете и колесниците на сирийския цар и с голямо множество въоръжени мъже, Елисей видя склоновете на близките хълмове покрити с армиите на Бога - коне и колесници от огън около Божия слуга.

Така през всички векове ангелите са били близко до Христовите верни последователи. Големият съюз на злото е готов да се хвърли срещу всички, които желаят да победят. Но Христос иска ние да гледаме към нещата, които не се виждат, небесните армии, обкръжаващи всички, които обичат Бога, за да ги освобождават. От какви опасности - видими или невидими - сме били опазвани чрез намесата на ангелите, няма да узнаем, докато в светлината на вечността не видим Божиите провидения. Тогава ще разберем как цялото небесно семейство е било заинтересувано за земното семейство и как вестители от Божия трон са придружавали стъпките ни ден след ден.

Когато в синагогата Исус прочете пророчеството, Той отмина последното определение за делото на Месия. Прочитайки думите: "да проглася благоприятната Господна година", пропусна фразата: "и деня на въздаянието от нашия Бог" (Исая 61:2). И това беше толкова истина, колкото и първата част на пророчеството, но Исус не отрече истината, като премълча. Точно това бе изразът, който слушателите Му обичаха да слушат най-много и който желаеха да бъде изпълнен. Изричаха присъди против езичниците, без да осъзнават, че собствената им вина е дори по-голяма от тяхната. Те самите, които имаха най-голяма нужда от милост, бяха готови да я откажат на езичниците. Денят, когато Исус застана сред тях в синагогата, бе единствената възможност да приемат призива на Небето. Онзи, Комуто "е угодно да показва милост" (Михей 7:18), с радост би ги спасил от падението, в което ги бяха въвлекли греховете им.

Но Исус не можеше да ги остави, без за сетен път да ги призове към покаяние. В края на службата Си в Галилея отново посети дома на Своето детство. Откакто беше отхвърлен тук, славата за Неговото проповядване и за чудесата Му бе изпълнила страната. Сега никой не можеше да отрече, че притежаваше сила, по-голяма от човешката. Народът в Назарет знаеше, че Той обикаляше да върши добро и да лекува всички, поробени от Сатана. Наоколо имаше цели села, където в нито една къща не можеше да се чуе стон от болест, защото Той бе минал през тях и бе излекувал всичките им болни. Милостта, открита във всяко дело на Неговия живот, свидетелстваше за Божественото Му помазване.

Отново, като слушаха думите Му, назаретяните бяха развълнувани от Божествения Дух. Но дори и сега не приеха, че Този мъж, отраснал сред тях, бе по-различен или по-велик от самите тях. Още се измъчваха от горчивия спомен, че докато бе твърдял, че е Обещаният, Той в действителност бе отрекъл, че имат място в Израил, защото им бе показал, че са по-малко угодни на Бога от един езичник и една езичница. И затова макар да питаха: "Откъде Този има тая мъдрост и тези велики дела?", не искаха да Го приемат като Божия Христос. Поради тяхното неверие Спасителят не можа да извърши много чудеса сред тях. Само няколко сърца се отвориха за Неговото благословение и Той с нежелание се отдалечи, за да не се върне никога.

Неверието, веднъж спотаено, продължи да владее хората в Назарет. То владееше и Синедриона, и народа. За свещениците и народа първото отхвърляне на проявата на сила от Светия Дух бе началото на края. За да докажат, че първоначалната им съпротива е била правилна, продължиха да недоволстват от думите на Христос. Отхвърлянето на Духа стигна своята кулминация на Голготския кръст, когато техният град бе унищожен и народът - разпръснат по четирите края на земята.

О, как копнееше Христос да открие на Израил скъпоценните съкровища на истината! Но тяхната духовна слепота бе такава, че бе невъзможно да им бъдат разкрити истините за Неговото царство. Придържаха се към своите вярвания и ненужни церемонии, докато небесната истина чакаше да я приемат. Изразходваха парите си за плява, докато Хлябът на живота беше така близо до тях. Защо не отидоха при Божието слово и не го изследваха внимателно, за да разберат дали грешаха? Старозаветните писания разкриваха

ясно всяка подробност от Христовата служба и отново, и отново Той им цитира пророците, като заяви: "Днес се изпълни това писание във вашите уши." Ако те бяха изследвали искрено Писанията, подлагайки своите теории на изпита на Божието слово, нямаше да има нужда Исус да ги укорява за непокаяние. Нямаше да заяви: "Ето, оставя се вам домът ви пуст" (13:35 Лука 13:35). Те можеха да се запознаят с доказателствата за Неговото месианство и бедствието, което щеше да превърне гордия им град в развалина, можеше да се избегне. Но умовете на евреите се бяха свили от безумната им мания за величие. Уроците на Христос разкриваха недостатъците на характера им и изискваха покаяние. Ако бяха приели Неговото учение, начинът им на живот щеше да бъде променен и техните най-скъпи надежди щяха да бъдат изпълнени. За да бъдат почетени в небето, трябваше да пожертват почитта на човеците. Ако се бяха подчинили на думите на този нов равин, трябваше да се възпротивят на мненията на великите мислители и учители от своето време.

Истината не бе популярна в дните на Христос. Не е популярна и днес. Била е непопулярна винаги, откакто Сатана пръв даде на човека неистината и подправената истина, като му представи басни, водещи към себеиздигане. Не срещаме ли и денс теории и доктрини, които не се основават на Божието слово? Хората клонят към тях така упорито, както и евреите към своите традиции.

Еврейските водачи бяха обладани от духовна гордост. Желанието им да прославят себе си се изразяваше дори в службата в светилището. Обичаха най-представителните места в синагогите, обичаха поздравленията по пазарите и се ласкаеха да чуват титлите си, изговаряни от човешки устни. Колкото повече западаше истинското благочестие, толкова по-ревниви ставаха за своите традиции и церемонии.

Поради това, че разумът им бе помрачен от егоистични предразсъдъци, те не можаха да съчетаят силата на Христовите убедителни думи със смирението на Неговия живот. Не оцениха факта, че истинското величие може да мине без външен показ. Бедността на този Човек изглеждаше напълно несъвместима с Неговото твърдение, че е Месия. Питаха се: "Ако Той беше това, което твърди, че е, защо е така непретенциозен? Щом можеше да се задоволи без мощта на армии, тогава какво щеше да стане с народа им? Как можеше силата и славата, така дълго очаквани, да направят народите подвластни на града на евреите? Свещениците не бяха ли поучавали, че Израил трябваше да управлява всички хора по земята? И възможно ли беше великите религиозни учители да грешат?"

Но евреите не отхвърлиха Христос само защото липсваше външна слава в Неговия живот. Той бе въплъщение на чистотата, а те бяха нечисти. Живеейки сред тях, Той бе пример на безупречна честност. Изрядният Му живот проникваше със светлината си в сърцата и откриваше тайните им. Искреността Му разкриваше тяхната неискреност. Чрез нея се изявяваше празнотата на претенциозната им набожност и нечестието им се разкриваше в най-ужасния му характер. Такава светлина не бе добре дошла за тях.

Ако Христос бе привлякъл вниманието на фарисеите и бе възхвалил тяхната ученост и набожност, щяха да Го посрещнат с радост. Но когато

говореше за небесното царство като изливане на милост към цялото човечество, Той представи една страна на религията, която те не можеха да понасят. Личният им пример и учение никога не са представяли службата на Бога желана. Когато видяха Исус да обръща внимание точно на хората, които те мразеха и отхвърляха, това възбуди най-злите страсти на гордите им сърца. Въпреки хвалбите, че под ръководството на "Лъва, Който е от Юдовото племе" (Откр. 5:5) Израил трябваше да бъде издигнат до върховенство над всички народи, биха могли по-скоро да понесат разочарованието от амбициозните си надежди, отколкото Христовия укор против греховете им и изобличението, което чувстваха дори само от присъствието на Неговата чистота.

25. *Призивът край езерото*

Тази глава е основана на Матей 4:18-22; Марко 1:16-20; Лука 5:1-11.

Зазоряваше се над Галилейското езеро. Учениците, уморени от безплодните усилия през нощта, все още бяха в рибарските си лодки. Исус дойде да прекара един спокоен час на брега. В ранната утрин се надяваше да си почине малко от множествата, които Го следваха ден след ден. Но скоро около Него започнаха да се събират хора. Броят им бързо нарастваше, така че Той бе притиснат от всички страни. През това време учениците доплуваха с ладията до брега. За да избегне натиска от множеството, Исус скочи в лодката на Петър и го помоли да я отдалечи малко от брега. Така можеше да бъде виждан по-добре и чут от всички. От лодката Той започна да поучава множеството народ на брега.

Каква гледка бе това за ангелите! Техният славен Предводител седеше в рибарска лодка, тласкана насам-натам от неспокойните вълни, и провъзгласяваше добрите вести за спасение на слушащата тълпа, струпала се край брега! Почетеният от Небето изявяваше великите неща на Своето царство на открито, пред простия народ. И все пак нямаше по-подходяща сцена за Неговото дело. Езерото, планините, околните поля, слънчевата светлина, която обливаше земята - всичко това илюстрираше уроците Му и завладяваше умовете. А нито един от Христовите уроци не остана безплоден. Всяка вест от устните Му влизаше в душите като слово на вечен живот.

Множеството на брега се увеличаваше с всеки изминал момент. Възрастни хора, опиращи се на бастуните си, отрудени селяни от полята, рибари, оставили тежкия труд в езерото, търговци и равини, богати и учени, стари и млади носеха своите болни и страдащи и се притискаха да чуят думите на Божествения Учител. Тези сцени пророкът бе видял отнапред, когато бе писал: "Завулоновата земя и Нефталимовата земя край езерото отвъд Йордан, езическа Галилея; людете, които седяха в тъмнина, видяха голяма светлина. И на ония, които седяха в страната на мрачната сянка, на тях изгря светлина."

Докато говореше на множеството, застанало на бреговете на Генисарет, Исус в проповедта Си имаше предвид и други слушатели. Гледайки напред през вековете, Той видя Своите верни в затвори и в съдилища, в изкушения, в

самота и нещастия. Всяка сцена на радост, борба и трудности бе открита пред Него. Думите Му, изговорени пред събралите се, бяха отправени и към други души. Те трябваше да стигнат до тях като вест на надежда в изпитанията, на утеха в скърбите и на небесна светлина в мрака. Чрез Светия Дух гласът, който говореше от рибарската лодка в Галилейското езеро, щеше да звучи до края на времето, вдъхвайки мир в човешките сърца.

Като свърши проповедта Си, Исус покани Петър да отплува навътре и да хвърли мрежата. Но Петър бе обезверен. Цяла нощ не бе хванал нищо. През самотните часове си бе мислил за съдбата на Йоан Кръстител, който линееше сам в затвора. Мислил си бе за бъдещето на Исус и на Неговите последователи, за слабия успех на мисията в Юдея и за омразата на свещениците и равините. Дори в своя занаят се беше провалил. Като гледаше празните мрежи, бъдещето му изглеждаше тъмно и безнадеждно. "Учителю - каза той, - цяла нощ се трудихме и нищо не уловихме. Но по Твоята дума ще хвърля мрежите."

Нощта бе най-благоприятното време за риболов с мрежи в бистрите води на езерото. След като цяла нощ се бяха трудили безуспешно, напразно беше да хвърлят мрежата и през деня. Но Исус бе дал заповедта и любовта към Учителя накара учениците да се подчинят. Симон и брат му заедно спуснаха мрежата. Когато се опитаха да я извадят, в нея имаше толкова много риба, че започна да се къса. Принудени бяха да повикат на помощ Йоан и Яков. Когато уловът бе осигурен, двете лодки бяха така натоварени, че имаше опасност да потънат.

Но Петър не го беше грижа сега за лодките и за товара им. Това чудо над всички други, на които той бе свидетел, му откри Божествената сила. Той видя Исус като Този, Който държи природата във властта Си. Присъствието на Божеството му разкри собствената несвятост. Завладяха го любов към Учителя, срам от собственото му неверие, благодарност за снизхождението на Христос и, повече от всичко друго, чувство за собствената му нечистота в присъствието на Безкрайната Чистота. Докато другарите му изваждаха съдържанието от мрежата, Петър падна в нозете на Спасителя с възгласа: "Иди си от мене, Господи, защото съм грешен човек."

Същото присъствие на Божествена святост бе накарало и пророк Даниил да падне като мъртъв пред Божия ангел. Той каза: "- не остана сила в мене, защото енергията ми се обърна в тлеене, та останах безсилен." Така и Исая, когато видя славата на Господа, възкликна: "Горко ми, защото загинах, понеже съм човек с нечисти устни и живея между люде с нечисти устни, понеже очите ми видяха Царя, Господа на силите" (Даниил 10:8; Исая 6:5). Човешкото естество със своята слабост и грях застана в контраст със съвършенството на Божеството и Петър почувства цялата си недостатъчност и несвятост. Така е ставало с всички, на които е било дадено да вникнат в Божието величие и сила.

Петър възкликна: "Иди си от мене, Господи, защото съм грешен човек." Но падна в нозете на Исус, чувствайки, че не може да се отдели от Него. Спасителят отговори: "Не бой се, отсега човеци ще ловиш." След като Исая бе видял Божията святост и недостойнството си, му бе поверена Божествената вест. Така беше и с Петър. След като бе доведен до себеотричане и зависимост от Божията сила, той прие призива да работи за Христос.

Дотогава никой от учениците не се бе присъединил напълно като сътрудник на Исус. Те бяха свидетели на много от чудесата Му и слушаха учението Му, но не бяха оставили напълно предишните си занятия. Затварянето на Йоан Кръстител бе тежко разочарование за всички тях. Ако резултатът от мисията на Йоан бе такъв, можеха да имат малка надежда в своя Учител. При това всички религиозни водачи се бяха сдружили против Него. При тези обстоятелства за тях бе облекчение да се върнат за кратко време към риболова. Но сега Исус ги повика да оставят досегашния си начин на живот и да обединят интересите си с Него. Петър прие този зов. Наближавайки брега, Исус каза на другите трима ученици: "Вървете след Мене и Аз ще ви направя да станете ловци на човеци." Те веднага оставиха всичко и Го последваха.

Преди да им каже да оставят мрежите и рибарските си лодки, Исус им даде уверението, че Бог ще задоволи нуждите им. Използването на Петровата лодка за делото на евангелието бе богато възнаградено. Този, Който е "богат към всички, които Го призовават", е казал: "Давайте и ще ви се дава, добра мярка, натъпкана, стърсена, препълнена ще ви дават- " (Римл. 10:12; Лука 6:38). С тази мярка бе възнаградил Той службата на ученика. И всяка жертва, която е отдадена в служба на Него, ще бъде възнаградена според "премногото богатство на Своята благодат" (Еф. 2:7).

През тази тъжна нощ в езерото, отделени от Христос, учениците бяха силно потиснати от неверието и уморени от безплодните си усилия. Но присъствието Му запали тяхната надежда и им донесе радост и успех. Така е и с нас. Без Христос нашата работа е безплодна и е лесно да ни завладее недоверие и да изразим недоволство. Но когато Той е близо до нас и работим под Неговото ръководство, тогава се радваме на доказателството на силата Му. Делото на Сатана е да обезкуражи душата, а Христовото дело - да я вдъхнови с вяра и надежда.

И един по-дълбок урок предаде това чудо на учениците, а също и на нас: че Този, Чието слово можа да събере рибите от езерото, може да повлияе и върху човешките сърца и да ги привлече с връзките на Своята любов, така че служителите Му да станат "ловци на човеци".

Тези галилейски рибари бяха скромни и необразовани хора, но Христос - светлината на света, беше във висша степен способен да ги подготви за поста, който им бе избрал. Спасителят не презираше образованието, защото, когато бъде повлияно от Божията любов и посветено на Неговата служба, е благословение. Но Той подмина мъдрите хора от Своето време, защото бяха самонадеяни, не можеха да съчувстват на страдащото човечество и да станат сътрудници на Човека от Назарет. В слепия си фанатизъм те презряха поучението от Христос. Господ Исус търси съучастието на онези, които ще бъдат живи проводници на Неговата благодат. Първото нещо, което трябва да научат всички желаещи да станат съработници на Бога, е урокът да не се уповават на себе си. Тогава ще са готови да отразяват Христовия характер. Това не се постига с образование в най-престижните училища. То е плод на мъдростта, придобита единствено от Божествения Учител.

Исус избра необразовани рибари, защото те не бяха научени на традициите и погрешните обичаи на своето време. Бяха хора с природни

способности, скромни и приемащи поучение - хора, които Той можеше да ги подготви за Своето дело. В обикновените прослойки има много хора, търпеливо извършващи всекидневния си тежък труд, без да осъзнават, че притежават възможности, които, ако бъдат изявени, биха ги изравнили с най-издигнатите в света. Необходимо е докосването на една умела ръка да събуди тези спящи способности. Такива хора Исус призова да Му станат съмишленици и им даде привилегията да общуват с Него. Никога и най-великите в света не са имали подобен Учител. Когато учениците завършиха обучението си при Спасителя, не бяха вече невежи и некултурни. По ум и по характер станаха като Него и хората познаха, че са били с Исус.

Най-висшата задача на образованието не е просто да даде знание, а да придаде животворна енергия, получена от контакта на ум с ум, на душа с душа. Само животът може да породи живот. Тогава каква привилегия беше за тях да бъдат три години във всекидневен контакт с Божествения живот, от който изтичаше всеки животодаващ импулс за благословение на света! Повече от всички свои приятели възлюбеният ученик Йоан се предаде на силата на тази чудна любов. Той казва: "- животът се яви и ние видяхме и свидетелстваме, и ви възвестяваме вечния живот, който беше в Отца и се яви нам- " "- приехме от Неговата пълнота и благодат върху благодат" (1Йоаново 1:2; Йоан 1:16).

Апостолите на нашия Господ нямаха с какво да се прославят. Очевидно бе, че успехът на труда им се дължеше единствено на Бога. Животът на тези мъже, усъвършенстваните им характери и могъщото дело, което Бог извърши с тях, са свидетелство, че може да го извърши с всички, които приемат поучение и са Му послушни.

Обичащият най-много Христос, ще извърши и най-много добри дела. Няма граница за полезността на човека, който, като отстрани егоизма си, дава място в своето сърце за работата на Светия Дух и заживява напълно посветен на Бога. Ако хората издържат на необходимата дисциплина, без да се оплакват или да отслабват насред пътя, Бог ще ги поучава час след час, ден след ден. Той копнее да разкрие Своята благодат. Отстрани ли Неговият народ пречките, Той ще излее спасителни води в изобилни потоци чрез човешки проводници. Ако скромните хора бяха окуражавани да извършват всичките добрини, които могат, ако нямаше ръце, които да ги задържат и които да потискат техния жар, то за Христос би имало стотици работници там, където сега има един.

Бог взема хората такива, каквито са, и ги подготвя за Своята служба, ако Му се предадат. Божият Дух, приет в душата, ще оживотвори всичките им способности. Под водачеството на Светия Дух умът, безрезервно предаден на Бога, се развива хармонично и е подкрепен, за да разбере и изпълни Божиите изисквания. Слабият, колеблив характер се променя в силен и устойчив. Постоянното себепредаване установява такава близка връзка между Исус и ученика Му, че християнинът става като Него по ум и характер. Чрез връзката с Христос той ще има по-ясни и по-обхватни възгледи. Разсъждението му ще бъде по-проницателно и разумът му - по-уравновесен. Който копнее да служи на Христос, така се повлиява от живителната сила на Слънцето на правдата, че става способен да принася плод за слава на Бога.

Хора с най-високо образование в областта на изкуствата и науките са научили безценни уроци от скромни християни, пренебрегнати от света като неучени. Но тези неучени са придобили образование в най-висшето от всички училища. Те са седели са до нозете на Този, Който говореше, както "никога човек не е говорил".

25.В Капернаум

В Капернаум Исус прекарваше интервалите между Своите пътувания из страната и този град бе известен като "Неговия град". Бе разположен на брега на Галилейското езеро, до красивата Генисаретска долина.

Ниското разположение на езерото придава на равнината, която обкръжава неговите брегове, мек южен климат. Тук в дните на Христос имаше палмови и маслинени дървета, овощни градини и лозя, зелени ниви и ярки цветя в богато разнообразие, всички напоявани от живителните потоци, извиращи от скалите. Бреговете на езерото и близките хълмове, които го заобикаляха, бяха осеяни с градове и села. Езерото бе изпълнено с рибарски лодки. Навсякъде кипеше труд и оживление.

Самият Капернаум бе удобен център за делото на Спасителя. Разположен на пътя от Дамаск за Ерусалим и Египет и към Средиземно море, той бе голям кръстопът. Хора от много земи минаваха през него и отсядаха да починат в странноприемниците му. Тук Исус можеше да срещне лица от всеки народ и ранг, богати и високопоставени, както и бедни и смирени, и уроците Му щяха да бъдат разнесени в други страни, в много домове. Щеше да бъде предизвикано изследването на пророците, вниманието щеше да бъде насочено към Спасителя и мисията Му щеше да се изяви на света.

Независимо от противодействието на Синедриона, народът с готовност очакваше развитието на Исусовата мисия. Цялото Небе бе развълнувано от интерес. Ангели приготвяха пътя за Неговата служба, раздвижвайки човешките сърца и притегляйки ги към Спасителя.

В Капернаум за Христовата сила бе свидетелствал синът на благородника, който бе излекуван. Високопоставеният служител и неговото домочадие с радост говореха за вярата си. Когато се разбра, че самият Учител бе сред тях, целият град се развълнува. Множества се тълпяха при Исус. В събота хората се струпаха в синагогата, като много от тях трябваше да се върнат, защото не можаха да влязат вътре.

Всички, които чуха Спасителя, "учудваха се на учението Му, защото Неговото слово беше с власт". "Защото ги поучаваше като един, който има власт, а не като техните книжници" (4:32 7:29 Лука 4:32; Матей 7:29). Учението на книжниците и старейшините бе студено и формално като урок, научен наизуст. За тях Божието слово нямаше жизнена сила. Собствените им идеи и традиции бяха заместили Неговото учение. В обичайния цикъл от служби те претендираха, че обясняват закона, но никакво вдъхновение от Бога не вълнуваше сърцата им или сърцата на техните слушатели.

Исус не се занима с различните спорни въпроси между евреите. Неговата работа бе да представи истината. Думите Му хвърляха поток от

светлина върху ученията на патриарсите и пророците и писанията се разкриваха на хората в нова светлина. Никога преди слушателите не бяха проникнали така дълбоко в значението на Божието слово.

Исус посрещаше хората на тяхната собствена почва като човек, който познава трудностите им. Той изявяваше красотата на истината, като я представяше по най-пряк и прост начин. Учението Му бе чисто и ясно като течащ поток. Гласът Му бе като музика за слушалите монотонните поучения на равините. Но макар учението Му да бе просто, Той говореше с авторитет. Тази черта на Неговото учение бе в контраст с учението на всички други учители. Равините говореха със съмнение и колебливост, сякаш Писанията можеха да бъдат тълкувани, за да обясняват напълно противоположни неща. Слушателите им попадаха всеки ден във все по-голяма несигурност. А Исус поучаваше върху Писанията с безспорен авторитет. За каквото и да говореше, излагаше нещата с властта на човек, на чиито думи не можеше да се противоречи.

И все пак, Той бе по-скоро сериозен, отколкото страстен говорител, който има определена цел пред себе си. Разкриваше действителностите на вечния живот. Във всяка тема разкриваше Бога. Исус се стремеше да премахне заслепението, което държи хората погълнати от земни грижи. Поставяше нещата от живота в тяхната истинска връзка, като подчинени на нещата с вечна стойност. Но не пренебрегваше важността им. Учеше, че небето и земята са свързани и че знанието за Божествената истина подготвя хората да изпълнят по-добре задълженията си във всекидневния живот. Говореше с познаване за Небето, като съзнаваше връзката Си с Бога и признаваше единството Си с всеки член на човешкото семейство.

Неговите вести на милост бяха разбираеми за слушателите. Той знаеше "как да помогне с дума на уморения" (50:4 Исая 50:4), защото благодатта се изливаше на устните Му, за да предава на хората по най-привлекателен начин съкровищата на истината. Отнасяше се тактично към изпълнените с предразсъдък умове и ги изненадваше с илюстрациите, които печелеха вниманието им. Достигаше до сърцето чрез нагледни уроци. Примерите Му бяха от всекидневния живот и макар че бяха прости, съдържаха удивителна дълбочина. Птичките във въздуха, кремовете в полето, семената, овчарят и овцете - с тези предмети Христос илюстрира безсмъртни истини. И винаги след това, когато слушателите видеха същите неща в природата, си спомняха думите Му. Христовите илюстрации постоянно повтаряха уроците Му.

Христос никога не ласкаеше хората. Никога не каза нещо, с което да разпали въображението им, нито ги похвали за техните умни изобретения, но задълбочените и без предразсъдъци мислители приеха Неговото учение и откриха, че то поставя мъдростта им на изпит. Чудеха се на духовната истина, изразена с най-прост език. И най-високообразованите бяха очаровани от Исусовите думи, а неуките винаги се възползваха от тях. Той имаше вест и за неграмотния и дори езичниците разбраха, че имаше вест и за тях.

Нежното Му съчувствие докосваше целебно уморените и тревожни сърца. Дори сред буйството на разярените неприятели Той бе обкръжен от атмосфера на мир. Красотата на Неговото изражение, добротата на характера

Му и повече от всичко - любовта, изразена в погледа и гласа Му, привличаха всички, които не бяха закоравели в неверие. Ако не бе благият Му и съчувстващ дух, който се излъчваше от всеки Негов поглед и дума, Той не би привличал множествата. Нещастните, които идваха, чувстваха, че Христос свързва Своя интерес с техния като верен и мил приятел и желаеха да знаят повече за истините, които поучаваше. Небето се бе снишило ниско. Хората копнееха да са по-близо до Него, за да може утехата на любовта Му да ги съпътства винаги.

Исус наблюдаваше с дълбоко внимание променящите се лица на Своите слушатели. Лицата, които изразяваха интерес и радост, Го изпълваха с голямо задоволство. Спасителят беше щастлив, когато стрелите на истината проникваха в душата, разрушавайки бариерите на егоизма, пораждайки смирение и най-накрая благодарност. Когато очите Му преминаваха над слушащите Го тълпи и Той познаеше сред тях хората, които бе виждал и преди, лицето Му просветваше от радост. Прозираше в тях надеждни поданици на Своето царство. Когато истината, изговорена ясно, докоснеше някой любим идол, забелязваше промяната на израза, студения отблъскващ поглед, който пречеше на светлината да проникне вътре. Когато виждаше хората да отхвърлят вестта на мир, това пронизваше дълбоко сърцето Му.

В синагогата Исус говори за царството, което бе дошъл да установи, и за Своята мисия да освободи пленниците на Сатана. Но бе прекъснат от вик на ужас. Един безумен се втурна сред хората, крещейки: "Остави ни! Какво имаш Ти с нас, Исусе Назарянине? Нима си дошъл да ни погубиш? Познавам Те Кой Си, Светий Божий!"

Всички се смутиха и разтревожиха. Вниманието на народа бе отвлечено от думите на Христос. С тази цел Сатана доведе жертвата си в синагогата. Но Исус забрани на демона, казвайки: "Млъкни и излез от него! И когато дяволът го хвърли насред, излезе от него, без да го увреди."

Умът на нещастния страдалец бе помрачен от Сатана, но в присъствието на Спасителя лъч от светлина проникна през тъмата. Копнежът за свобода от властта на Сатана се бе пробудил в него, но демонът се противеше на Христовата сила. Когато човекът се опита да призове Исус на помощ, дяволският дух сложи думи в устата му и той извика в агония от страх. Обхванатият от демони разбираше отчасти, че бе в присъствието на Един, Който би могъл да го освободи, но когато се опита да се досегне до тази могъща ръка, друга воля го задържа, влагайки други думи в устата му. Конфликтът между силата на Сатана и желанието на безумния за свобода бе ужасен.

Този, Който победи Сатана в пустинята на изкушението, застана лице срещу лице със Своя неприятел. Демонът употреби цялата си сила, за да запази властта върху жертвата. Да загуби позиция тук, означаваше да отстъпи победата на Христос. Изглеждаше, че измъчваният човек ще изгуби живота си в битката с неприятеля, който бе сломил мъжеството му. Но Спасителят проговори с власт и освободи пленника. И обхванатият от демони човек застана пред учудения народ щастлив в свободата си, владеещ себе си. Дори демонът бе засвидетелствал Божествената сила на Спасителя.

Човекът възхвали Бога за своето освобождение. Очите, които толкова време бяха блестели с безумен огън, сега грееха с интелигентност, облени с

благодарни сълзи. Хората онемяха от почуда. Веднага щом можаха отново да проговорят, възкликнаха, казвайки си един на друг: "Що е това? Едно ново учение! С власт заповядва и на нечистите духове и те Му се покоряват!" (1:27 Марко 1:27).

Тайната причина за бедата, която бе направила този човек страшна гледка за приятелите му и бреме за самия него, бе в собствения му живот. Той бе пленен от удоволствията на греха и бе решил да превърне живота си в един голям карнавал. Не бе и сънувал, че ще стане ужас за хората и укор за семейството си. Смяташе, че може да прекарва времето си в невинни лудории. Но веднъж тръгнали по пътя надолу, стъпките му започнаха бързо да се ускоряват. Невъздържание и излишества преобразиха благородните черти на естеството му и Сатана го завладя напълно.

Угризенията дойдоха твърде късно. Когато поиска да пожертва и богатство, и удоволствия, за да възстанови отново изгубения си човешки образ, се оказа вече безпомощен в прегръдките на злия. Той бе застанал на територията на неприятеля и Сатана бе обсебил всичките му способности. Изкусителят го бе примамил с много очарователни предложения, но след като нещастният човек бе вече в негова власт, демонът стана безпощаден в своята жестокост и страшен в гневните си атаки. Така ще бъде и с всички, които се поддадат на злото. Привлекателните удоволствия в началото завършват в мрака на отчаянието или в лудостта на една съкрушена душа.

Същият зъл дух, който бе изкушавал Христос в пустинята и бе завладял безумния в Капернаум, държеше във властта си невярващите евреи. Но пред тях той си придаваше вид на благочестие, като се опитваше да ги измами, да им подскаже мотиви, за да отхвърлят Спасителя. Тяхното състояние беше дори по-безнадеждно от това на безумния, защото те не чувстваха нужда от Христос и затова Сатана ги държеше здраво във властта си.

Времето на Христовата служба сред хората беше и време на голяма активност на тъмните сили. В продължение на векове Сатана с неговите ангели се мъчеше да придобие власт над телата и душите на хората, да ги въвлече в грях и в страдание. За всички тези нещастия той обвиняваше Бога. Исус разкриваше на хората Божия характер. Той разбиваше силата на Сатана и освобождаваше пленниците му. Нов живот, любов и сила от небето съживяваха сърцата на хората и Князът на злото бе предизвикан да се пребори с превъзходството на Неговото царство. Сатана събра всички свои сили и пречеше на Христовото дело на всяка стъпка.

Така ще бъде във великата последна борба между правдата и греха. Докато върху учениците на Христос ще се спускат от небето нов живот и светлина, нов живот ще блика и отдолу, даващ сила на последователите на Сатана. Всичко на земята е в напрежение. С хитрост, спечелена през вековете на борба, Князът на злото работи преобразен. Той се явява облечен като ангел на светлината и мнозина "ще слушат измамителни духове и бесовски учения" (1Тимотей 4:1).

В дните на Христос водачите и учителите на Израил бяха безсилни да се противопоставят на делото на Сатана. Те бяха пренебрегнали единствените средства, чрез които можеха да устоят на злите духове. Със Словото Божие

Христос надви Лукавия. Водачите на Израил твърдяха, че проповядват Божието слово, но те го бяха изследвали само за да подкрепят своите традиции и човешки наредби. Чрез тълкуването си изразяваха неща, които Бог не бе дал никога. Техният мистицизъм направи неясно изясненото от Бога. Обсъждаха незначителни подробности, а практически отхвърляха най-съществените истини. По този начин неверието бе посято широко. Божието слово бе лишено от силата си и злите духове действаха според волята си.

Историята се повтаря. С отворена Библия и претенции, че зачитат нейното учение, много религиозни водачи в нашето време унищожават вярата в нея като Слово Божие. Те са заети с дисекция на думата и поставят собствените си мнения над най-ясните изявления. В ръцете им Божието слово губи своята животворяща сила. Ето защо неверието избуява и нечестието се разпространява широко.

Когато Сатана подкопае вярата в Библията, той насочва хората към други източници на светлина и сила. Точно по този начин той успява да се вмъкне. Онези, които отхвърлят ясните учения на Писанията и убедителната сила на Светия Божи Дух, поканват демоните да ги овладеят. Критикарството и спекулацията с Писанията, отворили път за спиритизма и теософията - тези модерни форми на древното езичество, се установиха дори в църквите, които се наричат с името на нашия Господ Исус Христос.

Редом с проповядването на евангелието работят и агенти, които са само медиуми на лъжливи духове. Много хора се захващат с тях просто от любопитство, но като виждат доказателства за действието на сила, по-голяма от човешката, се увличат все повече, докато ги обземе воля, по-силна от тяхната. Човек не може да избяга от тази тайна сила.

Защитата на душата беше съкрушена. Изчезва бариерата срещу греха. Когато човек отхвърли веднъж ограниченията на Божието слово и на Неговия дух, никой не знае до каква дълбочина може да стигне деградацията му. Таен грях или силна страст могат да го държат в плен така безпомощен, както бе обхванатият от бесове в Капернаум. Но състоянието му не е безнадеждно.

Средството, с което можем да победим злия, е същото, с което и Христос победи - силата на Словото. Бог не владее умовете ни без наше съгласие. Но ако желаем да знаем и да вършим Неговата воля, за нас се отнасят и обещанията: "И ще познаете истината и истината ще ви направи свободни." "Ако иска някой да върши Неговата воля, ще познае дали учението е от Бога" (8:32 7:17 Йоан 8:32, 7:17). Чрез вяра в тези обещания всеки може да бъде освободен от примките на съгрешаването и от властта на греха.

Всеки е свободен да избере коя сила ще го управлява. Никой не е паднал толкова ниско, никой не е толкова долен, че да не може да получи освобождение чрез Христос. Обхванатият от демоните, вместо да се помоли, можа само да изговори думите на Сатана. Но бе чут неизговореният зов на сърцето му. Никой вик на нуждаещата се душа, макар и неизговорен с думи, няма да остане незабелязан. Онези, които ще се съгласят да влязат в заветна връзка с Бога в небето, не са оставени на силата на Сатана или на нечестието на своето собствено естество. Те са поканени от Спасителя: "Или нека се хване за силата Ми, за да се примири с Мене!" (Исая 27:5). Духовете на тъмнината ще се

борят за душата, която е още в тяхна власт, но ангели Божии ще оспорват властта им върху нея с побеждаваща сила. Господ казва: "Нима може да се отнеме користта от силния или да се отърват пленените от юнак? Но Господ така казва: Пленниците на силния ще се отнемат и користта ще се отърве от страшния, защото Аз ще се съдя с оня, който се съди с тебе, и ще спася чадата ти" (Исая 49:24,25).

Докато събраните в синагогата още не можеха да проговорят от учудване, Исус се оттегли в дома на Петър за малка почивка. Но тук също бе паднала сянка. Майката на Петровата жена лежеше болна от "силна треска". Исус отстрани болестта и болната стана да прислужва на Учителя и на Неговите ученици.

Вестите за делото на Христос се разпръснаха бързо из Капернаум. Поради страх от равините хората не се осмеляваха да дойдат, за да се лекуват в събота, но едва залязло слънцето зад хоризонта, настана голямо раздвижване. От домовете, от магазините, от пазарите обитателите на града се стекоха към скромното жилище, където се бе подслонил Исус. Болните бяха носени на носилки, други дойдоха, опиращи се на своите тояжки или подкрепяни от приятели, куцайки и пробивайки си бавно път към Спасителя.

Час след час идваха и си отиваха, защото никой не знаеше дали утре Лечителят щеше да е още сред тях. Никога дотогава Капернаум не бе свидетел на ден като този. Въздухът бе изпълнен с тържествуващи гласове и с викове на освобождение. Спасителят бе щастлив от радостта, която събуждаше. Когато наблюдаваше страданията на дошлите при Него, сърцето Му се вълнуваше от съчувствие и Той се радваше на Своята сила да ги възстанови в здраве и в щастие.

Докато не излекува и последния болен, Исус не престана да работи. Късно през нощта, когато множеството се разотиде, настана тишина и в дома на Симон. Дългият и изпълнен с вълнения ден бе отминал и Исус пожела да си почине. Но докато градът още бе потънал в сън, Спасителят "стана и излезе, и отиде в уединено място и там се молеше".

Така Исус прекарваше дните на земния Си живот. Често разпускаше учениците да посетят домовете си и да отпочинат, но нежно се възпротивяваше на техните усилия да Го откъснат от работата Му. Работеше усилено цял ден, като поучаваше невежите, лекуваше болните, даваше зрение на слепите, нахранваше множеството. Вечер или рано сутрин се уединяваше, отиваше в светилището на природата, за да общува със Своя Отец. Често прекарваше по цяла нощ в молитва и размисъл и се връщаше на разсъмване, за да започне работата Си сред народа.

Рано сутринта Петър и другарите му дойдоха при Исус и казаха, че народът в Капернаум вече Го търси. Учениците бяха горчиво разочаровани от приема, който бяха оказвали на Христос дотогава. Властите в Ерусалим Го търсеха да Го убият. Даже собствените Му съграждани се бяха опитали да отнемат живота Му. Но в Капернаум Той бе посрещнат с радост и ентусиазъм и надеждите на учениците се разпалиха отново. Може би сред тези обичащи свободата галилеяни щяха да се намерят хора, които да подкрепят новото

царство. Но с изненада чуха думите на Христос: "Да идем другаде, в близките градчета и там да проповядвам, защото за това Съм излязъл."

Сред възбудата, която тогава бе обхванала Капернаум, имаше опасност да бъде изгубена целта на Христовата мисия. Исус не се стремеше просто да привлече вниманието към Себе Си като чудотворец или като лечител от физически болести. Стараеше се да привлече хората като техен Спасител. Докато те бяха нетърпеливи, вярвайки, че трябва да дойде като цар, за да установи земно царство, Той желаеше да насочи мислите им от земното към духовното. Обикновеният светски успех би попречил на делото Му.

А и удивлението на безгрижната тълпа влияеше неприятно на духа Му. В живота Му нямаше и следа от себеизтъкване. Преклонението, което света отдава на пост, богатство, таланти бе чуждо на Човешкия Син. Исус не употреби нито едно от средствата, с които си служат хората, за да спечелят привързаност или уважение към себе си. Векове преди рождението Му съществуваше пророчеството: "Няма да извика, нито ще издигне високо гласа си, нито ще го направи да се чуе навън. Смазана тръстика няма да пречупи и замъждял фитил няма да угаси. Ще постави правосъдие според истината. Няма да отслабне, нито да се съкруши, догдето установи правосъдие на земята" (Исая 42:2-4).

Фарисеите се стремяха да се изтъкнат чрез своите съвестно изпълнявани церемонии, чрез показността на своето поклонение и чрез благодеянията си. Доказваха своята ревност към религията, като я правеха тема на обсъждане. Споровете между противопоставящи се секти с различни възгледи ставаха на висок глас и продължаваха дълго. Беше нещо обикновено човек да чуе по улиците яростен спор между учени законници.

Но животът на Исус бе в забележителен контраст с всичко това. Той не участваше нито в шумен спор, нито в богослужение за показ, нито в дело, целящо похвала. Христос беше скрит в Бога и Бог беше разкрит чрез характера на Сина Си. Към това откровение Исус желаеше да насочи умовете на народа и тяхното почитание.

Слънцето на Правдата не изгря на света с блясък, за да заслепи сетивата със славата Си. За Христос е писано: "Той ще се появи сигурно както зората" (Осия 6:3). Бавно и нежно дневната светлина огрява земята, изгонвайки сенките на тъмнината и събуждайки света за живот. Така изгря и Слънцето на правдата "с изцеление в крилата си" (Малахия 4:2).

27. *Ако искаш, можеш да ме очистиш"*

Тази глава е основана на Матей 8:2-4, 9:1-8,32-34; Марко 1:40-45, 2:1-12; Лука 5:12-28.

От всички болести, познати на Изтока, проказата бе най-ужасната. Нейното нелечимо и заразно естество и страшните последици върху жертвите - изпълваха със страх и най-смелия. Евреите я смятаха за наказание вследствие на извършен грях и я наричаха "удар", "Божи пръст". Проникваща дълбоко,

неподлежаща на изкореняване, смъртоносна, тя бе смятана за символ на греха. Чрез ритуалния закон прокаженият бе провъзгласяван за нечист. Подобно на човек, който вече е умрял, той бе отстраняван от обществото на хората. Каквото се докоснеше до него, ставаше нечисто. Въздухът се замърсяваше от дъха му. Ако някой биваше заподозрян, че страда от тази болест, трябваше да се представи на свещениците, за да го прегледат и да решат болен ли е. Провъзгласяха ли някого за прокажен, изолираха го от семейството му, отлъчваха го от обществото на вярващите в Израил и го осъждаха да общува само с хора, пострадали като него. Законът бе непреклонен в своето изискване. Дори царе и управители не правеха изключение. Ако цар се разболееше от тази ужасна болест, трябваше да предаде скиптъра и да се оттегли от обществото.

Прокаженият трябваше да носи проклятието на своята болест настрана от своите приятели и близки. Той бе задължен да оповестява публично за своята беда, да раздере дрехите си и да вика, за да предупреди всички да бягат от оскверняващото присъствие. Викът "Нечист! Нечист!", който идваше с печален тон от самотния изгнаник, бе предупреждение, пораждащо страх и отвращение.

В областта, където Христос служеше, имаше много от тези страдалци. Вестите за Неговото дело достигнаха и до тях, като запалиха искрицата на надежда. Но от дните на пророка Елисей такова нещо не бе се разчувало - човек, заразен от болестта, да се очисти. Те не се осмеляваха да очакват Исус да направи за тях нещо, което никога за никого не бе правено. Имаше обаче един, в чието сърце започна да се поражда вяра. Но човекът не знаеше как да достигне Исус. След като беше отблъснат от своите ближни, как можеше да се представи на Лечителя. Питаше се дали Христос би излекувал НЕГО. Ще благоволи ли да забележи един, за когото се смята, че страда от Божие наказание? Няма ли и Той като фарисеите и като лечителите дори да го презре и да го предупреди да бяга от обществото на хората? Човекът размисли за всичко, което бе чул да му разказват за Исус. Никой, който беше потърсил помощ от Него, не беше върнат. Злочестият човек реши да намери Спасителя. Макар и отлъчен от градовете, той можеше по някакъв начин да пресече Неговия път в планината или да го намери, когато поучава извън градовете. Трудностите бяха големи, но това беше единствената му надежда.

Прокаженият бе доведен до Спасителя. Исус проповядваше край езерото и хората бяха събрани около Него. Като стоеше настрана, човекът долови няколко думи от устата на Спасителя, видя Го да полага ръцете Си върху страдащите. Видя сакатите, слепите, парализираните и смъртно болните да се изправят здрави и да славят Бога за своето избавление. Вярата се укрепи в сърцето му. Той се приближи крачка по крачка до събраното множество. Ограниченията, които му бяха наложени, безопасността на хората и страхът, с който всички гледаха на него, бяха забравени. Мислеше само за блажената надежда да бъде излекуван.

Прокаженият представлява отвратителна гледка. Болестта е направила страшни белези и неговото разлагащо се тяло е потресаващо. Виждайки го, хората се отдръпват от ужас. Налитат един върху друг в стремежа си да

избягнат допира. Някои се опитват да му попречат да се доближи до Исус, ала напразно. Той нито ги вижда, нито ги чува. Не чува изразите им на отвращение. Вижда само Божия Син. Чува само гласа, който съживява с думи умиращите. Пробивайки си път, той се хвърля в нозете Му с вика: "Господи, ако искаш, можеш да ме очистиш!"

Исус отговори: "Искам, бъди очистен!" и постави ръката Си върху него (Матей 8:3).

В прокажения настъпи внезапна промяна. Плътта му стана здрава, нервите му - чувствителни, мускулите твърди. Грубата люспеста повърхност, характерна за проказата, изчезна и се появи мека лъскавина, подобна на тази върху кожата на здраво дете.

Исус поръча на човека да не разгласява за делото, което бе извършено, а направо да се представи в храма с приношение. Такова приношение не можеше да бъде прието, докато свещениците не прегледат човека и не го провъзгласят за напълно здрав. Колкото и да не желаеха, те трябваше да извършат тази служба. Не можеха да избягнат прегледа и решаването на случая.

Думите на Писанието показват с каква сериозност Христос внушаваше на хората необходимостта да не разгласяват и да вършат онова, което им е поръчал. "И Исус му каза: Гледай да не кажеш това никому, но за свидетелство на тях иди да се покажеш на свещеника и принеси дара, който Мойсей е заповядал." Ако свещениците узнаеха за излекуването на прокажения, омразата им към Христос можеше да ги подведе да издадат нечестна присъда. Исус пожела човекът да се представи в храма, преди слухове за чудото да стигнат дотам. Така щеше да се вземе непредубедено решение и на възстановения прокажен щеше да бъде позволено да се присъедини отново към семейството и приятелите си.

И други причини имаше предвид Христос, когато предупреди човека да не разгласява. Спасителят знаеше, че Неговите неприятели постоянно се стараеха да ограничат делото Му и да отдалечат хората от Него. Той знаеше, че лекуването на прокажения щеше да се разчуе надалеч. Мнозина болни от тази болест няма да използват подареното им здраве за благословение на себе си и на другите. А с привличането на прокажените към Себе Си Христос щеше да даде повод да бъде обвинен, че нарушава ограниченията на ритуалния закон. Така Неговото дело за проповядване на евангелието щеше да бъде спънато.

Случката оправда Христовото предупреждение. Много хора бяха видяли излекуването на прокажения и с нетърпение очакваха да научат решението на свещениците. Когато човекът се върна при своите приятели, там цареше голяма възбуда. Въпреки предупреждението на Исус, човекът не направи повече усилия да крие факта на своето лечение. Наистина това бе невъзможно да се скрие, но и прокаженият разгласи нашироко станалото. Смяташе, че Исус постави ограниченията пред него само от скромност и не спираше да разгласява за силата на този Велик Лекар. Не разбираше, че всяко такова изявление затвърждава решението на свещениците и старейшините да унищожат Исус. Излекуваният човек почувства, че дарът на здравето е много ценен. Той се наслаждаваше на силата на мъжеството и на връщането си в

семейството и в обществото и не можеше да се въздържи да не отдаде слава на Лекаря, който го бе направил отново здрав. Но неговата постъпка спъна делото на Спасителя. Той стана причина край Христос да се натрупват такива големи тълпи, че бе принуден да спре за известно време Своето дело.

Всяка постъпка от Христовата служба има дълбоки намерения. Тя съдържа повече, отколкото е самият акт. Подобен е случаят с прокажения. Макар Исус да служеше на всички, които идваха при Него, Той копнееше да благослови и тези, които не идваха. Като привлече бирниците, езичниците и самаряните, желаеше да привлече свещениците и учителите, които се бяха затворили в предразсъдъци и традиции. Използва всички средства, чрез които можеше да ги спечели. Като изпрати излекувания прокажен при свещениците, Той им даде свидетелство, предназначено да обезоръжи техните предразсъдъци.

Фарисеите твърдяха, че Христовото учение е против Мойсеевия закон. Но Той настави очистения прокажен да принесе жертва според закона и това бе достатъчно свидетелство за всички, които желаеха да бъдат убедени.

Водачите на Ерусалим бяха изпратили шпиони, та да намерят някаква причина да предадат Христос на смърт. Той отговори като им даде доказателство за Своята любов към човечеството, за почитта Му към закона и за силата Му да освобождава от грях и смърт. Така им засвидетелства: "И въздадоха Ми зло за добро и омраза за любовта Ми" (109:5 Пс. 109:5). Този, Който на планината даде предписанието: "Обичайте неприятелите си", сам приложи този принцип, като не върна "зло за зло или хула за хула, а напротив - благославяйте" (Матей 5:44; 1Петрово 3:9).

Същите свещеници, които осъдиха прокажения, освидетелстваха неговото излекуване. Тази присъда, произнесена и регистрирана публично, бе живо свидетелство за Христос и когато излекуваният човек се върна отново в обществото на израилевите поклонници според уверенията на свещениците, че върху него няма и петънце от болестта, самият той стана живо свидетелство за своя Благодетел. Представи радостно приношението си и възвеличи името на Исус. Свещениците бяха убедени в Божествената сила на Спасителя. Беше им дадена възможност да познаят истината и да се възползват от светлината. Отхвърлеха ли я, тя щеше да ги отмине и никога да не се върне при тях. Светлината бе отхвърляна от мнозина, но не бе дадена напразно. Много сърца бяха развълнувани, но това остана за известно време неизразено. По време на живота на Спасителя мисията Му сякаш предизвика малък отклик на любов сред свещениците и учителите, но след Неговото възнесение "голямо множество от свещениците се подчиняваха на вярата" (Деян. 6:7).

Делото на Христос относно излекуването на прокажения от ужасната болест е илюстрация на делото Му на очистване на душата от греха. Човекът, който бе отишъл при Него, беше "целият прокажен". Смъртоносната болест бе обхванала тялото му от край до край. Учениците се постараха да предпазят своя Учител от допир, защото, който се докоснеше до прокажен, също ставаше нечист. Но поставяйки ръката Си върху болния, Исус не се оскверни. Неговото докосване даде животворна сила. Проказата бе изчистена. Така е и с проказата на греха - дълбоко вкоренена, смъртоносна и неподдаваща се на очистване чрез

човешка сила. "Вече всяка глава е болна и всяко сърце изнемощяло; от стъпалото на нозата дори до главата няма в някое тяло здраво място. Но струпеи и посинения, и гноясали рани" (Исая 1:5,6). Но като дойде да живее в човешко естество, Исус не се оскверни. Присъствието Му беше лечителна благодат за грешника. Който падне в нозете Му и каже с вяра: "Господи, ако искаш, можеш да ме очистиш!", ще чуе отговора: "Искам, бъди очистен!" (Матей 8:2,3).

При някои случаи на лекуване Исус не даваше веднага искането благословение. Но в случая с проказата отговори на молбата незабавно. Когато се молим за земни благословения, отговорът на нашата молитва може да бъде отложен или Бог може да ни даде нещо друго, различно от това, което искаме. Не е така обаче, когато искаме освобождение от греха. Неговата воля е да ни очисти от греха, да ни направи Свои деца, способни да живеем свят живот. Христос "даде Себе Си за нашите грехове, за да ни избави от настоящия нечист свят според волята на нашия Бог и Отец" (Гал. 1:4) и "увереността, която имаме в Него е това, че ако просим нещо по Неговата воля, Той ни слуша и ако знаем, че ни слуша, за каквото и да Му попросим, знаем, че получаваме това, което сме просили от Него" (1Йоаново 5:14,15). "Ако изповядваме греховете си, Той е верен и праведен да ни прости греховете и да ни очисти от всяка неправда" (1Йоаново 1:9).

При лекуването на паралитика в Капернаум Христос предаде отново същата истина. Това чудо бе извършено, за да се открие силата Му да прощава грехове. Лекуването на паралитика илюстрира и други скъпоценни истини. То е изпълнено с надежда и кураж, а във връзката му с коварните фарисеи има също и урок на предупреждение.

Подобно на прокажения този паралитик бе изгубил всяка надежда да се излекува. Неговата болест беше резултат от живот в грях и страданието му бе вгорчено от угризения на съвестта. Дълго бе призовавал фарисеите и лекарите, надявайки се да се успокои от умственото страдание и физическата болка, но те студено го провъзгласиха за нелечим и го изоставиха на Божия гняв. Фарисеите приемаха бедствието като доказателство за Божие отхвърляне и стояха настрана от болните и нуждаещите се. Но често тези, които се провъзгласяваха за святи, бяха по-виновни от осъжданите от тях страдалци.

Парализираният човек беше напълно безпомощен и като не виждаше никакви изгледи за помощ отникъде, потъна в отчаяние. Тогава чу за чудните дела на Исус. Казано му бе, че други, така грешни и безпомощни като него, били излекувани. Дори прокажен бил очистен. А приятелите, които му разказаха тези неща, го окуражиха да повярва, че и той може да бъде излекуван, ако бъде занесен при Исус. Но надеждата му повехна, когато си спомни как го връхлетя болестта. Страхуваше се, че чистият Лекар не би понесъл неговото присъствие.

Но парализираният човек не желаеше толкова физическо възстановяване, колкото да се освободи от бремето на греха. Ако можеше да види Исус и да получи уверение за прощение и мир с Небето, щеше да бъде доволен да живее или да умре според Божията воля. Викът на умиращия човек беше: "О, да мога да се явя пред Него!" Нямаше време за губене. Изхабената му

плът вече се разлагаше. Помоли своите приятели да го занесат върху постелката му при Исус и те с радост се заеха с това. Но тълпата, събрала се вътре и около къщата, където беше Спасителят, бе толкова гъста, че бе невъзможно болният и приятелите му да достигнат до Него или дори да чуят гласа Му.

Исус поучаваше в къщата на Петър. Според своя обичай учениците Му бяха насядали близо до Него и "там седяха фарисеи и законоучители, надошли от всяко село на Галилея, Юдея и Ерусалим". Те бяха дошли като шпиони да търсят обвинение против Исус. Зад тези официални лица се тълпеше смесено множество най-различни хора - нетърпеливи, изпълнени с почит, а други с любопитство, както и невярващи. Различни националности и всички степени на обществото бяха представени тук. "И сила от Господа бе с Него да изцелява." Духът на живота се изливаше над събранието, но фарисеите и законоучителите не различиха присъствието Му. Те не почувстваха нуждата си и лекуването не се отнасяше за тях. "Гладните напълни с блага, а богатите отпрати празни" (Лука 1:53).

Отново и отново носачите на парализирания се опитваха да си проправят път през тълпата, но напразно. Болният човек се оглеждаше с неизразима мъка. Когато дълго желаната помощ беше толкова близо, как можеше той да изостави надеждата си? По негова молба приятелите му го качиха на покрива на къщата и като развалиха покрива, го пуснаха долу в нозете на Исус. Беседата бе прекъсната. Спасителят погледна натъжения израз на лицето му и видя молещите очи, спрели се върху Него. Разбра случая. Сам бе привлякъл този изкушаван и съмняващ се дух. Още докато парализираният беше у дома си, Спасителят убеди неговата съвест. Когато той се покая за греховете си и повярва в силата на Исус да го излекува, животодаващата милост на Спасителя бе благословила най-напред неговото копнеещо сърце. Исус бе наблюдавал първата искра на вяра да се разраства в доверието, че Той е единственият помощник на грешника. И видя как тя се разгаря по-силно с усилието на човека да дойде в Неговото присъствие.

Сега с думи, които се сториха като музика в ушите на страдалеца, Спасителят каза: "Човече, прощават ти се греховете."

Бремето на отчаянието се смъкна от душата на болния. Мирът на прощението завладя духа му и изгря на лицето му. Физическата болка си е отишла и цялото му същество е преобразено. Безпомощният парализиран е излекуван! Виновният грешник е простен!

С проста вяра той прие думите на Исус като благодат за нов живот. Не зададе повече въпроси, а остана в благоговейна тишина, прекалено щастлив, за да може да каже дума. От лицето му се излъчваше светлината на Небето и народът наблюдаваше със страхопочитание сцената.

Равините чакаха с нетърпение да видят как Христос ще постъпи в този случай. Спомняха си как човекът ги бе призовавал за помощ и те му бяха отказали надежда и съчувствие. Не бяха се задоволили с това и бяха заявили, че страданието му е проклятие от Бога за греховете му. Тези неща изплуваха отново в главите им при вида на болния. Забелязаха интереса, с който всички

наблюдаваха сцената, и почувстваха ужасен страх да не изгубят влиянието си върху народа.

Тези високопоставени мъже не си размениха нито дума, но гледайки се един друг, прочетоха една и съща мисъл в очите си - трябваше да се направи нещо, за да се възпре народната симпатия към Исус. Той бе заявил, че греховете на парализирания са простени. Фарисеите се хванаха за тези думи като богохулни и намислиха да ги представят като грях, достоен за смърт. Решиха в сърцата си: "Той богохулства. Кой може да прощава грехове освен един Бог?" (Марко 2:7).

Исус спря върху тях погледа Си, който ги изпълни със страх и ги накара да се дръпнат назад, и каза: "Защо размишлявате това в сърцата си? Кое е по-лесно да река на паралитика: Прощават ти се греховете, или да река: Стани, вдигни постелката си и ходи! Но за да познаете, че Човешкият Син има власт на земята да прощава грехове, (казва на паралитика): Тебе казвам: Стани, вдигни си постелката и иди у дома си!"

Тогава този, който беше донесен на носилка при Исус, стана на крака с подвижност и младежка сила. Животодаваща кръв затече във вените му. Всеки орган на тялото му внезапно се задейства. Руменината на здравето замести бледността на приближаващата смърт. "И той стана веднага, вдигна си постелката и излезе пред всичките, така щото всички се зачудиха и славеха Бога, и думаха: Никога не сме виждали такова нещо!"

О, чудна Христова любов, свела се, за да излекува виновния и изпадналия в беда! Божественост, скърбяща, утешаваща и облекчаваща болестите на страдащото човечество! О, чудна сила, дадена на човешките чада! Кой може да се усъмни във вестта на спасението? Кой може да омаловажи милостите на един съчувстващ Изкупител?

Само творческа сила можеше да възстанови здравето на това разлагащо се тяло. Същият глас, който даде живот на човека, като го създаде от земна пръст, бе и гласът, който даде живот на умиращия парализиран. Същата сила, която дава живот на тялото, бе обновила и сърцето. Този, Който при сътворението "изговори и стана", който "заповяда и се изпълни" (Пс. 33:9), бе вдъхнал живот в душата, мъртва от престъпления и грехове. Лекуването на тялото бе доказателство за силата, обновила сърцето. Христос заповяда на парализирания да стане и да тръгне, "за да познаете, каза Той, че Човешкият Син има власт на земята да прощава грехове".

Парализираният намери в Христос изцерение както за душата, така и за тялото си. Духовното излекуване бе последвано от физическо възстановяване. Този урок не бива да се пренебрегва. Днес има хиляди страдащи от физически болести, които като паралитика копнеят за вестта: "Твоите грехове са простени!" Бремето на греха с безпокойството, което поражда, и незадоволените желания са основа на техните болести. Те няма да намерят облекчение, докато не дойдат при Лекаря на душата. Мирът, който само Той може да даде, ще придаде сила на ума и здраве на тялото им.

Исус дойде "да съсипе делата на дявола". "В Него бе животът", и каза: "Аз дойдох, за да имат живот и да го имат изобилно". Той е "животворящ дух" (1Йоаново 3:8; Йоан 1:4, 10:10; 1Кор. 15:45). Той все още и днес има същата

животворна сила, както и при излекуването на болния, когато прости на грешника. Той "прощава всичките ти беззакония", Той "изцелява всичките ти болести" (Пс. 103:3).

Излекуването на паралитика имаше такъв ефект върху народа, сякаш Небето се бе отворило и разкрило славата на по-добрия свят. Когато човекът, който бе излекуван, мина през множеството, благославяйки Бога на всяка стъпка, и носейки постелката си, сякаш беше перце, народът се отдръпна, за да му направи място, и лицата с изписано на тях почитание го гледаха, шепнейки тихо помежду си: "Странни неща видяхме днес!"

Фарисеите бяха поразени и онемели от учудване. Те разбраха, че тяхната ревност не можеше да запали множеството. Чудното дело, извършено за човека, когото бяха оставили на Божия гняв, толкова бе впечатлило народа, че равините бяха забравени за известно време. Видяха, че Христос притежаваше сила, която те бяха приписвали само на Бога. Но благородното достойнство на Неговата осанка беше в забележителен контраст с тяхното високомерие. Те бяха смутени и объркани, като разпознаха, но не признаха присъствието на едно висше Същество. Колкото по-силно бе доказателството, че Исус имаше сила на земята да прощава грехове, толкова по-здраво се вкопчваха в неверието си. От дома на Петър, където бяха видели излекуването на паралитика чрез Неговото слово, отидоха да обмислят нови планове, как да смълчат Божия Син.

Физическата болест, колкото и тежка и дълбоко вкоренена да е, се лекува от Христовата сила, но болестта на душата се загнездва още по-здраво в тези, които затварят очите си пред истината. Проказата и парализата не са така ужасни, както високомерието и неверието.

Домът на излекувания парализиран се изпълни с голяма радост, когато той се завърна при семейството си, носейки с лекота постелката, на която в тяхно присъствие малко преди това бавно беше изнесен. Скупчиха се наоколо със сълзи на очи, едва смеещи да повярват на станалото. Излекуваният стоеше пред тях в пълната сила на мъжеството. Ръцете, които бяха виждали безжизнени, се подчиняваха бързо на волята му. Плътта, която беше сбръчкана и с оловен цвят, сега беше свежа и румена. Вървеше с твърда, свободна стъпка. Радост и надежда бяха изписани във всяка черта на лицето и изражението на чистота и мир бе изместило белезите на грях и страдание. Радостна благодарност се възнесе от този дом и Бог бе прославен чрез Своя Син, възстановил надеждата на безнадеждния и силата на смазания. Този човек и неговото семейство бяха готови да дадат живота си за Исус. Вярата им не бе помрачена от никакво съмнение. Никакво неверие не засенчваше доверието им в Този, Който беше донесъл светлина в техния скръбен дом.

28. Левий – Матей

Тази глава е основана на Матей 9:9-17; Марко 2:14-22; Лука 5:27-39.

Никой от римските чиновници в Палестина не бе мразен повече от бирниците. Фактът, че данъците бяха наложени от чужда власт, дразнеше евреите постоянно, като им напомняше за изгубената им независимост. А

бирниците бяха не само инструменти на римското потисничество. Те бяха използвачи, обогатяващи се на гърба на народа. Евреинът, приел тази служба от римляните, бе смятан за предател на своя народ. Презираха го като отстъпник и го класираха в най-долните слоеве на обществото.

Към тази класа принадлежеше Левий - Матей, който след четиримата ученици в Генисарет бе следващият, призован в служба за Христос. Фарисеите съдеха за него според службата му, но Исус видя в този човек сърце, готово да приеме истината. Матей бе слушал учението на Спасителя. Когато убеждаващият Божи Дух му разкри собствената му погрешност, той закопня да потърси помощ от Христос, но беше свикнал с големеенето на равините и не си и помисли, че великият Учител ще го забележи.

Един ден, седейки в своята данъчна бутка, бирникът видя, че Исус се приближава. Голямо беше учудването му, като чу думите, отправени към самия него: "Върви след мен!"

Матей "остави всичко, стана и тръгна след Него". Нямаше колебание, нямаше въпроси, нито през ума му мина мисълта, че заменя доходния си бизнес с бедност и трудности. Достатъчно му беше да бъде с Исус, за да може да слуша Неговото Слово и да се обедини с Него в делото Му.

Така беше и с призованите до този момент ученици. Когато Исус покани Петър и неговите другари да Го следват, те веднага оставиха своите лодки и мрежи. Някои от тези ученици имаха приятели, които зависеха от тях за издръжката си, но когато получиха поканата от Спасителя, не се поколебаха и не зададоха въпроса: Как ще живея и ще поддържам моето семейство? Те послушаха призива и когато след това Исус ги попита: "Когато ви пратих без кесия, без торба и без обуща, останахте ли лишени от нещо?", а те отговориха: "От нищо" (Лука 22:35).

Матей в своето богатство, както и Андрей и Петър в своята бедност, бяха изпитани по един и същи начин. Всеки от тях се посвети еднакво. В момент на успех, когато мрежите бяха пълни с риба и импулсите на стария живот бяха най-силни, Исус прикани учениците край езерото да оставят всичко за делото на евангелието. Така всяка душа е изпитвана за това, кое е по-силно - желанието за земни богатства или приятелството с Христос.

Принципът е винаги изискване. Никой не може да последва Божията служба, без цялото му сърце да е в делото и без да смята, че всичко е загуба в сравнение с превъзходството да познаваш Христос. Никой човек, който прави някакви уговорки, не може да бъде ученик на Христос, още по-малко - Негов сътрудник. Когато хората оценяват великото Спасение, саможертвата, видяна в Христовия живот, ще се вижда и в техния. Където и да ги води Той, те ще се радват да Го следват.

Призоваването на Матей за един от Христовите ученици възбуди голямо недоволство. Религиозен учител да избере бирник за един от преките си съмишленици - това беше обида против религията, против обществените и народните обичаи! Позовавайки се на предразсъдъците на народа, фарисеите се надяваха да обърнат потока на народните чувства срещу Исус.

Сред бирниците се породи голям интерес. Сърцата им бяха привлечени към Божествения Учител. В радостта от своето ново ученичество Матей закопня

да доведе при Исус бившите си приятели. Затова направи угощение в къщата си и покани всичките си роднини и другари. Присъстваха не само бирници, но и много хора със съмнителна репутация, които бяха презирани от техните страдащи от скрупули съседи.

Празненството бе дадено в чест на Исус и Той не се поколеба да приеме поканата. Добре знаеше, че това щеше да оскърби фарисейската партия, а също и да Го компрометира в очите на народа, но никога такова съображение не би могло да повлияе на действията Му. За Него външните различия нямаха стойност. Това, което притегли сърцето Му, беше една душа, жадуваща за водата на живота.

Исус седна като почетен гост на трапезата на митарите. Чрез съчувствие и общителност показа, че признава достойнството на човека и хората копнееха да бъдат достойни за присъствието Му. Думите Му падаха върху техните жадни сърца с благословена, животворна сила. В тези хора, отхвърлени от обществото, се събуждаха нови импулси и се откриваха възможности за нов живот.

На събиране като това немалко хора бяха повлияни от учението на Спасителя, признали Го чак след Неговото възнесение. Когато Светият Дух бе излят и в един ден се обърнаха три хиляди души, сред тях имаше мнозина, които за първи път чуха истината на бирническата трапеза, а някои от тях станаха вестители на евангелието. За самия Матей примерът на Исус на това празненство беше постоянен урок. Презреният бирник стана един от най-преданите евангелисти. Чрез службата си той следваше отблизо стъпките на своя Учител.

Когато научиха, че Исус е присъствал на угощението в дома на Матей, равините видяха в това възможност да Го обвинят, но решиха да действат чрез учениците. Надяваха се да възбудят предразсъдъците им и да ги отдръпнат от техния Учител. Стратегията им бе да обвинят Христос пред учениците, а пък учениците - пред Христос, като насочва стрелите си там, където най-много ще заболи. Това е начинът, по който Сатана работи още откакто е изхвърлен от небето, и всички, които се опитват да причинят несъгласие и отчуждение, действат чрез неговия дух.

"Защо яде вашият учител с бирниците и грешниците?" - попитаха завистливите равини.

Исус не изчака учениците да отговорят на обвинението, а сам отговори: "Здравите нямат нужда от лекар, а болните. Но идете и научете се що значи тази дума: "Милост искам, а не жертви", защото не съм дошъл да призова праведните, а грешните на покаяние." Фарисеите твърдяха, че са духовно здрави и затова нямат нужда от лекар, докато смятаха бирниците и езичниците за погиващи от болести на душата. Тогава не беше ли Негова работа като лекар да отиде точно при тази класа, която се нуждаеше от помощта му?

Но макар че фарисеите се смятаха за много високопоставени, бяха наистина в по-лошо състояние от онези, които презираха. Бирниците бяха по-малко високомерни и по-малко себедоволни, затова и по-възприемчиви за влиянието на истината. Исус каза на равините: "Но идете и научете се що значи тази дума: "Милост искам, а не жертви." Така Той показа, че докато твърдяха,

че проповядват Божието слово, бяха напълно невежи по отношение на за Неговия Дух.

Фарисеите бяха смълчани за известно време, но още повече затвърдиха враждата си. След това потърсиха учениците на Йоан Кръстител и се опитаха да ги настроят срещу Спасителя. Същите фарисеи не бяха приели мисията на Кръстителя. Посочвали бяха неговия отшелнически живот, прости навици и грубо облекло и го бяха обявили за фанатик. Тъй като той укоряваше тяхното лицемерие, те се възпротивиха на думите му и се опитаха да настроят народа срещу него. Божият Дух беше подействал върху сърцата на тези горделивци, убеждавайки ги в грях, но те бяха отхвърлили Божия съвет и бяха заявили, че Йоан е обхванат от дявол.

Сега, когато Исус дойде и се смеси с народа, и седна сред него да яде и пие, те Го обвиниха, че е лакомник и винопиец. Същите, които хвърлиха обвинението, бяха виновни. Така, както Бог е представян погрешно и Сатана Му приписва собствените си качества, по същия начин Господните вестители ще бъдат фалшиво представяни от тези зли хора.

Фарисеите не разбираха, че Исус ядеше с бирници и грешници, за да даде небесна светлина на онези, които са в тъмнина. Те не искаха да видят, че всяка дума, изговорена от Божествения Учител, беше като живо семе, което щеше да покълне и да даде плод за Божия слава. Бяха решили да не приемат светлината и, макар че се бяха възпротивили на мисията на Кръстителя, сега бяха готови да предложат приятелство на неговите ученици, надявайки се да спечелят тяхното сътрудничество срещу Исус. Така представиха нещата, че Той омаловажавал древните традиции. Противопоставиха строгата набожност на Кръстителя на Исусовото поведение, Който ядял и пиел с бирници и грешници.

В това време учениците на Йоан бяха в голяма скръб. Това бе преди посещението им при Исус с известие от Йоан. Любимият им учител бе в затвора и те прекарваха дните си в мъка, а Исус не правеше нищо да освободи Йоан и дори сякаш не зачиташе неговото учение. Ако Йоан е изпратен от Бога, защо Исус и Неговите ученици действат толкова различно?

Учениците на Йоан нямаха ясно разбиране за Христовото дело. Смятаха, че обвиненията на фарисеите може би имат някакво основание. Спазваха много от предписанията на равините и дори се надяваха да бъдат оправдани чрез делата на закона. Постенето се практикуваше от евреите като акт на заслуга и най-ревностните сред тях постеха по два дни всяка седмица. Фарисеите и Йоановите ученици постеха, когато Йоановите ученици дойдоха при Исус с въпроса: "Защо ние и фарисеите постим много, а Твоите ученици не постят?"

Исус им отговори много нежно. Не се опита да поправи погрешните им представи за поста, а само ги насочи към Своята мисия. И Той направи това, като използва същия образ, който самият Кръстител бе използвал в своето свидетелство за Исус. Йоан бе казал: "Младоженецът е, който има невестата, а приятелят на младоженеца, който стои да го слуша, се радва твърде много поради гласа на младоженеца; и така тази моя радост е пълна!" (Йоан 3:29). Учениците на Йоан не можеха да не си спомнят тези думи на учителя си,

когато, използвайки същата илюстрация, Исус каза: "Могат ли сватбарите да жалеят, докато е с тях младоженецът?"

Князът на небето бе сред Своя народ. Най-великият Божи дар бе даден за света. Радост за бедните, защото Христос бе дошъл да ги направи наследници на царството Си! Радост за богатите, защото искаше да ги научи как да спечелят вечни богатства! Радост за невежите - искаше да ги направи мъдри за спасение! Радост за учените - искаше да открие пред тях по-дълбоки тайни, в които те никога не бяха проникнали! Истини, които бяха скрити от основаването на света, щяха да бъдат открити на хората чрез мисията на Спасителя.

Йоан Кръстител се зарадва, като видя Спасителя. Какъв случай за радост имаха учениците, които бяха привилегировани да ходят и да разговарят с Величието на небето! Не беше моментът за жалеене и пост. Те трябваше да отворят сърцата си, за да приемат светлината на Неговата слава, за да я разпръснат върху тези, които са в тъмнина и в смъртна сянка.

Думите на Исус представиха една радостна картина, но през нея падна тежка сянка, която само Неговите очи можеха да различат: "Ще дойде обаче време - каза Той, - когато младоженецът ще им се отнеме и тогава ще постят." Учениците щяха да скърбят и да постят, когато щяха да видят своя Господ предаден и разпънат. В Своите последни думи към тях в горницата Той каза: "Още малко и няма да Ме виждате; и пак малко, и ще Ме видите. Истина, истина ви казвам, че вие ще заплачете и ще заридаете, а светът ще се радва; вие ще скърбите, но скръбта ви ще се обърне в радост" (Йоан 16:19,20).

Когато излезеше от гроба, скръбта им щеше да се превърне в радост. След възнесението Си Христос щеше да отсъства лично; но чрез Утешителя щеше пак да бъде с тях и те не трябваше да прекарват времето си в жалеене. А Сатана искаше точно това. Желаеше те да оставят в света впечатлението, че са били измамени и разочаровани, но чрез вяра те трябваше да гледат към горното светилище, където Исус служеше за тях. Трябваше да отворят сърцата си за Светия Дух - Неговия представител, и да се зарадват в светлината на присъствието Му. Обаче дните на изкушението и тежките изпитания щяха да дойдат и те щяха да бъдат въвлечени в конфликт с управниците на този свят и с водачите от царството на тъмнината. Когато Христос нямаше да бъде лично с тях и те пропуснеха да различат Утешителя, тогава щеше да бъде по-подходящо да постят.

Фарисеите се стараеха да възвеличават себе си чрез строго спазване на форми, докато сърцата им бяха изпълнени със завист и борби. "Ето - казва Писанието, - вие постите, за да се препирате и карате и за да биете нечестиво с пестници; днес не постите така, щото да се чуе горе гласът ви. Такъв ли е постът, който Аз съм избрал - ден, в който трябваше човек да смирява душата си? Значи ли да навежда човек главата си като тръстика и да си постила вретище и пепел? Това ли ще наречеш пост и ден, угоден на Господа?" (Исая 58:4,5)

Истинският пост не е в никакъв случай формална служба. Писанието разкрива поста, който Бог е предписал - "- да развързваш несправедливите окови, да разслабваш връзките на ярема, да пускаш на свобода угнетените и да

счупваш всеки хомот"; да "даруваш на гладния желаното от душата ти и насищаш наскърбената душа" (Исая 58:6,10). Ето тук е представен истинският дух и характер на Христовото дело. Целият Му живот е бил жертване за спасението на света. Постейки в пустинята на изкушението или ядейки с бирниците на угощението у Матей, Той даваше Своя живот за изкуплението на изгубените. Не в празно жалеене, в просто унижение на тялото и в многобройни жертви се изявява истинският дух на посвещението, а в готовността да се отдадеш в доброволна служба на Бога и хората.

Като продължи да отговаря на Йоановите ученици, Исус разказа една притча: "Никой не кърпи вехта дреха с невалян плат. Защото това, което трябваше да я запълни, отдира от дрехата и съдраното става по-лошо." Вестта на Йоан Кръстител не трябваше да бъде смесвана с традиции и предразсъдъци. Един опит да се смесят претенциите на фарисеите с Йоановата вярност само щеше да направи по-очевидна пропастта между тях.

Принципите на Христовото учение нямаха нищо общо с формализма на фарисеите. Христос не трябваше да засипе пропастта, която бе създадена от учението на Йоан. Той щеше да направи още по-ясно разграничението между старо и ново. По-нататък илюстрира този факт с думите: "Нито наливат ново вино във вехти мехове, инак меховете се спукват, виното изтича и меховете се изхабяват." Кожените мехове, използвани като съдове за ново вино, ставаха след известно време сухи и крехки и не можеха да се употребяват повторно. С тази илюстрация чрез познати неща Исус представи състоянието на еврейските водачи. Свещеници, книжници и управници бяха закоравели в поддържането на церемонии и традиции. Сърцата им се бяха свили като изсъхналите кожени мехове, с които Той ги сравни. Докато се задоволяваха със законническа религия, не бе възможно да станат съдове за вливане на живата истина от Небето. Смятаха собствената си правда за напълно достатъчна и не желаеха в религията им да бъде внесен нов елемент. Не приемаха добрата воля на Бога към хората като нещо извън тях. Свързваха я със собствените си заслуги поради извършените от тях добри дела. Вярата, която действа чрез любов и очиства душата, не можа да се обедини с религията на фарисеите, изтъкана от церемонии и човешки наставления. Усилията да се обединят Исусовите учения с установената религия щяха да са напразни. Жизнената Божия истина като ферментиращо вино щеше да разкъса старите, разпадащи се мехове на фарисейската традиция.

Фарисеите се смятаха прекалено мъдри, за да се нуждаят от наставление, прекалено праведни, за да им е необходимо спасение, и твърде свято почитани, за да им трябва почитта, която идва от Христос. Спасителят ги изостави, за да намери други, които щяха да приемат небесната вест. В неучените рибари, в бирника от пазара, в жената от Самария, в обикновения народ, който Го слушаше с радост, Той намери Своите нови мехове за новото Си вино. Инструментите, които трябва да бъдат използвани за делото на евангелието, са ония души, които с радост приемат светлината, изпращана от Бога. Те са Негови работници за разнасяне познанието на истината по света. Щом чрез благодатта на Христос Неговите чада станат нови мехове, Той ще ги изпълни с ново вино.

Учението на Христос, макар да беше представено чрез новото вино, не бе ново учение, а откровение на онова, което е било предавано още от самото начало. Но за фарисеите Божията истина бе загубила първоначалното си значение и красота. За тях Христовото учение беше ново почти във всеки аспект и те нито го признаха, нито го разбраха.

Исус показа силата на фалшивото учение да унищожава преценката и желанието за истината. "И никой - каза Той, - след като е пил старо вино, не иска ново, защото казва: Старото е по-добро." Цялата истина, дадена на света чрез патриарсите и пророците, изгря чрез думите на Христос в нова красота, но книжниците и фарисеите нямаха желание за скъпоценното ново вино. Докато не се очистеха от старите традиции, обичаи и навици, те нямаха място в ума или в сърцето си за Христовите учения. Те се държаха за мъртвите форми и се отдръпнаха от живата истина и от Божията сила.

Това стана причина за падението на евреите и ще провали много души днес. Хиляди правят същата грешка като фарисеите, които Христос укори на угощението в дома на Матей. За да не се откажат от някоя любима идея или да не изоставят някой духовен идол, мнозина отказват истината, която идва от Отца на светлините. Доверяват се на себе си и се надяват на собствената си мъдрост, а не съзнават духовната си бедност. Настояват да бъдат спасени по такъв начин, че да могат да извършат някое важно дело. Когато видят, че няма възможност да вплетат егоизма си в делото, отхвърлят предложеното спасение.

Законническата религия никога не привлича души към Христос, защото в религия без Христос няма любов. Пост и молитва, извършени с дух на себеоправдание, са скверни в Божиите очи. Тържественото поклонение, кръгът на религиозните церемонии, външното смирение, принасянето на жертви говорят, че човекът, който участва в тях, се смята за праведен и заслужаващ Небето. Това е измама. Нашите собствени дела никога не могат да ни купят спасение.

Както бе в дните на Христос, така е и сега. Фарисеите не знаят своята духовна нищета. Към такива е отправена вестта: "Понеже казваш: Богат съм, забогатях и нямам нужда от нищо, а не знаеш, че ти си окаяният, нещастен, сиромах, беден, сляп и гол, то съветвам те да купиш от Мене злато, пречистено с огън, за да се обогатиш, и бели дрехи, за да се облечеш, та да се не яви срамотата на твоята голота- " (Откр. 3:17, 18). Вярата и любовта са златото, пречистено в огън. Но у мнозина златото се е помрачило и богатото съкровище е било загубено. Правдата на Христос за тях е една необлечена дреха, един недокоснат извор. За тях е казано: "Но имам това против тебе, че си оставил първата си любов. И тъй, спомни си откъде си изпаднал и покай се, и върши първите си дела; и ако не, ще дойда при тебе скоро и ще дигна светилника ти от мястото му, ако се не покаеш" (Откр. 2:4,5).

"Жертви на Бога с дух съкрушен; сърце съкрушено и разкаяно, Боже, Ти няма да презреш" (Пс. 51:17). Човек трябва да се очисти от егоизма, преди да може да бъде в пълния смисъл на думата, вярващ в Исус. Когато егоизмът се отхвърли, Господ може да направи човека ново създание. Само нови мехове могат да държат ново вино. Любовта на Христос ще оживотворява вярващия с

нов живот. В този, който гледа към Автора и Завършителя на вярата, ще се изяви характерът на Христос.

29. Съботата

Съботата бе осветена при сътворението. Като предназначена за човека, тя имаше своя произход, "когато звездите на зората пееха заедно и всичките Божии синове възклицаваха от радост" (Йов 38:7). Мир владееше в света, защото земята бе в хармония с небето. "И Бог видя всичко, което създаде, и ето, беше твърде добро" (Бит. 1:31). И Той си почина в радостта на Своето завършено дело.

Защото си почина в съботата, "Бог благослови седмия ден и го освети" - отдели го за свята употреба. Той го даде на Адам като ден за почивка. Съботата бе паметник за делото на сътворението и по този начин знак за Божията сила и за Неговата любов. Писанието казва: "Достопаметни направи чудесните Си дела." "Понеже от създанието се изявява това, което е невидимо у Него", "вечната Му сила и божественост" (Бит. 2:3; Пс. 111:4; Римл. 1:20).

Всички неща бяха сътворени от Божия Син. "В начало бе Словото и Словото беше у Бога- Всичко това чрез Него стана и без Него не е станало нищо от това, което е станало" (Йоан 1:1-3). И тъй като съботата е възпоменание за делото на сътворението, тя е един знак за любовта и силата на Христос.

Съботата отправя нашите мисли към природата и ни довежда до общуване с Твореца. В песента на птиците, в шумоленето на дърветата, в музиката на морето ние все още можем да чуем Неговия глас, който говореше с Адам и Ева в хладината на деня. И като гледаше Неговата сила в природата, намираме утеха, защото словото, което сътвори всички неща, е същото, което дава живот на душата. Този, "Който е казал на светлината да изгрее из тъмнината, Той е, Който е огрял в сърцата ни, за да се просвети света с познаването на Божията слава в лицето на Исус Христос" (2Кор. 4:6).

Тази мисъл е подбудила поета да изпее песента:

"Защото Си ме развеселил, Господи,
с деянията Си.
Ще се радвам в делата на ръцете Ти, о, Господи.
Колко са велики Твоите дела, Господи!
Твърде дълбоки са мислите Ти" (Пс. 92:4,5).

И Светият Дух чрез пророк Исая заявява: "И тъй, на кого ще уподобите Бога? Или какво подобие ще сравните с Него? - Не знаете ли, не сте ли чули? Не ви ли се е известило отначало? От основаването на земята не сте ли разбирали? Онзи, Който седи на кръга на Земята, пред Когото жителите - са като скакалци, Който простира небето като завеса и го разпъва като шатър за живеене- И тъй, на кого ще уподобите Бога? Или какво подобие ще сравните с Него? - Дигнете очите си нагоре, та вижте: Кой е създал тези светила и извежда множеството им с брой. Той ги вика всичките по име чрез величието на силата Му, понеже е мощен във власт, ни едно от тях не липсва. Защо говориш, Якове, и казваш, Израилю: Пътят ми е скрит от Господа и правото ми се пренебрегва от моя

Бог? Не знаеш ли, не си ли чул, че вечният Бог, Йехова, създателят на земните краища не отслабва и не се уморява? - Той дава сила на отслабналите и умножава мощта на немощните." "Не бой се, защото Аз Съм с тебе. Не се ужасявай, защото Аз Съм твой Бог. Аз ще те укрепя, да! ще ти помогна. Да! ще те подпра с праведната Си десница." "Към Мене погледнете и спасени бъдете, всички земни краища, защото Аз Съм Бог и няма друг." Това е вестта, написана в природата, която трябва да бъде пазена в паметта чрез съботата. Когато Господ каза на Израил да освещават Неговите съботи, Той рече: "- нека бъдат знак между Мене и вас, за да познаете, че Аз, Господ ваш Бог Съм" (Исая 40:18-29, 41:10, 45:22; Езекиил 20:20).

Съботата бе вложена в закона, даден от Синай, но като ден за почивка не бе известена за първи път тогава. Народът на Израил имаше познание за нея, преди да дойде при Синай. По пътя към него тя бе спазвана. Когато някои я оскверняваха, Господ ги порицаваше, казвайки: "Докога ще отказвате да пазите заповедите Ми и законите Ми?" (Изх. 16:28).

Съботата не бе само за Израил, но и за света. Беше известена в Едем и както другите предписания на Декалога има непреходна валидност. За този закон, от който съботата е част, Христос заяви: "Докле премине небето и земята, ни една йота, ни една точка от закона няма да премине." Докато траят небето и земята, съботата ще продължи да бъде знак за властта на Създателя. И когато Едем отново разцъфти на земята, Божият свят почивен ден ще бъде почитан от всички под слънцето. "От събота до събота" обитателите на прославената нова земя ще отиват "да се покланят пред Мене - казва Господ" (Матей 5:18; Исая 66:23).

Никоя друга институция, която е била поверена на евреите, не ги отличава толкова цялостно от околните народи, както съботата. Бог предназначи спазването - да ги определи като Негови поклонници. Тя трябваше да бъде знак за отделянето им от идолопоклонството, за връзката им с истинския Бог. Но за да пазят съботата свято, самите хора трябва да бъдат святи. Чрез вяра трябва да станат участници в Христовата правда. Когато даде на Израил заповедта: "Помни съботния ден, за да го освещаваш", Господ също им каза: "Бъдете Ми свети човеци" (Изх. 20:8, 22:31). Само така можеше съботата да разграничи Израил като поклонници на Бога.

Когато евреите отстъпиха от Бога и пропуснаха да направят чрез вяра Христовата правда своя собствена, съботата загуби значението си за тях. Сатана се стремеше да издигне себе си и да отдалечи хората от Христос и работеше, за да извърти съботата, защото бе знак за Христовата сила. Еврейските водачи изпълниха волята на Сатана, като обградиха Божия почивен ден с тягостни изисквания. В дните на Христос съботата бе така преобразена, че спазването - отразяваше по-скоро характера на егоистичните и осъдителни човеци, отколкото характера на обичащия небесен Баща. Равините в действителност представяха Бога като Такъв, Който е дал на хората неизпълними закони. Те подведоха народа да Го приема като тиранин и да мисли, че спазването на съботата, както Той го изисква, прави хората коравосърдечни и жестоки. Делото на Христос трябваше да очисти тези фалшиви разбирания. Макар че равините Го преследваха с безмилостна враждебност, Той не се присъедини

към техните изисквания дори външно, но вървеше право напред, като пазеше съботата според Божия закон.

В един съботен ден, когато Спасителят и учениците Му се връщаха от мястото на поклонение, минаха през нива със зреещо зърно. Исус бе продължил да работи до късен час и като минаваха през нивите, учениците започнаха да събират класове и да ядат зърната, като ги стриваха с ръце. В който и да е друг ден това действие не би събудило никакъв коментар, защото минаващият през житна нива, през овощна градина или през лозе бе свободен да събере, каквото желаеше да хапне (Вт. 23:24, 25). Но да се прави това в събота, се смяташе за акт на осквернение. Не само събирането на зърното беше един вид жътва, но и стриването на класовете се смяташе вършитба. Така според мнението на равините имаше двойно нарушение.

Шпионите веднага се оплакаха на Исус, казвайки: "Защо правите това, което не е позволено да се прави в събота?"

Когато бе обвинен за нарушение на съботата във Витесда, Исус се защити, като потвърди Своята синовност към Бога и заяви, че работи в хармония с Отца. Сега, когато бяха атакувани учениците, Той посочи на обвинителите Си примери от Стария завет - действия, извършени в събота от Божии служители.

Еврейските учители се гордееха с познаването на Писанията, а в отговора на Спасителя се криеше упрекът, че не ги познават: "Не сте ли чели - каза Той - това, което стори Давид, когато огладня той и мъжете, които бяха с него, как влезе в Божия дом, взе присъствените хлябове и яде-, които хлябове не е позволено никой да яде, а само свещеници?" "И каза им: Съботата е направена за човека, а не човекът за съботата." "Или не сте ли чели в закона, че в съботен ден свещениците в храма нарушават съботата и пак не са виновни? Но, казвам ви, че тук има повече от храма." "Човешкият Син е господар и на съботата" (Лука 6:3,4; Марко 2:27,28; Матей 12:5,6).

Щом беше право Давид да задоволи глада си, като изяде хлябовете, които бяха отделени да се употребят свято, тогава бе право и учениците да задоволят нуждата си, като откъснат класове в святите часове на съботата. А също и свещениците в храма изпълняват по-голяма работа в събота, отколкото в други дни. Същата работа за светски неща би била грешна, но трудът на свещениците е Божия служба. Те изпълняваха тези обреди, които посочваха изкупителната сила на Христос, и трудът им бе в хармония с целта на съботата. Но сега самият Христос бе дошъл. Учениците, като извършваха делото Му, бяха ангажирани с Божия служба и това, което бе необходимо за изпълнението на тази служба, бе правилно да се върши в съботен ден.

Христос искаше да научи учениците и неприятелите Си, че службата за Бога е на първо място. Предметът на Христовото дело в този свят е изкуплението на човека. Затова онова, което е необходимо да се направи в събота, за да се изпълни това дело, е в съгласие със съботния закон. Тогава Исус завърши победоносно Своя аргумент с изявлението, че Той е "господар на съботата" - Един, Който стои над всички въпроси и над всеки закон. Всемогъщият съдия оправда учениците Си от обвинението, като се позова на самите постановления, в чието нарушение бяха обвинени.

Исус не остави нещата да отминат само с упрек към неприятелите Му. Заяви, че в слепотата си те са разбрали фалшиво същността на съботата. Каза им: "Но ако бяхте знаяли що значи тая дума: Милост искам, а не жертва!, не бихте осъдили невинните" (Матей 12:7). Многобройните им безсърдечни ритуали не можеха да заместят липсата на истинско благочестие и на нежна любов, които винаги ще отличават верния поклонник на Бога.

Христос отново напомни истината, че жертвите нямат никаква стойност. Те бяха средство, а не цел. Предназначението им бе да насочват хората към Спасителя и така да ги довеждат в хармония с Бога. Службата от любов е онова, което Бог цени. Когато тя липсва, простият кръг на церемониите е оскърбление за Него. Така е и със съботата. Предназначена бе да сближава хората с Бога. Но когато умът е погълнат с уморителни ритуали, значението на съботата се обезсмисля. Само външното - спазване бе подигравка.

Друга събота, когато Исус влезе в една синагога, видя там човек с изсъхнала ръка. Фарисеите Го наблюдаваха, нетърпеливи да видят какво би сторил. Спасителят добре знаеше, че поради лекуването в събота ще бъде оценен като престъпник, но не се поколеба да събори стената от традиционни изисквания, барикадираща съботата. Исус заповяда на нещастния човек да стане и тогава попита: "Позволено ли е да се прави добро в съботен ден или да се върши зло? Да се спаси ли живот или да се погуби?" Максима бе сред евреите, че пропускът да се извърши добро, когато има възможност за това, означава да се върши зло. Да се пренебрегне спасяването на живот, означаваше да се убива. Така Исус използва срещу равините собственото им оръжие. "А те мълчаха. А като ги изгледа с гняв, наскърбен поради закоравяването на сърцата им, каза на човека: Протегни си ръката. Той я простря и ръката му оздравя" (Марко 3:4,5).

Когато Го попитаха: "Позволено ли е човек да изцелява в събота?", Исус отговори: "Кой човек от вас, ако има една овца и тя падне в съботен ден в яма, не ще я улови и извади? А колко по-скъп е човек от овца! Затова позволено е да се прави добро в съботен ден" (Матей 12:10-12).

Шпионите не се осмелиха да отговорят на Христос в присъствието на множеството, защото се страхуваха да не си навлекат неприятности. Знаеха, че бе казал истината, но за да не нарушат преданията си, биха оставили човека да страда, а биха се погрижили за безсловесното животно поради загубата, която можеше да претърпи собственикът. Така по-голяма грижа се полагаше за нямото животно, отколкото за човека, сътворен по Божия образ. Това илюстрира и действието на всички фалшиви религии. Те произхождат от желанието на човека да се издигне над Бога, но резултатът е деградацията му под равнището и на животното. Всяка религия, която воюва с Божието върховенство, ограбва човека от славата, която бе негова при сътворението и която трябва да бъде възстановена в него чрез Христос. Всяка фалшива религия учи своите последователи да не се грижат за човешките нужди, страдания и права. Евангелието дава висока цена на човека като изкупен с кръвта на Христос и учи да се отнасяме нежно към нуждите и нещастията му. Господ казва: "Ще направя човека да е по-скъп от чистото злато. Да! Хората да са по-скъпи от офирското злато" (Исая 13:12).

Когато се обърна към фарисеите с въпроса, дали е законно в съботен ден да се прави добро или зло, да се спаси живот или да се убие, Исус ги пресрещна със собствените им зли намерения. Те преследваха живота Му с жестока омраза, докато Той спасяваше живот и носеше щастие на множествата. По-добре ли беше да се убие в събота, както те планираха да сторят, отколкото да се излекува нещастният, както Той направи? Беше ли по-праведно в Божия свят ден да се извърши убийство в сърцето, отколкото всички хора да се обичат, което се изразява в дела на милост?

Чрез лекуването на изсъхналата ръка Исус осъди обичая на евреите и очерта четвъртата заповед такава, каквато Бог я бе дал. "Законно е да се върши добро в съботен ден" - заяви Той. Като премахна безсмислените ограничения на евреите, Христос почете съботата, докато обвинителите му обезславяха святия Божи ден.

Тези, които твърдят, че Христос е направил закона невалиден, учат, че Той е нарушавал съботата и е оправдал Своите ученици за същото. Така те всъщност застават на позициите на дребнавите евреи. С това се противопоставят на свидетелството на самия Христос, който заяви: "- Аз опазих заповедите на Отца Си и пребъдвам в Неговата любов" (Йоан 15:10). Никога нито Спасителят, нито Неговите последователи не са нарушавали закона на съботата. Христос бе жив представител на закона. Никакво нарушение на неговите святи заповеди не се намери в живота Му. Обръщайки се към цяла нация от свидетели, които търсеха случай да Го осъдят, Той можа само да каже: "Кой от вас Ме обвинява в грях?" (Йоан 8:46).

Спасителят не бе дошъл да отстрани това, което патриарсите и пророците бяха говорили, защото самият Той бе говорил чрез тези Свои представители. Всички истини на Божието слово идваха от Него, но тези безценни диаманти бяха поставени във фалшиви гнезда. Бе направено така, че тяхната скъпоценна светлина да служи на заблудата. Бог желаеше те да бъдат извадени от гнездата на заблудата и да бъдат преместени в рамките на истината. Това дело можеше да извърши само Божествена ръка. Чрез свързаността си със заблудата истината е служила на делото на неприятеля на Бога и на хората. Христос дойде да я сложи там, където би прославила Бога и където би действала за спасението на човечеството.

"Съботата бе направена за човека, а не човекът за съботата" - каза Исус. Институциите, които Бог е установил, са за благословение на човечеството. "Всичко това е заради вас." "- било Павел или Аполос, или Кифа, или светът, или животът, или смъртта, или сегашното, или бъдещето, всичко е ваше, а вие сте Христови, а Христос е Божий" (2Кор. 4:15; 1Кор. 3:22,23). Законът на десетте заповеди, от които съботата е част, Бог даде на народа Си като благословение. "Господ ни заповяда - каза Мойсей - да вършим всички тия повеления и да се боим от Господа нашия Бог, за да ни бъде всякога добре и за да пази Той живота ни, както прави и днес" (Вт. 6:24). А чрез псалмиста бе дадена вестта на Израил: "Служете Господу с веселие! Дойдете пред Него с радост. Познайте, че Господ е Бог. Той ни е направил и ние сме Негови; Негови люде сме и овце на пасбището Му. Влезте в портите Му със славословие. И в дворовете Му с хваление!" (Пс. 100:2-4). И за всеки, "който пази съботата да я не оскверни",

Господ заявява: "И тях ще доведа в святия Си хълм и ще ги зарадвам в Моя молитвен дом" (Исая 56:6,7).

"Защото Човешкият Син е господар също и на съботата." Тези думи са пълни с поучение и утеха. Защото съботата бе създадена за човека, затова тя е Господният ден. Съботата принадлежи на Христос, защото "всичко това чрез Него стана и без Него не е станало нищо от това, което е станало" (Йоан 1:3). Тъй като Той сътворил всички неща, сътворил е и съботата. Той я отдели като паметник на сътворението. Тя Го посочва както като Творец, така и като Такъв, Който освещава. Тя заявява, че Този, Който сътвори всички неща в небесата и на Земята, и чрез Когото всичко се държи в едно, е главата на църквата и че чрез Неговата сила ние се примиряваме с Бога. Защото, говорейки на Израил, Той каза: "Дадох им и съботите Си да бъдат знак между Мене и тях, за да познаят, че Аз, Господ, ги освещавам" (Езекиил 20:12). Тогава съботата е знак на Христовата сила да ни направи святи и тя е дадена на всички, които Христос прави святи. Като знак на Неговата освещаваща сила съботата е дадена на всички, които чрез Христос стават част от Божия Израил.

И Господ каза: "Ако отдръпнеш ногата си в събота, за да не вършиш своята воля в святия Ми ден. И наречеш съботата наслада, свята на Господа, почитаема-, тогава ще се наслаждаваш в Господа" (Исая 58:13,14). За всички, които приемат съботата като знак на Христовата творческа и изкупителна сила, тя ще бъде наслада. Виждайки Христос в нея, те се радват в Него. Съботата посочва, че делото на сътворението доказва Неговата могъща изкупителна сила. Докато напомня за загубения Едемски мир, тя говори за мира, възстановен чрез Спасителя. И всяко нещо в природата повтаря Неговата покана: "Дойдете при Мене всички, които се трудите и сте обременени, и Аз ще ви успокоя" (Матей 11:28).

30. "И определи дванадесет души"

Тази глава е основана на Марко 3:13-19; Лука 6:12-16.

След това се възкачи на хълма и повика при Себе Си ония, които Си искаше; и те отидоха при Него, и определи дванадесет души, за да бъдат с Него и за да ги изпраща да проповядват" (Марко 3:13,14).

Именно под покрова от дървета, разположени на планинския склон, недалеч от Галилейското езеро, дванадесетте бяха призовани за апостоли и Планинската проповед бе произнесена. Полята и хълмовете бяха любимите прибежища на Исус и много от Неговите поучения бяха изречени под открито небе, а не в храма или в синагогите. Нито една синагога не би могла да побере множествата, които Го следваха, но не това бе причината Той да предпочита да проповядва по равнини и гори. Исус обичаше природните красоти. За Него всяко спокойно кътче бе свят храм.

Първите земни жители бяха избрали за свое светилище мястото под Едемските дървета. Там Христос бе общувал с бащата на човечеството. След

като бяха изгонени от рая, нашите първи родители продължиха да се покланят на Бога по полета и гори, където Христос ги посрещаше с евангелието на Своята благодат. Христос бе Този, Който разговаря с Авраам под мамбриевите дъбове; с Исаак, който излизаше привечер на полето, за да се моли; с Яков на Ветилския хълм; с Мойсей между планините на Мадиам; с момчето Давид, докато то се грижеше за стадата си. По указание на Христос в продължение на петнадесет столетия всяка година евреите напускаха домовете си за една седмица и живееха в колиби, направени от "хубави дървета, палмови клони, клони от широколистни дървета и речни върби" (Левит 23:40).

При обучението на Своите ученици Исус предпочиташе да се оттегля от шумотевицата на града към тишината на поля и хълмове, които бяха много повече в хармония с уроците за себеотричане. По време на Своята дейност Той обичаше да събира около Себе Си хора под синьото небе, на някой тревист хълм или на пясъка до езерото. Тук, заобиколен от собственото Си творение, Той можеше да насочи мислите на слушателите от изкуствените към естествените неща. В растежа и развитието на природата бяха разкрити принципите на Неговото царство. Когато хората вдигаха очи към хълмовете, създадени от Бога, и виждаха чудните дела на Неговите ръце, те можеха да научат ценни уроци на Божествена истина. За тях Христовите поучения щяха да бъдат повтаряни в нещата от природата. Така става с всички, които излязат сред нея с Христос в сърцата си. Те ще се почувстват заобиколени от свято присъствие. Нещата от природата подемат притчите на нашия Господ и повтарят Неговите съвети. Чрез общуване с Бога сред природата умът се възвисява и сърцето намира успокоение.

Първата стъпка сега бе да се организира църква, която след възнесението на Христос трябваше да остане Негов представител на земята. Не разполагаха със скъпо светилище, но Спасителят заведе учениците Си в кътче, което обичаше. И святото преживяване от този ден остана в умовете им, свързано завинаги с красотата на планината, долината и езерото.

Исус бе призовал учениците Си, за да ги изпрати като Свои свидетели, които да провъзгласят на света какво са видели и чули от Него. Тяхната задача бе най-важната, възлагана някога на човешки същества, и отстъпваше по значение само на задачата на самия Христос. Те трябваше да бъдат Божии съработници за спасението на света. Както в Стария завет дванадесетте патриарси представляваха Израил, така и дванадесетте апостоли трябваше да бъдат представители на евангелската църква.

Спасителят познаваше характера на хората, които бе избрал; всичките им слабости и грешки бяха открити пред Него. Той знаеше опасностите, през които трябваше да преминат и отговорността, която щяха да поемат. Сърцето Му бе изпълнено със състрадание към тези избрани мъже. Застанал сам на една планина близо до Галилейското езеро, Той прекара цяла нощ в молитва за тях, докато те спяха в подножието. С първите лъчи на зората ги извика, защото имаше да им предаде нещо важно.

От известно време тези ученици работеха активно заедно с Исус. Йоан и Яков, Андрей и Петър, заедно с Филип, Натанаил и Матей бяха по-близко свързани с Него, отколкото останалите, и бяха свидетели на повечето Му

чудеса. Петър, Яков и Йоан имаха дори още по-тесни връзки с Исус. Те почти винаги Го придружаваха, като ставаха свидетели на Неговите чудеса и слушаха словата Му. Йоан бе постигнал още по-близко приятелство с Исус, така че стана известен като ученика, когото Учителят обича. Спасителят обичаше всички, но Йоан бе най-възприемчив. Бе по-млад от другите и с детска доверчивост откриваше сърцето си пред Него. Така между него и Христос се установи още по-голяма привързаност и чрез него бе разкрито на Божия народ най-дълбокото духовно учение на Спасителя.

Начело на една от групите, на които бяха разделени апостолите стои името на Филип. Той бе първият ученик, към когото Исус отправи категоричната заповед: "Следвай Ме". Филип бе от Витсаида, града на Андрей и Петър. Той бе слушал проповедите на Йоан Кръстител и бе чул как Йоан обявява Христос за Божи Агнец. Филип искрено търсеше истината, но за вярване бе муден по сърце. Макар и свързан с Христос, това, което разказа на Натанаил за Него, показва, че все още не бе напълно убеден в Божествеността на Исус. Въпреки че глас от небето обяви Христос за Божи Син, Филип Го считаше само за "Исус, Йосифовия син, Който е от Назарет" (Йоан 1:45). При друг случай, когато пет хиляди души бяха нахранени, липсата на вяра у Филип се прояви отново. Именно за да го изпита, Исус зададе въпроса: "Отгде да купим хляб да ядат тия?" Отговорът на Филип бе изпълнен с неверие: "За двеста динария хляб не ще им стигне, за да вземе всеки по малко" (Йоан 6:5,7). Исус бе наскърбен. Макар че Филип бе видял Исусовите дела и почувствал Неговата сила, все още нямаше вяра. Когато гърците му зададоха въпрос относно Исус, той не се възползва от възможността да ги представи на Спасителя, а отиде да каже на Андрей. Дори в последните часове преди разпятието думите му водеха до обезсърчаване във вярата. Когато Тома каза на Исус: "Господи, не знаем къде отиваш; а как знаем пътя", Спасителят отговори: "Аз Съм пътят, истината и животът- Ако бяхте познали Мене, бихте познали и Отца Ми", Филип отвърна с неверие: "Господи, покажи ни Отца и достатъчно ни е" (Йоан 14:5-8). Толкова бавен на сърце, толкова слаб във вяра бе този ученик, който от три години общуваше с Исус.

Като някаква щастлива противоположност на Филиповото неверие беше детското упование на Натанаил. Той бе човек с изключително сериозен характер, чиято вяра се държеше на невидимите реалности. Въпреки всичко Филип бе ученик в Христовото училище и Божественият Учител търпеливо понасяше неверието и невъзприемчивостта му. Когато Светият Дух се изля върху учениците, Филип стана учител според Божието поръчение. Той знаеше за какво говори и поучаваше с увереност, която убеждаваше слушателите.

Докато Исус подготвяше учениците за тяхната мисия, един, който не беше повикан, натрапи присъствието си между тях. Това беше Юда Искариотски - човек, който изповядваше, че е Христов последовател. Сега той дойде, молейки за място във вътрешния кръг на учениците. С голяма сериозност и явна искреност заяви: "Учителю, ще вървя след Тебе където и да идеш." Исус не го отпрати, нито го прие, а само тъжно промълви: "Лисиците си имат леговища и небесните птици гнезда; а Човешкият Син няма где глава да подслони" (Матей 8:19,20). Юда вярваше, че Исус е Месия, и се надяваше,

като се присъедини към апостолите, да си осигури висок пост в новото царство. Исус реши да пресече тази надежда, като му разкри колко е беден.

Учениците силно желаеха Юда да стане един от тях. Те го препоръчаха на Исус като човек, който може да Му помага много в работата, защото Юда бе с властна осанка, с остър ум и способност да ръководи. Изненадани бяха, че Исус го посреща толкова студено.

Учениците бяха твърде разочаровани, че Исус не се бе опитал да си осигури сътрудничеството на израилевите водачи. Смятаха, че е грешка да не укрепи Своето дело, като Си осигури поддръжката на тези влиятелни хора. Ако Исус бе отпратил Юда, дълбоко в сърцата си учениците щяха да поставят под въпрос мъдростта на Учителя. Последвалите събития с Юда щяха да им покажат опасността да се позволява на каквито и да било светски съображения да надделеят в решаването кой е подходящ за Божието дело. Сътрудничеството на такива хора, каквито учениците искаха да привлекат, би предало делото в ръцете на неговите най-големи врагове.

Въпреки всичко след присъединяването си към учениците Юда не остана безразличен към красотата на Христовия характер. Той почувства влиянието на Божията сила, която привличаше души към Спасителя. Този, Който не дойде да пречупи смазана тръстика или да угаси замъждял фитил, не би отхвърлил душа, докато в нея има и най-слабия копнеж към светлината. Спасителят четеше мислите на Юда; Той познаваше дълбините на беззаконието, в което Юда би потънал, ако не бъде избавен чрез Божията благодат. Свързвайки този човек със Себе Си, Исус му даде възможност да бъде ден след ден в допир с лъчите на Неговата всеотдайна любов. Ако отвореше сърцето си пред Христос, Божествената благодат би прогонила демона на себелюбието и Юда би могъл да стане поданик на Божието царство.

Бог приема хората такива, каквито са, с човешките черти в техния характер и ги обучава да служат, стига да желаят да се подчиняват и да бъдат учени от Него. Те са избрани не защото са съвършени, а въпреки несъвършенствата си, така че посредством познаването и практикуването на истината, посредством благодатта на Христос да могат да се преобразят по Негов образ.

Юда имаше същите възможности като другите ученици. Той слушаше същите ценни уроци. Но практикуването на истината, изисквано от Христос, не съответстваше на желанията и намеренията на Юда, тъй като той не желаеше да се откаже от своите идеи и да приеме мъдрост от Небето.

Колко нежно се отнасяше Спасителят към този, който щеше да Го предаде! В своите проповеди Исус разглеждаше принципите на милосърдието, което удря в самия корен на алчността. Той представи пред Юда отвратителния характер на сребролюбието и неведнъж учениците разбираха, че нравът и грехът му се излагат на показ. Въпреки всичко Юда не пожела да изповяда и да изостави своето беззаконие. Бе самодоволен и вместо да устои на изкушението, продължи да мами. Христос бе пред Него - жив пример за това, какъв трябва да бъде, ако се възползва от Божественото посредничество и служба. Но този ученик слушаше уроците напразно.

Исус не го укори рязко за алчността му, а имаше свято търпение към този грешен човек дори когато му даваше доказателства, че чете сърцето му като отворена книга. Представи му най-висшите подбуди за вършене на правото; и ако отхвърлеше небесната светлина, Юда би останал без извинение.

Вместо да приеме светлината, той предпочете да запази своите недостатъци. В него се подхранваха зли пожелания, страст за отмъщение, мрачни и лоши мисли, докато накрая Сатана го завладя изцяло. Юда стана представител на Христовия враг.

Когато се свърза с Исус, той имаше някои положителни черти в характера, които биха могли да се превърнат в благословение за църквата. Ако беше пожелал да понесе игото на Христос, можеше да стане един от главните апостоли. Но Юда закоравяваше сърцето си, когато му бяха посочвани недостатъците, и в своята бунтовна гордост предпочете егоистичните си амбиции, като по този начин стана неспособен за делото, което Бог би му дал да извърши.

Всички ученици имаха сериозни недостатъци, когато Исус ги призова да Му служат. Дори Йоан, който общуваше най-тясно със смирения и скромен Исус, не бе по природа смирен и отстъпчив. Той и неговият брат бяха наречени "синове на гърма". Докато бяха с Исус, всяка обида към Него възбуждаше тяхното възмущение и сприхавост. Зъл нрав, отмъстителност, дух на критикарство - любимият ученик притежаваше всички тези качества. В Йоан имаше гордост и амбиция да бъде пръв в Божието царство. Но ден след ден, в противовес на бунтарския си дух той виждаше Исусовата нежност и въздържаност и слушаше Неговите уроци на смирение и търпение. Йоан отвори сърцето си за Божието влияние и стана не само слушател, но и изпълнител на думите на Спасителя. Той се научи да търпи игото на Христос и да носи Неговото бреме.

Исус укоряваше и предупреждаваше Своите ученици, учеше ги на предпазливост, но Йоан и неговите братя не Го напуснаха; избраха Го въпреки укорите. Спасителят не ги остави поради слабостите и грешките им. Те продължиха да споделят Неговите изпитания докрай и да учат уроците от живота Му. Наблюдавайки Го, преобразяваха своя характер.

Апостолите бяха твърде различни по темперамент и характер. Това бяха бирникът Левий-Матей и ревностният зелот Симон, който безкомпромисно ненавиждаше римската власт; великодушният, импулсивен Петър и лукавият Юда; Тома - искрен, но все пак плах и страхлив; Филип - бавен по сърце и склонен към съмнения; амбициозните прями Заведееви синове с техните братя. Всички те бяха събрани заедно, с различните им недостатъци и с всичките им унаследени и придобити наклонности към злото. Но в Христос и чрез Христос те трябваше да живеят в Божието семейство, като се учат да бъдат единни във вяра, в учения и в дух. Щяха да имат своите изпитания, огорчения и различни мнения, но докато Той пребъдваше в сърцата, не можеше да съществуват разногласия. Неговата любов щеше да доведе до взаимна любов между тях; уроците на Учителя щяха да изгладят всички различия, водейки учениците към единство в мислите и в преценките. Христос е великият център и те биха се

приближили един към друг дотолкова, доколкото се бяха приближили към центъра.

Когато Исус завърши наставленията към учениците Си, събра малката група и като коленичи между тях и положи ръце на главите им, произнесе молитва, с която ги посвети в святото Си дело. Така Господните ученици бяха ръкоположени за евангелска служба.

За Свои представители между хората Христос не избра ангели, които никога не бяха съгрешавали, а човешки същества - хора със същите чувства - като тези, които те трябваше да спасяват. Сам Той прие човешко естество, за да достигне човечеството. Бог се нуждаеше от човешко естество, тъй като за спасението на света бяха необходими и Божествената, и човешката същност. Божеството се нуждаеше от човешко естество, за да можеше да има човечеството едно средство да общува с Бога. Това се отнася и за Христовите служители и вестители. Човек се нуждае от сила вън от него, която да го възстанови до подобието на Бога и да го направи способен да върши Божието дело. Това обаче не изключва човешкото сътрудничество. Човек се сдобива с Божествена сила и Христос обитава в сърцето чрез вяра. А чрез сътрудничество с Бога човешката сила става способна да върши добро.

Този, Който призова галилейските рибари, все още призовава хората за служене. Той желае да изяви силата Си чрез нас, така както я изяви чрез първите ученици. Колкото и несъвършени и грешни да сме, Господ ни предлага да бъдем Негови сътрудници, Христови помощници. Той ни кани да приемем Божествените наставления, така че, съединени с Христос, да можем да вършим Божиите дела.

"А ние имаме това съкровище в пръстени съдове, за да се види, че превъзходната сила е от Бога, а не от нас" (2Кор. 4:7). Ето защо проповядването на евангелието бе поверено на грешни хора, а не на ангели. Така става явно, че силата, която действа в слабото човешко естество, е Божията сила. Така ние сме насърчени да вярваме, че силата, която помага на други хора, толкова слаби, колкото сме ние, може да помогне и на нас. Самите тези, които са "обиколени с немощ", трябва "да състрадават с невежите и заблудилите се" (Евр. 5:2). След като самите са били в беда, те са запознати с опасностите и трудностите на пътя и затова са призовани да достигнат хората, които са в същата беда. Има души, объркани от съмнение, обременени с недостатъци, слаби по вяра и неспособни да разберат Невидимия. Но един приятел, когото могат да видят, идващ при тях вместо Христос, може да бъде съединителното звено, което да свърже плахата им вяра с Христос.

Ние трябва да бъдем съработници на небесните ангели в представянето на Исус пред света. С нетърпение и желание ангелите очакват нашето сътрудничество, тъй като човек трябва да бъде Божи проводник за свързването на Бога с човека. И когато се предадем на Христос с цяло сърце, ангелите се радват, че могат да говорят чрез нашите гласове, за да разкрият Божията любов.

31. *Планинската проповед*

Тази глава е основана на Матей 5 гл., 6 гл., 7 гл.

Христос рядко събираше само учениците, за да слушат Неговите думи. Той не избираше за Свои слушатели само тези, които знаеха пътя на живота. Неговата задача бе да достигне множествата, които живееха в невежество и заблуда. Исус преподаваше уроците Си върху истината там, където те можеха да стигнат до замъглените умове. Самият Той бе въплъщение на Истината, застанал препасан, с протегнати напред ръце за благословение и с думи на предупреждение, молба и насърчение, желаещ да издигне духовно всеки, който би дошъл при Него.

Планинската проповед, макар и произнесена специално за учениците, бе чута и от множествата. След като избра апостолите, Исус отиде с тях до брега на езерото. Тук хората бяха започнали да се събират още от ранните утринни часове. Освен обичайните тълпи от галилейските градове имаше хора от Юдея и дори от Ерусалим; от Перея, Декаполис, Идумея, чак до южната част на Юдея; от Тир и Сидон - финикийските градове на средиземноморския бряг. "Като чуха колко много чудеса правел", те дойдоха "да Го чуят и да се изцелят от болестите си-, защото сила излизаше от Него и изцеляваше всичките" (Марко 3:8; Лука 6:17-19).

Тясната пясъчна ивица не можеше да побере дори прави всички хора в обсега на Неговия глас, които искаха да Го чуят, и Исус тръгна обратно към планинския склон. След като стигна до място, подходящо за събиране на множество хора, Той седна на тревата и учениците и всички останали последваха примера Му.

Учениците винаги стояха до Исус. Народът се притискаше до Него, но те разбираха, че не трябва да бъдат отделени от Неговото присъствие. Сядаха близо, за да не пропуснат нито дума от поученията Му. Слушаха внимателно, с желание да разберат истините, които те трябваше да разнесат по всички страни от всички векове.

Сега те се притискаха до своя Учител с чувството, че ще се случи нещо необикновено. Вярваха, че царството ще бъде основано скоро и от сутрешните събития бяха получили уверение, че по този въпрос ще бъде направено някакво съобщение. Нетърпение се чувстваше сред присъстващите и любопитните лица издаваха колко голям е интересът. След като хората седнаха по тревистия хълм в очакване на думите на Божествения Учител, сърцата им се изпълниха с мисли за бъдеща слава. Присъстваха книжници и фарисеи, които очакваха деня, когато щяха да имат власт над омразните римляни, за да притежават богатствата и разкоша на великата световна империя. Бедните селяни и рибари се надяваха да чуят уверението, че техните жалки колиби, оскъдната храна, животът на непосилен труд и страхът от нищета ще бъдат заменени с имения, изобилие и лек живот. Те се надяваха единствената им груба дреха, която служеше за наметка през деня и за завивка през нощта, да бъде заменена от Христос с пищните и скъпи одежди на техните завоеватели. Всички сърца се вълнуваха от гордост и надежда, че Израил скоро ще бъде

почетен измежду народите като избран от Бога и Ерусалим ще се издигне като столица на световно царство.

Христос разби надеждите за световно господство. В Планинската проповед Той се опита да премахне илюзията, създадена чрез погрешно възпитание, и да даде на слушателите ясна представа за Своето царство и за собствения Си характер. Все пак Той не отправи директен упрек към заблудите на народа. Виждаше нещастието на света, породено от греха, и въпреки това не описа ясно собствената им окаяност. Научи ги на нещо много по-добро от това, което знаеха. Без да оборва представите им за Божието царство, Той каза какви са условията, за да се влезе там, и ги остави сами да си направят заключение за неговия характер. Истините, които им предаваше, са не по-малко важни за нас, отколкото бяха за следващите Го тогава множества. Ние имаме не по-малко нужда да научим основните принципи на Божието царство.

Първите думи на Христос, отправени към хората на хълма, бяха думи на благословение. Щастливи са тези, каза Той, които осъзнават духовната си нищета и чувстват нужда от изкупление. Евангелието трябва да се проповядва на бедните. То се разкрива не на духовно гордите - тези, които твърдят, че са богати и нямат нужда от нищо, а на тези, които са смирени и разкаяни. Има само един извор за очистване от греха - изворът, предназначен за нищите по дух.

Гордото сърце се стреми да си спечели спасението, но както нашето право, така и нашата годност за небето могат да се осигурят чрез Христовата правда. Господ не може да направи нищо за възстановяване на човека, докато той, убеден в своята слабост и освободен от самодоволство, не се постави под Божие ръководство. Едва тогава може да получи дара, който Бог иска да му даде. Всичко се предоставя на душата, която чувства нужда от Него. Тя има неограничен достъп до Този, в Когото обитава цялата пълнота на Божеството. "Защото така казва Всевишният и Превъзнесеният, Който обитава вечността, Чието име е Светий: Аз обитавам на високо и свято място, още с онзи, който е със съкрушен и смирен дух" (Исая 57:15).

"Блажени скърбящите, защото те ще се утешат." С тези думи Христос съвсем не ни учи, че скръбта сама по себе си има силата да премахва вината от греха. Той не ни дава разрешение за престорено или преднамерено смирение. Скръбта, за която говори Исус, не се състои от меланхолия и ридания. Докато скърбим заради греха, ние трябва да се радваме на скъпоценната привилегия да бъдем Божии чада.

Често страдаме, защото злите ни дела водят до неприятни за нас последствия, но това не е покаяние. Истинската мъка за греха е резултат от действието на Светия Дух. Духът разкрива неблагодарността на сърцето, което е обидило и наскърбило Спасителя, и чрез покаяние ни води до подножието на кръста. С всеки нов грях Христос е наранен отново. Когато погледнем към Този, Когото сме проболи, ние изпитваме мъка за греховете, които са Му причинили страдание. Такава скръб води до отхвърляне на греха.

Светският човек може да обяви тази скръб за слабост, но тя е силата, свързваща каещия се грешник и безкрайния Бог с връзки, които не могат да бъдат прекъснати. Тя показва, че Божиите ангели връщат на душата добрите

качества, които са били изгубени чрез закоравяване на сърцето и беззаконие. Сълзите на покаяние са само дъждовни капки, предхождащи слънчевата светлина на светостта. Тази скръб предвещава радост - бъдещия извор на живот в душата. "Само признай беззаконието си, че си станала престъпница против Господа, своя Бог- Аз няма да направя да ви нападне гневът Ми, защото Съм милостив, казва Господ- " (Еремия 3:13,12). "За наскърбените в Сион" Той е наредил да им бъдат дадени "венец вместо пепел, миро на радост вместо плач, облекло на хваление вместо унил дух" (Исая 61:3).

Има утеха и за тези, които преживяват мъка в изпитание. Горчивината от мъката и унижението са по-добри от наслада в греха. Чрез беди Бог ни разкрива слабите места в нашия характер, за да можем с Неговата благодат да победим недостатъците си. Пред нас се отварят непознати страници от нашия характер и ние сме изпитвани дали желаем да приемем укорите и съветите на Бога. Когато стигнем до изпитание, не трябва да се измъчваме и да се оплакваме. Не трябва да се бунтуваме или да се безпокоим, така че да изпуснем Христовата ръка. Необходимо е да смирим душите си пред Бога. Господните пътища са неясни за този, който иска да вижда нещата в приятна за него светлина. Те изглеждат мрачни и безрадостни за нашето човешко естество. Божиите пътища обаче са милостиви и краят им води до спасение. Илия не знаеше какво върши, когато в пустинята каза, че не иска да живее и се помоли да умре. Господ в Своята милост не послуша думите му. На Илия тепърва предстоеше да извърши велико дело и след като приключи работата си, не трябваше да загине в пустинята обезсърчен и самотен. На Илия предстоеше не да слезе в мрака на смъртта, а да се възнесе в слава до небесния трон, придружен от ангелски колесници.

Божието слово към скърбящите е: "Видях пътищата му и ще го изцеля; още ще го водя и пак ще утеша него и наскърбените му." "Аз ще обърна жалеенето им в радост и ще ги утеша, и ще ги развеселя подир скръбта им" (Исая 57:18; Еремия 31:13).

"Блажени кротките." Трудностите, с които ще се сблъскаме, могат да бъдат облекчени до голяма степен от кротостта, скрита в Христос. Ако притежаваме смирението на нашия Господ, ние ще се издигаме над обидите, отказите и неприятностите, които преживяваме всеки ден, и те няма да обезсилват духа ни. Най-висшето свидетелство за благородството в един християнин е себевладеенето. Човек, заплашван от малтретиране или жестокост и не успяващ да поддържа в себе си дух на спокойствие и упование в Бога, ограбва от Бога правото Му да разкрие чрез него съвършения Си характер. Смиреното сърце е силата, която дава победа на Христовите последователи; смирението е белег за връзката им с небесните дворове.

"Защото, ако и да е възвишен, Господ пак гледа на смирения" (Пс. 138:6). Бог се отнася с нежност към хората, които разкриват кроткия и смирен Христов дух. Макар и презирани от света, те имат голяма стойност в Божиите очи. Не само мъдрите, великите, щедрите ще получат достъп до небесните жилища; не само енергичният библейски работник, изпълнен с усърдие и работещ активно. Не. Нищите по дух, които копнеят за присъствието на пребъдващия Христос; смирените по сърце, чиято най-висша цел е вършене на Божията воля

- именно такива хора ще получат достъп. Те ще бъдат измежду тези, които са изпрали дрехите си и са ги избелили в кръвта на Агнеца. "Затова са пред престола на Бога и Му служат денем и нощем в Неговия храм; и седящият на престола ще разпростре скинията Си върху тях" (Откр. 7:15).

"Блажени, които гладуват и жадуват за правдата." Чувството за собствено нищожество ще предизвика в сърцето глад и жажда за правда и това желание няма да остане неудовлетворено. Онези, които направят за Исус място в сърцата си, ще осъзнаят Неговата любов. Копнежът на всички, желаещи да имат характер, подобен на Божия, ще бъде задоволен. Светият Дух никога не оставя без подкрепа душата, която се стреми към Исус. Светият Дух - показва Христовите качества. Ако погледът не се измества от Христос, работата на Духа не спира, докато душата не стане подобна на Неговия образ. Чистата любов ще разшири кръгозора на душата, като - даде способност за по-големи постижения, за по-голямо познание на небесните неща, така че да не остане лишена от духовна пълнота. "Блажени, които гладуват и жадуват за правдата, защото те ще се наситят."

Милостивите ще намерят милост и чистите по сърце ще видят Бога. Всяка нечиста мисъл омърсява душата, притъпява чувството за морал и заличава следите, оставени от Светия Дух. Тя замъглява духовното зрение по такъв начин, че човек не може да види Бога. Господ може да опрости покаялия се грешник и прави това, но макар и опростен, душата му остава опетнена. Този, който иска да има ясно разбиране за духовната истина, трябва да избягва всякаква нечистота в говор и мисъл.

Думите на Христос обаче обхващат нещо повече от освобождаване от плътската нечистота, нещо повече от освобождаване от церемониалното омърсяване, което евреите така старателно избягваха. Себелюбието не ни позволява да видим Бога. Човекът със себелюбив дух смята Бога за напълно подобен на себе си. Докато не отхвърлим това разбиране, не можем да разберем Този, Който е любов. Само безкористното сърце, смиреният и доверчив дух ще Го видят като "жалостив и милосерд, дълготърпелив, Който изобилва с милост и вярност" (Изх. 34:6).

"Блажени миротворците." Божият мир се ражда от истината. Това означава хармония с Бога. Светът е във вражда с Божия закон; грешниците са във вражда със своя Творец и в резултат на това те враждуват помежду си. Но псалмистът заявява: "Много мир имат ония, които обичат Твоя закон, и за тях няма спънки, та да се препъват" (Пс. 119:165). Човек не може сам да постигне мир. Човешките планове за пречистване и облагородяване на хората или обществото ще бъдат лишени от мир, тъй като те не достигат сърцето. Единствената сила, която може да създаде и увековечи истинския мир, е Христовата благодат. Когато тази истина се възприеме от сърцето, то ще отхвърли злите страсти, които предизвикват спорове и разногласия. "Вместо драка ще израсте елха, вместо трън ще израсте мирта" и пустинята на живота "ще се възрадва и ще цъфне като крем" (Исая 55:13, 35:1).

Множествата бяха удивени от това учение, което толкова много се различаваше от заповедите и примера на фарисеите. Хората бяха започнали да мислят, че щастието се съдържа в притежанията и че славата и почитта на

света са нещата, към които трябва да се стремят. Беше много приятно да те наричат "учителю", да бъдеш възхваляван като мъдър и религиозен човек и по този начин да парадираш с добродетелите си пред обществото. Това се смяташе за върха на щастието. Но в присъствието на многобройното множество Исус заяви, че земното богатство и почестите са цялата награда, която тези хора въобще ще получат. Той говореше с увереност и думите Му бяха придружени от сила да убеждава. Присъстващите замълчаха и чувство на страх навлезе в душите им. Те се гледаха един друг със съмнение. В такъв случай кой от тях би се спасил, ако ученията на този човек са верни? Мнозина бяха убедени, че забележителният учител е движен от Божия Дух и ученията, които проповядва, идват от Бога.

След като обясни в какво се състои истинското щастие и как може да бъде придобито, Исус посочи ясно задълженията на Своите ученици, като избрани учители от Бога, за да водят другите в пътя на спасението и вечния живот. Той знаеше, че те често ще понасят разочарования и обезсърчение, че ще се сблъскат с упорита съпротива, че ще бъдат обиждани и тяхното свидетелство - отхвърляно. Исус много добре знаеше, че изпълнявайки мисията си, тези скромни мъже, които слушат думите Му толкова внимателно, ще преживеят хули, мъчения, затвори и смърт. Затова Той продължи:

"Блажени гонените заради правдата, защото е тяхно небесното царство. Блажени сте, когато ви хулят и ви гонят, и говорят против вас лъжливо всякакво зло заради Мене; радвайте се и веселете се, защото голяма е наградата ви на небесата, понеже така гонеха пророците, които бяха преди вас" (Матей 5:11,12).

Светът обича греха и мрази правдата и това беше причината за неговото враждебно отношение към Исус. Всички, които отхвърлят Исусовата безгранична любов, ще намират християнството за едно обезпокоително учение. Светлината на Христос разпръсква мрака, който покрива техните грехове, и те ще виждат, че имат нужда от промяна. Докато поддаващите се на влиянието на Светия Дух започват война със себе си, хората, които се държат за греха, воюват срещу истината и нейните представители.

Така се създава борба и Христовите последователи са обвинявани, че създават смутове сред народа. Близостта им с Бога предизвиква омразата на света. Те понасят укора за Христос и ходят по пътя, извървян от най-благородния на земята. Гоненията се посрещат с радост, а не с мъка. Всяко огнено изпитание е Божие средство за пречистване. То ги прави годни за делото им на Божии съработници. Всеки конфликт има значение във великата битка за правда; всеки конфликт ще допринесе за радостта от окончателната им победа. Като знаят това, изпитването на тяхната вяра и търпение ще бъде приемано с радост, а не със страх и стремеж да се избегне. С копнеж да изпълнят задълженията си към света, съсредоточили мислите си в желанието да бъдат одобрени от Бога, Неговите служители трябва да изпълняват всяко задължение независимо от страха или от благоразположението на хората.

"Вие сте солта на земята", каза Исус. Не се оттегляйте от света, за да избегнете гоненията. Вие трябва да живеете между хората, така че Божествената любов да бъде като сол, която запазва света от развала.

Сърцата, поддали се на влиянието на Светия Дух, са проводници, чрез които се излива Божието благословение. Ако служителите на Бога бъдат взети от Земята и Неговият Дух се оттегли от хората, този свят ще бъде опустошен и унищожен от управлението на Сатана. Макар че нечестивите не го знаят, те дължат дори благословенията в този живот на присъствието на Божиите люде, които презират и потискат. Но ако християните са такива само по име, те са като солта, която е загубила вкуса си. Те нямат добро влияние в света. Чрез погрешното представяне на Бога стават по-лоши и от невярващите.

"Вие сте светлината на света." Евреите искаха да ограничат спасението до собствената си нация, но Христос им показа, че спасението е като слънчевата светлина. То принадлежи на целия свят. Библейската религия не трябва да бъде затваряна между кориците на една книга или между стените на една църква. Тя не трябва да бъде изваждана от време на време за наша полза и след това отново оставяна настрана, а да освещава всекидневния живот, да се разкрива във всяка делова работа и във всичките ни обществени взаимоотношения.

Истинският характер не се формира вън от човека, за да се облече като дреха; той се излъчва отвътре. Ако желаем да насочваме други хора по пътя на правдата, принципите на правдата трябва да живеят в собствените ни сърца. Изповядването на вяра може да провъзгласява теорията на религията, но всъщност практическото ни благочестие открива Словото на истината. Постоянството в живота, осветеният говор, непоклатимата вярност, духът на дейна благотворителност, примерът на благочестие - това са средствата, чрез които светлината се предава на света.

Исус не се спря на отделните точки от закона, но не остави слушателите да стигнат до заключение, че е дошъл, за да премахне Своите изисквания. Той знаеше, че има шпиони, готови да използват всяка изпусната дума в служба на целите си. Той познаваше предразсъдъците в умовете на мнозина от слушателите и не каза нищо, което да разколебае тяхната вяра в религията и обичаите, предадени им чрез Мойсей. Сам Христос бе дал и моралния, и церемониалния закон. Той не дойде, за да премахне доверието в собствените Си наставления. Именно поради голямата Си почит към закона и пророците Исус се опита да разруши стената от предания и ритуали, която бе станала затвор за евреите. Отхвърляйки погрешните им тълкувания на закона, в същото време Той внимателно пазеше учениците Си да не би да пренебрегнат жизненоважните истини, поверени на евреите.

Фарисеите се гордееха с това, че изпълняват закона. И все пак във всекидневния си живот те познаваха неговите принципи толкова малко, че думите на Спасителя им звучаха като ерес. Когато Той премахна нечистотата, под която бе заровена истината, помислиха си, че се премахва самата истина. Шепнеха си един на друг, че Исус омаловажава закона. Той прочете техните мисли и им отговори: "Да не мислите, че Съм дошъл да разруша закона или пророците; не Съм дошъл да разруша, но да изпълня" (Матей 5:17). Тук Исус отхвърли обвинението на фарисеите. Неговата мисия в света бе да защити святите изисквания на този закон, за който те Го обвиняваха в нарушение. Ако Божият закон можеше да бъде променен или отменен, тогава нямаше нужда

Христос да изтърпи последствията от нашите грехове. Той дойде да обясни отношението на закона към човека и да онагледи неговите заповеди чрез собствения Си живот на послушание.

Бог ни е дал Своите святи заповеди, защото обича човечеството. Той разкрива принципите на правдата, за да ни предпази от последствията на беззаконието. Законът е израз на Божия начин на мислене; когато го приемем с вярата в Христос, превръща се в наш начин на мислене. Законът ни издига над силата на естествените желания и наклонности, над изкушенията, които водят до грях. Бог иска да бъдем щастливи. Той ни е дал заповедите от закона, за да имаме радост, като ги спазваме. Когато при Исусовото рождение ангелите пееха "слава на Бога във висините и на Земята мир между човеците" (Лука 2:14), те обявяваха принципите на закона, който Исус дойде "да възвеличи и направи почитаем".

Когато законът бе провъзгласен на Синай, Бог откри пред хората светостта на Своя характер, така че те да видят разликата с греховността на собственото си естество. Законът бе даден, за да осъзнаят греха си и да разберат, че имат нужда от Спасител. Той би извършил това, ако неговите принципи бяха засегнали сърцата чрез Светия Дух. Това дело все още трябва да бъде вършено. Тези принципи на закона са изяснени в живота на Христос и когато Светият Божи Дух докосва сърцето, когато светлината на Христос открива на хората тяхната нужда от пречистващата Му кръв и оправдаващата Му праведност, законът продължава да бъде средство, което ни води до Христос, за да бъдем оправдани чрез вяра. "Законът Господен е съвършен, възвръща душата" (Пс. 19:7).

"Докле премине небето и земята - заяви Исус, - ни една йота, ни една точка от закона няма да премине, докато всичко не се сбъдне." Слънцето, което свети в небето, твърдата земя, на която живеем, са Божии свидетели за непроменимостта и вечността на Неговия закон. Дори те да преминат, Божиите заповеди ще останат. "По-лесно е небето и земята да преминат, отколкото една точка от закона да падне" (Лука 16:17). Системата от символи, които посочваха Исус като Агнец Божи, беше отменена с Неговата смърт, но заповедите от Декалога са толкова непоклатими, колкото непоклатим е Божият трон.

Тъй като "законът Господен е съвършен", всяко отклонение от него е грях. Тези, които пренебрегват Божиите заповеди и учат другите да вършат същото, са осъдени от Христос. Животът на послушание, изживян от Спасителя, потвърди изискванията на закона; той доказа, че законът може да бъде спазван в човешко естество и показа превъзходството на характера, който послушанието развива. Всички, които го спазват така, както Исус го спазваше, заявяват по същия начин, че "законът е свят и заповедта свята, праведна и добра" (Римл. 7:12). От друга страна всички, които нарушават Божиите заповеди, поддържат твърденията на Сатана, че законът е несправедлив и не може да бъде спазван. Така те подкрепят измамите на големия противник и позорят Бога. Те са деца на нечестивия, който пръв въстана срещу Божия закон. Ако бъдат допуснати в небето, отново ще внесат разногласие и бунтарски дух и ще застрашат доброто състояние на вселената. Нито един човек, умишлено

пренебрегващ един-единствен принцип от закона, не може да влезе в небесното царство.

Равините смятаха, че правдата им е паспорт за небето. Исус обаче им заяви, че тя е недостатъчна и недостойна. Фарисейската правда се състоеше от външни церемонии и от теоретично познаване на истината. Равините твърдяха, че стават святи чрез собствените си усилия да спазват закона, но делата им бяха разделили правдата от религията. Докато спазваха ритуалите съвсем точно, животът им беше неморален и недостоен. Тяхната така наречена "правда" никога не би могла да влезе в небесното царство.

Най-голямата заблуда в дните на Христос бе, че самото съгласяване с истината представлява праведност. В цялата човешка история теоретичното познаване на истината не е било достатъчно за спасяване на душата. То не ражда плодове на правда. Ревностното спазване на онова, което се нарича богословска истина, е съпроводено често с омраза към неподправената истина, изявена в живота. Върху най-тъмните страници от историята са отбелязани престъпления, извършени от фанатични привърженици на религията. Фарисеите твърдяха, че са Авраамови потомци и се хвалеха с притежаването на Божиите слова. Но тези предимства не ги предпазиха от себелюбие, злоба, алчност и най-долно лицемерие. Те се смятаха за най-добрите вярващи на света, но с тяхното така наречено правоверие разпънаха Господа на славата.

Същата опасност съществува все още. Мнозина са убедени, че са християни просто защото се придържат към някакви богословски догми. Те обаче не са приложили истината във всекидневния си живот. Не са повярвали в нея и не са я обикнали. Затова не са получили силата и благодатта, които идват от освещението чрез истината. Някои могат да изповядват вяра в истината, но ако тя не ги прави искрени, любезни, търпеливи, въздържани, благочестиви, истината става проклятие за тези, които я притежават, а чрез тяхното влияние - проклятие за света.

Правдата, проповядвана от Христос, е съобразяване на чувствата и живота към разкритата Божия воля. Грешни хора могат да станат праведни само ако имат вяра в Бога и поддържат жива връзка с Него. Тогава истинското благочестие ще направи мислите възвишени и ще облагороди живота. Тогава външните форми на религията се съгласуват с вътрешната чистота на християнина. Тогава церемониите, необходими в службата за Бога, не са безсмислени ритуали като тези на лицемерните фарисеи.

Исус разгледа заповедите поотделно и обясни широчината и дълбочината на техните изисквания. Вместо да премахне една йота от силата им, Той показа колко всеобхватни са техните принципи и изведе на бял свят фаталната грешка на евреите, които външно се представяха за послушни. Исус заяви, че Божият закон се нарушава с една зла мисъл или нечестив поглед. Човек, стане ли съучастник и в най-малката несправедливост, нарушава закона и принизява моралния си облик. Убийството се поражда първо в мислите. Който даде място на омраза в сърцето си, тръгва по пътя на убиеца и приносите му са мерзост за Бога.

Евреите подхранваха дух на отмъстителност. В омразата си към римляните те произнасяха тежки обиди и радваха Нечестивия, проявявайки

неговите качества. Така сами се обучаваха да вършат ужасните дела, към които той ги водеше. В религиозния живот на фарисеите нямаше нищо, което да препоръча благочестието на езичниците. Исус ги призова да не се самозалъгват с мисълта, че могат да въстанат срещу своите потисници и да подхранват желание за отмъщение заради причинените им злини.

Вярно е, че има възмущение, оправдано дори в Христовите последователи. Когато видят, че Бог е позор-н и службата за Него е компрометирана; когато видят, че невинните са потискани, праведно възмущение раздвижва душата им. Гняв, породен от висок морал, не е грях. Но тези, които при всяко предполагаемо предизвикателство се чувстват свободни да подхранват гняв и негодувание, отварят сърцата си за Сатана. Раздразнението и ненавистта трябва да бъдат прогонени от душата, ако искаме да бъдем в хармония с Небето.

Спасителят отиде още по-далеч. Той каза: "И тъй, като принасяш дара си на олтара, ако там си спомниш, че брат ти има нещо против тебе, остави дара си там пред олтара и иди първо се помири с брата си, тогава дойди и принеси дара си" (Матей 5:23,24). Мнозина са ревностни в религиозното служене, а в същото време между тях и братята им има неуместни противоречия, които биха могли да бъдат изгладени. Бог изисква от тях да направят всичко възможно, за да възстановят хармонията. Докато не направят това, Той не може да приеме тяхната служба. В този случай християнското задължение ясно е посочено.

Бог излива Своите благословения върху всички. "Той прави слънцето Си да изгрява на злите и на добрите и дава дъжд на праведните и на неправедните" (Матей 5:45). Той е "благ към неблагодарните и злите" (6:35 Лука 6:35). Той иска от нас да бъдем като Него. "Благославяйте тия, които ви кълнат", каза Исус; "правете добро на тия, които ви мразят-, за да бъдете чада на вашия Отец, Който е на небесата." Това са принципите на закона и те са източникът на живота.

Идеалът на Бога за Неговите чада е по-висш и от най-висшето човешко мислене. "И тъй, бъдете съвършени и вие, както е съвършен вашият небесен Отец" (Матей 5:48). Тази заповед е едно обещание. Планът за изкупление предвижда да се освободим напълно от властта на Сатана. Христос винаги отдалечава покаялата се душа от греха. Той дойде да унищожи делата на дявола и да направи така, че Светият Дух, вложен във всяка покаяла се душа, да я пази от съгрешаване.

Действията на изкусителя не трябва да бъдат считани като извинение за каквато и да е погрешна постъпка. Сатана ликува, когато чува как хора, наричащи се Христови последователи, се извиняват за уродливите черти на своя характер. Точно тези извинения водят до грях. Не може да има никакво извинение за греха. Осветен характер, Христоподобен живот са достъпни за всяко Божие чадо, което се е покаяло и вярва.

Идеалът за християнски характер е приликата с Христос. Както Човешкият син бе съвършен в Своя живот, така Неговите последователи трябва да бъдат съвършени в техния живот. Исус приличаше във всичко на Своите братя. Той стана плът, каквато сме и ние. Той огладняваше, ожадняваше и се

изморяваше. Той се поддържаше с храна и си почиваше чрез сън. Той беше Бог в плът. Неговият характер трябва да бъде наш характер. Господ казва на тези, които вярват в Него: "Ще се заселя между тях и между тях ще ходя; и ще им бъда Бог, и те ще Ми бъдат люде" (2Кор. 6:16).

Христос е стълбата, която Яков видя - основата - е положена на земята, а върхът стига до небесната врата, до самия праг на славата. Ако тази стълба не беше достигнала земята само с едно стъпало, ние щяхме да бъдем изгубени. Но Христос дойде при нас там, където сме. Той прие нашето естество, за да можем ние, приемайки Неговото естество, да победим. Създаден "в плът, подобна на греховната плът" (Римл. 8:3), Той живя безгрешен живот. Сега чрез Своето Божествено естество Исус притежава небесния трон и в същото време чрез човешкото Си естество стига до нас. Желае от нас чрез вяра в Него да достигнем славата на Божия характер. Затова и ние трябва да бъдем съвършени, "както е съвършен нашият небесен Отец".

Исус показа в какво се състои правдата и посочи Бога като неин източник. Сега вече Той се обръща към практичните въпроси. "Когато давате милостиня, молите се, постите - казва Той, - нека нищо да не бъде правено така, че да привлича вниманието или да ви носи слава. Давайте искрено на страдащите и бедните. В молитвите ви нека душата да общува с Бога. Когато постите, не ходете с наведени глави и със сърца, изпълнени с мисли за собственото "Аз"." Сърцето на фарисея е пуста и безплодна почва, в която не могат да поникнат семената на Божествения живот. Именно човекът, който е готов да служи на Бога, може да Му се предаде безрезервно. Защото чрез близостта с Бога хората стават Негови съработници в представянето на Божия характер пред човечеството.

Голяма награда има в служенето, извършвано с искрено сърце. "Отец ти, Който вижда в тайно, ще ти въздаде наяве." Характерът се оформя чрез живота, който живеем с Христовата благодат. Първоначалната красота започва да се възстановява в душата. Чертите на Христовия характер се възприемат и образът на Божеството започва да излъчва светлина. Лицата на хората, които ходят и работят с Бога, изразяват небесния мир. За тези души Божието царство е вече започнало. Те имат радостта на Христос, радостта да бъдат благословение за човечеството. Имат честта да бъдат приети за служители на Бога; на тях е поверено да вършат Божието дело в Божието име.

"Никой не може да служи на двама господари." Не можем да служим на Бога с разделено сърце. Библейската религия не е само едно влияние измежду многото други; нейното влияние трябва да вземе връх, като измества и контролира всяко друго. Библейската религия не трябва да бъде като петна от боя, нанесени върху плат. Необходимо е да проникне в целия живот подобно на плат, който стои потопен в боя, докато всяка нишка се обагри с равномерен, неизбледняващ цвят.

"Ако окото ти е здраво, цялото ти тяло ще бъде осветено; но ако окото ти е болнаво, то цялото ти тяло ще бъде помрачено." Душевна чистота и твърдост в решенията са условията за получаване на светлина от Бога. Този, който желае да познае истината, трябва да бъде готов да приеме всичко, което тя разкрива. Той не може да прави компромис със заблудите. Да бъдеш колеблив и

половинчат в придържането към истината, означава да избереш тъмнината на заблудата и сатанинската измама.

Светският живот и неизменните принципи на правдата не могат да се слеят плавно подобно на цветовете от дъгата. Между тях е прекарана широка, ясна линия, очертана от вечния Бог. Приликата с Христос е толкова различна от приликата със Сатана, колкото различен е слънчевият ден от нощната тъмнина. Само тези, които живеят живота на Христос, са Негови съработници. Ако един-единствен грях бъде съхранен в душата или един лош навик остане в живота, цялото естество се омърсява. Човекът става инструмент на неправдата.

Всички, които са избрали службата за Бога, трябва да се оставят на Неговите грижи. Христос посочи летящите в небето птици, полските цветя и препоръча на Своите слушатели да размислят за тези неща от Божието творение. "Вие не сте ли много по-скъпи от тях?" - запита Той. Божието внимание върху всяко нещо е съразмерно с неговото място в скалата на творението. Провидението наблюдава малкото кафяво врабче. Полските цветя, тревният килим по земята - всички те са под наблюдението и грижите на нашия небесен Отец. Великият Художник се е погрижил да направи лилиите толкова красиви, че те надминават славата на Соломон. Колко повече Той се грижи за човека, който е образ и слава на Бога. Жадува да види как чадата Му разкриват характер, подобен на Неговия. Както слънчевият лъч придава на цветята разнообразни и изящни багри, така Бог придава на душата красотата на Своя характер.

Всички, които изберат Христовото царство на любов, правда и мир, като поставят неговите интереси над всички други, се свързват с небето и всяко необходимо за живота благословение става тяхно притежание. В Книгата на Божието провидение - Книгата на живота, за всеки един от нас е отделена страница. Там се съдържа всяка подробност от нашия живот; дори космите на главата са преброени. Чадата на Бога никога не излизат от Неговите мисли.

"Не се безпокойте за утре." Ние трябва да следваме Христос ден след ден. Бог не ни дава помощ за утрешния ден. Той не дава на Своите чада всички наставления за живота наведнъж, за да не се объркат. Той им казва точно толкова, колкото те могат да запомнят и да изпълнят. Дадените сила и мъдрост са за настоящия критичен момент. "Но ако някому от вас не достига мъдрост за днес, нека иска от Бога, Който дава на всички щедро, без да укорява, и ще му се даде" (Яков 1:5).

"Не съдете, за да не бъдете съдени." Не се мислете за по-добри от другите хора и не влизайте в ролята на техен съдия. След като не знаете мотивите, вие сте неспособни да съдите друг човек. Когато го критикувате, вие произнасяте присъда над себе си, защото по този начин показвате, че сте съучастници на Сатана - обвинителя на братята. Господ каза: "Изпитвайте себе си, дали сте във вярата; опитвайте себе си" (2Кор.;13:5 2Кор. 13:5). Това е наше дело. "Защото ако бихме сами себе си съдили, не бихме били съдени" (1Кор. 11:31, Цариградски превод).

Доброто дърво дава добри плодове. Ако плодът е неприятен и без стойност, дървото е лошо. Така и плодът, израснал в живота, свидетелства за състоянието на сърцето и за достойнството на характера. Добрите дела никога

не могат да купят спасението, но те са доказателство за вяра, която действа чрез любов и пречиства душата. И въпреки че вечната награда не ни се дава заради заслуги, тя ще бъде съответна на делото, което сме извършили с Христовата благодат.

Така Христос изяви принципите на Своето царство и показа, че те са великото правило за живот. За да запази впечатлението от урока, добави един пример. "Не е достатъчно - каза Той - да чуете Моите думи. Чрез послушание вие трябва да ги направите основа на вашия характер. Себелюбието е като движещ се пясък. Ако строите върху човешки теории и изобретения, вашата къща ще рухне. Тя ще бъде отнесена от вятъра на изкушението и бурята на изпитанието. Но принципите, които ви давам, ще останат. Приемете Ме; стройте върху Моите слова."

"И тъй, всеки, който чуе тия Мои думи и ги изпълнява, ще се оприличи на разумен човек, който е построил къщата си на канара; и заваля дъждът, придойдоха реките, духнаха ветровете, и устремиха се върху тая къща; но тя не падна, защото бе основана на канара" (Матей 7:24,25).

32. Стотникът

Тази глава е основана на Матей 8:5-13; Лука 7:1-17.

Христос бе казал на царския служител, чийто син излекува: "Ако не видите знамения и чудеса, никак няма да повярвате" (Йоан 4:48). Той тъгуваше, че собственият Му народ иска външни белези за Неговата месианска служба. Много пъти се беше чудил на тяхното неверие, но се удиви от вярата на стотника, който дойде при Него. Стотникът не постави под въпрос силата на Спасителя. Дори не Го помоли да дойде лично и да извърши чудото. "Кажи само една дума - промълви той - и слугата ми ще оздравее."

Слугата на стотника беше парализиран и лежеше на смъртно легло. Римските слуги бяха роби, купувани и продавани по пазарите, и към тях се отнасяха грубо и жестоко. Стотникът обаче беше нежно привързан към своя слуга и желаеше неговото оздравяване. Вярваше, че Исус може да го излекува. Не беше виждал Спасителя, но разказите, които чуваше, му вдъхнаха доверие. Въпреки законничеството на евреите, този римлянин бе убеден, че тяхната религия е по-възвишена от неговата. Вече бе успял да премахне бариерите на национални предразсъдъци и гордост, които разделяха завоевателите от завоюваните народи. Беше показал уважение към службата за Бога и добро отношение към евреите като Негови поклонници.

В Христовото учение, представено му от други хора, той откри именно това, което задоволява нуждите на душата. Цялата му духовна същност откликна на думите на Спасителя. Стотникът обаче се чувстваше недостоен да дойде в близост с Исус и затова помоли еврейските старейшини да отправят молба за оздравяването на слугата му. Те познаваха великия Учител и сигурно

можеха да се отнесат към Него така, че да спечелят благоразположението Му, мислеше си стотникът.

Когато Исус влезе в Капернаум, беше посрещнат от делегация на старейшините, които Му разказаха за желанието на стотника. Настояваха с думите: "Той заслужава да му сториш това, защото обича нашия народ и той ни е построил синагогата."

Исус незабавно тръгна за дома на офицера, но не можеше да върви бързо поради натиска на множеството. Новината за идването Му стигна преди Него и стотникът, показвайки неувереност в себе си, изпрати послание: "Господи, не си прави труд, защото не съм достоен човек да влезеш под стряхата ми." Но Спасителят продължи да върви и стотникът, осмелявайки се най-накрая да застане пред Него, довърши своето послание: "Затова нито счетох себе си достоен да дойда при Тебе; кажи само една дума и слугата ми ще оздравее. Защото и аз съм човек, поставен под власт, и имам подчинени на мен войници; и казвам на един: Иди, и той отива; и на друг: Дойди, и той дохожда; и на слугата си: Направи това, и го прави". "Както аз представям Римската власт и моите войници признават властта ми за неоспорима, така Ти представяш властта на безкрайния Бог и всички създания се подчиняват на Твоето слово. Ти можеш да заповядаш на болестта да си отиде и тя ще се подчини. Ти можеш да извикаш Твоите небесни вестители и те ще предадат лечебна сила. Изговори само една дума и слугата ми ще бъде излекуван."

"Като чу това, Исус му се почуди; обърна се и рече на вървящия подир Него народ: "Казвам ви, нито в Израил съм намерил толкова вяра." А на стотника каза: "Както си повярвал, така нека ти бъде." "И слугата оздравя в същия час."

Еврейските старейшини, които препоръчаха стотника на Христос, бяха показали, че никак не им е близък духът на евангелието. Не признаваха, че нашата голяма нужда е нещо достатъчно, за да поискаме милост от Бога. В своето самодоволство те препоръчаха стотника поради услугите, които е правил на "нашия народ". Стотникът обаче каза за себе си: "Не съм достоен." Сърцето му беше докоснато от Христовата благодат. Той видя собствената си незначителност и все пак не се поколеба да помоли за помощ. Не се надяваше на своята доброта; единственият му довод беше голямата нужда. Вярата му се хвана здраво за Христос и за Неговия истински характер. Той не повярва в Него просто като в чудотворец, а като в Приятел и Спасител на човечеството.

Само така може всеки грешник да дойде при Христос. "Не чрез праведни дела, които ние сме сторили, но по Своята милост" (Тит; 3:5). Когато Сатана ти каже, че си грешник и няма надежда да получиш благословение от Бога, кажи му, че Христос дойде на света, за да спаси грешниците. Ние нямаме нищо, с което да се препоръчаме пред Бога, но молбата, която можем да издигаме сега и винаги занапред, е нашето крайно безпомощно състояние, водещо до необходимост от Неговата изкупителна сила. Отхвърляйки каквото и да е себеупование, ние можем да погледнем към кръста на Голгота и да кажем:

"Откуп в ръката си не нося; до кръста Твой аз милост прося." Стих от известна протестантска песен в Америка - б. пр.

Евреите бяха учени от детските си години за делото на Месия. Те притежаваха боговдъхновените предсказания на патриарси и пророци и символичното учение на жертвената система. Но пренебрегнаха светлината и сега не виждаха нищо привлекателно в Исус. Що се отнася до стотника, роден в езичество, образован в идолопоклонството на имперския Рим, на пръв поглед лишен от достъп до духовен живот поради образованието си и заобикалящата го действителност, дори изолиран от фанатизма на евреите и презрението на сънародниците си към израилевия народ - именно този човек съзря истината, за която Авраамовите чада бяха заслепени. Той не изчака, за да види дали самите евреи ще приемат Този, Който твърдеше, че е техен Месия.

Когато "истинската светлина, която осветлява всеки човек, дойде на света" (Йоан 1:9) и изгря над него, той разпозна славата на Божия Син, макар и да беше страничен наблюдател.

За Исус това беше проба за делото, което евангелието трябваше да извърши сред езичниците. Той очакваше с радост в Неговото царство да се съберат души от всички народи. С горчивина Исус описа на евреите резултата от отхвърлянето на Неговата благодат: "Но казвам ви, че мнозина ще дойдат от изток и запад и ще насядат с Авраама, Исаака и Якова в небесното царство; а чадата на царството ще бъдат изхвърлени във външната тъмнина; там ще бъде плач и скърцане със зъби." Уви, колко много хора все още вървят към същото фатално разочарование! Докато души в езическа тъмнина приемат Неговата благодат, колко много хора в християнските страни пренебрегват озарилата ги светлина.

На повече от двадесет мили от Капернаум, върху платото, издигащо се над просторната красива Езраелска равнина, се намираше градчето Наин. Исус се запъти точно натам. Много от Неговите ученици и други хора Го съпровождаха, а по целия път множествата идваха с копнеж да чуят думите Му на любов и милосърдие, водейки своите болни за излекуване и надявайки се, че Този, Който притежава такава чудна сила, ще се представи за цар на Израил. Зад Него вървеше голяма тълпа от щастливи и нетърпеливи хора, които Го съпровождаха по каменистата пътека към портите на планинското градче.

С приближаването си те видяха погребална процесия, която излизаше от портите. Бавно и мъчително се придвижи тя към мястото за погребение. Отпред на носилка носеха тялото на мъртвия, а наоколо бяха оплаквачите, чиито плачове и ридания изпълваха тишината. Изглежда всички жители на града се бяха събрали, за да изразят своята почит към починалия и съболезнованията си към близките му.

Тази гледка наистина събуждаше състрадание. Починалият бе единствен син на майка си, а тя бе вдовица. Самотната жена изпращаше в гроба единствената си земна подкрепа и утеха. "И Господ като я видя, смили се за нея." Докато тя вървеше и плачеше, без да вижда нищо и без да забелязва Исус, Той се приближи и - каза нежно: "Недей плака." Исус се канеше да превърне скръбта в радост, но въпреки това се обърна към нея с нежност и съчувствие.

"Тогава се приближи и се докосна до носилото"; за Него дори допирът със смъртта не причиняваше ритуално омърсяване. Според Мойсеевия закон всеки, който се е допрял до мъртвец, бил считан за омърсен и трябвало да

извърши известни ритуали, за да се очисти - б. пр. Носачите се спряха и риданията на оплаквачите затихнаха. Двете големи групи се събраха около носилката, надявайки се на невероятното. Там стоеше Един, Който бе лекувал болести и изгонвал демони; дали и смъртта е подвластна на Неговата сила?

С ясен, властен глас бяха изречени думите: "Момче, казвам ти, стани." Този глас прониза ушите на мъртвия. Младежът отвори очи. Исус го хвана за ръка и го вдигна. Погледът му се спря на жената, която плачеше до него, и майка и син се хвърлиха в продължителна, силна и ликуваща прегръдка. Сякаш омагьосано, множеството наблюдаваше занемяло. "И страх обзе всички." Замлъкнали в страхопочитание, те останаха неподвижни за известно време, сякаш се намираха в Божието присъствие. Тогава "славеха Бога, казвайки: "Велик пророк се издигна между нас и Бог посети Своите люде." Погребалната процесия се завърна в Наин като ликуващо шествие. "И това, което казаха, се разнесе за Него по цяла Юдея и по цялата околност."

Този, Който застана до скърбящата майка край портите на Наин, наблюдава всеки жалеещ край ковчега. Той се вълнува от нашата скръб и ни съчувства. Сърцето Му, което обичаше и състрадаваше, е сърце на непроменима любов. Думите, които върнаха мъртвия към живот, не са по-малко валидни сега, отколкото когато бяха отправени към младежа от Наин. Той казва: "Даде Ми се всяка власт на небето и на земята" (Матей 28:18). Тази сила не е намаляла с времето, нито се е изчерпила от непрестанното действие на Неговата изобилна благодат. За всички, които вярват в Него, Той е все още жив Спасител.

Исус превърна скръбта на майката в радост, когато - върна сина; и все пак младежът бе възвърнат към този земен живот, за да изживее неговите мъки, трудности, опасности и отново да премине във властта на смъртта. Исус обаче утешава нашата скръб за мъртвите с вест на безпределна надежда: "Бях мъртъв и ето, живея до вечни векове; и имам ключовете на смъртта и на ада (Евр."шеол", т. е. "гроб" - б. пр.)." И тъй, понеже децата са същества от общата плът и кръв, то и Той, подобно на тях, взе участие в същото, за да унищожи чрез смъртта този, който има власт, сиреч дявола, и да избави всички ония, които поради страха от смъртта са били през целия си живот подчинени на робство" (Откр. 1:18; Евр. 2:14,15).

Сатана не може да задържи мъртвите в своята власт, когато Божият Син им даде живот. Той не може да задържи в духовна смърт нито една душа, която с вяра приеме Христовото могъщо слово. Бог казва на всички мъртви в греха: "Стани, ти, който спиш, и възкръсни от мъртвите" (Еф. 5:14). Това Слово е вечен живот. Както Божието слово, което създаде за живот първия човек, все още дава живот; както Христовите думи "момче, казвам ти, стани" дадоха живот на младежа от Наин, така и думите "възкръсни от мъртвите" са живот за душата, която ги приеме. Бог "ни избави от властта на тъмнината и ни пресели в царството на Своя възлюбен Син" (Кол. 1:13). Всичко това ни е обещано в Неговото слово. Ако го приемем, ние получаваме избавлението. "И ако живее във вас Духът на Този, Който е възкресил Исуса от мъртвите, то Същият, Който възкреси Исуса Христа от мъртвите, ще съживи и вашите смъртни тела чрез Духа Си, Който обитава във вас" (Римл. 8:11). "Понеже сам Господ ще излезе от

небето с повелителен вик, при глас на архангел и при Божия тръба; и мъртвите в Христа ще възкръснат по-напред; после ние, които сме останали живи, ще бъдем грабнати заедно с тях в облаците да посрещнем Господа във въздуха; и така ще бъдем всякога с Господа" (1Сол. 4:16,17). Това е словото на утеха, с което Той ни препоръчва да се утешаваме един друг.

33. Кои са Мои братя?

Тази глава е основана на Матей 12:22-50; Марко 3:20-35.

Синовете на Йосиф никак не бяха благосклонни към Исусовата дейност. Разказите за Неговия живот и дела, които стигаха до тях, ги удивляваха и смущаваха. Чуваха, че Исус посвещава цели нощи на молитва; че през деня е заобиколен от големи множества хора и не Му остава време дори за ядене. Неговите приятели смятаха, че Той се изтощава от непрестанна работа; не можеха да си обяснят отношението Му към фарисеите и някои се страхуваха, че е загубил разсъдъка Си.

Братята Му чуха за това, както и за обвинението на фарисеите, че изгонвал бесове чрез силата на Сатана. Те понесоха болезнено удара, който се стовари върху тях заради роднинството им с Исус. Знаеха какви безредици предизвикват Неговите думи и дела и сега бяха не само обезпокоени от смелите Му изказвания, но и възмутени от укорите, отправени към книжниците и фарисеите. Решиха, че трябва да Го убедят или принудят да прекрати този начин на действие и затова накараха Мария да ги придружи, мислейки, че голямата Му любов към нея ще Го накара да бъде по-благоразумен.

Малко преди това Исус за втори път бе извършил чудотворно излекуване на глухоням човек, обзет от демони, и фарисеите бяха повторили своето обвинение: "Чрез началника на бесовете Той изгонва бесовете" (9:34 Матей 9:34). Христос им каза ясно, че като приписват на Сатана делото на Светия Дух, те се отделят от източника на благословение. Тези, които говореха против Исус, без да разпознаят Неговото Божествено естество, можеха да получат прощение, защото чрез Светия Дух те имаха възможност да видят грешката си и да се покаят. Какъвто и да е грехът, ако душата се покае и повярва, вината бива очистена чрез Христовата кръв; но този, който отхвърли делото на Светия Дух, отива толкова далеч, че покаянието и вярата не могат да стигнат до него. Бог действа в сърцето чрез Духа; когато хората своеволно отхвърлят Духа, те прекъсват връзката, чрез която Бог може да общува с тях. Когато Духът бъде отблъснат окончателно, Бог не може да направи за душата нищо повече.

Самите фарисеи, към които Исус насочи това предупреждение, не вярваха в обвинението, отправено към Него. Нямаше нито един от тези високопоставени личности, който да не е бил привлечен от Спасителя. Те бяха чули в сърцата си гласа на Духа, Който разкриваше, че Исус е израилевият Помазаник и ги убеждаваше да се обявят за Негови ученици. В светлината на

Неговото присъствие те бяха осъзнали своята нечистота и бяха започнали да копнеят за праведността, която не могат сами да постигнат. Но след като Го отхвърлиха, щеше да бъде твърде унизително да Го приемат за Месия. Тръгнали по пътя на неверието, те бяха много горди, за да признаят своята грешка. С цел да избягнат признаването на истината фарисеите се опитаха с отчаяни усилия да оборят учението на Спасителя. Свидетелствата за Неговата сила и милост ги вбесяваха. Те не можеха да попречат на Спасителя да върши чудеса, не можеха да смълчат Неговото учение, но опитаха всичко, което е по силите им, за да Го представят по погрешен начин и да изопачат думите Му. Въпреки това убеждаващият Божи Дух ги следваше и те трябваше да издигнат много прегради, за да се противопоставят на Неговата мощ. Най-голямата сила, която може да действа в човешкото сърце, се бореше с тях, но те не желаеха да - се поддадат.

Не Бог е този, който заслепява хората и закоравява сърцата им. Той изпраща светлина, за да поправи техните грешки и да ги поведе по сигурни пътища; чрез пренебрегването на тази светлина очите се заслепяват и сърцата се закоравяват. Често този процес е постепенен и почти незабележим. Светлината озарява душата чрез Словото на Бога, чрез Неговите служители или чрез пряката намеса на Светия Дух; но когато един-единствен лъч е пренебрегнат, настъпва частично притъпяване на духовните сетива и следващото разкриване на светлината може да бъде различено по-трудно. Така тъмнината се увеличава, докато в душата настъпи нощ. Точно това се случи с тези еврейски водачи. Те бяха убедени, че Божествена сила съпровожда Христос, но за да се противопоставят на истината, приписаха действието на Светия Дух на Сатана. По този начин те съзнателно избраха измамата; поддадоха се на Сатана и оттук нататък останаха под контрола на неговата сила.

Христовото предупреждение по отношение на греха срещу Светия Дух е тясно свързано с предупреждението срещу празните и нечестиви думи. Думите разкриват какво има в сърцето. “От онова, което препълва сърцето, говорят устата.” Думите са нещо повече от разкриване на характера; те имат силата да въздействат на характера. Хората се влияят от собствените си думи. Често се случва под влиянието на моментен порив, предизвикан от Сатана, хората да проявят подозрителност и да изкажат лоши предположения, изразявайки това, в което всъщност не вярват; думите обаче въздействат на мислите. Те биват измамвани чрез собствените си думи и започват да се убеждават, че изговореното под влиянието на Сатана е истина. След като са изразили веднъж някакво мнение или са взели решение, те често са твърде горди да го оттеглят и се опитват да докажат на себе си, че са прави, докато накрая наистина стигнат до извода, че е опасно да се изговарят думи на съмнение, опасно е да се поставя под въпрос и да се критикува Божествената светлина. Навикът да се отправят лекомислени и неуместни критики се отразява на характера, като подхранва в сърцето непочтителност и неверие. Не един човек, създал си този навик, е продължил да го развива, без да осъзнава опасността, докато накрая е стигал до критикуване и отхвърляне на действието на Светия Дух. Исус каза: “За всяка

празна дума, която кажат човеците, ще отговарят в съдния ден. Защото от думите си ще се оправдаеш и от думите си ще се осъдиш."

После Той произнесе предупреждение към тези, които са били повлияни от Неговите думи, които са Го слушали с удоволствие, но не са се поддали на действащия в тях Свети Дух. Душата може да се унищожи не само чрез съпротива, но и чрез небрежност. "Когато нечистият дух излезе от човека - каза Исус, - той минава през безводни места да търси покой и не намира. Тогава казва: "Ще се върна в къщата си, отгдето съм излязъл." И като дойде, намира я празна, пометена и наредена. Тогава отива и взема при себе си седем други духове, по-зли от него, и като влязат, живеят там."

Мнозина в дните на Христос, както и досега, като че ли са отхвърлили за известно време властта на Сатана; чрез Божията благодат те са били освободени от нечистите духове, които са владеели душата. Радвали са се на Божията любов, но подобно на слушателите, оприличени в притчата на камениста почва, не са пребъдвали в тази любов. Те не са се предавали ежедневно на Бога, за да може Христос да обитава в сърцата, и след като нечистият дух се е върнал със "седем други духове, по-зли от него", силата на Сатана ги е завладяла напълно.

Когато душата се предаде на Христос, нова сила завладява сърцето. Извършва се промяна, която човек никога не може да постигне сам. Свръхестествената сила внася в човешкото естество свръхестествен елемент. Душата, отдала се на Христос, става Негова крепост, която Той защитава в един разбунтувал се свят. Желанието Му е там да не се признава друг авторитет освен Неговия. Всяка душа, пазена по този начин от небесните пратеници, е недостъпна за атаките на Сатана. Ако не се поставим под ръководството на Христос, ще бъдем завладени от Лукавия. Неизбежно е да сме под контрола на една от двете големи сили, които се борят за господство над света. Не е необходимо преднамерено да си изберем дали да служим в царството на тъмнината, за да влезем в територията му. Достатъчно е само да пренебрегнем съюзяването си с царството на светлината. Ако не си сътрудничим с небесните посредници, Сатана ще завладее сърцето и ще го направи свое убежище. Единствената защита срещу злото е Христос да се всели в сърцето чрез вяра в Неговата правда. Ако нямаме жива връзка с Бога, ние никога не ще можем да устоим на нездравото влияние на себелюбието, самодоволството и изкушението да съгрешаваме. Възможно е да изоставим множество лоши навици, за известно време можем да се разделим със Сатана, но без жива връзка с Бога, създадена чрез ежеминутно лично себепредаване, ние ще бъдем победени. Без да познаваме Христос лично и без да общуваме с Него постоянно, ние оставаме на милостта на противника и накрая ще се подчиним на волята му.

"И последното състояние на оня човек става по-лошо от първото. Също така ще бъде и на това нечестиво поколение", заяви Исус. Няма хора толкова закоравели, колкото тези, които са пренебрегнали милостивата покана и не са зачели Духа на благодатта. Най-обичайната изява на греха срещу Светия Дух се състои в упоритото пренебрегване на небесната покана за покаяние. Всяка

стъпка в отблъскването на Христос е стъпка към отхвърляне на спасението и към грях срещу Светия Дух.

Отблъсквайки Христос, еврейският народ извърши непростим грях; ако пренебрегнем милостивата покана, можем да направим същата грешка. Ние обиждаме Княза на живота, злепоставяме Го пред сатанинската синагога и пред цялата Вселена, когато откажем да слушаме Неговите упълномощени вестители, а вместо това слушаме посредниците на Сатана, които отвеждат душата настрана от Христос. Докато постъпва така, човек не може да намери надежда и прощение и накрая ще изгуби каквото и да е желание да бъде примирен с Бога.

Във времето, когато Исус поучаваше народа, учениците известиха, че майка Му и братята Му са отвън и желаят да Го видят. Исус знаеше какво има в сърцата им и "в отговор рече на този, който каза това: "Коя е майка Ми и кои са братята Ми?" И като простря ръка към учениците Си, рече: "Ето майка Ми и братята Ми! Защото, който върши волята на Отца Ми, Който е на небесата, той Ми е брат и сестра, и майка."

Всички, които приемат Христос с вяра, се свързват с Него с връзки, по-силни от роднинските. Те стават едно с Него, така както Той е едно с Отец. Като вярваща и изпълнителка на Христовото слово, майка Му имаше по-близка и спасителна връзка с Него, отколкото чрез естествените роднински отношения. Братята Му не можеха да имат полза от общуването си с Исус, ако не Го приемеха като свой личен Спасител.

Каква подкрепа би намерил Христос в Своите земни роднини, ако те бяха повярвали в Него като в небесен пратеник и Му бяха помогнали да върши Божието дело! Тяхното неверие помрачи земния живот на Исус. То бе част от горчивата чаша на скръбта, която Той изпи за нас.

Породената в човешкото сърце враждебност срещу евангелието бе понесена с мъка от Божия Син, но най-болезнена бе враждебността в дома Му, тъй като сърцето Му бе изпълнено с доброта и любов и Той ценеше нежните чувства в семейните отношения. Братята Му искаха да отстъпи пред техните идеи, а това би било в пълно несъответствие с небесната Му мисия. Смятаха, че Той се нуждае от съветите им. Съдеха за Него от човешка гледна точка и вярваха, че ако говори само неща, приемливи за книжниците и фарисеите, би избягнал нежеланите разногласия, предизвикани от думите Му. Мислеха, че Исус не е на себе си, след като твърди, че има Божествена власт и се поставя над равините, укорявайки ги за греховете им. Знаеха, че фарисеите търсят случай, за да Го обвинят, и вече предусещаха, че им е дал достатъчно поводи.

С късите си мерки те не можеха да измерят дълбините на мисията, която Той бе дошъл да изпълни, и затова не бяха в състояние да Му съчувстват в огнените изпитания. Грубите им, неуважителни думи показваха, че нямат ясна представа за Неговия характер и не забелязваха как Божественото и човешкото естество са се съединили. Често Го виждаха тъжен, но вместо да Го утешават, настроението и думите им само Го нараняваха. Чувствителният Му характер беше измъчван, мотивите Му - зле разбирани, а делото Му - неприемано.

Братята на Исус често изтъкваха философията на фарисеите, която бе овехтяла с времето, предполагайки, че могат да поучават Този, Който разбира

цялата истина и е вникнал във всички тайни. Осъждаха всичко, което не разбираха. Укорите им Го наранява ха дълбоко и смущаваха и омъчняваха душата Му. Те твърдяха, че вярват в Бога и мислеха, че защитават Бога, а в същото време Бог беше с тях в човешка плът, но те не Го познаваха.

Всичко това направи пътя Му трънлив. Христос бе така силно наранен от неразбирането в собствения Си дом, че чувстваше облекчение да отиде там, където щеше да бъде разбран. Имаше един дом, в който обичаше да ходи - дома на Лазар, Мария и Марта; духът Му можеше да си почине в атмосфера на вяра и любов. И все пак нямаше нито един човек на земята, който да схване Божествената Му мисия или да разбере за бремето, което Той носеше за цялото човечество. Често намираше спокойствие в самотата и в общуването със Своя небесен Отец.

Тези, които са призовани да страдат за Христос, които трябва да изтърпят неразбиране и недоверие дори в собствения си дом, могат да се успокоят с мисълта, че и Исус е претърпял същото. Той им съчувства дълбоко. Поканва ги за Свои приятели и да намерят мир там, където Той го е намерил - в близостта с Отец.

Хората, които приемат Христос за свой личен Спасител, не са оставени сами в житейските изпитания. Исус ги приема за членове на небесното семейство; умолява ги да наричат Неговия Отец и свой Отец. Те са Неговите "чада", скъпи за Божието сърце, свързани с Него чрез най-нежни и дълготрайни отношения. Изпитва към тях изключителна нежност - толкова по-висша от чувствата на нашите майки и бащи, проявени към нас в нашата безпомощност, колкото Божието естество е по-висше от човешкото.

В законите, дадени на Израил, има чудесен пример за отношението на Христос към Неговия народ. Когато някой евреин, принуден от немотия, е трябвало да се раздели с бащиния си имот и да се продаде като роб, задължението за неговото откупуване и за откупуването на имота му се е поемало от най-близкия роднина. Виж Левит 25:25,47-49; Рут 2:20. По същия начин нашето изкупление и откупуването на наследството, изгубено чрез греха, се пое от Този, Който е най-близкият ни "роднина". Именно за да ни изкупи, Той стана наш роднина. Господ, Спасителят наш, ни е по-близък от баща, майка, брат, приятел или любим. "Не бой се - казва Той, - защото Аз те изкупих, призовах те по име; Мой си ти- Понеже ти бе скъпоценен пред очите Ми и почетен и Аз те възлюбих. Затова ще дам човеци за тебе и племена за живота ти" (Исая 43:1,4).

Христос обича небесните същества, които са около Неговия трон; но какво може да обясни голямата любов, с която ни е възлюбил? Не можем да разберем този факт, но е възможно да се уверим, че това е истина в нашия личен живот. А ако поддържаме родствената си връзка с Него, с каква нежност трябва да се отнасяме към онези, които са братя и сестри на Господа ни! Не трябва ли да побързаме да признаем изискванията на отношенията ни с Бога? След като сме приети в Божието семейство, нима не е нужно да почитаме нашия Отец и нашите роднини?

34. *Поканата*

Тази глава е основана на Матей 11:28-30.

Дойдете при Мене всички, които се трудите и сте обременени, и Аз ще ви успокоя."

Тези утешителни думи бяха отправени към множеството, което следваше Исус. Спасителят бе казал, че човек може да получи познание за Бога само чрез Него. Той бе споменал, че учениците Му са тези, на които е дадено познание за небесните неща. Исус обаче не остави никого да се чувства изолиран от грижата и любовта Му. Всички отрудени и обременени могат да дойдат при Него.

Книжниците и равините, спазващи стриктно външните религиозни форми, чувстваха някаква празнота, която никога не можеше да бъде запълнена от обредите на разкаяние. Бирниците и грешниците можеха да се преструват, че са доволни от плътските и земните неща, но в сърцата им имаше недоверие и страх. Исус погледна към нещастните и омъчнените - онези, чиито надежди бяха разбити и които се опитваха да задоволят копнежа на душата със земни радости - и ги покани да намерят утеха в Него.

С нежност Той насърчи отрудените хора: "Вземете Моето иго върху си и научете се от Мене; защото Съм кротък и смирен на сърце; и ще намерите покой на душите си."

С тези думи Христос се обръща към всяко човешко същество. Независимо дали осъзнават това или не, всички са отрудени и обременени. Върху всички има товар, който само Исус може да свали. Най-тежкото бреме, което носим, е бремето на греха. Ако бяхме оставени сами да го носим, то би ни смазало. Но безгрешният Бог зае нашето място. "Господ възложи на Него беззаконието на всички ни" (Исая 53:6). Той понесе товара на нашата вина. Исус ще свали тежестта от уморените ни рамене. Той ще ни даде покой. Той ще понесе и тежестта на грижите и скърбите. Исус ни кани да прехвърлим всяка наша грижа на Него, защото ние сме в сърцето Му.

По-старият Брат на човечеството стои до вечния трон. Наблюдава всяка душа, която се обръща към Него като към Спасител. Знае от опит какви са слабостите на хората, какви са нуждите и къде се крие силата на изкушенията; "защото Той бе във всичко изкушаван като нас, но пак остана без грях". Наблюдава те, Божие чадо, изпълнено със страх. Изкушаван ли си? Той ще те избави. Слаб ли си? Ще ти даде сила. Невеж ли си? Ще те просвети. Наранен ли си? Ще те излекува. Господ "изброява числото на звездите" и въпреки това "изцелява съкрушените в сърце и превързва скърбите им" (Пс. 147:4,3). "Дойдете при Мене" е Неговата покана. Каквито и да са вашите вълнения и изпитания, представете случая си на Бога. Духът ви ще бъде подкрепен, за да може да издържи. Пред вас ще се открие път за освобождаване от смущенията и трудностите. Колкото по-слаби и безпомощни знаете, че сте, толкова по-силни ще станете чрез Неговата сила. Колкото по-тежко е бремето, толкова по-

блажена е почивката, когато го прехвърлите върху Този, Който ще го понесе. Покоят, предлаган от Христос, зависи от условия, но те са ясно определени. Такива, че всеки може да ги изпълнява. Той просто ни казва как можем да получим Неговия покой.

"Вземете Моето иго върху си", апелира Исус. Игото, т. е. хомотът, е средство за работа. Добитъкът се впряга в хомот и този хомот е необходим, за да може да работи ефективно. С този пример Христос ни учи, че сме призовани да служим през целия си живот. Ние трябва да понесем върху себе си игото на Христос, за да бъдем Негови съработници.

Игото, което ни обвързва със службата за Бога, е Божият закон. Великият закон на любовта, разкрит в Едем, провъзгласен на Синай, а в Новия завет изписан в сърцата, е законът, който свързва човека с Божията воля. Ако бяхме оставени да следваме собствените си наклонности, да ходим там, накъдето ни насочват нашите желания, бихме попаднали в редиците на Сатана и бихме приели качествата му. Затова Бог иска да се придържаме към Неговата воля, която е възвишена, величава и облагородяваща. Желае да поемем задължението да служим с търпение и мъдрост. Самият Той, когато бе сред човечеството, понесе хомота на делото. Христос изрече думите: "Драго Ми е, Боже Мой, да изпълнявам Твоята воля; да! Законът Ти е дълбоко в сърцето Ми" (Пс. 40:8). "Защото слязох от небето не Моята воля да върша, а волята на Този, Който Ме е пратил" (Йоан 6:38). Любовта към Бога, стремежът да се защити Неговата слава и любовта към падналото човечество доведоха Исус на Земята, за да страда и умре. Това бяха чувствата, които ръководеха живота Му. Той препоръчва и ние да възприемем тези принципи.

Има мнозина, чиито сърца страдат под товар от грижи, тъй като се опитват да достигнат стандартите на света. Те са избрали да му служат, приели са неговата суета, възприели са неговите обичаи. Така техният характер се опетнява и животът им излинява. За да задоволят своите амбиции и светски прищевки, наранява съвестта си и се натоварват с допълнителния товар на угризенията. Продължителното безпокойство изтощава жизнените сили. Нашият Господ изисква от хората да отхвърлят ярема на робството. Той ги поканва да приемат Неговото иго. Исус казва: "Моето иго е благо и Моето бреме е леко." Препоръчва им да търсят първо Божието царство и Неговата правда и обещава, че всички неща, необходими за тях в този живот, ще им се добавят. Безпокойството е сляпо и не може да надникне в бъдещето, а Исус вижда края от самото начало. За всяка трудност Той има средства, които да донесат облекчение. Небесеният ни Отец има хиляди начини да се погрижи за нас, но ние не знаем нищо за тях. Онези, които приемат да поставят службата за Бога и Неговия авторитет над всичко, ще открият как затрудненията изчезват и нозете им застават на прав път.

"Научете се от Мене - каза Исус, - защото Съм кротък и смирен на сърце; и ще намерите покой на душите си." Ние трябва да влезем в училището на Христос, за да се научим от Него на кротост и смирение. Изкуплението е процесът, чрез който душата се подготвя за Небето. Такава подготовка означава опознаване на Христос; означава освобождаване от идеи, навици и обичаи,

които са били придобити в училището на княза на тъмнината. Душата трябва да бъде освободена от всичко, което се противопоставя на верността към Бога.

В сърцето на Христос, където цареше съвършена хармония с Бога, имаше съвършен мир. Никога не се възгордяваше от шумното одобрение, нито се отчайваше от укори и неуспехи. Макар и изправен пред най-голямо противопоставяне и жестоко отношение, Той запазваше Своята решителност. Но мнозина, които твърдят, че са Негови последователи, са с неспокоен и угрижен дух, защото се страхуват да се доверят на Бога. Не Му се предават изцяло, тъй като не искат да приемат последствията от такова пълно себепредаване. Ако не сторят това, те няма да могат да намерят мир.

Любовта към собственото Аз е, което води до безпокойство. Когато се родим "отгоре", ние ще имаме същите помисли, които бяха в Исус - помислите, накарали Го да се смири, за да бъдем спасени. Тогава няма да търсим най-почетното място. Ще имаме желание да седим в нозете Му и да се учим от Него. Ще разберем, че стойността на нашето дело не е в показността, във вдигането на шум пред света, в активността и усърдието според колкото ни е силата. Стойността на делото ни е съразмерна с вложения в нас Свети Дух. Упованието в Бога облагородява ума и ние получаваме търпение и ръководство на душите си.

На воловете се поставя хомот, който им помага да теглят товара и облекчава тежестта. Така е и с Христовото иго. Когато нашата воля се слее с Божията воля и ние използваме Неговите дарове за благословение на другите, ще открием, че бремето на живота е леко. Този, който върви по пътя на Божиите заповеди, върви заедно с Христос, а в Неговата любов сърцето намира покой. Когато Мойсей се молеше: "Покажи ми, моля Ти се, пътя Си, за да Те позная", Господ му отговори: "Самият Аз ще вървя пред тебе и Аз ще те успокоя" (Изх. 33:13,14). Чрез пророците бе дадена вестта: "Така казва Господ: "застанете на пътищата, та вижте и попитайте за древните пътеки где е добрият път и ходете по него, и ще намерите покой за душите си" (Еремия 6:16). Бог казва: "Дано би послушал ти заповедите Ми! Тогава мирът ти щеше да бъде като река и правдата ти като морските вълни" (Исая 48:18).

Всички, които приемат Христос чрез словото Му, предадат душите си под Негово покровителство и живота си под Негово разпореждане, ще намерят мир и спокойствие. Нищо от света не може да ги натъжи, когато Исус ги радва със Своето присъствие. В пълното приемане на Христос има пълен покой. Господ казва: "Ще опазиш в съвършен мир непоколебимия ум, защото на Тебе се уповава" (Исая 26:3). Животът ни може да прилича на плетеница, но ако се посветим на мъдрия Творец, Той ще създаде начин на живот и характер, които да бъдат за Негова прослава. Характерът, който отразява славата и естеството на Христос, ще бъде приет в Божия рай. Обновените човешки същества ще ходят с Бога, облечени в бяло, защото са достойни.

Тъй като чрез Исус "влизаме в почивка", Небето започва тук. Ние отговаряме на Неговата покана "елате, научете се от Мене" и по този начин започваме вечния живот. Небето означава непрестанно приближаване до Бога чрез Христос. Колкото по-дълго сме в Небето на блаженството, толкова повече слава ще ни бъде открита; колкото повече опознаваме Бога, толкова по-голямо

ще бъде нашето щастие. Когато вървим с Христос в този живот, ние можем да бъдем изпълнени с Неговата любов, задоволени с Неговото присъствие. Всичко, което човешкото естество е в състояние да понесе, можем да получим още тук. Но какво е това в сравнение с бъдния живот? Те "са пред престола на Бога и Му служат денем и нощем в Неговия храм; и седящият на престола ще разпростре скинията Си върху тях. Няма да огладнеят вече, нито ще ожаднеят вече, нито ще ги удари слънцето, нито някой пек; защото Агнето, Което е пред средата на престола, ще им бъде пастир и ще ги заведе при извори с течащи води; и Бог ще обърше всяка сълза от очите им" (Откр. 7:15-17).

35. *"Мълчи! Утихни!"*

Тази глава е основана на Матей 8:23-34; Марко 4:35-41, 5:1-20; Лука 8:22-39.

Този ден в живота на Исус бе изпълнен с много събития. Край Галилейското езеро Той бе изговорил първите Си притчи, като използваше познати примери, за да обясни отново на хората естеството на Своето царство и начина, по който то трябва да бъде основано. Исус оприличи работата Си с труда на сеяча, развитието на царството Си - с растежа на синапено семе и с действието на кваса в тестото. Окончателното разделяне между праведните и нечестивите бе представено в притчите за житото и плевелите и за рибарската мрежа. Изключителната стойност на истините, които Исус проповядваше, бе илюстрирана със скрито съкровище и скъпоценния бисер, докато с притчата за домоуправителя научи учениците Си как да работят като Негови представители.

През целия ден Той бе проповядвал и лекувал, но и след падането на нощта тълпите все още Го притискаха. Дни наред им бе помагал, без да Му остава време дори за храна и почивка. Злобните упреци и тенденциозни тълкувания, с които фарисеите Го преследваха непрекъснато, бяха направили делото Му още по-трудно и мъчително. В края на този ден Той бе толкова изтощен, че реши да се оттегли в някое усамотено място от другата страна на езерото. Източният бряг на Генисарет не бе съвсем безлюден - тук-там имаше градчета, разположени покрай езерото; и все пак районът бе спокоен в сравнение със западния бряг. Населението му бе по-скоро езическо, отколкото юдейско и нямаше почти никакви връзки с Галилея. Така Исус можеше да намери усамотението, което търсеше, и затова нареди на учениците Си да Го придружат до там.

След като разпусна множествата, Го взеха в лодката "тъй както бе" и бързо отплуваха. Не успяха обаче да потеглят сами. Близо до брега стояха други рибарски лодки, които се напълниха с хора, тръгнали след Исус със силното желание още да Го гледат и слушат.

Най-после Спасителят бе освободен от натиска на тълпата. Изтощен от умора и глад, Той легна в задната част на ладията и скоро заспа. Вечерният здрач бе тих и приятен и над водите цареше тишина. Внезапно тъмнина покри

небето, вятърът се понесе устремно по планинските клисури покрай източния бряг и над езерото се разрази силна буря.

Слънцето се скри и тъмнината на нощта обхвана бушуващото езеро. Вълните, яростно тласкани от ревящия вятър, се сгромолясваха върху лодката на учениците и заплашваха да я погълнат. Тези калени рибари бяха прекарали живота си сред езерото и умело бяха превеждали ладиите си през много бури, но сега силата и умението не можеха да им помогнат. Оказаха се безпомощни в прегръдката на бурята и изгубиха всякаква надежда, когато видяха как лодката се пълни с вода.

Погълнати от усилията да се спасят, учениците бяха забравили, че Исус е сред тях. След като видяха, че усилията им са напразни и са изправени пред смъртта, спомниха си по чия заповед бяха тръгнали да прекосяват езерото. Единствената им надежда бе в Исус. Безпомощни и отчаяни извикаха: "Наставниче! Наставниче!" Но непрогледна тъмнина Го скриваше от техните погледи. Гласовете им бяха заглушени от тътена на бурята и отговор не последва. Обзе ги съмнение и страх. Дали Исус ги е забравил? Нима Този, Който бе побеждавал болести, демони и дори смъртта, сега е безпомощен да помогне на Своите ученици? Или може би не Го е грижа за тяхното бедствено положение?

Отново Го повикват, но не идва друг отговор освен гневното свистене на вятъра. Лодката им вече потъва. Още минута и ще бъдат погълнати от яростните вълни.

Внезапно светкавица пронизва тъмнината и учениците виждат Исус заспал, необезпокояван от грохота. Удивени и отчаяни, те възкликват: "Учителю, нима не Те е грижа, че загиваме?" Как е възможно да почива така спокойно, докато са в опасност и се борят със смъртта?

Викът им събужда Исус. Когато светкавицата Го осветява, те виждат лицето Му, излъчващо небесен мир, погледът Му - себеотрицателна, нежна любов и сърцата им се обръщат към Него с вика: "Господи, спаси! Загиваме!"

Никога душа не е произнасяла тази молба, без да бъде чута. Когато учениците се хващат за греблата с последно усилие, Исус се изправя. Застава посред тях, а в същото време бурята бушува, вълните ги заливат и светкавиците осветяват фигурата Му. Вдига ръка, толкова често използвана за вършене на добрини, и заповядва на бурното езеро: "Мълчи! Утихни!"

Бурята престава. Огромните вълни се смаляват и утихват. Облаците се отдръпват и звездите се показват. Ладията е застинала спокойно върху тихите води. След това обръщайки се към учениците Си, Исус ги пита със съжаление: "Защо сте страхливи? Още ли нямате вяра?" (Марко 4:40).

Всички останаха безмълвни. Дори Петър не се осмели да изрази страхопочитанието, което изпълваше сърцето му. Лодките, тръгнали след Исус, бяха в такава опасност, в каквато бе и лодката на учениците. Пътуващите бяха обхванати от ужас и отчаяние, но Исусовата заповед замени бурята с покой. Яростта на вятъра бе доближила лодките една до друга и всички видяха чудото. В последвалата тишина страхът бе забравен. Хората започнаха да си шепнат: "Какъв е Тоя, че и ветровете и вълните Му се подчиняват?"

Когато Исус бе събуден, за да се справи с бурята, в Него цареше съвършен мир. В думите и в погледа Му нямаше и следа от страх, защото и в сърцето Му нямаше страх. Той обаче не разчиташе на притежаването на непобедима сила. Исус си почиваше в мир не защото е "Господар на земята и морето, и на небето". Той бе изоставил тази сила и според думите Му "не може да върши нищо от Себе Си" (Йоан 5:30). Исус вярваше в могъществото на Отец. Той се надяваше на вярата - вярата в Божията любов и грижа. Силата на думите, които укротиха бурята, принадлежеше на Бога.

Както Исус се остави с вяра в ръцете на Отец, така и ние трябва да се оставяме в ръцете на нашия Спасител. Ако учениците Му се бяха доверили, те щяха да запазят мира си. Страхът при опасността разкри неверието им. В усилията си да се спасят те забравиха Исус. Едва когато се отчаяха от собствените си възможности и се обърнаха към Него, Той можа да им помогне.

Колко често ние преживяваме същата опитност като учениците! Когато се разразяват бурите на изкушението и свирепите светкавици проблясват, и вълните ни заливат, ние се борим сами с бурята, като забравяме, че има Един, Който може да ни помогне. Уповаваме се на собствената си сила, докато загубим надежда и сме готови да загинем. Тогава си спомняме за Исус и ако Го призовем да ни спаси, няма да е напразно. Въпреки че Му е мъчно да укорява нашето неверие и самонадеяност, Той никога няма да пропусне да ни даде помощта, от която се нуждаем. На суша или по море, ако имаме Спасителя в сърцата си, няма защо да се боим. Живата вяра в Изкупителя ще укроти морето на живота и ще ни избави от опасността по начин, за който Той знае, че е най-добър.

Има и друг духовен урок в чудото на укротяването на бурята. Животът на всеки човек свидетелства за истинността на думите от Писанието: "А нечестивите са като развълнувано море, защото не може да утихне- Няма мир за нечестивите, казва моят Бог" (Исая 57:20,21). Грехът е разрушил нашия мир. Докато душата е непокорна, не можем да намерим покой. Никаква човешка сила не може да контролира властващите в сърцето страсти. Ние сме толкова безпомощни, колкото бяха учениците при укротяването на бурята. Но Този, Който усмири с думи вълните в Галилея, е изрекъл думи на мир за всяка душа. Колкото и да е свирепа бурята, тези, които извикат към Исус "Господи, спаси ни", ще се избавят. Неговата благодат, примиряваща душата с Бога, укротява бушуващите човешки страсти и сърцето намира покой в Божията любов. "Превръща бурята в тишина и вълните - утихват. Тогава те се веселят, защото са утихнали; така Той ги завежда на желаното от тях пристанище" (Пс. 107:29,30). "И тъй, оправдани чрез вяра, имаме мир с Бога чрез нашия Господ Исус Христос" (Римл. 5:1). "Правдата ще издейства мир; и сетнината на правдата ще бъде покой и увереност до века" (Исая 32:17).

В ранната утрин Спасителят и Неговите спътници се приближиха до брега и светлината на изгряващото слънце докосна водите и сушата сякаш с благословението на небесния мир. Но едва стъпили на твърда земя, очите им съзряха гледка, по-ужасна и от вихъра на бурята. Излизайки от някакво скривалище между гробниците, двама луди се втурнаха към тях, като че ли с намерение да ги разкъсат на парчета. От телата им висяха части от вериги,

скъсани при бягството от мястото, където са били вързани. Плътта им бе раздрана и кървеше там, където ги бяха нарязали острите камъни. Очите им светеха зловещо изпод дългите, сплъстени коси; човешкият им образ бе заличен от демоните, които се бяха вселили в тях, и те приличаха по-скоро на диви зверове, отколкото на хора.

Учениците и техните спътници се разбягаха ужасени, но след малко забелязаха, че Исус не е с тях и се обърнаха, за да Го потърсят. Той стоеше там, където Го бяха оставили. Този, Който бе укротил бурята, Който бе срещнал Сатана и го Бе победил, не избяга и от демоните. Когато мъжете се приближиха, скърцайки със зъби и с пяна на уста, Исус вдигна ръката, която бе успокоила вълните, и лудите не можаха да се приближат. Те застанаха пред Него разгневени, но безпомощни.

Исус властно заповяда на нечистите духове да излязат от тях. Думите Му проникнаха в замъглените умове на нещастниците. Те с мъка започнаха да разбират, че до тях стои Един, Който може да ги освободи от измъчващите ги демони. Мъжете паднаха в нозете на Спасителя, за да Му се поклонят; но когато устните им се отвориха, за да Му се помолят за милост, демоните проговориха чрез тях с яростни викове: "Какво имаш Ти с мен, Исусе, Сине на Всевишния Бог? Моля Ти се, недей ме мъчи."

Исус попита: "Как ти е името?" Отговорът бе: "Легион ми е името, защото сме мнозина." Използвайки болните мъже като медиуми, демоните помолиха Исус да не ги отпраща извън страната. Върху близкия планински склон пасеше голямо стадо свине. Демоните поискаха разрешение да влязат в тях и Исус им позволи. Внезапно стадото бе обхванато от паника. Свинете се втурнаха лудо по склона и без да могат да се спрат на брега, се хвърлиха в езерото и загинаха.

Междувременно с обзетите от демони бе станала чудна промяна. Умовете им се бяха прояснили, очите им излъчваха разум. Външният им вид, така дълго оформян по образа на Сатана, стана изведнъж приветлив; окървавените ръце се отпуснаха спокойно и мъжете с радостни гласове започнаха да славят Бога за своето избавление.

От склона свинарите видяха всичко, което се случи, и бързо тръгнаха да разкажат новината на своите господари и на всички хора. Със страх и удивление цялото население се събра да посрещне Исус. Двамата луди бяха наплашили цялата околност. Никой не смееше да минава през мястото, където те живееха, защото свирепи като демони нападнаха пътниците. Сега тези хора бяха облечени и смислени, застанали в нозете на Исус, за да слушат думите и да славят Този, Който ги бе спасил. Но хората, видели тази чудна гледка, никак не се зарадваха. Загубата на свинете им се струваше по-важна, отколкото освобождаването на пленниците на Сатана.

Именно от милост към тях Бог допусна притежателите на свинете да понесат такава загуба. Те бяха погълнати от земни грижи и не се интересуваха от великите въпроси на духовния живот. Исус пожела да разчупи леда на себелюбие и безразличие, за да приемат те Неговата благодат. Но съжалението и възмущението, предизвикани от земната загуба, им попречиха да видят милостта на Спасителя.

Изявата на свръхестествена сила възбуди суеверието на хората и предизвика страх. Можеха да се случат и други нещастия, ако оставят този странник сред тях. Те предположиха, че ще бъдат разорени и решиха да се избавят от Него. Тези, които бяха прекосили езерото заедно с Исус, разказаха за всичко, случило им се предишната нощ; разказаха за опасността по време на бурята, за това как вятърът и водите бяха усмирени. Но думите им бяха изречени напразно. Ужасени хора се тълпяха около Исус, умолявайки Го да си замине от тях. Той се съгласи и веднага се качи на една ладия, за да отиде на отсрещния бряг.

Пред гадаринците бе живото свидетелство на Христовата сила и милост. Те видяха хората, на които им бе възвърнат разсъдъкът, но се уплашиха толкова много за земните си притежания, че Този, Който пред очите им бе победил княза на тъмнината, бе счетен за натрапник. Така те не допуснаха небесния Дар до своите врати. Ние нямаме възможност да отблъснем личността на Христос, както направиха гадаринците, но въпреки това мнозина отказват да се подчинят на Неговото слово, тъй като подчинението би изисквало жертване на земни придобивки. За да не им причини Исусовото присъствие някаква материална загуба, много хора отхвърлят Неговата благодат и отблъскват Духа Му.

Доста по-различно обаче бе отношението на излекуваните луди. Те жадуваха за близост със своя избавител. В Неговото присъствие се чувстваха защитени от демоните, които ги бяха измъчвали и провалили живота им. Докато Исус се канеше да се качи на ладията, те се хванаха здраво за Него, коленичиха в нозете Му и Го помолиха да ги допусне близо до Себе Си, за да могат постоянно да слушат думите Му. Но Исус им поръча да си отидат у дома и да разкажат за великите неща, които Господ им е сторил.

Ето делото, което трябваше да извършат - да си отидат в езическите домове и да разкажат за благословението, получено от Исус. Тежко им бе да се разделят със Спасителя. Знаеха със сигурност, че ги очакват големи трудности при общуването със сънародниците им езичници. Продължителната изолация от обществото изглежда ги бе лишила от качествата, необходими за делото, което Той им възложи. Но след като Исус им посочи тяхното задължение, те се подчиниха с готовност. Разказаха за Него не само на своите семейства и съседи, но преминаха през цялата област Декаполис, като навсякъде говореха за силата Му да спасява и описваха как ги е освободил от демоните. Чрез това дело те можеха да получат много по-голямо благословение, отколкото ако бяха останали при Исус, за да имат полза само за себе си. Ние сме по-близо до Спасителя най-вече когато разпространяваме благата вест за спасение.

Двамата излекувани бяха първите мисионери, които Христос изпрати да проповядват евангелието в областта Декаполис. Тези мъже имаха щастието да чуят учението на Христос, макар и за много кратко време. Никога преди не бяха слушали Негова проповед. Не можеха да поучават народа като учениците, които бяха всеки ден заедно с Христос. Но те изпитаха върху себе си доказателството, че Исус е Месия. Можеха да разкажат онова, което знаят, което сами бяха видели, чули и почувствали от Христовата сила. Всеки, чието сърце е било докоснато от Божията благодат, може да постъпи така. Йоан,

любимият ученик, писа: "Това, което беше отначало, което чухме, което видяхме с очите си, което изгледахме и ръцете ни попипаха, за Словото на живота- това, което сме видели и чули, него възвестяваме и на вас" (1Йоаново 1:1-3). Като свидетели за Христос ние трябва да разказваме това, което знаем, което сме видели, чули и почувствали. Ако сме следвали Исус стъпка по стъпка, ще можем да разказваме много верни неща за начина, по който Той ни е водил. Ще можем да обясняваме как сме изпитали Неговото обещание и сме открили, че то е вярно. Ще можем да свидетелстваме за онова, което сме узнали за Христовата благодат. Това е свидетелството, за което ни призовава нашият Господ. Светът загива, защото е лишен от Него.

Въпреки че гадаринците не Го приеха, Исус не ги остави в тъмнината, избрана от тях. Те Го помолиха да си отиде, преди да са чули Неговите проповеди. Не познаваха това, което отхвърлиха. Ето защо Исус им изпрати светлината чрез онези, които не биха отказали да слушат.

Причинявайки смъртта на свинете, Сатана възнамеряваше да отдалечи хората от Спасителя и да предотврати проповядването на евангелието в този район. Но точно това събитие развълнува повече от всичко цялата област и насочи вниманието към Христос. Макар че Спасителят си замина, излекуваните мъже останаха като свидетели за Неговата сила. Тези, които бяха медиуми на княза на тъмнината, станаха проводници на светлината, посланици на Божия Син. Хората се чудеха, когато слушаха новината. В цялата област се отвори врата за навлизане на евангелието. Когато Исус се върна в Декаполис, народът се насъбра около Него и в продължение на три дни не само жителите на един определен град, а хилядно множество от цялата област чу вестта за спасение. Дори силата на демоните е под контрола на нашия Спасител и действието на злото бива победено за добро.

Срещата с лудите в Гадаринската земя съдържаше урок за учениците. Тя показа дълбоката деградация, в която Сатана иска да завлече цялото човечество, и мисията на Христос за освобождаване на хората от неговата власт. Тези нещастни човешки същества, живеещи в гробище, завладени от демони, поробени от необуздани страсти и отвратителна похот, представляваха това, в което би се превърнало човечеството, ако бъде предадено под властта на Сатана. Той постоянно влияе върху хората с цел да притъпи сетивата им, да ръководи разума им към вършене на зло и да ги подбужда към насилия и престъпления. Изтощава тялото, замъглява разсъдъка и унижава душата. Всеки път, когато хората отхвърлят поканата на Спасителя, се поддават на Сатана. И днес мнозина от всяко съсловие - у дома, в работата и дори в църквата, вършат същото. Затова насилията и престъпленията са залели земята и морална тъмнина, подобно на мъртвешки саван, покрива домовете. Чрез замаскирани изкушения Сатана води хората към все по-големи злини, докато ги постигне пълно падение и окаяност. Единственото защитно средство срещу неговата сила е Исусовото присъствие. Сатана е разкрит пред човечеството и пред ангелите като враг на хората и унищожител; Христос - като Приятел и Избавител. Неговият Дух ще развие в човека всичко, което облагородява характера и извисява душата. Той ще го направи достоен за Божията слава в тяло, душа и дух. "Защото Бог ни е дал дух не на страх, а на сила, любов и

себевладение" (2Тимотей 1:7). Той ни е призовал, за да получим славата - характера, на нашия Господ Исус Христос; призовал ни е да бъдем "съобразни с образа на Сина Му" (по 2Сол. 2:14; Римл. 8:29).

А душите, които са изпаднали дотам, че са станали инструменти на Сатана, все още могат да бъдат преобразени чрез Христовата сила във вестители на правдата и Божият Син да ги изпрати да разкажат "какви неща им е сторил Господ и как се е смилил за тях".

36. Докосване с вяра

Тази глава е основана на Матей 9:18-26; Марко 5:21-43; Лука 8:40-56.

След като се завърна от гадаринската земя на западния бряг, Исус откри голямо множество хора, които се бяха събрали да Го посрещнат и Го приветстваха с радост. За известно време Той остана близо до брега, за да проповядва и лекува и после се отправи към къщата на Левий-Матей за среща с бирниците на тяхното угощение. Тук Го намери Яир, началникът на синагогата.

Еврейският старейшина дойде силно обезпокоен и се хвърли в краката на Исус с ридание: "Малката ми дъщеря бере душа; моля Ти се да дойдеш и да положиш ръце на нея, за да оздравее и да живее!"

Исус веднага тръгна с началника към дома му. Макар че учениците бяха видели толкова много от Неговите дела на милосърдие, те се учудиха от готовността, с която Той се отзова на молбата на надменния равин. Въпреки това те придружиха своя Учител и народът ги последва с трепет и очакване. Къщата на началника бе наблизо, но Исус и спътниците Му се придвижваха бавно, тъй като тълпата Го притискаше от всички страни. Нетърпеливият баща се безпокоеше от забавянето. Исус обаче изпитваше състрадание към народа и се спираше от време на време да облекчи болката на страдащ или да утеши някоя омъчнена душа.

Докато вървяха по пътя, през тълпата се промъкна пратеник с вест за Яир, че дъщеря му е мъртва и вече не е нужно да безпокоят Учителя. Новината стигна до ушите на Исус. "Не бой се - каза Той, - само вярвай и тя ще се избави." Яир се прилепи до Спасителя и двамата забързаха към дома му. Наетите оплаквачи и музиканти бяха вече там и вдигаха врява. Присъствието на тълпата и бъркотията смутиха Исус. Той се опита да ги смълчи с думите: "Защо правите вълнение и плачете? Детето не е умряло, а спи." Хората се възмутиха от думите на непознатия. Те бяха видели детето в прегръдката на смъртта и затова започнаха да Му се подиграват. След като поиска всички да напуснат къщата, Исус взе със Себе Си бащата и майката на момичето и трима ученици - Петър, Яков и Йоан - и заедно с тях влезе в стаята на починалата.

Той се приближи до леглото и като хвана ръката на момичето, проговори тихо на познатия в нейния дом език: "Момиче, тебе казвам, стани!"

Безжизненото тяло потрепери веднага. Пулсът на живота започна да бие отново. Устните се усмихнаха. Очите се отвориха широко, сякаш след сън и

момичето погледна с учудване групата около себе си. Стана от леглото и родителите - я запрегръщаха, плачейки от радост.

По пътя към дома на началника Исус бе срещнал в навалицата бедна жена, която дванадесет години страдаше от болест, направила живота - непоносим. Тя бе изразходвала всичките си средства за лекари и церов-, но бе обявена вече за неизлечимо болна. В нея обаче се зароди надежда, когато чу за лекуванията, вършени от Исус. Почувства със сигурност, че ако може само да стигне до Него, ще бъде излекувана. Немощна и болна, тя отиде на брега на езерото, където Той проповядваше, и се опита да премине през тълпата, но напразно. Отново Го последва след излизането Му от къщата на Левий-Матей, но пак не можа да Го настигне. Бе започнала да се отчайва, когато изведнъж Исус се насочи към нея, пробивайки си път през множеството.

Златната възможност бе дошла. Жената се намираше в присъствието на великия Лекар! Но сред бъркотията тя не можеше да Го заговори, нито дори да Го зърне за повече от миг. Страхувайки се да не загуби единствената възможност да се излекува, се промъкваше напред, като си казваше: "Ако само се допра до дрехата Му, ще оздравея." Когато Исус минаваше, тя протегна ръка и едва успя да докосне края на дрехата Му. В този момент разбра, че е излекувана. В това докосване бе съсредоточена вярата на целия - живот. Болката и слабостта мигновено отстъпиха място на сила и съвършено здраве.

С благодарно сърце жената опита да се отдръпне от тълпата, но изведнъж Исус застана неподвижно и хората се спряха заедно с Него. Той се обърна и, оглеждайки се наоколо, попита с ясен глас, който се чу през шума на множеството: "Кой се допря до Мене?" Хората отговориха на този въпрос със смаяни погледи. Тъй като бе блъскан от всички страни и грубо притискан, въпросът Му изглеждаше крайно неуместен.

Петър, винаги готов да отговори, каза: "Наставниче, народът Те натиска и притеснява, а Ти казваш: "Кой се допря до мене?" Исус отговори: "Някой се допря до Мене, защото Аз усетих, че сила излезе от Мене." Спасителят можеше да различи едно докосване с вяра от случайния допир с небрежната тълпа. Такова доверие не трябваше да бъде подминато, без да се спре на него. Исус искаше да утеши смирената жена и думите Му щяха да бъдат за нея извор на радост - думи, които щяха да бъдат благословение за Неговите последователи до края на времето.

С поглед, насочен към жената, Исус настояваше да узнае кой се е докоснал до Него. След като разбра, че няма смисъл да се крие, тя излезе напред уплашена и се хвърли в краката Му. Разказа за своето страдание със сълзи на благодарност и за това, как е била излекувана. Исус - отговори нежно: "Дъщерьо, твоята вяра те изцели; иди си с мир." Той не даде възможност за суеверно тълкуване, че притежава сила за лекуване, която се предава просто чрез докосване на дрехите Му. Лекуването бе извършено не чрез външен допир, а чрез вяра, хваната здраво за Неговата Божествена сила.

Учудената тълпа, която се бе прилепила до Исус, не осъзнаваше, че има достъп до жизнена сила. Но когато страдащата жена протегна ръка, за да Го докосне с вярата, че ще бъде излекувана, тя почувства тази сила. Така е и с духовните неща. Няма никаква полза, ако говорим небрежно за религия или се

молим, без да имаме духовен глад и жива вяра. Привидната вяра в Христос, която Го приема само за Спасител на света, никога не може да излекува душата. Спасителната вяра не е само интелектуално съгласяване с истината. Всеки, който чака да получи пълно познание, преди да заживее във вяра, не може да получи благословение от Бога. Не е достатъчно да вярваме нещо ЗА Христос; ние трябва да вярваме В Него. Единствената вяра, която ще ни помогне, е вярата, приемаща Го за личен Спасител; вярата, която взима Неговите заслуги и ги прави свои. За мнозина вярата е само мнение. Спасителната вяра е акт, чрез който хората, приемащи Христос, влизат в заветни отношения с Бога. Истинската вяра е живот. Живата вяра означава увеличаване на силата и доверието, чрез което душата става всепобеждаваща.

След като излекува жената, Исус поиска от нея да потвърди полученото благословение. Даровете на евангелието не трябва да се приемат скришом и да им се радваме тайно. Затова Господ ни призовава да изповядваме Неговата доброта. "Вие сте Ми свидетели, казва Господ" (Исая 43:12).

Изповядването на Неговата вярност е избраното от Небето средство за разкриване на Христос пред света. Ние трябва да признаваме Неговата благодат така, както е била изявена чрез святите мъже в древността, но най-ефикасно е свидетелството за нашата собствена опитност. Ние сме свидетели за Бога, когато разкриваме действието на Божествената сила в себе си. Животът на всеки човек се различава от живота на другите хора и опитността на всеки е съвсем различна от опитността на другите. Бог желае нашата възхвала към Него да се издига пречупена през призмата на собствения ни характер. Ако са подкрепени от христоподобен живот, тези скъпоценни потвърждения за прославата на Неговата благодат имат непреодолима сила, която действа за спасение на душите.

Когато десетимата прокажени дойдоха при Исус за изцеряване, Той им поръча да отидат и да се покажат на свещеника. Те бяха очистени веднага, но само един от тях се върна, за да Го прослави. Другите си тръгнаха, забравяйки Този, Който ги бе излекувал. Мнозина вършат същото и днес. Господ работи непрекъснато за ползата на човечеството. Той постоянно излива Своите щедрости. Вдига немощните от болничните легла, на които гаснат. Избавя хората от опасностите, които не виждат; упълномощава небесните ангели да ги спасяват от бедствия, да ги пазят от "мор, който ходи в тъмнина, от погибел, която опустошава сред пладне" (91:6 Пс. 91:6), но въпреки това техните сърца остават неотзивчиви. Дал им е всички небесни богатства, за да ги изкупи, но те пак пренебрегват Неговата голяма любов. Със своята неблагодарност затварят сърцата си за Божията благодат. Подобно на пустинната степ не знаят кога идва доброто и душите им обитават в зноя на пустинята.

Полезно е за нас да пазим свеж спомен за всеки Божи дар. Така вярата укрепва и започва да иска и да получава все повече и повече. За нас има по-голямо насърчение в най-малкото благословение, което получаваме, отколкото във всичките разкази, които четем за вярата и опитностите на други. Човекът, който отговаря на Божията благодат, ще бъде като напоявана градина. Здравето му бързо ще процъфти; светлината му ще изгрее в мрака и Божията слава ще се види в него. Нека тогава си спомним любовта и добротата на Бога и

многобройните Му милости. Подобно на израилевия народ нека издигнем камъни за свидетелство и да вдълбаем в тях скъпоценния разказ за това, което Бог е извършил за нас. И когато погледнем назад към пътищата, по които Бог ни е водил в нашето пътуване, със сърца, изпълнени с благодарност, нека възкликнем: "Що да въздам Господу за всичките Му благодеяния към мене? Ще взема чашата на спасението и ще призова името Господне; ще изпълня оброците си Господу, да, пред всичките Му люде" (Пс. 116:12-14).

37. Първите евангелизатори

Тази глава е основана на Матей 10; Марко 6:7-11; Лука 9:1-6.

Апостолите бяха членове на семейството на Исус и Го придружаваха, докато Той пътуваше пеша из Галилея. Те споделяха с Него трудностите и несгодите. Слушаха проповедите Му, вървяха и разговаряха с Божия Син и от всекидневното Му наставление се научиха как да работят за облагородяване на човечеството. Когато Исус помагаше на големите множества, насъбрали се около Него, учениците присъстваха, нетърпеливи да изпълняват поръченията и да облекчават труда Му. Те помагаха, като поставяха ред сред хората, докарваха болните при Спасителя и утешаваха всички присъстващи. Наблюдаваха кои от слушателите проявяват интерес, обясняваха им Писанието и по различни начини работеха за духовното им израстване. Проповядваха това, което бяха научили от Исус, и с всеки изминал ден придобиваха по-голям опит. Но се нуждаеха и от опит за работа сами. Все още им бяха необходими много наставления, голямо търпение и любезност. Сега, докато все още бе с тях, за да им посочва грешките, да им дава съвети и да ги поправя, Спасителят реши да ги изпрати като Свои представители.

Докато бяха с Исус, учениците често се объркваха от ученията на свещениците и фарисеите, но винаги Му разказваха за трудностите си. Той им бе представил истините от Писанието, сравнявайки ги с преданията. По този начин бе укрепил доверието им в Божието слово и до голяма степен ги бе освободил от страха им от равините и от обвързаността с преданията. При подготовката на учениците примерът на живота на Спасителя бе много по-ефикасен от едно обикновено доктринално обучение. Когато не бяха с Него, те си спомняха за всеки Негов поглед, израз или дума. Често при спор с противници на евангелието повтаряха думите Му и се радваха неудържимо, виждайки въздействието им върху народа.

След като извика дванадесетте, Исус им нареди да тръгнат двама по двама по градове и села. Никой не бе изпратен сам, а брат с брат и приятел с приятел. Така те можеха да си помагат един на друг, да се насърчават, да се съветват и да се молят заедно, като силата на единия допълваше слабостта на другия. По същия начин след време Исус изпрати и седемдесетте. Целта на Спасителя бе вестителите на евангелието да бъдат свързани така помежду си. В

наше време евангелизаторската дейност би била далеч по-успешна, ако следвахме този принцип.

Вестта на учениците бе същата като тази на Йоан Кръстител и на самия Христос: "Небесното царство наближи." Те не трябваше да спорят с хората дали Исус от Назарет е Месия, а в Негово име да вършат същите дела на милосърдие, каквито Той бе вършил. Исус им нареди: "Болни изцелявайте, прокажени очиствайте, мъртви възкресявайте, бесове изгонвайте; даром сте приели, даром давайте."

По време на Своята дейност Исус отделяше повече време за лекуване на болни, отколкото за проповядване. Чудесата, които вършеше, свидетелстваха за истинността на думите Му, че е дошъл не да унищожава, а да спасява. Правдата Му Го предхождаше и Божията слава бе наградата Му. Където и да отидеше, новините за милосърдието на Исус стигаха преди Него. Там, откъдето бе минал, хората, получили милост от Спасителя, се радваха на здраве и използваха новополучената си сила. Около тях се събираха тълпи, за да чуят от устните им за делата, извършени от Господа. Гласът Му бе първият звук, който мнозина чуваха; лицето Му бе първото нещо, което някои виждаха. Защо в такъв случай да не обичат Исус и да не Го хвалят? Минавайки през градове и села, Исус бе като поток от жизнена сила, който разпръсква по пътя си живот и радост.

Христовите последователи трябва да работят така, както Той работеше. Ние трябва да храним гладните, да обличаме голите и да утешаваме страдащите и наскърбените. Необходимо е да помагаме на унилите и да вдъхваме надежда на отчаяните. Така и за нас ще се изпълни обещанието: "Правдата ти ще върви пред тебе и славата Господня ще ти бъде задна стража" (58:8 Исая 58:8). Христовата любов, изразена чрез всеотдайно служене, е по-ефикасно средство за оправяне на злодея, отколкото съдебното наказание. Съдът е необходим, за да всява страх у закононарушителите, но любещият мисионер може да направи много повече. Често сърцето се закоравява от укорите, но то може да се смекчи от Христовата любов. Мисионерът може да облекчава не само физическото страдание, но и да заведе грешника при великия Лекар, Който е в състояние да очисти душата от проказата на греха. Бог е наредил така, че болните, нещастните, завладените от нечисти духове да чуят гласа Му чрез Неговите служители. Той иска чрез човешки посредници да бъде такъв Утешител, какъвто светът не познава.

По време на първата си мисионерска обиколка учениците трябваше да ходят само при "изгубените овце от израилевия дом". Ако бяха започнали да проповядват евангелието на езичниците и самаряните, биха загубили влиянието си сред евреите. Като възбудят предразсъдъците на евреите, учениците биха се впуснали в борба, която би ги обезсърчила още от самото начало на дейността им. Дори апостолите трудно разбираха, че евангелието трябва да бъде занесено на всички народи. Докато самите те не осъзнаеха тази истина, нямаше да бъдат подготвени за работа сред езичниците. Ако евреите приемеха евангелието, Бог би ги направил Свои вестители сред езичниците. Затова първо те трябваше да чуят вестта.

Навсякъде по местата, където работеше Исус, души осъзнаваха своята нужда и започваха да гладуват и жадуват за истината. Бе дошло време вестта за Неговата любов да се изпрати на тези копнеещи сърца. Учениците трябваше да отидат при всички тях като Исусови представители. Така вярващите щяха да започнат да ги приемат за определени от Бога учители и след заминаването на Спасителя те нямаше да останат без наставници.

По време на тази първа обиколка учениците трябваше да ходят само там, където Исус вече е бил преди тях и Си е спечелил приятели. Подготовката им за пътуването трябваше да бъде възможно най-скромна. Нищо не трябваше да отклонява вниманието им от тяхното велико дело или по някакъв начин да предизвика противопоставяне и да затвори вратата за по-нататъшни действия. Те не трябваше да се обличат като религиозни учители, нито пък да използват облекло, което да ги прави по-различни от обикновените селяни. Не бе необходимо да влизат в синагогите и да събират хората на публична служба; усилията им трябваше да бъдат насочени в дейност по домовете. Учениците не трябваше да губят време в ненужни поздрави или да ходят от дом на дом, за да намерят подслон. Навсякъде трябваше да приемат гостоприемството на достойните хора - на тези, които биха ги посрещнали така сърдечно, сякаш посрещат самия Христос. Трябваше да влизат в къщата с хубавия поздрав "Мир на тоя дом" (Лука 10:5), който би бил благословен чрез техните молитви, песни на възхвала и четене на писанията в семеен кръг.

Тези ученици трябваше да станат вестители на истината и да направят приготовления за идването на своя Учител. Вестта, която се налагаше да занесат, бе словото на вечния живот и участта на хората зависеше от това, дали ще я приемат или отхвърлят. За да покаже на народа колко важна е тази вест, Исус нареди на Своите ученици: "И ако някой не ви приеме, нито послуша думите ви, когато излизате от дома му или от онзи град, отърсете праха от нозете си. Истина ви казвам, по-леко ще бъде наказанието на содомската и гоморската земя в съдния ден, отколкото на онзи град."

Сега очите на Спасителя проникват в бъдещето. Той вижда огромното мисионерско поле, в което след смъртта Му учениците трябва да бъдат Негови свидетели. Пророческият Му поглед обхваща дейността на Неговите служители през всички векове до Второто пришествие. Той показва на Своите последователи борбите, които ще преживеят; разкрива им естеството и плана на битката; отваря им очите за опасностите, с които ще се сблъскат, и за себеотрицанието, от което ще се нуждаят. Исус изисква от тях да си направят сметка, за да не бъдат изненадани от врага. Тяхната борба не се води срещу плът и кръв, а "срещу началствата, срещу властите, срещу духовните сили на нечестието в небесните места" (Еф. 6:12). Те ще се борят със свръхестествени сили, но ще им бъде осигурена и свръхестествена подкрепа. Всички небесни същества са в тази армия. Сред техните редици обаче има и нещо повече от ангели. Светият Дух, представител на Предводителя на Божието войнство, слиза, за да ръководи битката. Нашите слабости може да са много, греховете и грешките ни да са страшни, но Божията благодат е за всеки, който я търси с разкаяние. Силата на Всемогъщия е дадена на разположение на тези, които се уповават на Бога.

“Ето, Аз ви изпращам като овце посред вълци - каза Исус, - бъдете, прочее, разумни като змиите и незлобиви като гълъбите.” Христос не скри нито една дума от истината, а винаги говореше за нея с любов. Той проявяваше изключителна тактичност, съсредоточеност и любезно внимание в общуването Си с хората. Никога не бе груб, никога не изрече строг укор без нужда, никога не нарани чувствителна душа. Исус не порицаваше човешката слабост. Той безстрашно изобличаваше лицемерието, неверието и беззаконието, но гласът Му трептеше от мъка, докато произнасяше унищожителните Си укори. Исус заплака за това, че Ерусалим, градът, който обичаше, отказа да приеме Него - Пътя, Истината и Живота. Хората го отхвърлиха, но Той се отнесе към тях със съчувствие и нежност и изпита толкова дълбока скръб, че сърцето Му се съкруши. Всяка душа бе скъпоценна за Него. Макар че се държеше с Божествено достойнство, Исус се прекланяше с най-нежно внимание пред всеки член на Божието семейство. Във всички хора Той виждаше паднали души, които трябва да спаси чрез Своята мисия.

Христовите служители не бива да действат под диктата на естествените си склонности. За тях е важно да имат близост с Бога, за да не би, когато са провокирани, себелюбието да се надигне и те да излеят поток от неподходящи думи - думи, които не са като росата или като тихия дъждец, който освежава съхнещите растения. Сатана иска от тях да направят точно това, защото такива са и неговите методи. Змеят е този, който е разгневен; духът на Сатана се разкрива в гнева и в обвинителните думи. Но Божиите служители трябва да бъдат и Божии представители. Бог иска от тях да предават само в небесна атмосфера истината, която носи Неговия образ и печат. Силата, чрез която трябва да побеждават злото, е силата на Христос. Тяхната мощ е Христовата слава. Необходимо е погледът им да бъде съсредоточен в Неговата духовна красота. Едва тогава ще могат да представят евангелието с тактичност и любезност, които идват от Бога. Душата, която остава спокойна дори когато я провокират, говори в полза на истината по-убедително и от най-мощното доказателство.

Тези, които влизат в борба с противниците на истината, се сблъскват не само с хора, но и със Сатана и неговите посредници. Нека помнят думите на Спасителя: “Ето, Аз ви изпращам като агнета посред вълци” (10:3 Лука 10:3). Нека се опрат на Божията любов и духът им ще остане спокоен дори когато ги обиждат. Господ ще ги облече в Божествени доспехи. Неговият Свет Дух ще повлияе на ума и сърцето, така че в гласовете им да не се промъкнат нотки на вълчи вой.

Продължавайки наставленията Си към учениците, Исус заяви: “Пазете се от човеците.” Те не трябваше да се доверяват напълно на тези, които не познават Бога, и да им разкриват своите планове, защото по такъв начин биха дали предимство на сатанинските агенти. Човешките намерения често се противопоставят на Божиите планове. Тези, които строят Господния храм, трябва да строят според образеца, показан им на планината - Божието подобие. Бог е позор-н и евангелието - предадено, когато Неговите служители разчитат на съветите на хора, които не са ръководени от Светия Дух. Светската

мъдрост е глупост пред Бога. Хората, които разчитат на нея, ще сгрешат със сигурност.

"Ще ви предават на събори- Да! И пред управители и царе ще ви извеждат поради Мене, за да свидетелствате на тях и на народите." (Матей 10:17,18). Гоненията ще предизвикат разпространяване на светлината. Христовите служители ще бъдат изправяни пред великите хора на света, които иначе никога не биха могли да чуят евангелието. Истината е била представяна в изопачен вид пред тези хора. Те са слушали фалшиви обвинения за вярата на Христовите ученици. Често единственият начин да научат за истинския - характер е свидетелството на тези, които са изправени на съд заради своята вяра. По време на разпит от тях искат отговори и съдиите слушат свидетелството им. Благодатта на Бога ще бъде дадена на Неговите служители, за да се справят с положението. Исус казва: "В същия час ще ви се даде какво да говорите. Защото не сте вие, които говорите, но Духът на Отца ви, Който говори чрез вас." Когато Духът на Бога просветлява умовете на Неговите служители, истината ще бъде представяна в своята Божествена сила и ценност. Хората, които отхвърлят истината, ще започнат да обвиняват и потискат учениците. Но заплашени от материални загуби, страдания и дори смърт, Господните деца трябва да разкриват смирението на своя небесен Учител. Така ще се види разликата между сатанинските посредници и Христовите представители. Спасителят ще бъде прославен пред управниците и пред народа.

Учениците не получиха смелостта и издръжливостта на мъченици, докато не съществуваше необходимост от такава благодат. След това обещанието на Спасителя бе изпълнено. Когато Петър и Йоан свидетелстваха пред Синедриона, хората "се чудеха и познаха, че са били с Исуса" (Деян. 4:13). За Стефан се казва, че "всички, които седяха в Синедриона, като се вгледаха в него, видяха лицето му, като че бе лице на ангел". Присъстващите "не можаха да противостоят на мъдростта и Духа, с които той говореше" (Деян. 6:15,10). Павел пише за съдебния процес в императорския съд: "При първата ми защита никой не взе моята страна, но всички ме оставиха; дано не им се счете това за грях. Но Господ беше с мене и ме укрепи, за да се прогласи напълно посланието чрез мене и да чуят всички езичници" (2Тимотей 4:16,17).

Не бе необходимо Христовите служители предварително да си подготвят речите, когато ги изправят на съд. Те трябваше да се подготвят ежедневно, като събират скъпоценните истини на Божието слово и чрез молитва укрепват своята вяра. Когато ги изправеха пред съда, Светият Дух щеше да им припомни точно тези истини, от които се нуждаеха.

Всекидневният искрен стремеж да се опознае Бога и Исус Христос, Когото Той е изпратил, ще вдъхне сила на душата и ще - даде по-големи възможности. Познанието, придобито чрез старателно изследване на Свещеното писание, ще блесне като светкавица в паметта точно когато е необходимо. Но ако някои хора са пренебрегнали изучаването на Христовото слово, ако никога не са опитвали силата на Неговата благодат по време на изпитание, те не могат да очакват Светият Дух да им припомни Своите думи.

Трябвало е ежедневно да служат на Бога с безпределна обич и да се уповават на Него.

Враждебността към евангелието щеше да бъде толкова голяма, че щяха да бъдат пренебрегвани дори най-милите роднински връзки. Христовите ученици щяха да бъдат предавани на смърт от членовете на собствените си семейства. "Ще бъдете мразени от всички заради Моето име - добави Исус, - но който устои докрай, той ще бъде спасен" (Марко 13:13). Той им заръча така също да не се излагат безпричинно на гонения. Сам Исус често напускаше едно мисионерско поле и отиваше в друго, за да избяга от тези, които искаха да отнемат живота Му. Когато съгражданите Му в Назарет Го отхвърлиха и се опитаха да Го убият, Той отиде в Капернаум и там удиви народа със Своето учение, "защото Неговото слово беше с власт" (Лука 4:32). Така и служителите Му не трябва да се обезсърчават от гоненията, а да търсят място, където ще могат да продължат да работят за спасението на души.

Слугата не е по-горен от Господаря. Князът на небето бе наречен "Веелзевул" и учениците Му ще бъдат представяни по същия начин. Но каквато и да е опасността, Христовите последователи трябва да отстояват своите принципи. Не е необходимо да се прикриват. Те не могат да бездействат, докато се уверят, че е безопасно да изповядват истината. Поставени са като стражи, за да предупреждават хората за опасностите. Истината, приета от Христос, трябва да бъде представяна на всички свободно и открито. Исус каза: "Това, което ви говоря в тъмно, кажете го на видело; и което чуете на ухо, прогласете го от покрива."

Самият Исус никога не Си откупи спокойствието с цената на компромиса. Сърцето Му преливаше от любов към всички хора, но не бе снизходителен към техните грехове. Исус им бе твърде добър приятел, за да подмине техния начин на живот, който би унищожил душите им - души, откупени чрез собствената Му кръв. Той работеше за това човек да остане верен на себе си, верен на по-висшите си и вечни интереси. Христовите служители са призовани за същото дело и те трябва да се пазят, да не би в стремежа си да предотвратят разногласията, да станат предатели на истината. Те трябва да търсят "това, което служи за мир" (Римл. 14:19), но истинският мир никога не може да се осигури чрез компромис с принципите. Едно духовно християнство ще предизвика противопоставянето на чадата на бунта. Исус обаче заръча на Своите ученици: "Не бойте се от ония, които убиват тялото, а душата не могат да убият." Тези, които са верни на Бога, няма защо да се страхуват от човешката власт или от сатанинската ненавист. В Христос вечният им живот е сигурен. Трябва да се страхуват единствено от това да не станат предатели на истината и така да предадат доверието, с което Бог ги е удостоил.

Делото на Сатана е да изпълва човешките сърца със съмнение. Той ги води до заключението, че Бог е строг съдия. Изкушава ги да съгрешават и после да се смятат твърде недостойни, за да се приближат до своя небесен Баща или да Го молят за милост. Господ разбира всичко това. Исус уверява учениците Си в доброто отношение на Бога към тях в техните нужди и слабости. Няма нито една въздишка, нито една болка, нито едно душевно страдание, които да не отекват в сърцето на Отец.

Библията ни показва Бога в Неговото високо и свято място, но не в пасивно състояние, не в тишина и самота, а заобиколен от десетки хиляди по десетки хиляди и хиляди по хиляди святи същества, които чакат да изпълнят Неговата воля. Посредством връзки, които ние не можем да забележим, Той общува активно с всяка част от Своето царство. Неговото внимание и вниманието на цялото Небе е съсредоточено в тази прашинка, наречена "Земя", и в тези души, за чието спасение даде единородния Си Син. Бог се навежда от Своя трон, за да чуе вика на потиснатите. "Ето Ме", отговаря Той на всяка искрена молитва. Бог възвисява наскърбените и угнетените. Във всичките ни страдания и Той страда. Във всички изкушения и изпитания ангелът на Неговото присъствие е наблизо, за да спасява.

Дори едно-единствено врабче не пада на земята без знанието на Отец. Заради омразата си към Бога Сатана ненавижда всяко нещо, за което Спасителят се грижи. Той се стреми да омърси Божието творение и се радва, когато унищожава дори безсловесните създания. Само чрез Божията закрила и грижа птиците са запазени, за да ни радват с веселите си песни. Бог не забравя и врабчето. "Не бойте се, прочее, вие сте много по-скъпи от врабчетата."

Исус продължава: "Както вие Ме изповядвате пред хората, така и Аз ще ви изповядам пред Бога и пред святите ангели. Вие трябва да бъдете Моите свидетели на земята, проводници, чрез които благодатта Ми да потече за излекуване на света. Аз ще бъда вашият представител на небето. Отец не забелязва опетнения ви характер, а ви вижда облечени в Моето съвършенство. Аз Съм посредникът, чрез когото небесните благословения ще ви бъдат дадени. Всеки, който Ме изповяда, като участва в жертвата Ми за изгубените, ще бъде изповядан като участник в славата и радостта на изкупените."

Този, който изповядва Христос, трябва да Го притежава дълбоко в сърцето си. Той не може да предава на другите това, което не е получил. Учениците биха могли да говорят свободно по доктринални въпроси, биха могли да повтарят думите на самия Христос, но ако не притежаваха Христоподобно смирение и любов, всъщност не Го изповядваха. Човек с дух, противоположен на Христовия дух, би се отрекъл от Него независимо от изповеданието си. Хората могат да отричат Христос чрез зли думи, глупави разговори, неистинни и нелюбезни изрази. Те могат да Го отричат, като се приспособяват към света, като се държат непочтено, обичат собствените си мнения, оправдават себелюбието си, подхранват съмнение, създават неприятности и живеят в тъмнина. Във всички подобни ситуации те заявяват, че Христос не е с тях. "Но всеки, който се отрече от Мене пред човеците - каза Исус, - ще се отрека и Аз от него пред Отца Си, Който е на небесата."

Исус препоръча на Своите ученици да не се надяват, че враждебността на света към евангелието ще бъде преодоляна и след време противопоставянето ще бъде прекратено. Той заяви: "Не дойдох да поставя мир, а нож." Тази борба не е предизвикана от евангелието, а е резултат от враждебността към него. От всички видове гонения най-трудно се понася домашната нетърпимост, отчуждаването на най-скъпи земни приятели. Но Исус предупреди: "Който люби баща или майка повече от Мене, не е достоен за Мене; и който люби син или дъщеря повече от Мене, не е достоен за Мене."

Мисията на Христовите служители е висока чест и свято поръчение. "Който приема вас - каза Исус, - Мене приема, и който приема Мене, приема Този, Който Ме е пратил." Нито едно дело на милосърдие спрямо някой човек в името на Христос няма да остане непризнато и невъзнаградено. Със същата нежност Той включва в Божието семейство слабите и нищите: "Който напои един от тях скромните (тези, които са като деца в своята вяра и познание за Христос) само с една чаша студена вода в името на ученик, истина ви казвам, никак няма да изгуби наградата си."

Така Спасителят завърши Своите наставления. В името на Христос дванадесетте избрани тръгнаха подобно на Него "да благовестяват на сиромасите-, да прогласят освобождение на пленниците и прогледване на слепите, да пуснат на свобода угнетените, да прогласят благоприятната Господня година" (Лука 4:18,19).

38. "Дойдете - починете си"

Тази глава е основана на Матей 14:1,2,12,13; Марко 6:30-32; Лука 9:7-10.

При завръщането си от мисионерската обиколка "апостолите се събраха при Исус и разказваха Му всичко, каквото бяха извършили и каквото бяха поучили. И рече им: Дойдете вие сами на уединено място насаме и починете си малко. Защото мнозина дохождаха и отиваха; и нямаха време нито да ядат" (Марко 6:30,31).

Учениците дойдоха при Исус и Му разказаха всичко. Близките им отношения с Него ги насърчаваха да споделят със Спасителя своите приятни и неприятни преживявания, радостта от резултатите на труда им и болката от неуспехите, грешките и слабостите. Те бяха извършили грешки в първата си евангелизаторска мисия и когато честно разказаха на Исус за своите преживявания, Той разбра, че се нуждаят от още много напътствия. Видя също, че учениците са изтощени от работа и е необходимо да си починат.

Но там, където се намираха, нямаше условия за уединение, "защото мнозина дохождаха и отиваха; и нямаха време нито да ядат". Хората се тълпяха около Исус, тъй като искаха да бъдат излекувани и жадуваха за Неговите думи. Голяма част се привързваха към Спасителя, защото виждаха, че Той е източник на благословения. Мнозина от тези, които тогава се трупаха около Христос, за да получат скъпоценния дар на изцелението, Го приемаха за свой Спасител. Други пък, които се страхуваха да Го изповядат поради отношението на фарисеите, повярваха при слизането на Светия Дух и пред погледите на разгневените свещеници и управници признаха, че Той е Божи Син.

Но сега Христос пожела да се оттегли, за да бъде със Своите ученици: имаше да им каже толкова много неща. В работата си те бяха преминали през изпитания и борби и бяха се сблъскали с противопоставяне от най-различен характер. Дотогава те се бяха допитвали до Христос за всяко нещо, но след като останаха сами, често се случваше да бъдат неспокойни и да не знаят какво да правят. Те имаха силна подкрепа в своята работа, защото Христос не ги бе

изпратил, без да им даде Светия Дух, и с вяра в Него учениците вършеха много чудеса. Сега обаче имаха нужда да се хранят с хляба на живота. Трябваше да отидат на уединено място, където да общуват с Исус и да получават напътствия за бъдещата си работа.

"И рече им: Дойдете вие сами на уединено място и починете си малко." В Своята служба Христос се отнасяше с нежност и състрадание към всички хора. Показваше на учениците Си, че Бог не изисква жертви, а милост. В работата за хората те влагаха всичките си сили и това ги бе изтощило физически и умствено. Тяхно задължение бе да си починат.

Тъй като учениците виждаха, че постигат успехи в своето служене, имаше опасност да започнат да разчитат на себе си, да подхранват духовна гордост и по този начин да паднат в сатанинските изкушения. Предстоеше им велико дело и те трябваше да научат преди всичко, че силата им не идва от самите тях, а от Бога. Също като Мойсей в Синайската пустиня, като Давид сред хълмовете на Юдея или като Илия край потока Херит учениците имаха нужда да се отделят от работата си, за да общуват с Христос, с природата и да останат насаме със собствените си мисли.

Докато те извършваха мисионерското си пътуване, Исус бе посетил други градове и села, проповядвайки благовестието на царството. Точно тогава Той бе получил известие за смъртта на Кръстителя. Това събитие Му разкри съвсем ясно края, към който самият Той приближаваше. Сенките по пътя Му ставаха все по-зловещи. Свещеници и равини Го наблюдаваха и крояха как да Го убият, шпиони се навъртаха около Него, умножаваха се заговорите относно погубването Му. Вестите за проповедническата дейност на апостолите из цяла Галилея стигнаха до Ирод и привлякоха вниманието му към Исус и Неговото дело. "Тоя е Йоан Кръстител; той е възкръснал от мъртвите и затова тия сили действат чрез него", възкликна той и изрази желание да се срещне с Исус. Ирод бе в постоянен страх да не би тайно да се извърши преврат, който да го свали от трона и да премахне римското иго над еврейския народ. Между хората имаше дух на недоволство и бунтарство. Очевидно беше, че дейността на Христос в Галилея няма да продължи още дълго. Денят на Неговите страдания наближаваше и затова Той пожела да остане за известно време настрана от шума на тълпата.

С наскърбени сърца учениците на Йоан Кръстител погребаха обезобразеното му тяло, след което "отидоха и казаха на Исус". Преди те завиждаха на Христос, когато стана ясно, че привлича при Себе Си последователите на Йоан. Бяха се усъмнили в Неговата Божествена мисия, защото не бе освободил Йоан Кръстител. Но сега, след като учителят им бе мъртъв и жадуваха за утеха в голямата си мъка и за наставление в бъдещата си работа, отидоха при Исус и обединиха силите си с Неговите. За тях също бе необходим период от време на общуване със Спасителя.

Близо до Витесда, откъм северната страна на езерото, имаше необитаема земя, която можеше да посрещне Исус и учениците Му със свежия зелен цвят на пролетта и да им предложи убежище. Те тръгнаха с ладията си през езерото точно към това място. Там щяха да бъдат далеч от шумните пътища и блъсканицата в града. Самата природна красота предлагаше почивка и

благоприятна промяна за сетивата. Там щяха да слушат Христовите думи, без да се чуват гневните прекъсвания, подвикванията и обвиненията на фарисеите. Там можеха да се радват за кратко време на близостта със своя Господ.

Почивката на Христос и апостолите не бе прищявка. Времето, което прекараха в уединение, не бе предназначено за удоволствия. Те разговаряха за Божието дело и за това, как да направят служенето си по-ефикасно. Учениците бяха живели с Исус и можеха да Го разберат; на тях Той не им говореше с притчи. Поправяше грешките им и им показваше правилния подход към хората. Разтваряше пред тях съкровищницата на Божията истина. Учениците получаваха жизнена сила от Божествената мощ и в сърцата им се вливаха надежда и насърчение.

Макар че Исус можеше да върши чудеса и бе дал сила на учениците Си да вършат чудеса, посъветва Своите уморени служители да се усамотят сред природата и да си починат. Когато каза, че жетвата е голяма, а работниците - малко, Той не настоя учениците Му да се трудят непрестанно, а ги посъветва: "Молете се на Господаря на жетвата да изпрати работници за жетвата Си" (Матей 9:38). Бог е определил на всеки човек работа според способностите му (виж Еф. 4:11-13) и не би желал няколко души да изнемогват, а другите да нямат никаква физическа или духовна натовареност.

Христовите думи на състрадание важат за Неговите служители днес така, както са важали за учениците Му. "Дойдете- и починете си", казва Той на всички уморени. Не е разумно да бъдем постоянно напрегнати от работа и вълнение дори когато работим за духовните нужди на хората; по този начин се занемарява личното благочестие и силата на ума, душата и тялото отслабва. Себеотрицанието е необходимо за Христовите последователи и трябва да се правят жертви, но е важно да внимаваме да не би чрез прекаленото ни усърдие Сатана да се възползва от човешката слабост и Божието дело да бъде провалено.

Според мнението на равините същността на религията трябва да се изразява винаги чрез шумна активност. Разчитаха на външната показност, за да изразят голямото си благочестие. Така душата им се отдалечаваше от Бога и те затъваха в самодоволство. Подобна опасност съществува и днес. Когато работата се увеличава и хората започват да постигат успехи в Божието дело, има опасност от упование в човешки планове и методи. Човек започва да се моли по-малко и вярата му намалява. Подобно на учениците за нас има опасност да забравим, че зависим от Бога и да се опитаме да направим спасител от собствените си дела. Необходимо е да не сваляме погледа си от Исус и да помним, че вършим работата чрез Неговата сила. Макар че трябва да работим искрено за спасението на погиналите, необходимо е да отделяме време за размисъл, за молитва и за изучаване на Божието слово. Само дейността, която се извършва с много молитва и е осветена от Христовите заслуги, ще се окаже накрая полезна за нашето спасение.

Никой друг човешки живот не е бил така изпълнен с труд и тежки отговорности, както животът на Исус. И все пак, колко често се е молел Той! Как постоянно бе във връзка с Бога! В историята на земния Му живот се срещат често такива описания: "И сутринта, когато беше още тъмно, стана и излезе, и

отиде в уединено място, и там се молеше" (Марко 1:35); "- големи множества се събираха да слушат и да се изцеляват от болестите си. А Той се оттегляше в пустинята и се молеше" (Лука 5:15, 16); "През ония дни Исус излезе на бърдото да се помоли и прекара цяла нощ в молитва към Бога" (Лука 6:12).

В живота Си, изцяло посветен на доброто на хората, Спасителят смяташе за необходимо да се оттегля от шумните пътища и от тълпата, която Го следваше постоянно. Трябваше да прекъсва непрестанната Си работа и близостта с човешките нужди, за да търси уединение и общуване със Своя Отец. Като един от нас, Който споделя нашите нужди и слабости, Той разчиташе единствено на Бога. На безлюдни места Христос искаше Божествена сила, за да може да издържи всички отговорности и изпитания. В допира с Бога можеше да се разтовари от душевните болки, които Го съкрушаваха. В този пример намираме утеха и радост.

Чрез Исус стенанието на човечеството стигна до Бога на безграничната милост. Той се молеше пред трона на Отец, докато човешкото Му естество получи Божествена сила, която можеше да свърже Божественото с човешкото. Общувайки с Бога, Христос получи от Него живот, за да може да дава живот на света. Неговата опитност трябва да бъде и наша.

"Дойдете- и починете си малко", ни препоръчва Той. Ако послушаме Неговите думи, ще бъдем по-силни и по-полезни. Учениците Го търсеха и Му разказваха всичко, а Исус ги насърчаваше и съветваше. Ако днес намерим време да отидем при Исус и да Му разкажем за нашите нужди, няма да останем разочаровани; Той ще застане от дясната ни страна и ще ни помогне. Нужни са ни повече искреност, повече упование и доверие в нашия Спасител. Исус, Чието име е "Бог могъщ, Отец на вечността, Княз на мира"; Исус, за Когото е писано "управлението ще бъде на рамото Му", е нашият чуден Съветник (Исая 9:6). Ние сме поканени да искаме мъдрост от Него. Той "дава на всички щедро, без да укорява" (Яков 1:5).

Всички, които се обучават от Бога, трябва да живеят живот не в съгласие със света, с неговите обичаи и навици. Необходимо е всеки да придобива познание за Божията воля от личен опит. Всеки от нас поотделно трябва да чуе как Бог говори на сърцето. Когато всеки друг глас бъде заглушен и ние тихо чакаме пред Него, тишината на душата прави Божия глас по-ясен. Той ни съветва: "Млъкнете и знайте, че Аз Съм Бог" (Пс. 46:10). Само при Него можем да намерим истински покой. Това е истинската подготовка за служене на Бога. Душата, която е освежена по този начин, ще бъде потопена в атмосфера на светлина и покой дори сред забързаните множества и в напрежението на ежедневните грижи. Животът ще започне да излъчва аромат и да разкрива Божията сила, която ще докосва сърцата и на други хора.

39. *"Дайте им вие да ядат"*

Тази глава е основана на Матей 14:13-21; Марко 6:32-44; Лука 9:10-17; Йоан 6:1-13.

Христос се бе оттеглил с учениците на усамотено място. Но този необичаен промеждутък на спокойствие и отдих бе скоро прекъснат. Учениците мислеха, че са се уединили там, където няма да бъдат обезпокоявани, но веднага след като множествата разбраха, че Божественият Учител не е сред тях, започнаха да питат: "Къде да Го намерим?" Някои бяха забелязали в каква посока бяха тръгнали Христос и учениците. Мнозина потеглиха пеша, а други прекосиха езерото с лодки. Наближаваше Пасхата и групите поклонници отблизо и далеч, запътили се към Ерусалим, се събраха, за да видят Исус. Към тях се присъединиха още хора и броят им достигна пет хиляди мъже освен жените и децата. Преди още Христос да достигне брега, там вече Го очакваше огромно множество. Но Той успя да слезе незабелязан и да прекара известно време с учениците насаме.

Застанал на хълма, Исус погледна към идващите хора и сърцето Му се изпълни със състрадание. Макар че Го смущаваха и отнемаха от почивката Му, Той не възнегодува. Докато наблюдаваше как прииждат, прозря, че нуждите им са големи и изискват Неговото внимание. "И смили се за тях, понеже бяха като овце, които нямат пастир." Напускайки мястото Си за почивка, Той си намери подходяща площ, където да им помага. Хората не получаваха помощ от свещениците и управниците, докато в същото време от Христос излизаха животворни струи, когато проповядваше на множеството пътя на спасението.

Хората слушаха думите на любов, леещи се от устата на Божия Син. За тях тези благородни слова, така ясни и разбираеми, бяха като галаадски балсам за душите. Здравето, което даваше Божествената Му десница, радваше умиращите и успокояваше болните. Денят им изглеждаше така, сякаш Небето е слязло на земята, и съвсем не усетиха колко много време е изминало, откакто не са яли.

Денят се изнизваше. Слънцето потъваше на запад, но хората не се разотиваха. Исус бе работил цял ден, без да почива и без да се храни. Бе пребледнял от умора и глад и учениците започнаха да Го молят да прекрати работата Си. Но Той не можеше да се освободи от множеството, което Го притискаше от всички страни.

Накрая учениците дойдоха при Него и настояха хората да бъдат отпратени. Голяма част бяха дошли отдалеч и от сутринта не бяха яли. Може би щяха да успеят да си купят храна от околните градове и села. Исус обаче каза: "Дайте им вие да ядат", след което се обърна към Филип с въпроса: "Отгде да купим хляб да ядат тия?" Исус зададе този въпрос, за да изпита вярата на Своя ученик. Филип погледна към морето от хора и прецени, че е невъзможно да се осигури храна, с която да задоволи нуждите на толкова голяма тълпа. Той отговори, че хляб на стойност двеста динария няма да стигне, за да може всеки да получи дори по едно малко парче. Исус поиска да разбере какво количество храна се намира сред тях. "Тук има едно момченце - отговори Андрей, - у което се намират пет ечемичени хляба и две риби; но какво са те за толкова хора?"

Исус нареди тази храна да Му бъде донесена. След това каза на учениците да разпределят хората на групи по петдесет и сто души, които да насядат по тревата, за да се запази реда и всички да могат да видят какво ще направи. Когато това бе извършено, Исус взе храната, "погледна към небето и благослови; и като разчупи хлябовете, даде ги на учениците, а учениците - на народа". "И всички ядоха и се наситиха. И дигнаха къшеи, дванадесет пълни коша, така и от рибите."

Този, Който учеше хората как да постигнат мир и щастие, се грижеше не само за духовните, но и за физическите им нужди. Присъстващите бяха отпаднали и изморени. Имаше майки с кърмачета на ръце и малки деца, държащи се за полите им. Почти всички бяха стояли прави часове наред. Те бяха толкова силно заинтересувани от Христовите думи, че дори не се сещаха да седнат. Тълпата беше така голяма, че имаше опасност някои да бъдат стъпкани. Исус искаше да им даде възможност за почивка и затова ги покани да седнат. На поляната имаше достатъчно трева и всички можеха спокойно да отдъхнат.

Христос никога не вършеше чудо освен когато трябваше да задоволи истинската нужда. Всяко чудо бе от такъв характер, че да заведе хората до дървото на живота, чиито листа са за лекуване на народите. Раздаването от учениците на простата храна съдържаше толкова много поуки. Тя бе съвсем обикновена; рибата и ечемиченият хляб бяха всекидневната храна на рибарите от Галилейското езеро. Христос би могъл да разстеле пред множествата богата трапеза, но храна, приготвена само за задоволяване на апетита, не би им послужила за поука. С този урок Той искаше да ги научи, че естествените неща, дадени от Бога, са занемарени. Никога не се е случвало някой да се радва толкова много на богато угощение, приготвено за задоволяване на порочния вкус, както тези хора се радваха на почивката и на скромната храна, която Христос осигури тъй далеч от всяко населено място.

Ако днешните хора бяха скромни в своите навици и живееха в хармония с природните закони, както Адам и Ева в началото, нуждите на човешкото семейство биха били задоволени с всичко. Би имало по-малко въображаеми нужди и повече възможности да се живее според Божиите учения. Но егоизмът и задоволяването на неестествени вкусове са донесли грях и мизерия на света, като от една страна, са породили излишъци, а от друга - оскъдица.

Исус не искаше да привлича народа, като задоволява желанието му за разкош. За тази голяма тълпа хора, изморени и гладни след дългия изтощителен ден, скромната храна бе доказателство не само за Неговата сила, но и за стремежа Му с нежност да се грижи за обикновените им житейски нужди. Спасителят не е обещавал на Своите последователи удоволствията на света. Тяхната храна може да бъде скромна и дори оскъдна, трапезата им може да е в бедна обстановка, но Той е дал дума, че нуждите им ще бъдат задоволени и им е обещал нещо много по-добро от светските блага - утехата на Неговото присъствие.

С нахранването на пет хиляди души Исус открехва завесата на природния свят и разкрива силата, която непрестанно действа за наше добро. В растежа на плодовете на земята Бог върши ежедневно чудо. По естествен начин

се постига това, което стана, когато множеството бе нахранено. Хората обработват почвата и сеят семена, но животът, идващ от Бога, причинява растежа на семената. Дъждът, въздухът и слънчевата светлина, които Бог дава, са факторите, които правят така, че "земята сама по себе си произвежда първо ствол, после клас, подир това пълно зърно в класа" (Марко 4:28). Бог е Този, Който ежедневно храни милиони човешки същества чрез плодовете на земята. Хората са призовани да сътрудничат на Бога в опазването на реколтата и приготвянето на хляба, но често забравят за Божията намеса. Не отдават на Бога слава, съответстваща на святото Му име. Действието на силата Му се приписва на естествени причини или на човешката изобретателност. Прославя се човекът вместо Бога, а Неговите милостиви дарове се използват за егоистични цели и се превръщат в проклятие вместо в благословение. Бог иска да промени всичко това. Той желае притъпените ни сетива да станат по-чувствителни, за да усещат милостта и добротата Му и да Го прославят за изявата на Неговата сила. Иска от нас да признаем, че даровете идват от Него, за да се превърнат според намерението Му в благословение за нас. Христовите чудеса бяха извършени, за да се постигне тази цел.

След нахранването на множествата остана голямо количество храна. Но Този, Който беше Източникът на неограничена сила, каза: "Съберете останалите къшеи, за да не се изгуби нищо." Със съвета се целеше нещо повече от събирането на хляба в кошове. Урокът бе двоен. Нищо не трябва да се пилее. Не трябва да прахосваме земните блага. Не бива да пренебрегваме нищо, което може да бъде от полза на човека. Нека събираме всичко, с което можем да облекчим нуждите на гладуващите по земята. При духовните неща трябва да се действа със същото внимание. Когато кошовете с останалия хляб бяха събрани, хората си спомниха и за своите приятели у дома. Искаха и те да опитат хляба, благословен от Христос. Съдържанието на кошовете бе разпределено между нетърпеливото множество и разнесено по всички околни райони. Така присъстващите на нахранването трябваше да дадат и на други от небесния хляб, за да задоволят глада на душите. Те щяха да повторят това, което са научили за Божиите чудеса. Нищо не биваше да се загуби. Нито една дума, засягаща вечното им спасение, не трябваше да падне безплодна на земята.

Чудото с хлябовете дава урок за зависимостта ни от Бога. Когато Христос нахрани петте хиляди души, наблизо нямаше храна. Очевидно Той не разполагаше и с пари. И ето Го, с пет хиляди мъже, освен жените и децата, намиращи се сред пустошта. Исус не бе поканил голямото множество да Го последва; те идваха без покана или заповед, но Той знаеше, че след като толкова дълго време слушат Неговите проповеди, ще се почувстват гладни и отпаднали. Изпитваше същата нужда от храна като тях. Хората бяха далеч от домовете си, а нощта наближаваше. Повечето нямаха пари, за да си купят храна. Този, Който четиридесет дена бе постил заради тях в пустинята, не би допуснал да се завърнат в домовете си гладни. Божието провидение бе поставило Исус на това място и Той бе зависим от Своя небесен Отец за средствата, с които да задоволи нуждите на хората.

Когато и ние бъдем поставени в затруднено положение, трябва да сме зависими от Бога. Необходимо е да действаме с разум и преценка на всяко

наше действие в живота, така че да не се поставяме в трудни ситуации с неразумните си действия. Не бива да изпадаме в затруднения, като пренебрегваме дадените от Бога средства и като използваме зле дарбите, които ни е подарил. Христовите работници трябва да следват неотклонно Неговите наставления. Делото е Божие и ако искаме да бъдем благословение за другите, трябва да следваме Неговите планове. Собственото "аз" не бива да се превръща в център на живота; така не можем да постигнем признание от Бога. Ако правим планове според собствените си идеи, Господ ще ни остави да изпитаме нашите грешки. Но ако следваме Неговите съвети и въпреки това изпаднем в затруднено положение, Бог ще ни избави. Важно е да не се обезсърчаваме, а при всеки спешен случай да търсим помощ от Този, Който разполага с неизчерпаеми средства. Често ще изпадаме в трудни обстоятелства и тогава с пълно упование трябва да разчитаме на Бога. Той ще запази всяка душа, която изпитва затруднения поради това, че се опитва да върви по Божия път.

Христос ни съветва чрез пророка "да разделяме хляба си с гладния", "да даруваме на гладния желаното от душата му", "когато видим голия, да го обличаме" и "да въвеждаме в дома си сиромаси без покрив" (Исая 58:7-10). Той ни е заповядал: "Идете по целия свят и проповядвайте благовестието на всяка твар" (Марко 16:15). Но колко често сърцата ни се свиват и вярата ни се загубва, когато видим огромните нужди и недостатъчните средства, с които разполагаме. Подобно на Андрей, който погледна петте ечемичени хляба и двете рибки, ние възкликваме: "Но какво са те за толкова хора?" Често се колебаем и нямаме желание да дадем всичко, което притежаваме, защото се страхуваме да се раздаваме за другите. Но Исус ни е заповядал: "Дайте им вие да ядат." Неговата заповед е и обещание; зад нея се крие същата сила, която нахрани множеството край езерото.

В действието на Христос за задоволяване нуждите на прегладнелите хора има дълбок духовен урок за всички Негови служители. Христос получи от Отец и даде на учениците, учениците дадоха на множеството, а хората раздадоха помежду си. Така всички, които са свързани с Христос, ще получат от Него хляба на живота, небесната храна, и ще трябва да я споделят с другите.

С пълно упование в Бога Исус взе малката кошница с хлябовете и макар че там имаше само толкова, колкото да стигне за Неговите ученици, Той не ги покани да се нахранят, а започна да им раздава храната, като им нареждаше да я разпределят между присъстващите. Храната се умножаваше в ръцете Му, а ръцете на учениците, които се протягаха към Христос, Хляба на живота, не оставаха празни. Малката кошница стигна за всички. След като нуждите на хората бяха задоволени, останалите къшеи бяха събрани и Христос и апостолите ядоха заедно от тази скъпоценна, дадена от Небето храна.

Учениците бяха връзката между Христос и народа. Това трябва да бъде голямо насърчение за днешните Му последователи. Христос е в центъра на всичко, Източникът на силата. Учениците Му трябва да получават даровете си от Него. И най-интелигентният, и най-духовният човек може да даде само ако получи. Сам той не може с нищо да задоволи нуждите на душата. Ние имаме възможност да даваме само това, което получаваме от Христос; от друга страна, ние можем да получаваме само ако даваме на другите. Давайки, ние

получаваме; колкото повече даваме, толкова повече получаваме. Така можем да имаме постоянна вяра и упование, постоянно да получаваме и да даваме.

Работата по установяването на Христовото царство ще напредва, макар че на пръв поглед тя върви бавно и трудностите като че ли свидетелстват точно за обратното. Делото е Божие и Той ще даде средства и ще изпрати помощници - истински, достойни ученици, чиито ръце също ще бъдат изпълнени с храна за гладните множества. Бог не отминава тези, които работят с любов, за да дадат словото на живота на погиващи души, които на свой ред раздават храна на други гладни души.

Има опасност в работата ни за Бога да разчитаме на човешки таланти и способности. Така губим от погледа си великия Източник. Твърде често Христовият работник не осъзнава собствената си отговорност. Възможно е той да премести товара си върху организации вместо да разчита на Този, Който е източник на силата. Огромна грешка в Божието дело е да се уповаваме на човешка мъдрост или на големия брой хора. Успешната работа за Христос зависи не толкова от големия брой хора или от талантите, колкото от чистите намерения, от неподправената искрена всеобхватна вяра. Трябва да се носят лични отговорности, да се поемат лични задължения, да се правят лични усилия за тези, които не познават Христос. Работете според вашите способности, вместо да прехвърляте отговорността на някого, за когото мислите, че е по-богато надарен от вас.

Когато ви дойде наум въпросът: "Отгде да купим хляб да ядат тия?", нека отговорът ви не бъде изпълнен с неверие. След като учениците чуха указанието на Спасителя: "Дайте им вие да ядат", веднага се сетиха за трудностите. Те попитаха дали да отидат в селата, за да купят храна. Така и сега, когато хората са лишени от хляба на живота, Господните чада питат дали да не повикат някого отдалеч, който да дойде и да ги нахрани. Но какво каза Христос? "Накарайте човеците да насядат" - след което Той ги нахрани. Затова, когато сте заобиколени от нуждаещи се хора, знайте, че Христос е там. Общувайте с Него. Донесете хляба си пред Исус.

Средствата, с които разполагаме, могат да изглеждат недостатъчни за делото, но ако вярваме с упование в неограничената Божия сила, пред нас ще се открият неизчерпаеми източници. Ако делото е Божие, Той сам ще даде средства за неговото осъществяване. Бог ще възнагради искреното, просто упование в Него. Малкото, което се употребява разумно и икономично в службата за небесния Отец, ще се умножава още докато го раздаваме. Малкото количество храна в ръцете на Христос не се свърши, докато изгладнялото множество не бе нахранено. Ако отидем при Източника на всяка сила с вяра и ръце, протегнати за помощ, ние ще бъдем поддържани в нашата работа дори при най-трудните обстоятелства и ще можем да даваме и на други от хляба на живота.

Господ казва: "Давайте и ще ви се дава" (Лука 6:38). "Който сее оскъдно, оскъдно ще и да пожъне; а който сее щедро, щедро ще и да пожъне- Бог е силен да преумножи на вас всякакво благо, така щото, като имате всякога и във всичко това, което е достатъчно във всяко отношение, да изобилвате във всяко добро дело; както е писано: "Разпръсна щедро, даде на сиромасите, правдата

Му трае до века." А Той, Който дава семе на сеяча и хляб за храна, ще даде и ще умножи вашето семе за сеене и ще прави да изобилват плодовете на вашата правда, та да бъдете във всяко отношение богати във всякаква щедрост, която чрез вашето служене произвежда благодарение на Бога" (2Кор. 9:6-11).

40. Една нощ на езерото

Тази глава е основана на Матей 14:22-33; Марко 6:45-52; Йоан 6:14-21.

Седнали на тревата в здрача на пролетната вечер, хората ядяха храната, която Христос им бе дал. Думите, които чуха през този ден, бяха приети като глас Божи. Лекуванията, на които станаха свидетели, бяха такива, каквито само Божествена сила би могла да извърши. Но преди всичко чудото с хлябовете направи най-голямо впечатление на това голямо множество. Всички се възползваха от него. В дните на Мойсей Бог бе хранил Израил с манна в пустинята, а кой би могъл да бъде човекът, който ги нахрани през деня, освен Този, за Когото Мойсей бе пророкувал? Никаква човешка сила не би могла да направи от пет ечемичени хлебчета и две рибки храна, която да стигне за изхранването на хиляди гладни хора. Те си казваха един на друг: "Наистина Тоя е пророкът, Който щеше да дойде на света."

През изминалия ден това убеждение се бе затвърдило. Тази изключителна изява даваше увереност, че дългоочакваният Избавител е между тях. Надеждите на народа ставаха все по-големи. Това е Този, Който ще направи от Юдея земен рай, земя, в която текат мляко и мед. Той може да задоволява всяко желание, да премахне властта на омразните римляни, да избави Юда и Ерусалим, да дава здраве на войниците, ранени в битки, да снабдява цели армии с храна, да завладява народи и да даде на Израил така желаното световно господство.

Ентусиазираният народ бе готов да Го короняса незабавно за цар. Той виждаше, че Исус не се опитва да привлича вниманието или да си осигурява почести. Точно това Го отличаваше от свещениците и управниците и хората се страхуваха, че Той никога няма да предяви претенции към Давидовия трон. След като се съвещаваха помежду си, те решиха да Го грабнат насила и да Го провъзгласят за цар на Израил. Учениците се съгласиха с множеството да обявят трона на Давид за законно наследство на техния Учител. От скромност, казваха те, Христос отказва тази чест. Нека народът слави своя Избавител. Нека високомерните свещеници и управници бъдат принудени да се поклонят на Този, Който идва облечен с Божията сила.

Те усилено се подготвяха да осъществят своето намерение, но Исус видя какво става и разбра, за разлика от тях, какви ще бъдат последиците от това действие. Свещениците и управниците все още искаха да Го убият. Обвиняваха Го, че привлича хората към Себе Си и ги отклонява от тях. Насилие и бунт биха последвали опита Исус да бъде поставен на престола и трудът за установяване на духовното царство би бил прекратен. Това действие трябваше да бъде спряно незабавно. След като извика Своите ученици, Исус им нареди да се

качат на лодката и веднага да се върнат в Капернаум, а да оставят Той да разпусне множествата.

Никога преди заповед на Христос не е изглеждала така невъзможна за изпълнение. От дълго време учениците се бяха надявали, че народът ще провъзгласи Исус за цар. Те не можеха да приемат мисълта, че този голям ентусиазъм няма да доведе до нищо конкретно. Множествата, които се събираха за празника Пасха, искаха да видят новия пророк. Неговите последователи смятаха, че това е златната възможност да поставят своя възлюбен Учител на израилевия трон. Точно когато страстите се бяха разпалили, за тях бе особено трудно да си тръгнат и да оставят Исус сам на пустинния бряг. Учениците протестираха, но Той заговори с твърдост, каквато никога преди не бе проявявал към тях. Разбраха, че с по-нататъшно противопоставяне няма да постигнат нищо и мълчаливо тръгнаха към езерото.

Сега Исус заповяда на хората да се разотидат и думите Му бяха толкова решителни, че те не дръзнаха да противоречат. Словата за прослава и възхвала замряха на устните им. Точно когато тръгнаха да Го хванат, стъпките им се забавиха и радостта изчезна от погледите им. В тази тълпа имаше властни по характер и решителни мъже, но царската осанка на Исус и тихите Му, настойчиви думи успокоиха възбуждението и осуетиха техните планове. Те видяха в Него сила, по-голяма от всяка човешка власт, и се подчиниха мълчаливо.

След като остана сам, Исус "отиде на бърдото да се помоли". Часове наред продължиха молитвите Му към Бога. Молеше се не само за Себе Си, а и за хората. Молеше се за сила да им разкрие Божествения характер на Своята мисия, за да не може Сатана да ги заслепява и да покварява начина им на мислене. Спасителят знаеше, че дните Му за служене на земята са към своя край и че малко са тези, които ще Го приемат за Изкупител. С мъка в сърцето и в душевна борба Той се молеше за Своите ученици. Те трябваше да понесат тежки изпитания. Отдавна подхранваните надежди, основаващи се на общоприетата заблуда, щяха да бъдат премахнати по най-болезнен и унизителен начин. Вместо възкачването Му на Давидовия трон, щяха да станат свидетели на Неговото разпятие, което щеше да бъде истинското Му коронясване. Но учениците не разбираха това и впоследствие щяха да ги сполетят силни изкушения, които те дори нямаше да осъзнаят като изкушения. Без Светия Дух, Който да просвети ума и да разшири мирогледа им, вярата на учениците би пропаднала. За Исус бе мъчително да види, че тяхната представа за Божието царство се свежда предимно до земно величие и почести. Тежко бреме лежеше на сърцето Му заради тях и Той започна да се моли в душевна агония и със сълзи на очи.

Учениците обаче не отплуваха незабавно, както Исус ги бе посъветвал. Почакаха известно време с надежда Той да дойде при тях, но когато видяха, че нощта се спуска бързо, "влязоха в лодия и отиваха отвъд езерото в Капернаум". Бяха се разделили с Исус, изпитвайки неудовлетворение и недоволство - чувства, които никога, откакто Го бяха приели за свой Господ, не ги бяха обземали. Роптаеха, тъй като не им бе позволено да Го обявят за цар. Обвиняваха се един друг за това, че са се подчинили така лесно на заповедта

Му. Взаимно се убеждаваха, че ако са били по-настойчиви, биха постигнали своята цел.

Неверие завладя умовете и сърцата им. Стремежът към слава ги заслепи. Те знаеха, че Исус е ненавиждан от фарисеите и очакваха с нетърпение да Го видят възвеличен, както смятаха за редно. За тях бе непоносимо изпитание да са заедно с учител, който може да върши големи чудеса и въпреки това да ги хулят като измамници. Нима винаги щяха да ги смятат за последователи на лъжепророк? Няма ли най-сетне Христос да установи Своята царска власт? Защо Този, Който притежава такава сила, не разкрие истинския Си характер и не направи живота им по-лек? Защо Той не спаси Йоан Кръстител от насилствена смърт? Така разсъждаваха учениците, докато накрая изпаднаха в пълна духовна тъмнина. Питаха се дали не е възможно Исус да е измамник, както твърдяха фарисеите.

През деня учениците бяха свидетели на чудните Христови дела. Сякаш Небето бе слязло на земята. Впечатленията от този незабравим славен ден би трябвало да ги изпълват с вяра и надежда. Ако бяха започнали да разговарят за всички тези неща, след като сърцата им преливаха от вълнение, не биха се поддали на изкушенията. Но разочарованието бе повлияло на мислите им. Думите на Христос "Съберете останалите къшеи, за да не се изгуби нищо", бяха забравени. Това бяха часове на изобилни благословения за учениците, но те забравиха всичко. Намираха се в несигурни води. Когато мислите им бяха тревожни и объркани, Бог им даде нещо, което да въздейства на душите им и да завладее тяхното внимание. Той често пъти прави това, когато човек сам си създава трудности и неприятности. Нямаше защо сами да влизат в беда. Опасността вече приближаваше бързо.

Силна буря ги връхлетя ненадейно, а те не бяха подготвени за нея. Промяната бе рязка, тъй като денят бе съвършено тих. Когато вятърът ги заблъска, те се изплашиха. Забравиха за своето недоволство, за неверието си, за нетърпението. Всеки се стремеше да спаси ладията от потъване. Мястото, където очакваха да срещнат Исус, бе на късо разстояние по вода от Витсаида и при обикновено време пътуването би им отнело само няколко часа. Сега обаче вятърът ги отблъскваше все по-надалеч оттам, закъдето се стремяха. Гребяха усилено чак до четвъртата нощна стража. Най-накрая изтощените мъже разбраха, че са загубени. Бурята и черните води им показваха колко са безпомощни. Започнаха да копнеят за присъствието на своя Учител.

Исус не ги бе забравил. Той ги наблюдаваше от брега и виждаше как изплашените до смърт мъже се борят с бурята. Нито за момент не изгуби от поглед Своите ученици. Очите Му с най-голяма загриженост следваха подхвърляната от вълните ладия и нейните ценни пътници; тези мъже щяха да станат светлината на света. Както майката с нежност и любов наблюдава детето си, така състрадателният Учител наблюдаваше учениците Си. Когато сърцата им се смириха, нечистите им амбиции изчезнаха и смирено помолиха за помощ, която им бе дадена.

В момента, в който учениците смятат, че са загубени, лъч светлина осветява една тайнствена фигура, приближаваща се към тях по водата. Но те не знаят, че това е Исус. Този, Който е дошъл да им помогне, те считат за враг.

Обзема ги ужас. Ръцете с железните мускули, държали веслата, сега се отпускат. Ладията се люшка по волята на вълните. Очите на всички са приковани към видението, което ходи по разпенените гребени на бушуващите вълни.

Учениците мислят, че това е призрак, който вещае тяхното унищожаване, и извикват от страх. Исус се приближава, сякаш готов да ги отмине, но те Го познават и извикват, молейки за помощ. Любимият им Учител се обръща, гласът Му успокоява страховете им. "Дерзайте! Аз Съм; не бойте се."

Веднага, след като можаха да проумеят този чуден факт, Петър излезе от себе си от радост. Като че ли още ненапълно повярвал, той извиква: "Господи, ако Си Ти, кажи ми да дойда при Тебе по водата." "А Той рече: Дойди."

Гледайки към Исус, Петър вървеше сигурно, но когато самодоволно погледна назад към своите спътници в ладията, очите му се отклониха от Спасителя. Вятърът бучеше. Вълните бяха високи и се издигаха между него и Учителя. Петър се уплаши. За момент Христос се скри от погледа му и вярата му изчезна. Започна да потъва. Но когато вълните го погълнаха, вдигна погледа си от разгневените води и поглеждайки Исус, извика: "Господи, избави ме." Исус незабавно хвана протегнатата ръка и каза: "Маловерецо, защо се усъмни?"

Като вървяха един до друг, хванати за ръка, заедно се качиха в ладията. Но сега Петър бе потиснат и мълчалив. Нямаше причина да се хвали пред своите другари, защото чрез неверие и самоувереност едва не изгуби живота си. Когато отклони погледа си от Исус, опората му изчезна и той пропадна сред вълните.

Колко често заприличваме на Петър, когато ни връхлети беда. Ние гледаме към вълните вместо да държим погледа си прикован към Спасителя. Подхлъзваме се и мощните води заливат душите ни. Исус не му каза да дойде при Него, за да загине; Той не ни призовава да Го следваме, за да ни изостави. "Не бой се - казва Той, - защото Аз те изкупих, призовах те по име; Мой си ти. Когато минаваш през водите, с тебе ще бъда, и през реките - те не ще те потопят; когато ходиш през огъня, ти няма да се изгориш и пламъкът не ще те опали. Защото Аз Съм Йехова, твоят Бог, Светият Израилев, твоят Спасител" (Исая 43:1-3).

Исус четеше като на книга характера на Своите ученици. Той знаеше колко сериозно ще бъде изпитана тяхната вяра. При случая в езерото искаше да разкрие на Петър собствената му слабост, да му покаже, че сигурността зависи от постоянното упование в Божествената сила. Сред бурите на изкушенията Петър би могъл да върви в безопасност само ако отхвърли себелюбието и разчита на Спасителя. Точно там, където се смяташе за силен, той бе слаб; едва когато разбра собствената си слабост, можа да проумее колко е важно да разчита на Христос. Ако бе научил урока, който Исус искаше да му предаде със случая в езерото, не би се провалил, когато го сполетя по-късно голямото изпитание.

Ден след ден Бог наставлява Своите чада. Чрез събитията в ежедневния живот Той ги подготвя за ролята на по-голямата сцена, която Неговото

провидение им е определило. Резултатът от всекидневните изпитания решава тяхната победа или поражение в моменти на тежки житейски кризи.

Хората, които не успеят да разберат, че са в постоянна зависимост от Бога, ще бъдат победени от изкушенията. Сега ние можем да си мислим, че сме стъпили на сигурна почва и никога няма да се поклатим. Можем да казваме уверено, че знаем в Кого сме повярвали и нищо няма да разклати вярата ни в Бога и в Неговото Слово. Но Сатана има намерение да се възползва от нашите наследени и придобити недостатъци в характера и да заслепи очите ни за нашите нужди и дефекти. Само ако осъзнаем собствената си слабост и не отклоняваме погледа си от Исус, ще можем да живеем в сигурност.

След като Исус зае мястото Си в лодката, вятърът утихна "и веднага ладията се намери при сушата, към която отиваха". Нощта на страх бе последвана от утринната светлина. Учениците и другите хора, които също се намираха в лодката, паднаха в нозете на Исус с благодарни сърца и възкликнаха: "Наистина Ти Си Божи Син."

41. Кризата в Галилея

Тази глава е основана на Йоан 6:22-71.

Когато Христос забрани на народа да Го провъзгласи за цар, Христос знаеше, че с това е стигнал до обрат в Своя живот. Множеството, което днес желаеше да Го издигне на престола, утре щеше да се обърне срещу Него. Осуетяването на себелюбивата амбиция на хората щеше да превърне любовта им в омраза и хваленията им в проклетия. Но макар да го знаеше, Христос не предприе нищо, за да предотврати кризата. Още отначало не бе давал никакви надежди на последователите Си за земни награди. На един, който сам се предложи да стане Негов ученик, Той бе казал: "Лисиците си имат леговища и небесните птици гнезда; а Човешкият Син няма где глава да подслони" (Матей 8:20). Ако хората можеха да притежават и света заедно с Христос, мнозина биха Му засвидетелствали вярност. Но такава служба Христос не приема. Измежду тези, които досега се бяха присъединили към Него, имаше някои, които бяха привлечени от надеждата за земно царство. Те трябваше да разберат своята измама. Дълбоката духовна поука, предадена чрез чудото с хлябовете, не бе схваната. Тя трябваше да се изясни. А това ново откровение щеше да изпита по-основно вярата на мнозина.

Чудото с хлябовете се разгласи наблизо и далеч, така че рано на другия ден във Витсаида се стекоха много хора, за да видят Исус. Те идваха на големи групи по суша и по море. Тези, които се бяха разделили с Него предишната вечер, пак дойдоха на същото място с надеждата, че ще Го намерят, тъй като тогава там нямаше лодка, с която Той да мине на другата страна. Но Го търсиха безуспешно, затова се запътиха към Капернаум, за да продължат диренето.

В това време Исус бе пристигнал в Генисарет след еднодневно отсъствие. Щом се научиха, че е слязъл там, хората "се разтичаха по цялата оная околност

и почнаха да носят на легла болните там, гдето чуеха, че се намирал Той" (Марко 6:55).

След известно време Той отиде в синагогата и там Го намериха онези, които бяха дошли от Витсаида. Те научиха от учениците Му как бе прекосил езерото. Яростта на бурята, дългите часове на безполезно гребане срещу насрещните ветрове, появяването на Христос, вървящ по водата, изпитаният страх, думите Му на насърчение, преживяването на Петър и последиците, както и внезапното утихване на бурята и пристигането на брега - всичко бе разказано точно на учудващата се тълпа. Но някои, недоволни от това, се събраха около Исус и Го попитаха: "Учителю, кога си дошъл тук?" Те се надяваха да чуят от устата Му допълнителни сведения за чудото.

Исус не задоволи тяхното любопитство, а само им каза тъжно: "Дирите Ме не затова, че видяхте чудеса, но затова, че ядохте от хлябовете и се наситихте." Те не Го търсеха от някакви достойни подбуди, но понеже бяха яли от хлябовете, се надяваха да получават земни облаги като бъдат при Него. Спасителят им заръча: "Работете не за храна, която се разваля, а за храна, която трае за вечен живот!" Не търсете само материални облаги. Не слагайте на първо място нуждите на земния живот, но търсете духовната храна, онази мъдрост, която ще ви осигури вечния живот. Нея може да ви даде само Човешкият Син, "защото Отец, Бог, Него е потвърдил с печата Си".

За момент интересът на слушателите бе събуден. Те извикаха: "Какво да сторим, за да вършим Божиите дела?" Вършеха многобройни и отегчителни дела, за да се препоръчат на Бога и бяха готови да изпълнят още някой обред, чрез който да придобият по-големи заслуги. Техният въпрос всъщност означаваше: "Какво да направим, за да заслужим Небето? Каква цена се иска да платим, за да спечелим бъдещия живот?"

"Исус им отговори и рече: Това е Божието дело, да повярвате в Този, Когото Той е пратил!" Цената за влизане в Небето е Исус. Пътят към Небето е чрез вяра в "Божия Агнец, Който взема греховете на света" (Йоан 1:29).

Но народът реши да приеме тези думи на Божествена истина. Исус вършеше същата работа, която пророчеството бе предсказало, че Месия ще върши, но не видяха нещата, които себелюбивите им надежди си представяха за Негово дело. Наистина Христос нахрани веднъж народа с ечемичени хлябове, но в дните на Мойсей Израил се хранеше с манна четиридесет години, така че от Месия се очакваха много по-велики благословения. Незадоволените им сърца питаха защо Исус, щом като може да върши такива чудни дела, не даде здраве, сила и богатство на всички от Своя народ, не ги освободи от потисниците им и не ги издигне в сила и слава? Фактът, че твърди, че е изпратеният от Бога, а отказва да стане цар на Израил, бе тайна, в която те не можеха да проникнат. Неговият отказ бе неправилно разбран. Много от тях стигнаха до заключението, че Той не смее да предяви Своите права, понеже сам се съмнява в Божествения характер на мисията Си. Така отвориха сърцата си за неверието. И семето, което Сатана пося, даде плод - неправилно схващане и отстъпничество.

Тогава, почти с подигравка, един равин попита: “Че Ти какво знамение правиш, за да видим и Те повярваме? Какво вършиш? Бащите ни са яли манната в пустинята, както е писано: “Хляб от небето им даде да ядат.”

Евреите почитаха Мойсей като дарител на манната, отдавайки слава на инструмента вместо на Този, от Когото бе извършено делото. Бащите им бяха роптали против Мойсей, бяха се съмнявали в неговата Божествена мисия и я бяха отричали. Сега и децата им със същия дух не приеха Този, Който им предаваше Божиите вести. “А на това Исус им рече: Истина, истина ви казвам, не Мойсей ви даде хляб от небето.” Този, Който им бе дал манната, стоеше сред тях. Христос бе водил евреите през пустинята и ги бе хранил всеки ден с небесен хляб. Онази храна бе символ на истинския хляб от небето. Животворният Дух, Който произлиза от безкрайната пълнота на Бога, е истинската манна. Исус каза: “Божият хляб е хлябът, който слиза от небето и дава живот на света.”

Все още мислейки, че Христос говори за земна храна, някои от слушателите Му извикаха: “Господи, давай ни винаги тоя хляб!” Тогава Исус отговори ясно: “Аз съм хлябът на живота- “ (Йоан 6:35).

Символът, с който Христос си послужи, беше известен на евреите. Вдъхновен от Бога, Мойсей бе казал: “- човек не живее само с хляб, но човек живее с всяко слово, което излиза из Господните уста.” А пророк Еремия пише: “Като намерих Твоите думи, изядох ги и Твоето слово ми беше радост и веселие на сърцето” (Вт. 8:3; Еремия 15:16). Самите равини казваха, че духовното значение на яденето на хляб е изучаването на закона и вършенето на добри дела, така че често се повтаряше, че при идването на Месия целият Израил ще бъде нахранен. Учението на пророците предаваше дълбоката духовна поука, която се съдържаше в чудото с хлябовете. Тази поука Христос желаеше да предаде на слушателите Си в синагогата. Ако разбираха Писанията, те щяха да разберат и думите Му, когато каза: “Аз съм хлябът на живота”. Едва предния ден множеството, изморено и премаляло, бе нахранено с хляба, който Той бе дал. Както от онзи хляб получиха физическа сила и подкрепа, така от Христос можеха да получат духовна сила и вечен живот. “- който дойде при Мене, никак няма да огладнее - каза Той, - и който вярва в Мене, никак няма да ожаднее.” И добави: “- вие Ме видяхте и пак не вярвате.”

Те бяха видели Христос чрез свидетелството на Светия Дух, чрез откровението, което Бог даде на душите им. Всеки ден виждаха живи доказателства за Неговата сила и въпреки това пак искаха да видят чудо. И да им беше дал ново чудо, пак нямаше да повярват. Щом не се убедиха от това, което видяха и чуха, безполезно бе да им показва повече чудни дела. Неверието винаги ще намери оправдание за съмнението и ще оспорва и най-неоспоримото доказателство.

Христос пак апелира към техните упорити сърца: “- който дойде при Мене, никак няма да го изпъдя.” Всеки, който Го приемеше с вяра, каза Той, щеше да получи вечен живот. Нито един нямаше да загине. Нямаше повече нужда фарисеи и садукеи да спорят за бъдещия живот. Нямаше нужда хората да скърбят безнадеждно за умрелите си. “Защото това е волята на Този, Който

Ме е пратил: "Всеки, който види Сина и повярва в Него, да има вечен живот" и Аз да го възкреся в последния ден."

Но народните водачи се засегнаха "и казваха: Не е ли този Исус, Йосифовият син, Чийто баща и майка ние познаваме? Как казва Той сега: Аз съм слязъл от небето?" Те се опитаха да създадат предразсъдък за Исус, като загатнаха с презрение за скромния Му произход, за живота Му като галилейски работник и за семейството Му като бедно и от нисък произход. Твърденията на този необразован дърводелец, казваха те, не заслужават внимание. А поради тайнственото Му рождение намекваха, че има съмнителен произход, като по този начин представяха човешките обстоятелства за Неговото рождение като петно в живота Му.

Исус не се опита да обясни тайната на Своето рождение. Той не отговори на въпросите как е слязъл от небето, както и на въпросите за ходенето по водата. Не привлече вниманието към чудесата, отбелязващи живота Му. Доброволно обезслави Себе Си и прие образ на слуга. Но думите и делата Му разкриваха характера Му. Всички, които разтваряха сърцата си за просвещението от Светия Дух, щяха да познаят в Него "единородния от Отца, пълен с благодат и истина" (по Йоан 1:14).

Предразсъдъкът на фарисеите имаше по-дълбоки корени, отколкото показваха въпросите им. Той произлизаше от извратеността на сърцата им. Всяка дума и дело на Исус събуждаха у тях антагонизъм, защото духът, който те подхранваха, не намираше отзвук в Него.

"Никой не може да дойде при Мене, ако не го привлече Отец, Който Ме е пратил, и Аз ще го възкреся в последния ден. Писано е в пророците: "Всички ще бъдат научени от Бога." Всеки, който е чул от Отца и се е научил, дохожда при Мене." При Христос идват само тези, които се отзовават на привличащата сила на любовта на Отца. Но Бог привлича всички сърца. При Христос не идват само онези, които се противопоставят на Неговото привличане.

С думите "всички ще бъдат научени от Бога" Исус напомня пророчеството на Исая: "Всичките ти чада ще бъдат научени от Господа; и голям ще бъде мирът на чадата ти" (Исая 54:13). Този текст евреите прилагаха за себе си. Хвалеха се, че Бог е техен Учител. Но Исус им посочи колко празно бе това тяхно твърдение, защото каза: "Всеки, който е чул от Отца и се е научил, дохожда при Мене." Само чрез Христос те можеха да получат познание за Отца. Човешкото естество не можеше да издържи гледката на Неговата слава. Научените от Бога слушаха гласа на Неговия Син и в Исус от Назарет познаха Този, Който чрез природата и откровението разкриваше Отца.

"Истина, истина ви казвам, който вярва в Мене, има вечен живот." Чрез възлюбения Йоан, чул тези думи, Светият Дух заяви на църквите: "И свидетелството е това, че Бог ни е дал вечен живот и тоя живот е в Сина Му. Който има Сина, има тоя живот; който няма Божия Син, няма тоя живот" (1Йоаново 5:11,12). И Исус каза: "Аз ще го възкреся в последния ден." Христос стана една плът с нас, за да станем ние един дух с Него. По силата на тази връзка ние ще излезем от гроба не просто като изява на Христовата сила, но защото чрез вяра Неговият живот е станал наш. Онези, които виждат Христос в истинския Му характер и Го приемат в сърцето си, имат вечен живот. Христос

живее в нас чрез Духа, а Божият Дух, приет в сърцето чрез вяра, е начало на вечния живот.

Слушателите споменаха на Христос за манната, която отците им ядоха в пустинята като чудо, много по-голямо от това, което Христос беше извършил. Но Исус показва колко оскъдно е било онова благословение в сравнение с благословенията, които Той е дошъл да даде на човеците. Манната поддържаше само този земен живот. Тя не предотвратяваше смъртта, нито даваше безсмъртие. Но хлябът от небето даваше на душата вечен живот. Спасителят каза: "Аз съм хлябът на живота. Бащите ви ядоха манната в пустинята и все пак измряха. Тоя е хлябът, който слиза от небето, за да яде някой от него и да не умре. Аз съм живият хляб, Който е слязъл от небето. Ако яде някой от тоя хляб, ще живее до века." Към този символ Христос прибави още един. Само със смъртта Си Той можеше да даде живот на човеците. Със следващите думи показа, че смъртта Му е средството, чрез което човеците се спасяват. Той каза: "- хляба, който Аз ще дам, е Моята плът, която Аз ще дам за живота на света."

Евреите се канеха да отпразнуват Пасхата в Ерусалим като спомен от нощта на избавлението на Израил, когато погубващият ангел порази домовете на египтяните. Бог желаеше израилтяните да виждат в пасхалното агне Божия Агнец и чрез символа да приемат Този, Който отдаде Себе Си за живота на света. Но евреите стигнаха до там - да отдават внимание на символа, а значението му да не зачитат. Те не съзираха в него тялото на Господа. Истината, която се символизираше чрез пасхалната служба, се съдържаше и в думите на Христос. Но все не я разбираха.

Тогава равините извикаха гневно: "Как може Този да ни даде да ядем плътта Му?" Престориха се, че разбират думите Му в буквален смисъл, както ги бе разбрал Никодим, когато запита: "Как може стар човек да се роди?" (Йоан 3:4). Те схващаха донякъде значението на Исусовите думи, но не искаха да Го признаят. Като изкривяваха словото Му, надяваха се да настроят народа срещу Него.

Христос не смекчи символичното описание. Той повтори накратко истината с още по-ясен език. "Истина, истина ви казвам, ако не ядете плътта на Човешкия Син и не пиете кръвта Му, нямате живот в себе си. Който се храни с плътта Ми и пие кръвта Ми, има вечен живот и Аз ще го възкреся в последния ден. Защото Моята плът е истинска храна и Моята кръв е истинско питие. Който се храни с Моята плът и пие Моята кръв, той пребъдва в Мене и Аз в него."

Да се яде Христовата плът и да се пие Христовата кръв, означава Той да се приема като личен Спасител с убеждението, че ни прощава греховете и че ние ставаме съвършени в Него. Ние участваме в Неговото естество като наблюдаваме любовта Му, като размисляме върху нея, като я поемаме. Каквото е храната за тялото, това е Христос за душата. Храната не ни е полезна, ако не я ядем, ако не стане част от нашия организъм. Така и Христос няма да е полезен за нас, ако не Го познаваме като личен Спасител. Теоретичното познание не ни ползва. Трябва да се храним от Него, да Го приемем в сърцето си, така че

животът Му да стане наш. Неговата любов, Неговата благодат трябва да се възприемат напълно.

Но и тези символи не са достатъчни, за да представят привилегията на вярващия, който има отношение с Христос. Исус каза: "Както живият Отец Ме е пратил и Аз живея чрез Отца, така и онзи, който се храни с Мене, ще живее чрез Мене." Както Божият Син живееше чрез вяра в Отца, така и ние трябва да живеем чрез вяра в Христос. Исус бе така цялостно отдаден на Божията воля, че сам Отец се откриваше в Неговия живот. Макар да бе изкушаван като нас, на земята Той остана неопетнен от злото, което Го заобикаляше. И ние трябва да побеждаваме така, както Христос победи.

Ти Христов последовател ли си? Тогава всичко, което е писано за духовния живот, е писано за теб и може да го постигнеш, ако се съединиш с Исус. Намалява ли поривът ти? Охладнява ли първата ти любов? Приеми наново от любовта, която Христос ти предлага. Яж от плътта Му, пий от кръвта Му и ще станеш едно с Отца и със Сина.

Невярващите евреи отказваха да видят някакво друго значение на Исусовите думи освен буквалното. Обредният закон им забраняваше да ядат кръв, затова те изопачиха Христовите думи в светотатство и започнаха да спорят помежду си. Даже и от учениците мнозина казаха: "Тежко е това учение; кой може да го слуша?"

Спасителят им отговори: "Това ли ви съблазнява? Тогава какво ще кажете, ако видите Човешкият Син да възлиза там, гдето е бил изпърво? Духът е, Който дава живот; плътта нищо не ползва. Думите, които съм ви говорил, дух са и живот са."

Христовият живот, който дава живот на света, се съдържа в Неговите думи. Чрез словото Си Исус лекуваше болестите и изгонваше бесовете. Чрез словото Си Той успокояваше морето и възкресяваше мъртвите и народът разбираше, че то съдържа сила. Той говореше Божието слово така, както го беше говорил чрез пророците и учителите в Стария завет. Цялата Библия е откровение на Христос, затова Спасителят желаеше да насочи вярата на последователите Си върху Словото. Когато Неговото видимо присъствие щеше да бъде оттеглено, Словото Му щеше да стане източник на тяхната сила. Подобно на Учителя си и те щяха да живеят "с всяко слово, което излиза от Божиите уста" (Матей 4:4).

Както физическият ни живот се поддържа с храна, така и духовният ни живот се поддържа с Божието слово и всяка душа трябва да получава живот от Божието слово. Както всеки трябва да яде, за да се нахрани, такаи ние трябва да приемем Словото. Не бива да го приемаме само чрез ума на друг. Трябва грижливо да изучаваме Библията, като измолваме от Бога помощта на Светия Дух, за да разбираме Неговото Слово. Трябва да взимаме един стих и да се съсредоточим, за да схванем каква мисъл е вложил Бог в него лично за нас. Ние трябва да разсъждаваме върху тази мисъл, докато тя стане наша и разберем какво "говори Господ".

В Своите обещания и предупреждения Исус има предвид мене. Бог толкоз възлюби света, щото даде Своя единороден Син, за да не погина АЗ, който вярвам в Него, а да имам вечен живот. Докладваните в Божието слово

преживявания с Бога трябва да станат МОИ. Молитва, обещание, заповед, предупреждение са все за мен. "Съразпнах се с Христа и сега вече не аз живея, но Христос живее в мене; а животът, който сега живея в тялото, живея го с вярата, която е в Божия Син, Който ме възлюби и предаде Себе Си за мене" (Гал. 2:20). Когато вярата така поучава и възприема принципите на истината, те стават част от човека и стимул за живот. Божието слово, прието в душата, оформя мислите и развива характера.

Като гледаме постоянно на Исус с очите на вярата, ние укрепваме. Бог е готов да даде ценни откровения на Своите гладуващи и жадуващи чада. Те ще разберат, че Христос е личен Спасител. Като се хранят от словото Му, ще констатират, че то е дух и живот. Словото унищожава плътското, земното естество и придава нов живот в името на Исус Христос. Светият Дух изпълва душата като Утешител. Чрез преобразяващата сила на Неговата благодат в ученика се възпроизвежда Божият образ. Ученикът става ново творение. Любовта измества омразата и сърцето става богоподобно. Това означава да се живее "с всяко слово, което излиза от Божиите уста". Това значи да се яде слезлият от небето Хляб.

Христос изрече свещена, вечна истина за отношенията между Него и последователите Му. Познаваше характера на онези, които се смятаха за Негови ученици, така че думите Му изпитаха тяхната вяра. Той им заяви, че трябва да вярват в учението Му и да постъпват според него. Всички, които приемат Христос, ще станат участници в Неговото естество и се уподобяват на Него. Това включваше изоставяне на любимите амбиции. Изискваше пълно отдаване на Христос. Последователите Му бяха призвани да станат себепожертвователни, кротки и смирени по сърце. Да вървят по тесния път, по който бе вървял Мъжът от Голгота, ако искаха да участват в дара на живота и в небесната слава.

Изпитът беше много тежък. Ентусиазмът на онези, които искаха да Го грабнат и насила да Го направят цар, охладня. Разговорът в синагогата - казаха те - им отворил очите. Сега вече не се мамели. Според тях думите Му били явно признание, че Той не е Месия и че връзката с Него не ще донесе никакви земни облаги. Възхищаваха се от чудотворната Му сила, желаеха да бъдат освобождавани от болести и страдания, но не се съгласяваха със себеотрицателния Му живот. Не се интересуваха от тайнственото духовно царство, за което Той говореше. Неискрените, себелюбивите, търсили Го преди, сега не Го желаеха повече. Щом не иска да използва силата и влиянието Си, за да ги освободи от римляните, те не искат да имат нищо общо с Него!

Исус им каза ясно: "Но има някои от вас, които не вярват." После добави: "Затова ви рекох, че никой не може да дойде при Мене, ако не му е дадено от Отца." Желаеше те да разберат, че ако не са привлечени към Него, то е, защото сърцата им не са отворени за действието на Светия Дух. "Но естественият човек не побира това, което е от Божия Дух, защото за него е глупост; и не може да го разбере, понеже то се изпитва духовно" (1Кор. 2:14). Душата вижда славата на Христос само с вяра. Тази слава е скрита, докато вярата не огрее в душата чрез Светия Дух.

С публичното изобличаване на неверието им тези ученици се отчуждиха още повече от Исус. Бяха крайно недоволни. Като желаеха да наскърбят Спасителя и да задоволят злобата на фарисеите, те обърнаха гръб на Исус и Го напуснаха с презрение. Направиха своя избор: приеха формата без духа, черупката без ядката. И не промениха решението си, защото не се съединиха вече с Исус.

"Лопатата е в ръката Му и Той здраво ще очисти гумното Си и ще събере житото Си в житницата" (Матей 3:12) Сегашният случай бе едно от времената на очистване. Думите на истината отделиха плявата от житото. Мнозина отхвърлиха Исус, защото бяха много суетни и горди да приемат изобличения, много привързани към света, за да се съгласят със смирен живот. И днес се изпитват човешки души, както бяха изпитани душите на учениците в синагогата на Капернаум. Когато истината се разкрие пред сърцето, те виждат, че животът им не е в съгласие с Божията воля. Разбират, че трябва да се променят напълно, но не искат да предприемат себеотрицателното дело. Затова се гневят, когато греховете им бъдат разкрити. Отиват си обидени, също както учениците, роптаейки напуснаха Исус: "Тежко е това учение; кой може да го слуша?"

Похвалите и ласкателствата са приятни за ушите им, но истината не им е приятна, не могат да я слушат. Когато цели тълпи следват Исус, когато множества биват нахранени, когато се чуват победни викове, тогава и те издигат гласа си в хваление. Но когато Божият изпитващ Дух открие греховете им и ги подканя да ги оставят, тогава обръщат гръб на истината и не искат повече да другаруват с Исус.

Когато онези недоволни ученици се оттеглиха от Христос, завладя ги друг дух. Те не виждаха вече нищо привлекателно в Този, Когото слушаха някога с голям интерес. Започнаха да търсят Неговите врагове, защото те бяха в хармония с техния дух и с тяхното дело. Изопачаваха думите Му, изявленията Му и оспорваха подбудите Му. Поддържаха поетата посока, като събираха всички факти, които можеха да бъдат използвани срещу Него, и техните лъжливи доклади създадоха такъв смут, че изложиха живота на Исус на опасност.

Бързо се пръсна слух, че Исус от Назарет сам признал, че не е Месия. И стана така, че в Галилея народното чувство се обърна против Него, както преди една година в Юдея. Жалко за Израил! Те отблъснаха своя Спасител, защото силно желаеха победител, който да им даде земна власт. Искаха преходна храна, а не тази, която трае вечно и осигурява вечен живот.

С натъжено сърце Христос гледаше как учениците Му напуснаха Него, Живота и Светлината на света. Съзнанието, че състраданието Му не е оценено, любовта Му не е желана, милостта Му презряна, а спасението Му отблъснато, Го изпълни с неизразима мъка. Ето такива случки като тази Го превърнаха в "човек на скърби и навикнал на печал".

Без да се опита да спре напусналите Го, Исус се обърна към дванадесетте и запита: "Да не искате и вие да си отидете?"

Петър отговори с въпроса: "Господи, при кого да отидем? Ти имаш думи на вечен живот и ние вярваме и знаем, че Ти Си Христос, Син на живия Бог."

“при кого да отидем?” Израилевите учители бяха роби на формализма. Фарисеи и садукеи бяха в постоянни пререкания. Да напуснат Исус би означавало да попаднат между привърженици на обредите и церемониите и между амбициозни хора, търсещи лична прослава. Откакто бяха приели Христос, учениците бяха намерили повече мир и радост, отколкото през целия си предишен живот. Как можеха да се върнат при онези, които преследваха и презираха Приятеля на грешниците? Отдавна жадуваха за идването на Месия. Сега Той бе дошъл и те не можеха да Го оставят и да отидат при тези, които искаха живота Му и преследваха и тях за това, че са станали Негови последователи.

“при кого да отидем?” От учението на Христос, от наставленията Му за любов и милост не можеха да се върнат в тъмнината на неверието и нечестието на света. Докато много, които бяха видели чудните дела на Христос, Го напуснаха, Петър изрази вярата на учениците: “Ти Си Христос!” Самата мисъл да изпуснат тази котва за душите си ги изпълваше със страх и болка. Да бъдат лишени от Спасител, би означавало да бъдат люшкани в тъмно и бурно море.

Много от думите и делата на Исус изглеждат тайнствени за ограничените умове, но всяко слово и действие имаше определена цел в работата за нашето изкупление; всяко бе предназначено да даде своите плодове. Ако бяхме способни да разбираме Неговите намерения, всичко щеше да ни се вижда важно, съвършено и в хармония с Неговата мисия.

Макар да не можем сега да обхванем делата и пътищата на Бога, ние можем да добием представа за Неговата велика любов, която е в основата на взаимоотношенията Му с хората. Който живее в близост с Исус, ще разбере много от тайната на благочестието. Той ще долавя милостта, която придружава изобличението, която изпитва характера и изважда сърдечните намерения наяве.

Когато Исус представи изпитващата истина, поради която много от учениците Му Го напуснаха, знаеше какъв ще бъде резултатът от Неговите думи. Но Той преследваше една милостива цел. Предвиждаше, че в часа на изкушението всеки от възлюбените Му ученици ще бъде жестоко изпитан. Неговата агония в Гетсимания, Неговото предаване и разпятие щяха да бъдат за тях тежко изпитание. Ако не бяха подложени на предварителен изпит, много, движени само от себелюбиви подбуди, щяха да останат в тяхната среда. И когато техният Господ бъдеше осъден от съда, когато народът, приветствал Го като цар, Го освиркаше и започнеше да Го ругае, когато подиграващата Го тълпа викнеше “Разпни Го!” - когато земните им амбиции пропаднеха, тези себелюбиви души щяха да се откажат от Исус и да причинят на учениците горчива, сърцераздирателна мъка, която щеше да притури към скръбта и разочарованието от несбъдването на любимите им очаквания. В онзи мрачен час примерът на отказалите се от Него, щеше да завлече и други с тях. Но Исус предизвика кризата, докато още можеше с личното Си присъствие да укрепи вярата на истинските Си последователи.

Той беше състрадателен Изкупител, Който, като знаеше предварително очакващата Го участ и нежно изравни пътя за учениците Си, като ги подготви за върховното им изпитание и ги укрепи за последния им изпит.

42. *Предания*

Тази глава е основана на Матей 15:1-20; Марко 7:1-23.

Надявайки се да видят Исус на Пасхата, книжниците и фарисеите Му приготвиха клопка. Но знаейки намеренията им, Той не отиде на празненството. Тогава "събират се при Исуса фарисеите и някои от книжниците". Тъй като Той не отиде при тях, те дойдоха при Него. За известно време изглеждаше, че населението на Галилея ще Го приеме като Месия и че църковната власт в тази област ще бъде свалена. Мисията на дванадесетте - доказателство за разрастване на Христовото дело и създала условия за по-пряка борба на учениците с равините, възбуди наново завистта на водачите в Ерусалим. Шпионите, които те бяха изпратили в Капернаум в началото на Неговата служба и които се бяха опитали да Го обвинят в нарушение на съботата, не постигнаха целта си. Но равините бяха решили да осъществят своя план на всяка цена. Сега изпратиха друга делегация да наблюдава действията Му и да намери обвинение срещу Него.

Както по-рано, така и сега повод за тяхното неодобрение бе незачитането от страна на Христос на традиционните наредби, които утежняваха Божия закон. Тези наредби бяха предназначени само да подпомагат съблюдаването на закона, но бяха смятани за по-святи, отколкото самия закон. Когато не съвпадаха с дадените на Синай заповеди, предпочитанието се отдаваше на равинските предписания.

Измежду разните наредби, които се налагаха най-строго, беше и тази за церемониалното очистване. Неизпълнението на обредите, които трябваше да се извършват преди ядене, се смяташе за голям грях, наказуем и в този, и в онзи свят. Унищожаването на такъв престъпник се смяташе за добродетел.

Правилата за очистването бяха безброй. Продължителността на един човешки живот едва ли бе достатъчна, за да бъдат научени всички. Животът на стараещите се да съблюдават равинските изисквания представляваше дълга борба срещу церемониалното оскверняване, безкраен цикъл от умивания и очиствания. Докато израилтяните се занимаваха с незначителни различия и обичаи, които Бог не изискваше, вниманието им се отклоняваше от великите принципи на Неговия закон.

Христос и учениците Му не спазваха тези церемониални измивания и шпионите го използваха като основа за своите обвинения. Не атакуваха обаче Христос направо, а дойдоха при Него с критика към учениците Му. В присъствието на множеството хора те казаха: "Защо Твоите ученици престъпват преданието на старейшините? Понеже не си мият ръцете, когато ядат хляб."

Когато вестта на истината заработва с особена сила в човешки души и започва да ги убеждава, Сатана подбужда своите агенти да предизвикат спор върху някой маловажен въпрос. Така той се опитва да отвлече вниманието от истинската цел. Винаги когато започва някое добро дело, се намират и придирчиви хора, готови да се впуснат в спорове за дребни неща, което отвлича умовете от живата действителност. Когато проличи, че Бог започва да

работи по специален начин за Своя народ, нека Неговите последователи не се увличат в спорове, довеждащи само до загуба на души. Въпросите, които най-много ни засягат, са: Вярвам ли със спасителна вяра в Божия Син? В съгласие ли е животът ми с Божия закон? "Който вярва в Сина, има вечен живот; а който не слуша Сина, няма да види живот " "И по това сме уверени, че Го познаваме, ако пазим заповедите Му" (Йоан 3:36; 1Йоаново 2:3).

Исус не се опита да защити Себе Си или учениците Си. Той не спомена нищо за отправените към Него обвинения, но продължи да разкрива духа, движещ привържениците на човешките обреди. Даде им един пример за онова, което те постоянно вършеха и бяха извършили точно преди да тръгнат да Го потърсят. "Защо и вие заради вашите предания престъпвате Божията заповед?" - каза Той. Защото Мойсей е казал: "Почитай баща си и майка си" и "Който злослови баща или майка, непременно да се умъртви!" А вие казвате: Ако рече човек на баща си и майка си: "Това мое имане, с което би могъл да си помогнеш, е курбан, сиреч, подарено Богу - вие не го оставяте вече да стори нищо за баща си или за майка си." Петата заповед те отстраняваха като маловажна, а бяха много взискателни към преданията на старейшините. Учеха хората, че да си посветят имота на храма било по-свято задължение, отколкото издръжката на родителите им. И че колкото и голяма да била нуждата, смятаха го за светотатство да дадат на баща или майка част от посветеното на храма. Достатъчно беше един нехранимайко да изрече само за своята собственост думата "курбан", което означаваше, че я посвещава на Бога - и по този начин я запазваше за ползване през целия си живот, а след смъртта му преминаваше в собственост на храма. Така той бе свободен през живота си и при смъртта си да мами и да не оказва почит на родителите си под булото на привидно посвещение на Бога.

Христос никога не омаловажи с дума или с дело задължението на човека да принася на Бога дарове и приношения. Христос бе Този, Който даде всички нареждания за даровете и приносите. Когато беше на земята, Той похвали бедната жена, пуснала всичките си пари в храмовата каса. Но привидната преданост на свещениците и равините към Бога бе само претенция, прикриваща желанието им за себевъзвеличаване. Хората биваха мамени от тях. Носеха тежки товари, които не Бог им беше наложил. Даже и Христовите ученици не се бяха напълно освободили от хомота на унаследения предразсъдък и равинската власт. И сега, когато разкри истинския дух на равините, Христос се постара да освободи от робството на преданията всички, които искрено желаеха да служат на Бога.

"Лицемери! - каза Той, обръщайки се към коварните шпиони. - Добре е пророкувал Исая за вас, като е казал: Тия люде се приближават при Мене с устата си и Ме почитат с устните си; а сърцето им далеч отстои от Мене. Обаче напразно Ми се кланят, като преподават за поучения човешки заповеди." Думите на Христос бяха обвинение срещу цялата фарисейска система. Той заяви, че като поставят своите изисквания над Божествените заповеди, равините издигат себе си над Бога.

Ерусалимските пратеници се изпълниха с ярост. Не можеха да обвинят Христос като нарушител на дадения на Синай закон, защото Той го

защищаваше от техните предания. Великите заповеди на закона, които им напомни, се откроиха в удивителен контраст с незначителните, измислени от човеци правила.

Исус обясни на множеството слушатели, а по-късно по-обстойно на учениците Си, че човек се осквернява не отвън, а отвътре. Чистотата и нечистотата са неща, които се отнасят до душата. Човек се осквернява от лошото дело, от лошата дума, от лошата мисъл, от нарушението на Божия закон, а не от незачитането на външни, наредени от човеци церемонии.

Учениците забелязаха яростта на шпионите, когато се посочи фалшивото им учение. Видяха гневните погледи и чуха полуизказаните злобни и отмъстителни думи. Забравяйки колко често Христос им бе давал доказателство, че чете сърцето като отворена книга, те Му разказаха за ефекта от Неговите думи. Надявайки се, че Той ще усмири разярените началници, Му казаха: "Знаеш ли, че фарисеите се съблазниха, като чуха тая дума?"

Той отговори: "Всяко растение, което Моят небесен Отец не е насадил, ще се изкорени." Високопочитаните от равините обичаи и традиции бяха от този свят, а не от Небето. Колкото и голяма власт да имаха над народа, те не можеха да устоят на Божия изпит. Всяко човешко нареждане, което е изместило Божиите заповеди, ще се окаже безполезно в деня, когато "Бог ще докара на съд всяко дело, било то добро или зло" (Екл. 12:14).

Заместването на Божиите заповеди с човешки наредби не е престанало и до днес. Даже и сред християните се намират постановления и обичаи, които нямат по-добра основа от тази на преданията на отците. Такива наредби, почиващи чисто и просто върху човешки авторитет, са заместили много Божии постановления. Хората държат здраво на своите предания, почитат своите обичаи и намразват тези, които се опитват да им посочат заблудата. В това време, когато Бог ни призовава да обърнем внимание на Неговите заповеди и на Исусовата вяра, ние констатираме същата вражда, каквато се проявяваше и в дните на Христос. За останалия Божи народ е писано: "Тогава змеят се разяри против жената, та отиде да воюва против останалите от нейното потомство, които пазят Божиите заповеди и държат свидетелството за Исуса" (Откр. 12:17).

"Всяко растение, което Моят небесен Отец не е насадил, ще се изкорени." Вместо авторитета на така наречените църковни отци, Бог ни кани да приемем словото на вечния Отец, Господаря на Небето и земята. Само при Него истината не е размесена със заблуда. Давид казва: "По-разумен съм от всичките си учители, защото се поучавам в Твоите свидетелства. По-разумен съм от старите, защото опазих Твоите свидетелства" (Пс. 119:99,100). Нека всички, които слушат човешки авторитети, които приемат обичаите на църквата или преданията на отците, да обърнат внимание на съдържащото се в Христовите думи предупреждение: "Обаче напразно Ми се кланят, като преподават за поучения човешки заповеди".

43. *Събаряне на прегради*

Тази глава е основана на Матей 15:21-28; Марко 7:24-36.

След срещата с фарисеите Исус напусна Капернаум и като мина през Галилея, се отправи към хълмистата страна на финикийската граница. На запад в равнината долу Той виждаше разположени двата древни града Тир и Сидон с техните езически храмове, великолепни палати, търговски центрове и пристанища, пълни с всякакви плавателни съдове. Зад тях се простираше синята шир на Средиземно море, през което апостолите на евангелието щяха да пренесат своите радостни вести до центровете на великата световна империя. Но времето за това още не бе дошло. Задачата, която сега Му предстоеше, бе да подготви учениците Си за тяхната мисия. Исус се надяваше да намери в тази област желаното уединение, което не се намери във Витсаида. Все пак това не беше единствената цел, с която отиваше там.

"И ето, една ханаанка излезе от онния места и извика, казвайки: Смили се за мене, Господи, Сине Давидов; дъщеря ми зле се мъчи от бяс." Жителите на тази област бяха от древната ханаанска раса. Като идолопоклонници, те бяха презирани и мразени от евреите. Към тях принадлежеше жената, която сега се представи на Исус. Тя бе езичница и следователно лишена от привилегиите, на които евреите се радваха всеки ден. Между финикийците живееха и много евреи, така че вестта за Христовите дела беше проникнала и в тази област. Някои бяха слушали вече Негови слова и бяха свидетели на чудните Му дела. И тази жена бе чула за пророка, който лекувал всякакви болести. Като чу за силата Му, в сърцето - бликна надежда. Подтиквана от майчината любов, тя реши да представи на Исус случая на дъщеря си. Имаше твърдото намерение да Му изплаче болката си. Той трябваше да излекува нейното дете! Бе потърсила помощ от езическите богове, но не бе получила никакво облекчение, затова от време на време бе изкушена да помисли: какво ли би могъл този еврейски учител да направи за мен? Но до нея бе достигнала вестта, че Исус лекува всякакъв вид болести, независимо дали идващите при Него са богати или сиромаси. И реши твърдо да не изпусне единствената си надежда.

Христос познаваше състоянието на жената. Той знаеше, че тя желае силно да Го види, затова сам застана на пътя -. Помагайки - в скръбта, щеше да даде жив урок на учениците Си. За това ги бе завел в тази област. Желаеше да ги запознае с невежеството, ширещо се в градовете и селата, съседни на израилевата земя. Израилтяните - народът, на който бе дадена всяка възможност да разбере истината, не знаеха нищо за нуждите на заобикалящите ги хора и не правеха нищо за да помогнат на намиращите се в тъмнина души. Разделящата стена, издигната от еврейската гордост, не позволяваше и на учениците дори да съчувстват на езическия свят. Преградите обаче трябваше да се съборят.

Христос не отговори веднага на молбата на жената. Той прие тази представителка на презряната раса така, както евреите биха я приели. Искаше учениците Му да видят картинно студенината и безсърдечието, с които евреите

се отнасяха в такива случаи. И удовлетворявайки след това молбата на жената, щеше да им даде пример как да постъпват към такива страдащи.

Макар че Исус не - отговори, жената не загуби вярата си. Отмина я, сякаш не я чува, но тя тръгна подир Него, продължавайки да Го моли. Отегчени от нейната настойчивост, учениците замолиха Исус да я отстрани. Те видяха, че Учителят им се отнася към нея безразлично и помислиха, че одобрява еврейския предразсъдък към ханаанците. Но Спасителят, на Когото се молеше жената, беше състрадателен и в отговор на желанието на учениците Си Исус каза: "Аз не съм пратен, освен до загубените овце от Израилевия дом." Макар да изглеждаше, че отговорът е в съгласие с еврейския предразсъдък, той всъщност съдържаше упрек към учениците, който те по-късно разбраха и който им напомняше често казваното им - че е дошъл на света, за да спаси всички, които биха Го приели.

Жената замоли още по-настоятелно. Тя коленичи пред нозете на Христос и извика: "Господи, помогни ми!" Исус, все още отблъскващ привидно нейната молба според безмилостните предразсъдъци на евреите, отговори: "Не е прилично да се вземе хляба на децата и да се хвърли на кученцата." Това всъщност означаваше, че не бе справедливо благословенията, предназначени за Божия избран народ, да се даряват на странници и чужденци на Израил. Отговорът би обезсърчил всеки не толкова усърден просител. Но жената осъзна, че сега е нейната възможност. Под привидния отказ на Исус тя съзираше състрадание, което не можеше да се прикрие. "Така, Господи - отговори тя, - но и кученцата ядат от трохите, които падат от трапезата на господарите им." Докато децата на семейството ядат на бащината трапеза, кучетата не остават гладни. Те имат право на трохите, които падат от богато наредената маса. По същия начин, докато за Израил бяха определени много благословения, нямаше ли и за нея едно благословение? Щом е смятана за куче, няма ли и тя правото на една троха от Неговото изобилие?

Исус бе напуснал току-що Своето работно поле, понеже книжниците и фарисеите търсеха начин да Го убият. Те роптаеха и се оплакваха. Подхранваха неверие и злоба и отказваха да приемат така щедро предлаганото им спасение. Тук обаче Христос среща жена от една нещастна и презряна нация, необлагодетелствана от светлината на Божието слово, но която въпреки това се поддава веднага на Божественото влияние на Христос и вярва напълно, че Той може да изпълни молбата -. Моли да - се дадат трохите, които падат от трапезата на Господаря. Щом като има привилегията да бъде куче, съгласна е да се отнесат с нея като с куче. Няма национална или религиозна гордост или предразсъдъци, които да повлияят на поведението й и незабавно признава Христос за Изкупител и за способен да извърши всичко, каквото би поискала от Него.

Спасителят е задоволен. Той бе изпитал вярата - в Него. С поведението Си към жената Исус показа, че тази, която бе смятана за отхвърлена от Израил, не е вече чужденка, а дете от Божието семейство. И като дете има правото да участва в даровете на Отца. Сега Христос изпълнява молбата й и завършва урока за учениците. Поглеждайки я със състрадание и любов, Той казва: "О, жено, голяма е твоята вяра; нека ти бъде според желанието ти!" В същия час

дъщеря - оздравя. Демонът не я измъчваше повече. Жената си отиде, признавайки Спасителя и щастлива, че на молитвата - е отговорено.

Този случай бе единственото чудо, което Исус извърши през това свое пътуване. Той бе отишъл на границата на Тир и Сидон, за да извърши точно това дело. Пожела да помогне на нещастната жена, но в същото време да остави един пример за Своето дело на милост към едно лице от презрения народ, за да знаят учениците Му как да работят, когато Той нямаше да бъде лично между тях. Искаше да ги изведе от юдейската недостъпност и да ги заинтересува да работят и за хората извън собствения си народ.

Исус копнееше да разкрие дълбоките тайни на истината, скрити от векове, за да станат и езичниците сънаследници на евреите и "съпричастници на Неговото обещание в Христа Исуса чрез благовестието" (Еф. 3:6). Тази истина учениците научаваха бавно, така че Божественият Учител трябваше да им даде няколко урока. Като възнагради вярата на стотника от Капернаум и проповядва евангелието на Сихарските жители, Той вече бе дал доказателство, че не споделя нетолерантността на евреите. Но самаряните имаха известно познание за Бога, а стотникът беше направил някои добрини на Израил. Сега обаче Исус запозна учениците Си със случая на една езичница, за която те смятаха, както и всеки друг от нейния народ, че няма право да очаква милост от Него. Христос искаше да даде пример как да се отнасят към такива души. Учениците мислеха, че раздава много щедро даровете на благодатта Си. Затова Той искаше да им покаже, че не се ограничава от раса или националност.

Когато каза: "Аз не съм пратен, освен до загубените овце от Израилевия дом", Той потвърди една истина. И в делото за ханаанката изпълни Своята мисия. Тази жена бе една от изгубените овце, които Израил трябваше да е спасил. Сега Христос вършеше тяхната работа - задачата, която те бяха занемарили.

Постъпката на Христос даде на учениците по-ясна представа за работата, която им предстоеше сред езичниците. Те видяха извън Юдея широко поле за дейност. Видяха души, понасящи страдания, непознати на по-облагодетелстваните. Сред онези, които бяха учени да презират, имаше души, които копнееха за помощта на великия Лечител, жадуващи за светлината на истината, която бе тъй щедро излята над евреите.

По-късно, когато евреите се отдалечиха още повече от учениците, защото последните заявиха, че Исус е Спасителят на света и когато със смъртта на Христос разделителната стена между евреи и езичници бе съборена, този и други уроци, които показваха, че евангелската работа не се ограничава от обичаи или народност, оказаха силно влияние върху дейността на Христовите последователи.

Христовото отиване във Финикия и извършеното там чудо преследваха и друга, по-широка цел. Излекуването бе извършено не само за скърбящата жена, нито дори за учениците и за тези, които ги наследиха в работата им, но "за да повярвате, че Исус е Христос, Божият Син, и като вярвате, да имате живот в Неговото име" (Йоан 20:31). Същите сили, които отдалечаваха хората от Христос преди осемнадесет века, работят и днес. Духът, който издигна разделителната стена между евреи и езичници, действа и днес. Гордостта и

предразсъдъците са издигнали високи стени между разните човешки съсловия. Христос и Неговата мисия се разбират неправилно и много смятат, че те са буквално изключени от службата на евангелието. Но такива души нека не мислят, че са изключени от Христос. Няма издигнати от хора или от Сатана прегради, през които вярата да не може да проникне.

Финикийката се хвърли с вяра срещу преградите, издигнати между евреи и езичници. Въпреки обезсърчението, като не обръщаше внимание на външния вид на нещата, който би могъл да предизвиква съмнение, тя се упова на любовта на Спасителя. Ето така иска Христос да Му се доверяваме. Благословенията на спасението са за всяка душа. Човек може да не участва в Божието благословение чрез евангелието само по собствен избор.

Съсловията са противни на Бога. Той не зачита всички неща от подобен характер. В Неговите очи всички хора са равностойни. "Направил е от една кръв всички човешки народи да живеят по цялото лице на земята, като им е определил предназначени времена и пределите на заселищата им; за да търсят Бога, та дано биха Го поне напипали и намерили, ако и Той да не е далеч от всеки един от нас." Без разлика на възраст, чин, народност или религиозни убеждения всички са еднакво поканени да отидат при Христос, за да живеят. "Няма вече юдеин, нито грък, няма роб, нито свободен, няма мъжки пол, нито женски; защото вие всички сте едно в Христа Исуса." "Богат и сиромах се срещат; Господ е Създателят на всички тях." "Понеже- е Господ на всички, богат към всички, които Го призовават. Защото всеки, който призове Господнето име, ще се спаси" (Деян. 17:26,27; Гал. 3:28; Пр. 22:2; Рим. 10:11-13).

44. Истинският знак

Тази глава е основана на Матей 15:29-39, 16:1-12; Марко 7:31-37, 8:1-21.

И като излезе пак из Тирските предели, дойде през Сидон към Галилейското езеро сред Декаполските предели."

В областта Декаполис бяха излекувани болните от бяс от Герасин. Изплашени от унищожаването на свинете, тамошните жители бяха принудили Исус да си отиде. Всред тях обаче останаха двамата излекувани. Разказът им възбуди у жителите на областта желание да видят Исус, така че, когато Той дойде наново в тази местност, около Него незабавно се събра народ. И Му доведоха един глух и заекващ човек. Исус не излекува човека с една дума, както правеше обикновено. Той го отведе настрана от народа, постави пръстите Си в ушите му, докосна се до езика му и като погледна към небето, въздъхна при мисълта за ушите, които не искаха да слушат истината, и езиците, които отказваха да признаят Изкупителя. При думите "отвори се!" говорът на човека се възвърна, пренебрегвайки поръката Му да не казва никому нищо, излекуваният разпръсна историята за своето оздравяване.

Исус се изкачи на една планина и народът Го заобиколи, като донесе пред нозете Му своите болни и хроми. Той излекува всички, а народът, макар да бе езически, прослави израилевия Бог. В продължение на три дни жителите

на онази област се трупаха около Христос. Вечер спяха на открито, а през деня се тълпяха около Него да чуят думите Му и да видят делата Му. В края на трите дни храната се свърши. Исус не искаше да ги изпрати гладни и поиска от учениците Си да им дадат храна. И този път учениците проявиха неверие. Във Витсаида бяха видели как с Христовото благословение малкият им запас бе достатъчен, за да нахрани множеството и все пак сега не донесоха пред Господа всичката си храна с вярата, че Неговата сила ще я умножи, за да стигне на гладните тълпи. Освен това нахранените във Витсаида бяха евреи, а тези тук - езичници. Еврейските предразсъдъци все още бяха вкоренени в сърцата на учениците и те Му отговориха: "Отгде да имаме в уединено място толкова хляб, че да нахраним такова голямо множество?" Но покорни на думата Му, донесоха това, което имаха: седем хляба и две риби. Множеството бе нахранено и вдигнаха останалите седем пълни кошници къшеи. Така бяха подкрепени четири хиляди мъже, освен жени и деца, и Исус ги отпрати с радостни и благодарни сърца.

След това взе една лодия и заедно с учениците Си прекосиха езерото до Магдала, на южния край на Генисаретската равнина. На границата на Тир и Сидон Исус бе зарадван от вярата на сирофиникиянката. Също и езическите жители на Декаполис Го бяха приели с радост. Но сега, когато дойде отново в Галилея, където бе извършил повечето от милостивите Си дела и бе поучавал народа, посрещнаха Го с презрение и неверие.

Към една делегация от фарисеи се присъединиха представители на богатите и надменни садукеи, на свещеническата партия, на скептиците и аристократите на народа. Двете секти хранеха силна омраза помежду си. Садукеите любезничеха с римските власти, за да затвърдят собствената си позиция и власт. Фарисеите, обратно, хранеха общата омраза към тях и чакаха с нетърпение времето, когато ще отхвърлят хомота на победителя. Но сега фарисеи и садукеи се обединиха срещу Христос. Подобните търсят подобните си. Злото, където и да се намира, се съюзява със злото, за да унищожи доброто.

И тъй фарисеите и садукеите дойдоха при Христос и поискаха да им даде предзнаменование от Небето. Когато в дните на Исус Навин Израил отиде да се бие с ханаанците при Веторон, слънцето спря по заповед на водача, докато се спечели победата. Много подобни чудеса бяха станали в тяхната история. И тази делегация искаше от Исус подобен знак. Но евреите не се нуждаеха от такива знаци. Външен знак не можеше да им помогне. Те не се нуждаеха от умствено просвещение, а от духовно обновление.

"Когато се свечери - каза Исус, - думате: Времето ще бъде хубаво- Вие знаете да разтълкувате лицето на небето, а знаменията на времената не можете!" Христовите думи, изговорени със силата на Светия Дух, които ги бяха убедили в греховете им, бяха знакът, който Бог даде за тяхното спасение. А и направо от небето бяха дадени знамения, които потвърждаваха Христовата мисия. Песента на ангелите, чута от овчарите, звездата, водеща мъдреците, гълъбът и чутият от небето глас при Христовото кръщение свидетелстваха за Него.

"А Той въздъхна дълбоко от сърце и рече: Защо тоя род иска знамение?" "- но друго знамение няма да му се даде, освен знамението на пророк Йона.

Защото, както Йона беше в корема на морското чудовище три дни и три нощи, така и Човешкият Син ще бъде в сърцето на земята три дни и три нощи (12:39,40 Матей 12:39,40). Както проповедта на Йона бе знак за ниневийците, така и Христовото проповядване щеше да бъде знак за този род. Но каква разлика в приемането на словото! Жителите на големия езически град се разтреперица, като чуха Божието предупреждение. Царе и благородници се смириха. Висши и нисши извикаха единогласно към небесния Бог и Той ги помилва. "Ниневийските мъже ще се явят на съда с това поколение и ще го съдят - каза Христос, - защото те се покаяха чрез Йоновата проповед; а ето тук има повече от Йона!" (Матей 12:41).

Всяко чудо, извършвано от Христос, бе белег на Неговата Божественост. Той вършеше делото, което бе предсказано, че Месия ще върши. Но за фарисеите тези милостиви дела бяха явно оскърбление. Еврейските водачи се отнасяха с жестоко безразличие към човешките страдания. В много случаи облекчаваните от Христос страдания, бяха причинени от тяхното себелюбие и потисничество. В този смисъл Неговите чудеса представляваха за тях изобличение.

Това, което накара евреите да отхвърлят делото на Спасителя бе най-голямото доказателство за Неговата Божественост. Най-висшето значение на Неговите чудеса се съдържа във факта, че те се вършеха за благословение на човечеството. Най-важното доказателство, че Той е слязъл от Бога, е животът Му, изявяващ Божия характер. Той вършеше делата и говореше думите на Бога. Такъв живот е най-голямото чудо.

Когато в наше време се проповядва вестта на истината, много хора подобно на евреите извикват: "Покажи личба! Извърши чудо!" Христос не вършеше чудо по искане на фарисеите. Той не извърши чудо в пустинята, за да отговори на внушенията на Сатана. Той не ни дава сила, за да защищаваме себе си или да задоволяваме исканията на невярващите и гордите. Но евангелието съдържа знамение за Божествения си произход. Не е ли чудо, че можем да се откъснем от робството на Сатана? Враждата срещу Сатана не е естествено чувство в човешкото сърце. Тя се всажда от Божията благодат. Когато упоритата, своенравна воля се освобождава и се поддава напълно на притегателността на Божиите небесни ангели, извършва се едно чудо. Същото става и когато измаменият човек започва да разбира моралната истина. Всеки път, когато един човек се научи да обича Бога и да пази Неговите заповеди, се изпълнява Божието обещание: "Ще ви дам и ново сърце, и нов дух ще вложа вътре във вас- " (Езекиил;36:26 Езекиил 36:26). Настъпващата промяна в човешките сърца, преобразуването на човешкия характер е чудо, което открива, че съществува един вечно живеещ Спасител, действащ за спасението на душите. Съобразеният с Христос живот е също голямо чудо. Знакът, който трябва да се вижда сега и винаги при проповядването на Божието слово, е присъствието на Светия Дух, превръщащ словото в обновителна сила за слушащите. Това е свидетелството, което Бог дава на света за Божествената мисия на Своя Син.

Поискалите знамение от Исус бяха така закоравели в неверието, че не забелязваха Божието подобие в Неговия характер. Те не искаха да видят, че

мисията Му изпълняваше Писанията. В притчата за богатия човек и Лазар Исус каза на фарисеите: "Ако не слушат Мойсей и пророците, то и от мъртвите да възкръсне някой, пак няма да се убедят!" (Лука 16:31). Никакъв знак от небето или от земята нямаше да ги ползва.

Исус "въздъхна дълбоко" и като се отдалечи от групата на съдниците, влезе наново в лодката заедно с учениците. Натъжени и мълчаливи, те пак прекосиха езерото. Не се върнаха обаче на мястото, което бяха напуснали, а се отправиха към Витсаида, близо до мястото, където бяха нахранени петте хиляди души. Като стигнаха на отсрещния бряг, Исус каза: "Внимавайте, пазете се от кваса на фарисеите и от кваса на Ирода." Още от времето на Мойсей евреите имаха обичай през Пасхата да изхвърлят кваса от домовете си и така бяха научени да смятат кваса за символ на греха. Но учениците не разбраха Исус. Тъй като заминаха от Магдала внезапно, бяха забравили да вземат със себе си хляб и имаха само един. Помислиха, че Христос има предвид това обстоятелство и ги предупреждава да не купят хляб от фарисей или садукей. Липсата на вяра и духовно прозрение у тях често ставаше причина за подобно неправилно разбиране на Неговите думи. Сега Исус ги изобличи, задето са помислили, че Този, Който нахрани хилядите с няколко риби и няколко ечемичени хляба, можеше да има предвид в това тържествено предупреждение земния хляб. Имаше опасност хитрите разсъждения на фарисеите и садукеите да заквасят учениците Му с неверие, така че те да почнат да гледат леко на Христовите дела.

Учениците бяха склонни да мислят, че Учителят им трябваше да изпълни искането за предзнаменование от небето. Те вярваха, че Той е напълно способен да извърши нещо, което щеше да затвори устата на враговете Му. Не схващаха лицемерието на тези заядливци.

Няколко месеца по-късно, "когато се събра многохилядно множество дотолкова, че един други се тъпчеха", Исус повтори същата поука. "- Той почна да говори първо на учениците Си: Преди всичко пазете се от фарисейския квас, който е лицемерие" (Лука 12:1).

Прибавеният квас работи незабележимо, като придава своите качества на цялото тесто. Така и лицемерието, когато му се позволи да съществува в сърцето, се просмуква в характера и в живота. Един поразителен пример на фарисейско лицемерие бе изобличен вече от Исус при осъждането на практиката да се принася курбан, чрез което синовните задължения се прикриваха под претенцията за щедрост към храма. Книжниците и фарисеите вмъкваха измамни принципи. Замъгляваха истинската тенденция на своите учения и използваха всеки случай, за да ги насадят в умовете на слушателите си. А приемеха ли се, те заработваха като квас в тесто, проникайки и преобразявайки характера. Тъкмо това фалшиво учение затрудняваше хората да приемат Христовите думи.

Същите влияния се предават и днес чрез онези, които се опитват да тълкуват Божия закон по начин, потвърждаващ тяхната практика. Този род хора не атакуват явно закона, но създават спекулативни теории, подкопаващи неговите принципи. Обясняват го така, че убиват силата му.

Лицемерието на фарисеите бе плод на тяхното себелюбие. Целта им в живота бе личната прослава. Поради тази причина изопачаваха и прилагаха криво писанията. Това ги заслепяваше да не виждат целта на Христовата мисия. За учениците също съществуваше опасност да се придържат към такова изтънчено зло. Тези, които се нареждаха сред Христовите последователи, но не бяха оставили всичко, за да станат Негови ученици, се влияеха до голяма степен от разсъжденията на фарисеите. Те често се колебаеха между вярата и неверието и не съзираха скритите в Христос съкровища на мъдрост. Даже и учениците, макар външно да бяха оставили всичко заради Исус, в сърцето си не бяха престанали да търсят големи неща за себе си. Този дух подбуждаше борби кой да бъде най-велик. Той заставаше между тях и Христос и ги лишаваше от съчувствие към Неговата себепожертвователна мисия. Той бе причина за тяхната мудност в разбиране тайната на изкуплението. Както квасът, ако се остави да завърши работата си, ще причини вкисване, така и подхранваният себелюбив дух оскверява и погубва душата.

Както в древността, така и днес, изтънченият и измамлив грях се шири между тъй наречените Христови последователи. Колко често нашата служба за Христос, нашето общуване един с друг се петнят от скритото желание за лично величаене! Колко сме податливи на ласкаене, колко силно е желанието за човешки похвали! Тъкмо тази любов към личното "аз", желанието за начин на живеене, по-лесен от определения от Бога, кара хората да заместват Божествените заповеди с човешки теории и традиции. Исус предупреждава учениците Си: "Внимавайте, пазете се от кваса на фарисеите!"

Христовата религия е самата искреност. Желанието да се служи на Бога е подбудата, вдъхната от Светия Дух в сърцето. Само ефикасното действие на Духа може да внуши тази подбуда. Само Божията сила може да пропъди себелюбието и лицемерието. Промяната е знакът на Неговото действие. Когато възприетата от нас вяра унищожи себелюбието и престорението, когато ни предразполага да търсим Божията, а не своята прослава, можем да бъдем сигурни, че тя е права вяра. "Отче, прослави името Си!" (Йоан 12:28) - бе основният тон на Христовия живот. Ще бъде основен и на нашия живот, ако следваме Христос. Исус ни заповядва да постъпваме така, както Той е постъпвал "и по това сме уверени, че Го познаваме, ако пазим заповедите Му" (1Йоаново 2:6,3).

45. *Предвещание за кръста*

Тази глава е основана на Матей 16:13-28; Марко 8:27-38; Лука 9:18-27.

Делото на Христос на земята бързо отиваше към своя край. Пред погледа на Исус се разкриваха живо и ясно събитията, към които вървеше. Още преди да беше приел човешкото естество, Той бе видял целия път, който трябваше да измине, за да спаси загубеното. Всяка болка, раздираща сърцето Му, всяка гнетяща Го обида, всяко лишение бе открито пред погледа Му, преди още да бе свалил короната и царската одежда и да бе слязъл от престола, за да облече

Божествеността Си в човешки образ. Виждаше ясно пред Себе Си пътя от яслата до Голгота. Известни Му бяха мъките, които щеше да претърпи. Знаеше всичко и все пак каза: "Ето, дойдох. В свитъка на книгата е предписано за Мене; драго ми е, Боже мой, да изпълнявам Твоята воля. Да, законът Ти е дълбоко в сърцето ми" (Пс. 40:7,8).

Христос непрекъснато виждаше пред Себе Си резултата от Своята мисия. Неговият земен живот, изпълнен с толкова труд и саможертва, бе вдъхновен от надеждата, че няма да бъде напразен. Отдавайки живота Си за живота на хората, Той щеше да ги спечели обратно като синове на Бога. Макар че трябваше първо да приеме кървавото кръщение, макар че на невинната Му душа щяха да натежат греховете на света, макар че бе обхванат от неизказана горест, все пак заради очакващата Го радост избра кръста и презря срама.

Но събитията, които предстояха в житейския Му път, бяха все още скрити от очите на избраните от Него съмишленици. Наближаваше обаче времето, когато те щяха да видят агонията Му. Щяха да видят Този, Когото обичаха и Комуто вярваха, предаден в ръцете на враговете и повесен на Голготския кръст. Скоро Той щеше да ги напусне, за да се изправят пред света без утехата на Неговото видимо присъствие. Исус знаеше, че силната омраза и неверието ще ги преследват, затова пожела да ги подготви за изпитанията.

Христос и учениците Му бяха пристигнали в един от градовете на Кесария Филипова - отвъд границите на Галилея, в област, в която по-голямата част от жителите бяха идолопоклонници. Тук учениците бяха настрана от контролиращото влияние на юдаизма и се доближиха повече до езическото поклонение. Бяха заобиколени от суеверни изображения, каквито съществуваха по всички части на света. Исус се надяваше, че видът на тези идоли ще ги подбуди да осъзнаят отговорността си към езичниците. През време на престоя Си в тази област Той се опита да преустанови проповедите за народа и да се посвети по-цялостно на учениците Си.

Възнамеряваше да им разкаже за очакващите Го страдания. Но първо се уедини и се помоли, за да бъдат подготвени сърцата им за словото Му. Като се върна при тях, не им каза веднага онова, което желаеше да им предаде. Най-напред им даде случай да изповядат вярата си в Него, за да бъдат подкрепени за идващото изпитание. Той ги попита: "Според както казват хората, Човешкият Син кой е?"

Учениците бяха принудени да признаят с тъга, че Израил не е познал своя Месия. Наистина някои, които видяха чудесата Му, Го обявиха за Давидов Син. Множествата, нахранени във Витсаида, пожелаха да Го провъзгласят за цар на Израил. Мнозина бяха готови да Го приемат за пророк, но не повярваха, че е Месия.

Сега Исус постави втори въпрос, отнасящ се до самите ученици: "Но според както вие казвате, кой съм Аз?" Петър отговори: "Ти си Христос, Син на живия Бог."

Петър още отначало бе повярвал, че Исус е Месия. Много други, които бяха убедени от проповедите на Йоан Кръстител и приеха Христос, по-късно, когато той бе затворен и убит, се усъмниха в Йоановата мисия. По-сетне същите се усъмниха и в Исус като Месия, Когото отдавна очакваха. Много от

учениците, които чакаха с нетърпение деня, в който Исус ще заеме престола на Давид, Го напуснаха, когато разбраха, че Той няма такива намерения. Но Петър и другарите му не се отдръпнаха от своята вяра. Колебливото отношение на довчера хвалещите, а днес осъждащите Го, не разби вярата на верния Христов последовател. Петър заяви: "Ти си Христос! Син на живия Бог!" Той не чакаше Неговият Господ да бъде увенчан с царски почести, а Го приемаше в смирението Му.

Петър изрази вярата на дванадесетте ученици. И все пак те далеч не разбираха Христовата мисия. Опозицията и кривото представяне на Христос от страна на свещениците и управниците, макар да не можа да отблъсне дванадесетте от Христос, все пак много ги объркa. Те не виждаха ясно пътя си. Влиянието на по-раншното им възпитание, учението на равините, силата на преданията все още замъгляваха представата им за истината. От време на време ги огряваха скъпоценни лъчи светлина от Христос, но често приличаха на хора, които се лутат в тъмнина. През този ден обаче, преди да застанат лице срещу лице с великия изпит на тяхната вяра, Светият Дух ги владееше мощно. За известно време очите им се бяха отклонили от "видимото", за да видят "невидимото" (2Кор. 4:18). Под човешкия образ те видяха славата на Божия Син.

Исус отговори на Петър с думите: "Блажен си, Симоне, сине Йонов, защото плът и кръв не са ти открили това, но Отец Ми, Който е на небесата."

Истината, която Петър изповяда, е основата на вярата на всеки вярващ. Тя бе онова, което самият Христос бе нарекъл вечен живот. Но притежаването на такова познание не даваше повод за себевъзвеличаване. Тази истина не бе открита на Петър благодарение на неговата мъдрост или доброта. Никога човекът не може сам да опознае Бога. "Тия тайни са високи до небето; що можеш да сториш? По-дълбоки са от преизподнята; що можеш да узнаеш?" (Йов 11:8). Само вярата в Сина може да ни открива Божиите тайни, които "око не е видяло и ухо не е чуло и на човешко сърце не е дохождало". "А на нас Бог откри това чрез Духа, понеже Духът издирва всичко, даже и Божиите дълбочини" (1Кор. 2:9,10). "Интимното благоволение на Господа е с ония, които Му се боят" (Пс. 25:14). Фактът, че Петър видя Христовата слава, бе доказателство, че той бе "научен от Бога" (6:45 Йоан 6:45). "Блажен си, Симоне, сине Йонов, защото плът и кръв не са ти открили това- " (Матей 16:17).

Исус продължи: "Пък и Аз ти казвам, че ти си Петър и на тая канара ще съградя Моята църква, и портите на ада няма да - надделеят." Думата Петър означава камък - търкалящ се камък. Петър не бе канарата, върху която се основа църквата. Портите на ада му надделяха, когато той се отрече от своя Господ с клетви. Църквата се изгради върху Този, на Когото портите на ада не можеха "да надделеят".

Векове преди идването на Спасителя Мойсей бе посочил Канарата на Израилевото спасение. Псалмистът бе възпявал Канарата на своята сила. Исая бе писал: "Ето, полагам в Сион за основа Камък отбран, скъпоценен, крайъгълен, за твърда основа" (Вт. 32:4; Пс. 62:7; Исая 28:16). А самият Петър, пишейки по Божие вдъхновение, прилага това пророчество за Исус: "- ако сте опитали, "че Господ е благ". "При когото, идвайки като при жив камък от

човеците отхвърлен, а от Бога избран и скъпоценен, и вие като живи камъни се съграждате в духовен дом- " (1Петрово 2:3-5).

"Защото никой не може да положи друга основа освен положената, която е Исус Христос" (1Кор. 3:11). "- на тая канара - каза Исус - ще съградя Моята църква." В присъствието на Бога и всички небесни същества, в присъствието на невидимите сили на ада Христос основа църквата Си върху живата Канара. Тази Канара е Той - Неговото тяло, сломено и наранено за нас. На изградената върху тази основа църква "портите на ада няма да - надделеят".

Колко слаба изглеждаше църквата, когато Христос изговори тези думи! Имаше само шепа вярващи, срещу които щеше да бъде насочена силата на всички демони и зли хора. И все пак Христовите последователи не трябваше да се страхуват. Съградени върху Канарата на тяхната сила, те не можеха да бъдат победени.

В продължение на шест хиляди години вярата е градила върху Христос. В продължение на шест хиляди години реките и бурите на сатанинската ярост са връхлитали върху Канарата на нашето спасение, но тя остава непоклатима.

Петър изрази истината, която е основата на вярата на църквата. Сега Исус го почете като представител на цялото тяло от вярващи. Той каза: "Ще ти дам ключовете на небесното царство и каквото вържеш на земята, ще бъде вързано на небесата, а каквото развържеш на земята, ще бъде развързано на небето."

"Ключовете на небесното царство" са Христовите слова. Всички думи на Свещеното писание са Негови и са включени в този израз. Тези думи имат силата да отварят и да затварят небето. Те обявяват условията, при които хората са приети или отхвърлени. Така делото на проповядващите Божието слово е ухание от живот за живот или от смърт за смърт. Тяхната мисия има резултати за вечността.

Спасителят не повери евангелското дело лично на Петър. По-късно Той повтори изречените към Петър думи, като ги адресира направо към църквата. Същата мисъл Той подчерта и на дванадесетте апостоли като представители на тялото от вярващи. Ако Исус бе дал на някого от учениците по-специална власт над другите, между тях нямаше да има така често препирни кой да бъде най-голям. Щяха да се подчинят на желанието на Учителя и да почитат избрания от Него ученик.

Вместо да определи един като глава на всички, Христос каза на учениците Си: "Но вие недейте се нарича учители." "Недейте се нарича нито наставници, защото един е вашият наставник - Христос" (Матей 23:8,10).

"- глава на всеки мъж е Христос." Бог, Който подчини всичко под нозете на Христос, "постави Го да бъде глава над всичко за църквата, която е Негово тяло, изпълнено с пълнотата на Този, Който изпълнява всичко във всички" (1Кор. 11:3; Еф. 1:22,23). Църквата е съградена върху Христос като неин основател. Тя трябва да Му се покорява като неин глава. Не бива да разчита на човек, нито да бъде контролирана от човек. Мнозина мислят, че поверения пост, който заемат в църквата, им дава правото да диктуват какво да вярват и да вършат другите. Такова право Бог не одобрява. Спасителят заявява: "А вие всички сте братя" (Матей 23:8). Всички са изложени на изкушение и са склонни

да грешат. Не можем да разчитаме на ръководството на никакъв човек. Канарата на вярата е живото присъствие на Христос в църквата. На нея могат да разчитат и най-слабите. А тези, които се смятат за най-силни, ще се окаже, че са най-слабите, ако Христос не стане тяхната сила. "Проклет да бъде оня човек, който се уповава на човека и прави плътта своя мишца." Господ "е Канара; делата Му са съвършени". "Блажени са всички, които се надяват на Него!" (Еремия 17:5; Вт. 32:4; Пс. 2:12).

След изповедта на Петър Исус заръча на учениците Си да не казват никому, че Той е Христос. Каза им това, защото опозицията на книжниците и фарисеите бе станала твърде решителна. Освен това народът, даже и учениците, имаха такова погрешно понятие за Месия, че да се обяви публично, не би дало истинска представа за характера, нито за делото Му. Но на учениците Си Той се откриваше ден след ден като Спасител и им даваше вярна представа за Месия.

Учениците все още очакваха, че Христос ще царува като земен княз. Макар тъй дълго да беше прикривал Своето намерение, вярваха, че Той няма да остане завинаги беден и в неизвестност, а е наближило времето, когато ще основе царството Си. Че омразата на фарисеите и свещениците никога не ще бъде сломена, че Христос ще бъде отхвърлен от народа Си, осъден като измамник и разпнат като злодеец - такава мисъл никога не им беше минавала през ум. Но часът на силите на тъмнината се приближаваше и Христос трябваше да разкрие пред учениците борбата, която Му предстоеше. Мисълта за очакващото изпитание Го натъжаваше.

Дотогава Той се бе въздържал да им загатва нещо за страданията и смъртта Си. В разговора Си с Никодим бе казал: "И както Мойсей издигна змията в пустинята, така трябва да бъде издигнат Човешкият Син, та всеки, който вярва в Него, да не погине, но да има вечен живот" (Йоан 3:14,15). Учениците обаче не бяха чули това, а и да го бяха чули, не биха го разбрали. Но сега те бяха с Исус, слушали бяха Неговите думи и видели Неговите дела. Бяха стигнали дотам, че въпреки скромността Му и опозицията на свещеници и народ можеха заедно с Петър да кажат: "Ти Си Христос, Син на живия Бог!" Сега вече беше настъпило времето да се дръпне завесата, която скриваше бъдещето от погледа им. "Оттогава Исус почна да известява на учениците Си, че трябва да отиде в Ерусалим и много да пострада от старейшините, главните свещеници и книжниците, и да бъде убит, и на третия ден да бъде възкресен."

Учениците слушаха, онемели от скръб и изумление. Христос бе одобрил признанието на Петър, че Го приема за Божи Син, а сега им казваше, че трябва да пострада и умре. Това изглеждаше тъй непонятно! Петър не можеше да мълчи. Той хвана Учителя си, като че ли искайки да Го предпази от предстоящата гибел, и извика: "Милостив Бог към Тебе, Господи! Това няма да стане с Тебе!"

Петър обичаше своя Господ, но Исус не го похвали за желанието му да Го защити от страданията. Петровите думи не можеха да бъдат за Исус помощ и утеха в изпитанието, което Го очакваше. Те не бяха в съгласие с Божията благодатна цел към изгубения свят, нито с урока за саможертвата, който Исус бе дошъл да предаде чрез Своя живот. Петър не желаеше да вижда кръст в

Христовото дело. Впечатлението от думите му бе тъкмо обратно на онова, което Христос искаше да запечати в умовете на последователите Си, затова Спасителят се принуди да изрече един от най-строгите Си упреци: "Махни се зад Мене, Сатано! Ти си Ми съблазън, защото не мислиш за Божиите неща, а за човешките."

Сатана се опитваше да обезсърчи Исус и да Го отклони от мисията Му, а Петър в слепата си любов се поддаде на изкушението. Автор на тази мисъл бе князът на злото. Негово внушение се криеше зад този импулсивен апел. В пустинята Сатана предлагаше на Христос владичеството на света при условие, че ще се откаже от смирението и жертвата. Сега изкушаваше по същия начин Христовия ученик. Опитваше се да обърне погледа на Петър към земната слава, за да не може да види кръста, към който Исус желаеше да насочи погледа им. Като си послужи с Петър, Сатана пак изкуси Исус. Но Спасителят не му обърна внимание. Мисълта Му бе заета с ученика. Сатана бе застанал между Петър и неговия Учител, за да не се затрогне сърцето на ученика от Христовото унижение за него. Христовите думи бяха отправени не към Петър, а към този, който се опитваше да го отдели от неговия Изкупител: "Махни се зад Мене, Сатано! Не се вмъквай повече между Мене и Моя грешащ служител! Остави Ме да застана лице срещу лице с Петър, за да му открия тайната на Своята любов!"

Труден беше този урок за Петър, урок, който заучаваше бавно - че Христовият път на земята минаваше през агония и унижение. Ученикът се ужасяваше от мисълта да участва със своя Господ в страданията. Но в палещата огнена пещ той щеше да научи благословението от тях. Много време след това, когато неговото енергично тяло бе превито от товара на годините и усилията, той писа: "Възлюбени, не се чудете на огнената изпитня, която дохожда върху вас, за да ви опита, като че ви се случва нещо чудно; но радвайте се, защото с това вие имате общение в страданията на Христа, за да се зарадвате премного и когато се яви Неговата слава" (1Петрово 4:12,13).

След това Исус обясни на учениците Си, че Неговият себеотрицателен живот бе пример на онова, което техният живот щеше да бъде. Като повика и другите хора, намиращи се наблизо, освен учениците, Той каза: "Ако иска някой да дойде след Мене, нека се отрече от себе си, нека вдигне кръста си и така нека Ме последва!" Кръстът бе свързан с властта на Рим. Той бе средството за най-жестоката и унизителна смърт. От големите престъпници се изискваше сами да занесат кръста си до мястото на екзекуцията. Често пъти, когато ги задължаваха да правят това, те се противяха отчаяно, докато ги надвият и инструментът за мъчение бъде поставен върху тях. Но Исус кани последователите Си да вземат кръста и да го носят след Него. За учениците тези думи означаваха, макар и смътно, че ще трябва да се покорят и на най-тежкото унижение - покоряване дори до смърт заради Христос. Думите на Исус не можеха да опишат по-пълно себепредаване. Но всичко това Той бе приел за тях. Исус не счете Небето за желано място, докато те бяха загубени. Напусна небесните дворове за живот в укори и хули и за позорна смърт. Този, Който бе безмерно богат на Небето, стана беден, за да се обогатим ние чрез Неговото осиромашаване. Ние трябва да вървим по пътя, изминат от Него.

Любовта към душите, за които Христос умря, означава разпъване на личното "аз". Всеки, който става Божие чадо, трябва занапред да се смята за една брънка от спуснатата от небето верига за спасение на света, едно с Христос в Неговия благодатен план, тръгващ заедно с Него да търси и спасява загубеното. Християнинът всякога трябва да има съзнанието, че е посветен на Бога и че чрез характера си трябва да изявява Христос пред света. Самопожертвователността, съчувствието и любовта, които се изявяваха в Христовия живот, трябва да се виждат и в живота на Божия работник.

"Защото, който иска да спаси живота си, ще го изгуби, а който изгуби живота си заради Мене, ще го намери." Себелюбието е смърт. Никой орган от тялото не може да живее, ако ограничи действията си само около себе си. Сърцето, ако не разпраща кръвта към ръката и главата, скоро ще изгуби силата си. Както нашата кръв, така и Христовата любов се разпраща по всяка част на Неговото тяло - църквата. Ние сме части един от друг. Човекът, който откаже да се предаде на Неговата любов, ще загине. "Понеже какво ще се ползва човек, ако спечели целия свят, а живота си изгуби? Или какво ще даде човек в замяна на живота си?"

Отвъд беднотата и унижението на сегашния момент Исус посочи на учениците Своето идване в слава, не с великолепието на земен владетел, а със славата на Бога и на небесното войнство. "И тогава - каза Той - ще въздаде всекиму според делата му." И след това, за да ги окуражи, им даде обещанието: "Има някои от стоящите тука, които никак няма да вкусят смърт, докле не видят Човешкия Син, идещ в царството Си." Но учениците не разбраха думите Му. Славата изглеждаше много далечна. Очите им гледаха по-близката картина - земния живот на бедност, унижение и страдания. Трябваше ли да изоставят светлите си надежди за царуването на Месия? Не щяха ли да видят своя Господ седнал на Давидовия престол? Възможно ли бе за Христос да води скромен, бездомен, скитнически живот, презрян и отхвърлен и след това убит? Мъка сви сърцата им, защото обичаха своя Господ. Съмнения започнаха да ги безпокоят, защото им се виждаше непонятно Божият Син да бъде подложен на такова жестоко унижение. Те се чудеха защо е нужно Той да отиде доброволно в Ерусалим, за да бъде третиран така, както им каза. Как можеше да се предаде на такава съдба и да ги остави да се лутат в по-голяма тъмнина от тази, в която се бяха лутали, преди да им се бе открил?

В областта на Кесария Филипова Христос бе далеч от Ирод и Каяфа, разсъждаваха учениците. Той нямаше защо да се бои от омразата на евреите или от властта на римляните. Защо да не работи тук, далеч от фарисеите? Защо е необходимо да се излага на смърт? Щом като щеше да умре, как тогава щеше да основе царството Си така здраво, че дори и портите на ада да не могат да му "надделеят"? За учениците това беше цяла мистерия.

Дори и сега вървяха по брега на Галилейското езеро към града, в който всичките им надежди щяха да се разбият. Те не смееха да възразят на Христос, но си говореха тихо, загрижени за неизвестното бъдеще. И във всичките си съмнения все още се надяваха на някакво непредвидено обстоятелство, което би предотвратило заплахата, надвиснала над техния Господ. Така скърбяха и се

съмняваха, надяваха се и се страхуваха в продължение на шест дълги, мрачни дни.

46. *Той се преобразява*

Тази глава е основана на Матей 17:1-8; Марко 9:2-8; Лука 9:28-36.

Настъпи вечер. Исус повика трима от учениците - Петър, Яков и Йоан, и ги поведе по една пътека през нивите далеч нагоре към усамотения планински склон. Спасителят и учениците Му прекараха целия ден в пътуване и поучаване и изкачването на планината увеличи умората им. Христос бе премахнал мъките от умовете и телата на много страдащи. Бе събудил тръпката на живота в много изнемощели души. Но Той също бе ограничен от човешкото естество и като учениците се измори от изкачването.

Светлината на залязващото слънце се бавеше все още на планинския връх и позлатяваше със залязващата си слава пътеката, по която вървяха. Скоро обаче светлината се оттегли от хълма и долината, слънцето се скри зад западния хоризонт и над пътниците падна нощният мрак. Тъмнината около тях беше в хармония с тъжния им живот, над който надвисваха и тежки облаци.

Учениците не смееха да запитат Христос къде ги води и с каква цел. Често беше прекарвал цели нощи в планината на молитва. Той, Чиято ръка създаде планините и долините, се чувстваше добре сред природата и обичаше нейната тишина. Учениците вървяха по стъпките Му, но се чудеха защо е това уморително изкачване, когато и Той, и те се нуждаят от почивка.

Най-сетне Христос им каза, че няма да продължат повече. Като отиде малко настрана, Човекът на скърбите издигна молитва със силен плач и сълзи. Той молеше за сила да устои на изпитанието заради човечеството. Трябваше да се подкрепи с нови сили от Всемогъщия, защото само така можеше да посрещне бъдещето. Изля и сърдечните Си желания относно учениците, за да може вярата им да устои в часа на силите на тъмнината. Върху превитата Му снага бе паднала росата, но Исус не - обърна внимание. Нощните сенки се сгъстяваха около Него, но Той не забеляза техния мрак. Така минаха часове. Отначало и учениците се молеха с Него със сърдечна преданост, но след време се умориха. Макар че се мъчеха да задържат вниманието си върху преживяното, заспаха. Исус им бе разказал за Своите страдания. Взел ги бе със Себе Си, за да се молят заедно с Него. Той и сега се молеше за тях. Спасителят видя мрачното им настроение и желаеше да облекчи тяхното безпокойство с уверението, че вярата им в Него не е била напразна. Но не всички, даже и от дванадесетте, можеха да приемат откровението, което искаше да им даде. Затова Той взе в планината само тримата - бъдещите свидетели на Неговата мъка в Гетсимания. Сега същността на молитвата Му бе да се даде на учениците изявление за славата, която е имал при Отца, преди да дойде на света, както и да бъдат подкрепени със сила, за да видят с очите си Неговото царство. Помоли

се да им се даде откровение за Неговата Божественост, което в часа на върховната Му агония да ги утешава със съзнанието, че Той е действително Божи Син и че позорната Му смърт е само част от изкупителния план.

Молитвата Му е чута. Докато стои сам, наведен над каменистата земя, небесата се отворят внезапно, златните порти на Божия град се разтварят широко и планината се огрява от светло сияние, което обгръща тялото на Спасителя. Някъде отвътре Божественост проблясва през човешкия Му образ и се слива със слизащата отгоре слава. Христос се изправя и застава в Богоподобно величие. Душевната агония е изчезнала. Лицето Му светна "като слънцето" и дрехата Му стана "бяла, бляскава".

Учениците се събуждат и виждат планината огряна от славна светлина. Със страх и изумление се взират те в блестящата фигура на своя Господ. Когато очите им свикват с чудната светлина, забелязват, че Исус не е сам. От двете Му страни стоят две небесни същества и разговаряха интимно с Него. Те са Мойсей, който на Синай бе говорил с Бога, и Илия, на когото бе дадена високата привилегия - дадена и на още един от синовете на Адам - да не попадне под властта на смъртта.

Преди петнадесет века, застанал на върха Фасга, Мойсей видя картини от обещаната земя. Но поради греха му в Мерива не му бе позволено да влезе там. Не заслужи радостта да въведе израилевото войнство в наследството на бащите им. Той горещо молеше: "Нека премина, моля Ти се, и видя добрата земя оттатък Йордан, оная добра планинска страна и Ливан!" (Второзак. 3:25), но молбата му не се изпълни. Надеждата, която в продължение на четиридесет години осветляваше мрака при пътуванията из пустинята, трябваше да се осуети. Един гроб в пустинята бе краят на всички години на труд и тежки грижи. Но Този, Който може "да направи несравнено повече, отколкото искаме или мислим" (Еф. 3:20) - отговори с тази мярка на молитвата на раба Си. Мойсей умря, но не остана в гроба. Христос го извика в живота. Сатана, изкусителят, предяви права над Мойсеевото тяло поради греха му, но Христос, Спасителят, го изведе от гроба (Юда 9).

На Планината на преображението Мойсей бе свидетел за Христовата победа над греха и смъртта. Той бе представител на онези, които ще излязат от гробовете си при възкресението на праведните. Илия, взетият на небето, без да види смърт, бе представител на тези, които ще живеят на земята по времето на Христовото второ идване и които ще бъдат изменени "в една минута, в миг на око, при последната тръба", когато "това тленното" ще "се облече в нетление и това смъртното" ще "се облече в безсмъртие" (1Кор. 15:51-55). Исус бе облечен в небесна светлина, с каквато ще се яви, когато ще дойде "втори път, без да има работа с грях, за спасение- ". Защото Той ще дойде "в славата на Отца Си със светите ангели" (Евр. 9:28; Марко 8:38). Обещанието на Спасителя към Неговите ученици сега се изпълни. Бъдещото царство на славата бе представено на планината в миниатюра - Христос Царят, Мойсей - представител на възкръсналите светии, а Илия - представител на преобразените светии.

Учениците още не схващат значението на картината, но се радват, че техният търпелив, кротък и смирен Учител, Който бродеше по земята като безпомощен странник, е почетен така от двамата привилегировани от Небето

мъже. Те си мислят, че Илия е дошъл, за да оповести царуването на Месия и че е настъпил часът за основаването на Христовото царство на земята. Споменът за техните страхове и разочарования щеше да изчезне завинаги. Копнеят да останат тук на това място, където се е открила Божията слава. Петър възкликва: "Господи, добре е да сме тука; ако искаш, аз ще направя тука три шатри: за Тебе една, за Мойсея една и една за Илия." Учениците бяха уверени, че Мойсей и Илия са изпратени да закрилят техния Учител и да установят царската Му власт.

Но преди короната трябва да дойде кръстът. Не провъзгласяването на Христос за цар, но предстоящата Му смърт в Ерусалим е предметът на техния разговор с Исус. Понасящ немощта на човечеството и натоварен с Неговата скръб и грях, Исус се движеше сам сред хората. Когато тъмнината на предстоящото изпитание започна да Го угнетява, Той се почувства самотен в един свят, който не Го познаваше. Даже и любимите Му ученици, погълнати от своите съмнения, мъка и амбициозни надежди, не схванаха тайната на Неговата мисия. На Небето Той бе живял сред любов и дружба, а в света, създаден от Него, бе самотен. Сега Небето Му изпрати Свои вестители, не ангели, а хора, понесли страдания и скърби. Те можеха да съчувстват на Спасителя в изпитанията на земния Му живот. Мойсей и Илия бяха съработници на Христос и споделяха Неговия копнеж за спасението на хората. За Израил Мойсей се бе молил така: "- прости греха им! Но ако не, моля Ти се, мене заличи от книгата, която си написал!" (Изх. 32:32). Илия познаваше самотата, тъй като през три и половина години на глад бе носил бремето на омразата на народа и своята горчива участ. Сам стоя той за Бога. На планината Кармил сам бе избягал в пустинята в скръб и отчаяние. Тези мъже, предпочетени пред всеки ангел, стоящ около Божия престол, бяха изпратени да говорят с Исус за събитията, свързани с Неговите страдания, и да Го утешат с уверението, че цялото небе Му съчувства. Главната тема на техния разговор бе надеждата на света, спасението на всяко човешко същество.

Понеже бяха повалени от сън, учениците почти не чуха разговора между Христос и небесните вестители. Тъй като не успяха да се преборят с умората и да се молят, не получиха онова, което Бог желаеше да им даде - разбиране на Христовите страдания и на славата, дето щеше да последва. Не получиха благословението, идващо от участието в Неговата саможертва. Мудни във вярата си, тези ученици малко ценяха съкровището, с което Небето се стараеше да ги надари.

Все пак получиха голяма светлина. Увериха се, че цялото небе знае за греха на еврейската нация - отхвърлянето на Христос. Те получиха по-ясна представа за делото на Изкупителя. Видяха с очите си и чуха с ушите си неща, неразбираеми за хората. Станаха "очевидци на Неговото величие" (2Петрово 1:16) и съзнаха, че наистина Исус е Месия, за Когото бяха свидетелствали патриарси и пророци и Когото и небесният всемир признаваше за такъв.

Докато гледаха картината на планината, "светъл облак ги засени; и ето из облака глас, който каза: Този е Моят възлюбен Син-, Него слушайте!" Като наблюдаваха облака на славата, по-ярък от този, който водеше израилевите племена в пустинята; когато чуваха Божият глас да говори в страшно величие,

от което планината трепереше, учениците паднаха на земята като поразени. Те останаха проснати със закрити лица, докато Исус ги приближи и докосна и прогони страха им с познатия глас: "Станете, не бойте се!" Осмелявайки се да погледнат нагоре, те видяха, че небесната слава бе отминала и образите на Мойсей и Илия бяха изчезнали. Пак бяха в планината сами с Исус.

47. *Служене*

Тази глава е основана на Матей 17:9-21; Марко 9:9-29; Лука 9:37-45.

Исус и тримата Му ученици прекараха цялата нощ в планината. Когато слънцето изгря, заслизаха надолу към равнината. Потънали в мисли, учениците благоговееха и мълчаха. Даже и Петър не казваше нищо. С удоволствие биха останали на онова свято място, което бе докоснато от небесна светлина и където Божият Син откри славата Си. Но им предстоеше работа за народа, търсещ вече Исус навсякъде.

В подножието на планината се бе събрала голяма група хора, привлечени там от учениците, които бяха останали назад и които знаеха накъде е отишъл Исус. Когато наближиха, Исус заръча на тримата Си ученици да не говорят за видяното: "Никому не съобщавайте за това видение, докле Човешкият Син не възкръсне от мъртвите" - каза им Той. Учениците трябваше да запазят откровението в сърцата си и да не го правят достояние на други. Ако разкажеха на народа, щяха да предизвикат подигравки или празно удивление. Деветимата апостоли също нямаше да разберат видението, докато Христос не възкръснеше от мъртвите. Колко трудно разбираха даже и тримата любими ученици проличава от факта, че макар Христос да им бе разказал за очакващото Го, те се питаха какво означава възкресението от мъртвите. Но не поискаха обяснение от Исус. Думите Му относно бъдещето ги бяха разстроили, затова не желаеха да получат повече откровения за онова, което бяха склонни да мислят, че никога няма да се случи.

Когато хората от равнината видяха Исус, завтекоха се да Го посрещнат и Го поздравиха с изрази на уважение и радост. Но Неговият бърз поглед схвана, че се намират в голямо затруднение. Учениците изглеждаха обезпокоени. Току-що нещо им бе причинило силно разочарование и унижение.

Докато чакаха в подножието на планината, баща бе довел при тях сина си, за да го освободят от измъчващата го глухота. Когато разпрати дванадесетте да проповядват из Галилея, Исус ги надари с власт да изгонват нечистите духове. И когато те тръгваха на работа със силна вяра, злите духове наистина им се покоряваха. И този път в името на Христос заповядаха на злия дух да напусне своята жертва, но демонът само им се присмя и с нова сила изяви своята власт. Не знаейки на какво да отдадат поражението си, учениците почувстваха, че са охулени не само те, но и техният Учител. А в тълпата имаше и книжници, които използваха случая, за да ги унижат още повече. Като заобиколиха учениците, започнаха да ги обсипват с въпроси и да се мъчат да докажат, че те и Учителят им са измамници. Равините заявиха тържествено, че

този зъл дух не може да бъде победен нито от учениците, нито дори от самия Христос. Народът бе склонен да застане на страната на книжниците и чувство на презрение и злоба обхвана тълпата.

Но изведнъж обвиненията секнаха. Исус и тримата ученици бяха забелязани да се приближават. С внезапна промяна на чувствата народът се обърна да ги посрещне. Прекараната нощ в близост с небесната слава бе оставила следи върху Спасителя и Неговите другари. Лицата им бяха огрени от светлина, която респектираше зрителите. Книжниците се дръпнаха назад изплашени, а народът поздрави Исус.

Сякаш бе свидетел на случилото се, Спасителят пристъпи към мястото на борбата и като впери поглед в книжниците, запита: "За какво се препирате с тях?"

Но гласовете, които преди малко бяха тъй дръзки и нападателни, сега мълчаха. А и всички останали се бяха смълчали. Тогава нещастният баща си проби път през тълпата и падайки при нозете на Исус, Му разказа за своята мъка и за разочарованието си.

"Учителю, доведох при Тебе сина си, който има ням дух. И гдето и да го прехване, тръшка го- Говорих на учениците да го изгонят, но не можаха."

Исус огледа слисаното множество, заядливите книжници и объркани ученици. Той прочете неверие във всяко сърце и с прискърбен глас извика: "О, роде невярващ и извратен, докога ще бъда с вас? Докога ще ви търпя?" Тогава каза на нещастния баща: "Доведете го тука при Мене!"

Момчето бе доведено. Когато погледът на Спасителя се спря на него, злият дух го хвърли на земята в конвулсиите на агонията. Момчето започна да се мята с пяна на уста и да цепи въздуха с неистови писъци.

Князът на живота и князът на тъмнината пак се срещнаха на бойното поле - Христос, изпълняващ мисията Си, проповядващ освобождение на пленниците и свобода на угнетените (виж Лука 4:18), а Сатана, опитващ се да задържи жертвата във властта си. Ангелите на светлината, както и злите ангели, се явиха невидими на полесражението, за да наблюдават борбата. Исус позволи на злия дух за момент да покаже силата си, за да оценят зрителите избавлението, което щеше да се извърши след малко.

Народът наблюдаваше с притаен дъх, а бащата се измъчваше между надежда и страх. Исус запита: "Колко време има, откак му е станало това?" Бащата Му каза историята на дългогодишното страдание. После, като че не можейки повече да чака, извика: "Но ако можеш, стори нещо, смили се за нас и помогни ни!" "Ако можеш!" Бащата и сега даже се съмняваше в силата на Христос.

Исус отговори: "Ако можеш повярва! Всичко е възможно за този, който вярва." На Христос не липсваше сила. Излекуването на сина зависеше от вярата на бащата. Съзнавайки своята слабост, бащата избухна в плач и като се хвърли пред нозете на Христос, измоли Неговата милост с вика: "Вярвам, Господи! Помогни на моето неверие!"

Исус се обърна към страдащото момче и каза: "Душе неми и глухи, Аз ти заповядвам: Излез от него и да не влезеш вече в него!" Чу се вик, мъчителна борба. Демонът, излизайки, поиска като че ли да разкъса жертвата си. След

това момчето остана неподвижно, наглед като мъртво. Хората си шепнеха: "Умряло е!" Но Исус го хвана за ръката, изправи го и го предаде на баща му с напълно здрав ум и тяло. Баща и син прославиха името на своя Избавител. Народът се смая пред Божието величие, а книжниците, победени и убити духом, си отидоха навъсени.

"Ако можеш стори нещо, смили се за нас и помогни ни!" Колко обременени от грях души са изказвали подобна молитва. И на всички тях милостивият Спасител отговаря: "Ако можеш повярва, всичко е възможно за този, който вярва." Вярата ни свързва с Небето и ни доставя сили, за да се справяме със злото. В Христос Бог ни е осигурил средства, за да покорим всяка грешна черта и да устоим на всяко изкушение, колкото и да е силно. Но мнозина чувстват, че им липсва вяра, затова остават далеч от Христос. Нека тези души, които се чувстват така безпомощни и недостойни, се предоставят на милостта на своя състрадателен Спасител. Не гледайте себе си, а Христос! Този, Който лекуваше болни и изгонваше бесове, когато живееше между хората, е същият могъщ Изкупител и днес. Вярата идва от Божието слово. Тогава хванете се за обещанието: "- който дойде при Мене, никак няма да го изпъдя" (Йоан 6:37). Хвърлете се при нозете Му с вика: "Вярвам, Господи, помогни на моето неверие!" Никога няма да загинете, докато вършите това, никога!

За кратко време любимите ученици станаха свидетели на крайностите на славата и унижението. Те видяха как изглежда човек, когато е преобразен в Божи образ, и как изглежда, когато е принизен до сатанинско подобие. Видяха Исус да слиза от планината, където бе говорил с небесните вестители и бе признат от небесен глас за Божи Син, за да се срещне с печалната и отвратителна картина с болното от бяс момче, с обезобразено лице, скърцащо със зъби в мъчителни гърчове, невъзможно да бъдат облекчени от човек. И този могъщ Изкупител, Който само преди няколко часа стоя прославен пред изумените Си ученици, се наведе, за да вдигне от земята гърчещата се сатанинска жертва и да предаде момчето в пълно умствено и телесно здраве в ръцете на бащата и дома му.

Случката беше нагледен урок за изкуплението - Божият Син се навежда от небесната слава, за да спаси изгубения човек. Тя представляваше също и мисията на учениците. Христовите служители не трябва да прекарват живота си само на планинския връх с Исус и с часове да се радват на духовно просвещение. За тях има работа и долу в равнината. Пленени от Сатана души чакат да чуят думи на вяра и молитва, за да се освободят.

Деветимата ученици продължаваха да разсъждават върху жалкия факт на своята несполука. Когато останаха насаме с Исус, те Го запитаха: "Защо ние не можахме да го изгоним?" Исус им отговори: "Поради вашето маловерие; защото истина ви казвам: Ако имате вяра колкото синапово зърно, ще речете на тая планина: Премести се оттук там, и тя ще се премести; и нищо няма да ви бъде невъзможно. А тоя род не излиза, освен с молитва и пост." Тяхното неверие, което не им даваше възможност да съчувстват напълно на Исус и безгрижието, с което се отнасяха към повереното им свято дело, бе причината за несполуката им в борбата със силите на тъмнината.

Христовите думи, отнасящи се до Неговата смърт, ги бяха натъжили и изпълнили със съмнение. А пък избирането на тримата ученици, за да придружат Исус до планината, бе възбудило завист у деветимата. Вместо да засилят вярата си с молитва и размишление върху Христовите думи, те се занимаваха със своите обезсърчения и лични оскърбления. В такова мрачно настроение предприеха борбата със Сатана.

За да имат успех в подобна борба, трябва да пристъпват към работата си със съвсем друг дух. Вярата им трябва да се подкрепи с гореща молитва, с пост и със смиряване на сърцето. Трябва да се освободят от личното "аз" и да се изпълнят с Божия Дух и Неговата сила. Горещи, постоянни молитви към Бога с вяра, вяра, която води към пълно упование в Бога и безрезервна посветеност на Неговото дело - това са единствените средства, чрез които се осигурява помощта на Светия Дух в борбата "срещу началствата, срещу властите, срещу духовните сили на нечестието в небесните места" (Еф. 6:12).

"Ако имате вяра колкото синапово зърно - каза Исус, - ще речете на тая планина: Премести се оттука там и тя ще се премести!" Макар синаповото зърно да е малко, то съдържа същия тайнствен жизнен принцип, който прави и най-голямото дърво да расте. Когато синаповото зърно се хвърля в земята, малкият зародиш използва всеки елемент, който Бог е доставил за неговото изхранване, и скоро избуява. Ако имате вяра като тази, вие ще се храните от Божието слово и от всички други източници, които Той е определил. Така вярата ви ще се засили и ще осигури небесната сила на ваша страна. Пречките, които Сатана трупа по пътя ви, макар да изглеждат непреодолими като вечните хълмове, ще изчезнат пред искането на вашата вяра. "Нищо няма да ви бъде невъзможно!"

48. "Кой е най-големият?"

Тази глава е основана на Матей 17:22-27, 18:1-20; Марко 9:30-50; Лука 9:46-48.

Като се завърна в Капернаум, Исус не се отправи към добре познатите Му места, където бе поучавал народа, но заедно с учениците Си тихо потърси къщата, която щеше да бъде Негов временен дом. През последния Си престой в Галилея Той имаше за цел да се занимава повече с обучаването на учениците Си, отколкото да работи за народа.

По пътя през Галилея Исус пак се постара да подготви учениците Си за събитията, които Му предстояха. Той им каза, че ще трябва да отиде в Ерусалим, за да бъде убит и след това възкресен. Добави необикновеното и изключително важно изявление, че ще бъде предаден в ръцете на враговете Си. Учениците и сега не разбираха думите Му. Въпреки че изпитваха голяма скръб, в сърцата си хранеха дух на съперничество. Спореха помежду си кой ще е най-големият в царството. Искаха да скрият този спор от Исус, затова не вървяха близо до Него, а изостанаха назад, така че Той бе доста напред, когато влязоха в Капернаум. Исус четеше мислите им и желаеше да им даде някои съвети и

наставления. Но за тази цел очакваше време на спокойствие, когато сърцата им ще са предразположени да приемат Неговите думи.

Скоро, след като влязоха в града, събирачът на храмовия данък дойде при Петър с въпроса: "Вашият Учител не плаща ли двете драхми?" Този данък не бе държавен, а религиозна вноска, която всеки евреин трябваше да плаща годишно за издръжката на храма. Да не се плати данък означаваше невярност, а според преценката на равините - грозен грях. Отношението на Спасителя към равинските закони, както и ясните Му изобличения към защитниците на преданията, даваха повод за обвинението, че се старае да унищожи храмовата служба. Сега враговете Му търсеха причина, за да Го злепоставят. В лицето на събирача на храмовия данък те намериха добър съюзник.

Във въпроса на събирача Петър долови намек, засягащ верността на Христос към храма. Ревнив за честта на своя Господ, той побърза да отговори, че Исус ще плати данъка, без да се допита до Него.

Но Петър схващаше само отчасти намерението на събирача. Имаше някои класи, които бяха освободени от плащането на тази вноска. Във времето на Мойсей, когато левитите бяха определени да се грижат за храмовата служба, не им се даде наследство между народа. Господ каза: "- левийците нямат дял или наследство между братята си; Господ им е наследство- " (Вт. 10:9). В дните на Христос свещениците и левитите все още се смятаха за специално назначени на служба в храма и от тях не се изискваше да плащат годишния данък за издръжката му. Също и пророците не плащаха. С искането Исус да плати храмовия данък равините не признаваха Неговото право на пророк или учител и Го третираха като обикновен мирянин. Неговият отказ да го изплати щеше да се сметне за невярност към храма, а плащането, от друга страна, щеше да оправдае твърдението, че не е пророк.

Само преди малко Петър бе признал Исус за Божи Син. Но сега той пропусна случая да открие характера на своя Господ. С отговора си, че Исус ще плати данъка, всъщност потвърди погрешното мнение за Него, което свещениците и управниците се стараеха да разпространят.

Когато Петър влезе в къщата, Исус не спомена нищо за случилото се, а само запита: "Какво мислиш, Симоне? Земните царе от кои събират данък или налог? От своите ли хора или от чужденците?" Петър отговори: "От чужденците." Тогава Исус каза: "Като е тъй, своите им са свободни." Докато народът на една държава плаща данък за издръжката на своя цар, децата на монарха не плащат. По същия начин и Израил, който твърдеше, че е Божи народ, трябваше да поддържа Божията служба, но Исус, Божият Син, не подлежеше на такова задължение. Ако свещениците и левитите бяха освободени от плащането поради връзката си с храма, колко повече бе освободен Той, на Когото храмът бе Бащин дом!

Ако Исус платеше данъка, без да протестира, това би означавало, че признава за справедливо твърдението на фарисеите и сам отрича Своята Божественост. Но макар че намери за добре да изпълни искането, отрече правото, върху което то се основаваше. Начинът, по който се снабди със средства, за да плати вноската, бе доказателство за Неговия Божествен

характер. Стана явно, че Той е едно с Бога и не подлежи на данък като обикновен поданик на царството.

"- иди на езерото - каза Исус на Петър, - хвърли въдица и измъкни рибата, която първа се закачи; и като разтвориш устата -, ще намериш един статир; вземи го и дай им го за Мене и за тебе."

Макар да бе в човешки образ, Исус откри в това чудо Своята слава. Явно бе, Той е, Който заявява чрез Давид: "- мои са всичките горски зверове и добитъка, който е по хиляди хълмове. Познавам всичките планински птици и полските зверове са в ума Ми. Ако огладнеех, не щях да кажа на тебе, защото Моя е вселената и всичко, що има в нея" (Пс. 50:10-12).

Давайки да се разбере, че не е задължен да плаща данъка, Исус не влезе в спор с евреите, защото те биха изтълкували погрешно думите Му и биха ги използвали срещу Него. А за да не подведе други с отказа да плати данъка, Той направи това, което те нямаха право да искат от Него. Този урок щеше да бъде от голяма полза за учениците Му. Скоро щяха да настъпят забележителни промени в техните отношения към храмовата служба. С този случай Христос ги поучи да не застават без нужда срещу установения ред. Доколкото зависеше от тях, те не биваше да дават повод вярата им да се тълкува неправилно. Макар че християните не бива да жертват нито един принцип на истината, трябва да избягват споровете, когато има възможност за това.

Когато Христос и учениците останаха сами в къщата, докато Петър бе на езерото, Исус повика другите и ги попита: "Какво разискахте из пътя?" Неговото присъствие, както и запитването, поставиха въпроса в съвсем друга светлина, а не в такава, в каквато го виждаха, докато спореха по пътя. От срам и себеосъждане те мълчаха. Исус им бе говорил, че ще умре заради тях. Сега тяхната егоистична амбиция се открои в болезнен контраст с Неговата несебелюбива любов.

Когато им говореше, че ще бъде убит, а след това ще възкръсне, Исус се стараеше да подбуди разговор за големия изпит на тяхната вяра. Ако бяха готови да приемат онова, което Той желаеше да им разкрие, биха си спестили дълбоката мъка и отчаянието. В часа на скръбта и разочарованието тези Негови думи биха ги утешили. Но макар да бе говорил много ясно за онова, което Му предстоеше, споменаването само на факта, че скоро ще отиде в Ерусалим, наново запали в тях надеждата, че царството може би ще се основе скоро. Това ги караше да разискват помежду си кои ще заемат най-високите постове. Когато Петър се завърна от езерото, учениците му разказаха за зададения от Спасителя въпрос. Тогава един от тях се осмели и попита Исус: "Кой е по-голям в небесното царство?"

Исус събра учениците около Себе Си и им каза: "Който иска да бъде пръв, ще бъде от всички последен и на всички служител." Тези думи съдържаха нещо важно, което учениците не можеха да обхванат с умовете си. Те не виждаха онова, което Исус виждаше. Не разбираха естеството на Христовото царство. Тяхното невежество бе привидната причина за споровете им. Истинската причина бе скрита по-дълбоко. Ако им обяснеше естеството на царството, Христос щеше да потуши временно препирнята им, без да се засегне действителната причина. Даже и след като бъдеха напълно осведомени

по отношение на Христовото царство, всеки път, когато би станело дума за предимство, трудността пак би се появила. Така след Христовото заминаване църквата можеше да пострада от този дух. Борбата за най-високия пост бе действието на същия онзи дух, който постави началото на великата борба в небесните светове и който стана причина Христос да слезе от небето, за да умре. Исус си представи мислено Луцифер, "сина на зората", надминаващ по слава всички ангели около Божия престол и най-тясно свързан с Божия Син. Луцифер бе казал: "Ще бъда подобен на Всевишния!" (Исая 14:12,14). Това желание за лично издигане създаде пререкания в небесните дворове и стана причина за прогонването на част от Божиите ангели. Ако Луцифер действително би пожелал да бъде като Всевишния, той никога не би напуснал определеното си място в Небето, защото духът на Всевишния се изявява в несебелюбива служба. Луцифер пожела да има Божията власт, а не Неговия характер. Той искаше да заема най-високото място. Всеки, който се ръководи от неговия дух, върши същото. Тогава отчуждението, разногласието и пререканията са неизбежни. Владичеството е наградата за силните. Царството на Сатана е царство на силата. Всеки смята другия за пречка по пътя към своето издигане или за камък, на който той трябва да стъпи, за да се изкачи по-високо.

Докато Луцифер се стремеше упорито към равенство с Бога, Христос, Възвишеният, "се отказа от всичко, като взе на Себе Си образ на слуга и стана подобен на човеците; и като се намери в човешки образ, смири Себе Си и стана послушен до смърт, даже смърт на кръст" (Фил. 2:7,8).

Сега, когато на Христос предстоеше кръст, учениците Му бяха завладени от себелюбиви амбиции - принципа на сатанинското царство, така че не можеха да Му съчувстват или да Го разберат, когато им говореше за Своето унижение заради тях.

Исус се опита да поправи злото много внимателно, но сериозно. Той показа кой принцип владее в небесното царство и в какво се състои истинското величие според небесната преценка. Ръководещите се от гордост и имащите склонност към величаене по-скоро мислят за себе си и за наградите, които ще получат, отколкото за това, как да се отплатят на Бога за даровете, получени от Него. За такива няма място в небесното царство, защото са причислени към редовете на Сатана.

Преди славата е смирението. За висок пост пред хората Небето избира този работник, който подобно на Йоан Кръстител заема скромно място пред Бога. Ученикът с характер, подобен на дете, е най-способният работник за Бога. Небесните ангели могат да работят с човек, устремен не към лична прослава, а към спасяване на души, който чувства нужда от Божествена помощ и се моли за нея. На такъв човек Светият Дух ще даде откровения за Христос, които ще крепят и ще издигат душата му. В резултат на близостта с Христос той ще отива направо да работи за загиващите в греховете си. Такъв човек е помазан за своята мисия. Той има успех там, където много от учените и мъдрите биха пропаднали.

Но когато хората се величаят и мислят, че са необходими за успеха на Божия велик план, Господ ги отстранява. Тогава става ясно, че Бог не е зависим

от тях. Делото не спира поради тяхното отстраняване, а напредва с още по-голяма сила.

Не бе достатъчно учениците на Исус да бъдат просветени в естеството на Неговото царство. Нуждаеха се от промяна на сърцето, която да ги доведе до хармония с Неговите принципи. Като извика едно малко дете, Исус го постави сред учениците. След това го прегърна нежно и каза: "Ако се не обърнете като дечицата, никак няма да влезете в небесното царство." Простотата, отзивчивостта и доверчивата любов на детето са качествата, които Небето цени. Това са особените черти на истинското величие.

Исус обясни още веднъж на учениците Си, че Неговото царство не се отличава със земно величие и външен показ. Тези различия се забравят при нозете на Исус. Богати и бедни, учени и прости се срещат заедно, без мисъл за каста или светско предимство. Всички се срещат като изкупени с кръв души, еднакво зависими от Този, Който ги е изкупил за Бога.

Искрената, съкрушена душа е скъпа в очите на Бога. Той слага печата Си върху хората не по техния ранг, нито по тяхното богатство или по умственото им величие, а по единството им с Христос. Господ на славата благоволи в кротките и смирените по сърце. "Ти си ми дал и щита на избавлението Си; Твоята десница - казва Давид - ме е поддържала и Твоята благост ме е направила велик" (18:35 Пс. 18:35).

"И който приеме едно такова детенце в Мое име - каза Исус, - Мене приема; и който приеме Мене, приема не Мене, а Този, Който Ме е пратил." "Така казва Господ: Небето Ми е престол и земята е Мое подножие- Но пак на този ще погледна, на оня, който е сиромах и съкрушен духом и който трепери от словото Ми" (Исая 66:1,2).

Думите на Спасителя породиха у учениците чувство на неверие в себе си. В отговора Му никой не бе специално посочен, но Йоан се усъмни дали при един случай е постъпил правилно. По детски изложи въпроса пред Исус: "Учителю, видяхме един човек да изгонва бесове в Твое име и му забранихме, защото не следваше нас."

Яков и Йоан бяха помислили, че като забраняват на този човек, защитават честта на своя Господ. Но сега те видяха, че се бяха погрижили за своята чест. Признаха грешката си и приеха порицанието на Исус: "Недейте му запрещава, защото няма никой, който да извърши велико дело в Мое име и да може скоро след това да Ме злослови." Не трябваше да се отблъскват хора, които се държаха по някакъв начин приятелски към Христос. Имаше много, които бяха дълбоко развълнувани от характера и делото Му, със сърца отворени за вяра в Него. Учениците, неспособни да четат истинските подбуди, трябваше да внимават да не обезкуражават такива души. Когато Исус нямаше да бъде лично между тях и делото щеше да остане в ръцете им, те не трябваше да проявяват дух на фанатизъм и тесногръдие, а да изявяват същото богато съчувствие, каквото виждаха у своя Учител.

Фактът, че някой не се съобразява във всичко с нашите идеи или мнения, не ни оправдава да му забраним да работи за Бога. Христос е великият Учител. Ние нямаме право да съдим или да заповядваме, но всеки смирено да седи при нозете Му и да се учи от Него. Всяка душа, у която Бог е вложил желание, е

проводник, чрез който Христос ще открива Своята опрощаваща любов. Колко внимателни трябва да бъдем да не обезсърчим някого от носителите на Божия огън и да не прекъснем лъча, с който Бог иска да огрее света!

Грубото или студено отношение на един ученик към човек, когото Христос привлича, каквато бе постъпката на Йоан, забранил на човека да върши чудеса в Христово име, може да го въведе в пътя на врага и да го погуби. За онзи, който би сторил това, Исус каза: "- по-добре да се окачи голям воденичен камък на врата му и да бъде хвърлен в морето." И добави: "И ако те съблазни ръката ти, отсечи я; по-добре е за тебе да влезеш в живота недъгав, отколкото да имаш двете си ръце и да отидеш в пъкъла, в неугасимия огън- И ако ногата ти те съблазни, отсечи я; по-добре е за тебе да влезеш в живота куц, отколкото да имаш двете си нозе и да бъдеш хвърлен в пъкъла" (Марко 9:43-45).

Защо са тези сериозни думи, от които по-силни няма? "Понеже Човешкият Син дойде да потърси и да спаси погиналото." Трябва ли Неговите ученици да се отнасят с по-малко внимание към душите на съчовеците си, отколкото е показал Сам Бог? Всяка душа е изкупена със скъпа цена. Следователно страшен грях върши онзи, който отклонява една душа от Христос, така че Христовата любов, смирение и смърт да са напразни за нея.

"Горко на света поради съблазните, защото е неизбежно да дойдат съблазните" (Матей 18:7). Светът, вдъхновяван от Сатана, безсъмнено ще се противи на Христовите последователи и ще търси начин да погуби тяхната вяра. Но горко на този, който носи Христовото име, а върши същите неща. Нашият Господ е опозоряван от хора, претендиращи, че Му служат, а всъщност злепоставят характера Му и с това заблуждават другите и ги въвеждат в криви пътища.

Всеки навик или практика, които водят към грях и петнят името Христово, трябва да се отстранят, независимо какво ще струва това. Това, което обезславя Бога, не може да ползва душата. Небесното благословение не може да придружава човек, който нарушава вечните принципи на правдата. А един подхранван грях е достатъчен да изроди характера и да заблуди другите. Щом като сме готови да дадем да ни се отсече ръка или крак, или да ни се извади око, за да се спаси тялото от смърт, колко по-готови трябва да бъдем да премахнем греха, който убива душата!

В обредната служба към всяка жертва се прибавяше сол. Това, както и принасянето на тамян, означаваше, че само Христовата правда може да направи службата приета от Бога. Като имаше предвид тази практика, Спасителят каза: "- всяка жертва ще се осоли със сол- Имайте сол в себе си и мир имайте помежду си!" Всички, които искат да представят себе си "в жертва жива, света, благоугодна на Бог" (Рим. 12:1), трябва да приемат спасителната сол, правдата на нашия Спасител. Тогава те стават "солта на земята" (Матей 5:13), запазвайки хората от злото така, както солта запазва от развала. Но ако солта стане безсолна, ако има само устно изповядване на благочестието без Христовата любов, ние не ще имаме сила да вършим добро. Животът ни няма да влияе спасително на света. "Вашата енергия и способност да изградите Моето царство - казва Исус - зависят от получаването на Моя Дух. Вие трябва да сте участници в Моята благодат, за да сте ухание от живот в живот. Тогава

между вас не ще има съперничество, себелюбие или желание за високи постове. Вие ще притежавате любовта, която не търси своето, а доброто на другия."

Нека каещият се грешник насочи погледа си върху "Божия Агнец, Който взе върху Си греха на света". Като гледа Него, той ще се промени. Страхът му ще се превърне в радост и съмненията му - в надежда. Каменното му сърце ще се сломи и ще бликне радост. Вълна от любов ще залее душата му. Христос в него ще бъде извор на вода, която извира за вечен живот. Когато виждаме Исус като човек на скърби и навикнал на печал, работещ за спасението на загубени души, пренебрегнат, презрян, осмиван, изгонван от град в град, докато изпълни мисията Си; когато Го виждаме в Гетсимания, облян в кървава пот, повесен на кръста и умиращ в агония, личното "аз" няма да се самоизтъква. Ако сме свързани с Исус, ние ще се срамуваме от нашата студенина, бездействие или егоизъм. Ще бъдем готови да станем всичко, дори да бъдем и нищо, само и само да вършим служба за Господа от цяло сърце. Ще ни бъде драго да носим кръста след Христос и да понасяме изпитания, укори или гонение заради скъпото Му име.

"- ние, силните, сме длъжни да носим немощите на слабите и да не угаждаме на себе си" (15:1 Рим. 15:1). Никоя душа, която вярва в Христос, макар вярата - да е слаба и стъпките - колебливи като на малко дете, не трябва да бъде пренебрегвана. С всичко онова, което ни дава предимство пред другите - образование или култура, благородство на характера, християнско възпитание, религиозна опитност, ние сме задължени към по-малко облагодетелстваните и доколкото зависи от нас трябва да им бъдем в услуга. Ако сме силни, трябва да подпираме ръцете на слабите. Славните ангели, които гледат непрестанно лицето на небесния Отец, изпитват удоволствие да служат на Неговите малки чада. Колебливи хора с неприемливи черти на характера са предмет на техните специални грижи. Ангелите присъстват винаги там, където са най-нужни - при тези, които водят тежка борба със себе си и се намират в най-обезсърчаваща обстановка. Христовите верни последователи трябва да вземат участие в такава служба.

Ако един от тези малки бъде победен и извърши неправда спрямо тебе, твой дълг е да се постараеш да го върнеш. Не чакай той да направи първата стъпка за примирение. "Как ви се вижда? - каза Христос. - Ако някой човек има сто овце и едната от тях се заблуди, не оставя ли деветдесетте и девет и не отива ли по бърдата да търси заблудилата се? И като я намери, истина ви казвам, той се радва за нея повече, отколкото за деветдесетте и девет незаблудили се. Също така не е по волята на Отца ви, Който е на небесата, да загине ни един от тия малките."

Кротко, "като се пазите да не би и вие да бъдете изкушени" (Гал. 6:1), идете при съгрешилия и го изобличете насаме. Не го опозорявайте, като разгласите грешката му между другите, нито опозорявайте Христос, като оповестявате на света греха или заблудата на човека, носещ Неговото име. Често пъти е необходимо истината да бъде ясно казана на съгрешилия. Трябва да му се посочи грешката, за да се поправи. Но не бива да го съдите или обвинявате. Не правете опити за себеоправдание. Старайте се да го възвърнете.

Душевните рани трябва да се пипат много нежно и внимателно. При такива случаи помага само любовта, произтичаща от голготския Страдалец. Нека братята се изясняват помежду си със състрадателна нежност и със съзнанието, че който спечели ближния си, ще "спаси душа от смърт и ще покрие множество грехове" (Яков 5:20).

Но и тези усилия може да са напразни. Тогава "вземи със себе си още един или двама" - казва Исус. Може би общото влияние ще успее там, където влиянието на един не е успяло. Като не са участници в случката, по-вероятно е те да постъпят безпристрастно, което да придаде авторитет на съвета им.

Ако не послуша и тях, тогава, но не по-рано, въпросът трябва да се представи на цялото общество от вярващи. При такъв случай членовете на църквата като Христови представители трябва да се съединят в молитва и искрено да молят Бога за връщането на съгрешилия. Божият Дух ще заговори чрез Своите служители, а те ще помолят заблудения да се върне при Бога. Под Божието вдъхновение апостол Павел казва: "- като че Бог чрез нас умолява; молим ви от Христова страна, примирете се с Бога!" (2Кор. 5:20). Който отхвърли това обединено предложение, скъсва връзката, свързваща го с Христос, и се отделя от братството на църквата. След това "нека ти бъде като езичник и митар" - казва Исус. Но той не трябва да се смята за откъснат от Божията милост. Не бива да бъде презиран или пренебрегван от братята си, а да се уговаря с нежност и състрадание като загубена овца, която Христос търси, за да върне в кошарата Си.

Христовите наставления за това, как трябва да се отнасяме със съгрешилите, е по-подробно повторение на наставленията, дадени чрез Мойсей: "Да не мразиш брата си в сърцето си; да изобличиш смело ближния си, та да се не натовариш с греха поради него" (Левит 19:17). Това означава, че ако някой пренебрегва дълга, възложен му от Христос да връща душите, попаднали в заблуда или в грях, той става съучастник в греха. За неправди, които бихме могли да спрем, ние сме еднакво отговорни, като че ли сме ги извършили сами.

Но неправдата трябва да се представи на самия извършител. Не трябва да я правим въпрос на коментари и критика помежду ни. Даже и след като се открие на църквата, нямаме право да я споменаваме и пред други. Разгласяването на грешките на християните ще бъде само причина за препъване на невярващия свят; а и ние, ако се занимаваме постоянно с тези неща, ще си навредим; защото чрез наблюдение ние се променяме. Докато се стараем да поправим грешката на някой брат, Божият Дух ще ни кара да го закриляме, доколкото това е възможно, от критиката на неговите братя, а още повече от критиката на невярващия свят! И ние самите грешим и имаме нужда от Христовото състрадание и прошка. Затова, както искаме Христос да се отнася към нас, така Той ни моли да се отнасяме и един към друг.

"Каквото вържете на земята, ще бъде вързано на небесата; и каквото развържете на земята, ще бъде развързано на небесата." Вие действате като небесни посланици, така че резултатите от вашата работа са от вечно значение.

Но ние не трябва да носим сами тази голяма отговорност. Където Христовото слово се приема с искрено сърце, там е и самият Христос. Той

присъства не само в църковните събрания, но и навсякъде, където се съберат няколко от учениците Му, колкото и да са малко, в Негово име. "Пак ви казвам, че ако двама от вас се съгласят на земята за каквото и да било нещо, което да поискат, ще им бъде дадено от Отца Ми, Който е на небесата."

Исус казва: "Отца Ми, Който е на небесата", с което напомня на учениците Си, че докато чрез човешкото Си тяло е свързан с тях, участва в техните изпитания и им съчувства в страданията, чрез Божественото Си естество Той е свързан с престола на Вечния. Чудно уверение! Небесните сили се присъединяват към хората със своето съчувствие и своя труд, за да се спаси загубеното. Цялата небесна сила се присъединява към човешката способност да притегля души при Христос.

49. *На празника Шатроразпъване*

Тази глава е основана на Йоан 7:1-15,37-39.

Три пъти в годината евреите трябваше да се събират в Ерусалим по религиозни поводи. Обвитият в облачния стълб израилев невидим Водач бе наредил да се уреждат тези събирания. През време на робството на евреите празници не можеха да се спазват, но когато народът се завърна в земята си, празнуването им се възстанови. Божията цел с тези годишнини бе те да напомнят на народа за Бога. Но с някои изключения свещениците и народните водачи я бяха пренебрегнали. Този, Който бе наредил народните събори и разбираше тяхното значение, беше свидетел на изопачаването им.

Празникът Шатроразпъване бе последният годишен събор. Бог желаеше той да припомня на народа Му за Неговите добрини и милости. Цялата страна се намираше под ръководството Му и получаваше благословенията Му. Ден и нощ Той не преставаше да бди. Слънцето и дъждът бяха подготвили земята да даде своите плодове. От палестинските долини и равнини бе събрана жетвата. Маслините бяха обрани и скъпоценният елей бе складиран в съдове. Палмата също бе дала своя плод. Червените гроздове на лозата бяха изтъпкани в жлебовете.

Празникът продължаваше седем дни. За да го отпразнуват, жителите на Палестина, както и много хора от други страни, напускаха домовете си и отиваха в Ерусалим. Отблизо и далеч пристигаха хора, понесли с радост даровете си. Стари и млади, богати и бедни, всички донасяха подаръци в знак на благодарност към Този, Който бе увенчал годината с добрините Си и бе дал богато плодородие. Всичко, радващо окото и изразяващо общата радост, се донасяше от гората, така че градът заприличваше на красив лес.

Този празник не бе само израз на благодарност за жетвата, но и начин да се напомни за Божията закрила над Израил в пустинята. По спомена от живота си в шатри през време на празника израилтяните живееха в беседки или в палатки от зелени клони. Вдигаха се по улиците, в дворовете на храма или върху покривите на къщите. Хълмовете и долините край Ерусалим бяха също осеяни с такива жилища от шума и гъмжаха от хора.

Поклонниците празнуваха с песни и благодарения. Малко преди този празник бе Денят на умилостивението, когато, след като изповядваше греховете си, народът се обявяваше за примирен с Бога. Това беше предварителната подготовка за радостното прекарване на празника. "Славете Господа, защото е благ. Защото Неговата милост трае до века" (106:1 Пс. 106:1) - бе песента, която се извисяваше тържествено от много гласове, придружена с всякакъв вид музика и с възклицания. Храмът бе центърът на всеобщата радост. Церемониите се извършваха при голям блясък. От двете страни на белите мраморни стълби на свещената постройка бяха наредени хористите левити, които ръководеха пеенето. Множеството поклонници, размахвайки своите палмови и миртови клончета, подемаха песента и запяваха в общ хор. Мелодията продължаваше да се подема от близки и далечни гласове, докато хълмовете наоколо проехтяваха от хваления.

Вечерно време храмът и неговият двор се осветяваха с изкуствена светлина. Музиката, размахването на палмовите клончета, радостните викове "осанна!", големият приток от народ, над който се сипеше светлината от висящите лампи, облеклото на свещениците и великолепието на церемониите - всичко това създаваше много ефектна картина за зрителите. Но най-вълнуващата церемония на този празник, предизвикваща най-голяма радост, бе церемонията, която възпоменаваше едно събитие, станало през пътуването из пустинята.

При първия проблясък на зората свещениците затръбяваха силно и продължително със своите сребърни тръби. Отговарящите тръби и радостните викове на народа от шатрите проехтяваха над хълмове и долини и приветстваха празника. Тогава свещеникът напълваше от течащите води на Кедрон съд, издигаше го високо и, вървейки бавно и в такт с музиката, пееше: "Ето, нозете ни стоят отвътре портите ти, Ерусалиме" (Пс. 122:2).

Занасяше съда до олтара, който заемаше централно положение в двора на свещениците. Там имаше два сребърни легена, а до тях - по един свещеник. Съдът с водата се изливаше в единия леген, а в другия се изливаше дамаджана с вино. Съдържанието на двата съда се вливаше в една тръба, свързана с Кедрон и оттам попадаше в Мъртво море. Тази церемония с осветената вода представляваше извора, който при Божията заповед бликна от скалата, за да уталожи жаждата на израилевите чада. Тогава проехтяваше радостната песен: "Защото Господ Йехова е моя сила и моя песен." "Затова с веселие ще начерпите вода от изворите на спасението" (Исая 12:2,3).

Докато синовете на Йосиф се подготвяха да отидат на празника Шатроразпъване, Исус с нищо не показваше, че и Той има намерение да отиде. Те Го наблюдаваха със загриженост. От случая на излекуването във Витесда не бе посещавал народни събирания. За да избягва безполезните стълкновения с ерусалимските водачи, Той ограничаваше дейността Си в Галилея. Това привидно пренебрегване на великите религиозни събирания, както и враждата, която свещениците и равините хранеха към Него, безпокояха всички наоколо Му, дори и собствените Му ученици и роднини. В поученията Си Христос се спираше на благословенията от послушанието спрямо Божия закон и все пак като че ли бе равнодушен към наредената от Бога служба.

Общуването с митари и други хора със съмнителна репутация, незачитането на равинските обреди, както и свободата, с която премахваше традиционните изисквания относно съботата - всичко това, поставяйки Го във вражда с религиозните власти, възбуждаше много въпроси. Братята Му мислеха, че прави грешка, като се отчуждава от великите и учени мъже на народа. Те вярваха, че тези мъже имат право и че Исус греши, като им се противопоставя. Но бяха свидетели на непорочния Му живот и макар да не се числяха към Неговите ученици, делата Му им правеха дълбоко впечатление. Популярността Му в Галилея задоволяваше амбицията им. Все още се надяваха, че Исус ще даде такова доказателство за Своята сила, което ще увери фарисеите, че наистина е това, за което се представя. Ами ако действително е Месия, израилевият Княз? Те таяха тази мисъл с гордо задоволство.

Братята на Христос бяха толкова загрижени за това, че настояваха Той да отиде в Ерусалим. "Замини оттук и иди в Юдея - Му казаха те, - така че и Твоите ученици да видят делата, които вършиш; защото никой, като иска сам да бъде известен, не върши нещо скришно. Щом вършиш тия дела, яви Себе Си на света." Думата "щом" изразяваше съмнение и неверие. Те Го смятаха за страхлив и малодушен. Ако е сигурен, че е Месия, защо е тази странна резервираност и непредприемчивост? Ако действително притежава такава власт, защо не отиде смело в Ерусалим и не предяви правата Си? Защо не извърши и в Ерусалим чудесата, за които се разказва, че е извършил в Галилея? "Не се крий на уединени места - казаха те - и не върши могъщите Си дела за благото на прости селяни и рибари. Представи се в столицата, спечели закрилата на свещеници и управници и обедини народа, като основеш новото царство."

Исусовите братя разсъждаваха от себелюбиви подбуди, каквито често се раждат в сърцата на хора, амбициозни да се покажат. Това бе господстващият в света дух. Чувстваха се оскърбени, защото Христос, вместо да търси земен престол, Се обявяваше, че е хлябът на живота. Изживяха голямо разочарование, когато много от учениците Му Го напуснаха. И те самите се отдалечиха от Него, за да избягнат мъчителното признание, което делата Му откриваха - че Той е Божият Пратеник.

"А Исус им каза: Моето време още не е дошло, а вашето време винаги е готово. Вас светът не може да мрази, а Мене мрази, защото Аз заявявам за него, че делата му са нечестиви. Възлезте вие на празника; Аз няма още да възляза на тоя празник, защото времето Ми още не се е навършило. И като им рече това, остана си в Галилея." Братята Му говореха властно, като Му препоръчваха пътя, който да следва. А Той отговори на укора им, като ги причисли не към себеотрицателните Си ученици, а към света. "Вас светът не може да мрази - каза Той, - а Мене мрази, защото Аз заявявам за него, че делата му са нечестиви." Светът не мрази тези, които си приличат с него, а ги обича като свои.

За Христос светът не бе място за спокоен живот и себеиздигане. Той не търсеше удобния момент, за да получи неговата власт и слава. Светът нямаше такава награда за Него. Той бе мястото, където Отец Му Го бе изпратил. Христос бе отдаден за живота на света, за да проведе великия изкупителен

план. Изпълняваше предназначението Си за падналото човечество. Но не трябваше да е дързък, да се втурва в опасност или да предизвиква кризи, преди да е дошло времето за тях. Всяко събитие в работата Му идваше на определения час. Трябваше да изчаква търпеливо. Знаеше, че светът ще Го намрази. Знаеше, че делото Му ще завърши със смърт, но не се излагаше преждевременно на нея, защото не бе такава волята на Неговия Отец.

Мълвата за Христовите чудеса се пръсна от Ерусалим навсякъде, където живееха евреи. Макар че в продължение на много месеци Той отсъстваше от празниците, интересът към Него не намаляваше. По случай празника Шатроразпъване много хора дойдоха от различни краища на света с надеждата, че ще Го видят. В първите дни на празника много питаха за Него. Фарисеите и управниците също Го очакваха да дойде, за да Му отправят обвинения. Те нетърпеливо питаха: "Къде е Той?" Но никой не знаеше. Мисълта за Него заемаше първо място в умовете на всички. От страх пред свещениците и управниците никой не смееше да Го признае за Месия и навсякъде за Него се говореше тихо, но сериозно. Мнозина Го защищаваха като изпратен от Бога, докато други Го обвиняваха като измамник на народа.

Междувременно Исус бе пристигнал незабелязано в Ерусалим. Той тръгна по един неоживен път, за да избегне потоците от народ към града. Ако се бе присъединил към някой от керваните, тръгнали на празника, още при влизането в града щеше да привлече вниманието и отношението на народа би предизвикало властите срещу Него. По тази причина Той предпочете да пътува сам.

Посред празника, когато възбудата на хората бе достатъчно висока, Христос влезе в храмовия двор в присъствието на множестсвото. Тъй като не бе посетил празника, се твърдеше, че се боял от властта на свещениците и управниците. Затова, като Го видяха, се удивиха. Всеки глас се смълча. Всички се чудеха на достойното Му и смело държание пред лицето на силните врагове, които жадуваха за Неговия живот.

Застанал така, център на вниманието на голямото множество, Исус заговори както никой друг досега. Думите Му показваха, че познава законите и наредбите на Израил, жертвената служба и ученията на пророците много по-добре, отколкото свещениците и равините. Той разби преградите на формализма и преданията. Събитията на бъдещия живот бяха открити пред Него. Като човек, Който вижда невидимото, Той говори с авторитет за земното и за небесното, за човешкото и за божественото. Думите Му бяха ясни и убедителни. И тук, както в Капернаум, слушателите се учудваха на поученията Му, "защото Неговото слово беше с власт" (Лука 4:32). По различен начин предупреди слушателите Си за нещастието, което щеше да сполети всички, отхвърлили благословенията, които е дошъл да им даде. Посочил им най-различни доказателства, че е дошъл от Бога, бе направил всичко възможно да ги доведе до покаяние. Исус не искаше да бъде отхвърлен и убит от Своя народ, стига да можеше да го спаси от провинението в такъв грях.

Всички се учудваха на познанията Му върху закона и пророчествата. "Как Тоя знае книга, когато не се е учил?" - питаха се те помежду си. Човек, не посещавал равинските училища, не го смятаха подготвен за религиозен учител.

А Исус и Йоан Кръстител бяха смятани за невежи, понеже нямаха това образование. Слушателите им се учудваха на познанията върху Свещените писания, след като не бяха учили. Наистина не се бяха учили при хора, но техният Учител бе небесният Бог и от Него бяха получили своята дълбока мъдрост.

Докато Исус говореше в храма, народът Го слушаше като изумен. Тези, които бяха най-буйно настроени против Него, сега се чувстваха безпомощни да Му сторят зло. За известно време всички други интереси бяха забравени.

Така Исус поучаваше народа ден след ден до последния "велик ден на празника". Утрото на този ден завари хората уморени от дългото празнуване. Внезапно Исус заговори с глас, който проехтя из храмовите дворове:

"Ако е някой жаден, нека дойде при Мене и да пие. Ако някой вярва в Мене, реки от жива вода ще потекат от утробата му, както рече Писанието." Поради състоянието на народа по това време, призивът се оказа твърде убедителен. С дни наред всички бяха погълнати от блясъка и великолепието на празника. Очите им бяха заслепени от разните светлини и цветове и ушите им - наситени от най-богата музика. Но в цялата тази поредица от церемонии нямаше нищо, което да задоволи нуждите на духа, да уталожи душевната жажда за непреходното. Исус ги покани да дойдат и да пият от извора на живота, от онова, което ще стане в тях воден източник, готов да потече за вечен живот.

Същата онази сутрин свещеникът бе извършил обряда, възпоменаващ удрянето на скалата в пустинята. Скалата символизираше Този, Който чрез смъртта Си щеше да стане извор на живи спасителни реки за всички жадни. Христовите думи бяха водата на живота. В присъствието на събраното множество Исус застана, за да бъде ударен (Изх. 17:6) и да потече жива вода за света. С поразяването на Христос Сатана се надяваше да погуби Княза на живота, но от ударената скала потече жива вода. Докато Исус говореше така, сърцата на слушателите се изпълниха със странно благоговение и повечето бяха готови да извикат като самарянката: "- Дай ми от тази вода, за да не ожаднявам вече!"

Исус познаваше нуждите на душата. Блясък, богатство, слава не задоволяват сърцето. "Ако е някой жаден, нека дойде при Мене и да пие!" Богатите, бедните, високопоставените, нискостоящите - всички са еднакво добре дошли. Той обещава да облекчи обременения ум, да утеши скърбящите и да обнадежди обезсърчените. Много от слушателите на Исус тъгуваха за несбъднати надежди, много таяха скръб, много се мъчеха да задоволят неспокойните си копнежи с нещата от този свят и с човешки похвали. Но дори когато придобиваха всичко това, намираха, че са се трудили само за да придобият пропукана щерна, от която не могат да уталожат жаждата си. Сред блясъка на веселия празник оставаха незадоволени и тъжни. Внезапният призив: "Ако е някой жаден", ги стресна и ги изтръгна от печалните им мисли. Докато слушаха последвалите думи, в сърцата им се запали нова надежда. Светият Дух им изясни представения им символ и те видяха в него предложението да приемат безценния дар на спасението.

Христовият призив към жадната душа се носи все още по света. За нашите сърца той прозвучава с още по-голяма сила, отколкото за онези, които го чуха в храма в последния ден на празника. Изворът е отворен за всички. На уморени и изтощени се предлага освежителното питие на вечния живот. Исус все още вика: "Ако е някой жаден, да дойде при Мене и да пие!" "И който е жаден, нека да дойде, и който иска, нека вземе даром от водата на живота." "А който пие от водата, която Аз ще му дам, няма да ожаднее до века; но водата, която ще му дам, ще стане в него извор на вода, която извира за вечен живот" (Откр. 22:17; Йоан 4:14).

50. Сред примки

Тази глава е основана на Йоан 7:16-36,40-53, 8:1-11.

В Ерусалим по време на празника Исус бе непрекъснато обкръжен от шпиони. Ден след ден се съставяха нови планове, за да бъде смълчан. Свещениците и управниците дебнеха да Го хванат в клопка. Възнамеряваха да Го възпрат чрез насилие. Но това не бе всичко. Те искаха да унижат Този галилейски равин пред народа.

В първия ден от присъствието Му на празника управниците отидоха при Него с въпрос кой Му е дал власт да поучава. Те желаеха да отклонят вниманието от Исус, питайки Го за правото Му да поучава, с цел да издигнат собствения си авторитет.

"Моето учение не е Мое - каза Исус, - а на Онзи, Който Ме е пратил. Ако иска някой да върши Неговата воля, ще познае дали учението е от Бога, или Аз от Себе Си говоря" (Йоан 7:16,17). На въпроса на тези дребнави хора Исус не отговори с дребнавост, но разкри истината, жизненоважна за спасението на душата. "Схващането и прилагането на истината, каза Той, зависят не толкова от ума, колкото от сърцето." Истината трябва да бъде приета в душата, тя изисква участие на волята. Ако истината можеше да бъде подчинена само на разума, гордостта нямаше да бъде пречка за приемането й. Но тя трябва да бъде приета чрез делото на благодатта в сърцето. А нейното приемане зависи от отказването от всеки грях, разкриван от Божия Дух. Предимството на човека да познае истината, колкото и голямо да е то, няма да бъде никакво благословение за него, ако сърцето не се разтвори, за да я приеме и не отхвърли съзнателно всеки навик, противоположен на принципите -. На тези, които така се предават на Бога с искрено желание да научат и изпълняват волята Му, истината се разкрива като сила Божия за спасение. Такъв човек ще може да различи кой говори от Бога и кой говори просто от себе си. Фарисеите не бяха поставили волята си на Божия страна. Те не се стараеха да узнаят истината, а да намерят извинение, за да я избягнат. Христос показа, че това бе причината за неразбиране на учението Му.

Сега Той даде мярката, чрез която можеше да се прецени кой е истински учител и кой измамник. "Който говори от себе си, търси своята си слава: а който търси славата на Онзи, Който Го е пратил, Той е истински и в Него няма

неправда" (Йоан 7:18). Който търси собствената си слава, говори единствено от свое име. Духът на себевъздигането сам издава произхода си. Но Христос търсеше славата Божия. Той говореше Божиите думи. Това бе доказателство за Неговия авторитет като проповедник на истината.

Исус даде на равините знак за своята Божественост, като им показа, че чете в сърцата им. Още от лекуването във Витесда те заговорничеха да Го убият. Така сами нарушаваха закона, който претендираха, че защитават. "Не даде ли ви Мойсей закона? - каза Той. - Но пак никой от вас не изпълнява закона. Защо искате да Ме убиете?"

Като внезапна светкавица тези думи откриха на равините огромната пропаст, в която се готвеха да се хвърлят. За миг ги обхвана ужас. Разбраха, че се бяха опълчили срещу Всемогъщия. Но това не ги възпря. За да задържат влиянието си върху народа, убийственият им замисъл трябваше да бъде прикрит. Избягвайки въпроса на Исус, те възкликнаха: "Бяс имаш. Кой иска да те убие?" Намекнаха, че чудните дела на Исус бяха извършени чрез зъл дух.

Исус не обърна внимание на намека. Продължи да разкрива, че лекуването при Витесда бе в хармония със съботния закон и че бе оправдано от тълкуването на закона, което самите евреи даваха. Той каза: "Мойсей ви даде обрязването-; и в събота обрязвате човека." Според закона всяко дете трябваше да бъде обрязано на осмия ден. Ако този период завършваше в събота, ритуалът трябваше да се извърши тогава. Колко повече бе в хармония с духа на закона да се излекува човек в съботен ден. И Той ги предупреди: "Не съдете по изглед, но съдете справедливо."

Управниците замлъкнаха. И мнозина от народа възкликнаха: "Не е ли Този Човекът, Когото искат да убият? Ето, Той явно говори и нищо не Му казват. Да не би първенците положително да знаят, че Този е Христос?"

Мнозина от Христовите слушатели, които живееха в Ерусалим и знаеха за заговора на управниците срещу Христос, се почувстваха привлечени към Него с неудържима сила. Завладя ги убеждението, че това е Божият Син. Но Сатана бе готов да внуши съмнение, пътят за което бе приготвен от собствените им погрешни представи за Месия и за Неговото идване. Обикновено се вярваше, че Христос щеше да се роди във Витлеем. Но след известно време трябвало да изчезне. А при второто Му появяване никой нямало да знае откъде ще дойде. Не бяха малко и онези, които смятаха, че Месия няма да има естествена връзка с човешкия род. И тъй като представата на народа за славата на Месия не отговаряше на истината за личността на Исус, много хора не се вслушаха в това внушение. "Обаче Този знаем откъде е; а когато дойде Христос, никой няма да знае откъде е."

Докато се люшкаха така между съмнение и вяра, Исус разбра мислите им и им отговори: "И Мене познавате, и откъде съм знаете; и Аз от само Себе Си не съм дошъл, но истинен е Този, Който Ме е пратил, Когото вие не познавате." Те твърдяха, че имат познание за произхода на Христос, но всъщност бяха крайно невежи в това отношение. Ако бяха живели в съгласие с Божията воля, щяха да познаят Сина Му, когато се представи пред тях.

Слушателите не можеха да не разберат думите на Христос. А те явно бяха повторение на твърдението пред Синедриона преди няколко месеца,

когато заяви, че е Божи Син. Тъй като управниците тогава се опитваха да предизвикат смъртта Му, сега търсеха да Го хванат. Но бяха възпрени от невидима сила, която парализира яростта им, като им каза: "Дотук! Повече не!"

Мнозина от народа вярваха в Исус. Те казваха: "Когато дойде Христос, нима ще извърши повече знамения от тия, които Този е извършил?" Водачите на фарисеите, следящи с нетърпение развитието на събитията, доловиха симпатията на множеството. Те побързаха да отидат при главните свещеници и изложиха плановете си за Неговото арестуване. Уговориха се обаче да Го хванат, когато е сам, защото не смееха да Го заловят в присъствието на народа. Исус отново показа, че чете намеренията им. "Още малко време съм с вас - каза Той - и тогава ще отида при Онзи, Който Ме е пратил. Ще Ме търсите и няма да Ме намерите; и където съм Аз, вие не можете да дойдете!" Скоро Той щеше да намери безопасност извън тяхното презрение и омраза. Щеше да възлезе при Отец, да бъде отново обожаван от ангелите; там убийците Му нямаше да дойдат никога.

Подсмихвайки се, равините казаха: "Къде ще отиде Тоя, та няма да можем да Го намерим? Да не би да отиде при разпръснатите между гърците и да поучава гърците?" Едва ли тези дребнави хора си представяха, че с подигравателните си думи описваха мисията на Христос! Цял ден Той бе простирал ръцете Си към непослушни и отричащи хора, намерен бе от ония, които не Го търсеха; изявен бе сред хора, които не призоваваха името Му (Римл. 10:20,21).

Много от убедените, че Исус бе Божи Син, бяха заблудени от фалшивите твърдения на свещеници и равини. Тези учители бяха повтаряли с най-голям ефект пророчествата, че Месия "ще царува на Сионския хълм и в Ерусалим, и пред старейшините Си със слава", че "Той ще владее от море до море и от Ефрат до краищата на земята" (Исая 24:23; Пс. 72:8). Те направиха презрителни сравнения между изобразената тук слава и скромния вид на Исус. Пророческите думи бяха изопачени така, че да бъдат разбрани погрешно. Ако хората бяха изследвали искрено словото за себе си, нямаше да се заблудят. Шестдесет и първата глава от Исая свидетелства, че Христос ще върши точно делата, които извърши. Глава петдесет и трета разкрива отхвърлянето на Исус и страданията Му в света. А глава петдесет и девета описва характера на свещениците и равините.

Бог не принуждава хората да се откажат от своето неверие. Пред тях са светлината и тъмнината, истината и заблудата. Те трябва сами да решат кое да приемат. Човешкият ум е надарен със способност да отделя правото от погрешното. Бог е планирал човек да не се ръководи от моментни впечатления, а от тежестта на доказателствата, като внимателно сравнява Писанията текст с текст. Ако евреите, макар и водени от предразсъдъците си, бяха сравнили писаното пророчество с фактите, характеризиращи живота на Исус, щяха да вникнат в прекрасната хармония между пророчествата и изпълнението им в живота и службата на скромния Галилеянин.

И днес мнозина се мамят като евреите. Религиозните учители четат Библията в светлината на своите собствени разбирания и традиции. И хората

не изследват Писанията за себе си, нито съдят сами кое е истина. Те разчитат на съжденията на учителите си и поверяват душите си на ръководството им. Проповядването и поучаването на Неговото Слово е едно от средствата, които Бог е определил за разпространяване на светлината. Но ние трябва да изпитваме всяко човешко учение чрез Писанието. Ако някой с молитва изучава Библията, желаейки да знае истината, за да - се подчинява, той ще получи Божествено просветление. Ще разбере Писанието. "Ако иска някой да върши Неговата воля, ще познае дали учението е от Бога- " (Йоан 7:17).

В последния ден на празника служителите, изпратени от свещениците и управниците да арестуват Исус, се върнаха без Него. Те бяха запитани ядовито: "Защо Го не доведохте?" Със сияещи лица отговориха: "Никога човек не е говорил така, както Тоя Човек."

Колкото и да бяха закоравели сърцата им, те омекнаха от Исусовите думи. Докато говореше в храмовия двор, се заслушаха, за да чуят нещо, което да използват срещу Него. Но слушайки, забравиха за задачата, с която бяха изпратени там. Останаха потресени. Христос им се разкри. Видяха онова, което свещениците и управниците не искаха да видят - човешкото естество, потопено в Божественост. Върнаха се така изпълнени с тази мисъл, така впечатлени от думите Му, че на въпроса: "Защо Го не доведохте?" можаха само да отговорят: "Никога човек не е говорил така, както Тоя Човек."

И свещениците, и управниците бяха получили същото убеждение още първия път, когато влязоха в присъствието на Христос. Сърцата им бяха дълбоко развълнувани и засегнати от мисълта: "Никога човек не е говорил така, както Тоя Човек." Но те задушиха убеждението от Светия Дух. И сега, разярени, че дори и служителите на закона бяха повлияни от омразния им Галилеянин, извикаха: "И вие ли сте заблудени? Повярвал ли е в Него някой от първенците или от фарисеите? Но това простолюдие, което не знае закона, проклето е."

Тези, към които се отправя вестта на истината, рядко питат: "Вярно ли е това?", а по-скоро: "Кой го защитава?" И множествата я оценяват според броя на приемащите я. И днес се задава въпросът: "Дали някои от учените и религиозните водачи са повярвали това?" Днес хората не са по-склонни към истинска набожност, отколкото са били по времето на Христос. Те също така настойчиво се стремят към земни блага, пренебрегвайки вечните съкровища. Затова не е аргумент срещу истината фактът, че действително не са много готовите да я приемат, или че тя не е приета от великите светски мъже, или дори от религиозните водачи.

Свещениците и управниците продължиха да кроят планове за арестуването на Исус. Твърдеше се, че ако Той бъде оставен на свобода, ще отвлече народа от установените водачи и единственият безопасен начин бе да бъде смълчан незабавно. В разгара на обсъждането те бяха внезапно изпитани. Никодим попита: "Нашият закон осъжда ли човек, ако първо не го изслуша и не разбере що върши?" В залата настъпи тишина. Думите на Никодим стигнаха до съвестта на всеки присъстващ. Не можеха да осъдят човека, без да го изслушат. Но не само поради тази причина млъкнаха надменните управници, впили погледите си в този, който се бе осмелил да говори в полза

на справедливостта. Те бяха озадачени и огорчени, че един от тях е бил така дълбоко впечатлен от Исусовия характер, че говори в Негова защита. Идвайки на себе си след изненадата, се обърнаха към Никодим с остър сарказъм: "Да не си и ти от Галилея? Изследвай и виж, че от Галилея пророк не се издига."

Но в резултат от протеста разискванията на съвета прекъснаха. Управниците не можаха да осъществят намерението си да осъдят Исус, без да Го изслушат. Временно победени, "всеки отиде у дома си. А Исус отиде на Елеонския хълм".

От вълнението и смущението в града, от нетърпеливите тълпи и коварните равини Исус се върна към спокойствието на Елеонския хълм, където можеше да бъде сам с Бога. Но в ранната утрин отиде отново в храма и като се събра народ около Него, започна да поучава.

Скоро бе прекъснат. Група фарисеи се приближи, влачейки обхванатата от ужас жена. С груби гласове, един през друг те я обвиняваха в престъпване на седмата заповед. Като я изтласкаха до Исус, Му казаха с лицемерно уважение: "А Мойсей ни е заповядал в закона да убиваме такива с камъни; Ти, прочее, що казваш за нея?"

Престорената им почит към Него прикриваше дълбоко стаен заговор за погубването Му. Бяха се вкопчили във възможността да Го осъдят. Смятаха, че каквото и да реши, ще намерят причина да Го обвинят. Ако оправдаеше жената, можеше да Го обвинят в презрение към Мойсеевия закон. Ако заявеше, че тя заслужава смърт, можеше да Го обвинят пред римляните като човек, който си присвоява власт, принадлежаща само на тях.

Исус обхвана картината с един поглед - треперещата жертва, покрусена от срам, жестоките лица на уважаваните мъже, лишени от капчица човешка милост. Съвършено чистият Му дух се отврати от тази гледка. Той съзнаваше добре с каква цел бе представен случаят пред Него. Четеше в сърцето и познаваше характера и живота на всеки един от присъстващите. Самите представящи се за пазители на справедливостта бяха въвели жертвата си в грях, за да поставят примка на Исус. Като не даде да се разбере, че е чул въпроса им, Той се наведе и вперил очи надолу, започна да пише по земята.

Нетърпеливи от Неговото бавене и видимо безразличие, обвинителите пристъпиха, настоявайки за отговор. Но като проследиха погледа на Исус, насочен към земята пред Него, изразът на лицата им се промени. Там бяха изписани нечестните тайни на техния живот. Хората, стоящи по-назад, видяха, че настана внезапна промяна и се устремиха напред да видят какво бе това, което те гледаха така сепнато и засрамено.

С цялото си твърдение, че почитат закона, тези равини, обвинявайки жената, бяха пренебрегнали неговите предписания. Задължение на съпруга бе да предприеме действие срещу жената и виновните участници трябваше да бъдат наказани еднакво. Действието на обвинителите бе напълно несъобразено със закона. Исус ги срещна на тяхна почва. Законът сочеше, че при наказанието убиване с камъни свидетелите на случая трябваше първи да хвърлят камък. Изправяйки се, Исус спря погледа си върху старейшините заговорници и каза: "Който от вас е безгрешен, нека пръв хвърли камък на нея." И пак се наведе и продължи да пише по земята.

Той не отхвърли закона, даден чрез Мойсей, нито накърни авторитета на Рим. Обвинителите бяха победени. Сега тяхната дреха на presторена святост се смъкна и те стояха виновни и осъдени в присъствието на безкрайната Чистота. Трепереха да не би пред множеството да се открие скритото нечестие в живота им. Един след друг с наведени глави се отдръпнаха, оставяйки жертвата си до милостивия Спасител.

Исус се изправи, погледна жената и каза: "Жено, къде са тези, които те обвиняваха? Никой ли не те осъди? И тя отговори: Никой, Господи. Исус рече: Нито Аз те осъждам; иди си, отсега не съгрешавай вече."

Жената бе застанала пред Исус, завладяна от страх. Думите Му: "Който от вас няма грях, нека пръв хвърли камък", - бяха прозвучали като смъртна присъда. Тя не смееше да вдигне поглед към лицето на Спасителя и мълчаливо очакваше своята участ. С удивление видя обвинителите си да се отдалечават безмълвни и объркани. Тогава в ушите - звъннаха думи на надежда: "Нито Аз те осъждам; иди си, отсега не съгрешавай вече." Сърцето - се стопи и тя се хвърли в нозете на Исус, хълцайки от благодарност, като признаваше с горчиви сълзи греховете си.

За нея това бе началото на един нов живот, живот на чистота и мир, посветен в служба на Бога. Като вдигна тази паднала душа, Исус направи по-голямо чудо от лекуване и на най-тежката физическа болест. Той излекува духовната - болест, която води към вечна смърт. Каещата се жена стана една от най-ревностните Му почитатели. Със саможертвена любов и преданост тя се отплати за опрощаващата Му милост.

С прощението и куража, който - даде за един по-добър живот, характерът на Исус изгря в красотата на съвършената правда. Без да смекчава греха, нито да омаловажава чувството за вина, Той не се стреми да осъди, а да спаси. Светът можеше да подложи тази грешаща жена само на презрение и присмех. А Исус - каза думи на утеха и надежда. Безгрешният съжалява грешника за слабостта му. Той подава ръка за помощ. Докато лицемерните фарисеи я укориха, Исус - каза: "Иди си, отсега не съгрешавай вече."

Не е Христов последовател този, който се отдръпва от грешните, като ги оставя безпрепятствено да следват пътя на падението си. Хората, бързащи първи да обвинят другите и ревностни да ги предават на справедливостта, често в своя живот са по-виновни от тях. Хората мразят грешника, а обичат греха. Христос мрази греха, но обича грешника. Такъв ще бъде духът на всички, които Го следват. Християнската любов не бърза да порицава, а бърза да долови покаянието, готова е да прощава, да окуражава, да върне скитника в пътеката на светостта и да утвърди стъпките му.

51. *Светлината на живота*

Тази глава е основана на Йоан 8:12-59, 9 гл.

Тогава Исус пак им говори, казвайки: Аз Съм Светлината на света; който Ме следва, няма да ходи в тъмнината, но ще има светлината на живота."

Когато изговори тези думи, Исус беше в двора на храма, пригоден за службите на празника "Шатроразпъване". В центъра на двора се издигаха две големи поставки, подкрепящи огромни светилници. След вечерната служба всички светилници се запалваха, осветявайки цял Ерусалим. Церемонията напомняше за стълба от светлина, който водеше Израил в пустинята, и се смяташе също, че посочва идването на Месия. Привечер, когато светилниците се запалваха, дворът ставаше сцена на голяма радост. Побелели мъже, свещеници от храма и управници, се събираха за празничните танци под звуците на инструменталната музика и пеенето на левитите.

Чрез осветяването на Ерусалим народът изразяваше своята надежда в идването на Месия, Който ще огрее със светлината Си Израил, но за Исус сцената имаше по-голямо значение. Както блестящите светилници на храма осветяваха всичко наоколо, така и Христос - източникът на духовна светлина - разпръскваше тъмнината на света. И все пак символът бе несъвършен. Голямата светлина, която собствената му ръка бе извисила в небесата, бе по-верен символ за славата на Неговата мисия.

Бе утрин. Слънцето току-що се бе появило зад Елеонския хълм и лъчите му осветяваха златото на храмовите стени, когато Исус посочи към него и рече: "Аз Съм светлината на света."

Дълго след това у слушателите Му отекваха възвишените думи: "В него бе животът и животът бе светлина на човеците. И светлината свети в тъмнината, а тъмнината я не схвана." "Истинската светлина, която осветяваше всеки човек, идваше на света" (Йоан 1:4,5,9). И дълго, след като Исус се бе възнесъл на небето, Петър също, пишейки озарен от Божия Дух, си спомни символа, който Христос бе използвал: "И така, пророческото слово повече се потвърждава за нас и вие добре правите, че внимавате на него като на светило, което свети в тъмно място, догдето се зазори и зорницата изгрее в сърцата ви" (2Петрово 1:19).

Когато Бог се е изявявал на Своя народ, светлината е била винаги символ на Неговото присъствие. Чрез творческото слово в началото светлината изгря от тъмнината; светлина обгръщаше облачния стълб през деня и огнения стълб нощем, водейки огромните израилеви армии; светлина блестеше с неописуемо величие около Господ на планината Синай; светлина обгръщаше омилостивилището в скинията; тя изпълни Соломоновия храм при неговото освещаване; светлина изгря над Витлеемския хълм, когато ангелите донесоха вестта за изкуплението на бдящите овчари.

Бог е светлина и с думите "Аз съм светлината на света" Христос заяви Своето единосъщие с Бога и връзката Си с цялото човешко семейство. Той бе Този, Който в началото бе направил "светлината да изгрее от тъмнината"

(2Кор. 4:6). Той е светлината на слънцето, луната и звездите. Той бе духовната светлина, която в символ и пророчество осветяваше Израил. Но светлината не бе дадена само на еврейската нация. Както слънчевите лъчи проникват до най-отдалечените краища на земята, така блестяха лъчите на слънцето на правдата, осветявайки всяка душа.

"Истинската светлина, която осветява всеки човек, идеше на света." Светът е имал своите велики учители, хора с гигантски интелект и с необикновени изследователски възможности, хора, чиито думи са стимулирали мисленето и са разкривали обширни области на знанието. И тези хора са били почитани като водачи и добротворци на своя народ. Но има Един, Който стои по-високо от тях. "А на ония, които Го приеха, даде право да станат Божии чада." "Никой, кога да е, не е видял Бога. Единородният Син, Който е в лоното на Отца, Той Го изяви" (Йоан 1:12,18). Ние можем да проследим в историята пътя на големите учители на света, доколкото това е засвидетелствано в човешките предания, но Светлината беше преди тях; както Луната и звездите в Слънчевата система греят с отразена от Слънцето светлина, така, доколкото са истинни техните учения, големите мислители на света отразяват лъчите от Слънцето на правдата. Всяка скъпоценна истина, всеки проблясък на разум произлиза от Светлината на света. В тези дни ние слушаме много за "по-висше образование". Истинското "по-висше образование" е даденото от Него, "в Когото са скрити всички съкровища на мъдростта и знанието". "В Него бе животът. Животът бе светлина на човеците" (Кол. 2:3; Йоан 1:4). "Който Ме следва - каза Исус, - няма да ходи в тъмнината, но ще има светлината на живота."

С думите "Аз съм светлината на света" Исус обяви Себе Си за Месия. Възрастният Симеон в храма, където Христос сега проповядваше, Го бе нарекъл "светлина да просвещава народите и слава на Твоите люде Израил" (Лука 2:32). С тези думи той прилагаше за Себе Си пророчество, познато на целия Израил. Чрез пророк Исая Светият Дух бе заявил: "Това е истинската светлина. Малко нещо е да Ми бъдеш служител, за да възстановиш племената на Якова и за да възвърнеш опазените на Израиля. Ще Те дам още за светлина на народите, за да бъдеш Мое спасение до краищата на земята" (Исая 49:6). Обикновено се смяташе, че това пророчество говори за Месия. И когато Исус каза: "Аз съм светлината на света", в тези думи хората не можеха да не познаят, че Той е Обещаният.

Това твърдение изглеждаше на фарисеите и управниците като нахално присвояване. Един човек като тях да претендира за такова нещо - това те не можеха да понесат. Стараейки се да отхвърлят думите му, Го попитаха: "Кой си ти?" Готови бяха да Го принудят да заяви, че Той е Христос. Външността и делото Му бяха така различни от очакванията на народа, че на коварните Му врагове бе необходимо само пряко да заяви, че Той е Месия, за да Го премахнат като самозванец.

Но на въпроса им "Ти кой си?" Исус отговори: "Преди всичко Аз Съм именно това, което ви казвам" (Йоан 8:25). Разкритото чрез думите Му бе разкрито и чрез Неговия характер. Той бе въплъщение на истините, които проповядваше. "Нищо не върша от Себе Си - продължи, - но както Ме е

научил Моят Отец, така говоря. И Този, Който Ме е изпратил, с Мене е; не Ме е оставил сам, Аз върша всякога онова, което е Нему угодно." Не се опита да доказва Своето твърдение, че е Месия, а разкри единството си с Бога. Ако умовете им бяха готови да приемат Божията любов, те щяха да приемат и Исус.

Мнозина от слушателите Му бяха привлечени чрез вяра. На тях Той рече: "Ако пребъдвате в Моето учение, наистина сте Мои ученици; и ще познаете истината и истината ще ви направи свободни."

Тези думи раздразниха фарисеите. Те забравиха продължителното подчинение на народа под чуждо робство и ядосано възкликнаха: "Ние сме Авраамово потомство и никога никому не сме били слуги; как казваш Ти: "Ще станете свободни"?" Исус се вгледа в тези хора, роби на омразата, които таяха отмъщение в сърцата си, и тъжно отговори: "Истина, истина ви казвам, всеки, който върши грях, слуга е на греха." Те бяха под най-тежкото робство - ръководени от духа на злото.

Всеки, който отказва да се предаде на Бога, е под властта на друга сила. Той не принадлежи на себе си. Може да говори за свобода, но е в най-жалко робство. Не му се позволява да види красотата на истината, тъй като умът му се контролира от Сатана. Докато се ласкае, че следва решенията на собствения си разум, изпълнява волята на княза на мрака. Христос дойде да разкъса робските вериги на душата. "Ако Синът прочее ви освободи, ще бъдете наистина свободни." "Защото законът на животворящия Дух ме освободи в Христа Исуса от закона на греха и на смъртта" (Рим. 8:2).

В делото на изкуплението няма принуда. Никаква външна сила не се използва. Под влиянието на Божия Дух човек е свободен да избере на кого да служи. В промяната, която става, когато душата се предава на Христос, има най-висше чувство на свобода. Отстраняването на греха е дело на самата душа. Наистина ние нямаме сила сами да се освободим от властта на Сатана, но когато желаем да бъдем освободени от греха и в голямата си нужда призоваваме за помощ сила, която е извън нас и над нас, силите на душата се подкрепят от Божествената енергия на Светия Дух и се подчиняват на нареждането на волята в изпълнението на Божията воля.

Единственото условие, при което свободата на човека е възможна, е той да се уеднакви с Христос. "Истината ще ви направи свободни", а истината е Христос. Грехът може да победи само ако отслаби ума и унищожи свободата на душата. Подчинението на Бога означава възстановяване на човешкото "аз" - на истинската слава и достойнство на човека. Божественият закон, на който се подчиняваме, е "закон на свободата" (Яков 2:12).

Фарисеите се бяха обявили за деца на Авраам. Исус им каза, че това твърдение можеше да бъде вярно само ако вършеха делата Авраамови. Истинските негови чада биха живели, както той живя - живот на послушание към Бога. Те не биха се опитвали да убият Този, Който говори истината, дадена Му от Бога. Със заговора си срещу Христос, равините не вършеха делата Авраамови. Само обикновеният произход нямаше никаква стойност. Без духовна връзка с Него, която би се проявила в притежаването на същия Дух и вършенето на същите дела, те не бяха негови деца.

Този принцип има еднаква стойност с въпроса, който отдавна вълнува християнския свят - въпроса за апостолската приемственост. Произходът от Авраам се доказваше не по име и по родословие, но чрез подобие на характера. Така и апостолската приемственост не почива върху предаването на църковен авторитет, а върху духовната връзка. Живот, движен от духа на апостолите, от вярата и учението на истината, която те проповядваха - това е истинско доказателство за апостолска приемственост.

Исус отрече, че евреите са деца на Авраам. Той каза: "Вие вършите делата на баща си." Отговориха Му подигравателно: "Ние не сме родени от блудство; един Отец имаме, Бог." Тези думи намекваха за обстоятелствата на Неговото рождение и бяха предназначени да бъдат хвърлени срещу Христос в присъствието на тези, които започваха да Му вярват. Исус не обърна внимание на долния намек, а каза: "Ако беше Бог вашия Отец, то вие щяхте да Ме любите, защото Аз от Бога съм излязъл и дошъл."

Техните дела свидетелстваха за връзката им с онзи, който бе лъжец и убиец. "Вие сте от баща дявола - каза Исус - и желаете да вършите похотите на баща си. Той беше открай човекоубиец и не устоя в истината, защото в него няма истина- А понеже Аз говоря истината, вие не Ме вярвате" (8:44,45 Йоан 8:44,45). Фактът, че Исус говореше истината, и то със сигурност, бе причината Той да не бъде приет от еврейските водачи. Истината дразнеше тези себелюбиви хора. Тя изложи фалша на заблудата. Осъди тяхното учение и живот и затова не бе приета. По-скоро биха затворили очите си пред нея, отколкото да се смирят и да признаят, че са в заблуда. Не обичаха истината, не я желаеха дори и само заради това, че бе истина.

"Кой от вас Ме обвинява в грях? Но ако говоря истина, защо не Ме вярвате?" Три години ден след ден неприятелите на Христос Го преследваха, като искаха да намерят някакво петно в характера Му. Сатана и цялата армия на злото се опитваха да Го победят, но не откриха в Него нищо, от което да се възползват. Дори и дяволите бяха принудени да признаят "Ти си Светият Божий" (Марко 1:24). Исус живееше закона пред погледа на Небето, пред очите на непадналите светове и пред очите на грешните човеци. Пред ангели, хора и демони Той бе изговорил без злоба думи, които от устата на който и да е друг биха прозвучали като богохулство: "Аз винаги върша нещата, които са Му угодни".

Фактът, че евреите не искаха да приемат Христос, макар и да не можаха да намерят в Него грях, доказва, че нямаха връзка с Бога. Те не разпознаха Неговия глас във вестта на Сина Му, смятаха да подложат Христос на съд, но отхвърляйки Го, произнесоха присъда над самите себе си. "Който е от Бога - каза Исус, - той слуша Божиите думи; вие затова не слушате, защото не сте от Бога."

Този урок е валиден за всички времена. Хората, които обичат да се хващат за незначителни неща, да критикуват, като се опитват да подложат на съмнение Божието слово, смятат, че по този начин доказват своята независимост на мисълта и остроумието си. Такъв човек си представя, че е седнал да съди Библията, а всъщност съди сам себе си. Той дава да се разбере, че е неспособен да схваща истините, които произхождат от Небето, истини,

които стигат до вечността. Неговият дух не благоговее пред величието на Божията правда. Той се занимава със съчици и сламки и с това издава ограничеността и земното си естество, сърце, което бързо губи способността си да цени Бога. Човек, чието сърце е отговорило на Божественото докосване, ще се стреми към нещата, които биха увеличили неговото знание за Бога и биха усъвършенствали и издигнали характера му. Както цветето се обръща към слънцето, което с блестящите си лъчи го оцветява с багрите на красотата, така и душата се обръща към Слънцето на правдата, та небесната светлина да може да украси характера с благодатта на Христовия характер.

Исус продължи да изтъква големия контраст между положението на евреите и на Авраам. "Баща ви Авраам се възхищаваше, че щеше да види Моя ден; и видя го и се зарадва."

Авраам силно желаеше да види обещания Спасител. Преди смъртта си той се помоли с най-искрена молитва да види Месия. И видя Христос. Бе му дадена свръхестествена светлина и той призна Божествения Му характер. Видя Неговия ден и се зарадва. Бе Му дадено да схване Божествената Жертва за греха. Жертвата бе илюстрирана в собствения му живот. Бе му дадена заповед: "Вземи сега единствения си син, когото любиш, сина си Исаака- и принеси го- във всеизгаряне" (Бит. 22:2). Авраам сложи обещания син върху жертвения олтар, сина, в когото бяха съсредоточени всичките му надежди. Както чакаше пред олтара с издигнат нож, за да се подчини на Бога, чу глас от небето, който казваше: "Да не вдигнеш ръката си върху момчето, нито да му сториш нещо, защото сега зная, че ти се боиш от Бога, понеже не пожали за Мене и сина си, единствения си син" (Бит. 22:12). Това ужасно изпитание бе наложено на Авраам, за да може да види деня на Христос и да осъзнае великата любов на Бога към света, толкова велика, че за да го спаси от деградацията, Той предаде единородния Си Син на най-позорна смърт.

Авраам научи от Бога най-величествения урок, даван някога на смъртен човек. Молитвата му да види Христос преди да умре получи отговор. Видя Христос, видя всичко, което смъртен човек може да види и да преживее. Можа да разбере даденото му видение за Христос, като се предаде напълно на Бога. Показано му бе, че чрез жертвата на Своя единороден Син, за да спаси грешниците от вечна гибел, Бог извършваше по-велика и по-чудна жертва от тази, която човек може да направи.

Авраамовата опитност отговори на въпроса: "С какво да дойда пред Господа и се поклоня пред всевишния Бог? Да дойда ли пред Него с всеизгаряния, с едногодишни телци? Ще благоволи ли Господ в хиляди овни или в десетки хиляди реки от масло? Да дам ли първородния си за престъплението си, плода на утробата си за греха на душата си?" (Михей 6:6,7). В думите на Авраам: "Синко, Бог ще си промисли агнето за всеизгаряне" (Бит. 22:8) и в Божията промисъл за жертвата вместо Исаак бе разкрито, че човек не може да изгуби себе си. Езическата жертвена система беше напълно неприемлива за Бога. Никой баща не биваше да принесе своя син или дъщеря в жертва за грях. Само Божият Син можеше да понесе вината на света.

Чрез личното страдание Авраам можа да види жертвената мисия на Спасителя. Но израилтяните не искаха да разберат това, което бе така

неприемливо за гордите им сърца. Христовите слушатели не доловиха дълбокото значение на думите Му за Авраам. Фарисеите видяха в тях само нова почва за дребнави спорове. Те отговориха рязко и презрително, сякаш искаха да докажат, че Исус е полудял: "Петдесет години още нямаш и Авраама ли си видял?"

С тържествено достойнство Исус отговори: "Истина, истина ви казвам, преди да се е родил Авраам, Аз Съм."

Тишина обгърна голямото множество. Божието име, дадено на Мойсей, за да изрази идеята за вечното Му присъствие, този галилейски равин твърдеше, че е Негово собствено. Бе обявил, че е Вечният, Този, Който бе обещан на Израил, "чийто произход е отначало, от вечността" (Михей 5:2).

Свещениците и равините отново викнаха против Исус, наричайки Го богохулник. Неговото твърдение, че е едно с Бога, ги бе подтикнало преди време да отнемат живота Му и няколко месеца по-късно заявиха ясно: "Не за добро дело искаме да Те убием с камъни, а за богохулство и защото Ти, бидейки човек, правиш Себе Си Бог" (Йоан 10:33). Затова, че Той беше и заяви, че е Божи Син, бяха склонни да Го погубят. Сега мнозина от хората, заставайки на страната на свещениците и равините, започнаха да хвърлят камъни по Него. "Но Исус се скри и излезе от храма, минавайки сред тях, и си замина."

"И светлината свети в тъмнината, а тъмнината я не схвана" (Йоан 1:5).

"И като си заминаваше, видя един сляпороден човек. И учениците Му Го попитаха, казвайки: Учителю, поради чий грях - негов ли или на родителите му - той се е родил сляп? Исус отговори: Нито поради негов грях, нито на родителите му, но за да се явят в него Божиите дела- Като рече това, плю на земята, направи кал с плюнката и намаза с калта очите му; и рече му: Иди, измий се в къпалнята Силоам (което значи Пратен). И тъй, той отиде, уми се и дойде прогледал."

Обикновено евреите вярваха, че грехът се наказва в този живот. На всяка беда се гледаше като наказание за някакво престъпление, извършено дори от самия страдалец или от неговите родители. Истина е, че всички страдания са резултат от престъпването на Божия закон, но тази истина бе изопачена. Сатана - авторът на греха и на всичките му резултати - бе довел хората до убеждението, че болестта и смъртта произхождат от Бога като наказание, отсъдено на изкушаваните заради греха им. Затова човекът, изпаднал в беда или в нещастие, поемаше и допълнителното бреме да бъде смятан за голям грешник.

Така се подготвяше пътят евреите да отхвърлят Христос. Този, Който "понесе печалта ни и със скърбите ни се натовари", бе гледан от евреите като "поразен от Бога и наскърбен" и те криеха лицата си от Него (Исая 53:4,3).

Бог бе дал един урок, с който целеше да предотврати такова разбиране. Историята на Йов бе показала, че страданието е предизвикано от Сатана и се направлява от Бога с милостиви цели, но Израил не разбра урока. Същата заблуда, поради която Бог бе укорил приятелите на Йов, бе повторена от евреите с отхвърлянето на Христос.

Вярата на евреите за връзката между греха и страданието се поддържаше и от учениците на Христос. Докато разсейваше заблудата им,

Исус не обясни причината за страданието на този човек, но им каза какъв ще бъде резултатът от него, защото чрез страданието щяха да се изявят Божиите дела: "Докато Аз Съм в света - каза Той, - Аз Съм светлината на света". Тогава, като намаза очите на слепия, го изпрати да се измие в къпалнята Силоам и зрението на човека се възстанови. Така Исус отговори на въпроса на учениците Си по един практичен начин, както обикновено отговаряше на въпроси, зададени Му от любопитство. Учениците не бяха поканени да обсъждат кой е съгрешил и кой не е, а да разберат силата и милостта на Бога в проглеждането на слепия. Очевидно лекуването не се дължеше на калта, нито на къпалнята, където слепият бе изпратен да се измие, а на Христос.

Фарисеите не можеха да не се учудят на това изцеление, но бяха изпълнени със злоба повече отвсякога, защото чудото бе сторено в съботен ден.

Близките на младия човек и онези, които го познаваха преди като сляп, казаха: "Не е ли този, който седеше и просеше?" Те го гледаха с недоверие, защото сега, когато очите му бяха отворени, изразът на лицето му бе променен и сияещ и той изглеждаше като нов човек. Един на друг си задаваха въпроси.

Някои казаха: "Той е"; други: "Не е, прилича на него." Но този, който бе получил голямото благословение, отговори на въпроса с думите: "Аз съм!" И им разказа за Исус и по какъв начин бе излекуван, а те го попитаха: "Къде е Той?" Човекът каза: "Не зная."

Тогава го изправиха пред съвета на фарисеите. Човекът отново бе попитан как е прогледнал. "И той им рече: Кал тури на очите ми, умих се и гледам." Затова някои от фарисеите казаха: "Този човек не е от Бога, защото не пази съботата." Надяваха се да изкарат Исус грешник и следователно човек, който не може да бъде Месия. Не знаеха, че Този, Който бе излекувал слепия, беше създал съботата и знаеше всички задължения, свързани с нея. Те изглеждаха удивително прилежни в спазването на съботата, а възнамеряваха да убият в същия ден. Но много хора бяха развълнувани дълбоко, като чуха за чудото, и се убедиха, че Този, Който бе отворил очите на слепия, не бе обикновен човек. В отговор на обвинението, че Исус бил грешник, защото не спазвал съботния ден, те казаха: "Как може грешен човек да върши такива знамения?"

Отново равините се обърнаха към слепия: "Ти що казваш за Него, като ти е отворил очите?" И той рече: "Пророк е!" Но евреите не вярваха, че е бил сляп и прогледнал. Извикаха родителите му и ги попитаха: "Тоя ли е вашият син, за когото казвате, че се е родил сляп?"

Самият човек заяви, че е бил сляп и че е прогледнал, но фарисеите предпочетоха по-скоро да отхвърлят доказателствата на собствените си сетива, отколкото да признаят, че грешат. Толкова е силен предразсъдъкът, толкова е изкривена фарисейската праведност.

На фарисеите им оставаше още една надежда и това беше да сплашат родителите на човека. С привидна искреност те ги попитаха: "А сега как вижда?" Родителите се побояха да не се компрометират, защото бе заявено, че който признае Исус като Христос, ще бъде отлъчен от синагогата, т. е. ще бъде отстранен от синагогата за тридесет дни. През това време в дома на нарушителя никое дете не можеше да бъде обрязвано, нито мъртъв можеше да

бъде оплакван. На присъдата се гледаше като на голямо бедствие и ако не последваше покаяние, предстояха по-тежки наказания. Великото дело, извършено за техния син, бе убедило родителите, но те отговориха: "Знаем, че този е нашият син и че се роди сляп, а как сега вижда, не знаем. Или кой му е отворил очите, не знаем. Него питайте. Той е на възраст, сам нека говори за себе си." Така те прехвърлиха своята отговорност върху сина си, защото не се осмеляваха да признаят Христос.

Дилемата, пред която бяха поставени фарисеите, тяхното съмнение и предразсъдък, тяхното неверие във фактите на случая бяха отворили очите на множеството, особено на простолюдието. А Исус често бе вършил чудесата си по улиците и Неговото дело е имало винаги такъв характер - да облекчава страданията. Въпросът, възникнал в много умове, бе: "Би ли извършил Бог толкова много дела чрез един самозванец, какъвто според фарисейските твърдения бе Исус?" Борбата ставаше много сериозна и от двете страни.

Фарисеите разбраха, че бяха дали гласност на делото, извършено от Исус. Те не можеха да отрекат чудото. Слепият човек бе радостен и благодарен. Той гледаше чудните неща в природата и се възхищаваше от красотата на земята и небето. Свободно разказваше за своето преживяване, но отново и отново те се опитваха да го смълчат с думите: "Въздай слава на Бога; ние знаем, че този човек е грешник." Тоест, не казвай повече, че човекът ти е дал зрение. Бог е направил това.

Слепият отговори: "Дали е грешник - не зная; едно зная, че бях сляп, а сега виждам."

Тогава отново го попитаха: "Какво ти направи? Как ти отвори очите?" С много думи те се опитваха да го объркат, за да си помисли, че е бил заблуден. Сатана и неговите зли ангели бяха на страната на фарисеите, обединяваха своите сили и хитрост с човешки разсъждения, за да противодействат на Христовото влияние. Те притъпяваха убеждението, което бе заседнало в умовете на мнозина. Ангели Божии също бяха там, за да укрепят човека, който бе получил зрение.

Фарисеите не съзнаваха, че имат работа с друг, а не с простия човек, който бе сляп по рождение. Те не познаха Този, срещу Когото се бореха. Дълбоко в душата на слепия човек изгря божествена светлина. Когато тези лицемери се опитваха да го накарат да се усъмни, Бог му помагаше да покаже чрез енергичността и точността на отговорите си, че не може да бъде впримчен. Той отговори: "Казах ви ей сега и не чухте; защо искате пак да чуете? Да не би и вие да искате да Му станете ученици?" Тогава те го изругаха и казаха: "Ти си Негов ученик, а ние сме Мойсееви ученици. Ние знаем, че на Мойсея Бог е говорил, а Този не знаем откъде е."

Господ Исус знаеше изпитанието, през което трябваше да премине този човек, и му даде благодат и слово, за да стане свидетел за Христос. Той отговори на фарисеите с думи, които бяха остър укор към тях. Те твърдяха, че са хора, които излагат Писанията, религиозни водачи на народа, а ето един, който правеше чудеса и те признаваха, че не знаят какъв е източникът на Неговата сила, какво е Неговото естество и какви са претенциите Му. "Това е чудно - каза човекът, - че вие не знаете откъде е, но пак ми отвори очите. Знаем, че Бог не

слуша грешници, но ако някой е благочестив и върши Божията воля, него слуша. А пък от века не се е чуло да е отворил някой очи на слепороден човек. Ако не беше този човек от Бога, не би могъл нищо да стори."

Човекът се бе срещнал със своите инквизитори на тяхна почва. Думите му бяха неоспорими. Фарисеите се учудиха и млъкнаха пред точните и решителни думи. За известно време останаха безмълвни. Тогава намръщените свещеници и равини придърпаха дрехите си, сякаш да не се оскверният от допира с него, изтърсиха прахта от ръцете си и се нахвърлиха гневно срещу него. "Ти цял в грехове си роден и нас ли учиш?" И го изпъдиха вън.

Исус чу какво е станало и като го намери скоро след това, каза: "Вярваш ли в Божия Син?"

За първи път слепият човек гледаше лицето на своя Лечител. Преди съвета бе видял своите родители разтревожени и объркани, видял бе намръщените лица на равините. Сега очите му се задържаха върху изпълненото с любов и мир изражение на Исус. С голям риск за себе си той вече Го бе признал за носител на Божествена сила и сега му бе дадено още по-висше откровение.

На въпроса на Спасителя: "Вярваш ли в Божия Син?" слепият човек отговори с въпрос: "А кой е Той, Господи, за да вярвам в Него?" Исус му рече: "И видял си Го и Който говори с тебе, Той е." Човекът падна в нозете на Исус да се поклони. Не само физическото, но и духовното му зрение бе възстановено. Христос се бе разкрил на душата му и той Го прие като Изпратения от Бога.

Една група фарисеи се бе събрала наоколо и гледката, която те представляваха, напомни на Исус контраста, проявявал се винаги под въздействието на Неговите думи и дела. И Исус рече: "За съдба дойдох Аз на тоя свят, за да виждат невиждащите, а виждащите да ослепеят." Христос бе дошъл да отвори слепите очи, да даде светлина на тези, които са в тъмнина. Той се бе разкрил като Светлина на света и току-що извършеното чудо потвърди мисията Му. Народът, видял Спасителя при Неговото идване, имаше привилегията в сравнение с предишните поколения да види по-пълно изявление на Божественото присъствие. Знанието за Бога бе разкрито по-съвършено, но в това откровение се произнасяше присъда над човеците. Изпитваха се техните характери и се определяше съдбата им.

Проявяването на Божествената сила, която бе дала на слепия и физическо, и духовно зрение, бе оставила фарисеите в още по-дълбока тъмнина. Някои от слушателите Му, чувствайки, че Христовите думи имат отношение към тях, попитаха: "Да не сме и ние слепи?" Исус им рече: "Ако бяхте слепи, не бихте имали грях- " Ако Бог бе направил невъзможно да виждате истината, вашето незнание не щеше да бъде грешно. "-но понеже сега казвате: Виждаме", вие самите вярвате, че можете да виждате, а отхвърляте единственото средство, чрез което бихте могли да получите зрение. При всички, които осъзнават нуждата си, Христос дойде с могъща сила. Но фарисеите не желаеха да изповядат нуждата си. Те отказаха да дойдат при Христос и затова бяха оставени слепи - слепота, за която сами бяха виновни. Исус каза: "Грехът ви остава!"

52. Божественият Пастир

Тази глава е основана на Йоан 10:1-30.

Аз Съм добрият Пастир; добрият Пастир живота Си дава за овцете." "Аз Съм добрият Пастир и познавам Моите и Моите Мене познават, също

както Отец познава Мене и Аз познавам Отца; и Аз давам живота Си за овцете."

Исус отново се доближи до умовете на Своите слушатели, като използва познати за тях образи. Той бе уподобил влиянието на Духа на студена освежителна вода. Представил бе Себе Си като светлина, източник на живот и радост за природата и човека. Сега в красива пасторална картина им представи връзката Си с тези, които вярват в Него. За слушателите Му нямаше по-позната картина. Христовите думи я свързаха завинаги с Него. Учениците не можеха да не видят пастири, водещи стадата си, и да не си спомнят урока на Спасителя. Щяха да виждат Христос във всеки верен пастир и себе си във всяко безпомощно и зависимо стадо.

С този символ пророк Исая си бе послужил, за да опише мисията на Месия, използвайки утешителните думи: "Ти, който носиш благи вести на Сион, изкачи се на високата планина; Ти, който носиш благи вести на Ерусалим, издигни силно гласа си; издигни го, не бой се! Кажи на юдовите градове: Ето вашия Бог! - Той ще пасе стадото Си като овчар, ще събере агнетата с мишцата Си, ще ги носи в пазухата Си- " (Исая 40:9-11). Давид бе пял: "Господ е пастир мой. Няма да остана в нужда" (Пс. 23:1). И Светият Дух чрез Езекиил бе заявил: "И ще поставя над тях един пастир- " "Ще потърся изгубената и ще докарам пропъдената, ще превържа ранената и ще подкрепя немощната- " "И като направя с тях завет на мир- " "Те не ще бъдат вече корист на народите-, но ще живеят в безопасност и не ще има кой да ги плаши" (Езекиил 34:23,16,25,28).

Христос приложи тези пророчества за Себе Си и показа контраста между Своя характер и този на израилевите водачи. Фарисеите току-що бяха изгонили една овца от стадото, защото се бе осмелила да свидетелства за силата на Христос. Те бяха отстранили душа, която истинският Пастир бе привлякъл към Себе Си. С това бяха показали, че са невежи за повереното им дело и недостойни за пастири на стадото. Сега Исус представи контраста между тях и добрия Пастир и посочи Себе Си като истинския Пазач на Господнето стадо. Преди да направи това обаче Той говори за Себе Си чрез друг символ.

Той каза: "- който не влиза през вратата на кошарата на овцете, но прескача от другаде, той е крадец и разбойник. А който влиза през вратата, овчар е на овцете." Фарисеите не осъзнаха, че тези думи бяха изговорени против тях. Когато се питаха в сърцата си какво е значението им, Исус им отговори ясно: "Аз Съм вратата; през Мене, ако влезе някой, ще бъде спасен, и ще влиза, и ще излиза, и пасища ще намира. Крадецът влиза само да открадне, да заколи и да погуби: Аз дойдох, за да имат живот и да го имат изобилно."

Христос е вратата на Божието стадо. През тази врата са влизали всички Негови деца още от най-ранни векове. Чрез Исус, както е изразен чрез сянката

на символите, както е показан в откровението на пророците, както е разкрит в уроците, дадени на учениците, и чрез чудесата Му, извършени за човешките синове, те видяха "Божия Агнец, който носи греха на света" (1:29 Йоан 1:29). И чрез Него те биват водени в кошарата на Неговата благодат. Мнозина в света са представяли други обекти на вяра, церемонии, системи, измислени, за да дадат надежда на хората, че ще получат оправдание и мир с Бога и че така ще намерят вход към Неговата благодат. Но единствената врата е Христос и всички, които поставят нещо на Негово място, всички, които се опитват да влязат в кошарата по друг начин, са крадци и грабители.

Фарисеите не бяха влезли през вратата. Те бяха прескочили в стадото по друг начин, а не чрез Христос, и не изпълняваха делото на истинския пастир. Свещениците и управниците, книжниците и фарисеите унищожиха живите пасища и оскверниха изворите на живата вода. Боговдъхновените думи описват точно тези фалшиви пастири: "Не подкрепихте немощната, нито изцелихте болната, не превързахте раненатa, нито потърсихте изгубената; но с насилие и строгост властвахте над тях" (Езекиил 34:4).

През всички векове философи и учители са представяли на света теории, с които да задоволят нуждата на душата. Всеки езически народ е имал своите велики учители и религиозни системи, които са му предлагали някакви средства за изкупление, различни от Христос, като са отправяли очите на хората настрана от лицето на Отца и са изпълвали сърцата им със страх от Този, Който им дава само благословения. Целта на тяхното дело е да ограбят Бога от това, което е Негова собственост по сътворение и по изкупление. Тези фалшиви учители ограбват също и човека. Милиони човешки същества са оковани от фалшиви религии във вериги на робски страх, в непреодолимо безразличие, работещи като впрегатни добичета, лишени от надежда, радост и стремежи и с единствен тъп страх от онова, което иде. Единствено евангелието на Божията благодат може да издигне душата. Съзерцаването на Божията любов, изявена в Неговия Син, ще докосне сърцата и ще събуди силите на душата повече от всичко друго. Христос дойде, за да пресътвори образа на Бога в човека, и който отклонява хората настрана от Христос, ги отклонява от източника на истинското развитие. Той им ограбва от надеждата, стремленията и славата на живота. Той е крадец и грабител.

"А който влиза през вратата, овчар е на овцете." Христос е едновременно и Вратата, и Пастирът. Той влиза през самия Себе Си. Чрез собствената Си жертва става Пастирът на овцете. "Нему вратарят отваря; и овцете слушат гласа Му; и вика Своите овце по име и ги извежда. Когато е изкарал всичките Свои, върви пред тях; и овцете Го следват, защото познават гласа Му."

От всички същества овцата е едно от най-кротките и безпомощни и в Изтока пастирът се грижи за своето стадо неуморно и непрекъснато. В древността, както и днес, сигурността извън оградените селища е била малка. Мародери от скитнически племена или кръвожадни зверове, излезли от леговищата си в скалите, очакват, за да се нахвърлят срещу стадото. Пастирът бди на своя пост, знаейки, че и неговият живот е в опасност. Яков, който пазеше стадото на Лаван в пасищата на Харам, описва собствения си неуморен труд с думите: "- деня пекът ме изнуряваше, а нощя - мразът, и сънят бягаше от очите

ми" (Бит. 31:40). И докато пазеше овцете на баща си, момчето Давид без ничия помощ настигаше лъва и мечката и отърваваше от зъбите им отвлеченото агне.

Когато пастирът води овцете си по скалисти хълмове, през гори и клисури към тучни пасища край реките, когато бди над тях в планината през самотните нощи, закриляйки ги от грабители, когато нежно се грижи за болните и слабите, неговият живот става едно с техния. Здраво и нежно се привързва към обекта на своята грижа. Колкото и голямо да е стадото, пастирът познава всяка овца, всяка има свое име и отговаря на името си при зова на пастира.

Както един земен пастир познава овцете си, така и Божественият Пастир познава Своето стадо, което е разпръснато по целия свят. "И вие, човеци, сте Мои овце, овцете на пасбището Ми и Аз Съм ваш Бог - казва Господ Йехова." Исус рече: "Призовах те по име; Мой си ти!" "Ето, на дланите Си Съм те врязал" (Езекиил 34:31; Исая 43:1, 49:16).

Исус ни познава поотделно. Нашите несгоди Го засягат. Той ни познава по име, знае дома, в който живеем, името на всеки един от обитателите му. От време на време Той е давал нареждания на Своите слуги да отиват на известна улица в известен град, в определен дом, за да намерят една от Неговите овце.

Всяка душа е така напълно позната на Исус, сякаш е единствената, за която Спасителят е умрял. Тревогите на всеки един докосват сърцето Му. Викът за помощ стига до ушите Му. Той дойде да привлече всички хора към Себе Си. Умолява ги: "Следвай Ме!", и Неговият Дух работи върху сърцата им, за да ги привлече да дойдат при Него. Мнозина отказват да бъдат привлечени. Исус знае кои са те. Знае също кой с радост слуша Неговия зов и кой е готов да дойде, призован от Неговата пастирска грижа. Той казва: "Моите овце слушат гласа Ми и Аз ги познавам, и те Ме следват." Той се грижи за всяка една, сякаш по цялата земя няма друга, освен нея.

"И вика Своите овце по име и ги извежда- и овцете Го следват, защото познават гласа Му." Пастирът на Изток не подкарва своите овце. Той не разчита на сила, за да ги сплаши, а върви пред тях и ги призовава. Те познават гласа му и се подчиняват на неговия призив. Така постъпва всеки друг пастир със своите овце. Писанието казва: "Водил Си като стадо людете Си с ръката на Мойсея и Аарона." Чрез пророка Исус заяви: "- Наистина те възлюбих с вечна любов; затова продължих да ти показвам милост". Той не принуждава никого да Го следва. "Привлякох ги - каза Той - с човешки въжета, с връзки на любов- " (Пс. 77:20; Еремия 31:3; Осия 11:4).

Не страхът от наказание или надеждата за вечна награда кара учениците на Христос да Го следват. Те виждат безподобната любов на Спасителя, разкрита чрез Неговия осветен път на земята от яслата на Витлеем до Голготския кръст. И тази гледка привлича, смекчава и подчинява душата. Любовта се събужда в сърцата на онези, които Го съзерцават. Те чуват гласа Му и Го следват навред.

Както пастирът върви пред своето стадо и пръв се среща с трудностите на пътя, така Исус предвожда Своя народ. "Когато е изкарал всичките Свои, върви пред тях." Пътят към небето е осветен от следите на Спасителя. Пътеката може да бъде стръмна и каменлива, но Исус е извървял този път. Неговите нозе

са пречупили жестоките тръни, за да направят пътека, та по-леко да преминем ние. Самият Той е понесъл всяко бреме, което сме призвани да понесем.

Макар че сега е възнесен в присъствието на Бога и споделя трона на всемира, Исус не е загубил Своя съчувстващ характер. Днес същото мило, състрадателно сърце е отворено за стенанието на човечеството. Днес ръката, която бе прободена, е протегната да благославя по-изобилно Неговия народ, който е по света. "И те никога няма да загинат и никой няма да ги грабне от ръката Ми." Душата, предала се на Христос, е по-скъпоценна в очите Му от целия свят. Спасителят би преминал през агонията на Голгота дори ако трябваше да спаси само един за Своето царство. Той никога не ще изостави човека, за когото е умрял. Ще държи здраво Своите последователи, докато те не предпочетат да Го изоставят.

При всички наши тежки изпитания имаме един неуморен помощник. Той не ни е оставял сами да се борим с изкушението, да водим битката със злото и накрая да паднем победени от товара на скръбта. Макар че сега е скрит от нашите смъртни очи, ухото на вярата може да чуе гласа Му, който казва: "- Не бой се! Аз съм първият и последният, и живият; бях мъртъв и ето, живея до вечни векове- " (Откр. 1:17,18). "Аз издържах вашите скърби, изпитах вашите битки, срещнах се с вашите изкушения. Аз познавам сълзите ви и съм плакал. Аз познавам скърбите, които са дълбоко скрити от всяко човешко ухо. Не мислете, че сте изоставени и забравени. Макар мъката ви да не намира отзвук в никое сърце по земята, погледнете към Мене и живейте!" "Защото, ако и да изчезнат планините и да се поместят хълмовете, пак Моята благост няма да се оттегли от тебе и заветът Ми на мир няма да се помести - казва Господ, Който ти показва милост" (Исая 54:10).

Но един пастир колкото и да обича своите овце, той обича повече синовете и дъщерите си. Исус не е само наш пастир. Той е и наш "вечен Баща". И той казва: "- познавам Моите и Моите Мене познават, също както Отец познава Мене, и Аз познавам Отца" (Йоан 10:14,15). Какви думи! Единородният Син, Този, Който бе в лоното на Отца, за Когото Бог заяви: "- мъжа, който Ми е съдружник" (Захария 13:7). Връзката между Него и вечния Бог представя връзката между Христос и Неговите деца на земята!

Защото сме дар от Неговия Отец и награда за Неговото дело - затова Исус ни обича. Той ни обича като Свои деца. Читателю, Той те обича! Небето не може да даде нищо по-велико, нищо по-добро от това. Довери се!

Исус мислеше за всички души по света, подведени от лъжепастири. Тези, които копнееше да събере като овце на Своето пасище, бяха разпръснати от вълци. Той каза: "И други овце имам, които не са от тая кошара, и тях трябва да доведа и ще чуят гласа Ми, и ще станат едно стадо с един пастир" (Йоан 10:16).

"Затова Ме люби Отец, защото Аз давам живота Си, за да го взема пак." С други думи, Моят Отец така ви е обикнал, че дори и Мен обича повече заради това, че давам живота Си, за да ви изкупя. Като ставам ваш заместник и поръчител, като отдавам Своя живот, вземам вашите слабости и вашите престъпления, Аз ставам по-скъп на Моя Отец.

“Аз давам живота Си и мога да го взема отново. Никой човек не може да Ми го отнеме, но Аз сам го давам. Имам сила да го дам, имам сила да го взема отново.” Макар като член на човешкото семейство да бе смъртен, като Бог Той бе изворът на живот за света. Той би могъл да издържи на атаката на смъртта и да откаже да остане под нейната власт, но доброволно даде живота Си, за да донесе живот и безсмъртие. Той понесе греха на света и издържа неговото проклятие. Отдаде живота Си в жертва, за да живеят човеците вечно. “Той наистина понесе печалта ни и със скърбите ни се натовари- Той биде наранен поради нашите престъпления- на Него дойде наказанието, докарващо нашия мир, и с Неговите рани ние се изцелихме. Всички ние се заблудихме както овце, отбихме се всеки в своя път; и Господ възложи на Него беззаконието на всички ни” (Исая 53:4-6).

53. Последното пътуване от Галилея

Тази глава е основана на Лука 9:51-56, 10:1-24.

С наближаването на края на Своята служба Христос промени начина Си на действие. Досега Той се бе старал да отбягва размирици и известност. Бе отказвал почитта на народа и бе преминавал бързо от място на място, когато ентусиазмът на хората изглеждаше, че излиза от контрол. Отново и отново бе заповядвал никой да не Го провъзгласява за Христос.

По времето на празника Шатроразпъване пътуването Му до Ерусалим бе станало бързо и тайно. Когато братята Му Го бяха увещавали да се представи публично като Месия, Исус бе отговорил: “Моето време още не е дошло” (7:6 Йоан 7:6). Той се бе запътил към Ерусалим незабелязан и влезе в града, без да е оповестено това и без да е почетен от множествата. Не беше така с Неговото последно пътуване. Напуснал бе Ерусалим преди известно време поради злината на свещениците и равините. Но сега се запъти обратно, пътувайки открито, по обиколен път и с предизвестие за Своето идване, каквото не бе правил никога досега. Той се приближаваше към мястото на великата Си жертва, към която трябваше да бъде насочено вниманието на народа.

“И както Мойсей издигна змията в пустинята, така трябва да бъде издигнат Човешкият Син” (Йоан 3:14). Както очите на Израил бяха отправени към издигнатата змия, символ на ликуването на народа, така всички очи трябваше да бъдат привлечени към Христос - жертвата, която донесе спасение на заблудения свят.

Фалшивата представа за делото на Месия и липсата на вяра в Божествения характер на Исус бяха причина Неговите братя да настояват на празника Шатроразпъване Той да се представи на народа публично. Сега с подобно желание учениците искаха да Го предпазят да не пътува към Ерусалим. Те си спомниха думите Му, че трябва да бъде заловен. Знаеха смъртната враждебност на религиозните водачи и искаха да разубедят учителя си да не отива там.

Тежко бе на Христовото сърце да си проправя път в страховете, разочарованията и неверието на Своите любими ученици. Трудно бе да ги води напред към мъката и разочарованието, които ги очакваха в Ерусалим. А Сатана беше готов да притисне с изкушенията си Човешкия Син. Защо трябваше да отива сега на сигурна смърт в Ерусалим? Навсякъде около Него имаше души, гладни за хляба на живота. На всяка стъпка имаше страдащи, очакващи спасителните Му думи. Делото, което трябваше да извърши, вестта на Неговата благодат, бе започнало току-що, а Той беше пълен със силите на съвършената младост, на съвършеното мъжество. Защо да не продължи към обширните земи на света с думите на благодатта, с докосванията на Своята лекуваща сила? Защо да не се радва, като раздава светлина и радост на милионите, които са в тъмнина и скръб? Защо да изостави събирането на жетвата на Своите ученици, толкова слаби във вярата, толкова нечувствителни, толкова бавно разбиращи, толкова бавно действащи? Защо да се срещне сега лице с лице със смъртта и да изостави делото Си в самото му начало? Врагът, който се бе противопоставил на Христос в пустинята, сега Го подлагаше на жестоки и подли изкушения. Ако Исус се бе поддал за момент, най-малкото би променил Своя път, за да спаси Себе Си; сътрудниците на Сатана биха победили, а светът щеше да бъде загубен.

"- Той насочи лицето Си да пътува към Ерусалим." Единственият закон на Неговия живот бе волята на Отца. Когато в детството Си посети храма, бе казал на Мария: "Не знаете ли, че трябва да се намеря около дома на Отца Ми?" (Лука 2:49). В Кана, когато Мария бе пожелала Той да покаже Своята чудна сила, отговорът Му бе: "Часът Ми още не е дошъл" (Йоан 2:4). Със същите думи бе отговорил на братята Си, когато Го бяха подтикнали да отиде на празника. Но във великия Божи план бе посочен часът, когато трябваше да принесе Себе Си за греховете на хората, и този час скоро щеше да удари. Той нямаше да се уплаши, нито да се разколебае. Насочи се към Ерусалим, където враговете Му отдавна заговорничеха да отнемат живота Му. Сега Той щеше да го отдаде. Бе решен да издържи преследване, отричане, осъждане и смърт.

"И проводи пред Себе Си пратеници, които отидоха и влязоха в едно самарянско село да приготвят за Него." Хората отказаха да Го приемат, защото се беше запътил към Ерусалим. Те изтълкуваха това като предпочитание към евреите, които ненавиждаха. Ако Христос бе дошъл да възстанови храма и поклонението на планината Гаризим, щяха да Го приемат с радост, но Той отиваше в Ерусалим и затова не пожелаха да Му окажат гостоприемство. Малко осъзнаваха, че затварят вратите си пред най-добрия дар на Небето. Исус канеше хората да Го приемат, молеше за услуга от тях, за да бъде по-близо до тях, да им даде най-богатите благословения. За всяка оказана Му помощ Той даваше в замяна още по-скъпоценна благодат. Самаряните загубиха всичко поради своите предразсъдъци и гордост.

Христовите вестители Яков и Йоан бяха много огорчени, че се оскърбява техният Господ. Те се изпълниха с недоволство поради грубото отношение на самаряните към Този, Който ги бе уважил с присъствието Си. Неотдавна на Планината на преображението Го бяха видели прославен от Бога, почетен от

Мойсей и Илия. И сега, смятаха те, неуважението им не биваше да се остави без някакво явно наказание.

Яков и Йоан предадоха на Христос отказа на народа да Му даде подслон през нощта. Смятаха, че това е тежка обида и гледайки към планината Кармил в далечината, където Илия беше заклал фалшивите пророци, казаха: "Господи, искаш ли да заповядаме да падне огън от небето и да ги изтреби, както направи Илия?" Бяха изненадани да видят, че Исус бе омъчнен от думите им и още по-изненадани от укора, който стигна до ушите им: "Вие не знаете на какъв сте дух, защото Човешкият Син не е дошъл да погуби човешки души, но да спаси!", и Той отиде в друго село.

Мисията на Христос не включваше възможността да бъде приет по принуда. Само Сатана и хората, движени от неговия дух, се опитват да насилват съвестта. Като дават вид, че са ревностни за правдата, онези, които са съюзени със злите ангели, нанасят страдание на своите съчовеци, за да ги обърнат към собствените си религиозни идеи. Но Христос винаги оказва милост, винаги се старае да спечели хората чрез разкриване на Своята любов. Той не може да приеме съперник в душата, нито да приеме половинчато служене, а желае единствено доброволно предаване на сърцето, повлияно от силата на любовта. Няма по-категорично доказателство, че притежаваме духа на Сатана, от това да сме склонни да нараняваме и унищожаваме тези, които не оценяват нашето дело или действат против нашите идеи.

Всяко човешко същество - тяло, душа и дух, е собственост на Бога. Христос умря, за да изкупи всички. Нищо не може да оскърби Бога повече от хора, които поради религиозна гордост причиняват страдания на изкупените с кръвта на Спасителя.

"И стана оттам и дойде в юдейските предели и местата отвъд Йордан; и народ пак се стече при Него и по обичая Си Той пак ги поучаваше" (Марко 10:1).

Значителна част от последните месеци на Христовата служба бе прекарана в Перея - провинция срещу Юдея от "другата страна на Йордан". Тук множества вървяха след Исус, както в ранната Му служба в Галилея, и Той повтори много от Своите по-раншни поучения.

Като бе изпратил дванадесетте, Исус "определи други седемдесет души и ги изпрати по двама пред Себе Си във всеки град и място, гдето Сам Той щеше да отиде" (Лука 10:1). Тези ученици бяха прекарали известно време с Него, бяха подготвени за работата си. Когато дванадесетте бяха изпратени в първата си самостоятелна мисия, другите ученици придружиха Исус в пътуването Му през Галилея. Така те имаха привилегията да общуват с Него отблизо и да бъдат пряко поучавани. Сега тези повече на брой ученици също трябваше да тръгнат със самостоятелна мисия.

Наставленията към седемдесетте бяха подобни на тези, дадени на дванадесетте, но не им бе заповядано да не влизат в никой езически или самарянски град. Макар че Христос бе току-що отхвърлен от самаряните, любовта Му към тях не се промени. Седемдесетте, които тръгнаха в Негово име, посетиха преди всичко самарийските градове.

Посещението на Спасителя в Самария, похвалата, изказана по-късно към добрия самарянин, и голямата радост на прокажения, който също бе самарянин и единствен от десетте, върнал се да благодари на Христос, имаха голямо значение за Неговите ученици. Урокът залегна дълбоко в сърцата им. В поръчката, която им даде точно преди да се възнесе, Исус спомена Самария заедно с Ерусалим и Юдея като места, където те най-напред трябваше да проповядват евангелието. За изпълнението на това поръчение бяха подготвени от Неговите проповеди. Когато отидоха в Самария в името на своя Учител, намериха хора, готови да ги приемат. Самаряните бяха чули добрите думи на Христос за тях и за милостивите Му дела към хората от народа им. Видяха, че въпреки грубото им отношение към Него Той мислеше за тях с любов, което спечели сърцата им. След Възнесението приеха вестителите на Спасителя с радост и сред по-раншните свои най-ожесточени неприятели учениците събраха богата жетва. "Смазана тръстика няма да пречупи и замъждял фитил няма да угаси. Ще постави правосъдие според истината." "И в Неговото име народите ще се надяват" (Исая 42:3; Матей 12:21).

Като изпращаше седемдесетте, Исус им каза, както бе казал и на дванадесетте, да не натрапват присъствието си, където то е нежелано. "А като влезете в някой град и те не ви приемат - каза Той, - излезте на улиците му и речете: И праха, който е полепнал по нозете ни от вашия град, ви отърсваме; но това да знаете, че Божието царство е наближило." Те не трябваше да правят това от негодувание или поради наранено достойнство, а за да покажат колко тъжно нещо е да се отхвърлят Господнята вест или Неговите вестители. Да се отхвърлят Христовите слуги, това означава да се отхвърли и самият Христос.

"Казвам ви - прибави Исус, - че по-леко ще бъде наказанието на Содом в оня ден, отколкото на тоя град." Тогава мислите Му се отправиха към Галилейските градове, където бе прекарал толкова време от Своята служба. С дълбока мъка Той възкликна: "Горко ти, Хоразине, горко ти, Витсаидо, защото ако бяха се извършили в Тир и Сидон великите дела, които се извършиха у вас, отдавна те биха се покаяли във вретище и пепел. Обаче на Тир и Сидон ще бъде по-леко в съда, отколкото на вас. А ти, Капернауме, до небесата ли ще се издигнеш? До ада ще се смъкнеш."

На тези оживени градове около Галилейското езеро бяха предложени безплатно най-богатите небесни благословения. Ден след ден Князът на живота бе влизал и излизал от тях. Божията слава, която пророци и царе копнееха да видят, бе изгряла над множествата, които се тълпяха след Спасителя. Но въпреки това те отказаха небесния дар.

С голяма предпазливост равините бяха предупредили народа да не приема ученията, проповядвани от новия учител, защото Неговите теории и живот бяха противни на ученията на бащите. Народът се довери на свещениците и фарисеите, вместо всеки да се постарае да разбере словото Божие за себе си. Те почитаха свещениците и управниците, вместо да почитат Бога, и отхвърлиха истината, за да запазят своите предания. Мнозина бяха повлияни и почти убедени, но не действаха според убежденията си и не застанаха на страната на Христос. Сатана поднасяше своите изкушения

дотогава, докато светлината заприлича на тъмнина. Така мнозина отхвърлиха истината, която би послужила за спасение на душата.

Истинският Свидетел казва: "Ето, стоя на вратата и хлопам" (Откр.; 3:20 Откр. 3:20). Всяко предупреждение, укор и наставление в Словото Божие или чрез Неговите вестители е чукане на сърдечната врата. Това е гласът на Исус, Който моли да бъде приет. Ако не се обърне внимание на всяко чукане, желанието да се отвори отслабва. Ако впечатленията, създадени от Светия Дух, бъдат пренебрегнати днес, утре няма да бъдат така ясни и силни. Сърцето става по-малко податливо и потъва в опасно равнодушие за краткостта на живота и за предстоящата велика вечност. Ние ще бъдем съдени не защото сме били в заблуда, а защото сме пренебрегнали изпратените от небето възможности да научим какво е Истина.

Както апостолите седемдесетте бяха получили свръхестествени дарби като печат за своята мисия. Когато делото им бе завършено, те се върнаха с радост, казвайки: "Господи, в Твоето име и бесовете се покоряват на нас." Исус отговори: "Видях Сатана паднал от Небето като светкавица."

Сцените на миналото и на бъдещето бяха представени в ума на Исус. Той видя Луцифер, който в началото беше изгонен от небесните дворове. Видя предстоящите сцени на собствената Си агония, когато характерът на Изкусителя щеше да бъде разкрит пред всички светове. Той чу вика "Свърши се!" (Йоан 19:30) да известява, че изкуплението на изгубената раса е защитено завинаги от обвиненията, измамите, претенциите, които Сатана би подбуждал.

Отвъд Голготския кръст с неговата агония и срам Исус видя в бъдещето великия последен ден, когато князът на поднебесната сила ще бъде унищожен на земята, която толкова дълго бе осквернявал със своя бунт. Исус видя делото на дявола приключено завинаги и Божия мир, изпълващ небето и земята.

Отсега нататък Христовите последователи трябваше да възприемат Сатана като победен враг. На кръста Исус трябваше да спечели победа вместо тях, победата, която Той желаеше те да приемат като собствена. "Ето - каза Той, - давам ви власт да настъпвате на змии и на скорпии и власт над цялата сила на врага; и нищо няма да ви повреди."

Всемогъщата сила на Светия Дух е защитата на всяка смирена душа. Христос няма да позволи никой, който с покаяние и вяра е потърсил защитата Му, да попадне под властта на неприятеля. Спасителят е на страната на Своите изкушавани и изпитвани чада. С Него не може да има неуспех, загуба, невъзможност или поражение. Чрез Него можем да вършим всичко. Той дава сили, когато дойдат трудности и тежки изкушения. Не чакайте да се приспособите към всички трудности, а погледнете към Исус, вашия помощник.

Има християни, които говорят прекалено много за силата на Сатана. Те мислят за своя враг, молят се, разговарят за него и той се издига все по-голям и по-велик във въображението им. Истина е, че Сатана е могъщо същество, но благодарение на Бога ние имаме всемогъщ Спасител, Който го изхвърли от небето. Сатана се радва, когато величаем силата му. Защо да не говорим за Исус, защо да не величаем Неговата сила и любов?

Дъгата на обещанието, обкръжаваща трона във висините, е вечно свидетелство, че "Бог толкова възлюби света, че даде Своя единороден Син, за

да не погине ни един, който вярва в Него, но да има вечен живот" (Йоан 3:16). Това обещание е свидетелство на всемира, че Бог никога няма да остави народа Си в неговата битка със злото. То ни дава уверение за сила и закрила дотогава, докато самият трон съществува.

Исус прибави: "Обаче недейте се радва на това, че духовете ви се покоряват, а радвайте се, че имената ви са написани на небесата." Не се радвайте от това, че притежавате сила, за да не забравите, че сте зависими от Бога. Бъдете внимателни да не ви завладее себедоволството и да не работите със собствената си сила вместо с духа и силата на вашия Господ. Личното "аз" винаги е готово да отдаде заслугата на себе си, ако се постигне някакъв успех в делото. Когато собственото "аз" се ласкае и възхвалява, впечатлението у другите, че Бог е всичко и във всичко се притъпява. Апостол Павел казва: "-когато съм немощен, тогава съм силен" (2Кор. 12:10). Когато осъзнаваме нашата слабост, ние се научаваме да зависим от сила, която не ни е присъща. Нищо не може така силно да повлияе сърцето, както чувството за нашата отговорност пред Бога. Нищо не достига така дълбоко в най-скритите, най-вътрешните мотиви на поведението, като чувството за прощаващата любов на Христос. Трябва да дойдем в допир с Бога, за да ни даде Той Своя Свят Дух, Който да ни направи способни да общуваме с нашите ближни. Тогава се радвайте, че чрез Христос вие сте се свързали с Бога като членове на небесното семейство. Докато гледате по-високо от себе си, ще имате постоянното чувство за слабостта на човешкото естество. Колкото по-малко разчитате на себе си, толкова по-ясно и пълно ще бъде разбирането ви за величието на нашия Спасител. Колкото по-здраво се свържете с извора на светлината и силата, толкова по-силна светлина ще се излива върху вас и толкова по-голяма ще бъде силата ви да сътрудничите на Бога. Радвайте се, че сте едно с Бога, едно с Христос и с цялото небесно семейство.

Докато седемдесетте слушаха Христовите думи, Светият Дух запечатваше в умовете им живите действителности и пишеше истината на плочите на душата. Макар че ги заобикаляха големи множества, те се чувстваха насаме с Бога.

Като знаеше, че в този момент те са получили вдъхновението, Исус "се зарадва чрез Светия Дух и каза: Благодаря Ти, Отче, Господи на небето и земята, задето Си утаил това от мъдрите и разумните, а Си го открил на младенците. Да, Отче, защото така Ти се видя угодно. Всичко Ми е дадено от Отца Ми; и освен Отец никой не знае кой е Синът; и никой не знае кой е Отец освен Сина и оня, комуто Синът би благоволил да Го открие".

Славените хора в света, така наречените велики и мъдри хора, с цялата си прехвалена мъдрост не можаха да схванат характера на Христос. Те съдеха според Неговата външност, по смирението, което преживя, ставайки човешко същество. Но на рибарите и бирниците бе дадено да видят Невидимия. Дори учениците не можаха да разберат всичко, което Исус желаеше да им открие, но от време на време, когато се предаваха на силата на Светия Дух, умовете им биваха просветлени. Те осъзнаваха, че могъщият Бог, скрит под покривалото на човешкото естество, беше с тях. Исус се радваше, че макар това познание да не бе притежание на мъдрите и разумните, то бе разкрито на тези скромни хора.

Често, когато Той представяше Старозаветните писания и показваше как са приложени за Него и за делото на изкуплението, те биваха събуждани от Неговия Дух и се издигаха в небесна атмосфера. Учениците имаха по-ясно разбиране за духовните истини, изговорени от пророците, отколкото писателите, които ги бяха записали. Сега можеха да четат старозаветните писания не като доктрините на книжниците и фарисеите, не като словата на мъдри хора, които са умрели отдавна, но като ново откровение от Бога. Те видяха. "- Него, Когото светът не може да приеме, защото Го не вижда, нито Го познава. Вие Го познавате, защото Той пребъдва във вас и във вас ще бъде" (Йоан 14:17).

Единственият начин да разберем истината по-съвършено, е да пазим сърцето си чувствително и подчинено на Христовия Дух. Душата трябва да бъде изчистена от суета и гордост и изпразнена от всичко, което притежава, и там да бъде поставен тронът на Христос. Човешката наука е твърде ограничена, за да обхване изкуплението. Планът на изкуплението стига толкова далеч, че философията не е в състояние да го обясни. Той ще си остане завинаги тайна, която и най-задълбоченият ум не може да схване. Науката на спасението не може да бъде обяснена, а се научава от опит. Само този, който вижда собствената си греховност, може да осъзнае ценността на Спасителя.

Уроците, предавани от Христос, докато напредваше бавно от Галилея към Ерусалим, бяха пълни с поучение. Хората слушаха думите Му с желание. В Перея, както и в Галилея, влиянието на еврейския фанатизъм върху народа бе по-малко, отколкото в Юдея, и Неговото учение намери отзвук в сърцата им.

През тези последни месеци от службата Си Христос разказа много от Своите притчи. Свещениците и равините Го преследваха с неутихваща ожесточеност, но предупрежденията Си към тях Той обви в символи. Те не можеха да сбъркат онова, което искаше да каже, обаче не можеха да намерят в думите Му нещо, та да Го обвинят. В притчата за фарисея и митаря самодоволната молитва: "Боже, благодаря Ти, че не съм като другите човеци- " контрастира ярко на вика на каещия се: "Боже, бъди милостив към мене, грешника" (Лука 18:11,13). Така Христос изобличи лицемерието на евреите и като използва метафората за неплодородната смокиня и за голямото угощение, предсказа бедствията, които щяха да сполетят непокаяния народ. Тези, които бяха отхвърлили подигравателно поканата за евангелската вечеря, чуха предупредителните Му думи: "Защото ви казвам, че никой от поканените няма да вкуси от вечерята Ми" (Лука 14:24).

Безценно бе дадено на учениците наставление. Притчата за настойчивата вдовица и за приятеля, който поиска хляб в среднощ, придаде нова сила на думите Му "Искайте и ще ви се даде, търсете и ще намерите, хлопайте и ще ви се отвори!" (Лука 11:9). И често тяхната колебаеща се вяра беше укрепвана от спомена, че Христос бе казал: "А Бог няма ли да отдаде правото на Своите избрани, които викат към Него ден и нощ, ако и да се бави спрямо тях? Казвам ви, че ще им отдаде правдата скоро" (Лука 18:7,8).

Той отново повтори прекрасната притча за изгубената овца и задълбочи поуката от нея още повече, като разказа за изгубената сребърна монета и за блудния син. В този момент учениците не можеха да оценят напълно силата на

тези уроци, но след изливането на Светия Дух, като видяха събирането на езичниците и злата ярост на евреите, разбраха по-добре урока за блудния син и можаха да се зарадват на Христовите думи "- да се развеселим и да се зарадваме", "защото този Мой син бе мъртъв и оживя, изгубен бе и се намери" (Лука 15:32,24). И когато тръгнаха в името на Учителя си, срещайки укори, бедност и преследване, те постоянно укрепваха сърцата си повтаряйки си Неговите поучения, изговорени при това последно пътуване: "Не бой се, малко стадо, защото Отец ви благоволи да ви даде царството. Продайте имота си и давайте милостиня; направете си кесии, които не овехтяват, неизчерпаемо съкровище на небесата, гдето крадец не се приближава, нито молец изяжда. Защото, гдето е съкровището ви, там ще бъде и сърцето ви" (Лука 12:32-34).

54. Добрият самарянин

Тази глава е основана на Лука 10:25-37.

В притчата за добрия самарянин Христос разкри естеството на истинската религия. Той показа, че тя се състои не в системи, вярвания или ритуали, а в дела на любов, в даване на най-големи блага на другите, в истинска доброта.

Когато Христос поучаваше народа, "някой законник стана и Го изпитваше, казвайки: Учителю, какво да правя, за да наследя вечен живот?" Притаили дъх, събраните множества очакваха отговора. С този въпрос на законоучителя свещениците и равините бяха намислили да объркат Христос, но Спасителят не се поддаде на предизвикателството. Той изиска отговора от самия човек, който зададе въпроса. "Какво е писано в закона, как четеш?" Евреите все още обвиняваха Исус за лекото Му отношение към закона, даден на Синай, но Той насочи въпроса за спасението към изпълняване на Божиите заповеди.

Законникът каза: "Да възлюбиш Господа, твоя Бог, с цялото си сърце, с цялата си душа, с всичките си сили и с всичкия си ум, и ближния си, както себе си!" Исус каза: "Право си отговорил; това стори и ще живееш."

Законникът не беше доволен от мнението и от делата на фарисеите. Той бе изучавал Писанията с желанието да вникне в истинското им значение. Тези неща го интересуваха живо и въпросът му бе искрен. "Какво да правя- ?" В своя отговор относно изискванията на закона той подмина цялото множество от церемониални и ритуални предписания. Не им придаваше някаква стойност, но представи двата велики принципа, върху които се основават законът и пророците. Христос похвали отговора и това го издигна над равините. Те не можаха да го осъдят, че не одобрява изложеното от законника.

"Това стори и ще живееш!" - каза Исус. Той представи закона като Божествена цялост и по този начин предаде урока, че не е възможно да пазим едно предписание, а да нарушаваме друго, защото общ принцип обединява всички тях. Достойнството на човека ще бъде оценено от послушанието му към

целия закон. Върховна любов към Бога и безкористна любов към човека са принципите, които трябва да се прилагат в живота.

Законникът се почувства нарушител на закона. В това бе убеден и от пронизващите думи на Христос. Не бе живял правдата на закона, която твърдеше, че разбира. Не бе показал любов към своя ближен. Покаяние бе нужно, но вместо покаяние той искаше да оправдае себе си. И за да не признае истината, се опита да покаже колко трудно е изпълнението на заповедта. Така се надяваше да отклони убеждението и да се издигне в очите на народа. Думите на Спасителя бяха показали, че въпросът му бе ненужен, защото сам можеше да си отговори на него. Но той зададе друг въпрос: "А кой е моят ближен?"

Този въпрос причиняваше безкрайни спорове сред евреите. Те не се съмняваха, че езичниците и самаряните бяха чужденци и неприятели. Но къде трябваше да мине границата между хората от техния народ и между различните класи на обществото? Кого трябваше свещеникът, равинът и старейшината да смятат за свой ближен? Прекарваха живота си в кръг от церемонии за очистване. Контактът с невежото и безгрижно множество - учеха те - би причинил оскверняване, което, за да се отстрани, би изисквало уморителни усилия. Трябваше ли да гледат на "нечистите" като на свои ближни?

Исус отново отказа да бъде въвлечен в спора. Той не осъди високомерието на тези, които дебнеха да Го осъдят. Но с една проста история обрисува пред Своите слушатели такава картина за изливането на небесна любов, която трогна всички сърца и изтръгна от законника признание за истината.

Единственият начин да се прогони тъмнината е да се внесе светлина. Най-добрият начин да се справим с греха, със заблудата, е да представим истината. Откровението за Божията любов разкрива деформациите и греха на сърцето, което има себе си за център.

"Някой си човек - каза Исус - слизаше от Ерусалим към Ерихон; и налетя на разбойници, които го съблякоха и нараниха и отидоха си, като го оставиха полумъртъв. А случайно някой си свещеник слизаше по оня път и като го видя, замина си от срещната страна. Също и един левит, като стигна на това място и го видя, замина си от срещната страна" (Лука 10:30-32). Това не бе измислена сцена, а действителна случка, която се бе разчула точно така, както бе представена сега. Свещеникът и левитът, които бяха минали на другата страна, бяха сред слушателите на Христовите думи.

От Ерусалим към Ерихон пътникът трябваше да мине през една част на Юдейската пустиня. Пътят водеше надолу през безлюдна скалиста урва, която гъмжеше от разбойници и често ставаше сцена на жестокости. Тук пътникът бе нападнат, ограбено му бе всичко, което имаше някаква стойност, бе наранен и натъртен и оставен полумъртъв край пътя. Както си лежеше, един свещеник мина по пътя. Мина оттам, но само хвърли бърз поглед към наранения човек. Тогава се появи левитът. Любопитен да разбере какво се бе случило, той се спря и погледна към страдащия. Убеден бе какво трябваше да стори, но това не беше приятна работа. Би предпочел да не бе минавал по този път, та да не ставаше нужда да види наранения човек. Убеди себе си, че случаят не го засяга.

И двамата мъже бяха на свещена служба и изповядваха, че проповядват писанията. Те принадлежаха към една особена класа, избрана да представя Бога пред хората. Трябваше да "състрадават с невежите и заблудилите" (Евр. 5:2), за да могат да водят хората към разбиране на Божията велика любов и към човечност. Делото, което те бяха призвани да извършат, бе същото, което Исус бе описал като Свое с думите: "Духът на Господа е на Мене, защото Ме е помазал да благовестявам на сиромасите; прати Ме да проглася освобождение на пленниците и прогледване на слепите, да пусна на свобода угнетените- " (Лука 4:18).

Небесните ангели наблюдават бедствията на Божието семейство на земята и са готови да сътрудничат на хората в облекчаване на теглата и страданието. Бог в Своя промисъл доведе свещеника и левита на пътя, където лежеше раненият страдалец, за да видят неговата нужда от милост и помощ. Цялото Небе наблюдаваше с очакването сърцата на тези хора да се докоснат със съчувствие към човешката беда. Спасителят бе Този, Който бе направлявал евреите в пустинята от облачния и огнения стълб. Той бе поучавал на урок, различен от онзи, който хората получаваха сега от свещениците и учителите. Милостивите предвиждания на закона се простираха дори до немите животни, не можещи да изразят с думи своята нужда и страдание. На Мойсей бе дадена наредба за израилевите чада по този въпрос: "Ако срещнеш забъркалия се вол или осел на неприятеля си, непременно да му го закараш! Ако видиш, че оселът на ненавистника ти е паднал под товара си и не ти се иска да му помогнеш, пак непременно да помогнеш заедно с него!" (Изх. 23:4,5). Но чрез човека, наранен от разбойниците, Исус представи случая на техен брат по страдание. Колко повече сърцата им трябваше да се трогнат от съжаление към него, отколкото към едно животно, носещо товар. Чрез Мойсей им бе дадена вестта, че Господ, техният Бог, "е велик, могъщ и страшен Бог", "извършва съдба за сирачето и за вдовицата и обича чужденеца", затова той нареди: "Обичайте, прочее, чужденеца, защото и вие сте били чужденци", "да го обичаш като себе си" (Левит 19:34 Вт. 10:17-19; Левит 19:34).

Йов бе казал: "Чужденецът не нощуваше вън; отварях вратата си на пътника." И когато двамата ангели, облечени като хора, дойдоха в Содом, Лот им се поклони с лице до земята и каза: "Ето, господари мои, свърнете, моля, в къщата на слугата си и пренощувайте- " (Йов 31:32; Бит. 19:2). Всички тези уроци свещеникът и левитът познаваха добре, но не ги прилагаха в живота си. Обучавани в училището на национално високомерие, те бяха станали егоистични, тесногръди и високомерни. Когато видяха ранения, не можаха да разберат дали е от техния народ или не. Помислиха, че би могъл да е самарянин и си отидоха.

В постъпката им така, както Христос я описа, законникът не видя нищо, което да противоречи на изискванията на закона, които поучаваше. И сега бе представена друга сцена:

"Но един самарянин, като пътуваше, дойде на мястото, дето беше той, и като го видя, смили се." И не попита дали странникът е евреин или езичник. Самарянинът добре знаеше, че ако този човек е евреин и си разменят местата, той би плюл в лицето му и би го подминал с презрение. Но не се поколеба, не

помисли, че, бавейки се на това място, можеше да има опасност от насилие за самия него. Достатъчно беше това, че пред него лежеше човешко същество в нужда и страдание. Той свали дрехата си, за да го покрие. Маслото и виното, които носеше за из път, употреби, за да промие и освежи ранения човек. Качи го на собственото си добиче и тръгна бавно и внимателно по пътеката, та тръскането да не му причини болка. Заведе го в една гостоприемница и осъмна, бдейки нежно над него. На сутринта, когато болният човек се подобри, самарянинът се запъти по работата си, но преди това го предаде на грижата на гостилничаря, плати разходите и остави сума за ползване, но не се задоволи само с това, а предвиди и сума за по-нататъшните му нужди, казвайки на домакина: "Погрижи се за него и каквото повече иждивиш, на връщане аз ще ти заплатя!"

Разговорът свърши. Исус спря погледа си върху законника, сякаш четеше в душата му, и каза: "Кой от тия трима ти се вижда да се е показал ближен на изпадналия всред разбойниците?" (Лука 10:36). Законникът не искаше дори сега да произнесе с устните си името "самарянин", а отговори: "Онзи, който му показа милост." Исус каза: "Иди и ти прави също така!"

Въпросът "Кой е моят ближен?" получи отговор веднъж завинаги. Христос показа, че нашият ближен не е просто някой от църквата или от вярата, към която принадлежим. Той не принадлежи на раса, цвят или класа. Нашият ближен е всеки, който се нуждае от помощта ни. Нашият ближен е всеки, който е наранен и пребит от неприятеля. Нашият ближен, това е всеки, който е Божия собственост.

В притчата за добрия самарянин Исус представи Себе Си и Своята мисия. Човекът бе измамен, наранен, ограбен и смазан от Сатана и оставен да загине, но Спасителят показа съчувствие към нашето безпомощно състояние. Той остави славата Си, за да дойде да ни избави. Намери ни близо до смъртта и се зае с нашия случай. Излекува раните ни, покри ни с дрехата на Своята правда, отвори за нас безопасно прибежище и написа всичко за Своя сметка. Умря, за да ни откупи. Посочвайки Себе Си като пример, Той казва на последователите Си: "Това ви заповядвам, да се любите един друг!" "Както Аз ви възлюбих, така и вие да се любите един другиго" (Йоан 15:17, 13:34).

Въпросът на законника към Исус беше: "Какво да правя?" А Исус, като призна, че правдата е сбор от любовта към Бога и към човека, каза: "Това стори и ще живееш!" Самарянинът бе послушал внушенията на своето добро и обичащо сърце и по този начин бе доказал, че е изпълнител на закона. Христос каза на законника: "Иди и ти прави също така!" Вършене, а не само говорене се очаква от Божиите чада: "Който казва, че пребъдва в Него, сам е длъжен да ходи, както е ходил Христос" (1Йоаново 2:6).

Този урок е не по-малко нужен и на днешния свят, отколкото, когато беше изговорен от устата на Христос. Себелюбие и студена формалност почти са угасили пламъка на любовта и са прогонили благодатта, която би направила характера на Божиите чада да бъде благоухание. Голяма част от изповядващите Неговото име са забравили, че те трябва да представят Христос. Ако няма на практика саможертва за доброто на другите в семейния кръг, в съседството, в

църквата и където и да сме, тогава, каквото и да е нашето изповедание, ние не сме християни.

Христос свърза Своя интерес с интереса на човечеството и ни моли да станем едно с Него за спасение на човека. "Даром сте приели - каза Той, - даром давайте" (Матей 10:8). Грехът е най-голямата от всички злини и ние трябва да съжаляваме, да помагаме на грешника. Мнозина са, които грешат и които чувстват своя срам и своето безумие. Жадуват за думи на насърчение. Осъзнават грешките и заблудите си, докато бъдат докарани почти до отчаяние. Не бива да пренебрегваме тези души. Ако сме християни, няма да минем на другата страна, пазейки се доколкото е възможно от онези, които се нуждаят най-много от помощ. Когато видим човешките същества в бедствие или в грях, никога не трябва да казваме: Това не ме засяга!

"- вие, духовните, поправяйте такъв с кротък Дух" (Гал. 6:1). Чрез вяра и молитва отблъснете силата на неприятеля. Окуражаващите думи, изказани с вяра, ще бъдат като лечителен балсам за наранените и смазаните. Много хора са отслабнали и са се обезверили в голямата битка на живота, а една дума на мило насърчение би ги укрепила да победят. Никога не бива да минаваме край страдаща душа, без да се опитаме да я утешим, както Бог ни е утешил.

Всичко това е просто изпълнение на принципа на закона, принципа, който е илюстриран в притчата за добрия самарянин и открит в живота на Исус. Неговият характер разкрива истинското значение на закона и показва какво означава да обичаме ближния си като себе си. И когато Божиите чада са мили, любезни и обичат всички хора, те също свидетелстват за същността на небесните постановления. Свидетелстват, че "законът Господен е съвършен, възвръща душата" (Пс. 19:7). А непоказващият тази любов нарушава закона, за който твърди, че почита, защото духът, изявяван от нас към нашите братя, показва какъв е духът ни към Бога. Божията любов в сърцето е единственият извор на любов към ближния. "Ако рече някой: Любя Бога, а мразя брата си, той е лъжец, защото който не люби брата си, когото е видял, не може да люби Бога, Когото не е видял." "Възлюбени-, ако любим един другиго, Бог пребъдва в нас и любовта към Него е съвършена в нас" (1Йоаново 4:20,12).

55. *Не с външен показ*

Тази глава е основана на Лука 17:20-22.

Някои от фарисеите бяха дошли при Исус с въпроса: "Кога ще дойде Божието царство?" Повече от три години бяха минали, откакто Йоан Кръстител разнесе вестта, която бе прозвучала в страната като тръбен зов: "Небесното царство наближи!" (Матей 3:2). Но тези фарисеи не виждаха никакви признаци за установяването на царството. Много от онези, които отблъснаха Йоан и на всяка стъпка се противопоставяха на Исус, внушаваха мнението, че Неговата мисия е пропаднала.

Исус отговори: “Божието царство не иде така, щото да се забелязва; нито ще рекат: Ето тук е! или: Там е!, защото ето, Божието царство е всред вас.” Царството Божие започва в сърцето. Не гледайте, не търсете тук или там земна сила да отбележи Неговото идване.

“Ще дойдат дни - каза Той, като се обърна към учениците Си, - когато ще пожелаете да видите поне един от дните на Човешкия Син и няма да видите.” Тъй като той не се отличава с външна помпозност, има опасност да не различите славата на Моята мисия. Вие не осъзнавате колко велика е вашата сегашна привилегия да имате помежду си, макар и облечен в човешко естество, Този, Който е животът и светлината на хората. Ще дойдат дни, когато ще поглеждате жадно назад за възможностите, на които сега се радвате - да вървите и да разговаряте с Божия Син.

Поради себелюбието и склонността към земното дори учениците на Исус не можаха да различат духовната слава, която Той се стараеше да разкрие пред тях. Чак след Христовото възнесение при Неговия Отец и след изливането на Светия Дух върху вярващите учениците напълно осъзнаха характера на Спасителя и мисията Му. След като бяха получили кръщението от Духа, те започнаха да осъзнават, че са били в самото присъствие на Господа на славата. Спомняйки си думите на Христос, умовете им се отваряха, за да разбират пророчествата и чудесата, които Той бе извършил. Чудесата на Неговия живот минаваха пред очите им и те се чувстваха като хора, събудени от сън. Осъзнаха, че “словото стана плът и пребиваваше между нас и видяхме славата Му, слава като на единородния от Отца, пълно с благодат и истина” (1:14 Йоан 1:14). Христос наистина бе дошъл от Бога в грешния свят да спасява падналите синове и дъщери на Адам. Учениците сега разбираха своето нищожество много повече, отколкото преди, когато не осъзнаваха това. Никога не се уморяваха да повтарят Неговите думи и дела. Уроците Му, които съвсем слабо бяха разбрали, сега им се откриха с нова сила. Писанията станаха за тях нова книга.

Като изследваха свидетелстващите за Христос пророчества, учениците се сприятелиха с Божеството и научиха за Този, Който бе възнесен на небето да завърши започнатото на земята дело. Признаха факта, че Той притежаваше знание, неразбираемо без Божествена помощ за никое човешко същество. Нуждаеха се от помощта на Този, Когото царе, пророци и праведни мъже бяха предсказали. С възхищение четяха и препрочитаха пророчествата за Неговия характер и дело. Колко слабо бяха разбирали досега пророческите писания! Колко мудно бяха вниквали във великите истини, които свидетелстваха за Христос! Като гледаха смирението Му, как Той ходеше като човек сред човеците, те не можеха да разберат тайната на Неговото въплъщение, двойствения характер на естеството Му. Очите им бяха затворени, за да не осъзнаят напълно Божествеността в човешкото естество. Но след като бяха просветлени от Светия Дух, как копнееха да Го видят отново и да застанат в нозете Му. Колко биха желали да отидат при Него, да им обясни Писанията, които не можеха да разберат. Колко внимателно щяха да слушат словата Му. Какво искаше да каже Христос с думите: “Имам още много неща да ви кажа, но не можете да ги понесете сега”? (Йоан 16:12). Колко нетърпеливи бяха да узнаят

всичко. Те тъгуваха, че вярата им беше толкова слаба, че идеите им бяха толкова далече от целта, че така бяха пропуснали да осъзнаят реалността.

От Небето бе изпратен вестител от Бога да провъзгласи идването на Христос, да привлече вниманието на еврейския народ към Неговата мисия, за да могат хората да се приготвят да Го приемат. Чудната личност, за която Йоан съобщи, бе сред тях в продължение на повече от тридесет години, а те наистина не бяха Го познали като изпратен от Бога. Угризения смущаваха съвестта на учениците за това, че бяха допуснали преобладаващото неверие да закваси и техните схващания, да затъмни разбирането им. Светлината бе изгряла сред тъмата на този свят, а те бяха пропуснали да открият откъде идваха лъчите -. Питаха се защо бяха следвали поведение, което предизвикваше укорите на Христос. Често повтаряха Неговите думи и казваха: "Защо допуснахме земни съображения и противопоставянето на свещеници и равини да объркат нашите чувства, за да не схванем, че сред нас бе един по-велик от Мойсей, че ни поучаваше един по-мъдър от Соломон? Колко затъпели са били нашите уши! Колко слабо е било нашето разбиране!"

Тома не искаше да повярва, докато не сложи пръста си в раната, причинена от римските войници. Петър се отрече от Него, когато Той бе унижен и отхвърлен. Тези мъчителни спомени изникнаха ясно пред тях. Бяха с Него, но не Го познаха и не Го оцениха. Но как само тези неща сега вълнуваха сърцата им, когато признаха своето неверие!

Тъй като свещениците и управителите се сговаряха срещу последователите на Христос и се събираха да се съветват, и ги извеждаха пред съвети, и ги хвърляха в затвора, те се радваха, "загдето се удостоиха да претърпят опозоряване за Исусовото име" (Деян. 5:41). Радваха се да доказват пред хора и пред ангели, че бяха признали славата на Христос и бяха избрали да Го следват с цената на всичко.

Истина е и днес, както и в апостолски дни, че без просветление от Божия Дух човечеството не може да схване славата на Христос. Истината и делото Божие не се оценяват от едно християнство, обичащо света и правещо компромиси. Последователите на Учителя не могат да бъдат намерени по пътищата, водещи към лесен живот и земна слава или съобразявани със светския начин на живот. Те са далеч напред, в пътеките на труд, смирение и укор, на предната линия в битката "срещу началствата, срещу властите, срещу духовните сили на нечестието в небесните места" (Еф. 6:12). И сега, както в дните на Христос, те биват погрешно разбирани, укорявани и потискани от свещениците и фарисеите на своето време.

Божието царство не идва с външен показ. Евангелието на Божията благодат с неговия дух на себеотрицание никога не може да бъде в хармония с духа на света. Тези два принципа са взаимно изключващи се. "Но естественият човек не побира това, което е от нещата на Божия Дух, защото за него е глупост; и не може да го разбере, понеже то се изпитва духовно" (1Кор. 2:14).

Но днес в религиозния свят има множества, които вярват, че работят за установяването на Христовото царство като земно и временно избавление. Те желаят да направят от нашия Господ владетел на земните царства, управител в техните царски дворове и бойни лагери, в техните съдебни зали, в техните

дворци и пазари. Очакват Той да управлява чрез закони и постановления, изявяващи човешки авторитет. Тъй като Христос сега не е тук лично, самите те ще подемат делото вместо Него, ще провеждат законите на Неговото царство. Установяването на такова царство е същото, което евреите желаеха в дните на Христос. Биха приели Исус, ако Той бе пожелал да установи временно управление, да подкрепи онова, което те смятаха за Божи закон, да ги направи хора, откриващи Неговата воля и да ги упълномощи със Своя авторитет. Но Той каза: "Моето царство не е от този свят" (Йоан 18:36). Не искаше да приеме земен трон.

Управлението под което живееха евреите беше корумпирано и потисническо. Навсякъде имаше крещящи злоупотреби, грабежи, нетърпимост и алчна жестокост. Но Спасителят не предприе граждански реформи. Не атакува националните злоупотреби, нито осъди националните врагове. Не попречи на авторитета на управлението. Той, Който беше наш пример, стоеше настрана от земните правителства не защото беше безразличен към стенанията на хората, но защото лекарството не се крие в човешки мерки. За да бъде ефикасно, то трябва да стигне до хората индивидуално, трябва да обнови сърцето.

Не чрез решения на законодателни събрания, нито чрез покровителството на велики светски мъже се установява Божието царство, а чрез вкореняване на Христовото естество в човешкото чрез делото на Светия Дух. "А на ония, които Го приеха, даде право да станат Божии чада, сиреч на тия, които вярват в Неговото име, които се родиха не от кръв, нито от плътска похот, но от Бога" (Йоан 1:12,13). Тук е единствената сила, която може да работи за издигането на човечеството. Човешкото участие в изпълнението на това дело е да поучава и да живее Словото Божие.

Когато апостол Павел започна своята служба в Коринт - оживения, богат и нечестив град, замърсен от безбройните пороци на езичеството, той каза: "Защото бях решил да не зная между вас нещо друго освен Исус Христос, и то Христос разпнат" (1Кор. 2:2). Пишейки по-късно на някои, покорени от най-долни грехове, можа да каже: "Но вие измихте себе си от такива неща, но се осветихте, но се оправдахте в името на Господа Исуса Христа и в Духа на нашия Бог." "Винаги въздавам благодарност на моя Бог за вас, за Божията благодат, която ви е била дадена в Христа Исуса" (1Кор. 6:11, 1:4).

И днес, както в дните на Христос, делото на Божието царство не е в ръцете на онези, които се боричкат за признание и поддръжка от земни управители и човешки закони, но в ръцете на тези, които обявяват на народа в Неговото име духовните истини, които ще изработят в приелите ги Павловата опитност: "Съразпнах се с Христа и сега вече не аз живея, но Христос живее в мене" (Гал. 2:20). Тогава те могат да работят като Павел за благото на хората. Той каза: "И тъй, от Христова страна сме посланици, като че Бог чрез нас умолява; молим ви от Христова страна, примирете се с Бога" (2Кор. 5:20).

56. *Благославяне на децата*

Тази глава е основана на Матей 19:13-15; Марко 10:13-16; Лука 18:15-17.

Исус винаги е обичал децата. Той приемаше тяхната детска любов и откровената им, непристорена обич. Благодарствената хвала от техните чисти устни беше музика за ушите Му, освежаваше духа Му, потиснат от контакта с изкусителните и лицемерни възрастни. Където и да отидеше Спасителят, сърдечната доброта, изписана на лицето Му, и благородното и любезно държание спечелваха любовта и доверието на малките.

Евреите имаха обичай да завеждат децата при някой равин, който да положи ръце върху тях за благословение, но учениците на Спасителя мислеха, че Христовото дело е прекалено важно, за да бъде прекъсвано по този начин. Когато майките дойдоха при Него със своите малчугани, учениците ги погледнаха с неодобрение. Те смятаха, че децата им са твърде малки, за да получат благословение от посещението си при Исус, и решиха, че Той няма да одобри присъствието им. Но точно учениците Му Го огорчиха. Спасителят разбра грижата и бремето на майките, които се стараеха да възпитават своите деца според Божието слово. Той бе чул молитвите им, Сам ги бе привлякъл към близост със Себе Си.

Една майка бе напуснала с детето дома си, за да намери Исус. По пътя тя разказа на своя съседка за намерението си и съседката също пожела Исус да благослови нейните деца. Така се събраха няколко жени с рожбите си. Някои от децата вече бяха преминали годините на детството и бяха на границата с юношеството. Когато майките споделиха своето желание, Исус изслуша със съчувствие скромната, изпълнена със сълзи молба. Но изчака да види как учениците ще се отнесат към тях. Когато видя, че ги отпратиха настрана, мислейки, че с това Му правят услуга, Той им посочи грешката, казвайки: "Оставете дечицата да дойдат при Мене; не ги възпирайте, защото на такива е Божието царство- Прегърна ги и ги благослови, като положи ръцете Си на тях."

Майките се успокоиха. Те се върнаха по домовете си, укрепени и благословени от Христовите думи. Бяха окуражени да поемат бремето с нова бодрост и да работят за децата си, изпълнени с надежда. И днешните майки трябва да приемат Неговите думи със същата вяра. Христос е наистина личен спасител и сега, както и тогава, когато живя като човек сред хората. Той помага на майките днес така истински, както и тогава, когато обгърна с ръце малчуганите в Юдея. Любимите ни деца са също изкупени с Неговата кръв, както и децата от онова отдавнашно време.

Исус познава бремето на всяко майчино сърце. Самият Той имаше майка, която се бореше с бедността и лишенията, и съчувства на всяка майка в нейните трудности. Той, Който предприе дълго пътуване, за да успокои разтревоженото сърце на една ханаанка, ще направи същото и за днешните майки. Той, Който върна сина на вдовицата от Наин и Който в агонията на кръста не забрави майка Си, съчувства и днес на майчините тревоги. Той във всяка мъка и във всяка нужда ще даде утеха и помощ.

Нека майките да дойдат при Исус със своите грижи. Те ще намерят благодат, достатъчна, за да им помогне в работата с децата им. Портите са отворени за всяка от тях. Същият, Който каза: "Оставете дечицата да дойдат при Мене; не ги възпирайте- ", все още кани майките да доведат своите малки, за да ги благослови. Дори и бебето в майчините ръце може да пребъдва под сянката на Всемогъщия чрез вярата на молещата се майка. Йоан Кръстител бе изпълнен със Светия Дух от своето рождение. Също, ако живеем в близост с Бога, ще виждаме как Божият Дух оформя нашите деца още от най-ранната им възраст.

В децата, които бяха доведени, Исус видя мъже и жени, бъдещи наследници на благодатта и поданици на Неговото царство. Някои от тях щяха да станат мъченици заради делото Му. Той знаеше, че тези деца щяха да Го слушат и да Го приемат като свой Изкупител много по-бързо и с много по-голяма готовност, отколкото възрастните хора, много от които имаха светска мъдрост и корави сърца. В ученията Си Исус слезе до тяхното равнище. Той, величието на небето, не отказа да отговори на въпросите им и опрости Своите важни уроци, за да бъдат възприети от детския ум. Той вложи в умовете им семената на истината, за да поникнат в бъдещите години и да донесат плод за вечен живот.

И днес важи истината, че децата са най-възприемчиви за евангелското учение. Сърцата им са отворени за Божествени влияния и са способни да запаметяват предадените им уроци. Малките деца могат да бъдат християни, като имат своите духовни преживявания с Бога в съответствие с годините си. Нужно е да бъдат поучавани в духовните неща и родителите трябва да им осигуряват възможност, за да могат да оформят характерите си по подобие на Христовия характер.

Бащи и майки трябва да гледат на децата си като на по-млади членове на Господнето семейство, поверени им, за да ги образоват за Небето. Уроците, които ние научаваме от Христос, трябва да предадем на децата си, така че младите им умове да могат да ги възприемат, малко по малко отваряйки се за красотата на небесните принципи. Така християнският дом става училище, където родителите служат като помощник учители, а Христос е главният възпитател.

Когато работим за обръщането на нашите деца към вярата, не бива да търсим някакви силни емоции като доказателство за убеждение в грях. Нито е нужно да знаем точното време, когато те са повярвали. Ние трябва да ги учим да предадат греховете си на Исус, като Го молят да им прости и вярват, че Той им е простил и ги приема, както прие децата, когато присъстваше тук на земята.

Когато една майка поучава децата да я слушат, защото я обичат, тя им предава първия урок в християнския живот. Майчината любов представя на детето Христовата любов и то, като - се доверява и я слуша, се учи да се доверява и да се покорява и на Спасителя.

Исус бе образец за децата. Бе пример и за бащите. Той говореше с власт и словото Му съдържаше сила. Въпреки че имаше често работа с груби и жестоки хора, никога не употреби нелюбезен и отблъскващ израз. Благодатта

на Христос в сърцето ще внася небесно достойнство и чувство за благочестие. Тя ще смекчава остротата и ще потиска всичко, което е грубо и нелюбезно. Ще ръководи бащите и майките да се отнасят с децата си като с интелигентни същества, както самите те биха искали да се отнасят с тях.

Родители, при възпитанието на децата си, изучавайте уроците, които Бог е дал в природата. Ако отглеждате роза или лилия, как бихте правили това? Попитайте градинаря как прави всяко клонче и лист да израстват така красиво и да се развиват в симетрия и прелест? Той ще ви отговори, че това постига не с грубо докосване, нито с насилие, защото така само биха се прекършили нежните стъбълца. Извършил го е с незначителни, но постоянни грижи. Напоявал е почвата, запазвал е растящите фиданки от лютите слани и от изгарящото слънце и Бог ги е направил да израстат и да разцъфнат така красиво. В общуването с децата си следвайте метода на градинаря. Чрез деликатно докосване, чрез изпълнено с обич служене се старайте да оформите техните характери по образеца на Христос.

Окуражавайте изразяването на любов към Бога и един към друг. Причината да има толкова коравосърдечни мъже и жени в света е, че истинските чувства са били разбирани като слабост и са били разколебавани и потискани. По-доброто естество на тези личности е било задушавано в детството и докато светлината на Божествената любов не разтопи техния студен егоизъм, щастието им ще бъде унищожено завинаги. Ако ние желаем децата ни да притежават любезния, благородния дух на Исус и съчувствието, което ангелите показват към нас, трябва да насърчаваме щедрите, изпълнени с обич импулси в детството.

Поучавайте децата да виждат Христос в природата. Заведете ги на открито, под благородните дървета в градината и ги учете във всички прекрасни дела на творението да виждат израза на любовта. Поучавайте ги, че Той е създал законите, които управляват всички живи същества, че е създал закони и за нас и че тези закони са за нашето щастие и радост. Не ги уморявайте с дълги и досадни молитви, а с нагледни уроци от природата ги поучавайте в послушание към Божия закон.

Като спечелите тяхното доверие във вас като Христови последователи, ще ви бъде лесно да ги поучавате на великата любов, с която Той ни е обикнал. Когато се опитате да им обясните истината на спасението и да им посочите Христос като личен спасител, на ваша страна ще стоят ангели. Господ ще даде на бащите и майките благодат да заинтересуват своите малчугани със скъпоценния разказ за витлеемското Бебе, Което е истинската надежда на света.

Когато Исус каза на учениците да не пречат на децата да идват при Него, Той говореше на Своите последователи от всички векове: на църковни служители, проповедници, помощници, на всички християни. Исус привлича децата и Той ни умолява: "Оставете ги да дойдат!" Сякаш иска да ни каже: "Те ще дойдат, ако вие не ги препънете!"

Не допускайте вашият нехристоподобен характер да представя фалшиво Исус. Не дръжте малките настрана от Него чрез вашата студенина и грубост. Никога не им давайте повод да чувстват, че Небето няма да бъде приятно място

за тях, ако и вие сте там. Не говорете за религията като за нещо, което децата не могат да разберат, и не действайте така, сякаш от тях не се очаква още в детството си да приемат Христос. Не им създавайте погрешното впечатление, че Христовата религия е мрачна религия и че при идването на Спасителя те трябва да се разделят с всичко, което прави живота им радостен.

Когато Светият Дух докосне сърцата на децата, помагайте Му в Неговото дело. Поучавайте ги, че Спасителят ги призовава, че нищо не може да Му създаде по-голяма радост от това те да Му отдадат себе си в разцвета и в свежестта на възрастта си.

Спасителят се отнася с безкрайна нежност към душите, които е изкупил с кръвта Си. Те са доказателството за любовта Му. Гледа ги с неизразим копнеж. Сърцето Му привличат не само децата с най-добро поведение, но и тези, които имат по наследство характер, склонен към противопоставяне. Много родители не разбират колко са отговорни за тези черти на децата си. Те не се отнасят с кротост и мъдрост с грешащите си чада, които сами са направили такива. Но Исус гледа на тях с милост. Той знае причината за всяко деяние.

Християнският работник може да действа като християнин, като привлича тези деца към Спасителя. С мъдрост и такт той може да ги свърже със сърцето си, може да им даде кураж и надежда и чрез Христовата благодат може да ги види как се преобразяват по характер, така че за тях да може да се каже: "- на такива е Божието царство."

57. "Едно ти липсва"

Тази глава е основана на Матей 19:16-22; Марко 10:17-22; Лука 18:18-23.

И когато излизаше на пътя, някой се завтече и коленичи пред Него и Го попита: Учителю благи, какво да сторя, за да наследя вечен живот?"

Младият човек, който зададе въпроса, беше управник. Имаше големи имоти и заемаше отговорен пост. Той разбра, че любовта на Христос към децата се отнася и за него. Видя колко мило ги прие, как ги вдигна на ръце и сърцето му се запали от любов към Спасителя. Почувства желание да бъде Негов ученик. Толкова много бе развълнуван, че когато Исус тръгна по пътя Си, той изтича след Него, коленичи пред нозете Му и зададе искрено и сериозно въпроса, толкова важен за неговата душа и за душата на всяко човешко същество: "Учителю благи, какво да сторя, за да наследя вечен живот?"

"Защо Ме наричаш благ? - каза Христос. - Никой не е благ освен един Бог." Желаеше да изпита искреността на управника и да го привлече по начин, който смяташе за най-добър. Осъзнаваше ли той, че Този, с Когото говореше, беше Божият Син? Какво беше истинското му сърдечно чувство?

Управникът бе високо почитан заради своята праведност. Наистина не осъзнаваше да е грешен и все пак не бе напълно доволен от себе си. Чувстваше,

че нещо му липсва, нещо не му достига. Не можеше ли Исус да го благослови, както благослови малките деца, и да задоволи нуждата на душата му?

На въпроса Исус му отговори, че ако човек иска да придобие вечен живот, необходимо е да се подчини на Божиите заповеди. И му цитира някои от тях, които посочваха задължението на човека към неговия ближен. Отговорът на управника бе положителен: "Учителю, всичко това съм опазил от младостта си."

Христос погледна младежа в лицето, сякаш четеше живота му и изследваше характера му. Обикна го и пожела да му даде оня мир, благодат и радост, които наистина биха променили характера му. "Едно ти не достига - каза Той. - Иди, продай все, що имаш, и дай на сиромасите, и ще имаш съкровище на небето; и дойди, вземи кръста си и Ме следвай!"

Младият човек направи впечатление на Христос. Изкупителят разбра, че бе искрен в твърдението си: "- всичко това съм опазил от младостта си." Затова желаеше да създаде в него разбирането, което би го направило способен да види нуждата от сърдечно себеотдаване и християнска доброта. Той копнееше да съзре в него едно кротко и смирено сърце, съзнаващо величието на Божията любов и скриващо своите недостатъци в съвършенството на Христос.

Исус видя в този управник точно помощта, от която се нуждаеше, ако младият човек станеше Негов съработник в делото за спасението. Ако се оставеше на Христовото ръководство, той би станал източник на сила за добро. Управникът можеше в значителна степен да представя Христос, защото притежаваше качества, които, ако би станал едно със Спасителя, биха го направили Божия сила сред хората. Проникващи в характера му, Изкупителят го обикна. Любовта към Спасителя се събуди и в сърцето на управника, защото любовта събужда любов. Исус жадуваше да го види като Свой съработник. Жадуваше да го направи като Себе Си - огледало, в което би се отразило Божието подобие. Жадуваше да развие съвършенството на характера му и да го освети, за да Му бъде полезен. Ако управникът се бе предал на Христос, той щеше да израсне в атмосферата на Неговото присъствие. Ако бе направил този свой избор, колко различно щеше да бъде бъдещето му!

"Едно ти недостига - каза Исус. - Ако ти желаеш да бъдеш съвършен, иди и продай каквото имаш, дай го на бедните и ти ще имаш съкровище в небето. И ела, и Ме следвай!" Христос четеше в сърцето на управника. Само едно нещо му липсваше, но това бе жизнен принцип. Той се нуждаеше от Божията любов в душата си. Ако тази липса не бъдеше задоволена, това щеше да се окаже фатално за него. Цялото му естество щеше да се поквари. Чрез себезадоволяване себелюбието се засилва. За да получи Божията любов, трябваше да се откаже от своята голяма любов към собственото "аз".

Христос подложи младежа на изпит. Той го призова да избере между небесното съкровище и светското величие. Небесното съкровище щеше да му бъде осигурено, ако последваше Христос, но трябваше да се откаже от личното си Аз. Волята му да се подчини на Христовия контрол. Самата святост на Небето бе предложена на този млад управник. Имаше привилегията да стане Божи син и сънаследник с Христос на небесното съкровище. Но трябваше да вземе кръста и да последва Спасителя по пътя на себеотрицанието.

Христовите думи прозвучаха на управника като покана: "изберете днес кому искате да служите" (Исус Навиев 24:15). Изборът му бе предоставен. Исус силно желаеше неговото духовно обръщане. Той му бе показал петното в неговия характер и с голям интерес следеше развръзката, докато младият човек обмисляше въпроса. Ако решеше да последва Христос, трябваше да послуша думите Му във всичко. Трябваше да се откаже от амбициозните си намерения. С какъв силен копнеж и нетърпение, с каква жажда на душата Спасителят гледаше младежа, надявайки се той да се отзове на поканата на Божия Дух!

Той определи точно как управникът можеше да усъвършенства своя християнски характер. Думите Му бяха мъдри, макар да изглеждаха строги и скъпернически. Да ги приеме и да им се подчини - това бе единствената възможност, единствената надежда за спасение на управника. Неговият висок пост и богатства оказваха фино и зло влияние върху характера му. Запазеха ли се, биха изместили Бога в чувствата му. Да се отдръпне малко или много от Бога, означаваше да се задържи това, което би отслабило моралната сила и способности. Защото, когато светските неща се подхранват, ще станат всепоглъщащи, колкото и крехки и нищожни да са те.

Управникът бързо осъзна значението на Христовите думи и се натъжи. Ако бе оценил стойността на предложения дар, би станал веднага един от Христовите последователи. Бе член на почетния еврейски съвет и Сатана го изкушаваше с ласкателни перспективи за бъдещето. Младежът искаше небесното съкровище, но искаше също и временните предимства, които богатствата биха му донесли. Съжали, че съществуваше такова условие. Желаеше вечния живот, но не искаше да направи жертвата. Цената на вечния живот изглеждаше прекалено голяма и той си тръгна натъжен, "защото беше човек с много имот".

Твърдението, че бе опазил Божия закон, бе измамно. Той показа, че богатствата бяха негов идол. Не можеше да пази Божиите заповеди, докато светът стоеше на първо място в чувствата му. Обичаше Божиите дарове повече, отколкото техния Дарител. Христос му бе предложил приятелството Си. "Следвай Ме!" - каза Той. Но Спасителят не означаваше за него толкова много, колкото собственото му име сред хората и колкото притежанията му. Да захвърли земното си съкровище, което бе видимо, и да го замени с небесно, което бе невидимо - това беше прекалено голям риск. Той отказа предложението на вечната Любов и се отдалечи, а след това светът щеше да получи неговото поклонение.

Хиляди минават през това изпитание, претегляйки на везните Христос и света, и мнозина избират света. Като младия управник и те отблъскват Спасителя, казвайки в сърцата си: "Аз не искам този Човек да бъде мой водач!"

Държанието на Христос към младежа представя нагледен урок. Бог ни е дал правило за поведение, което всеки един от служителите Му трябва да следва. То е послушание към Неговия закон. Не просто законническо послушание, но послушание, водещо към живот, и се отразява върху характера. Бог е установил Свой стандарт за характера на всички, които биха станали поданици на Неговото царство. Само онези, които ще станат съработници на Христос, само онези, които ще кажат: "Господи, всичко, което

имам и всичко, което съм, е Твое!", само те ще бъдат признати за Божии синове и дъщери. Всички трябва да имат предвид какво означава да желаеш Небето и да го пропуснеш поради някои обстоятелства тук долу. Помисли какво означава да се каже "не" на Христос. Управникът отговори: "Не, аз не мога да Ти дам всичко." Казваме ли и ние същото? Спасителят предлага да сподели с нас Божието дело, делото, което Бог ни е дал да вършим. Предлага да използваме и дадените от Бога средства, за да извършим Неговото дело в света. Само в този случай Той може да ни спаси.

Притежанията бяха поверени на управника, за да може да докаже, че е верен слуга. Той трябваше да раздава тези блага за благословение на нуждаещите се. Така Бог сега поверява на хората средства, таланти и възможност, за да могат те да бъдат съработници в помощ на бедните и страдащите. Онзи, който използва поверените му дарове така, както Бог е предначертал, става съработник на Спасителя. Той спечелва души за Христос, защото е представител на Неговия характер.

За хора, които подобно на младия управник заемат висок и доверен пост и имат значителни богатства, може да изглежда прекалено голяма жертвата да захвърлят всичко, за да следват Христос. Но това е правилното поведение за всички, които биха станали Негови ученици. Не може да бъде прието нищо по-малко от послушание. Себеотдаване е същността на Христовото учение. Често то се представя с език, на пръв поглед властнически, защото само така може да се спаси човекът, като се откъсне от нещата, които, ако бъдеха поддържани, биха увредили неговото същество.

Когато Христовите последователи връщат на Господа Неговото, те събират съкровища, които ще им бъдат дадени, когато чуят думите: "Хубаво, добри и верни слуго! - влез в радостта на Господаря Си". "- Който заради предстоящата Нему радост издържа кръст, като презря срама и седна отдясно на Божия престол" (Матей 25:23; Евр. 12:2). Радостта да видиш изкупени души, души, спасени за вечността, е наградата на всички, тръгнали по стъпките на Този, Който каза: "Следвай ме!"

58. "Лазаре, излез!"

Тази глава е основана на Лука 10:38-42; Йоан 11:1-44.

Сред най-преданите Христови ученици беше и Лазар от Витания. Още от първата им среща той прояви силна вяра в Христос. Любовта му към Него бе дълбока, а и Спасителят много го обичаше. За Лазар бе направено най-великото от Христовите чудеса. Спасителят благославяше всички, които търсеха помощта Му. Той обича всяко човешко семейство, но с някои е свързан особено тясно. Сърцето Му бе силно привързано към семейството във Витания и за един негов член бе извършено най-чудното от делата Му.

Исус почиваше често в дома на Лазар. Спасителят нямаше собствен дом. Зависим бе от гостоприемството на Своите приятели и ученици и много пъти, когато беше уморен и жадуваше за човешко съучастие, се приютяваше с радост

в този мирен дом далеч от подозренията и завистта на яростните фарисеи. Тук Той намираше искрено гостоприемство и чисто, свято приятелство. Тук можеше да говори с простота и съвършено свободно, защото знаеше, че думите Му ще бъдат разбрани и оценени.

Нашият Спасител ценеше тихото кътче с внимателни слушатели. Копнееше за човешко внимание, гостоприемство и съчувствие. Приелите небесните наставления, които Той беше винаги готов да даде, биваха благословени изобилно. Когато множествата Го следваха през полята, Христос им разкриваше красотите на природния свят. Стараеше се да отвори очите и умовете им, за да могат да разберат как Божията ръка поддържа света. Вместо да призовава към оценяване на Божията доброта и милосърдие, Той привличаше вниманието на Своите слушатели към нежно падащата роса, към топлите дъждове и към ярката слънчева светлина, които се дават както на добрите, така и на злите. Искаше хората да осъзнаят по-пълно почитта на Бог към човека, създаден като Божие средство. Но множествата схващаха трудно. А в дома във Витания Христос намираше почивка от уморителните конфликти на обществения живот. Тук, пред внимателните Си слушатели, разкриваше Книгата на Провидението. В тези лични разговори говореше онова, което не разказваше на смесеното множество. На приятелите Си нямаше нужда да говори с притчи.

Докато Христос предаваше Своите чудни уроци, Мария седеше при нозете Му - благоговееща и предана слушателка. Веднъж Марта, отрупана с грижи за приготвяне на храната, дойде при Него с думите: "Господи, не Те ли е грижа, че сестра ми ме остави сама да шетам? Кажи -, прочее, да ми помогне." Това беше при първото посещение на Христос във Витания. Спасителят и Неговите ученици току-що бяха пристигнали от едно уморително пътуване пеша от Ерихон. Марта беше нетърпелива да приготви необходимото за тяхното удобство и в своето безпокойство забрави учтивостта, която дължеше на госта. Исус - отговори с мекота и търпение: "Марто, Марто! Ти се грижиш и безпокоиш за много неща; но едно е потребно; и Мария избра добрата част, която не ще се отнеме от нея." Мария натрупваше в ума си скъпоценните слова, излезли от устата на Спасителя. Слова, за нея по-ценни и от най-скъпите накити на света.

"Едното" нещо, от което Марта се нуждаеше, бе тих, посветен дух, по-дълбоко желание за познаване на бъдещето, на безсмъртния живот и на благодатта, необходима за духовния напредък. Тя трябваше да се безпокои по-малко за отминаващите неща, а повече за траещите вечно. Исус искаше да научи Своите деца да използват всяка възможност, за да придобият знанието, което ще ги направи мъдри за спасение. Христовото дело се нуждае от внимателни, енергични работници. Има широко поле за такива Марти с тяхното усърдие за активна религиозна дейност. Но първо нека да седнат с Мария при нозете Му. Нека тяхната прилежност, порив и енергия бъдат осветени от Христовата благодат. Тогава животът ще стане непобедима сила за доброто.

Скръбта влезе в мирния дом, където Исус Си почиваше. Лазар се разболя внезапно и сестрите му изпратиха вест до Спасителя: "Господи, ето

този, когото обичаш, е болен." Те видяха как жестоката болест сграбчи техния брат, но знаеха, че Христос може да лекува всички болести. Вярваха, че Той ще им съчувства в тяхната беда, затова не Го помолиха да дойде незабавно, а само изпратиха поверителна вест: "- този, когото обичаш, е болен." Смятаха, че ще им отговори веднага и ще ги посети, щом дойде във Витания.

С нетърпение очакваха отговора. Докато искрицата живот още тлееше в брат им, те се молеха и поглеждаха дали Исус идва. Но вестителят се върна без Него. Донесе само вестта: "Тази болест не е смъртоносна-" И те се хванаха за надеждата, че Лазар ще живее. Нежно се опитваха да говорят думи на надежда и кураж на почти изпадналия в безсъзнание страдалец. Когато Лазар умря, се обезкуражиха, но чувстваха подкрепящата благодат на Христос и това ги задържаше да не упрекнат Спасителя.

Учениците останаха с впечатлението, че Христос прие новината студено. Не се наскърби, както очакваха. Поглеждайки ги, Исус каза: "Тази болест не е смъртоносна, но е за Божията слава, за да се прослави Божият Син чрез нея." Той се забави два дни на мястото, където беше. Това отлагане бе тайна за учениците. Каква утеха щеше да бъде присъствието Му за изпадналия в беда дом! - мислеха си те. Неговата силна привързаност към семейството във Витания им беше добре позната и се изненадаха, че не отговори на тъжната вест: "- този, когото обичаш, е болен."

През двата дни Христос, изглежда, бе забравил за новината, защото не говори нищо за Лазар. Учениците мислеха за Йоан Кръстител - предвестника на Исус. Те се чудеха защо Той, Който имаше сила да извършва големи чудеса, бе позволил Йоан да тлее в затвора и да умре от жестока смърт. Като притежаваше толкова голяма мощ, защо не спаси Йоановия живот? Този въпрос бе задаван често от фарисеите, които представяха смъртта на Йоан като неоспоримо доказателство срещу Христовото твърдение, че е Божи Син. Спасителят бе предупредил учениците Си за тежки изпитания, загуби и преследвания. Щеше ли да ги изостави в тежки изпитания? Някои се усъмниха дали не са се заблудили в Неговата мисия. Всички бяха дълбоко разтревожени.

След като изчака два дни, Исус им каза: "Да отидем пак в Юдея." Учениците попитаха защо, ако ще отива в Юдея, бе чакал два дни. Но тревогата за Христос и за самите тях напълно зае мислите им. В пътя, по който Той бе готов да тръгне, не виждаха нищо друго освен опасност. "Учителю - казаха Му, - сега юдеите искаха да Те убият с камъни и пак ли там отиваш? Исус отговори: Нали има дванадесет часа в деня?" "Мене Ме води Моят Отец. Докато Аз извършвам Неговата воля, животът Ми е в безопасност. Моите дванадесет часа не са се свършили още. Аз навлязох в последния остатък от Моя ден, но докато имам още време, съм в безопасност."

"Ако ходи някой денем - продължи Той, - не се препъва, защото вижда виделината на тоя свят." Този, който изпълнява Божията воля, който върви в пътеката, набелязана от Бога, не може да се препъне и да падне. Светлината на Божия Дух, Който го ръководи, му дава ясно разбиране за неговия дълг и го води напред до края на неговото дело. "Но ако ходи някой нощем, препъва се, защото не е осветлен." Този, който върви в пътеката на собствения си избор,

където Бог не го е призовал, ще се спъне. За него денят се превръща в нощ и където и да е, не е в безопасност.

"Това изговори и подир туй им каза: Нашият приятел Лазар заспа, но Аз отивам да го събудя." "Нашият приятел Лазар заспа." Какви вълнуващи думи! С какво съчувствие са изпълнени! При мисълта за опасността, която техният Учител беше готов да Си навлече, като отидеше в Ерусалим, учениците почти бяха забравили бедното семейство във Витания. Но Христос не бе го забравил. Учениците се почувстваха укорени. Те се бяха разочаровали, защото Той не отговори веднага на известието за Лазар. Изкушиха се да мислят, че не е обичал толкова силно него и сестрите му, както те смятаха, иначе би трябвало да побърза да тръгне с вестителя. Но думите "нашият приятел Лазар заспа" събудиха добри мисли. Убедиха се, че Христос не бе забравил страдащите Си приятели.

"Затова учениците Му рекоха: Господи, ако е заспал, ще оздравее. Но Исус бе говорил за смъртта му, а те мислеха, че говори за почиване в сън." Христос представя смъртта пред Своите вярващи чада като сън. Техният живот е скрит с Христос в Бога и докато последната тръба затръби, всички, които умират, ще спят с вярата в Него.

"Тогава Исус им рече ясно: Лазар умря. И заради вас радвам се, че не бях там, за да повярвате; обаче нека да отидем при него!" Тома не можа предварително да види нищо освен смърт за своя Учител, ако отиде в Юдея, но той извиси духа си и каза на другите ученици: "Да отидем и ние, за да умрем с Него!" Познаваше омразата на евреите към Христос. Целта им бе да предизвикат смъртта Му, но намерението им не бе успяло, защото времето за това още не бе настъпило. През това време Исус имаше закрилата на небесните ангели и дори в областта Юдея, където равините заговорничеха как да Го хванат и да Го предадат на смърт, никой не можеше да Му навреди.

Учениците се учудиха, когато Христос рече: "Лазар умря. И заради вас радвам се, че не бях там- " По Свой избор ли Спасителят избягна дома на страдащите Си приятели? Явно Мария, Марта и умиращият Лазар бяха оставени сами. Но те не бяха сами. Исус видя цялата обстановка и след смъртта на Лазар нещастните сестри бяха подкрепени от Неговата благодат. Прозря скръбта в сърцата им, когато брат им се бореше със своя силен враг смъртта. Той чувстваше мъката им, когато каза на учениците Си: "Лазар умря." Но не мислеше само за Своите обичани във Витания. Христос възнамеряваше да подготви и учениците Си. Те трябваше да бъдат Негови представители в света, за да може благословението на Отца да обхване всички. Заради тях допусна Лазар да умре. Ако го бе възстановил от болестта, чудото, което е най-положителното доказателство за Неговия Божествен характер, нямаше да бъде извършено.

Ако Христос беше в стаята на болния, Лазар нямаше да умре, защото Сатана нямаше да има сила над него. Смъртта не можеше да отправи своята стрела към Лазар в присъствието на Животодателя. Затова Христос остана настрана. Той остави врага да приложи силата си, за да го отблъсне като победен враг. Допусна Лазар да попадне във властта на смъртта и страдащите сестри да видят брат си положен в гроба. Христос знаеше, че докато гледат

мъртвото лице на брат си, вярата им в Изкупителя ще бъде изпитана жестоко. Но Той знаеше също, че като преминат през това изпитание, вярата им ще грейне с още по-голяма сила. И ги остави да изтърпят болките на скръбта. Обичаше ги не по-малко, макар да се бавеше, но знаеше, че за тях, за Лазар, за самия Него и за учениците победата ще бъде извоювана.

"Заради вас", "за да повярвате". За всички, които протягат ръка, за да почувстват водещата Божия десница, моментът на най-голямата безнадеждност е времето, когато Божията помощ е най-близо. Те ще погледнат с благодарност назад към най-тъмната част от своя път. "- знае Господ как да избави благочестивите- " (2Петрово 2:9). От всяко изкушение и от всяко тежко изпитание Той ще ги изведе с по-силна вяра и с по-богат опит.

С отлагането на отиването при Лазар Христос целеше да покаже милост към онези, които не бяха Го приели. Бавеше се, защото искаше чрез възкресяването на Лазар от мъртвите да даде на Своя упорит, невярващ народ още едно доказателство, че наистина Той е "Възкресението и Животът". Исус искаше да вдъхне надежда на народа, на бедните изгубени овци от израилевия дом. Сърцето Му се късаше, когато виждаше тяхната непокаяност. В милостта Си Той предвиди да им даде още едно доказателство, че е Възстановителят, че само Той може да дава живот и безсмъртие. Това трябваше да бъде доказателство, което свещениците не можеха да изтълкуват фалшиво. Ето защо се забави да отиде във Витания. Това велико чудо - възкресението на Лазар, трябваше да сложи Божия печат върху Неговото дело и върху твърдението, че притежава Божественост.

По време на пътуванията си за Витания Исус се погрижи според обичая Си за болните и нуждаещите се. Като наближи града, прати вестител да съобщи на сестрите, че пристига. Не поиска да влезе веднага в дома, остана сред тишината край пътя. Външната показност, която евреите съблюдаваха при смъртта на приятели и роднини, не бе в хармония с духа на Христос. Чу плачевните гласове на наетите оплаквачки и не пожела да се срещне със сестрите в тази бъркотия. Сред жалеещите приятели бяха родините на семейството, измежду които имаше хора, заемащи високи и отговорни постове в Ерусалим. Сред тях бяха и някои от най-горчивите врагове на Христос. Той знаеше техните намерения и затова не отиде веднага там.

Вестта бе предадена на Марта така незабелязано, че другите в стаята не я чуха. Погълната от дълбоката си печал, Мария също не чу думите. Марта скочи изведнъж и излезе да посрещне своя Господ. Мария, мислейки, че отива на мястото, където бе погребан Лазар, остана, потънала в своята скръб без плач.

Марта бързаше да срещне Исус със сърце, разкъсвано от противоречиви чувства. На изразителното Му лице прочете същата благост и любов, които то бе изразявало винаги. Доверието - в Него не бе променено, но си мислеше за любимия брат, когото Исус също бе обичал. С мъка в сърцето за това, че Той не бе дошъл по-рано, и с надежда, че дори и сега би могъл да направи нещо, за да ги утеши, тя каза: "Господи, да беше Ти тука, нямаше да умре брат ми." Отново и отново сред врявата, създадена от оплаквачките, сестрите бяха повтаряли тези думи.

С човешко и божествено съчувствие Исус погледна нейното скръбно и загрижено лице. Марта нямаше нужда да разказва за преживяното. Всичко бе изразено със силните думи: "Господи, да беше Ти тука, нямаше да умре брат ми!" Но като гледаше това излъчващо любов лице, тя добави: "Но и сега зная, че каквото и да поискаш от Бога, Бог ще Ти даде!"

Исус окуражи вярата - с думите: "Брат ти ще възкръсне!" Неговият отговор нямаше за цел да вдъхне надежда за непосредствена промяна. Той насочи мислите на Марта по-далеч от сегашното възстановяване на брат -, върху възкресението на праведните. Направи това, за да може във възкресението на Лазар тя да види обещание за възкресението на всички праведни мъртви и уверение, че то ще се осъществи чрез силата на Спасителя.

Марта отговори: "Зная, че ще възкръсне във възкресението на последния ден!"

Като се опитваше все още да даде правилна насока на нейната вяра, Исус заяви: "Аз съм Възкресението и Животът!" В Христос е животът, изначалният, незает от никого и не произтичащ от никого. "Който има Сина, има тоя живот" (1Йоаново 5:12). Божествеността на Христос е уверението на вярващия за вечен живот. "Който вярва в Мене - казва Исус, - ако и да умре, ще живее; и никой, който е жив и вярва в Мене, няма да умре до века. Вярваш ли това?" Сега Христос насочи мисълта към времето на Своето второ идване. Тогава праведните мъртви ще бъдат възкресени нетленни и живите праведни ще бъдат пренесени на небето, без да видят смърт. Чудото, което Христос се готвеше да извърши, като възкреси Лазар от мъртвите, трябваше да представи възкресението на всички праведни мъртви. Чрез Своето слово и дела Той заяви, че е авторът на възкресението. Този, Който скоро щеше да умре на кръста, стоеше с ключовете на смъртта, победител над гроба и уверяваше в Своето право и сила да дава вечен живот.

На изречените от Спасителя думи: "Вярваш ли това?" Марта отговори: "Да, Господи, вярвам, че Ти си Христос, Божият Син, Който има да дойде на света!" Тя не разбираше напълно значението на изговорените от Исус думи, но изповяда вярата си в Неговата Божественост и доверието си, че Той можеше да изпълни това, което желаеше.

"И като рече това, отиде да повика скришом сестра си Мария, казвайки: Учителят е дошъл и те вика." Тя предаде вестта си колкото може по-спокойно, защото свещениците и управниците се готвеха да арестуват Исус, когато се явеше възможност. Виковете на оплаквачките попречиха думите - да бъдат чути.

При тази новина Мария скочи и с изписано на лицето - нетърпение напусна стаята. Оплаквачките я последваха, мислейки, че отива на гроба да поплаче. Когато стигна до мястото, където Исус чакаше, коленичи в нозете Му и каза с трептящи устни: "Господи, да беше Ти тука, нямаше да умре брат ми!" Виковете на оплаквачките увеличиха напрежението -, защото тя копнееше за няколко спокойни думи насаме с Исус. Но знаеше за завистта и ревността към Него, подхранвани в сърцата на някои от присъстващите, и се въздържа да изрази напълно своята скръб.

“Исус, като я видя, че плаче, и юдеите, които я придружаваха, че плачат, разтъжи се в духа Си и се смути.” Той четеше в сърцата на всички събрани. Видя, че много, които изразяваха външна скръб, само се преструваха. Знаеше, че някои от присъстващите, които сега изразяваха лицемерна скръб, щяха не след дълго да планират смъртта не само на могъщия Чудотворец, но и на този, който сега щеше да бъде възкресен от мъртвите. Христос можеше да свали от тях булото на престорена скръб, но възпря праведното Си негодувание. Той не изрече думите, които би могъл да изрече с пълно право заради тези, които Го обичаха, които бяха коленичили в нозете Му в скръб и които наистина вярваха в Него.

“Где го положихте?” - попита Той. “Те Му казаха: Господи, дойди и виж!” Заедно пристъпиха до гроба. Това бе тъжна сцена. Лазар беше много обичан и сестрите му плачеха за него с разкъсани сърца, и тези, които бяха негови приятели, смесваха сълзите си със сълзите на опечалените сестри. При тази картина на човешко страдание и от факта, че опечалените приятели оплакват мъртвия, докато Спасителят на света стои до тях, “Исус се просълзи”. Макар че беше Божи Син, Той имаше човешко естество и се вълнуваше от човешката скръб. Неговото добро и милостиво сърце е винаги будно за състрадание към страдащия. Той плаче с всички, които плачат, и се радва с всички, които се радват.

Но Исус заплака не само защото съчувстваше на Марта и Мария. В сълзите Му имаше скръб толкова по-голяма от човешката, колкото Небето е по-високо от земята. Христос не плачеше за Лазар, защото се готвеше да го повика от гроба. Плачеше, защото много от тези, които сега оплакваха Лазар, щяха скоро да планират смъртта на Този, Който бе Възкресението и Животът. Но колко неспособни бяха невярващите евреи да разберат сълзите! Някои, които не можеха да видят като причина за скръбта Му нищо друго освен външните обстоятелства на тази сцена, казаха тихо: “Виж колко го е обичал!” Други, търсейки да посеят семе на неверие в сърцата на присъстващите, казаха присмехулно: “Не можеше ли Този, Който отвори очите на слепеца, да направи така, че и този да не умре?” Ако беше във възможностите на Христос да спаси Лазар, защо тогава Той го остави да умре?

С пророчески поглед Исус видя враждебността на фарисеите и садукеите. Знаеше, че бяха предрешили Неговата смърт. Знаеше, че някои от тези, които сега изразяваха явно съчувствие, скоро щяха да затворят за себе си вратата на надеждата и вратите на Божия град. Скоро щяха да се разиграят сцените на Неговото унижение и разпъване, резултат от което щеше да бъде разрушаването на Ерусалим. И тогава никой нямаше да оплаква мъртвите. Върху Ерусалим идваше заслуженото наказание, представено ясно пред погледа Му. Видя Ерусалим заобиколен от римските легиони. Знаеше, че мнозина, които плачеха сега за Лазар, щяха да умрат при обсадата на града и в тяхната смърт нямаше да има надежда.

Христос не плака само поради наблюдаваната сцена. Върху Него лежеше тежестта на вековна мъка. Видя ужасните последици от престъпването на Божия закон. Видя, че в историята на света, като се започне от смъртта на Авел, конфликтът между Доброто и Злото не бе прекъсвал никога. В идващите

години видя и участта на хората - страдания и скръб, сълзи и смърт. Сърцето Му бе пронизано от мъка за човешкото семейство от всички векове и във всички земи. Окаянството на грешната раса тежеше силно на душата Му и изворът на Неговите сълзи се отвори поради копнежа да облекчи всички техни страдания.

"Исус, прочее, като тъжеше пак в Себе Си, дохожда на гроба." Лазар беше положен в каменна пещера, на чийто вход бе поставен масивен камък. "Отместете камъка!" - каза Христос. Мислейки, че Той само желае да погледне мъртвия, Марта се възпротиви с думите, че тялото е погребано от четири дни и разлагането вече е започнало. Това изказване, направено преди възкресението на Лазар, не остави възможност на Христовите врагове да кажат, че е извършена измама. В миналото фарисеите бяха изфабрикували фалшиво тълкуване за най-чудните изявления на Божията сила. Когато Христос възкреси за живот дъщерята на Яир, Той бе казал: "Детето не е умряло, а спи" (5:39 Марко 5:39). Тъй като тя бе боледувала само кратко време и бе възкресена непосредствено след смъртта, фарисеите заявиха, че детето не е било умряло, че самият Христос бил казал, че само спи. Те се бяха опитали да отрекат, че Той е лекувал болести и да представят всичките Му чудеса за нечиста игра. Но в този случай никой не можеше да отрече, че Лазар бе мъртъв.

Когато Господ започне да извършва определено дело, Сатана подтиква някого да се противопостави. "Отмахнете камъка!" - каза Христос. "Доколкото е възможно, подгответе пътя за Моето дело!" Но положителната и амбициозна натура на Марта пак се прояви. Тя не пожела разлагащото се тяло да бъде видяно. Човешкото сърце бавно схваща Христовите думи и чрез вярата си Марта не осъзна истинското значение на Неговото обещание.

Христос я укори, но думите Му бяха изговорени с много голяма нежност: "Не рекох ли ти, че ако повярваш, ще видиш Божията слава?" "Защо трябва да се съмняваш в Моята сила? Защо се възпротивяваш на Моите изисквания? Имаш Моето Слово, ако му повярваш, ще видиш Божията слава." Естествените невъзможности не могат да попречат на делото на Всемогъщия. Скептицизмът и неверието не са смирение. Безусловната вяра в Христовото слово е истинско смирение, истинско себеотдаване.

"Отмахнете камъка!" Христос можеше да заповяда на камъка да се отмести и той би послушал гласа Му. Можеше да заповяда на ангелите, които бяха близо до Него, да сторят това. При думите Му невидими ръце можеха да отместят камъка. Но той трябваше да бъде вдигнат от човешки ръце. Така Христос щеше да покаже, че човешкото естество трябва да сътрудничи на Божеството. Това, което човешката сила може да извърши, Божията не е призована да стори. Бог изисква помощта на човека. Той го укрепва, сътрудничи с него, като употребява силите и способностите, които му е дал.

Заповедта бе изпълнена. Камъкът бе отместен. Всичко бе направено с готовност и желание. На всички бе дадена възможността да видят, че не е извършена никаква измама. Там, в каменния гроб, лежеше тялото на Лазар, студено и в смъртна неподвижност. Виковете на оплаквачките се смълчаха. Присъстващите застанаха около гробницата изненадани и изпълнени с очакване да видят какво ще последва.

Христос застана тихо пред гроба. Над всички присъстващи цареше свята тържественост. Той пристъпи по-близо. Поглеждайки към небето, каза: "Отче, благодаря Ти, че Ме послуша!" Неотдавна Христовите врагове Го бяха обвинили в богохулство и бяха готови да хвърлят камъни срещу Него, защото твърдеше, че е Божият Син. Бяха Го обвинили, че извършва чудеса чрез силата на Сатана. Но тук Христос твърдеше, че Бог е Негов Отец и заяви с пълно доверие, че Той е Божият Син.

Във всичко, което вършеше, Христос сътрудничеше на Своя Отец. Винаги внимаваше да не създава впечатлението, че работи независимо от Него. Всичките Си чудеса извърши чрез вяра и молитва. Желаеше всички да знаят за връзката Му с Отца. "Отче - каза той, - благодаря Ти, че Ме послуша. Аз знаех, че Ти винаги Ме слушаш, но това казах заради народа, който стои наоколо, за да повярват, че Ти си Ме пратил." Сега учениците и народът трябваше да получат най-убедителното доказателство за връзката между Христос и Бога. Трябваше да им бъде показано, че Христовото твърдение не бе измама.

"Като каза това, извика със силен глас: Лазаре, излез вън!" Неговият глас, ясен и всепроникващ, прониза ухото на мъртвия. При тези думи Божеството проблесна през човешкото естество. На лицето Му, осветено от Божията слава, народът видя уверението за силата Му. Всички очи се бяха вперили във входа на пещерата. Всяко ухо бе напрегнато, за да долови и най-слабия звук. Със силен и мъчителен интерес всички очакваха изпита за Христовата Божественост, доказателството, което да оправдае Неговото твърдение, че е Божи Син, или да угаси завинаги надеждата.

В тихия гроб настъпи раздвижване и този, който бе мъртъв, застана на вратата на гробницата. Движенията му бяха ограничени от увитите около него погребални плащаници. Христос каза на учудените зрители: "Разповийте го и оставете го да си иде!" Бе им показано отново как човекът сътрудничи на Бога. Човешкото естество трябва да работи за хората. Лазар бе освободен и застана пред събраните не като човек, отслабнал от болестта и със слаби, трепереща крайници, но като човек в силата на живота, пълен с енергията на благородна мъжественост. Очите му грееха с интелигентност и с любов към неговия Спасител. Той се хвърли с преклонение пред нозете на Исус.

Наблюдаващите занемяха от удивление. Тогава последва неописуема сцена на радост и благодарност. Сестрите приеха отново брат си жив като дар от Бога и с радостни сълзи, прекъсвайки се, изразиха на Спасителя своята благодарност. Но докато братът, сестрите и приятелите се радваха на това събиране отново, Исус се оттегли от мястото. Когато се огледаха за Животодателя, Той не бе вече сред тях.

59. Свещенически заговори

Тази глава е основана на Йоан 11:47-54.

Витания беше толкова близо до Ерусалим, че новините за възкресението на Лазар скоро стигнаха до града. Еврейските управници узнаха бързо за

станалото чрез шпионите, които бяха свидетели на чудото. Веднага бе свикано събрание на Синедриона, за да се реши какво да се прави. Сега Христос бе изявил напълно Своята власт над смъртта и гроба. Това могъщо чудо бе най-великото доказателство, дадено от Бога на хората, че Той е изпратил Сина Си на света за тяхното спасение. То бе изявление на божествената сила, достатъчно да убеди всеки ум, контролиран от разума и от просветлената съвест. Много от тези, които видяха възкресението на Лазар, повярваха в Исус, а злобата на свещениците се засили. Те бяха отхвърлили всички по-малки доказателства за Неговата божественост и новото чудо само ги разяри. Мъртвият бе възкресен посред бял ден и пред множество от свидетели. Никакво подправяне не може да обясни едно такова доказателство. Ето защо смъртната омраза на свещениците се разрази още повече. Повече от всякога те решиха да възпрат делото на Христос.

Садукеите, макар и да не бяха благосклонни към Христос, не бяха така озлобени против Него като фарисеите. Омразата им не бе толкова силна. Но сега също се обезпокоиха. Те не вярваха във възкресението на мъртвите. Като уж творяха така наречената наука, доказваха, че мъртвото тяло е невъзможно да бъде възвърнато към живот. Но няколкото думи на Христос съкрушиха теорията им. Те бяха изложени като невежи и в Писанията, и относно Божията сила. Не виждаха възможност да отстранят създаденото в народа впечатление от това чудо. Как да откъснат хората от Този, Който успя да отнеме от гроба неговия мъртвец? Бяха разпространени лъжливи сведения, но чудото не можеше да се отрече и не знаеха как да противодействат на впечатлението от него. Досега садукеите не бяха подкрепили плана за унищожението на Христос, но след възкресението на Лазар решиха, че безстрашните Му укори против тях можеше да бъдат възпрени само чрез смъртта Му.

Фарисеите вярваха във възкресението и за тях извършеното чудо бе доказателство, че Месия е дошъл. Но те винаги се бяха противопоставяли на Христовото дело. Мразеха Го още отначало, защото бе изложил техните лицемерни претенции. Бе разкъсал воала на досадните ритуали, под които скриваха моралната си извратеност. Чистата религия, на която Той поучаваше, бе осъдила техните празни претенции за набожност. Жадуваха да отмъстят заради ясните Му укори. Бяха се опитали да Го предизвикат да каже или да извърши нещо, което да им даде случай да Го осъдят. Няколко пъти правиха опит да Го убият с камъни, но Той се бе отдалечавал тихо и се бе изгубвал от погледа им.

Чудесата, които Христос правеше в събота, имаха за цел да облекчат страдащите, но фарисеите се опитваха да Го осъдят като нарушител на съботата. Те предизвикваха съпротивата на иродианите против Него. Посочиха Го като човек, който се стреми да застане начело на бунт, и се съветваха с тях как да Го унищожат. Представиха Го като желаещ да подрине авторитета на римляните, за да ги настроят против Исус. Опитали бяха всякаква възможност да попречат на влиянието Му върху народа. Но опитите им все пропадаха. Множествата, които виждаха милостивите Му дела и чуваха чистите и святи поучения, разбираха, че това не бяха дела и думи на нарушител на съботата или на богохулник. Дори официалните служители, изпратени от фарисеите,

бяха така повлияни от думите Му, че не посмяха да Го заловят. В отчаянието си евреите издадоха най-накрая заповед, според която всеки, изповядващ вяра в Исус, трябва да бъде отлъчен от синагогата.

И така свещениците, управниците и старейшините се събраха на съвет и решиха да смълчат Извършителя на чудодейни дела, удивяващи всички. Фарисеите и садукеите сега бяха по-единни, откогато и да било преди. Разделени дотогава, те се обединиха в съпротивата си спрямо Христос. Никодим и Йосиф не бяха поканени на този съвет, защото досега бяха попречили за осъждането на Исус. На съвета присъстваха други влиятелни мъже, вярващи в Исус, но тяхното влияние не можа да надвие злобата на фарисеите.

И все пак, участниците в съвета не бяха единодушни. Синедрионът в този момент не бе един законен парламент. Той съществуваше само по търпимост. Някои от неговите членове поставиха под съмнение разумността на искането Исус да бъде предаден на смърт. Те се бояха, че това ще възбуди въстание сред народа, предизвиквайки римляните да оттеглят по-нататъшната си благоразположеност към свещеничеството и да им отнемат властта, която все още имаха. Садукеите бяха единни в омразата си към Христос, но бяха склонни към предпазливи действия, боейки се, че римляните ще ги лишат от високото им положение.

На този съвет, свикан, за да планира смъртта на Христос, присъстваше и Свидетелят, който бе чул самохвалните думи на Навуходоносор, наблюдавал и идолопоклонническия празник на Валтасар, присъствал и когато в Назарет Христос се провъзгласи за Помазаник. Този Свидетел сега разкриваше на управниците онова, което трябваше да извършат. Събития от живота на Исус минаха пред очите им с такава отчетливост, че ги уплаши. Спомниха си сцената в храма, когато Исус бе само на дванайсет години и застана пред учените законоучители, като им зададе учудващите въпроси. Току-що завършеното чудо даде свидетелство, че Исус не беше никой друг, а Божият Син. Старозаветните писания за Христос проблеснаха в умовете им с истинското си значение. Объркани и разтревожени, управниците попитаха: "Какво правим ние?" Съветът се раздели на две. Под влиянието на Светия Дух свещениците и управниците не можаха да стигнат до решението да застанат срещу Бога, както се опитваха.

Докато съветът бе толкова объркан, първосвещеникът Каяфа стана. Той бе високомерен и жесток човек, властен и нетолерантен. Сред родниците на неговото семейство имаше садукеи - горди, дръзки, безразсъдни, изпълнени с амбиция и жестокост, качества, които скриваха под престорена праведност. Каяфа бе изследвал пророчествата и макар да бе невеж за истинското им значение, говори с голям авторитет и увери: "Вие нищо не знаете, нито вземате в съображение, че за вас е по-добре един човек да умре за людете, а не да загине целият народ." Първосвещеникът искаше да каже, че дори и да е невинен, Исус трябва да бъде отстранен от пътя. Защото създаваше тревоги, привличаше народа и намаляваше авторитета на управниците. Той бе един. По-добре да умре, отколкото авторитетът на управниците да бъде отслабен. Ако народът загубеше доверие в тях, националната власт щеше да бъде унищожена. Каяфа

искаше да каже, че след това чудо последователите на Исус щяха вероятно да се вдигнат на бунт. "Тогава римляните ще дойдат - каза той - и ще затворят нашия храм, ще разрушат нашите закони, ще ни унищожат като народ. Какво е животът на един галилеянин в сравнение с живота на един народ? Ако Той застава на пътя към добруването на Израил, не е ли изпълнение на Божията служба да бъде отстранен? По-добре един човек да загине, отколкото целият народ да бъде унищожен!"

Заявявайки, че един човек трябваше да умре за народа, Каяфа показа, че има известни, макар и много ограничени познания относно пророчествата. Но в доклада си за тази сцена Йоан разглежда пророчеството и показва неговото по-обширно и по-дълбоко значение. Той казва: "- и не само за народа, но и за да събере в едно разпръснатите Божии чада." Колко слабо бе разбирането на високомерния Каяфа за мисията на Спасителя!

В устата на Каяфа тази ценна истина бе превърната в лъжа. Защитаваната от него теза се основаваше на принцип, взет от езичеството. Сред езичниците неясното осъзнаване, че един трябва да умре за човешката раса, бе довело до жертване на хора. И така, Каяфа предложи да се пожертва Исус, за да се спаси виновният народ не от престъпление, но чрез престъпление да продължи в греха си. Чрез своето изказване той искаше да смълчи недоволните, които се осмеляваха да кажат, че не виждат в Исус нищо достойно за смърт.

На този съвет неприятелите на Христос получиха силно убеждение. Светият Дух бе повлиял умовете им. Но Сатана се бореше да спечели контрол над тях. Той ги караше да отбележат понесените заради Христос страдания. Колко малко бе оценил Той тяхната правда. Представил бе праведност далеч по-велика, задължителна за всички, които искат да бъдат Божии чада. Не обръщайки внимание на техните форми и церемонии, Той окуражаваше грешниците да отиват направо при Бога като при милостив Баща и да споделят с Него своите нужди. Така, според тяхното мнение, Той беше отстранил свещеничеството. Бе отказал да признае идеологията на равинските училища, бе изложил злите навици на свещениците и непоправимо бе уязвил тяхното влияние. Бе нарушил максимите и традициите им, заявявайки, че макар и стриктно да се придържат към ритуалния закон, заобикалят закона на Бога.

Всичко това Сатана им напомни сега. Внуши им, че за да поддържат своя авторитет, трябва да предадат Исус на смърт. И те последваха съвета му. Фактът, че може да изгубят властта, която притежават, мислеха те, бе достатъчна причина да вземат решението. С изключение на няколко души, не осмелили се да изкажат мнение, Синедрионът прие думите на Каяфа като думи от Бога. Съветът се успокои. Спорът секна. Решиха да предадат Исус на смърт при първата благоприятна възможност. Отхвърляйки доказателството за божествеността на Исус, тези свещеници и управници се заключиха в непрогледна тъмнина. Те бяха ръководени напълно от Сатана, който ги тласкаше към ръба на вечната пропаст. Така бяха измамени, че дори бяха доволни от себе си. Виждаха се като патриоти, опитващи се да спасят своя народ.

Синедрионът се страхуваше обаче да предприеме прибързани мерки срещу Исус, да не би народа да се разяри и насилието, което мислеха да насочат към Него, да падне върху самите свещеници. По тази причина съветът отложи изпълнението на произнесената присъда. Спасителят разбра за заговора на свещениците. Знаеше, че искат да Го отстранят и че целта им скоро щеше да се изпълни. Но не желаеше да ускорява нещата и се оттегли от областта заедно с учениците Си. Така чрез личния Си пример Исус отново подчерта наставлението, което бе дал на учениците: "А когато ви гонят от тоя град, бягайте в другия!" (Матей 10:23). Имаше широко поле за работа за спасението на души и доколкото верността към Исус изисква това, Господните слуги не биваше да поставят живота си в опасност.

Исус бе отдал вече три години служба на света. Неговият пример на себеотрицание и безкористна благотворителност бе пред очите им. Неговият живот на чистота, страдание и преданост бе познат на всички. Но в този кратък период светът едвам издържа присъствието на своя Изкупител.

Животът Му бе изпълнен с преследвания и оскърбления. Изгонен от Витлеем от един ревнив цар, отхвърлен от своя народ в Назарет, без причина осъден на смърт в Ерусалим, Исус с малцината Си верни последователи намери временно прибежище в чужд град. Този, Който съчувстваше на човешкото страдание, Който лекуваше болните, възстановяваше зрението на слепите, слуха на глухите и говора на немите, Който нахрани гладните и утеши скърбящите, бе отблъснат от хората, старал се да спаси. Този, Който вървеше по разлюлените вълни и с дума смълчаваше яростния им рев, Който изгонваше демони, признали Го за Божи Син, Който прекъсна съня на смъртта и увлече хиляди със Своите мъдри слова, не бе в състояние да стигне до сърцата на тези, които бяха ослепели от предразсъдък и омраза и упорито отхвърляха светлината.

60. Законът на новото царство

Тази глава е основана на Матей 20:20-28; Марко 10:32-45; Лука 18:31-34.

Наближаваше празникът Пасха и Исус тръгна отново към Ерусалим. В сърцето Му цареше мир от пълното единство с волята на Бог Отец и Той с готовност Се беше устремил към мястото, където щеше да се пожертва. Учениците Му обаче бяха обхванати от чувство на неизвестност, съмнение и страх. Спасителят "вървеше пред тях, а те се учудваха и ония, които вървяха подире, бяха обзети от страх".

Христос пак събра дванадесетте ученици и още по-ясно от всеки друг път им разкри предстоящото Си предаване и страдания. "Ето - каза Той, - ние възлизаме за Ерусалим и Човешкият Син ще бъде предаден на главните свещеници и на книжниците и те, като Го осъдят на смърт, ще Го предадат на езичниците, ще Му се поругаят и ще Го заплюват, ще Го бият и ще Го убият. А след три дни ще възкръсне. Но те не разбираха нищо от това. И тая дума беше скрита за тях и не разбираха това, което се казваше."

Не бяха ли проповядвали само допреди малко, че "Божието царство е наближило"? Не беше ли обещал Христос, че много хора ще седнат заедно с Авраам, Исаак и Яков в царството на Бога? Не беше ли обещал на всички, които бяха оставили нещо заради Него, че ще получат стократно още в този живот, а ще имат дял и в Божието царство? А специално на дванадесетте не беше ли обещал високи и почетни постове в Своето царство - да седят на престоли и да съдят дванадесетте племена на Израил? Даже и сега бе казал, че всички неща, писани за Него в книгите на пророците, трябва да бъдат изпълнени. А не бяха ли точно пророците предсказали блясъка и славата на царуването на Месия? В светлината на тези мисли Неговите думи за предателство, преследване и смърт изглеждаха неясни и недействителни. Каквито и трудности да се изпречеха, те вярваха, че това царство ще бъде основано скоро.

Йоан, синът на Заведей, беше един от първите двама ученици, последвали Исус. Той и брат му Яков бяха сред първата група ученици, пренебрегнали всичко, за да Му служат. С готовност бяха оставили и дом, и приятели, само и само да бъдат с Христос. Бяха ходили и разговаряли с Него, бяха оставали насаме вкъщи, бяха и на публични събирания. Исус бе успокоявал страховете им, избавял ги бе от опасност, облекчавал бе страданията им, утешавал ги бе в скръбта им и с търпение и нежност ги бе поучавал, докато сърцата им сякаш се съединиха с Неговото и в пламенната си любов към Христос те копнееха да бъдат най-близо до Него в царството Му. Винаги когато се отдадеше случай, Йоан заемаше мястото най-близо до Спасителя, а Яков копнееше да бъде почетен със също такава тясна близост с Христос.

Майка им бе привърженичка на Исус и с готовност бе давала средства за някои Негови нужди. В своята майчина любов и амбиция за синовете си тя пожела те да заемат най-почетното място в новото царство. И ги накара да поискат това от Христос.

Така че и майката, и синовете дойдоха заедно при Исус, молейки Го Той да изпълни копнежа на сърцата им. "Какво желаете да ви сторя?" - попита Той. Майката отговори: "Заповядай тия мои двама сина да седнат един отдясно Ти и един отляво Ти в Твоето царство!"

Исус се отнесе нежно към тях, не ги укори за себелюбието им да търсят предимство пред братята си. Четеше в сърцата им, знаеше колко дълбоко са привързани към Него. Любовта им не беше само естествено човешко чувство. Макар и опетнена от земния им произход, тя извираше от Неговата изкупителна любов. Той не искаше да укорява, но да засили и да очисти. И каза: "Можете ли да пиете чашата, която Аз имам да пия, и да се кръстите с кръщението, с което Аз имам да се кръстя?" Те си спомниха загадъчните Му думи за изпитания и страдания, но въпреки това отговориха уверено: "Можем!" За тях беше чест да докажат верността си към своя Господ, като споделят всичко, което трябваше да Му се случи.

"Моята чаша наистина ще пиете и с кръщението, с което Аз се кръщавам, ще се кръстите" - каза Той. Пред Исус стоеше кръст вместо престол с двама престъпници, един отдясно и друг отляво. Йоан и Яков наистина щяха

да споделят страданията на своя Учител. Единият щеше да загине от меч, а другият щеше най-дълго от всички да понася труд, обвинения и преследване.

"Но да седнете отдясно Ми и отляво Ми - продължи Той - не е Мое да дам, а ще се даде на ония, за които е приготвено от Отца Ми." В царството на Бога високият пост не може да се придобие чрез протежиране. Не може нито да се спечели, нито да се получи като подарък в резултат на своеволно решение. Той е последица от един характер. Короната и престолът са символи на постигнато вече състояние. Те са външните белези на победата чрез нашия Господ Исус Христос над собственото "аз".

Много години по-късно, когато Йоан беше вече постигнал пълна хармония с Христос чрез участието в страданията Му, Господ разкри на този ученик кое е условието за близост с Него в Неговото царство. "На този, който победи - каза Христос, - ще дам да седне с Мене на Моя престол." "Който победи, ще го направя стълб в храма на Моя Бог, отгдето няма да излезе вече вън и ще напиша на него името на Моя Бог, ще напиша на него- и Моето ново име" (Откр.; 3:21,12 Откр. 3:21,12). Същото написа и апостол Павел: "Защото аз вече ставам принос и времето на отиването ми настава. Аз се подвизах в доброто войнстване, попрището свърших, вярата опазих. Отсега нататък се пази за мене венецът на правдата, който Господ, праведният Съдия, ще ми даде в оня ден" (2Тимотей 4:6-8).

Най-близо до Христос е този човек, който е пил най-много от духа на Неговата себепожертвователна *любов* - *любов*, която "не завижда, не се превъзнася, - не търси своето, не се раздразнява, не търси сметка за зло" (1Кор. 13:4,5) - *любов*, която подтиква ученика така, както подтикваше нашия Господ да отдава всичко, да живее, да се труди и да се жертва дори до смърт за спасението на човечеството. Този дух се проявяваше в живота на Павел. Той казваше: "Защото за мен да живея е Христос" - понеже животът му разкриваше пред хората Христос, "а да умра - придобивка" - придобивка за Христос. Самата смърт щеше да изяви силата на Неговата благодат и да събере души за Него. "Ще възвелича Христа в тялото си - каза той - било чрез живот или чрез смърт" (Фил. 1:21,20).

Когато десетимата ученици чуха искането на Яков и Йоан, останаха крайно недоволни. Най-високото място в царството - към него се стремеше всеки един и искаше да го запази за себе си. И те се разгневиха, понеже смятаха, че двамата ученици са спечелили някакво мнимо предимство пред тях.

Борбата за първенство, която този път обещаваше да бъде най-голямата досега, пак щеше да избухне, когато Исус повика и каза на изпълнените с негодувание ученици: "Вие знаете, че управителите на народите господаруват над тях, но между вас не ще бъде така."

В земните царства постът означаваше себевъзвеличаване. Смяташе се, че народът трябва да съществува за благото на управляващата класа. Богатството, образованието, влиянието - това бяха все средствата за контрол над масите, за полза на водачите. По-висшата класа трябваше да мисли, да решава, да се наслаждава и да управлява. По-нисшите трябваше да се покоряват и да служат. Религията, както всяко друго нещо, бе въпрос на власт. От народа се очакваше

да вярва и да изпълнява онова, което наредяха неговите ръководители. Правото на човека да мисли и действа самостоятелно и по убеждение не се признаваше изобщо.

Христос основаваше царство на съвършено други принципи. Той призоваваше хората не към власт, а към служба - силните да носят немощите на слабите. Властта, положението, талантите, образованието задължаваха повече техните притежатели да служат на своите ближни. Даже и на най-нисшия от Христовите ученици се каза: "Защото всичко това е заради вас" (2Кор. 4:15).

"Човешкият Син не дойде да Му служат, но да служи и да даде живота Си откуп за мнозина." Христос облекчаваше в пълния смисъл на думата грижите на Своите ученици, носеше товарите им. Той споделяше тяхната бедност, постоянно практикуваше себеотрицание заради тях, вървеше пред тях, за да изглажда трудностите и скоро щеше да привърши делото Си на Земята, като пожертва живота Си. Христовият принцип на действие трябва да движи и членовете на църквата, която е Неговото тяло. Основата на спасението е любов! В царството на Христос най-великите хора са тези, които следват дадения от Него пример и действат като пастири на Неговото стадо.

Думите на Павел разкриват в какво се състои истинското достойнство и почест в християнския живот. "Защото, при все че Съм свободен от всичките човеци, Аз заробих Себе Си за всички", "като търся не Своята Си полза, но ползата на мнозина, за да се спасят" (1Кор. 9:19, 10:33).

По въпросите на съвестта човекът трябва да бъде оставен свободен. Никой не трябва да упражнява контрол над чужд ум, да съди вместо другия или да определя какви да бъдат задълженията му. Бог дава на всяка душа свобода да мисли и да следва собствените си убеждения. "Всеки от нас за себе си ще отговаря пред Бога." Никой няма право да слива своята индивидуалност с тази на другия. По всички принципни въпроси "всеки да бъде напълно уверен в своя ум" (Римл. 14:12,5). В царството на Христос няма господарски гнет, нито действие по принуда. Небесните ангели не идват на Земята, за да властват и да изискват почит, но са пратеници на милостта - помагат на хората, за да се извиси и облагороди човечеството.

Принципите, изложени в поученията на Спасителя, както и самите думи с тяхната Божествена красота се задържаха в паметта на любимия ученик. Основният мотив на свидетелството на апостол Йоан чак до края на живота му бе: "Защото поръчката, която чухте отначало, е това - да любите един другиго". "От това познаваме любовта, че Той даде живота Си за мнозина, така и ние сме длъжни да дадем живота си за братята" (1Йоаново 3:11,16).

Такъв беше духът, който преобладаваше в първата църква. След изливането на Светия Дух "множеството на повярвалите имаше едно сърце и душа и ни един от тях не казваше, че нещо от имота му е негово, но всичко им беше общо". "Но и никой от тях не беше в лишение." "И апостолите с голяма сила свидетелстваха за възкресението на Господа Исуса и голяма благодат почиваше над всички тях" (Деян. 4:32-34).

61. *Закхей*

Тази глава е основана на Лука 19:1-10.

На път за Ерусалим "Исус влезе в Ерихон и минаваше през града". На няколко мили от река Йордан, в западната част на долината, която на това място се простираше като равнина, лежеше сред тропическа зеленина и богата красота град Ерихон. Със своите палмови дървета и плодородни градини, напоявани от живи източници, той блестеше като изумруд, поставен в рамка от хълмове и долини, които се намираха между Ерусалим и града на равнината.

Много кервани минаваха през Ерихон на път за празника. Пристигането им бе винаги тържествено, но този път народът се вълнуваше още по-силно. Разбра се, че сред прииждащите тълпи беше и галилейският Равин, който неотдавна бе възкресил Лазар. И макар че се бе пръснала мълва за заговора на свещениците, множеството бе готово да Му отдаде почест.

Ерихон бе един от градовете, определени в древността за свещениците, и затова по онова време в него живееха много от тях. Имаше и смесено население. Градът бе важен търговски център и оживено кръстовище. И тук имаше римски служители и войници, както и чужденци от различни страни, а поради разните данъци и мита, които трябваше да се събират, живееха и голям брой бирници.

"Закхей, който беше началникът на бирниците", бе евреин и силно ненавиждан от съотечествениците си. Чинът и богатството се дължаха на службата му, която евреите мразеха и която смятаха за синоним на несправедливост и изнудвачество. И все пак този богат финансов служител не бе толкова закоравял, колкото изглеждаше. Зад светския и горделив външен вид се криеше податливо на Божествено влияние сърце. Закхей бе чувал за Исус. Мълвата за Човека, Който се държеше любезно и учтиво и към обявените извън закона класи, се бе пръснала надлъж и шир. В сърцето на този началник на бирниците се бе събудило желание за по-добър живот. Само на няколко мили от Ерихон, по бреговете на Йордан, бе проповядвал Йоан Кръстител и Закхей бе чул призива за покаяние. Неговото наставление към бирниците: "Не изисквайте нищо повече от това, що ви е определено" (Лука 3:13), макар да не го спазваше външно, му бе направило силно впечатление. Закхей познаваше Писанията и бе убеден, че това, което върши, не е редно. Но сега, когато му предадоха думите на великия Учител, се почувства грешник в очите на Бога. И все пак чутото за Исус запали надежда в сърцето му. Значи покаяние, обновяване на живота бяха възможни дори и за него. Та нали един от най-доверените ученици на новия Учител бе също бирник? Закхей се хвана за все по-завладяващото го убеждение и веднага започна да дава обезщетение на онеправданите.

Така той вече бе започнал да се връща по обратния път, когато в Ерихон се пръсна новината, че Исус влиза в града. Закхей реши да се види с Него. Започваше да разбира колко горчиви са плодовете на греха и колко труден е пътят на желаещия да се върне от лошия си начин на живот. Измъчваше го

обстоятелството, че хората не го разбираха и че гледаха с подозрение и неверие на старанието да поправи грешките си. Началникът на бирниците закопня да види лицето на Този, Чиито думи бяха внесли надежда в сърцето му.

Улиците бяха претъпкани с народ, а Закхей, който бе нисък на ръст, не можеше да види нищо над главите на хората. Никой не му отваряше път. Затова изтича малко напред от тълпата към едно широко разклонено смокиново дърво, растящо встрани и простиращо клони над пътя. Богатият бирник се покатери и седна сред клоните, откъдето би могъл да наблюдава минаването на шествието. Тълпата вече приближаваше, още малко и щеше да отмине, а жадният поглед на Закхей не можеше да различи лицето, което толкова копнееше да види.

Сред шума от гласовете на свещеници и равини и радостните приветствени викове на народа Исусовото сърце долови неизказаното желание на началника на бирниците. Внезапно и точно под смокинята се спря една група. Хората отпред и отзад също спряха, а Един от тях, Чийто поглед сякаш четеше в душата на Закхей, погледна нагоре. Почти невярващ на сетивата си, човекът на дървото чу думите: "Закхее, слез скоро, защото днес трябва да престоя у дома ти."

Множеството му направи път и той, движейки се като насън, поведе тълпата към собствения си дом. А равините гледаха с намръщени лица и мърмореха с недоволство и презрение, че "при грешен човек влезе да преседи".

Закхей бе съкрушен, изумен и онемял пред любовта и снизхождението на Христос, Който се бе снишил и заинтересувал от него, недостойния. Но любовта и верността към новонамерения Учител разпечата устните му. Той пожела публично да се изповяда и покае.

"В присъствието на голямото множество, което стоеше наоколо, Закхей стана и рече на Господа: Господи, ето отсега давам половината от имота си на сиромасите; и ако някак съм ограбил някого, връщам му четворократно. А Исус му рече: Днес стана спасение на този дом; защото и този е Авраамов син."

Когато богатият млад управник се отдръпна от Исус, учениците се бяха учудили на думите на своя Учител: "Чада, колко е мъчно да влязат в Божието царство ония, които се уповават на богатството!" И те бяха възкликнали един към друг: "Тогава кой може да се спаси?" Сега имаха жив пример, който потвърждаваше истинността на Христовите думи: "Невъзможното за човеците, за Бога е възможно" (Марко 10:24,26; Лука 18:27). Тогава разбраха как чрез Божията благодат един богат човек може да влезе в царството.

Преди още да бе видял лицето на Христос, Закхей бе започнал да върши неща, свидетелстващи, че е истински каещ се. Преди да бъде обвинен от човеци, той вече бе изповядал своя грях. Бе се поддал на убеждаванията на Светия Дух и бе започнал да прилага на дело думите, записани както за древния Израил, така и за нас: "Ако осиромашее брат ти и видиш, че ръката му трепери, тогава да му помогнеш като на чужденец или пришелец, за да живее при тебе. Да не му вземеш лихва или печалба, но да се боиш от своя Бог, та да живее брат ти при тебе. Парите си да не му дадеш с лихва, нито храната си да му дадеш за печалба." "Да не се онеправдавате един други; но да се боиш от своя Бог" (Левит 25:35-37,17). Тези думи бяха изговорени от самия Христос,

когато бе обгърнат от облачния стълб, и първият отзвук на Христовата любов у Закхей бе проявата на съчувствие към бедни и страдащи.

Сред бирниците съществуваше уговорката да потискат и изнудват народа и да се поддържат един-друг в нечестните си сделки. Начините за изнудвания бяха станали всеобща практика. Даже и свещениците, и равините, които ги презираха, се провиняваха в обогатяване по нечестен начин под прикритието на свещеното си призвание.

Не е истинско покаянието, което не предизвиква поправяне. Христовата правда не е мантия за покриване неизповядани и неизоставени грехове; тя е принцип на живот, който преобразява характера и контролира поведението. Светостта означава пълно предаване на Бога, пълно посвещаване на сърцето и живота на живеещите вътре в човека небесни принципи.

В своя делови живот християнинът трябва да представя пред света начина, по който Господ би водил деловите работи. Във всяка сделка той трябва да изявява, че Бог е неговият Учител. "Свят на Господа" - трябва да стои написано върху дневници и счетоводни книги, върху документи, разписки, квитанции и чекове. Тези, които изповядват, че са последователи на Христос, а постъпват несправедливо, дават фалшива представа за характера на святия, милостив и справедлив Бог. Всяка повярвала душа, както Закхей, показва, че Христос е влязъл в сърцето -, като е повлиял да се изоставят характерните дотогава нечестни постъпки. Както постъпи началникът на бирниците. Такъв човек ще докаже своята искреност чрез даването на обезщетение. Господ казва: "Ако нечестивият върне залога, върне грабнатото, ходи в повеленията на живота и не върши неправда-, ни един от греховете, които е извършил, няма да се помни против него-, непременно ще живее" (Езекиил 33:15,16).

Ако сме навредили на други чрез някоя нечестна сделка, ако сме надлъгали някого в търговията си или сме измамили, дори това да е било в границите на закона, трябва да изповядаме неправдата си и доколкото е в нашата власт, да върнем обезщетение. Справедливо е да възстановим не само взетото, но и всичко, което би могло да бъде придобито при правилно и разумно използване, докато е било наше притежание.

Спасителят каза на Закхей: "Днес стана спасение на този дом." Не само Закхей бе благословен, но заедно с него и целият му дом. Христос отиде в дома му, за да предаде уроци върху истината и за да поучи всички там за много неща относно царството. Презрението на равини и поклонници ги бе отлъчило от синагогите, но сега това най-привилегировано семейство в цял Ерихон се събра в собствения си дом около Божествения Учител и слушаше думите на живота.

Спасението идва в душата само когато Христос бъде приет като личен Спасител. Закхей прие Исус не само като желан гост, но Той щеше да остане в храма на душата му. Книжниците и фарисеите го обвиняваха, че е грешник, роптаеха, че Христос му е станал гост, но Господ го призна за син на Авраам. Защото, "които упражняват вяра, те са Авраамови чада" (Гал. 3:7).

62. *Угощението в дома на Симон*

Тази глава е основана на Матей 26:6-13; Марко 14:3-11; Лука 7:36-50; Йоан 11:55-57, 12:1-11.

Симон от Витания се смяташе за ученик на Исус. Той бе един от малкото фарисеи, които явно се присъединиха към Христовите последователи. Признаваше Исус за учител и се надяваше, че Той може да е Месия, но не Го беше приел като Спасител. Характерът му не бе преобразен. Принципите му не бяха променени.

Симон беше излекуван от проказа. С това го привлече Исус. Той пожела да изкаже своята благодарност и при последното посещение на Спасителя във Витания устрои угощение за Него и учениците Му. На празненството се събраха много евреи. По това време в Ерусалим имаше голямо оживление. Христос и Неговото дело привличаха вниманието повече, отколкото преди. Дошлите на угощението наблюдаваха внимателно всяко Христово движение; някои от тях Го гледаха с неприятелско око.

Спасителят бе пристигнал във Витания само шест дни преди Пасхата. Според обичая Си Той се отби в дома на Лазар. Групите пътници, които минаваха оттам за града, разпространяваха новините, че е на път за Ерусалим и ще прекара съботата във Витания. Народът бе обхванат от голям ентусиазъм. Приижда ха, някои привлечени от Исус, а други от любопитство да видят възкръсналия от мъртвите.

Хората очакваха да чуят от Лазар чудни съобщения за това, което е видял и преживял след смъртта си. Но бяха изненадани, че не им разказа нищо. Нямаше какво да им каже. Боговдъхновеното слово заявява: "...мъртвите не знаят нищо- и любовта им, и омразата им, и завистта им са вече изгубени" (Екл. 9:5,6). Но Лазар имаше да предаде едно чудно свидетелство за Христовото дело. За тази цел бе възкресен от мъртвите. С увереност и сила той заявяваше, че Исус е Божи Син.

Известията, които посетителите от Витания занесоха в Ерусалим, засилиха възбудата. Народът желаеше силно да види и чуе Исус. Мнозина се интересуваха дали и Лазар ще Го придружи до Ерусалим и дали на Пасхата пророкът ще бъде обявен за цар. На свещеници и началници им беше ясно, че влиянието им над народа отслабва. Гневът им против Исус растеше постоянно. С нетърпение очакваха удобен случай да Го премахнат завинаги от пътя си. Но тъй като времето минаваше, започнаха да се страхуват, че Той може да не дойде в Ерусалим. Помнеха колко често избягваше от техните опити да Го погубят и се страхуваха, че и сега е узнал плановете им и ще се държи настрана. Те зле прикриваха своята загриженост и се питаха: "Как ви се вижда? Няма ли да дойде на празника?"

Бе свикан съветът на свещениците и фарисеите. След възкресяването на Лазар народът така се бе въодушевил, че беше опасно да хванат Христос явно. Затова църковните власти решиха да Го заловят тайно и да проведат съдебния процес по възможност по-тихо. Надяваха се, че когато осъждането Му стане

известно, променливата вълна на народното мнение ще се обърне в тяхна полза.

Така те решиха да погубят Исус. Но свещениците и равините знаеха, че не биха могли да бъдат сигурни, докато Лазар е жив. Самото съществуване на човек, престоял четири дни в гроба и възкръснал само по една дума на Исус, рано или късно би причинило реакция. Народът би си отмъстил на водачите, че отнемат живота на Този, Който е вършил такива чудеса. Затова Синедрионът реши, че и Лазар трябва да умре. Ето до какви дълбини завистта и предразсъдъкът отвеждат своите роби. Омразата и неверието на юдейските началници се засилваха, докато стигнаха дотам, че бяха готови да отнемат дори живота на човек, когото Божията сила бе избавила от гроба.

Докато планът се уговаряше в Ерусалим, Исус и Неговите приятели бяха поканени на празненство у Симон. На трапезата Той беше седнал между Симон, когото бе излекувал от ужасна болест, и Лазар, когото бе възкресил от мъртвите. Марта сервираше на масата, а Мария жадно слушаше всяка дума на Исус. В голямата Си милост бе опростил греховете - и бе възкресил брат -, така че Мариното сърце бе препълнено от благодарност. Тя бе чула Исус да говори за близката Си смърт и от голяма любов и мъка за Него пожела да Му окаже чест. Бе пожертвала мило и драго, за да купи "алабастрен съд с миро", та да помаже тялото Му. Но сега мнозина разправяха, че Той щял да бъде коронясан за цар. Скръбта - се превърна в радост. Пожела да бъде първата, която да Му отдаде чест. Счупи съда с мирото и изля съдържанието му върху главата и нозете на Исус. После коленичи, обливайки ги със сълзите си, и ги изтри с дългата си пусната коса.

Мария се опита да го стори незабелязано, но благоуханието на мирото изпълни стаята и всички разбраха. Юда беше много недоволен от постъпката. Вместо да изчака да чуе какво ще е мнението на Исус, той започна да изказва шепнешком оплакванията си на близкостоящите и да обвинява Христос, че допуска такова разточителство. Подхвърляше хитро намеци с намерението да породят недоволство.

Юда заемаше службата касиер между учениците. От малкия запас в касата вземаше тайно пари, като още повече намаляваше оскъдните суми. Желаеше да се внася в касата всичко, до каквото можеше да се добере. Парите се употребяваха често за подпомагане на бедни. Когато се купуваше нещо, което Юда не смяташе за необходимо, казваше: "Защо се прахосва това? Защо стойността на това нещо не се пусна в касата, за да раздавам на сиромасите?" Постъпката на Мария се различаваше толкова много от неговото себелюбие, че той се засрами. По навик се опита да оправдае възражението си срещу нейния дар. Обърна се към учениците и каза: "Защо не се продаде това миро за триста динария, за да се раздадат на сиромаси?" Каза го не защото се грижеше за сиромасите, а защото беше крадец. Държеше ковчежето и крадеше от онова, което пускаха в него. Юда нямаше сърце за бедните. Ако Мариното миро се продадеше и парите паднеха в ръцете му, сиромасите не биха имали никаква полза.

Юда имаше високо мнение за административната си способност. Като касиер се смяташе за много по-издигнат от своите съмишленици и бе го

внушил и на тях. Спечелил бе доверието им и имаше силно влияние. Привидната грижа за сиромасите ги измами и изкусните му намеци за мирото ги подведоха, те се усъмниха в предаността на Мария. Възмущението мина по цялата трапеза: "Защо се прахоса това? Това миро можеше да се продаде за голяма сума, която да се раздаде на сиромаси."

Мария чу осъдителните думи. Сърцето - се разтрепери. Уплаши се, че сестра - може да я смъмри за разточителството. Учителят също можеше да я сметне за прахосница. Тъкмо се канеше да се оттегли настрана, без да се извинява, когато се чу гласът на нейния Господ: "Оставете я, защо - досаждате?" Той видя, че е смутена и разтревожена. Знаеше, че с тази постъпка Мария Му изказа благодарността си, задето бе опростил греховете и облекчил духа -. Издигайки гласа Си над ропота на критикуващите, Исус каза: "Тя извърши добро дело на Мене. Защото сиромасите всякога се намират между вас и когато щете, можете да им сторите добро; но Аз не се намирам всякога между вас. Тя извърши това, което можеше; превари да помаже тялото Ми за погребение."

Благоуханното миро, което Мария бе решила да излее върху мъртвото тяло на Спасителя, изля върху живото Му тяло. При погребението сладката миризма щеше да проникне само в гроба, а сега тя зарадва сърцето Му, с уверението за нейната вяра и любов. Йосиф от Ариматея и Никодим не предложиха на Исус даровете на своята любов, докато Той бе още жив. С горчиви сълзи те поднесоха скъпоценното си миро на студеното Му безчувствено тяло. Също и трудът на жените, които донесоха своите аромати на гроба, бе излишен, тъй като Той бе възкръснал. А Мария изля любовта си над Спасителя, докато Той още можеше да чувства нейната преданост и Го помаза за погребението Му. И когато Исус преминаваше през мрака на Своето велико изпитание, носеше в Себе Си спомена за това дело - знак на любовта, която изкупените ще изпитват към Него през вечността.

Много хора поднасят скъпи дарове на своите умрели. Застанали край студеното, безмълвно тяло, те изразяват любовта си свободно. Нежност, оценяване, преданост се сипят над човек, който вече нито вижда, нито чува. Ако тези думи са изречени, когато умореният дух се е нуждаел от тях, когато ухото е можело да чува и сърцето да чувства, колко скъпо щеше да бъде тяхното благоухание!

Мария не схващаше дълбокото значение на извършеното от любов дело. Тя не можеше да отговори на обвинителите си. Не можеше да обясни защо избра точно този момент, за да помаже Исус. Светият Дух състави плана, а тя само се покори на Неговите внушения. Когато се действа по Божие вдъхновение, не може да се даде обяснение. Невидимо присъстващо, то заговаря на ума и душата и подтиква сърцето към действие. Само по себе си то е оправдание.

Христос обясни на Мария значението на нейното дело и по този начин - даде повече, отколкото бе получил от нея. "Защото тя, като изля това миро върху тялото Ми - каза Той, - стори го, за да Ме приготви за погребение." Както алабастровият съд бе счупен и изпълни цялата къща с миризмата си, така и Христос щеше да умре и тялото Му да се сломи. Но Той щеше да възкръсне от гроба и благоуханието на живота Му щеше да изпълни цялата земя. "- Христос

ви възлюби и предаде Себе Си за вас принос и жертва на Бога за благоуханна миризма" (Еф. 5:2).

"Истина ви казвам - заяви Христос, - гдето и да се проповядва това благовестие по целия свят, ще се разказва за неин спомен и това, което тя извърши." Гледайки напред в бъдещето, Исус можеше да говори със сигурност за Своето евангелие. То щеше да се проповядва по целия свят. И където и да проникнеше евангелието, Мариниият дар щеше да пръска своя аромат и много сърца щяха да се насърчават от нейната непринудена постъпка. Царства щяха да се издигат и падат, имена на монарси и победители - да се забравят, но делото на тази жена щеше да се обезсмърти в страниците на Свещената история. До края на времето счупеният алабастров съд щеше да разказва историята за великата Божия любов към падналото човечество.

Делото на Мария бе в пълен контраст с онова, което Юда се канеше да извърши. Как остро можеше да изобличи Спасителят този, който бе посял семена на критика и негодувание в умовете на учениците! Колко справедливо можеше да осъди обвинителя! Този, Който прочита подбудите на всяко сърце и разбира всяка постъпка, можеше да разкрие пред присъстващите на трапезата тъмните страници в живота на Юда. Празната претенция, на която предателят основаваше думите си, можеше да бъде разобличена. Защото вместо да съчувства на сиромасите, той крадеше предназначените за тях пари. Тогава срещу него щеше да се излее гневът на другите за това, че лишава от помощ вдовицата, сирачето и наемника. Но ако Христос свалеше маската на Юда, щеше да се изтълкува като причина за предателството. И макар да бъдеше обвинен в кражба, Юда пак щеше да намери съчувствие, дори и сред учениците. Спасителят не го изобличи, за да не му даде повод за измяна.

Но от погледа, с който го прониза, Юда разбра, че Той е проумял лицемерието му и е прочел безчестния му характер. Като похвали постъпката на Мария, която бе така жестоко осъдена, Христос изобличи Юда. Преди това Спасителят никога не бе го изобличавал направо. Сегашното изобличение смути сърцето му. Реши да си отмъсти. От вечерята Юда отиде направо в двореца на първосвещеника, където заседаваше съветът, и предложи да предаде Исус в ръцете им.

Свещениците много се зарадваха. Бе им дадена безплатната привилегия да признаят Христос за свой Спасител. Но те отказаха да приемат скъпоценния дар, който им се поднасяше в най-нежен дух на привличаща любов. Отказаха да приемат спасението, което е по-скъпо от злато, а купиха Господа за тридесет сребърника.

Юда подхранваше алчността, докато тя надделя над всяка добра черта в характера му. Той се разбунтува срещу направения на Исус дар. Сърцето му завидя, че Спасителят получи нещо, достойно за земен монарх. И предаде своя Господ за сума, много по-малка от стойността на алабастровия съд.

Учениците не бяха като Юда. Те обичаха Спасителя, но не схващаха правилно възвишения Му характер. Ако бяха съзнали какво бе направил Той за тях, нямаше да мислят, че нещо, което Му е дадено, може да бъде напразно. Мъдреците от Изток знаеха много малко за Исус, не бяха оценили много по-

добре как да Му отдадат чест. Те поднесоха на Спасителя скъпи подаръци и Му се поклониха с почит, когато още бе бебе, поставено в ясла като в люлка.

Христос цени извършените със сърдечна любезност дела. Когато някой Му направеше услуга, с небесна учтивост Той благославяше изпълнителя за добрината. Не отказваше да приеме и най-простото цвете, откъснато и предложено Му с любов от някоя детска ръка. Приемаше детските приноси, благославяше дарителите и записваше имената им в Книгата на живота. В Свещеното писание помазването на Исус от Мария се споменава като случай, който я отличава от другите Марии. Извършените от любов и уважение към Исус дела са доказателство за вяра в Него като Божи Син. И Светият Дух споменава като доказателство за верността на тази жена към Христос: "-ако е умивала нозете на светии, ако е помагала на страдащи, ако се е предавала на всякакво добро дело- (1Тимотей; 5:10).

Христос се радваше на сериозното желание на Мария да изпълнява волята на своя Господ. Той прие богатата чиста любов, която учениците Му не разбираха и не можеха да разберат. Желанието на Мария да извърши това дело за своя Господ бе за Него по-ценно от всичките благовонни масла на света, понеже бе израз на нейната оценка за световния Изкупител. Христовата любов я бе подтикнала към тази постъпка. Безподобното превъзходство на Христовия характер изпълваше нейната душа. Мирото бе символ на сърцето на дарителя. То бе външната проява на една любов, която се бе хранела от небесни потоци, докато сега преля.

Постъпката на Мария бе точно урокът, от който учениците се нуждаеха, за да разберат, че Христос обича любовта към Него да се изразява. За тях Той бе всичко, а те не съзнаваха, че скоро ще бъдат лишени от присъствието Му и няма да могат да Му поднесат вече нищо в знак на благодарност за голямата Му любов към тях. Самотата на Христос, отделен от небесните дворове и живеещ като човек, никога не бе разбрана или оценена от учениците Му както трябва. Той често се натъжаваше за това, че те не Му отдаваха дължимото. Знаеше, че ако бяха непрекъснато под влиянието на придружаващите Го небесни ангели, не биха счели за достатъчно ценен нито един дар, изразяващ духовната привързаност на сърцето.

Полученото по-късно просвещение ги доведе до съзнанието, че докато Той беше още при тях, биха могли да извършат много неща, за да изразят любовта и благодарността си към Него. Но когато Исус ги напусна и те се почувстваха като стадо без пастир, разбраха, че някои техни постъпки на внимание щяха да Го радват истински. Не осъждаха вече Мария, а себе си. О, да можеха да си вземат назад осъдителните думи и мнението, че по-добре било дарът да се даде на сиромасите, отколкото на Христос! Този упрек почувстваха най-силно, когато сваляха от кръста раненото тяло на своя Господ.

Същата нужда се вижда и в днешния свят. Но много малко хора схващат какво означава Исус за тях. В противен случай те биха показвали любов като Мария, с удоволствие биха Го помазвали. Скъпото миро не би било наречено прахосване. Нищо не биха сметнали за твърде скъпо, за да се отдаде за Христос, никакво себеотрицание и саможертва в името на Него не би ги спряло.

Гневно изказаните думи: "Защо се прахосва това?" представиха живо на Христос най-великата жертва, която е била правена някога - отдаването на Себе Си за изкуплението на един загубен свят. Господ се показа толкова щедър към човечеството, че не може да се каже какво повече би могъл да направи. С отдаването на Христос Господ даде цялото Небе. От човешка гледна точка такава жертва би представлявала прахосване. За човешките разсъждения целият спасителен план е прахосване на милост и сили. Навсякъде виждаме себеотрицание и сърдечна пожертвователност. С право ангелите могат да се учудват, че хората отказват да бъдат издигнати и обогатени от безгранично изразената в Христос любов. С право могат да извикат: "Защо се прахосва това?"

Но умилостивението за един изгубен свят трябва да е пълно, изобилно и съвършено. Христовата жертва бе достатъчно щедра, за да бъде достигната всяка създадена от Бога душа. Тя не можеше да бъде ограничена, така че да не превишава броя на тези, които биха приели великия Дар. Всички хора не се спасяват. Но изкупителният план не представлява прахосване, след като не е постигнал всичко, което неговата щедрост предвижда. Трябва да има достатъчно и да остава.

Домакинът Симон също се повлия от критиката на Юда относно подаръка на Мария. И той се почуди на Христовото поведение. Фарисейската му гордост се почувства накърнена. Знаеше, че много от гостите му гледат на Исус с недоверие и неодобрение. Каза си: "Тоя, ако беше пророк, щеше да знае коя и каква е жената, която се допира до Него, че е грешница."

Като излекува Симон от проказата, Исус го спаси от жива смърт. Но сега той се усъмни, пророк ли е Спасителят. Тъй като Христос позволи на жената да се доближи до Него, тъй като не я отстрани гневно като жена, на която греховете са толкова големи, че не могат да бъдат простени, тъй като Той не показа, че я познава като паднала в грях, Симон бе изкушен да помисли, че Исус не е пророк. "Исус не знае нищо за тази жена, която е тъй свободна в своите прояви, иначе не би - позволил да се допре до Него."

Но Симон разсъждаваше така, понеже не познаваше Бога и Христос. Той не съзнаваше, че Божият Син трябваше да постъпва като Бог - състрадателно, нежно и милостиво. Симон не искаше да се отдаде внимание на службата, която Мария вършеше от покаяние. Това, че тя целуваше Христовите нозе и ги обливаше с миро, смути неговото коравосърдечие. Той заключи, че ако Христос бе пророк, щеше да познава грешниците и да ги изобличава.

На тази неизречена мисъл Спасителят отговори: "Симоне, имам нещо да ти кажа- Някой си заемодавец имаше двама длъжници; единият дължеше петстотин динари, а другият - петдесет. И понеже нямаха с какво да му платят, той прости и на двамата. И тъй, кой от тях ще го обикне повече? В отговор Симон рече: Мисля, че оня, комуто е простил повечето. А Той му рече: Право си отсъдил."

Както Натан постъпи с Давид, така и Христос прикри целта под булото на една притча. Той предостави на домакина сам да изрече присъдата си. Симон бе вкарал в грях жената, която сега презираше. Тя бе дълбоко онеправдана от него. Двамата длъжници в притчата представляваха Симон и

жената. С притчата Исус не възнамеряваше да предаде поуката, че двамата длъжници трябва да се чувстват различно задължени, защото всеки дължеше благодарност, която не можеше да отплати. Но Симон смяташе себе си за по-праведен от Мария, а Исус искаше той да осъзнае колко голяма всъщност бе неговата вина. Той искаше да му покаже, че неговият грях бе по-голям от нейния с толкова, с колкото дългът от петстотин динара надвишава този от петдесет.

Симон започна да се вижда в нова светлина. Той разбра каква бе Мария в очите на Човека, Който бе повече от пророк. Разбра, че с проницателното Си пророческо око Христос прочете любовта и всеотдайността в нейното сърце. Засрами се и осъзна, че стои пред Един, Който го превъзхожда.

"Влязох в къщата ти - продължи Христос - и ти вода за нозете Ми не даде; а тя със сълзи обля нозете Ми и с косата си ги изтри. Ти целувка Ми не даде; а тя, откак съм влязъл, не е престанала да целува нозете Ми." Христос изреди случаите, при които Симон е имал възможност да изрази любовта си към своя Господ и благодарността си за стореното за него. Ясно, но с деликатна учтивост Спасителят увери учениците Си, че се наскърбява, когато чадата Му не показват благодарността си към Него чрез думи и дела на любов.

Сърцеведът прочете подбудата, която накара Мария да извърши описаната постъпка. Той видя също и духа, който подсказа на Симон думите: "Видиш ли тая жена?" - му каза Той. Тя е грешница. "Затова ти казвам: Прощават - се многото грехове; защото тя обикна много; а комуто малко се прощава, той малко обича."

Студеното и небрежно отношение на Симон към Спасителя показа колко малко ценеше той получената милост. Симон мислеше, че е направил чест на Исус, като Го е поканил в дома си. Но сега се видя такъв, какъвто беше в действителност. Докато смяташе, че чете в сърцето на своя Гост, Гостът бе прочел в неговото. Почувства колко е справедлива Христовата преценка за него. Религията му представляваше фарисейска дреха. Беше презрял Исусовото състрадание. Не бе Го признал като представител на Бога. Докато Мария бе простена грешница, той бе непростен грешник. Строгият закон на правдата, който той искаше да наложи на Мария, осъди самия него.

Симон се трогна от добротата на Исус, че не го изобличи пред гостите. С него не се постъпи така, както той бе пожелал да се постъпи с Мария. Видя, че Исус не иска да излага вината му на показ, а чрез правилно представяне на въпроса да убеди ума му и чрез състрадателна доброта да смекчи сърцето му. Строгото изобличаване би закоравило сърцето на Симон за покаяние, а търпеливото увещаване го убеди в грешката му. Той съзна какъв голям е дългът му към Господа. Гордостта му отстъпи и надменният фарисей стана смирен, себепожертвователен ученик.

Смятаха Мария за голяма грешница, но Христос знаеше обстоятелствата, които бяха оформили нейния живот. Можеше да угаси всяка искра на надежда в душата -, но не го направи. Той я измъкна от отчаянието и гибелта. Седем пъти бе чула тя гласа Му да смъмря демоните, завладели сърцето и ума -. Бе чула силните Му викове към Отца заради нея. Разбра колко оскърбителен е грехът за Неговата неопетнена чистота и тя победи с Неговата сила.

Докато за човешките очи нейният случай бе безнадежден, Христос съзря в Мария способностите - за добро. Изкупителният план дава на хората големи възможности. Те трябваше да се осъществят в Мария. Чрез Неговата благодат тя стана участничка в Божественото естество. Тази, която бе паднала и чийто дух бе станал жилище на демони, се свърза тясно със Спасителя като ученичка и служителка. Седеше при нозете Му и се учеше от Него. Изля скъпоценно миро над главата Му и изми нозете Му със сълзите си. Стоя при кръста и Го последва до гроба. Отиде първа на гроба след възкресението Му и първа разгласи вестта, че е възкръснал.

Исус знае обстоятелствата около всяка душа. Вие може да казвате: "Аз съм грешен, много грешен!" Може и да сте. Но колкото сте по-лоши, толкова повече се нуждаете от Него. Той не отстранява нито една плачеща и съкрушена душа. На никой човек не казва всичко, което е в състояние да му разкрие, а само насърчава треперещата душа. Ще прости даром на всички, които идват при Него за опрощение и поправление.

Христос би могъл да заповяда на небесните ангели да излеят чашите на Неговия гняв над нашия свят и да погубят онези, които са изпълнени с омраза към Бога. Той би могъл да заличи тази черна точка във вселената. Но не го прави. И днес стои край кадилния олтар и представя на Бога молитвите на всички, търсещи помощта Му.

Исус издига душите, които прибягват при Него, над присъдата и обвиненията на човешките езици. Никой човек или демон не може да обвини тези души. Христос ги присъединява към Своето богочовешко естество. Те стоят край великия Спасител от греха в светлината, излъчвана от Божия престол. "Кой ще обвини Божиите избрани? Бог е, Който ги оправдава. Кой е оня, който ще ги осъжда? Христос Исус ли, Който умря, а при това и биде възкресен от мъртвите, Който е от дясната страна на Бога и Който ходатайства за нас?" (Римл. 8:33,34).

63. "Твоят Цар иде"

Тази глава е основана на Матей 21:1-11; Марко 11:1-10; Лука 19:29-44; Йоан 12:12-19.

"Радвай се много, сионова дъщерьо; възклицавай, ерусалимска дъщерьо! Ето, твоят Цар иде при тебе, Той е праведен и спасява, кротък и възседнал на осел. Да! На осле, рожба на ослица" (Захария 9:9).

Така предсказа идването на израилевия Цар пророк Захария петстотин години преди рождението на Христос. Това пророчество предстоеше да се изпълни сега. Този, Който тъй дълго отказваше царските почести, сега щеше да влезе в Ерусалим като обещания наследник на Давидовия престол.

Тържественото влизане на Христос в Ерусалим стана в първия ден на седмицата. Тълпите, които се бяха стекли във Витания, за да Го видят, Го придружиха, за да бъдат свидетели на Неговото посрещане. Мнозина, които

пътуваха към града, за да отпразнуват Пасхата, се присъединиха към придружаващото Исус множество. Цялата природа сякаш се радваше. Дърветата бяха облечени в зеленина и цветовете им пълнеха въздуха с приятния си аромат. Хората се въодушевяваха от нов живот и нова радост. Пак бе възникнала надеждата за новото царство.

Исус възнамеряваше да влезе в Ерусалим яздещ, затова изпрати двама от учениците Си да Му доведат ослица с ослето -. Още от рождението Си Спасителят беше зависим от гостоприемството на чужди хора. Яслата, в която бе положен, бе наета за почивка. И сега, макар добитъкът по хилядите хълмове да бе Негов, Той зависеше от любезността на чуждия човек, който трябваше да Му услужи с животно, за да влезе в Ерусалим като Цар. Но Неговата Божественост пак се открива, дори и в тези дребни нареждания, дадени на учениците. Както бе предсказал, молбата "на Господа трябват" бе изпълнена незабавно. Исус се качи на ослето, което никой още не бе яздил. Учениците с голям ентусиазъм метнаха дрехите си върху добичето и настаниха на него своя Господ. Досега Исус бе пътувал винаги пеша, затова учениците се почудиха, че този път пожела да язди. Но в сърцата им се събуди надеждата при радостната мисъл, че след малко Той ще влезе в столицата, ще се обяви за Цар и ще установи царската Си власт. Докато изпълняваха поръчката, съобщиха своите очаквания на Исусовите приятели. Радостната възбуда обхвана всички, надеждата на народа стигна най-висока степен.

Христос следваше еврейския обичай за влизане на царете. На такова животно бяха яздили и израилевите царе. Пророчеството предсказваше, че така ще дойде Месия в царството Си. Едва бе седнал на ослето, когато силен, тържествен вик разцепи въздуха. Множествата Го поздравяваха като Месия, като свой Цар. Този път Исус прие честта, която по-рано не позволяваше да Му се отдава. За учениците това бе доказателство, че сладките им надежди ще се осъществят сега, като Го видят да се качва на престола. Народът бе уверен, че часът на освобождението е наближил. Във въображението си евреите виждаха римските войски изгонени от Ерусалим и Израил установен пак като независим. Всички бяха щастливи и възбудени. Надпреварваха се да Му отдават почести. Не можеха да Го приветстват с външно великолепие, но Му отдаваха поклонението на своите щастливи сърца. Не можеха да Му поднесат скъпи дарове, но постилаха дрехите си по пътя като килим и разхвърляха пред Него маслинени и палмови клончета. Не водеха тържествената процесия с царски знамена, но сечаха и постилаха палмови клонки, естествен символ на победата, и ги развяваха със силни възклицания и викове "осанна!".

Множеството се увеличаваше постоянно с чулите за идването на Исус, които бързаха да се присъединят към процесията. В тълпата непрекъснато се промъкваха хора и питаха: "Кой е Този? Какво означава това възбуждение?" Всички бяха чули за Исус и Го очакваха да отиде в Ерусалим, но знаеха, че досега бе отблъсквал всички опити да бъде издигнат на престола, затова се учудваха твърде много, като узнаваха, че това бе Той. Чудеха се на какво се дължи промяната у Този, Който бе заявил, че Неговото царство не е от този свят.

Въпросите им биваха прекъсвани от тържествени викове. Развълнуваната тълпа ги повтаряше и преповтаряше, по-отдалечените ги подемаха и те проехтяваха из околните хълмове и долини. Към шествието се присъединиха и тълпи от Ерусалим. Много от дошлите за отпразнуваното на Пасхата излязоха да посрещнат Исус. Приветстваха Го с размахване на палмови клончета и с изблик на свещени песни. Свещениците в храма тръбяха за вечерната служба, но малко се отзоваха. Началниците си шепнеха един другиму тревожно: "Ето, светът отиде след Него!"

Никога по-рано в земния Си живот Исус не бе допуснал такава демонстрация. Виждаше ясно последствията. Това щеше да Го отведе на кръста. Но сега Той реши да Се представи публично за обещания Изкупител. Пожела да обърне вниманието на народа към жертвата, която щеше да увенчае мисията Му за падналия в грях свят. Докато хората се събираха в Ерусалим, за да отпразнуват Пасхата, Той, символичният Агнец, доброволно отдели Себе Си, за да бъде принесен в жертва. Неговата смърт за греховете на света щеше да стане за църквата Му предмет на дълбок размисъл и изследване през всички следващи векове. Всеки факт, свързан със смъртта, трябваше да се потвърди без никакво съмнение. За тази цел сега бе необходимо очите на всички да бъдат отправени към Него. Събитията, които щяха да предшестват великата Му жертва, трябваше да обърнат вниманието на всички към самата жертва. След една такава демонстрация на влизането Му в Ерусалим всички погледи щяха да следват Неговото бързо приближаване към последната сцена.

Свързаните с това тържествено яздене събития щяха да се повтарят от всеки език и щяха да изправят Исус пред вниманието на всеки човек. След разпятието Му мнозина щяха да си спомнят тези събития във връзка с Неговия съдебен разпит и със смъртта Му. Това щеше да ги подтикне да разгледат пророчествата и да се убедят, че Исус е бил Месия. Така във всички страни по света обърнатите към вярата хора щяха да се увеличават все повече.

При тази единствена тържествена сцена в живота Му Спасителят можеше да се яви, съпроводен от небесни ангели под звуците на Божия тръба. Но подобна демонстрация би била в противоречие с целта на Неговата мисия и против закона, който бе управлявал живота Му. Той остана верен докрай на приетото скромно положение. Трябваше да понесе товара на човечеството, докато отдаде живота Си за живота на света.

Този ден, който се стори на учениците най-великият в живота им, щеше да бъде засенчен от мрачни облаци, ако знаеха, че сцената на веселие бе само прелюдия към страданията и смъртта на техния Господ. Макар често да им бе повтарял за Своята сигурна жертва, тържеството на настоящия час прогони от ума им Неговите тъжни думи. Те устремиха мислите си към Христовото благополучно царуване на Давидовия престол.

Шествието се увеличаваше постоянно и с малки изключения всички, които се присъединяваха към него, биваха завладени от въодушевлението на момента и с гласовете си увеличаваха силата на радостните викове, ехтящи и предаващи се от хълм на хълм и от долина на долина. Не стихваше викът: "Осанна на Давидовия син! Благословен, Който иде в Господнето име! Осанна във висините!"

Никога по-рано светът не бе виждал такава тържествена процесия. Тя не бе като устройваните за прочутите земни победители. Всред нея нямаше и следа от натъжени пленници като трофеи на царска сила. Напротив, около Спасителя се виждаха славните трофеи на Неговия доброволен труд за спасението на грешника. Той бе следван от пленници, освободени от силата на Сатана и хвалещи Бога за своето избавление. Шествието бе предвождано от слепите, на които Исус бе възвърнал зрението. Немите, чиито езици Той бе развързал, викаха най-силно "осанна". Хромите, които бе излекувал, подскачаха от радост и вземаха най-живо участие в чупенето на палмови клони и в размахването им пред Спасителя. Вдовици и сираци хвалеха името на Исус за милостивите Му дела към тях. Прокажените, които бе излекувал, постилаха чистите си дрехи на земята пред Него и Го приветстваха като Цар на славата. Сред тълпата бяха и събудените от гласа Му от смъртен сън. Лазар, чието тяло бе започнало да се разлага в гроба, а сега се радваше на жизнената си сила, водеше добичето, на което яздеше Спасителят.

Много фарисеи бяха свидетели на тази картина. Горейки от завист и злоба, те се опитаха да отклонят потока на народното чувство. С целия си авторитет се опитаха да смълчат народа, но призивите и заплахите им само увеличиха ентусиазма. Уплашиха се, че това множество, чрез силата на своя брой, ще направи Исус цар. Последното, което можаха да сторят, бе да си пробият път до мястото, където стоеше Спасителят, и да се обърнат към Него с упреци и заплахи: "Учителю, смъмри учениците Си!" Казаха, че такива шумни демонстрации са противозаконни и не се позволяват от властите. Но Исусовият отговор ги накара да млъкнат: "Казвам ви, че ако тия млъкнат, то камъните ще извикат!" Тази сцена на триумф ставаше по Божи промисъл. Тя бе предсказана от пророка, така че човек бе безсилен да осуети Божието намерение. Ако хората откажеха да изпълнят Неговия план, Той щеше да даде глас на бездушните камъни и те биха приветствали Неговия Син с хвалебствени възклицания. Щом фарисеите се оттеглиха, стотици гласове подеха думите на Захария: "Радвай се много, сионова дъщерьо, възклицавай, ерусалимска дъщерьо! Ето твоят Цар иде при тебе; Той е праведен и спасяващ, кротък и възседнал на осле. Да! На осле, рожба на ослица."

Когато процесията стигна на върха на хълма и щеше да тръгне надолу към града, Исус спря. Спряха се и всички придружаващи Го. Пред тях се простираше Ерусалим в своята слава, потънал в светлината на залязващото слънце. Храмът привлече очите на всички. Издигаше се величествено над всичко друго, сякаш сочеше към небето и обръщаше вниманието на народа към единствения истински и жив Бог. Храмът отдавна бе гордостта и славата на еврейския народ. Римляните също се гордееха с неговото великолепие. Един назначен от тях цар подпомогна евреите да го възстановят и украсят, а римският император го бе обогатил със своите дарове. Здравината, разкошът и великолепието му го отличаваха като едно от чудесата на света.

Докато залязващото слънце багреше и позлатяваше небесата, неговата блестяща слава лъщеше в чистия бял мрамор на храмовите стени и в позлатените краища на колоните. От върха на хълма, където Исус и Неговите последователи стояха, той изглеждаше като масивна снежна постройка с

островърхи кубета. При входа му имаше лоза от злато и сребро със зелени листа и грамадни гроздове, изработена от най-изкусни майстори. Това оформление представяше Израил като плодоносна лоза. Златото, среброто и живата зеленина бяха съчетани с рядък вкус и изключително майсторство. Увита грациозно около белите блестящи колони, увиснала с лъскавите мустачки на златните орнаменти, тя също отразяваше великолепието на залязващото слънце и сияеше като с получена от небето слава.

Исус се загледа в картината. Множеството замлъкна и онемя при вида на внезапно появилата се красива гледка. Всички очи се обърнаха към Спасителя в очакване да видят изписано и на Неговото лице възхищението, което те изпитваха. Но вместо това, видяха сянка на скръб. Те се учудиха и разочароваха, като забелязаха сълзи в очите Му. Тялото Му се поклати насам-натам като дърво пред буря и от трепересщите Му устни като от дъното на едно сломено сърце избухна болезнено ридание. Каква картина бе това за очите на ангелите! Техният любим Началник плачеше от мъка! Каква картина бе това за ликуващата тълпа, която с тържествени викове и с размахване на палмови клончета Го съпровождаше до славния град, където се надяваха, че Той ще се възцари. Исус бе плакал при гроба на Лазар, но онази бе Божествена скръб, съчувстваща на човешкото страдание. Сега тази внезапна скръб бе като плачевен тон в грамаден тържествен хор. Сред сцената на радост и веселие, когато всички Му отдаваха слава, израилевият цар заплака не с тих плач на радост, а със сълзи и стонове на неугасима мъка. Радостното настроение на народа се помрачи внезапно. Възклицанията замлъкнаха. Мнозина заплакаха от съчувствие към мъка, която не разбираха.

Исус не заплака заради страданията, които Го очакваха. Точно пред Него лежеше Гетсимания, където скоро щеше да Го обхване ужасът на непрогледен мрак. Виждаше се също и Овчата порта, през която с векове наред бяха прекарвани животните за жертвените приношения. Тази врата скоро щеше да се разтвори и за Него, великата Жертва, на която бяха сочили всички жертви, принасяни за греховете на света. Наблизо бе Голгота, мястото на Неговата агония. Все пак тежките стонове и плачът на Изкупителя не бяха причинени от нещата, които напомняха за предстоящата Му жестока смърт. Неговата скръб не бе егоистична. Мисълта за агонията не плашеше тази благородна, себепожертвователна душа. Гледката на Ерусалим - тя прониза сърцето на Исус, Ерусалим, който бе отхвърлил Божия Син и бе презрял Неговата любов, който отказа да се убеди от Неговите могъщи чудеса и се канеше да отнеме живота Му. Той го видя какво представлява - отхвърлящ своя Изкупител, а също и какво щеше да представлява, ако бе приел Този, Който единствен бе в състояние да излекува раните Му. Той бе дошъл, за да го спаси. И сега, как да се откаже от него?

Израилтяните бяха привилегирован народ. Бог бе направил неговия храм Свое обиталище. Той бе прекрасен и за радост на цялата земя (Пс. 48:2). В продължение на повече от хиляда години Христос се бе грижил за него с нежна любов, както баща се грижи за единственото си дете. В неговия храм пророци бяха изказвали сериозни предупреждения. Там се бяха размахвали горящите кадилници, а тамянът, смесен с молитвите на поклонниците, се бе възнасял

към Бога. Там бе текла кръвта на животни, символизиращи Христовата кръв. Там Йехова бе откривал Своята слава над умилостивилището. Там бяха служили свещениците. Там с векове се бяха извършвали обредните служби с цялото си великолепие. Но на всичко това трябваше да се сложи край.

Исус издигна ръката Си - тази, която тъй често бе благославяла болните и страдащите, и размахвайки я към осъдения град, каза с прекъсван от скръб глас: "Да беше знаял ти, да! ти поне в този твой ден това, което служи за мира ти!" Спасителят спря дотук и не каза какво щеше да е състоянието на Ерусалим, ако бе приел помощта, която Бог желаеше да му даде - дара на Своя възлюбен Син. Ако Ерусалим знаеше това, което бе негова привилегия да знае и бе приел изпратената от небето светлина, той би се гордял със своето благоденствие като царица на царствата, свободен чрез силата на дадената му от Бога власт. На портите му нямаше да стоят въоръжени войници и над стените му нямаше да се развяват римски знамена. Славната участ, на която Ерусалим можеше да се радва, ако бе приел своя Изкупител, изпъкна ясно пред очите на Божия Син. Той видя, че чрез Него Ерусалим щеше да се излекува от тежката си болест, щеше да се освободи от робството и да се утвърди като столица на земята. От неговите стени гълъбът на мира щеше да излита към всички останали народи. Той щеше да е славната диадема на света.

Но светлата картина на това, което Ерусалим би могъл да бъде, изчезна от погледа на Спасителя. Той си представи града такъв, какъвто е под римското иго, изпаднал в немилост пред Бога и обречен на Божия наказателен съд. Исус започна да плаче отново: "Но сега е скрито от очите ти, защото ще дойдат върху тебе дни, когато твоите неприятели ще издигнат окопи около теб, ще те обсадят и ще те стеснят отвред, и ще те разорят, и ще избият жителите ти в тебе, и няма да оставят в тебе камък на камък, защото ти не позна времето, когато беше посетен."

Христос дойде да спаси Ерусалим заедно с чадата му, но фарисейската гордост, лицемерието, завистта и омразата им Му попречиха да изпълни Своите намерения. Исус знаеше за тежката участ, която щеше да сполети осъдения град. Той видя Ерусалим заобиколен от войски, обсадените жители, обречени на глад и смърт, майки, хранещи се с труповете на собствените си деца, родители и деца, един от друг изтръгващи из устите си последния залък, и естествената любов потъпкана от мъчителните болки на глада. Той видя, че упорството на евреите, проявено с отхвърлянето на Неговото спасение, щеше да ги доведе до непокорство пред нахлуващите войски. Той видя Голгота, на която щеше да бъде разпнат, гъсто засадена с кръстове като горски дървета. Видя окаяните жители, мъчени чрез разни уреди за изтезаване и чрез разпъване на кръст, красивите палати - унищожени, храма - сринат в развалини, от масивите му не останал камък върху камък, а градът разоран като нива. С право заплака Исус пред тази страшна гледка.

Ерусалим беше дете на Неговите грижи. Както нежен баща жали заблудения си чадо, така и Исус плака над възлюбения град. Как да те оставя? Как да те видя предаден на унищожение? Как да те оставя да препълниш чашата на нечестието си? Една душа има такава висока стойност, че в сравнение с нея цели светове са нищо. Но тук загиваше цяла нация. Когато бързо

залязващото слънце щеше да се закрие от погледа, благодатният ден на Ерусалим щеше да свърши. Докато процесията още стоеше на върха на Маслинения хълм, за Ерусалим все още имаше надежда за покаяние. В това време ангелът на милостта прибираше крилата си, за да слезе от златния престол и да даде място на правдата и на бързо връхлитащото наказание. Но великото любещо сърце на Исус все още се бореше за Ерусалим, който бе презрял Неговата милост, отхвърлил Неговите предупреждения и се канеше да потопи ръцете си в Неговата кръв. Ако Ерусалим решеше да се покае, още не беше късно. Докато последните лъчи на залязващото слънце все още се бавеха над храма, кулата и островърхото кубе на покрива, нямаше ли някой добър ангел да го заведе при Спасителя, за да предотврати неговата съдба? Красив и несвят град, който бе избил с камъни пророците, отхвърлил бе Божия Син и с непокаяността си се оковаваше в робски вериги - неговият благодатен ден бе почти изтекъл!

Но въпреки всичко Божият Дух пак заговори на Ерусалим. Преди да свърши денят се даде още едно свидетелство за Христос. Гласът на свидетеля се издига нагоре в отговор на вика от пророческото минало. Ако сега Ерусалим послуша този зов, ако приеме Спасителя, Който влиза в портите му, все още ще може да се спаси.

В Ерусалим стигна известието, че Исус наближава към града с голямо множество хора. Но народните началници не изявиха желание да приветстват Божия Син. Изплашени, те излязоха срещу Него с надежда да разпръснат народа. Тъкмо когато процесията щеше да тръгне надолу по Елеонския хълм, беше спряна от началниците. Те попитаха за причината на шумното веселие. На въпроса им: "Кой е този?" учениците, изпълнени с Божия Дух, отговориха с красноречиви стихове от пророчествата за Христос:

Адам ще ви каже, че Той е семето на жената, което ще смаже главата на змията.

Ако попитате Авраам, той ще ви каже, че е Мелхиседек, Цар Салимски, Цар на мира (Бит. 14:18).

Яков ще ви каже, че Той е Сило от Юдиното племе.

Исая ще ви каже, че Той е Емануил, Чуден, Съветник, Бог могъщ, вечен Баща, Княз на мира (Исая 7:14, 9:6).

Еремия ще ви каже, че Той е Отрасълът Давидов, Господ наша Правда (Еремия 23:6).

Даниил ще ви каже, че Той е Месия.

Осия ще ви каже, че Той е Господ на силите. Йехова е името Му (Осия 12:5).

Йоан Кръстител ще ви каже, че Той е Божият Агнец, Който взема на Себе Си греха на света (Йоан 1:29).

Великият Йехова е прогласил от престола Си: "Този е Моят възлюбен Син!" (Матей 3:17).

Ние, Неговите ученици, заявяваме, че Този е Исус, Месия, Князът на Живота, Изкупителят на света.

А и князът на тъмните сили Го признава, като казва: Познавам Те Кой си Ти, Светият Божий! (Марко 1:24).

64. *Един осъден народ*

Тази глава е основана на Марко 11:11-14,20,21; Матей 21:17-19.

Тържественото влизане на Христос в Ерусалим бе смътно предзнаменование за Неговото идване в небесните облаци със сила и слава сред тържествуването на ангелите и ликуването на светиите. Тогава ще се изпълнят Христовите думи към свещениците и фарисеите: "- няма вече да Ме видите, докогато речете: Благословен, Който иде в Господнето име" (Матей 23:39). В пророческо видение пророк Захария видя деня на крайната победа. Видя също и участта на тези, които отхвърлиха Христос при първото Му идване. Той казва: "И те ще погледнат на Мене, Когото прободоха; и ще плачат за Него, както плаче някой за едничкия си син, и ще скърбят горчиво за Него, както скърби някой за първородния си" (Захария 12:10). Христос предвиди тази картина, когато видя града и плака за него. Във временното унищожаване на Ерусалим Той видя окончателното унищожаване на провинилите се в проливането на кръвта на Божия Син.

Учениците виждаха омразата на евреите към Христос, но не можеха да предвидят докъде щеше да стигне. Не разбираха още истинското състояние на Израил, нито си представяха какво възмездие щеше да сполети Ерусалим. Христос им откри това чрез нагледен многозначителен урок.

Последният призив към Ерусалим остана без последствие. Свещениците и началниците чуха пророческия глас от миналото, възпроизведен от множеството в отговор на въпроса: "Кой е този?", но не го приеха като Божи глас. Разгневени и изумени, те се опитаха да накарат народа да млъкне. В тълпата имаше и римски служебни лица. Пред тях наклеветиха Исус като водач на въстание. Обясниха им, че Той бил на път да завладее храма и да се възцари в Ерусалим.

Но спокойният глас на Исус утеши за момент шумната тълпа, като заяви повторно, че не е дошъл да основе земно царство, а че скоро ще се възнесе при Отца Си и обвинителите Му не ще Го видят, докато не се върне в сила и слава. Тогава ще Го признаят, но ще бъде твърде късно. Тези думи Исус изговори с тъга и с особена власт. Римските служители млъкнаха и омекнаха. Сърцата им, макар че бяха чужди на Божественото влияние, се трогнаха както никога досега. В спокойното, сериозно лице на Исус те прочетоха любов, благост и смирено достойнство. Изпитаха към Него особена симпатия, без да могат да я разберат. Вместо да Го арестуват, бяха по-скоро склонни да Му отдадат почест. Обърнаха се към свещениците и началниците и ги обвиниха, че създават смут. Водачите, засрамени и победени, се обърнаха към народа със своите оплаквания и започнаха да спорят гневно помежду си.

Междувременно Исус отмина тихо към храма. Там цареше тишина, защото процесията на Елеонския хълм бе привлякла народа. Той остана за малко в храма, разглеждайки го с тъжен поглед. След това се оттегли и заедно с учениците Си се върна във Витания. Когато народът Го потърси, за да Го провъзгласи за свой Цар, не можа да Го намери.

Исус прекара цялата нощ в молитва и на сутринта пак дойде в храма. По пътя мина край едно смокиново дърво. Беше гладен. "И като видя отдалеч една разлистила се смоковница, дойде, дано би намерил нещо на нея; но като дойде до нея, не намери нищо, само едни листа, защото не беше време за смокини."

Не беше още време за узрели смокини, освен на някои места. За планинските местности около Ерусалим уверено можеше да се каже, че "още не беше време за смокини". Но в овощната градина, край която мина Исус, имаше едно дърво, изглежда, по-рано развило се от другите. То бе вече покрито с листа. Според естеството на смокиновото дърво наедряващият плод се показва преди да се покажат листата. Следователно се допускаше, че това покрито с листа дърво би трябвало да има и добре развит плод. Но външният му вид бе лъжлив. Исус претърси клоните от най-ниския до най-високия и не намери нищо, а "само листа". Маса от измамна шума и нищо повече.

Христос прокле дървото да изсъхне. "Отсега нататък да няма плод от тебе до века" - каза Той. На другата сутрин, когато Спасителят и учениците Му пак минаха оттам за към града, вниманието им бе привлечено от изсъхналите клони и клюмналите листа. "Учителю - каза Петър, - виж смоковницата, която Ти прокле, изсъхнала!"

Учениците се бяха учудили, когато Исус прокле смокинята. Това Негово поведение им се стори необикновено. Често Го бяха чували да казва, че не е дошъл да осъди света, а светът да се спаси чрез Него. Спомниха си думите Му: "Човешкият Син не е дошъл да погуби човешки души, но да спаси" (Лука 9:55). Исус извършваше чудните Си дела само за да спасява, не и да погубва. Учениците Го познаваха само като Възстановител, Лекар. Но това дело се отличаваше от всички други. С каква цел го стори? - питаха се те.

"Бог обича да показва милост." "- не благоволя в смъртта на нечестивия" (Михей 7:18; Езекиил 33:11). За Него унищожението и осъждането е "удивително дело" (Исая 28:21). От милост и любов Той повдига завесата на бъдещето и открива на хората последствията от грешния начин на живеене.

Проклинането на смоковницата бе притча в действие. Това безплодно дърво, накичено измамно със зеленина, символизираше израилевия народ. Спасителят желаеше да обясни на учениците Си причината и неизбежността на израилевата съдба. Затова Той придаде на дървото морални качества и го използва като тълкувател на божествената истина. Евреите бяха отделени от всички други народи и изповядваха, че са верни на Бога. Те бяха особено привилегировани от Него и изповядваха правда, каквато никой друг народ не познаваше. Но те се покварихa от любовта към света и от алчността за печалби. Хвалеха се с познанията си, но не разбираха Божиите изисквания и бяха пълни лицемери. Подобно на безплодната смокиня, простираха лъжливи клони, наглед плодовити и красиви, но не раждащи нищо, "освен листа". Еврейската религия със своя великолепен храм, свещени олтари, представителни свещеници и впечатлителни церемонии бе наистина красива наглед, но - липсваха смирение, любов и благотворителност.

Всички други дървета в овощната градина бяха без плод. Но дърветата без шума не пораждаха надежда, нито разочарование. Те представляваха езичниците, лишени от благочестие толкова, колкото и самите евреи, само че

не изповядваха, че служат на Бога. Не се хвалеха с някаква доброта. Не познаваха делата и пътищата Божии. При тях не бе още време за смокини. Все още очакваха деня, който щеше да им донесе светлина и надежда. Евреите, получили от Бога по-големи благословения, бяха отговорни, че злоупотребяват с тези дарове. Привилегиите, с които се хвалеха, само увеличаваха вината им.

Исус отиде при смокиновото дърво гладен и очакваше да намери храна. Така бе дошъл и в Израил - гладен, надявайки се да намери у народа плодовете на правдата. Той бе употребил даровете Си за тях, за да дадат те плод за благословение на света. Даде им всички възможности и привилегии и като резултат очакваше съчувствие и съдействие в благодатното Си дело. Копнееше да види в тях самопожертвователност и състрадание, ревност за Бога и душевна загриженост за спасението на съчовеците. Ако бяха пазили Божия закон, те биха действали всеотдайно, както Христос действаше. Но любовта към Бога и човека се затъмняваше от гордост и самонадеяност. Подложиха се на унищожение, като отказаха да служат на другите. Не предаваха на света съкровищата на истината, които Бог им бе поверил. В безплодното дърво можеха да прочетат както своя грях, така и своето наказание. Изсъхналата до корен от проклятието на Спасителя смокиня показваше какво щеше да представлява еврейският народ, когато Бог оттегли благодатта Си от него. Щом отказваха да предават благословението на други, те щяха да престанат да го получават. "Ти си погубил себе си" (Осия 13:9, Ц.П.).

Предупреждението е за всички. Христовата постъпка с проклинането на дървото, което Неговата сила бе създала, е предупреждение към всички църкви и към всички християни. Никой не може да прилага в живота си Божия закон, без да служи на другите. Но много хора не водят Христовия любвеобилен и несебелюбив живот. Някои, смятащи се за отлични християни, не разбират в какво се състои служенето на Бога. Те правят планове и търсят начини да задоволяват себе си. Действат само в своя полза. За тях времето е ценно само тогава, когато могат да го използват за себе си. Това е целта им при всички дела в живота. Такива християни служат не на другите, а на себе си. Бог ги е създал, за да живеят в свят, в който трябва да се върши несебелюбива служба. Предназначението им е да помагат на съчовеците си по всеки възможен начин. Но личното "аз" е толкова голямо, че не могат да видят нищо друго. Далеко са от хората. Християни, които живеят за себе си, приличат на смокиновото дърво - с големи претенции, но без плод. Те съблюдават формите на богослужението, но без покаяние или вяра. Почитат Божия закон на думи, но им липсва послушанието. Говорят, а не вършат. С произнесената над дървото присъда Христос показва колко омразни са Му празните претенции. Той заявява, че не е толкова виновен явният грешник, колкото този, който претендира, че служи на Бога, а не принася плод за Неговата прослава.

Притчата за смокиновото дърво, изречена от Христос преди посещението Му в Ерусалим, имаше пряка връзка с урока, който Той предаде с проклинането на безплодното дърво. За безплодното дърво в притчата градинарят молеше: "- остави я и това лято, докле разкопая около нея и насипя тор и ако подир това даде плод, добре; но ако не, ще я отсечеш." За безплодното дърво щяха да се положат по-големи грижи. Щеше да му се даде

всякаква възможност да роди плод. Но ако и след това останеше безплодно, нищо не би било в състояние да го спаси от унищожение. В притчата не се предсказва резултатът от работата на градинаря. Той зависеше от народа, представен чрез безплодното дърво, към който Исус отправяше думите Си. Той сам трябваше да реши съдбата си. Небето му даде всички предимства, които можеха да се дадат, но народът не се възползва от благословенията. Изсъхналото дърво показваше какъв ще бъде резултатът. Народът сам реши своето погубване.

В продължение на повече от хиляда години еврейският народ злоупотребяваше с милостта на Бога и предизвикваше Неговите наказания. Отхвърляше предупрежденията и избиваше пророците. Евреите от Христово време щяха да отговарят и за тези грехове, тъй като продължаваха да действат по същия начин. В отхвърлянето на сегашните милости и предупреждения се криеше вината на миналото поколение. С веригите, които народът изковаваше през вековете, се угнетяваше народът от Христово време.

На хората от всеки век се дава време на просвещение и привилегии, благодатно, пробно време, за да се помирят с Бога. Но тази благодат има граници. Милостта може да се предлага с години и да се отхвърля, но идва време, когато тя се предлага за последен път. Сърцето закоравява така, че престава да се отзовава на Божия Дух. Тогава сладкият, привлекателен глас престава да умолява грешника, престава да го упреква и предупреждава.

За Ерусалим този ден бе настъпил. Исус плака от мъка за осъдения град, но не можеше да го избави. Бе използвал всички средства. Отблъсквайки предупрежденията на Божия Дух, Израил бе отблъснал и последното средство, което можеше да му помогне. Нямаше друга сила, чрез която да бъдат избавени.

Еврейският народ бе символ на хората от всички векове, отнасящи се с презрение към умоляващата Божия любов. Когато Христос плака за Ерусалим, това бяха сълзи, изплакани за греховете на всички времена. В изречените над Израил присъди се чете присъдата на всички, отхвърлящи изобличенията и предупрежденията на Божия Свят Дух.

В днешното поколение има много хора, които тъпчат на същото място, както невярващите евреи. Те са били свидетели на изявленията на Божията сила, Светият Дух е говорил на сърцата им, но те продължават да държат на своето неверие и упорство. Бог ги предупреждава и изобличава, но не искат да изповядат грешките си, затова отхвърлят вестта и Вестителя. Самото средство, употребено от Бога, за да се възвърнат, става камък за препъване.

Отстъпилият Израил мразеше Божиите пророци, понеже те изваждаха наяве скритите му грехове. Ахав смяташе Илия за враг, защото пророкът изобличаваше вярно скритите нечестия на царя. Така и днес Христовият служител, изобличителят на греха, е презиран и отблъскван. Библейската истина, Христовата религия, се бори срещу силното течение на моралната нечистота. Предразсъдъкът днес държи хората много по-здраво, отколкото в дните на Христос. Христос не изпълни очакванията на хората. Неговият живот изобличаваше греховете им, затова те Го отхвърлиха. Така и днес истината на Божието слово не е в съгласие с обичаите и естествените наклонности на

хората, затова хиляди отхвърлят нейната светлина. Движени от Сатана, хората се съмняват в Божието слово и предпочитат да действат независимо. Предпочитат тъмнината вместо светлината, но вършат това с риск за душите си. Онези, които критикуваха Христовите думи, намираха все повече и повече причини, докато се отдръпнаха от Истината и Живота. Така е и днес. Бог не си поставя за цел да премахне всяко възражение на плътското сърце против Неговата истина. За отказващите да приемат скъпоценните лъчи на светлината, които биха осветлили мрака, Божието слово остава тайна завинаги. Истината е скрита от такива хора. Те вървят като слепи и не знаят каква опасност им предстои.

От височината на Елеонския хълм Христос погледна света през всичките му векове. Неговите думи са приложими за всяка душа, небрежна към умоляванията на Божествената милост. Ти, който презираш Неговата любов, Той се обръща към тебе днес. "Ти поне" да беше узнал какво служи за твоя мир. Христос плаче горчиво за тебе, който не можеш да плачеш за себе си. Ти проявяваш вече фаталното коравосърдечие, погубило фарисеите. Всяко доказателство за Божията милост, всеки лъч Божествена светлина или стопяват и смекчават душата, или я затвърдяват в безнадеждна непокаяност.

Христос предвидя, че Ерусалим ще остане упорит и непокаян. Но цялата вина, всички последствия от отхвърлянето на милостта той си бе причинил сам. Така ще бъде с всяка душа, която следва същия път. Господ заявява: "Гибелно е за тебе, Израилю." "Слушай, земьо, ето, Аз ще докарам зло върху тия люде, дори плода на помислите им; защото не послушаха словата Ми, а колкото за закона Ми, те го отхвърлиха" (Осия 13:9; Еремия 6:19).

65. *Храмът очистен отново*

Тази глава е основана на Матей 21:12-16,23-46; Марко 11:15-19,27-33, 12:1-12; Лука 19:45-48, 20:1-19

В началото на Своята служба Христос бе изгонил от храма всички, които го оскверняваха с несвятата си търговия. Сериозното Му и Божествено поведение тогава бе изпълнило сърцата на лукавите търговци със страх. Към края на Своята мисия Христос пак влезе в храма и видя, че той продължава да бъде оскверняван по същия начин. Положението бе дори по-лошо и отпреди. Външният му двор бе заприличал на двор за добитък. Гълчавата от препирните между продавачи и купувачи се смесваше с гласовете на животните и с острия звън на монетите. Но сред всичко това се чуваха и гласовете на свещенодействащи лица. Самите сановници на храма бяха заети с продаване и купуване и с разменяне на пари. Те бяха така обладани от лакомията си за печалби, че в Божиите очи не изглеждаха по-добри от крадци.

Свещениците и управниците едва ли съзнаваха сериозността на делото, което им бе поверено да вършат. На всяка Пасха, както и на всеки празник

Шатроразпъване, се заколваха хиляди животни, чиято кръв се вземаше от свещениците и се изливаше върху олтара. Евреите бяха свикнали с принасянето на кръв и бяха почти забравили факта, че грехът стана причина да се излива кръв от животни. Не можеха да различат, че тази кръв символизираше кръвта на Божия възлюбен Син, която щеше да се пролее за живота на света, и че принасянето на жертви имаше за цел да насочва мислите на хората към разпнатия Спасител.

Исус погледна невинните животни за жертва и видя как евреите бяха превърнали тези велики събирания в сцени на кръвопролитие и жестокост. Вместо покаяние за грях, те бяха умножили животинските жертви, като че ли една безсърдечна служба можеше да прослави Бога. Свещениците и управниците бяха закоравили сърцата си чрез себелюбието и алчността. Използваха символите, които посочваха Божия Агнец, за лична печалба. Това тяхно поведение бе до голяма степен причина народът да се отнася лекомислено към светостта на жертвената служба. Исус се възмути. Той знаеше, че и Неговата кръв, която скоро щеше да се пролее за греховете на света, ще бъде оценена от свещениците и старейшините толкова, колкото се ценеше постоянно проливаната от тях животинска кръв.

Този начин на действие Исус бе порицавал чрез пророците. Самуил бе казал: "Всеизгаряниятa и жертвите угодни ли са тъй Господу, както слушането Господния глас? Ето, послушанието е по-приемливо от жертвата и покорността - от тлъстината на овни." Исая също, виждайки в пророческо видение вероотстъплението на евреите, се обърна към тях като към князе содомски и гоморски: "Чуйте словото Господне, князе содомски; слушайте поуката на нашия Бог, люде гоморски! Защо ми е множеството на жертвите ви? - казва Господ. - Сит съм от всеизгаряне на овни и от тлъстина на угоени; и не ми е угодна кръв от юнци или от агнета, или от едри козли. Когато дохождате да се явявате пред Мене, кой е поискал от вас това да тъпчете дворовете Ми? - Измийте се, очистете се, отмахнете от очите Ми злото на делата си, престанете да вършите зло, научете се да струвате добро, настоявайте за правосъдие, поправяйте угнетителя, отсъждайте право на сирачето, застъпвайте се за вдовицата" (1Царе 15:22; Исая 1:10-12,16,17).

Този, Който бе дал пророчествата, сега повтори предупреждението за последен път. В изпълнение на пророчеството народът Го бе провъзгласил за Цар на Израил. Той бе приел тяхната почит и службата на цар. Затова сега щеше да постъпи като такъв. Знаеше, че старанията Му да реформира едно покварено духовенство биха били напразни. Все пак дългът трябваше да се изпълни. На невярващия народ трябваше да се даде доказателство за Неговата Божествена мисия.

Пронизителният поглед на Исус пак се плъзна по осквернения двор на храма. Всички очи се обърнаха към Него. Свещеник и началник, фарисей и езичник погледнаха с изумление и благоговение Този, Който стоеше пред тях с величието на небесен Цар. Божеството блесна през човешкия образ, придавайки на Христос достойнство и слава, каквито никога по-рано не бе изявявал. Стоящите най-близо до Него, се дръпнаха назад, колкото позволяваше навалицата. Исус остана сам с изключение на неколцина от

учениците Му. Всеки звук стихна. Дълбоката тишина стана непоносима. Христос заговори със сила, която залюля хората като буря: "Писано е: "Домът Ми ще се нарече молитвен дом", а вие го правите разбойнически вертеп!" Гласът Му прозвуча като тръба. Изписаното на лицето Му негодувание изглеждаше като пояждащ огън. Заповяда властно: "Махнете тези оттук!" (Йоан 2:16).

Преди три години началниците на храма се бяха засрамили от бягството си пред заповедта на Исус. Често след това те се чудеха на страха и пълната си покорност пред един обикновен човек. Мислеха, че това им недостойно поведение няма да се повтори. Но сега се изплашиха повече, отколкото преди и много по-бързо се покориха на Неговата заповед. Никой не се осмели да застане насреща Му. Свещеници и търговци побягнаха, подкарвайки животните пред себе си.

Бягайки от храма, те срещнаха по пътя си м ножество хора, които носеха болните си и питаха за великия Лекар. Разказът им накара някои от тях да се върнат. Те се бояха да се явят пред една такава силна Личност, от Чийто поглед бяха побягнали свещеници и управници. Но доста голяма част от приижащите си пробиха път между бягащите със силното желание да стигнат до Този, Който бе единствената им надежда. Когато множеството побягна от храма, много хора останаха назад. Тях срещнаха новодошлите и храмовият двор се напълни с болни и умиращи. Още веднъж Исус се зае да им помага.

След известно време свещениците и управниците се осмелиха да се върнат в храма. Поуспокоиха се и ги обзе желание да узнаят какво ще направи Исус по-нататък. Предполагаха, че Той ще завземе престола. Завръщайки се тихо към храма, чуха гласовете на мъже, жени и деца, които хвалеха Бога. Влязоха вътре и се спряха като заковани пред чудната картина. Видяха болните излекувани, слепите прогледнали, глухите да чуват и хромите да подскачат от радост. Децата участваха най-живо в радостта. Исус бе излекувал техните болести. Той ги бе прегръщал в обятията Си, приемал бе благодарствените им целувки, а някои от тях заспиваха на гърдите Му, докато поучаваше народа. Сега децата Го хвалеха с радостни гласове, както предишния ден, и тържествено развяваха палмови клончета. Храмът ехтеше от възгласите им: "Благословен да бъде Оня, Който иде в името Господне!" "Твоят Цар иде при тебе; Той е праведен и спасява- " (Пс. 118:26; Захария 9:9). "Осанна на Давидовия син!"

Тези щастливи, несдържани гласове оскърбиха началниците на храма. Те се опитаха да спрат демонстрацията. Заявиха пред народа, че Божият храм се оскверняал от нозете на децата и радостните викове. Като видяха, че думите им не правят никакво впечатление на народа, управниците се обърнаха към Исус: "Чуваш ли какво казват тия? А Исус им каза: Чувам. Не сте ли никога чели тая дума: "Из устата на младенците и сучещите приготвил си хвала?" Пророчеството бе предсказало, че Христос ще бъде провъзгласен за цар. Това слово трябваше да се изпълни. Свещениците и израилевите управници отказаха да прогласят славата Му, затова Бог подбуди децата да станат Негови

свидетели. Ако децата биха замълчали, тогава храмовите колони биха известили славата на Спасителя.

Фарисеите съвсем се объркаха и разстроиха. Командваше Един, Когото не можеха да сплашат с нищо. Исус бе застанал като пазител на храма. Никога по-рано Той не Си бе присвоявал такава царска власт. Никога думите и делата Му не бяха имали такава сила. Наистина бе извършил чудни дела в Ерусалим, но не по такъв тържествен и внушителен начин. Свещениците и управниците не смееха да покажат враждата си към Него в присъствието на хората, които бяха свидетели на чудните Му дела. Макар че силно се разгневиха и смутиха от отговора, този ден те не бяха в състояние да предприемат нещо повече против Него.

На другата сутрин Синедрионът пак разгледа въпроса и мерките, които да се вземат срещу Исус. Преди три години те бяха поискали от Него да им даде знак, с който да докаже, че е Месия. Оттогава насам Той бе извършил много велики дела из страната: лекувал бе болни, нахранил бе пет хиляди души по чуден начин, ходил бе по вълните и бе усмирявал бури. Много често бе чел в човешките сърца като в отворена книга, изпъждал бе демони и възкресявал бе мъртви. Началниците имаха доказателства, че Той е Месия. Този път те решиха да не искат повече знак за авторитета Му, а да изтръгнат някакво признание или заявление, чрез което да Го осъдят.

Влязоха в храма, където Той поучаваше, пристъпиха към Него и Го запитаха: "С каква власт вършиш това?" Надяваха се да каже, че властта Му е от Бога, за да отрекат подобно твърдение. Но Исус посрещна въпроса с въпрос, като заяви, че ще им отговори при условие, че и те Му отговорят: "Кръщението Йоаново откъде беше: от небето ли, или от човеците?"

Свещениците разбраха, че са изправени пред кръстопът, от който не можеше да ги изведе никакъв софизъм. Ако кажеха, че Йоановото кръщение беше от небето, щяха да се покажат непоследователни. Христос щеше да им каже: "Защо тогава не му повярвахте?" Йоан бе свидетелствал за Христос с думите: "Ето Божият Агнец, Който носи греха на света!" (1:29 Йоан 1:29). Ако свещениците вярваха на Йоановото свидетелство, как можеха да отричат, че Христос е Месия? А ако изкажеха истинското си убеждение, че Йоановото служене е от хора, биха си навлекли истинска буря от негодувание, защото народът вярваше, че Йоан бе пророк.

Множеството очакваше отговора с голям интерес. Всички знаеха, че свещениците приемат Йоановата служба и сега очакваха да признаят без колебание, че Йоан е бил пратен от Бога. Но след като размениха тайно няколко мисли, свещениците решиха да не се предават. Представяйки се лицемерно за незнаещи, те казаха: "Не знаем." "Нито Аз ви казвам - каза Христос - с каква власт правя тия неща."

Книжници, свещеници и управници мълкнаха. Объркани и разочаровани, те стояха със свити вежди и не смееха да Му задават повече въпроси. Чрез страхливостта и нерешителността си те изгубиха до голяма степен уважението на народа, който стоеше край тях и с доволство наблюдаваше поражението на тези горди и лицемерни хора.

Всичките изказвания и постъпки на Христос бяха важни, тъй като щяха да имат все по-голямо и по-голямо влияние след възкресението и възнесението Му. Много от очакващите с голям интерес да чуят резултата от Исусовото запитване, щяха да станат впоследствие Негови ученици, привлечени за първи път от думите в този съдбоносен ден. Картината в храма никога нямаше да се заличи от умовете им. Контрастът между Исус и първосвещеника, докато разговаряха помежду си, беше забележителен. Гордият сановник на храма беше облечен с богати и скъпи дрехи. На главата му имаше блестяща тиара. Държанието му бе величествено; косата му и дългата, свободно падаща брада бяха побелели от годините. Външността му вдъхваше уважение. Пред внушителната личност на първосвещеника стоеше Величеството на небето, без украшения или външен показ. Облеклото Му беше прашно от пътя. Лицето - бледо, с търпелива тъга. Но въпреки това то изразяваше достойнство и доброта, които бяха в странен контраст с гордото, самонадеяно и гневно изражение на първосвещеника. Още тогава много от свидетелите на Христовите думи и дела в храма Го приеха в сърцата си като Божи пророк. Тъй като народното чувство бе на страната на Исус, омразата на свещениците към Него се увеличи. Мъдростта, с която Той избягваше поставяните от тях примки - още едно доказателство за Божествеността Му, - подклаждаше тяхната ярост.

В спора Си с равините Христос нямаше за цел да унижи противниците Си. Не се зарадва, когато се затрудниха с отговора. Той имаше да предаде важен урок. Усмиряваше враговете Си, като ги оставяше да се оплитат в мрежата, поставили я за Него. Незнанието си за характера на Йоановото кръщение, което те признаха, Му даде повод да говори. Той се възползва от случая, като изложи истинското им състояние и към многото предупреждения, които вече им бе дал, прибави още едно.

“Но как ви се вижда? - каза Исус. - Един човек имаше двама сина; дойде при първия и му рече: Синко, иди работи днес на лозето. А той в отговор каза: Не искам. Но после се разкая и отиде. Дойде и при втория, комуто каза същото. И той в отговор каза: Аз ще ида, господине! Но не отиде. Кой от двамата изпълни бащината си воля?”

Този ненадеен въпрос отклони вниманието на слушателите Му. Те следяха притчата с интерес и затова незабавно отговориха: “Първият.” Спирайки спокойния Си поглед върху тях, Исус продължи със строг и сериозен глас: “Истина ви казвам, че бирниците и блудниците ви преварват в Божието царство. Защото Йоан дойде при вас в пътя на правдата и не го повярвахте; бирниците и блудниците го повярваха; а вие, като видяхте това, даже не се разкаяхте отпосле да го повярвате.”

Свещениците и управниците не можеше да не дадат правилен отговор на Исусовия въпрос. Така Той узна тяхното мнение в полза на първия син. Този син представляваше бирниците - онези, които бяха мразени и презирани от фарисеите. Бирниците наистина водеха неморален живот. Наистина бяха нарушители на Божия закон и с живота си отхвърляха напълно Неговите изисквания. Бяха неблагодарни и зли. Когато им се каза да отидат и да работят в Божието лозе, те отказаха с презрение. Но когато дойде Йоан и започна да

проповядва за покаяние и кръщение, бирниците приемаха неговата вест и се кръщаваха.

Вторият син представляваше водачите на еврейския народ. Някои фарисеи се бяха покаяли и приели кръщението на Йоан, но водачите не признаваха, че той е дошъл от Бога. Те "осуетиха Божията воля спрямо себе си, като не бяха се кръстили от Него" (Лука 7:30). Към вестта му се отнесоха с презрение. Подобно на втория син, който, когато бе повикан, каза: "Аз ще ида, господине", но не отиде, свещениците и управниците изповядваха послушание, а бяха непослушни. Външно се представяха за много набожни, твърдяха, че пазят Божия закон, а отдаваха едно фалшиво послушание. Бирниците бяха осъдени и прокълнати от фарисеите като безбожници, но с вярата и делата си показваха, че изпреварват в небесното царство онези самонадеяни хора, на които бе дадена голяма светлина, но делата им не отговаряха на благочестието на думите им.

Свещениците и управниците не желаеха да понесат тези изпитващи истини. Мълчаха с надежда Исус да каже нещо, което да използват срещу Него. Но трябваше още да понесат.

"Чуйте друга притча - каза Христос. - Имаше един стопанин, който насади лозе, огради го с плет, изкопа в него лин, съгради кула; и като го даде под наем на земеделци, отиде в чужбина. И когато наближи времето на плодовете, изпрати слугите си до земеделците да приберат плодовете му. А земеделците хванаха слугите му, един биха, друг убиха, а трети с камъни замериха. Пак изпрати други слуги, повече на брой от първите; и на тях сториха същото. Най-после изпрати при тях сина си, като думаше: ще почетат сина ми. Но земеделците, като видяха сина, рекоха помежду си: Той е наследникът; елате да го убием и да присвоим наследството му. И като го хванаха, изхвърлиха го вън от лозето и го убиха. И тъй, когато си дойде стопанинът на лозето, какво ще стори на тия земеделци?"

Исус говореше на всички присъстващи, но Му отговориха свещениците и управниците. "Злосторниците люто ще погуби, а лозето ще даде под наем на други земеделци, които ще му дават плодовете на времето им" (Матей 21:41). Отначало те не схванаха приложението на притчата, но после се усетиха, че са произнесли своята собствена присъда. В притчата стопанинът представляваше Бога, лозето - еврейския народ, а оградата - Божествения закон, който ги охраняваше. Кулата символизираше храма. Господарят на лозето бе направил всичко необходимо, за да бъде то плодоносно. "Що повече бе възможно да се направи за лозето Ми, което не му направих?" (5:4 Исая 5:4) Така бе представена Божията неуморима грижа за Израил. Както лозарите трябваше да връщат на господаря си една полагаща му се част от плода на лозето, така и Божият народ трябваше да Му оказва почит чрез живот, отговарящ на Неговите свещени привилегии. Но както лозарите избиваха слугите, които господарят изпращаше за плода, така евреите избиваха пророците, които Бог изпращаше да ги зоват на покаяние. Избиваха вестител подир вестител. Дотук не можеше да има съмнение относно приложението на притчата, а колкото за това, което следваше, и то не бе по-малко ясно. Във възлюбения син, когото в края господарят на лозето изпрати при непокорните си слуги и когото те

хванаха и убиха, свещениците и управниците видяха ясната картина за Исус и предстоящата Му съдба. Те бяха съставили вече план да погубят Този, Когото Отец им бе изпратил като последен призив. Възмездието, което сполетя неблагодарните лозари, описваше съдбата на убийците на Христос.

Спасителят ги гледаше състрадателно и продължи: "Не сте ли никога прочели в Писанията тая дума: "Камъкът, който отхвърлиха зидарите, Той стана глава на ъгъла; от Господа е това, и чудно е в нашите очи"? Затова ви казвам, че Божието царство ще се отнеме от вас и ще се даде на народ, който принася плодовете му. И който падне върху тоя камък, ще се смаже; а върху когото падне, ще го пръсне."

Евреите повтаряха често това пророчество в синагогите, като го отнасяха за Месия. Христос беше ъгловият камък на еврейската символична служба и на целия спасителен план. Но сега еврейските зидари - свещениците и управниците на Израил - отхвърляха този основен камък. Спасителят обърна вниманието им върху пророчествата, сочещи опасността за тях. По всякакъв възможен начин Той се постара да им открие естеството на делото, което те се готвеха да извършат.

Но Неговите думи следваха и една друга цел. С въпроса: "И тъй, когато си дойде стопанинът на лозето, какво ще стори на тия земеделци?", Христос възнамеряваше да изтръгне от фарисеите дадения отговор. Искаше сами да се осъдят. Неговите предупреждения, които не ги доведоха до покаяние, щяха да запечатат съдбата им. Искаше те да видят, че сами се погубват. Целеше да им покаже Божията справедливост, като им отнемаше националните привилегии. Това бе вече започнало и щеше да завърши не само с разрушаването на храма и на техния град Ерусалим, но и с разпръскването на народа.

Слушателите разбраха предупреждението. Като не отдадоха внимание на това, че сами произнесоха присъдата си, свещениците и управниците бяха готови да довършат картината, като си кажат: "- Той е наследникът; елате да го убием- " "И първенците искаха да Го хванат, но се побояха от народа", защото народното чувство бе на страната на Христос.

Цитирайки пророчеството за отхвърления камък, Христос загатна за една действителна случка в историята на Израил, свързана с изграждането на първия храм. Макар че имаше своето специално приложение по времето на първото идване на Христос и би трябвало да призове с особена сила евреите, то съдържа урок и за нас. Когато се градеше Соломоновият храм, грамадните камъни за стените и за основата се обработваха изцяло в каменоломната. След като бъдеха донесени на мястото на строежа, за тях не се употребяваше повече никакъв инструмент. Работниците трябваше само да ги поставят на мястото им. За основата бе докаран необикновен по големина и форма камък. Но те не го одобриха, защото не можеха да му намерят подходящо място. Така неизползван, той им пречеше. Дълго време стоя отхвърлен. Но когато зидарите стигнаха до полагането на ъгъла, потърсиха камък, огромен и здрав, и с подходяща форма за специалното място, за да издържа голямата тежест отгоре му. Ако направеха неразумен избор за това важно място, щеше да бъде застрашена сигурността на цялото здание. Трябваше им камък, който да издържа на разрушителното влияние на слънцето, студовете и бурите. На

няколко пъти подбираха камъни, но от голямата тежест те се пръскаха на парчета. Най-сетне вниманието им бе привлечено от отдавна отхвърления камък. Той бе изложен на въздуха, слънцето и бурите, без да бъде пукнат където и да било. Зидарите го огледаха. Бе издържал всички изпити, освен един. Ако можеше да издържи и тежестта, щяха да го поставят за ъглов камък. Опитът бе направен. Камъкът бе одобрен и донесен на определеното за него място. На Исая бе показано в пророческо видение, че този камък е символ на Христос. Той казва:

"Господа на Силите - Него осветете, от Него се страхувайте и пред Него да треперите! И Той ще бъде за светилище и камък, о който да се спъват, и канара, поради която да се оскърбяват двата израилеви дома, за мрежа и за примка на ерусалимските жители. И о Него мнозина ще се спънат, ще паднат и ще се съкрушат, и в нея ще се впримчат и ще се уловят." Пренесен в пророческо видение до първото идване на Христос, на пророка се показа, че Исус трябва да понесе изпитания, символизирани с третирането на ъгловия камък в Соломоновия храм. "Затова така казва Господ Йехова: Ето, полагам в Сион камък за основа, камък отбран, скъпоценен, крайъгълен, за твърда основа; който вярва в него, не ще прибърза да бяга" (Исая 8:13-15, 28:16).

В безграничната Си мъдрост Бог избра основния камък и Сам го положи. Той го нарече "за твърда основа". Целият свят може да му възложи своето бреме и скърби. Той ще издържи на всичко. С пълна сигурност хората могат да градят върху него. Христос е "камък отбран". Тези, които се уповават на Него, не се разочароват. Той е издържал всеки изпит. Издържал е тежестта на Адамовата вина, вината на неговото потомство и е станал повече от победител над силите на злото. Понесъл е товара на всички покаяли се грешници. В Христос провиненото сърце намира облекчение. Той е сигурната основа. Всички, които разчитат на Него, са в пълна безопасност.

В пророчеството на Исая Христос е представен и като здрава основа, и като камък за препъване. Апостол Петър, пишейки по Божие вдъхновение, показва ясно за кои Христос е основен камък, а за кои - камък за съблазън. Той казва:

"- ако сте опитали, "че Господ е благ". При Когото идвайки, като при жив камък, от човеците отхвърлен, а от Бога избран и скъпоценен, и вие, като живи камъни се съграждате в духовен дом, за да станете свето свещенство, да принасяте духовни жертви, благоприятни на Бога чрез Исуса Христа. Защото е писано в Писанието: "Ето, полагам в Сион крайъгълен камък, избран, скъпоценен; и който вярва в Него, не ще се посрами." За вас, прочее, които вярвате, Той е скъпоценност, а които не вярват, "Камъкът, който отхвърлиха зидарите, Той стана глава на ъгъла", и "Камъкът, о който да се спъват, и канара, в която да се съблазняват"; защото се спъват о словото- " (1Петрово 2:3-8).

За вярващите Христос е здрава основа. Те падат върху камъка и се строшават. Така са представени подчинението и вярата в Христос. Да паднеш върху камъка и да се разбиеш значи да се откажеш от собствената си правда и да отидеш при Христос със смирението на дете, да се покаеш от греховете си и да повярваш в Неговата всеопрощаваща любов. Също така чрез вяра и послушание ние градим на Христос като на наша основа.

Върху този жив камък могат еднакво да градят евреи и езичници. Тази е единствената основа, върху която можем да градим сигурно. Тя е достатъчно широка за всички и достатъчно здрава, за да издържи тежината на целия свят. Чрез свързване с Христос, живия камък, всички, които строят върху тази основа, стават живи камъни. Много хора със собствени усилия биват издялани, полирани и разкрасени, но не могат да станат "живи камъни", защото не са свързани с Христос. Без тази връзка никой човек не може да се спаси. Без Христовия живот в нас ние не можем да устоим на бурите на изкушението. Вечната ни сигурност зависи от това, дали градим върху здравата основа. Много хора днес градят върху неизпитани основи. Но когато завали дъжд, развилнее се буря и ливнат пороища, постройката им ще падне, понеже не е била основана върху вечната Скала, главния ъглов камък Исус Христос.

За онези, "които се спъват, защото се спъват о словото", Христос е "камък на съблазън". Но камъкът, отхвърлен от зидарите, стана глава на ъгъла. Подобно на него и Христос през земната Си мисия бе пренебрегнат и малтретиран. "Той бе презрян и отхвърлен от човеците. Човек на скърби и навикнал на печал; и както човек, от когото отвръщат хората лице си, презрян бе и за нищо Го не счетохме" (53:3 Исая 53:3). Но наближаваше времето, когато Той щеше да бъде прославен. Чрез възкресението от мъртвите щеше да бъде "със сила обявен като Божи Син" (Римл. 1:4). При второто Си идване Той ще се открие като Господ на небето и земята. Тези, които сега щяха да Го разпнат, тогава ще признаят Неговото величие. Пред целия всемир отхвърленият камък ще стане глава на ъгъла.

"А върху когото падне, ще го пръсне." Народът, който отхвърли Христос, скоро щеше да види своя град и нацията си разрушени. Славата им щеше да бъде стрита като прах и разпръсната от вятъра. А кое погуби евреите? Камъкът - ако бяха градили върху него, той би им осигурил безопасността. Презряната от тях Божия благодат, пренебрегнатата Негова правда и отхвърлената Му милост - това ги погуби. Хората се съпротивиха на Бога, така че онова, което щеше да им послужи за спасение, им послужи за унищожение. Онова, което Бог им отреди за живот, се оказа за смърт. В разпъването на Христос на кръст бе включено разрушаването на Ерусалим. Пролятата на Голгота кръв бе тежестта, която ги смаза за този свят и за бъдещия. Така ще бъде и във великия последен ден, когато отхвърлилите Божията благодат ще получат своята присъда. Христос, камъкът, в който са се препънали, ще им се види тогава като отмъщаваща планина. Славата на Неговия образ за праведните е живот, а за безчестните ще бъде пояждащ огън. Грешникът ще бъде унищожен заради отхвърлената любов и презряната благодат.

Чрез много примери и многократни предупреждения Исус показа на евреите какви ще бъдат последствията от отблъскването на Божия Син. С тези думи Той се обръщаше към хората от всички векове, които биха отказали да Го приемат като свой Изкупител. Всяко предупреждение е за тях. Осквернението храм, непокорният син, нечестните лозари, високомерните зидари намират съответствие в опитността на всеки грешник. Ако не се покае, участта, която те предвещаваха, ще бъде негова.

66. Спор

Тази глава е основана на Матей 22:15-46; Марко 12:13-40; Лука 20:20-47. 22:15-46 12:13-40 20:20-47

Свещениците и управниците слушаха мълчаливо острите упреци на Христос. Те не можеха да оборят Неговите обвинения, но все по-упорито търсеха да Го уловят в някоя клопка. С тази цел изпратиха шпиони, "които се преструваха, че са праведни, за да уловят някоя Негова дума, тъй щото да Го предадат на началството и на властта на управителя". Не изпратиха старите фарисеи, с които Исус често се бе срещал, а млади хора, пламенни и ревностни, които - мислеха си - Христос не познаваше. Придружаваха ги няколко иродиани, за да чуят думите Му и после да свидетелстват срещу Него в съда. Фарисеите и иродианите бяха непримирими врагове, но във враждата си към Христос се съюзиха.

Фарисеите постоянно пъшкаха от принудителното събиране на данъци от римляните. Смятаха, че плащането на данъци е против Божия закон. Това и използваха като повод да впримчат Исус. Шпионите пристъпиха към Него с привидна искреност, сякаш желаещи да узнаят дълга си, и казаха: "Учителю, знаем, че Си искрен и не Те е грижа от никого, защото не гледаш на лицето на човеците, но учиш Божия път според истината. Позволено ли е да даваме данък на кесаря, или не?"

Думите "знаем, че Си искрен", ако бяха откровени, биха били чудесно признание. Но те ги изговориха, за да Го измамят. При все това тяхното свидетелство бе вярно. Фарисеите знаеха, че Исус говори и учи правдиво и това им заключение щеше да ги осъди.

Зададените въпроса на Исус мислеха, че са прикрили добре намерението си, но Исус четеше в сърцата им като в отворена книга и изрази гласно тяхното лицемерие. "Защо Ме изпитвате?" - каза Той. Показа им, че е прочел тайните им намерения и им даде знак, който те не бяха поискали. Но се объркаха още повече, когато Исус добави: "Покажете Ми един динарий!" Донесоха динарий и Той запита: "Чий образ и надпис има?" Отговориха: "Кесарев." Христос посочи надписа върху монетата с думите: "Тогава отдавайте кесаревото на кесаря, а Божието на Бога."

Шпионите бяха очаквали Исус да отговори направо на въпроса им в един или в друг смисъл. Ако беше казал, че не е законно да се дава данък на кесаря, щяха да донесат това на римските власти и Той щеше да бъде арестуван като подстрекател на бунт. А в случай, че кажеше, че е законно да се плаща данъка, възнамеряваха да Го наклеветят пред народа като противник на Божия закон. Но сега се почувстваха като попарени. Плановете им се объркаха. Начинът, по който зададоха въпроса, ги лиши от възможността да кажат нещо повече.

Отговорът на Христос не бе начин да се отбегне въпросът, а представляваше безпристрастен отговор. С римската монета в ръка, върху която бяха отпечатани името и образът на кесаря, Той заяви, че щом живеят под закрилата на римската власт, трябва да - отдават изискваната от нея подкрепа, ако това не е в противоречие с един по-висш дълг. Докато живееха

мирно и покорни на законите на страната, трябваше винаги да поставят на първо място верността си към Бога.

Думите на Спасителя: "Тогава отдавайте- Божието на Бога" изобличаваха строго интригантстващите евреи. Ако бяха изпълнявали вярно задълженията си към Бога, нямаше да са разделен народ, подчинен на чужда власт. Над Ерусалим нямаше да се развяват римски знамена, на портите му нямаше да пази римска стража и в него нямаше да управлява римски управител. Еврейският народ изплащаше тогава наказанието за своето отстъпление от Бога.

Когато фарисеите чуха Христовия отговор, "се зачудиха и оставяйки Го, си отидоха". Исус изобличи лицемерието и дързостта им. Така установи един велик принцип - принцип, който ясно определя границите на човешкия дълг към държавното управление и към Бога. Успокои много умове, смущавани от този въпрос. Оттогава насам мнозина започнаха да изпълняват верния принцип. Макар много да си отидоха недоволни, те съзнаваха, че въпросът е разрешен правилно и се учудваха на Христовата проницателност.

Едва фарисеите бяха млъкнали, когато при Исус дойдоха садукеи със своите рафинирани въпроси. Двете партии бяха в голяма опозиция една спрямо друга. Фарисеите се придържаха строго към преданията. Те бяха много точни в изпълнението на външните церемонии, прилежни в измиванията, в поста, в дългите молитви и показни в милостините си. Но Христос бе заявил, че правят невалиден Божия закон с поддържането на човешки учения и заповеди. Като класа те бяха фанатици и лицемери. Но все пак между тях имаше истински благочестиви хора. Приемаха Христовите учения и ставаха Негови ученици. Садукеите отхвърляха традициите на фарисеите. Те твърдяха, че вярват в по-голямата част от Свещените писания и ги приемат като правило в живота, но на практика бяха скептици и материалисти.

Садукеите отричаха съществуването на ангели, възкресението на мъртвите и учението за бъдещ живот с неговите награди и наказания. По всички тези точки те се различаваха от фарисеите. Особено спорен въпрос между двете партии бе възкресението. Фарисеите вярваха твърдо във възкресението, но в споровете и разискванията възгледите им по отношение на бъдещото състояние на човека бяха съвсем объркани. Смъртта стана за тях необяснима тайна. Неспособността им да отговарят на аргументите на садукеите даваше повод за постоянно дразнене. Разискванията между двете партии свършваха обикновено с гневни спорове и по-голямо отчуждение помежду им.

На брой садукеите бяха много по-малко от своите противници. Те нямаха голяма власт над народа, но много от тях бяха богати и имаха влиянието, което богатството придава. Повечето от свещениците бяха в техните редици и обикновено от средата им се избираше първосвещеникът. Това обаче ставаше при изричното условие, че няма да изтъкват своите скептични мнения. Поради броя и популярността на фарисеите, когато садукеите заемаха свещенически пост, се налагаше те да приемат външно ученията на фарисеите. Но самият факт, че се избираха за такава служба, придаваше влияние на заблудите им.

Садукеите отхвърляха учението на Исус. Според тях Той се въодушевяваше от дух, който не искаха да признаят така, както им го изявяваше, а и учението Му за Бога и за бъдещия живот противоречеше на теориите им. Вярваха в Бога като в единствено същество, което стои над човека, но оспорваха, че господстващото провидение и Божествената прозорливост можеха да лишат човека от свободната му морална сила и да го унижат до положението на роб. Вярваха, че след като е създал човека, Бог го е оставил сам на себе си независим от по-висше влияние. Твърдяха, че човек е свободен да се разпорежда с живота си и да очертава световните събития и че съдбата му е в неговите собствени ръце. Отричаха, че Божият Дух работи чрез човешки усилия или чрез естествени средства. Но държаха и на това, че чрез правилното използване на естествените си сили човек може да се издигне и да се просвети, както и да очисти живота си чрез сурови и строги мерки.

Характерът на садукеите се оформяше според идеите, които имаха за Бога. Тъй като според гледището им Бог не се интересува от човека, те не се уважаваха взаимно. Не бяха сплотени. Не признаваха влиянието на Божия Дух върху човешките действия и затова в живота им липсваше Неговата сила. И те като останалите евреи се хвалеха много с привилегиите си по рождение - че са чада на Авраам и че строго спазват закона. Но бяха лишени от истинския дух на закона и вярата. Естествената им симпатия се движеше в много тесни граници. Вярваха, че всеки може да придобие удобствата и благословенията на живота. Затова сърцата им не трепваха пред нуждите и страданията на другите. Живееха за себе си.

Чрез думите и делата Си Христос свидетелстваше за една Божествена сила, която поражда свръхестествени резултати за бъдещ живот отвъд настоящия, свидетелстваше за Бога като Баща на човешките синове, постоянно бдящ над правдивите им стремежи. Той откриваше действието на една доброжелателна и състрадателна Божествена сила, което изобличаваше себелюбивата недостъпност на садукеите. Учеше, че заради земното и вечното добро на човека Бог действа в сърцето му чрез Своя Свят Дух. Показваше колко погрешно за преобразяването на характера е да се разчита на човешка сила - то е дело само на Божия Дух.

Това учение садукеите бяха решили да опровергаят. Те влязоха в спор с Исус с чувството, че дори да не успеят да Го осъдят, ще успеят да засегнат поне авторитета Му. Възкресението бе въпросът, върху който искаха да разискват с Него. Ако се съгласеше с тях, Той щеше да обиди още повече фарисеите. Ако пък не се съгласеше, щяха да изложат учението Му на присмех.

Садукеите разсъждаваха така: ако тялото в своето безсмъртно, както и в своето смъртно състояние, се състои от една и съща материя, то, когато бъде възкресено от мъртвите, ще трябва да има плът и кръв и ще възобнови във вечния свят живота, който е бил прекъснат на земята. В такъв случай - разсъждаваха - земните връзки ще бъдат възобновени, съпруг и съпруга ще се съберат отново, бракът ще продължава и всичко ще върви така, както преди смъртта, като слабостите и страстите на този живот бъдат увековечени и в бъдещия.

В отговор на въпроса им Исус вдигна завесата от бъдещия живот. “Защото във възкресението - каза Той - нито се женят, нито се омъжват, но са като Божии ангели на небето.” Показа, че садукеите не бяха прави във вярването си. Предпоставките им са неправилни. “Заблуждавате се - допълни, - като не знаете Писанията, нито Божията сила.” Не ги обвини в лицемерие, както бе направил с фарисеите, а в заблуда.

Садукеите мислеха, че единствени те изпълняват най-строго Писанията. Но Исус показа, че не познават тяхното истинско значение. Това знание се влива в сърцето чрез просвещението, което дава Светият Дух. Той заяви, че причината за объркаността им вяра и непросветеност бе непознаването на Свещените писания и на Божията сила. Садукеите се опитваха да ограничат Божиите тайни в рамките на своите разсъждения на смъртни. Христос ги покани да отворят умовете си за онези свещени истини, които биха разширили и засилили ума им. Хиляди хора стават безбожници поради това, че ограничените им смъртни умове не могат да обхванат тайните на Бога. Не могат да си обяснят чудното изявление на Божествена сила в Божиите провидения и затова отхвърлят съществуването на такава сила и го приписват на природни сили, които още по-малко могат да обхванат. Единствената развръзка на заобикалящите ни тайни е във всички тях да виждаме Божието присъствие и сила. Хората се нуждаят да признаят Бога като Творец на всемира и като Такъв, Който заповядва и върши всичко. Те се нуждаят от по-широка представа за Неговия характер и за тайната на Неговите сили.

Христос заяви на слушателите Си, че ако не би имало възкресение от мъртвите, Писанията, в които те заявяват, че вярват, биха били безполезни. Той каза: “А за възкресението на мъртвите не сте ли чели онова, което Бог ви говори, като казва: “Аз Съм Бог Авраамов, Бог Исааков и Бог Яковов. Той не е Бог на мъртвите, а на живите.” Несъществуващите неща за Бога съществуват. Той вижда края от началото. На резултата от Своето дело гледа като на нещо, което се изпълнява в настоящето. Скъпите мъртви, от Адам до последния светия, който умира, ще чуят гласа на Божия Син и ще излязат от гробовете си за безсмъртен живот. Бог ще бъде техен Бог, а те ще бъдат Негов народ. Между Бога и възкръсналите светии ще съществува нежна връзка. Състоянието, което планът Му предвижда за в бъдеще, Той го вижда като съществуващо още сега. За Него мъртвите са живи.

Христовите думи накараха садукеите да млъкнат. Те не можаха да Му отговорят. Исус не каза нито една дума, за която биха могли да се хванат, за да Го осъдят. Противниците Му не спечелиха нищо друго освен народното презрение.

Фарисеите обаче не се отказаха да търсят нещо, което биха могли да използват срещу Него. Те придумаха един учен, законник, да запита Исус коя от десетте заповеди на закона е най-важна.

Първите четири заповеди на декалога, които посочват дълга на човека към неговия Създател, фарисеите смятаха за по-важни, отколкото останалите шест, очертаващи дълга на човека към неговия ближен. Като последица от това те бяха останали много назад в практическото благочестие. Исус бе показал на хората тяхната неспособност и ги бе научил, че е необходимо да вършат добри

дела. Той беше заявил, че дървото се познава по плода си. Затова и бе обвинен, че поставя последните шест заповеди над първите четири.

Законоучителят се приближи до Исус и Го запита направо: "Коя заповед е първа от всички?" Отговорът на Христос бе прям и убедителен: "Първата е: "Слушай, Израилю; Господ, нашият Бог е един Господ; и да възлюбиш Господа, твоя Бог, с цялото си сърце, с цялата си душа, с всичкия си ум и с всичката си сила." А ето втората, подобна на нея заповед: "Да възлюбиш ближния си като себе си." Друга заповед по-голяма от тия няма." "На тия две заповеди стоят целият закон и пророците."

Първите четири от десетте заповеди се сумират в едната голяма заповед: "Да възлюбиш Господа, твоя Бог, с цялото си сърце, с цялата си душа и с всичкия си ум." Последните шест са включени в другата: "Да възлюбиш ближния си като себе си." И двете заповеди са израз на принципа на любовта. Не може да се пази първата, а втората да се нарушава, нито може да се пази втората, а да се нарушава първата. Когато в сърцето си отдаваме на Бога Неговото законно място, ние ще отдаваме и на ближния си подобаващото му място. Ще го обичаме, както обичаме себе си. А ще ни е възможно да обичаме ближния си безпристрастно само когато над всичко обичаме Бога.

Щом като всички заповеди се включват в любовта към Бога и човека, следва, че нито една заповед не може да се наруши, без да се накърни този принцип. Така Христос учеше слушателите Си, че Божият закон не се състои от много отделни заповеди, някои от които са по-важни, а други - по-незначителни, и могат да бъдат пренебрегвани безнаказано. Господ представя първите четири и последните шест заповеди като божествено цяло и учи, че любовта към Бога се изразява чрез послушание към всички Негови заповеди.

Книжникът, който бе задал на Исус посочения по-горе въпрос, бе добре просветен в закона, затова се учуди на Исусовите думи. Той не очакваше от Него да покаже такова дълбоко и основно познаване на Свещените писания. Този случай му даде по-ясна представа за принципите, които лежат в основата на святите заповеди. Пред събраните свещеници и управници той призна искрено, че Христос е дал правилно тълкувание на закона, като каза: "Превъзходно, Учителю! Ти право каза, че Бог е един и няма друг освен Него; и да Го люби човек от все сърце, с всичкия си разум и с всичката си сила, и да люби ближния си като себе си, това е много повече от всички всеизгаряния и жертви."

Христовият мъдър отговор убеди книжника. Той знаеше, че еврейската религия се състои по-скоро от външни церемонии, отколкото от сърдечно благочестие. Съзнаваше донякъде безполезността на непридружените с вяра церемониални приношения и проливане на кръв за опрощаване на греха. Любовта и послушанието към Бога, както и несебелюбивите отношения между хората му се струваха по-ценни от всички обреди. Готовността на този човек да признае верния отговор на Христос, както и решителният начин, по който го изяви пред присъстващите, откри един дух, съвсем различен от духа на свещениците и управниците. Състрадателното сърце на Исус вникна в положението на честния законоучител, който в лицето на намръщените свещеници и заканващите се управници се осмели да изкаже сърдечното си

убеждение. “Исус, като видя, че отговори разумно, рече му: Не си далеч от Божието царство.”

Книжникът беше близо до Божието царство, защото признаваше, че праведните дела са по-ценни пред Бога, отколкото всеизгаряниятa и жертвите. Но той имаше нужда да признае и Божествения характер на Христос, та чрез вяра в Него да получи сила, за да върши делата на правдата. Обредната служба нямаше никаква стойност, ако не се свържеше с Христос чрез жива вяра. Дори и моралният закон не постига целта си, ако не се разбира в отношението му към Спасителя. Христос бе показал няколко пъти, че законът на Отца Му съдържа нещо по-дълбоко, отколкото само едни авторитетни заповеди. В закона е въплътен принципът, разкрит и в евангелието. Посочва се дългът на човека и неговата вина. Но човекът трябва да очаква от Христос опрощение и сила, за да изпълнява препоръчваното от закона.

Фарисеите се бяха събрали близо до Исус, когато Той отговори на въпроса на книжника. И сега, обръщайки се към тях, Той им зададе един въпрос: “Какво мислите за Христос? Чий син е?” Целта Му беше да изпита вярата им в Месия - дали Го смятат за обикновен човек или за Божи Син. Цял хор от гласове отговори: “Давидов!” Това бе титлата, която пророчеството бе дало на Месия. Когато Исус изявяваше Божествеността Си чрез велики чудеса, когато лекуваше болни и възкресяваше мъртви, хората се питаха един-друг: “Дали Той не е Давидовият син? Сирофиникийката, слепият Вартимей, както и много други, когато викаха към Него за помощ, казваха: “Смили се за мене, Господи, сине Давидов” (Матей 15:22). Когато влизаше в Ерусалим, възседнал на ослето, Той бе приветстван с радостния вик: “Осанна на Давидовия син! Благословен, Който иде в Господнето име!” (Матей 21:9). Също през оня ден и малките деца в храма радостно Го назоваваха така. Но мнозина, които наричаха Исус Давидов син, не признаваха Неговата Божественост. Те не разбираха, че Давидовият син бе Божият Син.

В отговор на изказването, че Христос е Давидов син, Исус каза: “Тогава как Давид чрез Духа Го нарича Господ, думайки: “Рече Господ на Моя Господ: Седи отдясно Ми, докле положа враговете Ти под нозете Ти?” Ако, прочее, Давид Го нарича Господ, как е негов син? И никой не можеше да Му отговори ни дума; нито пък дръзна вече някой от тоя ден да Му задава въпроси.”

67. Изобличаване на фарисеите

Тази глава е основана на Матей 23 гл.; Марко 12:41-44; Лука 20:45-47, 21:1-4.

Този бе последният ден, в който Исус поучаваше в храма. Вниманието на всички от големите тълпи, събрали се в Ерусалим, бе привлечено от Него. Хората пълнеха дворовете на храма, наблюдаваха борбата, която се водеше, и жадно поглъщаха всяка дума, излязла от устата Му. Никога по-рано не бяха виждали такава картина. В храма младият Галилеянин стоеше прав, без знак на земна или царска власт. Заобикаляха Го свещеници с богати одежди, началници с дрехи и отличителни знаци, сочещи високото им положение, и

законоучители със свитъци в ръце, които често разгръщаха. Исус стоеше пред тях спокойно и с царско достойнство. Облечен с небесна власт, гледаше противниците Си с нетрепващ поглед. Те бяха пренебрегнали и отхвърлили Неговите учения и искаха живота Му. Масово въставаха срещу Него, но плановете им да Го впримчат и осъдят бяха останали безрезултатни. Исус се справяше с всяко предизвикателство, като чистата и ясна истина противопоставяше на мрака и заблудите на свещениците и фарисеите. Бе открил на тези водачи истинското им състояние и отплатата, която със сигурност ги очакваше поради упорството им да вършат зли дела. Бе предал вярно предупрежденията. А сега Му оставаше да извърши още едно дело, да постигне още една цел.

Интересът на хората към Христос и Неговото дело растеше постоянно. Наистина те бяха запленени от поученията Му, но бяха и объркани. Почитаха свещениците и равините за образоваността и привидната им набожност. По всички религиозни въпроси се покоряваха напълно на техния авторитет. Но сега забелязваха, че религиозните водачи се опитват да опозорят Исус, Учителя, Чийто добродетели и знания след всяка атака блясваха с по-голяма сила. Виждаха сведените лица на свещениците и старейшините и усещаха объркването и смущението им. Учудваха се, че управниците не вярваха на Исус, когато Неговите поучения бяха така ясни и прости. Хората не знаеха по кой път да тръгнат. С голяма загриженост наблюдаваха действията на онези, чийто съвет бяха следвали досега.

С разказаните притчи Христос целеше да предупреди управниците и да поучи желаещите да бъдат поучени. Но имаше нужда да се говори още по-ясно. Чрез спазването на традициите и сляпата вяра в едно покварено духовенство хората бяха заприличали на роби. Христос реши да строши тези вериги. Характерът на свещениците, управниците и фарисеите трябваше да бъде изложен напълно.

"На Мойсеевото седалище - каза Той - седят книжниците и фарисеите, затова всичко, що ви заръчат, правете и пазете, но според делата им не постъпвайте; понеже говорят, а не вършат." Книжниците и фарисеите твърдяха, че имат същия Божествен авторитет, какъвто имаше Мойсей. Те претендираха, че заемат неговото място на тълкуватели на закона и народни съдии. Ето защо изискваха най-голямо уважение и послушание от населението. Но Исус посъветва слушателите Си да вършат онова, на което равините учат според закона, но да не следват техния пример. Самите те не прилагаха на дело учението.

Освен това учеха на много неща, противоречащи на Свещените писания. Исус каза: "Защото свързват тежки и непоносими бремена и ги налагат върху плещите на хората, а самите те не искат нито с пръста си да ги помръднат." Фарисеите препоръчваха съблюдаването на множество правила, основаващи се върху преданието и постъпваха неразумно, като ограничаваха личната свобода. Те даваха такива тълкувания на някои части от закона, че обременяваха хората с тачене на обреди, които сами тайно не зачитаха и от които, когато бе в техен интерес, се освобождаваха.

Постоянната им цел бе да демонстрират своята набожност. Нямаше нищо свято за тях, което да попречи за постигането на тази цел. Относно заповедите Си Бог бе казал на Мойсей следното: "Да ги връзваш за знак на ръката си и да бъдат като надчелия между очите ти!" (6:8 Второзак. 6:8). Тези думи съдържат дълбоко значение. Когато човек разсъждава върху Божието слово и го прилага в живота, той се облагородява. Чрез извършване на праведни дела и дела на милост ръцете ще са тези, които ще разкрият принципите на Божия закон. Те няма да се омърсяват от подкупи, както и от всичко нечисто и неистинно. Ще са заети с дела на любов и състрадание. Също и в очите, когато са насочени към благородна цел, ще се чете чистота и правда. Изразителното лице, говорещото око ще свидетелстват за непорочния характер на човека, обичащ и почитащ Божието слово. Но евреите от времето на Христос не обръщаха внимание на това. Дадената на Мойсей заповед се тълкуваше съвсем другояче, а именно: че заповедите на Свещеното писание трябва да се носят от самия човек. В съгласие с това те се изписваха върху пергаментови ленти и се завързваха около главата и китката на ръката така, че да се виждат. Но това не спомагаше за по-здравото вкореняване на Божия закон в ума и в сърцето. Пергаментите се носеха само като знаци за привличане на вниманието. Смятаха се за средства, придаващи важност на носителите им, за да вдъхват уважение у народа. Но Исус съкруши тази празна претенция:

"Но вършат всичките си дела, за да ги виждат хората; защото разширяват филактериите си и правят големи полите на дрехите си; и обичат първото място при угощенията и първите столове в синагогите, и поздравите по пазарите, и да се наричат от хората учители. Но вие недейте се нарича учители, защото един е вашият Учител, а вие всички сте братя. И никого на земята недейте нарича свой отец, защото един е вашият Отец, небесният. Недейте се нарича нито наставници, защото един е вашият Наставник, Христос." С такива ясни думи Спасителят разкри себелюбивата амбиция, която се е стремяла винаги към място и власт, изявявайки фалшиво смирение, докато сърцето е изпълнено с алчност и завист. Когато се устройваше угощение, гостите заемаха места според чиновете си. Получилите най-почетните места, се ползваха от особено внимание и специални услуги. Към такива почести се стремяха фарисеите. Исус изобличи тази практика.

Той изобличи и суетното пожелаване на титлата "рави" или "наставник". "Такова име - каза Той - не подобава на човеци, а на Христос." Свещеници, книжници, управници, тълкуватели и изпълнители на закона - всички бяха братя, деца на един Баща. Исус изясни на слушателите, че не трябва да дават на човек почетна титла, която да е символ на неговия контрол върху съвестта или вярата им.

Ако Христос би бил днес на земята, заобиколен от хора, титулувани с "преподобен" или "негово високопреподобие", не би ли повторил съвета Си: "Недейте се нарича нито наставници, защото един е вашият Наставник, Христос." Писанието казва за Бога: "Свято е, преподобно е Неговото име!" (Пс. 111:9). На кое човешко същество подобава такава титла? Колко малко има човек от мъдростта и правдата, които тя съдържа! Колко много са хората, злепоставящи с това присвоено име Божията личност и характер! Уви, колко

често под красиво избродираните одежди на някое свещенодействащо лице се таят светска амбиция, деспотизъм и най-долни грехове! Спасителят продължи:

"А по-големият между вас нека ви бъде служител, но който превъзвишава себе си, ще се смири; и който смири себе си, ще се възвиси." Исус често споменаваше в поученията Си, че истинското величие се измерва с моралната стойност. Според небесната преценка величието на характера се състои в живеенето за благото на нашите ближни, чрез вършене дела на любов и милосърдие. Христос, Царят на славата, бе слуга на падналите човеци.

"Но горко вам, книжници и фарисеи, лицемери! - каза Исус. - Защото затваряте небесното царство пред човеците, понеже сами вие не влизате, нито влизащите оставяте да влязат." Чрез изопачаване на Свещените писания свещениците и законоучителите заслепяваха умовете на онези, които иначе биха стигнали до познание на Христовото царство и на оня вътрешен, Божествен живот, присъщ на истинската святост.

"Горко вам, книжници и фарисеи, лицемери, защото изпояждате домовете на вдовиците даже когато за показ правите дълги молитви; затова ще приемете по-голямо осъждане." Фарисеите имаха силно влияние над народа, но злоупотребяваха с него в полза на своите интереси. Печелеха доверието на набожни вдовици, след това им внушаваха, че дългът им изисква да завещаят имота си за религиозни цели. Но щом получеха власт над парите им, хитрите интриганти ги употребяваха за себе си. За да прикриват своята нечестност, молеха се с часове на публични места и парадираха със своята набожност. Христос заяви, че заради това лицемерие те ще бъдат по-лошо осъдени. Същият упрек се отнася за много християни от наше време, които изтъкват своята набожност. Животът им е опетнен от себелюбие и алчност, но върху всичко това хвърлят булото на привидна чистота и за известно време измамват ближните си. Но Бога те не могат да измамят. Той чете всяко тяхно сърдечно намерение и ще осъди всекиго според делата му.

Христос порицаваше безпощадно злоупотребите, но и внимаваше да не намали задълженията на човека. Той изобличаваше онова себелюбие, което изнудваше вдовиците и злоупотребяваше с техните дарове. А в същото време похвали вдовицата, която пусна дара си в Божията съкровищница. Злоупотребата с дара не отклоняваше Бога от намерението Му да благослови дарителя.

Исус се намираше в двора, където бяха поставени съкровищниците, и наблюдаваше дарителите. Много от богатите носеха значителни суми, които пускаха с голяма показност. Исус ги гледаше тъжно и не се изказваше за щедрите им дарения. Не след много лицето Му засия, когато видя една бедна вдовица да се приближава колебливо, сякаш се боеше да не я забележи някой. Докато богати и надменни минаваха и пускаха даренията си, тя се държеше настрана и не смееше да пристъпи напред. Но желаеше да направи нещо, колкото малко и да бе то, за делото, което обичаше. Погледна дара в ръката си. Беше много малък в сравнение с даренията на заобикалящите я, но това бе всичкото, което притежаваше. Изчаквайки удобен случай, тя хвърли набързо в съкровищницата двете си лепти и се отдалечи. А като се обърна, долови погледа на Исус, Който я гледаше с одобрение.

Спасителят повика учениците и им каза да обърнат внимание на бедната вдовица. Тогава до ушите на жената стигнаха Неговите похвални думи: "Истина ви казвам, тая бедна вдовица пусна повече от всичките, които пускат в съкровищницата." Радостни сълзи на благодарност, че постъпката - е разбрана и оценена, изпълниха очите -. Мнозина биха я посъветвали да си запази оскъдните пари. В ръцете на ситите свещеници те щяха да се изгубят измежду многото богати дарения в касата. Но Исус проникна в нейната подбуда. Жената вярваше, че храмовата служба е определена от Бога и имаше силното желание и тя да даде нещо за нейната издръжка. Направи, което можеше. Делото - щеше да остане като вечен паметник в нейна чест през всички времена и нейна радост във вечността. Дарът бе направен от сърце. Неговата стойност се определи не по стойността на монетата, а по любовта - към Бога и интереса - към делото на Този, Който я бе подбудил към постъпката.

За нея Исус каза: "- тая бедна вдовица пусна повече от всички." Богатите бяха дали от изобилието си. Много от тях го сториха, за да бъдат видени и прославени от околните. Големите им дарения не ги лишаваха от удобствата, нито от лукса, в който живееха. Те не направиха някакви жертви, затова не можеха да се сравнят по стойност с лептата на вдовицата.

Подбудата е, която препоръчва делата ни. Тя ги отбелязва като ниско- или високоморални. Бог не смята за най-ценни великите дела, дето всяко око вижда и всеки език хвали. Малки задължения, изпълнени с радост, малки дарове, не привличащи вниманието и в човешките очи без всякаква стойност, често стоят най-високо в Божиите очи. Сърце пълно с вяра и любов е по-скъпо пред Бога, отколкото най-скъпия дар. Бедната вдовица даде своите средства, лиши се от храна заради делото, което обичаше. Стори го с вярата, че нейният небесен Баща няма да я забрави в голямата - нужда. Този несебелюбив дух и детинска вяра спечелиха похвалата на Исус.

Между бедните има много, които желаят да изразят благодарността си към Бога за Неговата благодат и истина. Драго им е да споделят заедно с по-заможните си братя издръжката на Божията служба. Тези души не трябва да се отблъскват. Нека и те влагат лептите си в небесната банка. Ако се дават от сърце, изпълнено с любов към Бога, малките наглед дарения стават осветени дарове, безценни приноси, които Бог одобрява и благославя.

Когато Исус каза, че "тая бедна вдовица пусна повече от всички", думите Му бяха верни не само по отношение на подбудата, а и по отношение на резултатите от нейния дар. Двете лепти, които правят един кодрант, са внесли в Божията каса сума, много по-голяма от даровете на богатите евреи. Влиянието на оня малък дар е като поток, отначало малък, но ставащ през вековете по-дълбок и по-широк. По хиляди начини той е допринасял за облекчаване на бедните и за разпространяване на евангелието. Този пожертвователен пример на вдовицата е въздействал на хиляди сърца във всяка страна и във всеки век. Той се е превърнал в призив към богати и бедни, така че техните дарения са увеличили стойността му. Божието благословение превърна лептата на вдовицата в източник на велики дела. Същото става с всеки дар, който се поднася от сърце, и с всяко дело, което се извършва с искреното желание да се

прослави Бог. Такъв дар се слива с целите на Всемогъщия. Никой човек не може да измери неговите добри резултати.

Спасителят продължи да изобличава книжниците и фарисеите. "Горко вам, слепи водители! , които казвате: Ако някой се закълне в храма, не е нищо; но ако някой се закълне в златото на храма, задължава се. Безумни и слепи! , че кое е по-голямо, дарът ли или олтарът, който освещава дара? Прочее, който се кълне в олтара, заклева се в него и във всичко, що е върху него. И който се кълне в храма, заклева се в него и в Онзи, Който обитава в него." Свещениците тълкуваха Божиите изисквания според своите неправилни и тесногръди схващания. Те се смятаха за способни да правят тънка разлика във вината от разните грехове, като някои отминаваха леко, а други - може би с по-малки последствия - определяха за непростими. По материални съображения често пъти те освобождаваха човеците от клетвите им. За големи суми отминаваха понякога груби престъпления, докато при други случаи произнасяха тежки присъди за дребни нарушения.

"Горко вам, книжници и фарисеи, лицемери! Защото давате десятък от гьозума, копъра и кимиона, а сте пренебрегнали по-важните неща на закона: правосъдието, милостта и верността; но тия трябваше да правите, а ония да не пренебрегвате." С тези думи Христос наново осъжда злоупотребата със святите задължения. Той не отстранява самото задължение. Десятъчната система бе отредена от Бога и бе съблюдавана още от най-ранни времена. Авраам, бащата на вярващите, плащаше десятък от всичко, което притежаваше. Еврейските водачи признаваха задължението да се плаща десятък и в това бяха прави; но те не даваха свобода на вярващите да изпълняват дълга си по свое убеждение. За всеки отделен случай им предписваха своеволни правила. Тези изисквания бяха станали толкова сложни, че бе невъзможно да се изпълняват. Никой не знаеше кога се е издължил. Така както Бог я бе дал, системата беше справедлива и разумна, но книжниците и фарисеите я бяха превърнали в тежко бреме.

Всичко, което Бог заповядва, е от значение. Христос признаваше плащането на десятък като дълг, но Той показа, че изпълнението на този дълг не освобождава човека от другите му задължения. Фарисеите бяха много точни, когато плащаха десятък върху градински билки, като гьозум, копър и кимион. Това не им струваше много, но им създаваше пред хората репутацията на верни и святи. В същото време техните безполезни ограничения потискаха хората и убиваха в тях почитта към святата система, отредена от Самия Бог. Те заангажирваха човешките умове с дребни различия, а отклоняваха вниманието им от основните истини. По-важните неща в закона: правосъдие, милост и истина се пренебрегваха. "- но тия - каза Христос - трябваше да правите, а ония да не пренебрегвате."

По същия начин равините бяха изопачили и други закони. В дадените чрез Мойсей нареждания беше забранено да се яде нещо нечисто. Употребата на свинско месо, както и на месо от някои други животни се забраняваше, защото замърсява кръвта и скъсява живота. Но фарисеите не се задоволяваха с тези ограничения така, както Бог ги бе дал. Те отиваха до големи крайности. Между другите неща изискваха от хората да прецеждат водата за пиене, да не

би в нея да има някое дребно насекомо, което да се числи към нечистите животни. Сравнявайки дребнавите им изисквания с размера на действителните им грехове, Исус изрече към фарисеите: "Слепи водители! , които прецеждате комара, а камилата поглъщате!"

"Горко вам, книжници и фарисеи, лицемери! , защото приличате на варосани гробници, които отвън се виждат хубави, а вътре са пълни с мъртвешки кости и с всякаква нечистота!" Както варосаната и красиво декорирана гробница скрива мъртвешките останки, така и външната святост на свещениците и управниците крие моралната нечистота. И продължи:

"Горко вам, книжници и фарисеи, лицемери, защото зидате гробниците на пророците и поправяте гробовете на праведните, и казвате: Ние, ако бяхме живели в дните на бащите си, не бихме съучаствали с тях в проливане кръвта на пророците. Така щото свидетелствате против себе си, че сте синове на ония, които избиха пророците." За да покажат своето уважение към умрелите пророци, евреите много ревностно разкрасяваха гробниците им. Но не се ползваха от ученията им, нито се вслушваха в изобличенията им.

По времето на Христос се поддържаха разни суеверия, свързани с гробовете на умрелите и се изразходваха големи суми за тяхното украсяване. В очите на Бога това бе идолопоклонство. С неподобаващата почит към умрелите човеците показваха, че не обичат Бога с възвишена любов, нито ближния като себе си. Същото идолопоклонство стига до големи крайности и днес. Мнозина са виновни за това, че не се грижат за вдовици и сирачета, за болни и бедни, а издигат скъпи паметници за умрели. За тази цел се пръскат щедро време, пари и труд, докато задълженията към живите - задължения, които Христос е посочил ясно - остават неизпълнени.

Фарисеите зидаха гробници на пророците и ги украсяваха. Те казваха: "Ние, ако бяхме живели в дните на бащите си, не бихме съучаствали с тях в проливане кръвта на пророците." Но в същото време правеха планове да отнемат живота на Божия Син. Това трябва да ни послужи като урок. То трябва да отвори очите ни, за да разпознаваме силата на Сатана, отклоняваща ума от светлината на истината. Много хора вървят по пътя на фарисеите. Те почитат тези, които са умрели за своята вяра. Чудят се на слепотата на евреите, която стана причина за отхвърлянето на Христос. "Ако бяхме живели в Негово време - заявяват те, - ние с радост бихме приели учението Му. Никога не бихме участвали в престъплението на онези, които отхвърлиха Спасителя." Но когато послушанието към Бога изисква от тях себеотрицание и смирение, същите тези хора пренебрегват убежденията си и отказват да се покорят. Така те изявяват същия дух, който изявяваха порицаните от Христос фарисеи.

Евреите едва ли съзнаваха каква страшна отговорност се криеше в отхвърлянето на Христос. От времето, когато се проля първата невинна кръв, когато праведният Авел бе убит от ръката на брат си, тази история се е повтаряла с увеличаваща се вина. Във всеки век пророци са издигали гласовете си против греховете на царе, управници и народ, като са предавали дадените им от Бога думи и са изпълнявали волята Му с риск за живота си. От род на род се е трупало страшно наказание за отхвърлялите светлината и истината. Сега Христовите врагове стоварваха това наказание върху себе си. Грехът на

свещениците и началниците беше по-голям от греха на всеки друг предшестващ род. С отхвърлянето на Спасителя те поемаха върху себе си отговорността за всички праведници, които са били убити от времето на Авел до това на Христос. Те щяха да прелеят чашата на беззаконието. Скоро тя щеше да се изсипе върху главите им като възмездие. За тези последствия Исус ги предупреди: "За да дойде върху вас всичката праведна кръв, проляна на земята, от кръвта на праведния Авел до кръвта на Захария, Варахиевия син, когото убихте между светилището и олтара. Истина ви казвам: Всичко това ще дойде върху туй поколение."

Книжниците и фарисеите, които слушаха Исус, знаеха, че думите Му са верни. Те знаеха как бе убит пророк Захария. Още докато пророкът предаваше Божиите предупреждения, отстъпилият цар бе обладан от сатанинска ярост и заповяда пророкът да бъде убит. Върху плочите в двора на храма останаха следи от кръвта му, които не можеха да се заличат. Останаха там като свидетелство против отстъпилия Израил. Докато храмът съществуваше, петното на пролятата праведна кръв щеше да личи, викащо към Бога за отмъщение. Когато Исус спомена тези страшни грехове, тръпки на ужас побиха множеството.

Гледайки напред, Той заяви, че непокаяността на евреите и тяхната нетърпимост спрямо Божиите служители ще бъдат и в бъдеще същите, каквито са били в миналото: "Затова ето, Аз изпращам при вас пророци, мъдри и книжници; едни от тях ще убиете и ще разпънете, а други от тях ще биете в синагогите си и ще ги гоните от град в град." Пророци и мъдреци, пълни с вяра и със Светия Дух - Стефан, Яков и много други - щяха да бъдат осъдени и убити. Христос говореше пред слушателите Си като съдия, с издигната към небето ръка и заобиколен от Божествена светлина. Гласът Му, който толкова често бяха слушали да звучи кротко и умолително, сега изобличаваше строго и осъждаше. Слушателите потръпваха. Впечатлението от думите и погледа Му нямаше да се заличи никога.

Негодуванието на Христос бе отправено към лицемерието, грубите грехове, чрез които човеците погубваха душите си, мамеха народа и обезславяха Бога. В хитрите, измамливи разсъждения на свещениците и началниците Той съзираше действието на сатанински сили. Остро и изпитващо бе Неговото изобличение на греха, но Той не изрече отмъстителни думи. Изпитваше свещен гняв към княза на тъмнината, но не проявяваше раздразнение. Така и християнинът, който живее в съгласие с Бога и притежава благите качества на любовта и милостта, ще изпитва справедлив гняв към греха, но няма да се поддава на страстите си, за да хули хулещите го. Даже когато стои срещу хора, които, движени от тъмната сила, поддържат лъжата, той ще запази чрез Христос своето спокойствие и самообладание.

Божествена милост се изписа на лицето на Божия Син, когато задържа поглед върху храма и след това го насочи към слушателите Си. С глас, задавян от сърдечна мъка и горчиви сълзи, Той извика: "Ерусалиме, Ерусалиме! Ти, който избиваш пророците и с камъни убиваш пратените до тебе, колко пъти съм искал да събера твоите чада, както кокошката прибира пилците си под крилата, но не искахте!" Тези думи изразяват душевната борба у Исус от

раздялата. В Христовия плач се излива самото сърце на Бога. Той е тайнственото прощално сбогуване на дълготърпеливата Божия любов.

И фарисеи, и садукеи бяха замлъкнали. Исус повика учениците Си и се приготви да напусне храма не като победен и изгонен от враговете Си, а като Човек, Който е свършил работата Си. Излезе от спора победител.

Скъпите истини, изказани от Христос през онзи съдбоносен ден, се запазиха в много сърца. От тях възникнаха нови мисли, породиха се нови стремления и започна нова история. След разпятието и възкресението Му тези лица излязоха напред и изпълниха своето Божествено предназначение с мъдрост и ревност, съответстващи на величието на делото. Те станаха носители на вест, която привличаше човешките сърца и ги освобождаваше от старите суеверия, спъващи дълго време напредъка в живота на хиляди хора. Пред тяхното свидетелство човешките теории и философии заприличваха на празни басни. Могъщи бяха резултатите, последвали от думите на Спасителя, отправени към учуденото и благоговеещо множество в Ерусалимския храм.

Но Израил като народ се бе отделил от Бога. Естествените клончета на маслината се счупиха. Поглеждайки за последен път към вътрешността на храма, Исус каза печално: "Ето, вашият дом се оставя пуст. Защото казвам ви, отсега няма вече да Ме видите, докогато не речете: Благословен, Който иде в Господнето име!" Дотогава Той бе наричал храма Свой Бащин дом. Но сега, когато щеше да излезе вън от стените му, Божието присъствие щеше да се оттегли завинаги от храма, съграден за Негова прослава. Оттогава насам храмовите церемонии щяха да бъдат безсмислени, а службите в него - подигравка.

68. Във външния двор

Тази глава е основана на Йоан 12:20-43.

"Между ония, които дойдоха на поклонение по празника, имаше и някои гърци. Те прочее дойдоха при Филипа, който беше от Витсаида галилейска, и го помолиха, казвайки: Господине, искаме да видим Исус! Филип дохожда и казва на Андрей. Андрей дохожда, и Филип, и те казват на Исус."

По това време Христовото дело изглеждаше жестоко разгромено. Христос бе излязъл победител в спора със свещениците и фарисеите, но бе явно, че те никога няма да Го признаят за Месия. Настъпило бе окончателно отчуждаване и раздяла. За учениците Му случаят изглеждаше безнадежден. Но Христос се приближаваше към приключването на Своето дело. Великото събитие, което засягаше не само еврейския народ, но и целия свят, щеше да се изпълни скоро. Когато Христос чу жадната молба: "Искаме да видим Исус!" като отзвук на гладния вик на света, лицето Му се озари и Той каза: "Дойде часът да се прослави Човешкият Син". В молбата на гърците видя една жетва на резултатите от великата Си жертва.

Тези мъже дойдоха от запад, за да намерят Спасителя към края на Неговия живот, така както мъдреците бяха дошли от изток в началото на

живота Му. По време на Христовото раждане евреите бяха така погълнати от собствените си амбициозни планове, че не узнаха за Неговото идване. Мъдреците от една езическа страна бяха дошли при яслата със своите дарове, за да се поклонят на Спасителя. Така и тези гърци, представляващи народите, племената и езиците на света, дойдоха да видят Исус. По същия начин и народите от всички страни и векове ще бъдат привличани от кръста на Спасителя. Толкова "много хора ще дойдат от изток и запад и ще насядат с Авраам, Исаак и Яков в небесното царство" (Матей 8:11).

Елините бяха чули за тържественото влизане на Христос в Ерусалим. Някои предполагаха и бяха разпространили мълвата, че Исус е изгонил свещениците и началниците от храма и че щял да завладее Давидовия престол, за да царува над Израил. Гърците силно желаеха да узнаят истината за Неговата мисия. "Искаме да видим Исус!" - казаха те. Желанието им бе изпълнено. Когато Му представиха молбата им, Той се намираше в онази част на храма, в която не се допускаха никакви други хора, освен евреи. Но Исус излезе при гърците във външния двор и проведе личен разговор с тях.

Дошъл бе часът Христос да се прослави. Той стоеше в сянката на кръста. И запитването на гърците Му подсказа, че жертвата, която скоро щеше да направи, ще доведе много синове и дъщери при Бога. Знаеше, че гърците скоро щяха да Го видят така, както не са и сънували. Щяха да Го видят поставен наравно с Варава, разбойник и убиец, който щеше да бъде предпочетен за освобождаване вместо Божия Син. Те щяха да чуят как подстрекавания от свещеници и управници народ прави своя избор. И на въпроса: "Какво да правя с Исус, наречен Христос?" щеше да се даде отговорът: "Разпни Го!" (Матей 27:22). Христос знаеше, че чрез това умилостивение за греховете на хората царството Му щеше да бъде спечелено напълно и щеше да се разпростре по целия свят. Той щеше да действа като Възстановител и Светият Му Дух щеше да победи. За момент Исус погледна в бъдещето и чу гласове, които разгласяваха по света: "Ето Божият Агнец, Който носи греха на света!" (Йоан 1:29). В тези чужденци видя залог за една велика жетва, когато разделящата стена между евреи и езичници ще бъде съборена и всички народи, племена и езици ще чуят вестта за спасение. Очакването на всичко това и осъществяването на Неговите надежди е изразено с думите: "Дойде часът да се прослави Човешкият Син!" Но начинът, по който трябваше да се постигне прославата, никога не излизаше от ума на Христос. Езичниците щяха да се съберат след Неговата наближаваща смърт. Само чрез смъртта Му светът можеше да бъде спасен. Като едно житно зърно Човешкият Син трябваше да бъде хвърлен в земята и да умре, да бъде погребан и закрит от очите, но Той щеше да оживее отново.

Христос представяше Своето бъдеще, като го илюстрираше с нещата от природата, но учениците не можеха да разберат. Истинският резултат от Неговата мисия трябваше да се постигне чрез смъртта Му. "Истина, истина ви казвам, ако житното зърно не падне в земята и не умре, то си остава самотно, но ако умре, дава много плод." Когато пшеничното зърно падне в земята и умре, то пониква и принася плод. Така и смъртта на Христос щеше да принесе

плод за Божието царство. В съгласие със закона на растителното царство, животът щеше да бъде резултат от Неговата смърт.

Тези, които обработват земята, си представят много ясно картината. Година след година човек запазва част от зърното, като хвърля най-доброто от него. За известно време то трябва да бъде скрито в браздите и да бъде наблюдавано от Господа. След това се появява стеблото, после класът и накрая зърното в класа. Но това развитие не може да настъпи, ако зърното не се зарови и скрие от погледа наглед като загубено.

Семето, заровено в земята, принася плод и на свой ред плодът също се посява. Така жетвата се умножава. По същия начин и смъртта на Христос на Голготския кръст ще принесе плод за вечен живот. Размишлението върху тази жертва ще доставя радост на онези, които като неин плод ще живеят през вечните векове.

Житното зърно, запазващо живота си, не може да даде плод, то си остава самичко. Ако пожелаеше, Христос можеше да избегне смъртта. Но стореше ли го, трябваше да остане самичък. Нямаше да може да доведе при Бога никакви синове и дъщери. Само чрез отдаване на живота Си Той можеше да придаде живот на човечеството. Само чрез попадане в земята, за да умре, Той можеше да стане семето на онази голяма жетва - голямото множество от всички народи, племена и езици, които са изкупени за Бога.

С тази истина Христос свързва урока за себепожертвователност, който всеки трябва да научи: "Който обича живота си, ще го изгуби и който мрази живота си на този свят, ще го запази за вечен живот." Всички, които искат да принасят плод като съработници на Христос, трябва първо да попаднат в земята и да умрат. Животът трябва да бъде хвърлен в браздата на световната нужда. Себелюбието, насоченият към себе си интерес трябва да изчезнат. Законът на себепожертвователността е закон на себеопазването. Земеделецът запазва житото си, като го хвърля. Така е и с човешкия живот. Да дадеш, значи да живееш. Животът, който ще бъде запазен, е именно животът, който се раздава щедро в служба на Бога и човека. Всички, които на този свят пожертват собствения си живот заради Христос, ще го запазят за вечността.

Животът, прекаран за себе си, е като зърно, което се изяжда. То изчезва и не се умножава. Човек може да събере за себе си всичко, което може. Той може да живее, да мисли и планира за себе си. Но когато животът му премине, не му остава нищо. Законът на себеслужението е закон на себеунищожаването.

"Ако служи някой на Мене - каза Исус, - Мене нека последва; и дето съм Аз, там ще бъде и служителят Ми. Който служи на Мене, него ще почете Отец Ми." Всички, които са понесли заедно с Христос кръста на жертването, ще споделят заедно с Него и славата Му. В Своето унижение и страдание Христос се радваше, че и учениците Му ще бъдат прославени заедно с Него. Те са плод на Неговата саможертва. Изработването на Христовия характер и Дух в тях - това е Неговата награда, това ще бъде и Неговата радост през цялата вечност. Заедно с Христос те се радват, когато плодовете на труда и жертвата им се видят в живота и в сърцата на други. Те са съработници са на Христос и Отец ще ги почете така, както почита Своя Син.

Думите на гърците символизираха събирането на езичниците и откриха пред Исус цялата Негова мисия. Делото на изкуплението премина пред погледа Му от времето, когато на Небето бе създаден изкупителният план, до наближилата сега смърт. Тайнствен облак като че обвиваше Божия Син. Неговият мрак бе почувстван от обкръжаващите Го. Той седеше погълнат от мисли. Накрая тъжният Му глас наруши мълчанието: "Сега душата Ми е развълнувана и какво да кажа? Отче, избави Ме от тоя час!" Всъщност, предвкусвайки горчивата чаша, Христос вече я пиеше. Човешкото Му естество потръпваше при мисълта, че ще бъде изоставен, дори видимо щеше да бъде изоставен и от Бога и всички щяха да Го видят ударен, поразен от Бога и наранен. Той потръпваше при мисълта, че ще бъде изложен публично като най-зъл престъпник, че ще бъде предаден на срамна и позорна смърт. Предчувствието за борбата със силите на мрака, чувството за ужасния товар на човешките престъпления и гнева на Отец поради греха омаломощиха духа на Исус и на лицето Му се изписа смъртна бледност.

След това дойде Божественото подчинение пред волята на Неговия небесен Отец. "Но затова - каза Той - дойдох на този час." Само чрез смъртта на Христос можеше да бъде победено царството на Сатана. Само така можеше човекът да бъде изкупен, а Бог - прославен. Исус се примири с агонията, прие жертвата. Небесното Величие прие да пострада като носител на греха. "Отче, прослави името Си!" - каза Той. Когато изрече тези думи, от надвесения над главата Му облак дойде отговорът: "И Го прославих, и пак ще Го прославя!" Целият живот на Христос - от яслата до момента, когато бяха изговорени тези думи - бе прославяне на Бога. Също и по време на предстоящия процес Божествено-човешките Му страдания щяха наистина да прославят името на Неговия Отец.

Когато гласът се чу, от облака се спусна светлина и обкръжи Христос, сякаш ръцете на безпределната Сила Го обгърнаха като с огнена стена. Присъстващите наблюдаваха сцената със страх и изумление. Нито един не посмя да проговори. Онемели и притаили дъх, всички бяха впили поглед в Исус. След даденото от Отец свидетелство облакът се вдигна и се разпръсна по небето. За известно време видимата връзка между Отца и Сина бе прекъсната.

"На това народът, който стоеше там, като чу гласа, каза: Гръм е! Други пък казваха: Ангел Му проговори!" Но гърците, които бяха дошли да потърсят Исус, видяха облака, чуха гласа, разбраха неговото значение и видяха Христос такъв, какъвто е наистина. Той им бе открит като изпратен от Бога.

Божият глас бе чут при кръщението на Исус още в началото на Неговата служба и за втори път при Неговото преобразяване на планината. Сега към края на службата Му бе чут за трети път от по-голям брой хора и при по-особени обстоятелства. Исус тъкмо бе изговорил най-тържествената истина за състоянието на евреите. Той бе отправил последния си призив и бе оповестил тяхната участ. И ето сега Бог отново постави печата Си върху делото на Своя Син. Той призна Този, Когото Израил бе отхвърлил. "Този глас не дойде заради Мене - каза Исус, - но заради вас." Това бе най-великото доказателство, че е Месия, знак от Отец, че Исус бе казал истината и че е Божият Син.

“Сега е съдба на този свят - продължи Христос. - Сега князът на този свят ще бъде изхвърлен вън. А когато бъда Аз издигнат от земята, ще привлека всички при Себе Си. А като казваше това, Той означаваше от каква смърт щеше да умре.” Това е критичният час за света. Ако Аз стана умилостивение за греховете на човеците, светът ще се въздигне. Властта на Сатана над човешките души ще бъде сломена. В човека ще се възстанови заличеният Божи образ и едно семейство от вярващи светии ще наследи вечния дом. Това е резултатът от смъртта на Христос. Спасителят бе погълнат от съзерцаване на триумфалната сцена, която се представи пред Него. Той видя кръста, жестокия позорен кръст с всичките придружаващи го ужаси, цял блестящ в слава.

Но делото на човешкото изкупление не е всичкото, което е извършено на кръста. Божията любов се проявява в цялата вселена. Князът на този свят е изпъден. Хвърлените от Сатана обвинения срещу Бога са опровергани. Укорът, отправен към Небето, е премахнат завинаги. Ангели, както и човеци, са привлечени към Изкупителя. “И когато бъда Аз издигнат от земята - каза Той, - ще привлека всички при Себе Си.”

Когато Христос изрече тези думи, край Него стояха много хора. И един от тях каза: “Ние сме чули от закона, че Христос пребъдва до века; тогава как казваш Ти, че Човешкият Син трябва да бъде издигнат? Кой е Тоя Човешки Син? Тогава Исус им рече: Още малко време светлината е между вас; ходете, докле имате светлина, за да не ви настигне тъмнината; който ходи в тъмнината, не знае къде отива. Докле имате светлината, вярвайте в светлината, за да станете просветени чрез светлината.”

“Но ако и да бе извършил толкова знамения пред тях, те пак не вярваха в Него.” Веднъж те бяха казали на Спасителя: “Че Ти какво знамение правиш, за да видим и да Те повярваме?” (6:30 Йоан 6:30). Дадени им бяха безброй знамения, но те бяха затворили очите си и закоравили сърцата си. Дори и сега, когато сам Отец бе говорил и не биха могли да искат по-голям знак, пак отказваха да повярват.

“Но пак мнозина от първенците повярваха в Него; но поради фарисеите не Го изповядваха, за да не бъдат отлъчени от синагогата.” Те предпочетоха човешката похвала пред Божието одобрение. За да си спестят укори и срам, отрекоха се от Христос и отхвърлиха предложението за вечен живот. А колко много хора през вековете са постъпвали по същия начин! За всички тях се отнася следното предупреждение на Спасителя: “Който обича душата си, ще я изгуби”. “Който отхвърля Мене и не приема думите Ми, има кой да го съди; словото, което казах, то ще го съди в последния ден” (Йоан 12:48).

Уви, колко жалко за онези, които не познаха времето, когато бяха посетени! Бавно и със съжаление Христос напусна завинаги пределите на храма-

69. *На Елеонския хълм*

Тази глава е основана на Матей 24 гл.; Марко 13 гл.; Лука 21:5-38.

Христовите думи към свещениците и управниците: "Ето, вашият дом се оставя пуст" (Матей 23:38), бяха ужасили сърцата им. Те се преструваха на равнодушни, но въпросът с цялото си важно значение продължаваше да се натрапва в умовете им. Като че ги заплашваше невидима опасност. Възможно ли бе великолепният храм, славата на нацията, да се превърне в куп развалини? Учениците също споделяха тези лоши предчувствия. И с нетърпение чакаха да чуят от устата на Исус нещо по-определено по този въпрос. Когато излязоха с Него вън от храма, насочиха вниманието Му към здравината и красотата му. Камъните му бяха от най-чист мрамор, съвършено бели, а някои от тях бяха с почти баснословна големина. Част от стената бе устояла на обсадата на Навуходоносоровата армия. Иззидан съвършено, той изглеждаше като монолитен камък, изсечен от каменоломната. Как биха могли да се съборят тези здрави стени? Това учениците не можеха да проумеят.

Когато вниманието на Христос бе насочено към великолепието на храма, какви ли са били неизказаните мисли на Отхвърления? Гледката пред Него бе наистина красива, но Той каза тъжно: "Виждам всичко. Постройките са наистина прекрасни. Вие посочвате тези стени като явно неразрушими, но чуйте думите Ми: Ще дойде ден, когато "няма да остане тук камък на камък, който да не се срине."

Христовите думи бяха чути от голям брой хора. Но когато Исус остана самичък, Петър, Йоан, Яков и Андрей дойдоха при Него на Елеонския хълм: "Кажи ни - казаха те, - кога ще бъде това и какъв ще бъде белегът на Твоето пришествие и за свършека на века?" Исус не отговори на учениците Си, разглеждайки поотделно унищожението на Ерусалим и великия ден на Своето идване. Той смеси описанието на тези две събития. Ако бе открил пред учениците Си бъдещите събития така, както ги виждаше, те не биха били в състояние да издържат гледката. От милост към тях сля описанието на двете велики кризи, като остави на учениците да изучат сами значението им. Когато говореше за разрушаването на Ерусалим, пророческите Му думи се насочиха към последната катастрофа - в деня, когато Господ ще стане от мястото Си, за да накаже света за неговото безчестие, когато земята ще открие пролятата по нея кръв и не ще покрие повече убитите си. Цялата тази беседа бе дадена не само за учениците, но и за всички, които щяха да живеят през последните дни от тази земна история.

Обръщайки се към учениците, Христос каза: "Пазете се да не ви заблуди някой, защото мнозина ще дойдат в Мое име, казвайки: Аз съм Христос! - и ще заблудят мнозина." Щяха да се появят много фалшиви месии, представящи се за чудотворци и заявяващи, че времето за избавление на еврейския народ е наближило. Те щяха да заблудят мнозинството. Христовите думи се изпълниха. През времето между Неговата смърт и обсадата на Ерусалим се появиха много фалшиви месии. Но това предупреждение се даде също и за живеещите на

света в този век. Същите измами, които се практикуваха преди разрушаването на Ерусалим, са се извършвали през всички векове и пак ще се извършват.

"И ще чуете за войни и военни слухове. Но внимавайте, да не се смущавате, понеже тия неща трябва да станат; но това още не е свършекът." Преди разрушаването на Ерусалим се водеха борби за върховенство. Бяха убивани императори. Бяха умъртвявани онези, за които се предполагаше, че стоят най-близо до трона. Имаше войни и слухове за войни. "Всички тия неща трябва да станат - каза Христос, - но това още не е свършекът на еврейската нация като нация. Защото ще се повдигне народ против народ и царство против царство, и на разни места ще има глад и трусове." Всъщност Христос каза: "Когато равините видят тези знамения, те ще ги тълкуват като Божии наказания над народите, заробили Неговия избран народ. Те ще обясняват, че тези знамения са знак за идването на Месия. Но вие не се лъжете, защото тези неща са начало на Божиите наказания. Човеците са гледали на себе си. Не са се покаяли и не са повярвали в Мене, за да ги излекувам. Знаменията, които те считат като белег за своето освобождение от робство, са всъщност знамения за тяхното унищожение."

"Тогава ще ви предадат на мъки и ще ви убият; и ще бъдете намразени от всичките народи заради Моето име." Християните претърпяха всичко това. Бащи и майки предаваха децата си. Деца предаваха родителите си. Приятели предаваха приятелите си на Синедриона. Преследвачите постигнаха целта си, като убиха Стефан, Яков и други християни.

Чрез Своите служители Бог даде на еврейския народ последен случай да се покае. Той Се изявяваше чрез Своите свидетели при арестуването им, при разследването и затварянето им. И въпреки това съдиите произнасяха над тях смъртни присъди. Те бяха хора, за които светът не бе достоен. И чрез убиването им евреите разпъваха наново Божия Син. Това ще се повтори. Властите ще създават закони за ограничаване на религиозната свобода. Те ще си присвояват право, което принадлежи единствено на Бога. Ще смятат, че могат да насилват съвестта, която само Бог може да контролира. Дори сега вече поставят начало. Това дело ще продължи, докато стигнат до граница, която не могат да преминат. Тогава Бог ще се намеси на страната на Своя верен, пазещ заповедите народ.

При всеки случай, когато настане гонение, свидетелите на гонението трябва да вземат решение - за Христос или против Него. Съчувстващите на неправилно осъдените, проявяват своята привързаност към Христос. Другите се чувстват оскърбени, понеже принципите на истината порицават пряко техните навици и обичаи. Много хора се спъват и падат, като отстъпват от вярата, която преди това са защитавали. Отстъпващите по време на изпитания, за да осигурят собствената си безопасност, ще лъжесвидетелстват и ще предават своите братя. Христос ни е предупредил за това, за да не бъдем изненадани от неестественото и жестоко поведение на отхвърлящите истината.

Той даде на учениците Си знак, по който да познаят наближаващото разрушаване на Ерусалим. Каза им също така и как да го избегнат: "А кога видите Ерусалим, че е заобиколен от войски, това да знаете, че е наближило запустяването му. Тогава ония, които са в Юдея, нека бягат по планините, и

които са всред града, нека да излязат вън; които са в околностите, да не влизат в него, защото това са дни на въздаяние, за да се изпълни всичко, което е писано." Това предупреждение бе направено, за да се има предвид четиридесет години по-късно при разрушаването на Ерусалим. Християните послушаха предупреждението и тогава не загина нито един християнин.

"Молете се да не се случи бягането ви зиме или съботен ден" - каза Христос. Този, Който бе учредил съботата, не я премахна, като я прикова на кръста. Тя остана в силата си и след Неговата смърт. Четиридесет години след Разпятието трябваше все още да се съблюдава свято. В продължение на четиридесет години учениците трябваше да се молят бягството им да не се случи в съботен ден.

От разрушаването на Ерусалим Христос бързо премина към по-великото събитие - последната брънка от веригата на земната история - славното и величествено идване на Божия Син. Между тези две събития пред Христовия взор се разпростираше открита гледката на дълги векове на мрак - векове, през които Неговата църква щеше да бъде потопена в кръв, сълзи и агония. Учениците не биха могли да издържат гледката на тези сцени, затова Исус ги отмина, като ги спомена само накратко. "Тогава ще има голяма скръб - каза Той, - небивала от началото на света досега, и каквато не ще има. И ако да не се съкратяха ония дни, не би се избавила ни една твар; но заради избраните ония дни ще се съкратят." В продължение на повече от хиляда години Христовите последователи бяха подложени на такова гонение, каквото светът не бе познавал дотогава. Милиони и милиони Негови верни свидетели щяха да бъдат убити. Ако Божията ръка не се бе простряла, за да запази верния Си народ, всички щяха да загинат. "Но заради избраните - каза Той - ония дни ще се съкратят."

След това със съвсем недвусмислен език нашият Господ започна да говори за Своето второ идване и да предупреждава за опасностите, които ще го предхождат. "Ако ви кажат: Ето, Той е в пустинята, не излизайте, или: Ето, Той е във вътрешните стаи, не вярвайте. Защото както светкавицата излиза от изток и се вижда дори до запад, така ще бъде пришествието на Човешкия Син." Като един от знаците за разрушаването на Ерусалим Христос бе предсказал: "Много лъжепророци ще се повдигнат и ще измамят мнозина." Такива лъжепророци наистина се повдигнаха, измамвайки народа и отвеждайки големи множества в пустинята. Магьосници и вълшебници, претендиращи, че притежават чудотворна сила, отвличаха след себе си хора в усамотени планински местности. Но това пророчество бе изговорено и за последните дни. Този знак е даден и като знамение за Второто пришествие. Дори и сега лъжехристи и фалшиви пророци правят знамения и чудеса, за да съблазнят Христовите ученици. Не чуваме ли и ние вика: "Ето, в пустинята е"? Не са ли отивали хиляди хора в пустинята, надявайки се там да намерят Христос? А от хиляди сборища на хора, където изповядват, че общуват с духовете на умрелите, не се ли чува сега викът: "Ето, в скришните стаи е"? Това точно е претенцията на спиритизма. Но какво казва Христос? "Не вярвайте. Защото както светкавицата излиза от изток и се вижда дори до запад, така ще бъде пришествието на Човешкия Син."

Спасителят дава знаци, по които да познаем Неговото идване, нещо повече - Той определя времето, когато ще се появи първият от тези знаци: "А веднага след скръбта на онния дни Слънцето ще потъмнее, Луната няма да даде светлината си, звездите ще паднат от небето и небесните сили ще се разклатят. Тогава ще се яви на небето знамението на Човешкия Син; и тогава ще заплачат всички земни племена, като видят Човешкия Син, идещ на небесните облаци със сила и голяма слава. Ще изпрати Своите ангели със силен тръбен звук и те ще съберат избраните Му от четирите ветрища, от единия край на небесата до другия."

Христос заяви, че към края на голямото папско гонение Слънцето ще потъмнее и Луната няма да даде светлината си. Следващото знамение е падането на звездите. И Той продължава: "А научете притчата от смоковницата: когато клоните - вече омекнат и развият листа, знаете, че е близо лятото; също така и вие, когато видите всичко това, да знаете, че Той е близо, при вратата" (Матей 24:32,33).

Христос е дал знаменията за Своето идване. Той заявява, че ние можем да знаем кога е наближило то, дори знаем кога е близо до вратата. Той казва на всички, които видят тези знамения: "Това поколение няма да премине, докле не се сбъдне всичко това!" Тези знамения вече са се явили. Сега вече ние знаем със сигурност, че второто идване на Господа е съвсем наближило, Той е при вратата. "Небето и земята ще преминат - казва Той, - но Моите думи няма да преминат!"

Христос ще дойде на небесните облаци с голяма слава. Огромен брой ангели ще Го придружават. Той ще дойде, за да възкреси мъртвите и да преобрази живите светии от слава в слава. Ще дойде, за да прослави всички, които са Го възлюбили и пазят Неговите заповеди, и ще ги вземе при Себе Си. Не ги е забравил, нито е забравил Своето обещание. Семейната верига ще се скачи наново. Като гледаме нашите умрели, можем да мислим за великото утро, когато Божията тръба ще прозвучи, когато "мъртвите ще възкръснат нетленни и ние ще се изменим" (1Кор. 15:52). Още малко и ще видим Царя в красотата Му. Още малко и Той ще обърше всяка сълза от очите ни. Още малко и ще ни представи "непорочни в радост пред Своята слава" (Юда 24). Затова, когато даде знаците за Своето идване, Исус каза: "А когато почне да става това, изправете се и повдигнете главите си, защото изкуплението ви наближава."

Но Христос не е разкрил деня и часа на Своето връщане. Заяви ясно на учениците Си, че сам Той не може да направи това. Ако имаше свободата да им ги открие, защо бе нужно тогава да ги увещава да бъдат в постоянно очакване? Има хора, които твърдят, че знаят деня и часа на идването на Господа. С голяма сериозност те чертаят бъдещето. Но Господ ги е предупредил да не изграждат такова мнение. Точното време за второто идване на Божия Син е Божия тайна.

Христос продължи, като посочи състоянието, в което ще се намира светът при идването Му: "И както бяха Ноевите дни, така ще бъде пришествието на Човешкия Син; защото, както и в онния дни преди потопа, ядяха и пиеха, женеха се и се омъжваха до деня, когато Ной влезе в ковчега и не усетиха, докато дойде потопът и завлече всички - така ще бъде и пришествието

на Човешкия Син." Тук Христос не представя земен милениум - хиляда години, през които всички трябва да се приготвят за вечността. Той ни казва, че както е било в дните на Ной, така ще бъде и когато Човешкият Син дойде отново.

Какво бе състоянието на света в дните на Ной? "Видя Господ, че се умножава нечестието на човека на земята и че всичко, което мислите на сърцето му въобразяваха, беше постоянно само зло" (Бит.; 6:5 Бит. 6:5). Жителите на предпотопния свят се отклониха от Йехова, отказвайки да изпълняват святата Му воля. Следваха собствените си нечестни въображения и извратени идеи. Те бяха унищожени именно поради своето безчестие. И днес светът върви по същия път. Той не показва никакви примамливи признаци за някаква хилядогодишнина. Престъпниците на Божия закон пълнят земята със своята непочтеност. Техните залагания, конни състезания, техният комар, разпуснатост, плътски практики, техните неукротими страсти бързо изпълват света с насилие.

В пророчеството за разрушаването на Ерусалим Христос каза: "Но понеже ще се умножи беззаконието, любовта на мнозина ще охладнее, но който устои докрай, той ще бъде спасен. И това благовестие на царството ще бъде проповядвано на цялата вселена за свидетелство на всичките народи; и тогава ще дойде свършекът." Това пророчество ще се изпълни отново. Преобладаващото нечестие на онова време има съответствие в това поколение. Същото се отнася и за предсказанието за проповядването на евангелието. Преди падането на Ерусалим Павел, пишейки под влиянието на Светия Дух, заяви, че евангелието е било "проповядвано на всяка твар под небесата" (Кол. 1:23). Така и сега, преди идването на Човешкия Син вечното евангелие трябва да бъде проповядвано "на всеки народ и племе, език и люде" (Откр. 14:6,14).

Бог "е назначил ден, когато ще съди вселената" (Деян. 17:31). Христос ни открива кога ще настъпи този ден. Той не ни казва, че целият свят ще повярва в Него, но че "това благовестие на царството ще бъде проповядвано по цялата вселена за свидетелство на всичките народи; и тогава ще дойде свършекът". Като разпространяваме евангелието по целия свят, ние имаме властта да ускорим идването на Деня на Господа (2Петрово 3:12). Ако църквата бе извършила възложената - работа така, както Господ - бе определил, светът отдавна да е бил вече предупреден и Господ Исус да е дошъл със сила и с голяма слава.

След като даде знаците за Своето идване, Христос каза: "Също така и вие, когато видите, че става това, да знаете, че е близо Божието царство- Но бдете всякога и молете се." Бог винаги е предупреждавал хората за Своите наказания. Тези, които чрез вяра са приемали Неговата вест за своето време и са постъпвали според вярата си, послушни на заповедите Му, са избягвали наказанията, определени за непокорните и невярващите. До Ной стигна следната вест: "Влез ти и целият ти дом в ковчега, защото в това поколение тебе видях праведен пред Мене." Ной послуша и бе спасен. До Лот достигна вестта: "Станете, та излезте от това място, защото Господ ще съсипе града" (Бит. 7:1, 19:14). Лот прие закрилата на небесните пратеници и бе спасен. Така и на Христовите ученици бе дадено предупреждението за разрушаването на Ерусалим. Тези, които следяха знаменията за идващото разрушение и избягаха

от града, избягнаха унищожението. По същия начин и ние имаме предупреждението за второто идване на Христос и за унищожаването на този свят. Тези, които обърнат внимание на това предупреждение, ще бъдат спасени.

Понеже не знаем точното време на Второто пришествие, заповядано ни е да бдим. "Блажени ония слуги, чийто господар ги намери будни, когато дойде" (*Лука* 12:37,42). Онези, които бдят за идването на Господа, не стоят в празно очакване. Очакването на Христовото идване трябва да накара хората да се боят от Господа и от Неговите присъди над престъплението. Това очакване трябва да ги пробуди да осъзнаят големия грях от отхвърляне на Неговите благодатни покани. Очакващите Господа, очистват душите си чрез послушание към истината. Те съчетават бдителността и будността със сериозна работа. Съзнанието, че Господ е много близо, при вратата, увеличава ревността и енергията им да съдействат на небесните интелигентни същества за спасението на души. Те са верни и разумни слуги, даващи на домочадието на Господа "навреме определената храна" (*Лука* 12:42). Те разгласяват истината, дадена специално за настоящото време. Както Енох, Ной, Авраам и Мойсей проповядваха истината всеки за своето време, така и Христовите служители днес дават специално предупреждение за поколението си.

Но Христос представя и друга група хора: "Но ако оня слуга е зъл и каже в сърцето си: Господарят ми се забави, и той почне да бие съслужителите си, да яде и пие с пияниците, господарят на оня слуга ще дойде в ден, когато той не го очаква, и в час, когато не знае."

Злият слуга казва в сърцето си: "Господарят ми се забави." Той не казва, че Христос няма да дойде. Той не се присмива на идеята за второто Му идване. Но в сърцето си, чрез постъпките и думите си заявява, че идването на Господа ще се забави. Пропъжда от умовете на другите убеждението, че Господ ще дойде скоро. Неговото влияние води хората към дръзко, безгрижно отлагане. Те продължават да затъват в своята греховност и затъпяване. Умът им е завладян от земни страсти и покварени мисли. Лошият слуга яде и пие с пияниците, присъединява се към света, търсейки удоволствия. Бие съслужителите си, като обвинява и осъжда останалите верни на своя Господ. Смесва се със света. Подобните дружат със себеподобните си в престъпленията. Това е страшно подражание. Заедно със света и той попада в примката. "Господарят на онзи слуга ще дойде- в час, когато не знае, и като го бие тежко, ще определи неговата участ с лицемерите."

"Ако не бодърстваш, ще дойда като крадец и няма да знаеш в кой час ще дойда при тебе" (Откр.; 3:3 Откр. 3:3). Пришествието на Христос ще изненада фалшивите учители. Те казват: "Мир и безопасност!" Подобно на свещениците и учителите преди падането на Ерусалим, очакват да настъпи земно благополучие и слава за църквата. Знаменията на времето тълкуват като предвещатели именно на такова бъдеще. Но какво казва боговдъхновеното Слово? "Тогава ще ги постигне внезапно погубление" (1Сол. 5:3). За всички, които живеят по лицето на земята, всички, които смятат този свят за свой дом, Божият ден ще дойде като примка, като дебнещ крадец.

Този свят, изпълнен с бунт, разюздан живот, с безбожни удоволствия, спи, спи в плътска сигурност. Човеците отлагат идването на Господа. Те се подиграват с предупрежденията. Гордо се хвалят: "Всичко си стои така, както от началото на създанието!" "И утре ще бъде както днес и даже още по-изобилно!" (2Петрово 3:4; Исая 56:12). Ние ще потънем още повече в любовта към удоволствията. Но Христос казва: "Ето, ида като крадец" (Откр. 16:15). В същото време, когато светът пита с презрение: "Къде е обещанието за Неговото идване?", знаменията за него се изпълняват бързо. Докато те викат: "Мир и безопасност!", ще дойде внезапна гибел. Докато този, който се присмива и този, който отхвърля истината остават дръзки в поведението си; докато отдадените на печелене на пари продължават своята дейност в различни насоки без оглед на принципите на честността; докато учещият се стреми жадно да погълне всяко друго знание, но не и знанието от Библията, Христос идва като крадец.

Всичко в света днес се намира в състояние на възбуда. Злокобни са знаменията на времето. Идващи събития хвърлят предварително сянката си. Божият Дух се оттегля от земята и бедствие след бедствие и нещастие след нещастие следват по море и по суша. Стават бури, земетресения, пожари, наводнения и убийства от всякаква степен. Кой може да прочете бъдещето? Къде има сигурност? Няма сигурност в нищо, което е човешко или земно. Хората се нареждат бързо под знамена, избрани от самите тях. Неспокойно очакват и наблюдават действията на своите водачи. Има такива, които очакват, бдят и работят за идването на нашия Господ. Друга група се нарежда под ръководството на първия и най-голям отстъпник. Много малко хора вярват със сърце и душа, че ние имаме да избегнем пъкъл и да спечелим небе.

Кризата постепенно, но неотменно се приближава крадешком към нас. Слънцето си свети на небето, правейки своя обикновен кръг и небесата все още разгласяват славата Божия. Хората все още ядат и пият, садят и градят, женят се и се омъжват. Търговците все още купуват и продават. Хората се блъскат едни в други, оспорвайки си първото място. Любителите на удоволствията все още се тълпят в театри, по конни състезания, в комарджийски салони. Навсякъде царува най-голяма възбуда и въпреки всичко времето на благодатта свършва бързо и всеки случай ще бъде скоро решен завинаги. Сатана вижда, че му остава малко време. Той е пуснал в действие всички свои средства и сили, за да бъдат хората измамени, заблудени, заангажирани и замаяни, докато благодатният ден свърши и вратата на милостта се затвори завинаги.

Тържествено достигат до нас през вековете предупредителните думи на нашия Господ от Елеонския хълм: "Но внимавайте на себе си, да не би да натегнат сърцата ви от преяждане, пиянство и житейски грижи и ви постигне оня ден внезапно като примка- Но бдете всякога и молете се, за да сполучите да избегнете всичко, което предстои да стане и да стоите пред Човешкия Син."

70. *"Тия най-скромни мои братя"*

Тази глава е основана на Матей 25:31-46.

"А когато дойде Човешкият Син в славата Си и всичките святи ангели с Него, тогава ще седне на славния Си престол. И ще се съберат пред Него всичките народи; и ще ги отлъчи един от други." Така на Елеонския хълм Христос обрисува пред учениците Си сцената на великия ден на съда. И решенията на този съд Той представи като основаващи се на една точка. Когато народите бъдат събрани пред Него, ще има две групи хора и тяхната вечна участ ще се реши според извършеното или неизвършеното за Него по отношение на бедните и страдащите.

В онзи ден Христос не представя пред човеците великото дело, което е сторил за изкуплението им с цената на живота Си. Представя само истинската работа, извършена за Него. На една част посочва да застанат от дясната Му страна и казва: "Дойдете вие, благословени от Отца Ми, наследете царството, приготвено за вас от създанието на света. Защото огладнях и Ме нахранихте; ожаднях и Ме напоихте; странник бях и Ме прибрахте; гол бях и Ме облякохте; болен бях и Ме посетихте; в тъмница бях и Ме споходихте. Тогава праведните в отговор ще Му кажат: "Господи, кога Те видяхме гладен и Те нахранихме; или жаден и Те напоихме? И кога Те видяхме странник и Те прибрахме, или гол и Те облякохме? И кога Те видяхме болен или в тъмница и Те споходихме?" А царят в отговор ще им рече: "Истина ви казвам: понеже сте сторили това на един от тия най-скромни Мои братя, на Мене сте го направили."

Исус бе казал на учениците Си, че ще бъдат мразени, преследвани и измъчвани. Много хора щяха да бъдат изгонвани от домовете си и обричани на бедност. Мнозина щяха да бъдат хвърлени и по затворите. На всички, изоставили приятели или дом заради Него, Той бе обещал да им даде стократно още в този живот. Сега Христос уверява всички, които служат на братята Си, че ще получат особено благословение. "В лицето на всеки, който страда заради Моето име - каза Исус, - трябва да виждате Мене. Както бихте служили на Мене, така трябва да служите и на тях. Това е доказателството, че сте Мои ученици."

Всички, родени в небесното семейство, стават в особен смисъл братя на нашия Господ. Любовта на Христос свързва членовете на Неговото семейство и навсякъде, където тази любов се прояви, се разкрива Божественото средство. "И всеки, който люби, роден е от Бога и познава Бога" (4:7 1Йоаново 4:7).

Похвалените в съда от Христос може да са имали малки богословски познания, но са обичали Неговите принципи. Чрез влиянието на Божия Дух те са били благословение за намиращите се наоколо. Даже и езичници са подхранвали този дух на доброта. Преди думите на живота да са стигнали до ушите им, те са се отнасяли приятелски с мисионерите, дори са им услужвали с риск на живота си. Сред езичниците има такива, които се покланят несъзнателно на Бога, такива, на които светлината никога не е била занасяна чрез посредничеството на човек; и все пак те няма да загинат. Макар и да не познават написания Божи закон, те са чули Божия глас да им говори чрез

природата и са вършили нещата, които законът изисква. Техните дела са доказателство, че Светият Дух е докоснал сърцата им и те ще бъдат признати за чада на Бога.

Колко изненадани и зарадвани ще са обикновените скромни хора измежду различните народи, както и сред езичниците, когато чуят от устата на Спасителя: "Доколкото сте сторили това на един от тия най-скромни мои братя, на Мене сте го сторили!" Колко ще се зарадва сърцето на безпределната Любов, когато Неговите последователи посрещнат с изненада и радост одобрителните Му думи.

Но любовта на Христос не е ограничена само над една отделна социална група. Сам Той се уеднакви с всеки член на човешкото семейство. За да можем ние да станем членове на небесното семейство, сам стана член на земното семейство. Той е Човешкият Син и следователно е брат на всеки син и дъщеря на Адам. Неговите последователи не трябва да се чувстват отделени и независими от загиващия около тях свят. Те са част от голямата тъкан на човечеството; и за Небето са братя както на светиите, така и на грешниците. Любовта на Христос обгръща и падналите, заблудените и грешните. И всяко добро дело, извършено за въздигането на някоя паднала душа, всяко дело на милост, се приема като извършено от самия Него.

Небесните ангели са изпращани да служат на онези, които ще бъдат наследници на спасението. Сега още не знаем кои са те, не е станало явно кои ще победят и ще участват в наследството на светиите. Но небесните ангели кръстосват земята надлъж и шир и търсят да утешат скърбящите, да защитят застрашените от опасност, да спечелят сърцата на хората за Христос - нито един човек не е пренебрегнат или отминат. Бог не показва пристрастие към някои личности, а проявява еднаква грижа към всички души, които е сътворил.

Когато отваряте вратите си пред Христовите нуждаещи се и страдащи, вие приемате невидими ангели. Всъщност приканвате небесни същества да общуват с вас и те внасят свята атмосфера на радост и мир. Идват с възхвала на уста и в отговор в небето се чува хвалебна песен. Всяко милостиво дело, извършено тук, предизвиква музика в небето. Отец от престола Си причислява пожертвователните работници към най-скъпите Си съкровища.

Онези от лявата страна на Христос, пренебрегвалите Го в лицето на бедните и страдащите, не съзнаваха вината си. Сатана ги бе заслепил - не бяха разбрали какво дължат на своите братя. Бяха погълнати само от себе си и не се интересуваха от нуждите на другите.

На богатите Бог е дал богатство, за да могат да облекчават и утешават Неговите страдащи деца; но много често те са неотзивчиви. Чувстват се стоящи по-горе и превъзхождащи бедните си братя, не се поставят на тяхно място. Не разбират изкушенията и борбите им и милостта угасва в сърцата. В скъпи жилища и великолепни църкви богатите се изолират от бедните; средствата, които Бог е дал, за да послужат за благословение на нуждаещите се, се харчат за задоволяване на горделивите и егоистичните желания. Бедните всеки ден са лишавани от възпитанието, което трябва да получат относно нежната Божия милост; защото Бог е предвидил достатъчно средства, за да могат да бъдат задоволени техните житейски нужди. Принудени са да чувстват остро

бедността, която ограничава живота, и често са изкушавани да стават завистливи, да ревнуват и да се изпълват с лоши предположения. Тези, които сами не са изпитали лично гнета на нуждата, много често се отнасят към бедните презрително и ги карат да се чувстват като просяци.

Но Христос вижда всичко това и казва: "Аз бях жадният и гладният. Аз бях странникът. Аз бях болният. Аз бях този, който се намира в затвора. Докато вие пирувахте пред отрупаната трапеза, Аз гледах в бордеите или на празната улица. Докато вие живеехте луксозно в удобните си домове, Аз нямаше къде главата Си да подслоня. Докато вие препълвахте гардеробите си с богати облекла, Аз бях лишен от дрехи. Докато вие се отдавахте на удоволствия, Аз чезнех в затвора.

Когато подхвърляхте като подаяние оскъдните парчета хляб на гладуващите бедняци, когато давахте онези износени дрехи, за да се защитят от хапещия студ, помисляхте ли, че ги давате на Господа на славата? През всичките дни на вашия живот Аз бях близо до вас в лицето на страдащи хора, но вие не Ме потърсихте, не пожелахте да се запознаете и влезете в близост с Мене. Затова не ви познавам."

Много хора смятат, че е голяма привилегия да се посетят местата, където Христос е ходил по време на земния Си живот, да бъдат там, където Той е стъпвал, да съзерцават езерото, край което Той е обичал да поучава, както и хълмовете и долините, из които очите Му бяха почивали. Но няма нужда да се ходи чак до Назарет, до Капернаум или до Витания, за да се върви по стъпките на Исус. Ще намерим следите Му край ложето на болните, в бордеите на бедняците, в многолюдните улици на големия град и във всяко кътче, където има човешки сърца, нуждаещи се от утеха. Да правим онова, което Исус правеше, когато беше на земята - това означава да ходим по Неговите стъпки.

Всички могат да вършат нещо. "Защото сиромасите всякога се намират между вас" (Йоан 12:8) - каза Исус, и никой не трябва да мисли, че няма кътче, където да не може да работи за Него. Милиони и милиони човешки същества, готови да загинат, оковани във вериги на невежество и грях, не са чули нищо за любовта на Христос към тях. Ако бихме сменили нашите условия на живот с техните, какво бихме искали те да направят за нас? Ние сме длъжни да направим за тях всичко според възможностите ни. Христовото правило на живота, според което всеки един от нас ще устои или ще пропадне в деня на съда, е: "- което желаете човеците да правят на вас, това и вие правете на тях" (Матей 7:12).

Спасителят отдаде скъпоценния Си живот, за да основе църква, способна да се грижи за наскърбени, изкушавани души. Една групичка вярващи хора може да са бедни, необразовани или неизвестни, но въпреки това чрез Христос те могат да извършат такава работа в дома си, сред съседите си, в църквата, а дори и в "далечни страни", че резултатите да се простират чак до вечността.

Точно защото тази работа се пренебрегва, толкова много млади ученици никога не могат да напреднат по-далеч от азбуката на християнското преживяване. Те биха могли да поддържат светлината, огряла сърцата им, когато Исус им е казал "греховете ти са простени", чрез подпомагане на нуждаещите се. Неспокойната енергия, толкова често източник на опасности за

младите хора, би могла да бъде насочвана така, че да изтичат обилни потоци за благословение. Собственото "аз" ще бъде забравено, когато човек е погълнат от работа за другите.

Тези, които служат за другите, ще бъдат обслужени от главния Пастир. Те лично ще пият от живата вода и ще бъдат задоволени. Няма да копнеят за възбуждащи удоволствия или за някаква промяна в живота си. Главният предмет на техния интерес ще бъде как да спасяват душите, които са на загиване. Техните обществени контакти ще принасят полза. Любовта на Изкупителя ще привлича сърцата да се свързват в едно.

Когато осъзнаем, че сме съработници на Бога, тогава няма да изговаряме Неговите обещания с безразличие. Те ще горят в сърцата ни и ще пламтят на устните ни. Когато призоваваше Мойсей да служи на един невеж, недисциплиниран и непокорен народ, Бог му обеща: "Самият Аз ще вървя с тебе и Аз ще те успокоя." И добави още: "Аз непременно ще бъда с тебе- " (Изх. 33:14, 3:12). Това обещание се отнася за всички, които работят на мястото на Христос за Неговите бедстващи и страдащи деца.

Любовта към човека е земната проява на любовта към Бога. Тази любов трябваше да се всади, да ни направи деца на едно семейство, за да може Царят на славата да стане едно с нас. И когато се изпълнят думите, изречени при раздялата Му с нас: "Да се любите един другиго, както Аз ви възлюбих" (Йоан 15:12), когато обичаме света, както Той го възлюби, тогава Неговата цел за нас ще бъде изпълнена. Тогава ние ще сме готови за Небето. Защото имаме небето в сърцата си.

Но "избавяй ония, които се влачат на смърт и гледай да задържаш ония, които политат към клане. Ако речеш: Ето, ние не знаехме това! То Оня, Който пази душата ти, не знае ли и не ще ли въздаде на всеки според делата му?" (Пр. 24:11,12). Във великия ден на съда тези, които не са работили за Христос, които са бездействали, мислили са и са се грижили само за себе си, ще бъдат причислени от Съдията на цялата земя към вършилите зло. Те ще получат същата присъда.

На всеки човек е поверена определена отговорност. Главният Пастир ще попита всеки: "Где е стадото, което ти се даде, хубавите твои овце?" И "какво ще речеш, когато те накаже?" (Еремия 13:20,21).

71. *Слуга на слугите*

Тази глава е основана на Лука 22:7-18,24; Йоан 13:1-17.

В таванската стая на едно жилище в Ерусалим Христос седеше на трапезата с учениците Си. Те се бяха събрали, за да отпразнуват празника Пасха. Спасителят пожела да го отпразнува насаме с учениците Си. Знаеше, че часът Му е дошъл. Самият Той беше истинското пасхално Агне и трябваше да бъде пожертван в деня, в който се ядеше пасхата. Исус се намираше точно пред момента, когато трябваше да изпие чашата на гнева. Скоро щеше да получи

Своето последно кръщение в страданията. Но Му оставаха още няколко спокойни часа и Той искаше те да бъдат полезни за любимите Му ученици.

Целият живот на Христос бе живот на неегоистична служба. "Не- да Му служат, но да служи- " (Матей 20:28) - това бе урокът на всяка Негова постъпка. Но учениците още не бяха научили този урок. Затова на последната пасхална вечеря Исус го повтори, като го илюстрира чрез един пример, запечатал се завинаги в техните умове и сърца.

Исусовите беседи с учениците Му бяха обикновено време на спокойна радост и затова всички ги ценяха високо. Пасхалните вечери представляваха събития, към които се проявяваше специален интерес; но сега Исус бе загрижен. На сърцето Му бе тежко, а лицето Му бе помръкнало. Когато се срещна с учениците Си в горницата, те усетиха, че нещо тежеше на душата Му и макар да не знаеха причината, съчувстваха на скръбта Му.

Като се събраха около масата, Той им каза със затрогваща тъга: "Твърде много Съм желал да ям тази пасха с вас, преди да пострадам; защото ви казвам, че няма вече да я ям, докле се не изпълни Божието царство. И като прие чашата, благодари и рече: Вземете това и разделете го помежду си; защото ви казвам, че няма вече да пия от плода на лозата, докато не дойде Божието царство."

Христос знаеше, че е дошло времето да си замине от този свят и да отиде при Отец. "- като беше възлюбил Своите, които бяха на света, докрай ги възлюби." Сега вече Той се намираше в сянката на кръста и болката измъчваше сърцето Му. Знаеше, че ще бъде изоставен в часа на предателството. Знаеше, че ще бъде умъртвен по най-унизителния начин - начинът за умъртвяване на престъпниците. Знаеше каква неблагодарност и жестокост щяха да проявят тези, които бе дошъл да спаси. Знаеше каква голяма жертва щеше да направи и за колко много хора щеше да бъде напразна. Като разбираше какво Му предстои, естествено е да е бил съкрушен при мисълта за собственото Си унижение и страдание. Но Той гледаше на дванадесетте като на Свои собствени, които, след като свършат позорът, мъките и болките, ще останат сами да се борят в този свят. Мислите Му за предстоящото страдание бяха винаги свързани с мисълта за Неговите ученици. Исус не мислеше за Себе Си. Най-голямата грижа, изпълваща съзнанието Му, бе за тях.

През тази последна вечер, Исус имаше да каже толкова много неща на учениците Си. Ако бяха готови да приемат онова, което Той желаеше да им предаде, щяха да се избавят от очакващите ги сърцераздирателна мъка, разочарование и неверие. Но Исус видя, че те не биха могли да понесат приказките Му. Вгледа се в лицата им и думите на предупреждение и утеха замръзнаха на устните Му. Миговете отминаваха в мълчание. Исус явно чакаше. Учениците се чувстваха неловко. Съчувствието и нежността, пробудени в тях от Христовата скръб, изглежда бяха отминали. Изпълнените със скръб думи, с които Той им посочваше Своето страдание, им бяха направили съвсем слабо впечатление. Разменените помежду им погледи говореха за ревност и съперничество.

Имаше "препирня помежду им, кой от тях се счита за по-голям". Спорът се водеше в присъствието на Христос и Го натъжи и нарани. Учениците

все още държаха на любимата си идея, че Христос ще наложи властта Си и ще заеме престола на Давид. А всеки от тях силно желаеше в сърцето си да заеме най-висшето място в царството. Всеки беше оценил себе си и другите и вместо да гледа на своите братя като на по-достойни, поставяше себе си на първо място. Искането на Яков и Йоан да седнат отдясно и отляво на трона на Христос бе възбудило негодуванието на останалите. Да се осмелят двамата братя да поискат най-високите постове - това така възбуди десетте, че имаше опасност между тях да се създаде пълно отчуждение. Почувстваха се онеправдани, че верността и талантите им не бяха оценени правилно. Най-зле настроен срещу Яков и Йоан бе Юда.

Когато учениците влязоха в стаята за вечеря, сърцата им бяха изпълнени с негодувание. Юда успя да седне до Христос, от лявата Му страна. Йоан беше отдясно. Юда бе решил да заеме най-високото място, а за такова се смяташе най-близкото до Христос. При това бе предател!

Беше възникнала и друга причина за разногласие. Съществуваше обичай при угощенията някой прислужник да измие краката на гостите. И за този случай бяха направени съответните приготовления. Каната, легенът и кърпата бяха готови; но не присъстваше слуга, така че измиването трябваше да сторят учениците. А всеки от тях, поддал се на нараненатa си гордост, беше решил да не върши работата на слуга. Всички проявиха стоическо безразличие, сякаш не съзнаваха, че им предстои да направят нещо. Чрез мълчанието си отказваха да се смирят!

Как трябваше Христос да промени състоянието на тези бедни души така, че Сатана да не удържи окончателна победа над тях? Как трябваше да им покаже, че ако само изповядват, че са Негови ученици, това още не ги прави такива, нито им осигурява място в царството Му? Как би могъл да им покаже, че службата от любов и истинското смирение са нещата, съставляващи истинското величие? Как да разпали любовта в сърцата им и да им даде възможност да разберат онова, което Той копнееше да им каже?

Учениците не даваха никакъв знак, че ще станат да послужат един на друг. Исус изчака малко, за да види какво ще направят. И Той, божественият Учител, стана от трапезата. Съблече врхната Си дреха, за да не Му пречи при движенията, взе кърпата и я препаса. Изненадани, учениците Го изгледаха с интерес и смълчани чакаха да видят какво ще последва. Исус "наля вода в умивалника и почна да мие нозете на учениците и да ги изтрива с престилката, с която бе препасан". Тази Негова постъпка отвори очите им. Горчив срам и унижение изпълниха сърцата им. Те разбраха неизговорения упрек и се видяха в съвсем нова светлина.

По този начин Христос изрази Своята любов към учениците Си. Техният егоистичен дух Го изпълваше със скръб, но Той не влезе в спор, за да разреши тяхното затруднение. Вместо това им даде пример, който никога нямаше да забравят. Любовта Му към тях не можеше да се разклати лесно или да угасне. Знаеше, че Отец Му е дал всичко в ръцете и че е дошъл от Бога и при Бога отива. Съзнаваше напълно Своята Божественост. Но бе свалил царската Си корона и царската Си одежда и бе станал слуга. Едно от последните неща в земния Му живот бе да се препаше като слуга и да извърши неговата работа.

Преди Пасхата Юда се бе срещнал за втори път със свещениците и фарисеите и бе сключил с тях договор да предаде Исус в ръцете им. След това обаче пак се смеси с учениците, като че е съвсем невинен и не е извършил нищо лошо, и участваше в приготовленията за празника. Учениците не знаеха нищо за намеренията на Юда. Единствен Исус можеше да прочете неговата тайна. Но въпреки това Той не го изложи. На Исус Му беше скъпа неговата душа. Изпитваше такава загриженост и мъка, каквато изпитваше към Ерусалим, когато плака за осъдения град. Сърцето Му викаше: "Как да се откажа от тебе?" Юда почувства принуждаващата сила на тази любов. Когато ръцете на Спасителя миеха измърсените му крака и ги изтриваха с кърпата, сърцето на Юда се развълнува и изпита силен подтик да изповяда греха си веднага и на място. Но не искаше да се унижи. Вкорави сърцето си за покаяние и старите трепети, отстранени за момент, надвиха отново. Сега той се почувства оскърбен от Христовата постъпка - да мие краката на учениците Си. Щом Исус може така да се унижи - мислеше си Юда, - Той не би могъл да бъде цар на Израил. Всяка надежда за светска слава в едно земно царство бе сринатa. Бе доволен, че нямаше какво да се спечели от следването на Христос. След като Го видя да се унижава така - както си мислеше, още повече затвърди решението си да се отрече от Него и да се обяви за измамен. Завладян бе от демон и реши да предаде Христос, както се бе уговорил.

Като избираше къде да седне на масата, се бе постарал да заеме първото място и Христос като слуга обслужи първо него. Йоан, към когото Юда бе изпитвал толкова голямо озлобление, остана последен. Но не прие това за упрек или пренебрежение. Учениците бяха дълбоко покъртени, наблюдавайки постъпката на Христос. Когато дойде ред на Петър, той възкликна изумен: "Господи, Ти ли ще ми умиеш нозете?" Христовото снизхождение сломи сърцето му. Засрами се от мисълта, че никой от учениците не бе извършил тази работа на слуга. "Това, което Аз правя - каза Христос, - ти сега не знаеш, но отпосле ще разбереш." Петър не можеше да понесе гледката - неговият Господ, за Когото той вярваше, че е Божия Син, да върши работата на един слуга! Цялата му душа се надигна срещу унижението. Не съзнаваше, че тъкмо затова дойде Христос на този свят. С голяма решителност каза: "Ти няма да умиеш моите нозе до века!"

Христос с изключителна сериозност отговори: "Ако не те умия, нямаш дял с Мене!" Службата, която Петър отказваше да приеме, беше символ на едно по-висше очистване. Христос бе дошъл да умие сърцето от петното на греха. Като не позволи на Христос да измие нозете му, Петър отказа по-висшето очистване, включено в по-низшето. В действителност той отхвърляше своя Господ. Не е унижение за нашия Господ да Му позволим да работи за нашето очистване. Истинското смирение означава да приемем с благодарно сърце всяко средство, предвидено за наше добро и ревностно да вършим службата за Христос.

При думите "ако не те умия, нямаш дял с Мене" Петър отстъпи от своята гордост и упоритост. Той не можеше да понесе мисълта да бъде отделен от Христос. Това за него би означавало смърт! "Господи, не само нозете ми - каза

той, - но и ръцете, и главата! Исус му каза: Който се е окъпал, няма нужда да умие друго, освен нозете си, но е цял чист!"

Тези думи имат по-дълбок смисъл, отколкото само телесна чистота. Христос продължава да говори за по-висшето очистване, илюстрирано от по-низшето. Излезлият от банята бе чист, но обутите му в сандали нозе скоро се изцапваха от праха и имаше нужда пак да се измият. Така и Петър, и братята му бяха измити във великия Извор, открит за измиване на греха и нечистотата. Христос ги призна за Свои. Но изкушението ги бе подвело към злото и те все още се нуждаеха от Неговата очистваща благодат. Когато Христос препаса кърпата, за да измие праха от краката им, Той искаше с тази Си постъпка да измие отчуждението, завистта и гордостта от сърцата им. Последиците бяха много по-важни, отколкото самото измиване на прашните им крака. С този дух, който ги бе обхванал в момента, не бяха готови за общуване с Христос. Докато не бъдеха доведени до състояние на смирение и любов, не биха били готови да участват в пасхалната вечеря, нито пък във възпоменателната служба, която Христос възнамеряваше да установи. Сърцата им трябваше да бъдат очистени. Гордостта и себичността създават разделение и омраза, но Исус отми всичко това с измиването на нозете. Настъпи промяна на чувствата. Като ги погледна, Той вече можеше да каже: "Вие сте чисти!" Настъпило бе сърдечно единство и взаимна любов. Те бяха станали смирени и готови да приемат поучения. Вече всеки освен Юда бе готов да отстъпи първото място на другия. Сега, със сломени и изпълнени с благодарност сърца, можеха да приемат Христовите думи.

Също както Петър и братята му и ние сме били умити в кръвта на Христос; и въпреки това чрез допира ни със злото нашата сърдечна чистота се опетнява. Трябва да идваме при Христос, за да ни очиства със Своята очистваща благодат. Петър изтръпна при мисълта изцапаните му нозе да се допрат до ръцете на неговия Господ и Учител. Но колко често допираме ние нашите грешни опетнени сърца до Христовото сърце? Колко много Го наскърбяваме с нашия характер, с нашата суетност и гордост! И все пак ние трябва да отнасяме при Него всичката си нечистота и немощ. Единствен Той може да ни очисти. Не сме готови за близост с Христос, докато не бъдем очистени чрез Неговата действена сила.

Исус каза на учениците: "Вие сте чисти, но не всички." Бе измил нозете на Юда, но Юда не предаде сърцето си. То не бе очистено. Юда не отстъпи и не се предаде на Христос.

След като Исус изми нозете на учениците, облече дрехата Си, седна пак при тях и им каза: "Знаете ли какво ви сторих? Вие Ме наричате Учител и Господ; и добре казвате, защото Съм такъв. И тъй, ако Аз, Господ и Учител, ви умих нозете, то и вие сте длъжни един на друг да си миете нозете. Защото ви дадох пример да правите и вие, както Аз направих на вас. Истина, истина ви казвам, слугата не е по-горен от господаря си, нито пратеникът е по-горен от онзи, който го е изпратил."

Христос искаше учениците Му да разберат, че макар да бе умил нозете им, това не накърняваше ни най-малко Неговото достойнство. "Вие Ме наричате Учител и Господ и добре казвате, защото Съм такъв." И понеже беше

безгранично по-горен от тях, Той придаде благодат и значение на тази служба. Никой не бе така издигнат и възвишен, както Него; и въпреки това се сниши до изпълняване на най-скромния дълг. За да не бъдат последователите Му заблудени от егоизма, който обитава в естественото човешко сърце и който се засилва чрез себеугаждане, сам Христос даде пример на смирение. Не искаше да повери това нещо в ръцете на човеците. Смяташе, че то е толкова важно и с такива огромни последици, че сам Той - равният на Бога - изпълни службата на слуга към учениците. Докато те се бореха за най-високото място, Исус - пред Когото всеки ще се преклони, Исус, Комуто ангелите на славата смятат за чест да служат - се наведе, за да измие нозете на онези, които Го наричаха Господ. Изми нозете дори на Своя предател!

С живота и поученията Си Христос е дал съвършен пример за себепожертвователна служба, чието начало е у Бога. Бог не живее за Себе Си. Със създаването на света и с поддържането на всичко Той постоянно служи на другите. "Той прави слънцето Си да изгрява на злите и на добрите и дава дъжд на праведните и на неправедните" (5:45 Матей 5:45). Този идеал за служенето Бог повери на Своя Син. На Исус бе дадено да застане начело на човечеството, та чрез примера Си да ни научи как да служим. Целият Му живот бе подчинен на закона на служенето. Помагаше на всички, служеше на всички. Така Той прилагаше Божия закон в живота, а чрез примера Си ни показа как ние трябва да го прилагаме.

Исус много пъти се бе опитвал да установи този принцип всред учениците Си. Когато Яков и Йоан изказаха искането за заемане на видните места, Той бе казал: "Но който иска да стане големец между вас, ще ви бъде служител" (Матей 20:26). "В Моето царство принципът на предпочитанията и върховенството няма място! Единственото величие е величието на смирението. Единствената разлика се състои в степента на отдаване на служба за другите."

Сега, след като беше измил нозете на учениците, каза: "Защото ви дадох пример да правите и вие, както Аз направих на вас." С тези думи Христос одобряваше не просто оказването на обикновеното гостоприемство. В тях се включваше много повече. Имаха много по-голямо значение, отколкото измиването на нозете на гостите за премахване на праха от пътуването. Христос основаваше тук една религиозна служба. Чрез постъпката Си нашият Господ превърна унизителната церемония в свят обред. Той трябваше да бъде спазван от учениците, за да поддържат винаги в съзнанието си Неговите уроци на смирение и служене.

Този обред е установената от Христос подготовка за службата на святото причастие. Докато в сърцето се подхранват гордост, разногласие и борба за първенство, то не може да общува с Христос. Ние не сме подготвени да приемем причастието на Неговото тяло и Неговата кръв. Точно поради това Исус установи обреда като спомен за Неговото смирение, който да бъде извършван преди причастието.

Когато пристъпват към него, Божиите деца трябва да помнят думите на Господаря на живота и славата: "Знаете ли какво ви сторих? Вие Ме наричате Учител и Господ и добре казвате, защото Съм такъв. И тъй, ако Аз, Господ и Учител, ви умих нозете, то и вие сте длъжни един на друг да си миете нозете.

Защото ви дадох пример да правите и вие, както Аз направих на вас. Истина, истина ви казвам, слугата не е по-горен от господаря си, нито пратеникът е по-горен от онзи, който го е изпратил. Като знаете това, блажени сте, ако го изпълнявате!" В човека съществува склонност да оценява себе си по-високо от своя брат; да работи за собственото си "аз", да се стреми към най-високото място; и често пъти резултатът са лошите подозрения и огорченията на духа. Обредът, който предшества Господнята вечеря, е предназначен да очисти и премахне тези недоразумения, да измъкне човека от неговата себичност и да го приземи от себевъзвеличаването до онова сърдечно смирение, което ще го доведе до желанието да служи на своя брат.

Святият небесен Наблюдател присъства при такива случаи, за да ги направи време за изпитване на душата, за осъзнаване на греха и за блажена увереност, че греховете са простени. Христос присъства с пълнотата на Своята благодат, за да променя посоката на мислите, които са текли досега по себелюбиви канали. Светият Дух съживява чувствителността на следващите примера на своя Господ. Когато си припомняме унижението на нашия Спасител заради нас, мисъл се свързва с мисъл; изниква верига от спомени - спомени за Божията велика доброта и за милостта и нежността на земни приятели. В паметта изплуват забравени благословения, злоупотребени милости, пренебрегнати любезности. Пред нас се очертават ясно горчивите корени, които са заглушавали скъпоценното цвете на любовта. Човек си спомня различни недостатъци на характера, пренебрегнати задължения, неблагодарност към Бога, студенина към ближния. Грехът се вижда в такава светлина, в каквато го вижда и Бог. Мислите ни не са вече мисли на себедоволство, но на строго себеоценяване и смирение. Умът е призован да събори всяка преграда на отчуждение. Лошите мисли и лошите думи се отстраняват. Покоряващата благодат на Христос изпълва душата, а любовта Му привлича сърцата в блажено единство.

Когато урокът от подготвителната служба бъде научен така, поражда се желание за по-възвишен духовен живот. На това желание Божественият Свидетел ще откликне. Душата ще бъде издигната. Тогава ние можем да участваме в службата на причастието със съзнанието, че греховете ни са простени. Слънцето на Христовата правда ще изпълва всички кътчета на ума и храма на душата. Ние ще виждаме "Божия Агнец, Който носи греха на света" (Йоан 1:29).

За онези, които приемат духа на тази служба, тя никога няма да се превърне в проста церемония. Нейният постоянен урок ще бъде: "- с любов служете си един на друг!" (Гал. 5:13). Като изми нозете на Своите ученици, Христос доказа, че е готов да извърши каквато и да било служба, колкото и унизителна да е тя, чрез която да ги направи наследници заедно с Него на вечното богатство на небесната съкровищница. И когато учениците Му извършват същия обред, те се отдават на същата служба за своите братя. Винаги когато този обред се празнува правилно, Божиите чада се свързват в свята роднинска връзка, за да си помагат и да са за благословение един на друг. Те се задължават да отдадат живота си на неегоистична служба. И то служба не само един на друг. Тяхното поле на действие е толкова широко, колкото бе и

това на Учителя им! Светът е пълен с хора, нуждаещи се от нашето служене. Бедните, безпомощните, невежите се намират навсякъде. Тези, които са общували с Христос в горницата, ще излизат да служат, както Той служеше.

Исус, Комуто служеха всички, стана техен слуга. И понеже служеше на всички, отново всички ще Му служат и всички ще Го почитат. Така и тези, които искат да притежават Неговите божествени качества и да споделят заедно с Него радостта, като гледат изкупените души, трябва да последват примера Му на себепожертвователна служба.

Всичко казано се съдържаше в думите на Исус: "Защото ви дадох пример да правите и вие, както Аз направих на вас." Това бе целта на службата, която Той установи. Затова и каза: "Като знаете това - като знаете целта на Неговите уроци, блажени сте, ако го изпълнявате!"

72. *"За Мое възпоменание"*

Тази глава е основана на Матей 26:20-29; Марко 14:17-25; Лука 22:14-23; Йоан 13:18-30.

"- Господ Исус през нощта, когато беше продаден, взе хляб и като благодари, разчупи и рече: Това е Моето тяло, което е разчупено за вас; туй правете за Мое възпоменание. Така взе и чашата след вечерята и рече: Тая чаша е новият завет в Моята кръв; това правете всеки път, когато пиете за Мое възпоменание. Защото всеки път, когато ядете тоя хляб и пиете тая чаша, възвестявате смъртта на Господа, докле дойде Той" (1Кор. 11:23-26).

Христос стоеше на преходната точка между две религии и техните два велики празника. Той, неопетненият и безгрешен Божи Агнец, трябваше да представи Себе Си като жертва за грях и с това да прекрати системата от сянкови символи и церемонии, които в продължение на хиляда години бяха посочвали Неговата смърт. Като яде пасхата заедно с учениците Си, Той установи на нейно място службата, която възпоменава Неговата велика жертва. Народният празник на евреите трябваше да се прекрати завинаги. Службата, която Христос установи, трябваше да се съблюдава от Неговите последователи във всички страни и през всички векове.

Пасхата бе установена като спомен за освобождението на Израил от египетско робство. Бог бе заповядал историята за нейния произход да бъде разказвана и повтаряна на децата, когато година след година питат родителите си за значението на този обред. Така споменът за удивителното спасение щеше да остава винаги пресен в умовете на всички. Обредът на Господнята вечеря бе даден, за да възпоменава това велико спасение, издействано чрез смъртта на Христос. Докато Той дойде втори път със сила и със слава, този обред трябва да бъде празнуван. Той е средството, чрез което споменът за великото Му дело за нас трябва да бъде запазен пресен в умовете ни.

При освобождението им от Египет израилевите чада ядоха Пасхалната вечеря прави, препасани през кръста и с тоягите си в ръце, готови за път. Начинът, по който отпразнуваха този обред, бе в хармония с тяхното състояние; защото им предстоеше да бъдат изгонени от египетската земя и да предприемат мъчително и трудно пътуване през пустинята. Но по времето на Христос нещата се бяха променили. Сега не им предстоеше изгонване в чужда страна, живееха в собствената си земя. В съгласие с останалото, което им бе дадено, те ядяха Пасхалната вечеря полулегнали. Около масата се поставяха кушетки и гостите полулежаха, подпрени на лявата си ръка, а дясната ръка беше свободна, за да си служат при яденето. При такава поза всеки гост можеше да облегне глава на гърдите на седящия до него. А понеже краката бяха от другата страна на кушетката, те лесно можеха да бъдат измити от някого, който заобиколи кръга от външната му страна.

Христос бе все още край масата, на която бе сложена Пасхалната вечеря. Безквасните хлябове, които се употребяваха по време на Пасхата, стояха пред Него. Пасхалното вино, незасегнато от ферментация, също бе на масата. Спасителят употребяваше символите, за да представи собствената Си неопетнена жертва. Нищо, което би могло да е засегнато от ферментация, което е символ на греха и смъртта, не можеше да представя този "Агнец без недостатък и пречист" (1Петрово 1:19).

"И като ядяха, Исус взе хляб и като благослови, разчупи, даде им и рече: Вземете, яжте - това е Моето тяло. Взе и чашата, благослови и даде им и те всички пиха от нея, и рече им: Това е Моята кръв на новия завет, която се пролива за мнозина. Истина ви казвам, че няма вече да пия от плода на лозата до оня ден, когато ще го пия нов в Божието царство."

Юда, предателят, също присъстваше на светопричастната служба. Той прие от Исус символите на съкрушеното Му тяло и пролятата Му кръв. Чу думите: "Туй правете за Мое възпоменание." И стоейки там, в самото присъствие на Божия Агнец, предателят размисляше върху своя тъмен план, обладан от мрачните си, отмъстителни мисли.

При измиването на нозете Христос бе дал достатъчно доказателство, че е разбрал характера на Юда. "Не всички сте чисти" (Йоан 13:11) - каза Той. Тези думи убедиха лицемерния ученик, че Христос е прочел тайните му намерения. Сега Исус заговори още по-открито. Докато седяха край масата, каза, поглеждайки учениците Си: "Не говоря за всички; Аз зная кои съм избрал. Но това стана, за да се сбъдне писаното: "Който яде хляба Ми, той вдигна своята пета против Мене."

Дори и сега учениците не заподозряха Юда. Но те видяха, че Христос е загрижен. Над всички се надвеси облак - предвещание за някакво грозно нещастие, чието естество не можеха да разберат. Докато ядяха така умълчани, Исус каза: "Истина ви казвам, че един от вас ще Ме предаде." При тези думи изумление и вцепенение обхванаха всички. Те не можеха да си представят как е възможно един от тях да постъпи предателски спрямо Божествения Учител. По каква причина да Го предава? И на кого? Чие сърце можеше да роди такъв план? Сигурно не е някой от любимите дванадесет ученици, които бяха привилегировани повече от всички други да слушат Неговите поучения, които

имаха възможност да споделят Неговата удивителна любов и към които Той бе проявил толкова голямо внимание, като ги бе свързал така тясно със Себе Си!

Схванаха важното значение на думите Му, спомниха си колко верни се оказваха винаги Неговите изказвания и ги обзе страх и недоверие към самите себе си. Започнаха да изследват собствените си сърца, за да видят дали няма скрита в тях някаква мисъл против Учителя. С мъчително вълнение един по един започнаха да питат: "Да не съм аз, Господи?" Но Юда мълчеше. Накрая, потънал в дълбока мъка, Йоан запита: "Господи, кой е?" И Исус отговори: "Който натопи ръката си заедно с Мене в блюдото, той ще Ме предаде; Човешкият Син отива, както е писано за Него; но горко на този човек, чрез когото Човешкият Син ще бъде предаден; добре щеше да бъде за този човек, ако не беше се родил." Докато питаха: "Да не съм аз, Господи?", учениците се гледаха изпитателно един друг. И сега мълчанието на Юда привлече погледите на всички върху него. Сред шумотевицата от въпроси и възклицания той не чу думите на Исус в отговор на Йоановия въпрос. Затова сега, за да избегне изпитателните погледи на учениците, запита, както питаха всички: "Да не съм аз, Учителю?" Исус тържествено му отговори: "Ти рече!"

Изненадан и смутен, че е изложен, Юда стана бързо, за да напусне стаята. "Тогава- Исус му каза: "Каквото вършиш, върши го по-скоро- И тъй, като взе залъка, веднага излезе, а беше нощ." Нощ беше и за предателя, когато се отвърна от Христос и потъна във външната тъмнина.

Докато не бе направил тази стъпка, за Юда все още имаше възможност да се покае. Но когато напусна своя Господ и другите ученици, окончателното решение бе взето. Той бе преминал границата.

Чудно е дълготърпението на Исус, което прояви към тази изкушавана душа. За спасението на Юда бе направено всичко, което можеше да се направи. След като два пъти се бе уговарял да предаде своя Господ, Исус пак му даваше случай за покаяние. Прочел тайните намерения в сърцето на предателя, Той му даде последно и най-убедително доказателство за Своята Божественост. За лицемерния ученик това бе последният зов за покаяние. Христос не спести нито един призив, който Неговото Богочовешко сърце можеше да отправи. Вълните на милост, отблъсквани от упоритата гордост, се връщаха обратно като още по-голяма вълна от смекчаваща любов. Но макар че бе изненадан и изплашен, че вината му е разкрита, Юда стана още по-решителен. От светопричастната вечеря той отиде направо да довърши предателското си дело.

С порицаването на Юда Христос преследваше и друга цел - от милост към Своите ученици. По този начин Той им даваше най-голямо доказателство, че е Месия. "Казвам ви го, преди да стане - каза Той, - та когато стане, да повярвате, че Аз Съм." Ако Исус бе мълчал в привидно незнание за това, което щеше да Го сполети, учениците можеха да си помислят, че Учителят им няма Божествено проницание и е останал изненадан от предаването Му в ръцете на тълпата убийци. Още преди една година Той бе казал на учениците, че е избрал дванадесет, а един от тях е дявол. Сега думите, отправени към Юда, които показваха, че предателските му намерения са напълно известни на Учителя, щяха да засилят вярата на истинските Христови последователи през

времето на Неговото унижение. И когато Юда щеше да стигне до своя ужасен край, те щяха да си спомнят за порицанието на Исус над предателя.

Но Спасителят имаше и още една цел. Той не лиши от Своята служба онзи, за когото знаеше, че ще Го предаде. Учениците не разбраха думите Му, когато Той каза при измиването на нозете: "Не всички сте чисти", нито пък, когато заяви на трапезата: "Който яде хляба Ми, той вдигна своята пета против Мене" (Йоан 13:11,18). Но след това, когато значението на тези думи им стана ясно, имаха за какво да размислят върху търпението и милостта на Бога и към най-големите грешници.

Макар Исус да знаеше за Юда още от самото начало, Той уми и неговите нозе. На предателя бе дадена дори и привилегията да участва в святото причастие. Христос употреби всяко средство, което можеше да се употреби, за да даде възможност грешникът да Го приеме, да се покае и да бъде очистен от нечистотата на греха. Това е пример и за нас. Когато смятаме, че някой е в заблуда или в грях, не трябва да се отделяме от него. Не трябва по никакъв начин да го оставяме като плячка на изкушението или да го изтласкваме на полесражението на Сатана. Това не е Христовият метод. Христос уми нозете на учениците точно защото те се заблуждаваха и грешаха. И всички с изключение на един бяха доведени до покаяние.

Христовият пример забранява някой да бъде изключен от Господнята вечеря. Вярно е, че явният грях отстранява виновния от нея, за което Светият Дух ясно ни учи (1Кор. 5:11). Но извън това никой не бива да изрича присъда над другите. Бог не е възложил на хората задачата те да определят кои да участват при тези случаи, защото кой може да чете в сърцето? Кой може да различи плевелите от житото? "Но да изпитва човек себе си и така да яде от хляба и да пие от чашата", защото "който яде хляба или пие Господнята чаша недостойно, ще бъде виновен за грях против тялото и кръвта на Господа-Защото, който яде и пие, без да разпознае Господнето тяло, той яде и пие осъждане на себе си" (1Кор. 11:28,27,29).

Когато вярващи се съберат, за да отпразнуват обредите, там присъстват и невидими за човешките очи вестители. В групата може да се намира някой Юда. И ако е така, там има пратеници на княза на тъмнината, защото те придружават всички, които отказват да бъдат контролирани от Светия Дух. Небесни ангели също присъстват. Тези невидими посетители са там при всеки такъв случай. В групата може да има лица, които в сърцето си не са служители на истината и светостта, но които може да пожелаят да вземат участие в службата. Не трябва да им се забранява. Там присъстват свидетели, които присъстваха и когато Исус уми нозете на учениците и на Юда. Не само човешки очи наблюдават сцената.

Чрез Светия Дух Христос е там, за да постави печата на одобрение на този Свой обред. Той е там, за да убеждава и смекчава сърцето. Нито един поглед, нито една мисъл на разкаяние не убягва от Неговото внимание. Чака за всеки каещ се, за всеки, който е със съкрушено сърце. Всичко е готово, за да бъде приета такава душа. Този, Който уми нозете на Юда, копнее да умие всяко сърце от петното на греха.

Никой не трябва да избягва службата на причастието поради присъствие на недостойни хора. Всеки ученик е призован да вземе участие публично и по този начин да свидетелства, че приема Христос като свой личен Спасител. Христос оживява срещите Си с учениците чрез Своето присъствие. Може да се случи даже обредът да бъде провеждан от недостойни сърца и ръце, но въпреки това Христос е там, за да служи на Своите чада. Всички, които идват с вяра, съсредоточена в Него, ще бъдат благословени богато. Всички, които пропускат тези случаи на Божествена привилегия, ще загубят. За тях може с право да се каже: "Не всички сте чисти."

Като участва заедно с учениците Си в яденето на хляба и в пиенето на чашата, Христос им се обеща като Изкупител. Той им повери новия завет, чрез който всички, които Го приемат, стават Божии чада и сънаследници Христови. Чрез завета всяко благословение, което Небето би могло да им дари за този живот и за бъдещия, става тяхно. Заветният договор щеше да се утвърди с кръвта на Христос. А провеждането на светопричастната служба трябваше да напомня на учениците за вечната жертва, която се даде лично за всеки един от тях като част от цялото паднало човечество.

Но светопричастната служба не трябва да бъде време за тъга. Това не е нейното предназначение. Когато Христовите ученици се съберат около Неговата трапеза, те не трябва да си спомнят или да оплакват недостатъците си. Не трябва да се замислят върху своята минала религиозна практика, дали тя е била възвишена или обезсърчителна. Не трябва да си припомнят за различията със своите братя. Подготвителната служба е обхващала всичко това. Личното себеизпитване, изповядването на греха, изглаждането на противоречията - всичко това е вече направено. Сега те идват да се срещнат с Христос. Не трябва да стоят в сянката на кръста, а в неговата спасителна светлина. Трябва да разтворят душата си, за да проникнат в нея светлите лъчи на Слънцето на правдата. Със сърца, очистени от скъпата Христова кръв, и с пълно съзнание за Неговото присъствие, макар и невидим, те трябва да чуят думите Му: "Мир ви оставям; Моя мир ви давам; Аз не ви давам, както светът ви дава" (Йоан 14:27).

Нашият Господ казва: "Когато се убедиш в греха, помни, че Аз умрях за тебе. Когато си притесняван, преследван и измъчван заради Мене и заради евангелието, спомни си за Моята любов, която е толкова голяма, че дадох живота Си за тебе. Когато задълженията ти изглеждат сурови и трудни и товарите ти твърде тежки за носене, спомни си, че заради тебе Аз издържах кръста, като презрях срама. Когато сърцето ти изтръпва пред тежкото изпитание, помни, че твоят Изкупител живее, за да ходатайства за теб."

Светопричастната служба посочва второто идване на Христос. Тя бе предназначена да запази жива надеждата в умовете на учениците. Когато се събираха заедно, за да възпоменат смъртта Му, те си спомняха как Той "взе и чашата и като благодари, даде им и рече: Пийте от нея всички, защото това е Моята кръв на новия завет, която се пролива за прощаване на греховете. Но казвам ви, че отсега нататък няма вече да пия от тоя плод на лозата до оня ден, когато ще го пия с вас нов в царството на Отца Си". В своите теготи и изпитания учениците се утешаваха с надеждата за завръщането на своя Господ.

Неизказано скъпа бе за тях мисълта: "Всеки път, когато ядете тоя хляб и пиете тая чаша, възвестявате смъртта на Господа, докле дойде Той" (11:26 1Кор. 11:26).

Това са неща, които не бива да забравяме никога. Любовта на Исус с нейната привличаща сила трябва да бъде съхранявана винаги свежа в нашето съзнание. Христос учреди тази служба, за да може да говори на сетивата ни за Божията любов, която Той е проявил към нас. Не може да има друга връзка между нас и Бога освен чрез Христос. Връзката и любовта между братята трябва да се затвърди чрез Исусовата любов. И нищо друго освен Христовата смърт не би могло да направи тази любов по-благоприятна за нас. Само благодарение на Неговата смърт ние можем да очакваме с радост второто Му идване. Жертвата Му е същността на нашата надежда. Върху нея трябва да крепим вярата си.

Обредите, които посочват смирението и страданията на Господа, се смятат до голяма степен за някакви външни форми. Но те бяха основани с определена цел. Нашите сетива имат нужда от пробуждане, за да схванат тайната на благочестието. Всички ние имаме привилегията да прозрем много повече (отколкото го правим) изкупителните страдания на Христос. "И както Мойсей издигна змията в пустинята, така трябва да бъде издигнат и Човешкият Син, та всеки, който вярва в Него, да не погине, но да има вечен живот" (Йоан 3:14,15). Ние трябва да гледаме към Голготския кръст, на който е разпънат умиращият Спасител. Вечните интереси изискват да проявяваме вяра в Христос.

Нашият Господ е казал: "- ако не ядете плътта на Човешкия Син и не пиете кръвта Му, нямате живот в себе си- Защото Моята плът е истинска храна и Моята кръв е истинско питие" (Йоан 6:53-55). Това е вярно по отношение на нашето физическо естество. На Христовата смърт ние дължим дори този свой земен живот. Хлябът, който ядем, е изкупен с Неговото съкрушено тяло. Водата, която пием, е купена с пролятата Му кръв. Няма нито един човек - светия или грешник, дето, като яде всекидневната си храна, да не се храни от тялото и кръвта на Христос. Голготският кръст е отпечатан върху всеки хляб. Отразен е във всеки воден извор. На всичко това Христос ни учи чрез определените символи на Неговата велика жертва. Светлината, изгряваща от светопричастната служба в горницата, освещава и храната за всекидневния ни живот. Семейната трапеза е Господня трапеза, а всяко ядене - свято причастие.

А колко по-верни пък са Христовите думи по отношение на нашето духовно естество! Той заявява: "Който се храни с плътта Ми и пие кръвта Ми, има вечен живот." Само ако приемем живота, пожертван на Голготския кръст, ние сме в състояние да водим живот на святост. А такъв живот водим, като приемаме Неговото Слово, като вършим онова, което Той е заповядал. По този начин ние ставаме едно с Него. "Който се храни с Моята плът - каза Той - и който пие Моята кръв, той пребъдва в Мене и Аз в него. Както живият Отец Ме е пратил и Аз живея чрез Отца, така и онзи, който се храни с Мене, ще живее чрез Мене" (Йоан 6:54,56,57). Този текст в особен смисъл се прилага и за Святото причастие. Докато чрез вярата размисляме върху великата жертва на Господа, душата ни поглъща духовния живот на Христос. Такава душа получава духовна сила от всяко причастие. Службата създава жива връзка на

вярващия с Христос, а чрез Него и с Отец. В особен смисъл тя създава връзка между зависимите човешки същества и Бога.

Когато приемаме хляба и виното, символизиращи сломеното тяло и пролятата Христова кръв, ние се присъединяваме с въображението си към светопричастната служба в онази горница. Като че минаваме през градината, осветена от агонията на Този, Който издържа върху Себе Си греховете на света. Ставаме свидетели на борбата, чрез която бе постигнато нашето примирение с Бога. Христос е разкрит като разпънат сред нас.

Като гледаме на разпънатия Изкупител, ние още по-пълно схващаме величието и значението на дадената от небесното Величество жертва. Спасителният план е прославен пред нас, мисълта за Голгота събужда живота ни и изпълва сърцата ни със святи чувства. В сърцата и на устните ни ще напират хваления към Бога и Агнето; защото гордост и себелюбие не могат да живеят в душа, която държи пресен спомена за разиграли се на Голгота сцени.

Който наблюдава безподобната любов на Спасителя, ще се издига в своите мисли, ще бъде очистен в сърцето и преобразен в характера си. Той ще бъде светлина на света и ще отразява до известна степен тази тайнствена любов. Колкото повече мислим върху кръста на Христос, толкова по-пълно ще усвоим езика на апостола, който е казал: "А далеч от мене да се хваля, освен с кръста на нашия Господ Исус Христос, чрез Който светът за мене е разпнат и аз за света" (Гал. 6:14).

73. "Да се не смущава сърцето ви!"

Тази глава е основана на Йоан 13:31-38, 14-17 гл.

Поглеждайки към учениците Си с Божествена любов и с най-нежно съчувствие, Христос каза: "Сега се прослави Човешкият Син; и Бог се прослави в Него." Юда бе напуснал горницата и Христос бе останал насаме с единадесетте. Той щеше да им говори за приближаващата се раздяла с тях, но преди това искаше да им посочи великата цел на Своята служба. Това бе постоянната Му мисъл. Радваше се, че Неговото смирение и страданията Му щяха да прославят името на Отец. В тази посока насочи най-напред вниманието на учениците Си.

След това, назовавайки ги с нежното обръщение "дечица", Той каза: "Още малко съм с вас. Ще Ме търсите и както рекох на юдеите, така и вам казвам сега, гдето отивам Аз, вие не можете да дойдете."

Учениците не можеха да се зарадват, когато чуха това. Обзети от страх, те заобиколиха още по-близо Спасителя. Техният Учител и Господ, техният любим Приятел - Той им бе по-скъп от живота! На Него се бяха надявали за помощ във всичките си трудности, за утеха в скърбите и разочарованията си. А сега щеше да ги остави - една самотна, зависима група. Мрачни предчувствия изпълниха сърцата им.

Но думите на Спасителя бяха пълни с надежда. Той знаеше, че неприятелят ще ги нападне и че Сатана успява най-много срещу такива, които са притиснати от трудности. Затова отклони мислите им от "видимите" и ги насочи към "невидимите, вечни" неща (2Кор. 4:18).

"Да се не смущава сърцето ви - каза Той. - Вие вярвате в Бога, вярвайте и в Мене. В дома на отца Ми има много обиталища. Ако не бе така, Аз щях да ви кажа. Защото отивам да ви приготвя място. И като отида и ви приготвя място, ще дойда пак и ще ви взема при Себе Си, тъй щото, гдето съм Аз, да бъдете и вие. Вие знаете за къде отивам, и пътя знаете." "Заради вас дойдох Аз на света. Заради вас действам Аз. Когато Си замина, пак за вас ще действам усърдно. Дойдох на света, за да ви Се открия, та да повярвате. Отивам при Отца Си, за да Му съдействам за вас." Целта на Христовото заминаване бе точно обратното на онова, от което учениците се страхуваха. Тя не означаваше окончателна раздяла. Отиваше да им приготви място, за да може да дойде отново и да ги вземе при Себе Си. Докато им градеше жилища, те трябваше да градят характери по Божие подобие.

Но учениците все още бяха объркани и неспокойни. Тома, който винаги биваше смущаван от съмнения, каза: "Господи, не знаем къде отиваш, а как знаем пътя? Исус му каза: Аз Съм пътят, истината и животът; никой не дохожда при Отца, освен чрез Мене. Ако бяхте познали Мене, бихте познали и Отца Ми. Отсега Го познавате и сте Го видели."

Няма много пътища за небето. Не може всеки да си избере свой собствен път и да тръгне по него. Христос каза: "Аз Съм пътят- Никой не дохожда при Отца, освен чрез Мене." Откакто бе произнесена първата евангелска проповед, когато в Едемския рай бе заявено, че потомството на жената ще смаже главата на змията, Христос е бил въздиган като Път, Истина и Живот. Той бе Пътят, когато Адам живееше, когато Авел поднесе на Бога кръвта на закланото агне, символизираща кръвта на Изкупителя. Христос бе Пътят, чрез Който се спасяваха патриарсите и пророците. Той е единственият Път, чрез Когото и ние можем да имаме достъп до Бога.

"Ако бяхте познали Мене - каза Христос, - бихте познали и Отца Ми. И отсега Го познавате, и сте Го видели." Но учениците още не разбираха. "Господи, покажи ни Отца - възкликна Филип - и достатъчно ни е."

Учуден от бавното разбиране, Христос запита с болка и изненада: "Толкова време съм с вас и не познаваш ли Ме, Филипе?" "Как е възможно да не си видял Отец в делата, които Той върши чрез Мене? Не вярваш ли, че Аз дойдох, за да свидетелствам за Отец?" "Как казваш ти: Покажи ми Отца?" "Който е видял Мене, видял е Отца." Христос не престана да бъде Бог, когато стана човек. Макар че Се смири, като прие човешки образ, качествата на Божеството бяха все още Негово притежание. Единствено Христос можеше да представлява Отец пред човечеството. И учениците имаха привилегията да наблюдават това в продължение на повече от три години.

"Вярвайте Ме, че Аз съм в Отца, и че Отец е в Мене; или пък вярвайте Ме поради самите дела." Тяхната вяра със сигурност можеше да се основава върху доказателството, дадено чрез Христовите дела - дела, които никой човек не бе

извършил, нито пък би могъл да извърши. Христовите дела свидетелстваха за Неговата Божественост. Чрез Него се разкриваше Отец.

Ако учениците вярваха на тази жизнена връзка между Отца и Сина, вярата им не би угаснала, когато видяха страданията на Христос и Неговата смърт за спасението на загиващия свят. Христос се стараеше да ги издигне от ниското състояние на тяхната вяра до опитността, която биха преживели, ако съзнаваха какъв бе Той - Бог в човешка плът. Желаеше те да осъзнаят, че вярата им трябва да ги води нагоре към Бога и там да бъде "закотвена". С какво усърдие и постоянство нашият състрадателен Спасител се старае да подготви учениците Си за бурята на изкушението, която скоро щеше да се разрази над тях! Той искаше да ги скрие със Себе Си в Бога.

Докато Христос говореше тези думи, Божията слава озаряваше лицето Му и всички присъстващи слушаха словата с увлечение и свято благоговение. Сърцата им бяха притеглени още по-близо до Него. И така, привлечени към Христос с по-голяма любов, бяха привлечени и един към друг. Те почувстваха, че небето е много близо и че думите, които слушат, са вест до тях от техния небесен Отец.

"Истина, истина ви казвам: Който вярва в Мене, делата, които върша Аз, и той ще ги върши!" Спасителят силно желаеше учениците Му да разберат целта, с която Неговото Божествено естество се бе свързало с човечеството. Той дойде на света, за да открие Божията слава, та да бъде човекът въздигнат чрез нейната възобновителна сила. Бог бе изявен в Него, за да може Той да бъде изявен в тях. Исус не прояви никакви качества и не използва никаква сила, която хората не биха могли да имат чрез вяра в Него. Всичките Му последователи могат да постигнат същото съвършено човешко естество, каквото Той притежаваше, ако пожелаят да се подчинят на Бога така, както Той се подчиняваше.

"И по-големи дела от тези ще върши, защото Аз отивам при Отца Си." С тези думи Христос не искаше да каже, че делото на учениците Му ще има по-възвишен характер от Неговото, но че то ще се разшири повече. Тук Той не говори просто за вършенето на чудеса, но за всичко онова, което щеше да бъде извършено под действието на Светия Дух.

След възнесението на Господа учениците осъзнаха изпълнението на Неговото обещание. Сцените на разпятието, възкресението и възнесението на Христос станаха за тях действителност. Те видяха, че пророчествата са се изпълнили буквално. Изследваха Писанията и приеха техните учения с вяра и решителност, каквито не познаваха дотогава. Разбраха и се увериха, че Божественият Учител е всичко онова, което сам Той твърдеше, че е. Когато разказваха преживяното и възвеличаваха Божията любов, сърцата на хората се стопяваха и покоряваха и цели множества повярваха в Исус.

Обещанието на Спасителя към учениците Му е обещание и към Неговата църква до края на времето. Бог не възнамеряваше Неговият удивителен изкупителен план да постигне незначителни резултати. Всички, излизащи на работа за Бога, без да се уповават на онова, което могат да извършат сами, но се уповават на онова, което Бог може да извърши за и чрез

тях, неминуемо ще изпитат изпълнението на Неговото обещание: “И по-големи дела от тези ще върши - заяви Той, - защото Аз отивам при Отца Си.”

Дотогава учениците все още не познаваха неограничените източници на сила и мощ, с които Спасителят разполагаше. Той им каза: “Досега нищо не сте искали в Мое име” (Йоан 16:24). Обясни им, че тайната на успеха се състои в искането на сила и благодат в Негово име. Той ще бъде пред Отца Си, за да измолва такива милости за тях. Христос представя молитвата и на най-скромния молител като Свое собствено желание. Всяка искрена молитва е чута в небето. Тя може да не е произнесена красноречиво, но ако в нея е вложено сърце, ще се издигне до светилището, където служи Исус, и Той ще я представи на Отец без несръчна или колеблива дума, а красива и благоухаеща от тамяна на Неговото лично присъствие.

Пътят на искреността и правдивостта не е свободен от препятствия, но във всяка трудност ние трябва да виждаме зов за молитва. Няма жив човек, чиято сила да не е получена от Бога, а източникът, от който излиза тази сила, е достъпен и за най-слабото човешко същество. “Ако поискате нещо в Мое име - каза Исус, - ще го сторя, за да се прослави Отец в Сина. Ако поискате нещо в Мое име, това ще сторя.”

“В Мое име” - заръча Христос на учениците Си да се молят. В Негово име трябва да застават пред Бога Неговите последователи. Чрез стойността на направената за тях жертва те получават висока цена в очите на Господа. Поради вменената Христова правда те са смятани за скъпоценни. Заради Христос Господ опрощава онези, които Му се боят. В тях Той не вижда нечестивостта на грешника, а разпознава подобието на Своя Син, в Когото те вярват.

Господ е разочарован, когато Неговият народ се подценява. Желае избраните Му наследници да се оценяват според цената, която Той им даде. Бог чувстваше нужда от тях, иначе не би изпратил Сина Си да изпълни такова скъпо поръчение, за да ги изкупи. Той има работа за тях и много се радва, когато те настоятелно искат от Него средства, за да прославят името Му. И могат да очакват от Него велики неща, ако имат вяра в обещанията.

Но да се молиш в Христовото име означава твърде много. Това означава да приемаме Неговия характер, да изявяваме Неговия Дух и да вършим Неговите дела. Обещанието на Спасителя е дадено под условие: “Ако Ме обичате - каза Той, - пазете заповедите Ми.” Той спасява човеците не в греха, но от греха. И тези, които Го обичат, ще проявяват любовта си чрез послушание.

Всяко истинско послушание идва от сърцето. Христос работеше от сърце. Ако сме съгласни, Той ще се уеднакви с нашите мисли и цели и така ще съчетае сърцата и умовете ни и ще ги слее в послушание спрямо Неговата воля, че когато Го слушаме и Му се покоряваме, ние просто ще изпълняваме собствените си подбуди. Волята, облагородена и осветена, ще намира най-голяма наслада, като извършва Неговата служба. Когато познаваме Бога така, както имаме радостта да Го познаваме, животът ни ще бъде живот на постоянно послушание. Оценяването на Христовия характер и близостта ни с Бога ще ни накарат да намразим греха.

Както Христос изпълняваше закона в човешкото Си естество, така можем да го изпълняваме и ние, ако поискаме сила от Силния. Не трябва да възлагаме на други отговорността за нашия дълг и да чакаме те да ни кажат какво да правим. Не трябва да сме зависими за съвет от човек. Господ ще ни научи на нашия дълг със същата готовност, с каквато би научил всеки друг. Ако се обръщаме към Него с вяра, Той лично ще ни разкрие Своите тайни. Често ще се случва сърцата ни да горят, когато чувстваме, че Бог се приближава, за да общува с нас както с Енох. Решилите да не вършат нищо, което би оскърбило Бога, ще знаят как да постъпват, след като са представили случая си пред Него. И ще получават не само мъдрост, но и сила. Ще им бъде дадена сила за послушание и за служба, както Христос е обещал. Всичко, което бе дадено на Христос - всички "неща", за да снабдява нуждите на падналото човечество - Му бе дадено като на глава и представител на човечеството. "И каквото и да поискаме, получаваме от Него, защото пазим заповедите Му и вършим това, що е угодно пред Него" (1Йоаново 3:22).

Преди да отдаде Себе Си като свята жертва, Христос надари последователите Си с най-необходимия и съвършен дар - дар, който би им дал достъп до неизчерпаемите източници на благодат. "Ще поискам от Отца - каза Той - и Той ще ви даде друг Утешител, за да пребъдва с вас до века - Духът на истината, Когото светът не може да приеме, защото Го не вижда, нито Го познава; вие Го познавате, защото Той пребъдва във вас и във вас ще бъде. Няма да ви оставя сираци; ще дойда при вас." (Йоан 14:16-18)

Преди това Духът е бил на света. Още от самото начало на изкупителното дело Той е движел човешките сърца. Но докато Христос беше на Земята, учениците Му не се нуждаеха от помощта на другиго. Едва лишени от Неговото присъствие, щяха да почувстват нуждата от Духа. И тогава Той щеше да дойде.

Светият Дух е представител на Христос, но не в човешко естество и независим от него. Възпрепятстван от човешкото естество, Христос не можеше да бъде навсякъде лично. Затова в техен интерес бе Той да отиде при Отца и да изпрати Духа като Свой заместник на Земята. Тогава никой не би имал някакво предимство поради мястото, където се намира или поради личния си контакт с Христос. Но Духът на Спасителя щеше да бъде достъпен за всички. В този смисъл Той щеше да бъде по-близо до тях, отколкото, ако не беше се възнасял.

"Който Ме люби, ще бъде възлюбен от Отца Ми; и Аз ще го възлюбя и ще явя Себе Си нему." Исус четеше бъдещето на Своите ученици. Той видя един на ешафода, друг на кръста, трети в изгнание пред самотни морски скали, други пък преследвани и убивани. Окуражи ги с обещанието, че при всяко изпитание ще бъде с тях. Това обещание не е загубило от силата си. Господ знае всичко за верните Си служители, които заради Него лежат в затвор или са в изгнание на усамотени острови. Той ги утешава със Своето присъствие. Когато заради истината вярващият застане на подсъдимата скамейка пред несправедливи съдии, до него стои и Христос. Всички укори, които се хвърлят върху му, падат и върху Христос. Той бива осъждан отново и отново в лицето на своите ученици. Когато някой е в тъмничната килия, Христос изпълва сърцето му със Своята любов. Когато някой умира заради Него, Христос казва:

“Аз Съм - живият; бях мъртъв и ето, живея до вечни векове, и имам ключовете на смъртта и на ада” (Откр. 1:18). “Животът, който е пожертван заради Мене, се запазва за вечна слава.”

По всяко време и на всяко място, във всяка скръб, във всички нещастия, когато изгледите са тъмни и бъдещето объркано, когато се чувстваме сами и безпомощни, Утешителят ще ни бъде изпратен в отговор на нашата молитва с вяра. Обстоятелствата може да ни разделят от земен приятел, но няма обстоятелство, няма разстояние, които може да ни раздели от небесния ни Утешител. Където и да сме, където и да отиваме, винаги от дясната ни страна е Той, за да ни подкрепя, поддържа, извисява и окуражава.

Учениците все още не успяваха да разберат духовния смисъл на Христовите думи и затова Спасителят отново им обясни тяхното значение. Каза, че чрез Духа ще им изявява Себе Си. “Утешителят, Светият Дух, Когото Отец ще изпрати в Мое име, Той ще ви научи на всичко.” Няма вече да казвате: “Не мога да разбера.” Няма вече да виждате мътно като през огледало. Вие “ще разберете заедно с всичките светии що е широчината и дължината, височината и дълбочината и ще познаете Христовата любов, която никое знание не може да обгърне, за да се изпълните в цялата Божия пълнота” (Еф. 3:18,19).

Учениците трябваше да свидетелстват за живота и делото на Христос. Чрез тяхното слово Той щеше да говори на всички народи по лицето на земята. Но при смирението и смъртта на Христос те трябваше да претърпят тежко изпитание. Щяха да изживеят голямо разочарование. За да бъдат думите им точни след това преживяване, Исус обеща, че Утешителят ще им напомни всичко, което им е казал (виж Йоан 14:26).

“Имам още много неща да ви кажа - продължи Той, - но не можете да ги понесете сега. А когато дойде Онзи, Духът на истината, ще ви упъти на всяка истина; защото няма да говори от Себе Си, но каквото чуе, това ще говори и ще ви извести за идните неща. Той Мене ще прослави, защото от Моето ще взема и ще ви известява.” Исус бе открил пред учениците Си голяма част от истината. Но най-трудното за тях беше да правят разлика между Неговите уроци и преданията и максимите, наложени от книжниците и фарисеите. Бяха възпитани да приемат учението на равините като Божи глас и то все още имаше власт над умовете им и определяше чувствата им. Земните идеи, временните неща все още заемаха голяма част от мислите им. Не разбираха духовното естество на Христовото царство, макар Той да им го бе обяснявал често. Умовете им бяха объркани. Не схващаха истинската стойност на текстовете от Писанията, които Христос им представи. Много от Неговите уроци бяха дадени сякаш напразно. Исус виждаше, че не схващат истинското значение на думите Му. Той състрадателно им обеща, че Светият Дух ще им припомни всичко. Но остави неизказани толкова много неща, които учениците нямаше да разберат. Те също щяха да им бъдат открити чрез Духа. Той щеше да съживи умовете им, за да могат да оценяват правилно небесните неща. “Когато дойде Онзи, Духът на истината - каза Исус, - ще ви упъти на всяка истина.”

Утешителят е наречен “Духът на истината”. Неговата работа е да определя и поддържа истината. Най-напред Той започва да живее в сърцето

като Дух на истината и така става Утешител. В истината има утеха и мир, а в лъжата не може да има истински мир или утеха. Точно чрез фалшиви теории и предания Сатана спечелва надмощие над ума. Като насочва хората към фалшиви образци, той обезобразява характера. Чрез писанията Светият Дух говори на ума и запечатва истината в сърцето. По този начин Той разкрива заблудата и я прогонва от душата. Христос покорява Своя избран народ именно чрез Духа на истината, Който действа посредством Божието слово.

Описвайки на учениците Си службата на Светия Дух, Исус се постара да им вдъхне радостта и надеждата, които въодушевяваха собственото Му сърце. Радваше се заради изобилната помощ, която беше в състояние да достави на църквата Си. Светият Дух бе най-възвишеният от всички дарове, които можеше да измоли от Отца Си за въздигането на Своя народ. Светият Дух бе даден като животворящо средство, без което жертвата на Христос би била напразна. Силата на злото се бе укрепявала и засилвала през вековете и покорството на човечеството на това пленничество на Сатана бе просто изумително. Грехът можеше да бъде отблъснат и победен само чрез мощното посредничество на третото лице на Божеството, което щеше да дойде не с умерена сила, а в пълнотата на Божията мощ. Духът осъществява извършеното от световния Изкупител. Чрез Духа се очиства сърцето. Чрез Духа вярващият става участник в Божието естество. Христос е дал Духа Си като Божествена сила за побеждаване на унаследените и придобитите склонности към зло, както и за отпечатване на Неговия характер върху църквата Му.

За Духа Исус каза: "Той Мене ще прослави." Спасителят дойде да прослави Отец чрез изявяването на Неговата любов; така и Духът трябваше да прослави Христос, като разкрие пред света Неговата благодат. Образът на Бога трябваше да бъде възпроизведен в човечеството. В усъвършенстването на характера на Божия народ е включено прославянето на Бога и прославянето на Христос.

"И Той (Духът на истината), когато дойде, ще обвини света за грях, за правда и за съдба." Проповядването на Словото няма да има никаква сила без постоянството и помощта на Светия Дух. Той е единственият учител на божествената истина. Само когато истината бъде придружена в сърцето от Светия Дух, ще може да пробуди съвестта и да преобрази живота. Човек може да е много вещ, когато разкрива буквата на Божието слово, може да е запознат с всички негови заповеди и обещания; но ако Светият Дух не вложи истината в сърцето, никоя душа не може "да падне върху скалата и да се разбие" (виж Лука 20:18). Никакво образование, колкото и висше да е то, никакви предимства, колкото и големи да са те, не могат да направят човека проводник на светлина без съдействието на Божия Дух. Посяването на евангелското семе няма да има успех, ако то не бъде събудено за живот от небесната роса. Преди още да бе написана и една книга от Новия завет, преди още да бе произнесена и една-единствена евангелска проповед след възнесението на Христос, Светият Дух слезе над молещите се апостоли. И тогава свидетелството на техните врагове беше: "Изпълнили сте Ерусалим с учението си!" (Деян. 5:28).

Христос е обещал да даде на църквата Си дара на Светия Дух. Това обещание принадлежи и на нас, както принадлежеше на първите ученици. Но

както всяко друго обещание и то е дадено с известни условия. Има много хора, които вярват и претендират за това обещание на Господа; те говорят ЗА Христос и ЗА Светия Дух, но не се ползват от Тях. Не предават душата си, за да бъде ръководена и управлявана от Божиите сили. Ние не можем да служим на Светия Дух. Светият Дух си служи с нас. Чрез Него Бог работи в Своя народ така, че ние да желаем това и да го изработваме според Неговото благоволение (виж Филип. 2:13). Но много хора не желаят да се покорят на Божието ръководство. Искат сами да се управляват. Тази е причината, поради която те не получават небесния дар. Духът се дава само на онези, които чакат смирено пред Бога и търсят Неговото водителство и благодат. Божията сила очаква да бъде поискана и приета. Когато това обещано благословение се изиска с вяра, то донася всички останали благословения. То се дава според богатствата на Христовата благодат и Христос е готов да даде на всяка душа според възможността - да приема.

В разговора Си с учениците Исус не показа и намек на оплакване заради страданията и смъртта, които Го очакваха. Последното Му завещание към тях бе завещание на мир. Той каза: "Мир ви оставям; Моя мир ви давам; Аз не ви давам, както светът дава. Да се не смущава сърцето ви, нито да се бои!"

Преди да напуснат горницата, Спасителят запя песен на хваление, към която се присъединиха и учениците Му. Но Той не пееше някаква тъжна, траурна песен, а веселата, пасхалната:

"Хвалете Господа, всички народи, славословете Го, всички племена!Защото милостта Му към нас е голямаи верността Господна трае до века. Алилуя (хвалете Господа) !" (Пс. 117).

След като изпяха химна, те излязоха. Пробивайки си път през многолюдните улици, минаха през градската порта и се запътиха към Елеонския хълм. Вървяха бавно, всеки потънал в собствените си мисли. Когато започнаха да се изкачват по хълма, Исус каза с глас, изпълнен с дълбока тъга: "Вие всички ще се съблазните в Мене тая нощ; защото е писано: Ще поразя пастира и овците на стадото ще се разпръснат" (Матей 26:31). Учениците слушаха със скръб и удивление. Те си спомниха как в синагогата в Капернаум, когато Христос приказваше за Себе Си като за хляба на живота, много хора се почувстваха засегнати и се отдръпнаха от Него. Но дванадесетте останаха верни. Тогава Петър, говорейки от името на братята си, бе заявил своята вярност към Христос. След това Спасителят бе казал: "Не аз ли избрах дванадесетте? И един от тях е дявол" (Йоан 6:70). В горницата Исус разкри, че един от дванадесетте ще Го предаде и че Петър ще се отрече от Него. Но сега думите Му включваха всички тях.

Тогава се чу гласът на Петър, протестиращ разгорещено: "Ако и всички да се съблазнят, аз обаче - не!" В горницата той бе заявил: "Ако стане нужда, и ще умра с Тебе!" Исус го бе предупредил, че същата тази нощ той ще се отрече от своя Спасител. Сега Христос повтори предупреждението: "Истина ти казвам, че днес, тая нощ, преди да пее петелът дваж, ти три пъти ще се отречеш от Мене." Но Петър още по-разпалено отговори: "Ако стане нужда и да умра с Тебе, пак няма да се отрека от Тебе. Същото казваха и другите" (Марко 14:29-31). В своята самонадеяност те отрекоха повторното изявление на Този, Който

знае всичко. Не бяха подготвени за изпитанието; когато ги връхлетеше изкушението, тогава щяха да разберат слабостта си.

Когато каза, че ще последва своя Господ и в затвор, и на смърт, Петър бе искрен и бе готов да изпълни всяка изречена дума; но той не познаваше себе си. Скрити в сърцето му се спотайваха съставки на злото, готови да се съживят от обстоятелствата. Ако не осъзнаеше опасността, в която се намираше, те щяха да станат причина за вечната му гибел. Спасителят виждаше в него себелюбие и самонадеяност и те щяха да надделеят дори и над любовта му към Христос. Животът му разкриваше много негови недостатъци, неумъртвени грехове, небрежност на духа, неосветен характер и безразсъдство пред изкушението. Тържественото предупреждение на Христос бе призив към внимателно сърдечно себеизпитване.

Петър трябваше да се освободи от самонадеяността и доверието в себе си и да задълбочи вярата си в Христос. Ако бе приел смирено това предупреждение, щеше да замоли Пастира на стадото да опази овцете Си. Когато на Галилейското езеро бе започнал да потъва, извика: "Господи, избави ме!" (Матей 14:30). Тогава Христос протегна ръката Си, за да хване неговата. Така и сега, ако бе извикал към Исус: "Избави ме от самия мен!", той щеше да бъде опазен. Но Петър помисли, че Исус му няма доверие. И това му се стори много жестоко. Той вече се беше обидил и стана още по-настойчив в самонадеяността си.

Исус гледаше учениците Си с голямо състрадание. Не можеше да им спести изпитанието, но не ги остави безутешни. Увери ги, че ще строши веригите на гроба и че любовта Му към тях няма да отпадне. "А след като бъда възкресен, ще ви изпреваря в Галилея" (Матей 26:32). Преди да се бяха отрекли от Него, те получиха уверението, че им прощава. След Неговата смърт и възкресение знаеха, че Христос им е простил и че са мили на сърцето Му.

Исус и учениците Му бяха на път за Гетсимания в подножието на Елеонския хълм - уединено място, което Спасителят често посещаваше, за да размишлява и се моли. Христос бе обяснил на учениците Своята мисия в света и духовната връзка, която трябваше да поддържат с Учителя си. Сега Той искаше да илюстрира този урок. Луната светеше ясно и осветяваше една цъфтяща лоза. Насочвайки вниманието им към нея, Той я използва като символ.

"Аз съм истинската лоза" - каза Той. Вместо да си послужи с грациозната палма, високия кедър или здравия дъб, Исус взе лозата с нейните висящи и закрепващи се здраво мустачки, за да представи Себе Си. Палмовото дърво, кедърът и дъбът стоят сами. Те не изискват подкрепа. Но лозата се увива около пръчките и така се изкачва към небето. По същия начин и Христос в човешкия Си образ бе зависим от божествена сила. "Аз не мога да върша нищо от Себе Си" - заяви Той (Йоан 5:30).

"Аз съм истинската лоза." Според евреите лозата винаги е била най-благородното от всички растения и символ на всичко мощно, превъзходно и плодоносно. Израил бе представен като лоза, която Господ бе насадил в обещаната земя. Евреите основаваха надеждата си за спасение върху факта, че са свързани с Израил. Но Исус каза: "Аз съм истинската лоза. Не мислете, че

чрез връзката си с Израил можете да станете участници в Божия живот и наследници на Неговото обещание. Чрез Мене единствено се получава духовният живот."

"Аз съм истинската лоза и отец Ми е земеделецът." Нашият небесен Баща бе насадил на Палестинските хълмове тази добра Лоза и сам Той бе Лозарят. Мнозина биваха привличани от красотата - и признаваха Нейния Божествен произход. Но за водачите на Израил тя изглеждаше като корен, израсъл от суха земя. Взеха растението, прекършиха го и го стъпкаха под несвятите си нозе. Намерението им бе да го унищожат завинаги. Но небесният Лозар никога не изпусна от погледа Си Своето растение. След като хората помислиха, че са го унищожили, Той го взе и го насади отново от другата страна на стената. Стволът нямаше да се вижда повече. Той щеше да бъде скрит от грубите нападки на хората. Но пръчките на лозата висяха над стената. Занапред те трябваше да я представляват. Чрез тях все още можеше да се присаждат нови пръчки. От тях се получи плод. Лозата роди плод, от който минувачите си късаха.

"Аз съм лозата, вие сте пръчките" - каза Христос на учениците Си. Макар че Той скоро щеше да им бъде отнет, тяхната духовна връзка с Него трябваше да остане непроменена. "Връзката на клонката с лозата представлява отношението, което вие трябва да поддържате с Мене." Пръчката се присажда на живата лоза и влакно по влакно, жилка по жилка се враства в ствола -. Животът на лозата става живот на клонката. Така и мъртвата в престъпление и грехове душа получава живот чрез връзката си с Христос. Това свързване става чрез вяра в Него като личен Спасител. Грешникът съединява своята слабост с Христовата сила, своята празнота с Христовата пълнота, своята немощ с Христовата трайна мощ. И тогава той разсъждава като Христос. Човешкото естество на Христос се свързва с нашето естество и нашето човешко естество се свързва с Неговото Божествено естество. Така посредством Светия Дух човек става участник в Божественото естество. Той бива приет от Възлюбения.

Тази връзка с Христос, веднъж образувана, трябва и да се поддържа. Христос каза: "Пребъдвайте в Мене и Аз във вас. Както пръчката не може да даде плод от само себе си, ако не остане на лозата, така и вие не можете, ако не пребъдете в Мене." Това не е случайно допиране, от време на време поддържана връзка. Пръчката става част от живата лоза. Животът, силата и плодовитостта се предават от корена към клонките безпрепятствено и постоянно. Отделена от лозата, пръчката не може да живее. "Така и вие - каза Исус - не можете да живеете отделени от Мене. Животът, който сте получили от Мене, може да бъде запазен само чрез постоянната връзка с Мене. Без Мене вие не можете да победите нито един-единствен грях, нито пък да се противопоставите на някое изкушение."

"Пребъдвайте в Мене и Аз във вас." Пребъдването в Христос означава постоянно да се приема Неговият Дух, живот на безрезервно посвещение на Неговата служба. Съобщителната линия между човека и неговия Бог трябва да е постоянно отворена. Както лозовата пръчка смуче постоянно сок от живата лоза, така и ние трябва да се държим за Исус и да приемаме от Него чрез вяра силата и съвършенството на характера Му.

Коренът изпраща своите хранителни сокове през пръчките и до най-малкото клонче. Така и Христос предава потока на духовната сила до всеки вярващ. Докато душата е свързана с Христос, няма опасност да увехне или да изгние.

Животът на лозата ще се прояви чрез сочния, ароматен плод на клонките. "Който пребъдва в Мене - каза Исус - и Аз в него, той дава много плод; защото отделени от Мене не можете да сторите нищо." Когато живеем чрез вяра в Божия Син, в нашия живот ще могат да бъдат забелязани плодовете на Духа; няма да липсва нито един от тях.

"Отец Ми е земеделецът. Всяка пръчка в Мене, която не дава плод, Той я отрязва." Докато отвън присадката изглежда съединена с лозата, възможно е между двете да не съществува жизнена връзка. Тогава няма да има нито растеж, нито плод. Така че може да съществува външна, привидна връзка с Христос, без в действителност да съществува истинско единство чрез вяра. Хората влизат в църквата въз основа на това, което изповядват устно, но характерът и поведението показват дали те действително имат връзка с Него. Ако не принасят плод, те са фалшиви клонки. Отделянето от Христос ще им донесе пълно погубване - точно такова, каквото е представено чрез мъртвата пръчка. "Ако някой не пребъде в Мене - каза Христос, - той бива изхвърлен навън като пръчка и изсъхва. И събират ги и ги хвърлят в огъня, и те изгарят."

"И всяка, що дава плод, очистя я, за да дава повече плод." От избраните дванадесет, които бяха последвали Исус, един щеше да бъде изхвърлен като изсъхнала пръчка; останалите трябваше да бъдат подрязани от ножа на тежко изпитание. Със сериозна нежност Исус обясни целта на лозаря. Подрязването причинява болка, но Отец е, Който борави с ножа. Той не работи с невнимателна ръка или с безразлично сърце. Има клонки, които са плъзнали по земята и са се закрепили за нея. Те трябва да бъдат откъснати от там. Трябва да се протегнат нагоре към небето и да намерят своята опора в Бога. Излишната шума, която отвлича животворния сок от плода, трябва също да се очисти. Излишните израстъци и клончета трябва да се окастрят, за да дадат място на целителните лъчи на Слънцето на правдата. Лозарят окастря вредните израстъци, за да бъде плодът по-сочен и по-изобилен.

"В това се прославя Отец Ми - каза Исус, - да принасяте много плод." Бог желае да изяви чрез вас светостта, благотворителността и състрадателността на Своя характер. Но Спасителят не заръчва на учениците да се трудят, за да принасят много плод. Той им казва да пребъдват в Него: "Ако пребъдвате в Мене, и думите Ми пребъдват във вас, искайте каквото и да желаете и ще ви бъде." Чрез Словото Христос пребъдва в Своите последователи - тази е жизнената връзка, която е представена с яденето на Неговата плът и пиенето на Неговата кръв. Христовите думи са дух и живот. Когато ги приемете, вие приемате живота на Лозата. Живеете "чрез всяко слово, което излиза от Божиите уста" (Матей 4:4). Животът на Христос във вас произвежда същия плод, както и в Него. Като живеете в Христос, като се придържате в Христос, като бъдете поддържани от Христос, като смучете хранителен сок от Христос, вие принасяте плод по подобието на Христос.

Най-голямото желание, което Спасителят изрази пред учениците Си в тази последна среща с тях, бе да се обичат помежду си, както Той ги бе възлюбил. Много пъти им бе напомнял: "Това е Моята заповед - да се любите един другиго." Първият Му съвет, когато бяха насаме в таванската стая, бе: "Нова заповед ви давам: да се любите един другиго: както Аз ви възлюбих, така и вие да се любите един другиго." Заповедта беше нова за учениците, защото те не се обичаха така, както Той ги обичаше. Христос видя, че трябва да ги завладеят нови идеи и да бъдат ръководени от нови импулси; че трябва да практикуват нови принципи; чрез Неговия живот и смърт трябваше да получат нова представа за любовта. Заповедта да се обичат доби в светлината на саможертвата Му съвсем ново значение. Цялото дело на благодатта представлява постоянна служба от любов, служба на себеотричане и себежертва. През всеки час от Христовия живот на земята Божията любов се изливаше от Спасителя в неудържими потоци. Всички, пропити от Неговия Дух, ще обичат така, както Той обичаше. Същият принцип, който движеше Христос, ще движи и тях в отношенията им един към друг.

Тази любов е доказателство, че те са Негови ученици. "По това ще познаят всички, че сте Мои ученици - каза Исус, - ако имате любов помежду си." Когато хората са свързани не по силата на някакви лични интереси, но от любов, те показват, че в тях действа нещо, което стои над всяко друго земно влияние. Там, където това единство съществува, то е доказателство, че Божият образ се възстановява в човешките същества, че е всаден нов принцип на живот. То показва, че в Божественото естество има сила, противостояща на свръхестествените сили на злото и че Божията благодат подчинява вроденото в естественото сърце себелюбие.

Когато тази любов се прояви в църквата, със сигурност ще възбуди гнева на Сатана. Христос не начерта пред учениците Си лесен път. "Ако светът ви мрази - каза Той, - знайте, че Мене преди вас е намразил. Ако бяхте от света, светът щеше да люби своето; а понеже не сте от света, но Аз ви избрах от света, затова светът ви мрази. Помнете думите, които ви казах: Слугата не е по-горен от господаря си. Ако Мене гониха, и вас ще гонят; ако са опазили Моето учение, и вашето ще пазят. Но всичко това ще ви сторят поради Моето име, защото не познават Онзи, Който Ме е пратил." Проповядването на евангелието ще се осъществява чрез агресивна борба, при опозиция, с опасност, загуби и страдания. Но които ще вършат това дело, просто следват стъпките на своя Учител.

Като Изкупител на света Христос постоянно срещаше привиден неуспех. Той, вестителят на милост за нашия свят, като че вършеше само малка част от онова, що копнееше да извърши за издигането и спасяването на човечеството. Сатанински влияния действаха постоянно, за да Му се противопоставят. Но не се обезсърчаваше. Чрез пророчеството на Исая Той заявява: "Напразно съм се трудил, за нищо и напусто съм изнурявал силата Си. Все пак обаче правото Ми е у Господа и наградата Ми е у Моя Бог- И за да се събере Израил при Него (защото съм почтен в очите на Господа и Моят Бог Ми стана сила)." На Христос бе дадено обещанието: "Така казва Господ, Изкупителят на Израиля и Светият Негов, на онзи, когото човек презира, на

онзи, от когото се гнуси народът- Така казва Господ- Ще Те опазя и ще Те дам за завет на людете, за да възстановиш земята, за да ги направиш да завладеят запустелите наследства, като кажеш на вързаните: Излезте. На ония, които са в тъмнината: Явете се.- Няма да огладнеят, нито да ожаднеят, не ще ги удари нито жега, нито слънце; защото Оня, Който се смилява за тях, ще ги води и при водни извори ще ги заведе" (Исая 49:4,5,7-10).

За тези думи се държеше Исус и не даваше на Сатана никакво предимство. Когато Христос трябваше да предприеме последните стъпки към смирението, когато най-тежка скръб обхващаше душата Му, Той каза на учениците Си: "Иде князът на този свят, той няма нищо в Мене." "Князът на тоя свят е осъден." "Сега той ще бъде изхвърлен вън" (Йоан 14:30, 16:11, 12:31) С пророческо око Христос проследи сцените, които щяха да се разиграят при последната Му велика борба. Той знаеше, че когато ще извика: "Свърши се!", цялото небе ще тържествува. Ухото Му долови далечната музика и победните викове в небесните дворове. Знаеше, че тогава ще прозвучи погребалният звън на сатанинската империя и името Христово ще се възвестява и прославя от свят на свят из цялата вселена.

Христос се радваше, че може да направи за последователите Си много повече, отколкото те биха могли да помислят. Говореше с увереност, защото знаеше, че още преди създаването на света бе издаден всемогъщ указ. Той знаеше, че истината, въоръжена с всемогъществото на Светия Дух, ще победи в борбата със злото; и че окървавеното знаме ще се развее победоносно над Неговите последователи. Знаеше, че животът на уповаващите се в Него ученици ще бъде като Неговия - поредица от непрекъснати победи, които не изглеждат такива тук, но които ще бъдат признати във великото бъдеще.

"Това ви казах - заяви им Той, - за да имате в Мене мир. В света имате скръб, но дерзайте: Аз победих света!" Христос не отпадна духом, нито се обезсърчи. И Неговите последователи трябва да проявяват същата устойчива вяра. Те трябва да живеят така, както Той живя, и да работят така, както Той работи, понеже зависят от Него и се уповават на Него като на свой велик Учител. Те трябва да притежават кураж, енергия и постоянство. Макар в пътя им да се явяват непреодолими пречки, те трябва да преминат чрез Неговата благодат и да вървят напред. Вместо да се оплакват от трудностите, призвани са да ги преодоляват. Не бива да се отчайват от нищо, но винаги да се надяват. Христос ги е свързал с Божия престол чрез златната верига на Своята несравнима любов. Неговата цел е да притежават най-възвишеното влияние във вселената, произлизащо от източника на всяка сила. Щяха да имат силата да се противопоставят на злото - сила, която не ще може да бъде победена ни от земя, ни от смърт, ни от пъкъл; сила, която щеше да ги направи способни да побеждават така, както Христос побеждаваше.

Той имаше намерение в Неговата църква на земята да съществува небесният ред, небесният план за управление, небесната Божествена хармония. По този начин Исус бива прославен чрез Своя народ. Чрез него Слънцето на правдата се изявява пред този свят с непомрачен блясък. Христос е дал на църквата Си в изобилие подходящи способности и благоприятни условия, за да придобие слава от Своите изкупени създания. Надарил е Своя народ със

способности и благословения, за да може той да представя Неговата пълнота. Църквата, надарена с Христовата правда, е хранилището Му, в което трябва да се видят в пълно съвършенство богатствата на Неговата милост, на Неговата благодат и на Неговата любов. Той гледа на Своя народ, на чистотата и съвършенството Му като награда за Своето смирение и като добавка за Своята слава - Христос, великият център, от Когото се излъчва всяка слава.

Със силни, обнадеждаващи думи Спасителят завърши наставленията Си. След това изля душата Си в молитва за учениците. Вдигайки поглед към небето, Той каза: "Отче, настана часът! Прослави Сина Си, за да Те прослави и Синът Ти, според както си Му дал власт да даде вечен живот на всички, които си Му дал. А това е вечен живот: да познаят Тебе, единствения, истинен Бог и Исус Христос, Когото си изпратил."

Христос бе свършил делото, което Му бе дадено да извърши. Той бе прославил Бога на земята, изявил бе името на Отца. Събрал бе продължителите на Неговото дело между хората. И каза: "Аз се прославям в тях. Не съм вече на света, а тия са на света и Аз ида при Тебе, Отче Свети, упази в името Си тия, които си Ми дал, за да бъдат едно, както сме и Ние." "И не само за тях се моля, но и за ония, които биха повярвали в Мене чрез тяхното учение- Аз в тях и Ти в Мене, за да бъдат съвършени в единство; за да познае светът, че Ти си Ме пратил и си възлюбил тях, както си възлюбил Мене."

Така с езика на Един, Който има Божествен авторитет, Христос дава избраната Си църква в ръцете на Отец. Като посветен Първосвещеник Той се застъпва за Своя народ. Като верен Пастир събира стадото Си под сянката на Всемогъщия в здравото и сигурно убежище. А на Него Му предстои последната борба със Сатана и Той тръгва, за да я посрещне.

74. Гетсимания

Тази глава е основана на Матей 26:36-56; Марко 14:32-50; Лука 22:39-53; Йоан 18:1-12.

Заедно с учениците Си Спасителят бавно се запъти към Гетсиманската градина. Пасхалната луна, голяма и пълна, светеше от безоблачното небе. Градът с хилядите поклоннически шатри бе притихнал в мълчанието на нощта.

Исус разговаряше сериозно с учениците Си, даваше им наставления, но когато наближи Гетсимания, потъна в странно мълчание. Често бе посещавал това място, за да размишлява и да се моли, но никога не бе идвал тук със сърце така изпълнено със скръб, както през тази нощ - нощта на Неговата последна агония. През целия Си земен живот бе ходил в светлината на Божието присъствие. Когато бе попадал в конфликт с хора, вдъхновявани от духа на Сатана, можеше да казва: "Този, Който Ме е пратил, с Мене е - не Ме е оставил сам. Аз върша всякога онова, което е Нему угодно" (8:29 Йоан 8:29). Но сега като че ли бе извън светлината на подкрепящото Го Божие присъствие. Бе причислен към престъпниците. Исус трябваше да понесе вината на падналото човечество. Върху Него, чистия от грях, трябваше да се стоварят нашите

престъпления. Грехът Му изглеждаше така ужасен, тежестта на вината, която трябваше да понесе - толкова огромна, че започна да се страхува, че тя ще Го отдели завинаги от любовта на Неговия небесен Отец. Знаейки колко страшен е Божият гняв срещу престъплението, Исус възкликна: "Душата Ми е прескръбна до смърт."

Учениците забелязаха настъпилата у техния Господ промяна. Никога преди това не Го бяха виждали до такава степен тъжен и мълчалив. С всяка измината крачка странната тъга се засилваше, но те не посмяха да Го питат за причината. Тялото Му се олюля, като че щеше да падне. Когато стигнаха до градината, учениците се огледаха разтревожени за обичайното място на усамотяване, където техният Господ би могъл да си почине. Сега вече всяка стъпка, която правеше, бе придружавана с мъчително усилие. Започна да стене на глас, като че страдаше под натиска на някакъв ужасен товар. Два пъти Го подкрепиха, защото щеше да падне на земята.

Близо до входа на градината Исус остави всички ученици, с изключение на трима, като им заръча да се молят за себе си и за Него. Придружен от Петър, Яков и Йоан, Той навлезе в най-уединените и скрити кътчета на градината. Тези трима ученици бяха най-близките Му другари. Те бяха видели Неговата слава при преобразяването на планината. Бяха видели Мойсей и Илия да разговарят с Него, чули бяха гласа, който дойде от небето. Сега в голямата Си борба Христос пожела тяхното присъствие до Себе Си. Те често бяха прекарвали нощта на това уединено място. В такива случаи, след известно време на бдене и молитва, заспиваха спокойно близо до своя Учител, докато Той ги събудеше сутринта, за да тръгнат отново на работа. Исус желаеше учениците да прекарат нощта в молитва заедно с Него. И все пак не можеше да понесе мисълта да станат свидетели на агонията, която трябваше да понесе.

"Постойте тук - каза Той - и бдете заедно с Мен."

Отдалечи се малко от тях, не толкова далеч, че да не могат да Го виждат и чуват и падна на земята. Чувстваше, че поради греха е отделен от Своя небесен Баща. Пропастта бе така широка, така зловеща, така дълбока, че духът Му потръпна. Не трябваше да упражни Своята Божествена сила, за да избегне тази агония. Като човек трябваше да понесе последиците от греха на човека. Като човек трябваше да понесе гнева на Бога спрямо престъпването на закона.

Христос се намираше в състояние, съвсем различно от състоянието, в което се бе намирал досега. Неговото страдание можеше да се опише най-добре с думите на пророка: "Събуди се, мечо, против Пастиря Ми, против Мъжа, Който Ми е съдружник, казва Господ на Силите" (Захария 13:7). Като заместник и застъпник за грешния човек, Христос страдаше в съответствие с божественото правосъдие. Той видя какво значи правосъдие. Досега бе ходатай на другите. Сега обаче жадуваше за ходатай.

Когато почувства, че единството Му с Неговия небесен Баща е разрушено, се уплаши, че в Своето човешко естество може би няма да успее да издържи предстоящия конфликт със силите на мрака. В пустинята на изкушението съдбата на цялото човечество бе поставена на карта. Тогава Той излезе победител. Сега изкусителят бе дошъл за последната страшна битка. Точно за нея се бе приготвял той през трите години на Христовата служба. Сега

и при него всичко бе поставено на карта. Ако пропаднеше тук, надеждата му за господство беше загубена - царствата на този свят щяха да станат окончателно Христови, а самият той щеше да бъде свален и изхвърлен. Но ако Христос би могъл да бъде победен, тогава Земята щеше да стане царство на Сатана и човечеството да остане завинаги под неговата власт. Христос виждаше значението на последиците от тази борба и душата Му бе изпълнена с ужас от раздялата с Бога. Сатана Му нашепваше, че ако Той се застъпи за един грешен свят, отделянето Му от Бога ще бъде вечно, ще бъде причислен към царството на Сатана и никога повече няма да бъде едно с Бога.

И какво щеше да бъде спечелено чрез тази жертва? Колко безнадеждна изглеждаше вината и неблагодарността на хората! Сатана притискаше Изкупителя, като се стараеше да обрисува положението във възможно най-черните му краски. Хората, които претендираха, че стоят по-високо от всички други по отношение на светски земни и духовни предимства, Го бяха отхвърлили. "Те се стремят да унищожат Тебе - основата, центъра и печата на дадените им като особен народ обещания. Един от собствените Ти ученици, който бе слушал Твоите наставления и е бил измежду най-видните в дейността на църквата, ще Те предаде. Един от най-ревностните Ти последователи ще се отрече от Теб. Всички ще те изоставят." При тази мисъл Христос се погнуси с цялото Си същество. Тези, които се бе заел да спаси, тези, които обичаше така силно - да се присъединят към заговора и интригите на Сатана - това прониза душата Му. Борбата беше страшна. Тя можеше да се измери само с вината на Неговия народ, на Неговите обвинители и на предателя Му, с вината на свят, лежащ в беззаконие. Греховете на всички хора тегнеха със страшна сила върху Христос и усещането за Божия гняв срещу греха смазваше живота Му.

Вижте Го как размисля върху цената, която трябва да бъде платена за човешката душа! В агонията Си Той се притиска към студената земя, сякаш за да попречи да бъде откъснат от Бога. Хладната нощна роса пада върху простряното Му тяло, но Той не обръща внимание на нищо. От бледите Му устни се изтръгва горчивият вик: "Отче, ако щеш, отмини Ме с тази чаша!" Но даже и сега добавя: "Обаче не Моята воля, но Твоята да бъде!"

Човешкото сърце копнее за съчувствие в страданията. Христос почувства този копнеж до глъбините на Своето същество. В страшната Си душевна атака Той жадуваше да чуе няколко утешителни думи от тези, които тъй често бе благославял, утешавал и закрилял по време на скръб и страдание. Онзи, Който винаги бе имал думи на съчувствие за тях, сега понасяше свръхестествена агония и копнееше за утехата да знае, че те се молят за Него и за себе си. Колко мрачна изглеждаше пагубната същност на греха! Страшно беше изкушението да остави човешката раса да понесе последиците от собствената си вина, а Той да застане пред Бога невинен. Ако поне знаеше, че учениците Му разбират и ценят това, щеше да получи известна подкрепа.

Исус се изправи с мъчителни усилия и тръгна залитайки към мястото, където бе оставил другарите Си. Но "намери ги заспали". Ако ги беше заварил да се молят, щеше да се поуспокои. Ако се бяха опитали да поискат Бог да ги закриля, за да не ги победят силите на Сатана, щеше да бъде утешен от твърдата им вяра. Но те не бяха обърнали внимание на повтореното

предупреждение: "Бдете и се молете!". Отначало, като видяха своя Учител, обикновено така спокоен и излъчващ достойнство, да се бори със скръб, съвсем непонятна за тях, бяха много разтревожени. Бяха се молили, като чуха силните викове на Страдалеца. Съвсем нямаха намерение да изоставят своя Господ, но бяха сякаш парализирани от вцепенението, от което можеха да се отърсят, ако продължаваха да се молят на Бога. Те не схващаха необходимостта от бдене и сериозна молитва, за да могат да противостоят на изкушението.

Точно преди да завие към градината, Исус бе казал на учениците Си: "Всички вие ще се съблазните в Мене тая нощ." Те Го бяха уверили по най-категоричен начин, че ще отидат с Него и в затвор, и на смърт. А бедният самонадеян Петър бе добавил: "Ако и всички да се съблазнят, аз, обаче, не!" (Марко 14:27,29). Но учениците разчитаха на себе си. Не гледаха към могъщия Помощник, както ги бе посъветвал Христос. Така че, когато Спасителят имаше най-голяма нужда от тяхното съчувствие и молитви, намери ги заспали. Даже и Петър спеше.

Заспал бе и Йоан, любимият ученик, който обичаше да се обляга на Исусовите гърди. Наистина любовта на Йоан към неговия Учител трябваше непременно да го задържи буден. Сериозните му молитви трябваше да се слеят с молитвите на любимия му Спасител по времето на Неговата върховна скръб. Изкупителят бе прекарвал цели нощи в молитва за учениците Си, за да не отслабне вярата им. Ако Исус зададеше сега на Яков и Йоан въпроса: "Можете ли да пиете чашата, която Аз имам да пия, и да се кръстите с кръщението, с което Аз се кръщавам?", те не биха посмели да отговорят: "Можем" (Матей 20:22).

Учениците се събудиха от гласа на Исус, но едва можаха да Го познаят - толкова агонията бе изменила лицето Му. Обръщайки се към Петър, Той каза: "Симоне, спиш ли? Не можа ли един час да бъдеш буден? Бдете и молете се, за да не паднете в изкушение. Духът е бодър, а тялото немощно." Слабостта на учениците предизвика съчувствието Му. Той се страхуваше да не би да не издържат изпитанието, което щеше да ги сполети с предаването Му и смъртта Му. Не ги укори, но каза: "Бдете и молете се, за да не паднете в изкушение!" Даже и в страшната Си агония Той търсеше някакво извинение за слабостите им. "Духът е бодър - каза Той, - а тялото немощно."

Божият Син отново бе обхванат от свръхчовешка агония и, отпаднал и изтощен, се запъти, залитайки към мястото, където преди малко бе изживял душевна борба. Сега страданието Му бе още по-голямо отпреди, когато агонията обхвана душата Му, "потта Му стана като големи капки кръв, които капеха по земята." Кипарисите и палмите бяха единствените мълчаливи свидетели на Неговата агония. От покритите им с листа клони падаха върху поразеното Му тяло тежки капки роса, сякаш природата плачеше над своя Творец, Който се бореше сам със силите на мрака.

Само допреди малко Исус бе устоял като могъщ кедър на яростното противопоставяне, чиито яростни вълни се разбиваха в Неговата непоклатимост. Много упорити воли, както злобни и коварни сърца се бяха мъчили напразно да Го смутят и победят. Той стоеше твърдо в Божествено величие като Божи Син. А сега бе като тръстика, блъскана и превивана от

свирепа буря. Христос бе наближил завършека на Своето дело като победител, като на всяка стъпка бе печелил победа над силите на тъмнината. Като вече прославен, бе изявил претенцията Си, че е едно с Бога. Непоколебимо звучаха хвалебните песни, които бе изпял. На учениците Си бе говорил винаги окуражаващо и с нежност. Сега обаче бе дошъл часът на силите на мрака. Сега, в тихата спокойна вечер в гласа Му имаше не нотка на тържество, а стонове на човешко страдание. До ушите на задрямалите ученици достигнаха думите на Спасителя: "Отче Мой, ако не е възможно да Ме отмине това, без да го пия, нека бъде Твоята воля!"

Първият подтик бе да отидат при Него, но Той им бе заръчал да стоят там и да бдят в молитва. Когато дойде при тях, Исус ги завари пак да спят. Той отново бе почувствал нуждата от близостта на другари, от няколко думи, които биха Му донесли облекчение и биха разкъсали тайнствените вериги на мрака, който Го завладяваше. Но очите им бяха натежали и "не знаеха що да Му отговорят". Неговото присъствие ги разбуди, видяха лицето Му, обляно от кървавата пот при агонията Му, и ги обзе страх. Те не можаха да разберат Неговата душевна мъка и терзание. "Толкова бе погрозняло лицето Му, повече от лицето на кой да е бил човек" (Исая 52:14).

Обръщайки се, Исус потърси пак Своето уединено място и падна по лице на земята, победен от ужаса на някакъв страхотен мрак. Човешкото естество на Божия Син потрепери в този час на изпитание. Сега вече Той не се молеше за учениците Си, за да не отслабне вярата им, но за собствената Си изкушавана, агонизираща душа. Страшният момент бе настъпил - онзи момент, който трябваше да реши съдбата на света. Участта на човечеството се колебаеше на везните. Христос и сега можеше да откаже да изпие чашата, определена за виновния човек. Все още не беше твърде късно. Той можеше да избърше кървавата пот от челото Си и да остави човека да загине в греха си. Можеше да каже: "Нека престъпникът понесе наказанието за своя грях, а пък Аз ще Си отида при Моя Баща!" Щеше ли Божият Син да изпие горчивата чаша на страданието и агонията? Щеше ли невинният да понесе последиците от проклятието на греха, за да спаси виновните? От треперещите бледи устни на Исус се отрониха думите: "Отче Мой, ако не е възможно да Ме отмине това, без да го пия, нека бъде Твоята воля!"

Три пъти изрече Той тази молитва. Три пъти човешкото естество се отдръпваше назад от последната върховна жертва. Но в този момент историята на човешката раса изпъква в съзнанието на Изкупителя на света. Той вижда, че ако престъпниците на закона бъдат оставени на самите себе си, ще трябва да загинат. Видя силата на греха. Пред Него се издига скръбта, злочестията, риданията и воплите на един осъден свят. Той вижда неизбежната му участ и Неговото решение е взето. Ще спаси хората, каквото и да Му струва това. Прие кръщаване с кръв, за да могат милиони загиващи да получат чрез Него вечен живот. Исус бе напуснал небесните дворове, където всичко е чисто, щастливо и славно, за да спаси едничката изгубена овца, единствения свят, който бе паднал чрез престъпването на закона. И Той няма да се откаже от Своята мисия. Ще стане изкупителна жертва за една раса, която е пожелала да съгреши. Сега от

Неговата молитва лъха само покорност: “Ако не е възможно да Ме отмине това, без да го пия, нека бъде Твоята воля!”

Взел решението, Той падна умиращ на земята, от която се бе попривдигнал малко. Къде бяха сега учениците Му, за да поставят нежно ръцете си под главата на своя примрял Учител и да намокрят челото на това наистина обезобразено лице? Спасителят сам изтъпка жлеба и никой от човеците не бе с Него.

Но Бог страдаше със Своя Син. Ангели наблюдаваха агонията на Спасителя. Те видяха своя Господ, обкръжен от легиони сатанински сили, видяха естеството Му да потреперва под тежестта на тайнствения ужас. Небето бе потънало в мълчание. Никаква арфа не издаваше звук. О, само ако можеха смъртни същества да видят изумлението на ангелските множества, когато в безмълвна скръб наблюдаваха как Отец оттегля лъчите на светлина, любов и слава от Своя обичан Син - биха разбрали по-добре колко оскърбителен е грехът в очите на Бога!

Непадналите светове и небесните ангели гледаха с напрегнат интерес как борбата приближава към своя край. Сатана и неговите зли съучастници - легионите отстъпили ангели, наблюдаваха напрегнато великата криза в изкупителното дело. Силите на доброто и злото чакаха да видят какъв отговор ще се даде на три пъти повторената от Христос молитва. Ангелите жадуваха да се притекат на помощ на Божествения Страдалец и да Го облекчат, но това не можеше да стане. Нямаше никакъв друг начин да се избегне положението на Божия Син. В тази страшна криза, когато всичко бе поставено на карта, когато тайнствената чаша затрепери в ръката на Страдалеца, небесата се отвориха и светлина изгря сред бурната тъмнина на критичния час. Мощният ангел, който стои в присъствието на Бога и заема мястото на Сатана, дойде близо до Христос. Този ангел дойде не за да отнеме чашата от ръката Му, но да Го подкрепи да я изпие, като Го увери в любовта на Бог Отец. Той дойде, за да даде сила на богочовешкия молител. Посочи Му отворените небеса, като Му заговори за душите, които щяха да бъдат спасени в резултат на Неговите страдания. Увери Го, че Отец е по-велик и по-мощен от Сатана, че в резултат от смъртта Му плановете на Лукавия ще бъдат осуетени напълно и царството на този свят ще бъде дадено на светиите на Всевишния. Каза Му, че ще види плода от Своята душевна мъка и ще бъде задоволен, защото ще види спасени много представители на човешката раса, завинаги спасени.

Агонията на Христос не престана, но обезсърчението Му се стопи. Бурята в никакъв случай не бе утихнала, но Исус, Който бе прицелната - точка, бе подкрепен да посрещне страшната - ярост. Сега Той се утеши и успокои. Небесен мир излъчваше окървавеното Му лице. Бе понесъл онова, което никое човешко същество никога не би могло да понесе, защото вкуси страданията и смъртта за всеки един човек.

Заспалите ученици внезапно бяха събудени от светлината, която обкръжаваше Спасителя. Те видяха ангела да се надвесва над простряното Му тяло. Видяха Го как повдига главата на Спасителя, обляга я на гърдите си и Му посочва небето. Чуха гласа Му, подобен на най-сладка музика, да Го утешава и окуражава. Учениците си спомниха сцените на преображението. Припомниха

си славата, която бе обкръжавала Исус в храма и Божия глас, който говореше от облака. Сега пак се откри същата слава и те не се страхуваха повече за своя Учител. Той беше под грижата на Бога. Мощен ангел бе изпратен да Го закриля. В своята отпадналост и умора учениците пак отстъпиха пред страшните мисли, които ги завладяха. И Исус пак ги намери заспали.

Като ги погледна тъжно, Той каза: "Спете сега и почивайте! Ето, часът дойде, когато Човешкият Син се предава в ръцете на грешници!"

Точно когато изговаряше тези думи, Той чу стъпките на тълпата, която Го търсеше, и каза: "Станете да вървим! Ето, приближи се тоя, който Ме предава!"

Когато Исус пристъпи напред, за да посрещне Своя предател, по лицето Му не се забелязваше и следа от неотдавнашната агония. Застанал пред учениците Си, Той каза: "Кого търсите?". Те отговориха: "Исуса Назарянина." "Аз Съм" - отвърна Исус и като изговори тези думи, ангелът, който преди малко Му прислужваше, застана между Него и тълпата. Божествена светлина озари лицето на Спасителя и подобен на гълъб образ Го осени отгоре. В присъствието на Божествената слава тълпата убийци не можа да устои. Люшнаха се назад. Свещеници, старейшини, войници, даже и Юда - всички паднаха като мъртви на земята.

Ангелът се отдръпна и светлината избледня. Исус имаше възможност да избяга, но остана спокоен. Като прославен, Той стоеше величествено сред закоравялата банда престъпници, проснати сега безпомощно в краката Му. Учениците гледаха онемели с почуда и благоговение.

Но сцената скоро се промени. Тълпата наскача. Римските войници, свещениците и Юда заобиколиха Христос. Те изглеждаха засрамени от слабостта си и уплашени от това, че би могъл да им избяга. Отново Изкупителят зададе въпроса: "Кого търсите?" Те бяха получили доказателство, че Този, Който стои пред тях, е Божият Син, но не пожелаха да го приемат. На въпроса: "Кого търсите?" отново отговориха: "Исуса Назарянина." Тогава Спасителят каза: "Рекох ви, че Съм Аз, прочее, ако Мене търсите, оставете тия да си отидат", и посочи учениците. Той знаеше колко слаба бе тяхната вяра и се стремеше да ги защити от изкушение и изпитание. За тях бе готов да пожертва Себе Си.

Предателят Юда не забрави ролята, която трябваше да изиграе. Когато тълпата навлезе в градината, тръгна начело, следван отблизо от първосвещеника. Той бе дал знак на преследвачите, като им бе казал: "Когото целуна, Той е, хванете Го" (26:48 Матей 26:48). Сега се преструваше, че няма нищо общо с тях. Приближавайки се към Исус, хвана ръката Му като близък приятел. С думите "здравей, Учителю" той Го целуна няколко пъти и се престори, че плаче от съчувствие пред опасността, която Го заплашва.

Исус му каза: "Приятелю, за какво си дошъл?" Гласът Му потрепна от скръб, когато добави: "Юдо, с целувка ли предаваш Човешкия Син?" Този апел трябваше да пробуди съвестта на предателя и да смекчи закоравялото му сърце. Но от него се бяха оттеглили чест, вярност и човешка нежност. Той стоеше дързък и предизвикателен, без склонност към милост. Беше се предал

на Сатана и нямаше вече сила да му се съпротивява. Исус не отказа целувката на предателя.

Като видя Юда да докосва Този, Който току-що бе така прославен пред очите им, тълпата стана по-дръзка. Хванаха Исус и започнаха да връзват тези скъпи ръце, които винаги бяха заети с вършене на добро.

Учениците бяха помислили, че техният Господ няма да се остави да бъде хванат. Защото същата сила, която бе направила тълпата преследвачи да паднат на земята като мъртви, можеше да ги държи безсилни, докато Исус и учениците Му избягат. Но те се разочароваха и възмутиха, като видяха да донасят въжета, за да вържат ръцете на Оня, Когото обичаха. В гнева си Петър бързо изтегли нож и се опита да защити своя Господ, но успя само да отреже ухото на слугата на първосвещеника. Като видя какво е станало, Исус освободи ръцете Си, макар римските войници да ги държаха здраво, и каза: "Оставете до тука", допря се до нараненото ухо и то бе излекувано веднага. След това каза на Петър: "Повърни ножа на мястото му, защото всички, които се залавят за нож, от нож ще загинат. Или мислиш, че не мога да се примоля на Отца Си, и Той би ми изпратил още сега повече от дванадесет легиона ангели?" - по един легион за всеки един от учениците. "О, защо не спаси Себе Си и нас?" - си мислеха те. Исус отговори на неизречената мисъл: "Но как биха се сбъднали Писанията, че това трябва така да бъде?" "Чашата, която Ми даде Отец, да я не пия ли?"

Служебното достойнство на еврейските водачи не бе им попречило да вземат участие в преследването на Христос. Арестуването Му бе толкова важен въпрос, че не можеше да бъде поверено на техните подчинени: лукавите свещеници и старейшини се бяха присъединили към храмовата полиция и тълпата, последвали Юда в Гетсимания. Какво общество за ония сановници - да се присъединят към тълпа, жадна за приключения и въоръжена с всякакви средства за нападение, сякаш преследваща някой див звяр!

Обръщайки се към свещениците и старейшините, Христос ги загледа с изпитателния Си поглед. Думите, които им изрече, нямаше да забравят, докато са живи. Те бяха като острите стрели на Всемогъщия. С достойнство им каза: "Като срещу разбойник ли сте излезли с ножове и сопи? Когато бях всеки ден с вас в храма, не простряхте ръце против Мене. Но сега е вашият час и на властта на тъмнината."

Учениците се ужасиха, като видяха, че Исус позволява да бъде хванат и вързан. Те се оскърбиха, че Той допуска това унижение за Себе Си и за тях. Не можеха да разберат Неговото поведение и започнаха да Го обвиняват, че се подчинява на тълпата. Във възмущението и страха си Петър предложи поне те да се спасят. Следвайки това внушение, "всички- Го оставиха и се разбягаха". Но Христос бе предсказал това бягство. "Ето - бе казал Той, - настава час, даже дошел е, да се разпръснете всеки при своите си и Мене да оставите сам. Обаче не съм сам, защото Отец е с Мене" (Йоан 16:32).

75. *Пред Анна и съдилището на Каяфа*

Тази глава е основана на Матей 26:57-75, 27:1; Марко 14:53-72, 15:1; Лука 22:54-71; Йоан 18:13-27

Бързо поведоха Исус през потока Кедрон, край градини и маслинени горички и през смълчаните улици на спящия град. Минаваше полунощ и виковете на крещящата тълпа, която Го следваше, остро раздираха спокойната нощна тишина. Спасителят бе вързан и пазен зорко, така че се движеше бавно и мъчително, но в своето нетърпение войниците бързо Го водеха към двореца на Анна - бившия първосвещеник.

Анна беше главата на свещеническото семейство, което извършваше богослуженията в храма, и от уважение към възрастта му бе признат от народа за първосвещеник. Неговият съвет се търсеше и изпълняваше като глас Божи. Той пръв трябваше да се срещне с Исус, станал пленник на свещеническата власт. Трябваше да присъства на разпита на затворника, да не би не толкова опитният Каяфа да не успее да постигне целта, която преследваха. В този случай трябваше да се използват неговата ловкост, хитрост и коварство, защото Христос трябваше да бъде осъден на всяка цена.

Официално Исус трябваше да бъде съден пред Синедриона, но пред Анна бе подложен на предварителен процес. Тъй като бяха под римско управление, Синедрионът не можеше да изпълнява смъртни присъди. Той можеше само да разпита затворника и да произнесе присъда, която трябваше да се утвърди от римските власти. Затова бе необходимо срещу Христос да бъдат отправени обвинения, които римляните да признаят за криминални престъпления. Трябваше също така да се намери обвинение, което би Го осъдило и в очите на евреите. Измежду свещениците и управниците имаше немалко хора, които бяха убедени в Христовото учение и само страхът от отлъчване от църквата ги възпираше да го изповядат публично. Свещениците си спомняха добре въпроса на Никодим: "Нашият закон осъжда ли човека, ако първо не го изслуша и не разбере що върши?" (Йоан 7:51). Този въпрос бе прекъснал за известно време съвещанията на съвета и бе осуетил плановете им. Сега Йосиф от Ариматея и Никодим нямаше да бъдат повикани; но имаше други, които може би щяха да се осмелят да се изкажат в полза на справедливостта. Съдебният процес трябваше да се проведе така, че да обедини всичките членове на Синедриона против Христос. Две обвинения свещениците искаха да поддържат. Ако можеше да се докаже, че Исус е богохулник, Той щеше да бъде осъден от евреите. Ако бъдеше осъден в противодържавна дейност, това щеше да осигури осъждането Му и от римляните. Анна се опита да установи първо второто обвинение. Той започна да разпитва Исус за учениците и ученията Му, като се надяваше, че подсъдимият ще каже нещо, което би му дало материал да действа. Смяташе да изтръгне изявление, с което да се докаже, че Христос се стреми да основе тайно общество с цел да установи ново царство. В такъв случай свещениците щяха да Го предадат на римските власти като нарушител на мира и подстрекател към бунт.

Христос четеше намеренията на свещеника като в отворена книга. Проникващи сякаш в най-тайните кътчета на душата на този, който Го подлагаше на разпит, Той отрече, че между Него и последователите Му съществува някакъв таен съюз или че ги е събирал на тайно и на тъмно, за да прикрие плановете Си. Не криеше нищо по отношение на целите и намеренията Си. "Аз говорих явно на света - отговори Той, - винаги поучавах в синагогите и в храма, където всички юдеи се събират, и нищо не съм говорил скришно!"

Спасителят съпостави Своя начин на работа с методите на обвинителите Си. В продължение на месеци те Го бяха преследвали, като се стараеха да Го хванат в клопка и да Го изправят пред таен съд, където биха могли чрез лъжесвидетелство да постигнат онова, което не би могло да се постигне с открити средства. Сега те осъществяваха точно тези свои цели. Среднощното арестуване от една тълпа, гаврата и малтретирането преди да бъде осъден, даже преди да бъде обвинен - това бе техен начин на действие, не Негов. Те действаха в нарушение на закона. Законите им твърдяха, че всеки човек трябва да бъде третиран като невинен, докато се докаже вината му. Свещениците стояха там осъдени от собствените си закони.

Обръщайки се към разпитващия Го, Исус каза: "Защо питаш Мене?" Не бяха ли изпращали свещениците и управниците шпиони по петите Му, за да наблюдават всяко Негово движение и да докладват всяка Негова дума? Не бяха ли присъствали на всяко събиране и не занасяха ли на свещениците информация за всичко, което Той бе говорил и вършил? "Питай онези, които са Ме слушали какво Съм им говорил - отговори Исус. - Ето, те знаят що Съм казвал!"

Пред решителността на този отговор Анна млъкна. Като се страхуваше, че Христос би казал нещо по отношение на неговия начин на действие, който той предпочиташе да прикрие, замълча за момента. Един от неговите офицери, разярен от това, че Анна бе принуден да млъкне, удари Исус по лицето с думите: "Така ли отговаряш на първосвещеника?"

Христос отговори спокойно: "Ако съм продумал нещо зло, покажи Ми злото; но ако добро, защо Ме биеш?" Той не отговори с гневни, отмъстителни думи. Неговият спокоен отговор дойде от едно безгрешно, търпеливо и благородно сърце, което не можеше да бъде предизвикано.

Христос остро страдаше от малтретирането и оскърбленията. Понасяше всякакви оскърбления от ръцете на същества, които бе сътворил и за които правеше безгранична жертва. И страдаше съразмерно на съвършенството на Неговата святост и омраза към греха. Разследването Му от хора, държащи се като демони, представляваше за Него непрекъснато жертване. Да бъде заобиколен от човешки същества, контролирани от Сатана, Го отблъскваше. А знаеше, че ако божествената Му сила проблесне само за момент, би могъл да повали в праха жестоките Си мъчители. Това правеше съдебния процес още по-тежък за понасяне.

Евреите очакваха един Месия, Който да разкрие Себе Си чрез външни прояви. Те очакваха от Него с един проблясък на мощната Си воля да промени хода на човешките мисли и да ги принуди да признаят Неговата върховна

власт. Смятаха, че по този начин Той щеше да осигури както собственото Си издигане, така и да задоволи амбициозните им надежди. Така че, когато Христос биваше третиран с такова презрение, у Него се пораждаше силното изкушение да прояви божествения Си характер. Само с една дума, само с един поглед Той би могъл да накара преследвачите Си да признаят, че е Господ, Който стои над царе и управници, над свещеници и храм. Но трудната Му задача се състоеше точно в това да запази избраното от самия Него положение - да е едно с човечеството.

Небесните ангели бяха свидетели на всяка постъпка, която се извършваше срещу техния любим Предводител. Те силно желаеха да освободят Христос. Ръководени от Бога, ангелите са всесилни. Веднъж в изпълнение на заповедта на Христос, те за една нощ избиха сто осемдесет и пет хиляди души от асирийската армия. Колко лесно би било ангелите, наблюдавайки срамните сцени, на които бе подложен Христос по време на процеса, да проявят своето възмущение, като унищожат противниците на Бога. Но не им се заповядваше да направят това. Този, Който можеше да обрече враговете Си на смърт, търпеше тяхната жестокост. Любовта Му към Неговия небесен Баща и обещанието Му, направено още от създаването на света - да стане носител на греха - Го караше да понася търпеливо грубото държание на тези, които бе дошъл да спаси. Това бе част от Неговата служба - да понесе в човешкото Си естество всичките оскърбления и малтретиране, стоварващи се върху Му от човешките същества. Единствената надежда на човечеството бе Христос да се подчини във всичко, което можеше да изтърпи от ръцете и сърцата на хората.

Досега Той не бе казал нищо, за да даде на Своите обвинители някакво предимство. И въпреки това бе вързан в знак на това, че е осъден. Трябваше обаче външно поне да се покаже привидно правосъдие. Необходимо беше поне формално да има някакъв законен процес; и властите бяха решили този процес да мине съвсем набързо. Те знаеха почитта, с която Исус се ползваше сред хората, и се страхуваха, че ако арестуването се разчуе, ще бъде направен опит за освобождаването Му. Освен това, ако процесът и екзекуцията не бъдеха проведени незабавно, трябваше да се отложат с една седмица, защото предстоеше празнуването на Пасхата. Това можеше да се осуетят техните планове. За да постигнат осъждането на Исус, обвинителите разчитаха главно на врявата на тълпата, голяма част от която съставляваше утайката на Ерусалим. Ако отложеха процеса с една седмица, възбудата щеше да стихне и можеше да настъпи обратната реакция. По-голямата част от народа можеше да се надигне в защита на Христос. Можеха да се появят много хора със свидетелски показания в полза на Неговото оправдаване, изнасяйки на бял свят мощните дела, които Той бе вършил. Това щеше да възбуди народното възмущение срещу Синедриона. Предприетите действия срещу Него щяха да бъдат осъдени и Исус щеше да бъде освободен, за да получи още по-голяма почест от множествата. Затова свещениците и управниците решиха да Го предадат в ръцете на римляните, преди да се открият намеренията им.

Но най-напред трябваше да се намери някакво обвинение. Досега не бяха спечелили още нищо. Анна заповяда Исус да бъде отведен при Каяфа. Каяфа

принадлежеше към садукеите, сред които се намираха най-отчаяните врагове на Исус. Сам той, макар и да не притежаваше силен характер, беше също така жесток, безсърдечен и безскрупулен, какъвто беше и Анна. Щеше да опита всички средства, за да погуби Исус. Беше рано сутринта и още много тъмно. При светлината на факли и фенери въоръжената банда потегли със своя пленник към двореца на първосвещеника. Там, докато членовете на Синедриона пристигаха, Анна и Каяфа разпитаха Исус отново, но пак безуспешно.

Когато съветът се събра в съдебната зала, Каяфа зае мястото си на председател. От двете му страни бяха съдиите, както и тези, които специално се интересуваха от процеса. Римските войници бяха застанали на подиума под престола. В подножието на престола стоеше Исус. В Него бяха съсредоточени погледите на цялото множество. Възбудата беше много силна. Само Той, единствен от цялата тълпа, беше спокоен и ведър. Самата атмосфера, която Го обкръжаваше, изглеждаше проникната от свято влияние.

Каяфа бе смятал Исус за свой личен съперник. Голямото желание на хората да слушат Спасителя и тяхната явна готовност да приемат Неговите учения бе възбудило жестоката ревност на първосвещеника. Но сега, когато Каяфа погледна подсъдимия, остана поразен и се изпълни с възхищение от Неговото благородно и достойно държание. Обзе го убеждението, че този Човек е подобен на Бога; но в следващия момент презрително отпъди мисълта. Изведнъж се чу гласът му, който с подигравателен и надменен тон поиска от Исус да извърши пред него едно от великите Си чудеса. Но думите му падаха в ушите на Спасителя, сякаш не ги чуваше. Хората сравняваха възбуденото и злобно поведение на Анна и Каяфа със спокойното и величествено поведение на Исус. Дори и в умовете на онова закоравяло множество възникна въпросът, ще бъде ли осъден като престъпник този Човек с богоподобен вид?

Каяфа, забелязвайки влиянието, което оказа държанието на Исус върху присъстващите, побърза да ускори процеса. Враговете на Исус бяха много объркани. Те искаха на всяка цена да осигурят Неговото осъждане, но не знаеха как да го постигнат. Членовете на съвета бяха разделени на фарисеи и садукеи. Помежду им съществуваше жестока омраза и непримирима борба. Не смееха да засегнат някои спорни точки, да не би да се стигне до свада. Само с няколко думи Исус можеше да възбуди техните противопоставящи се предразсъдъци и така да отклони гнева им от Себе Си. Каяфа знаеше това и пожела да избегне повдигането на такъв спор. Имаше много свидетели, които можеха да докажат, че Христос бе порицавал свещениците и книжниците, че ги бе наричал лицемери и убийци; но такова свидетелство не трябваше да се привежда. В острите си спорове с фарисеите садукеите също бяха използвали подобни изрази; а и такива показания нямаше да бъдат убедителни за римляните, сами отвратени от претенциите на фарисеите. Имаше изобилни доказателства и за това, че Исус не беше зачитал традициите на евреите и беше говорил непочтително за много от техните наредби. Но по отношение на преданията фарисеите и садукеите бяха на нож; и това доказателство не би имало никаква тежест пред римляните. Враговете на Христос не смееха да Го обвинят и в нарушение на съботата, да не би при едно по-пълно разследване да се разкрие

характерът на Неговото дело. Ако се разкрият чудесата на излекуване, то целта на свещениците би била осуетена.

Бяха подкупени фалшиви свидетели да обвинят Исус в подклаждане на бунт и в стремеж за установяване на ново правителство; но техните свидетелски показания се оказаха неопределени и противоречиви. При разпита те изопачаваха и фалшифицираха собствените си изявления.

Още в началото на Своята служба Христос бе казал: "Разрушете този храм и за три дни ще го издигна." Според образния език на пророчеството така Той предсказа собствената Си смърт и възкресение. "Но Той говореше за храма на тялото Си" (Йоан 2:19,21). Евреите бяха разбрали думите Му в буквален смисъл - като отнасящи се до храма в Ерусалим. От всичко, казано от Христос, свещениците не можаха да намерят нищо, което да използват срещу Него, освен тези думи. Като ги цитираха погрешно, те се надяваха да спечелят предимство. Римляните бяха участвали във възстановяването и украсяването на храма и много се гордееха с това. Всяко презрение, проявено към храма, сигурно би възбудило тяхното възмущение. По тази точка можеха да постигнат единодушие и римляни, и евреи, и фарисеи, и садукеи, защото всички гледаха на храма с голяма почит. За това обвинение бяха намерени двама свидетели, чиито показания не си противоречаха толкова, колкото на другите. Единият от тях, подкупен, за да обвини Исус, заяви: "Този каза: Мога да разруша Божия храм и за три дни пак да го съградя." Така Христовите думи бяха изопачени. Ако те бяха цитирани точно както Той ги бе изговорил, не биха били достатъчни, за да бъде осъден даже и от Синедриона. Ако Исус бе само един обикновен човек според твърдението на евреите, Неговото изказване би означавало само проявата на неразумен, самохвален дух, но не би могло да се изтълкува като богохулство. Дори и така, както бяха предадени от фалшивите свидетели, думите Му не съдържаха нищо, което римляните можеха да оценят като престъпление, заслужаващо смърт.

Търпеливо слушаше Исус противоречивите свидетелски показания. Не изрече нито дума за самозащита. Накрая обвинителите Му се объркаха, смутиха и разяриха. Процесът не показваше никакъв напредък. Изглеждаше, като че ли целият им заговор щеше да пропадне. Каяфа беше отчаян. Оставаше едно последно средство: Христос трябваше да бъде накаран да осъди сам Себе Си! Първосвещеникът стана от съдебния стол с лице, изкривено от гняв, с глас и поведение, показващи ясно, че ако беше в неговата власт, той би сразил затворника, който се намираше пред него. "Нищо ли не отговаряш? - възкликна той. - Какво свидетелстват тези против Тебе?"

Исус остана спокоен. "Той беше угнетяван, но смири Себе Си и не отвори устата Си; както агне, водено на клане и както овца пред стригачите си не издава глас, така Той не отвори устата Си!" (Исая 53:7).

Накрая Каяфа, издигайки дясната си ръка към небето, се обърна към Исус с въпрос под формата на тържествена клетва: "Заклевам Те в живия Бог да ни кажеш: Ти ли си Христос, Божият Син?"

При този апел Христос не можеше повече да мълчи. Имаше време за мълчание, имаше и време за говорене. Не бе проговорил, докато въпросът не Му бе зададен пряко. Той знаеше, че да отговори сега, това би означавало

сигурна смърт. Но апелът бе отправен от най-високия признат от нацията авторитет и в името на Всевишния. Христос не би пропуснал да покаже дължимото уважение към Закона. Нещо повече: ставаше въпрос за Неговото родство с Отец. Трябваше да обяви ясно Своя характер и Своята мисия. Той бе казал на учениците Си: "Всеки, който изповядва Мене пред човеците, ще го изповядам и Аз пред Отца Си, Който е на небесата" (Матей 10:32). Сега чрез собствения Си пример Исус повтори този урок.

Всяко ухо се приклони да чуе и всяко око се вгледа в лицето Му, когато Той отговори: "Ти рече!" Небесна светлина сякаш озари бледото Му лице, когато добави: "Но казвам ви: Отсега нататък ще видите Човешкия Син седящ отдясно на силата и идещ на небесните облаци!"

За момент Божествеността на Христос проблесна през Неговия човешки образ. Първосвещеникът се сви пред пронизващия поглед на Спасителя. Този поглед сякаш четеше скритите му мисли и изгаряше сърцето му, проникващи в него. И никога след това през целия си живот той не можа да забрави изпитващия взор на преследвания Божи Син.

"Отсега нататък - каза Исус - ще видите Човешкия Син седнал отдясно на силата и идещ на небесните облаци!" С тези думи Христос представи сцена, съвсем обратна на онази, която се разиграваше в момента. Той, Господарят на живота и славата, щеше да седне отдясно на Бога. Той щеше да бъде Съдията на цялата земя и Неговото решение нямаше да може да бъде оспорено от никого. Тогава всяко тайно нещо щеше да бъде извадено наяве пред Божието присъствие и над всеки човек щеше да бъде произнесена присъда според делата му.

Думите на Христос стреснаха първосвещеника. Мисълта, че ще има възкресение на мъртвите, когато всички ще застанат на подсъдимата скамейка пред Бога, за да бъдат възнаградени според техните дела, ужаси Каяфа. Той не желаеше да вярва, че в бъдеще ще получи присъда според делата си. През ума му минаха една след друга сцените на последния съд. За момент видя страхотната гледка, когато гробовете дават своите мъртви заедно с тайните, за които той се бе надявал, че са скрити навеки. За момент се почувства, като че стои пред вечния Съдия, Чието око, виждащо всички неща, чете в душата му, изваждайки на бял свят тайни, смятани от него за скрити заедно с умрелите.

Картината изчезна от погледа на първосвещеника. Думите на Христос го засегнаха силно - него, садукея. Каяфа бе отричал учението за възкресението, съда и бъдещия живот. Сега той побесня от сатанинска ярост. Как може този подсъдим пред него да оспорва най-съкровените му теории?! Като раздра дрехата си, за да може народът да види престорения му ужас, той поиска подсъдимият да бъде осъден веднага за богохулство, без по-нататъшни предварителни разследвания. "Каква нужда имаме вече от свидетели? - каза той. - Ето, сега чухме богохулството! Вие какво мислите? И те всички Го осъдиха."

Убеждение, размесено с гняв, накара Каяфа да постъпи така. Той се разяри на самия себе си, задето повярва на Христовите думи; и вместо да раздере сърцето си пред съзнанието за истината и да изповяда, че Исус е Месия, раздра свещеническите си одежди, решен да продължи упорството си.

Всъщност тази негова постъпка имаше дълбоко значение. Едва ли Каяфа го съзнаваше. Чрез нея първосвещеникът целеше да повлияе на съдиите и да осигури осъждането на Христос, а всъщност бе осъдил себе си. Според Божия закон той ставаше вече негоден да изпълнява първосвещеническата служба. Сам си бе произнесъл смъртната присъда.

Първосвещеникът нямаше право да раздира одеждите си. Според Левитския закон това бе забранено със заплахата от смъртно наказание. При никакви обстоятелства, в никакъв случай той не трябваше да го прави. Беше станало обичай сред евреите да раздират дрехите си при смъртта на близки приятели; но този обичай свещениците не трябваше да спазват. За това бе дадена изрична заповед от Христос на Мойсей (Левит;10:6 виж Левит 10:6).

Всяко нещо, което се носеше от свещеника, трябваше да бъде цяло и без недостатък. Чрез красивите служебни одежди на първосвещеника се представяше характерът на великия символ Исус Христос. Нищо друго освен съвършенство - съвършенство в облекло и в поведение, в думи и в дух - не би могло да бъде прието от Бога. Той е свят - и Неговата слава и съвършенство трябваше да бъдат представени чрез земната служба на свещениците. Само пълното съвършенство можеше да изрази правилно светостта на небесната служба. Смъртният, ограничен човек можеше да раздере собственото си сърце, като прояви разкаян и смирен дух. Това Бог щеше да зачете; но раздиране на свещеническите одежди не се позволяваше, защото то щеше да развали представата за небесните неща. Първосвещеник, посмял да се яви на свята служба и да участва в службата на светилището с раздрана дреха, бе смятан за прекъснал отношенията си с Бога. С раздирането на дрехата си той сам се лишаваше от правото да бъде представител на Бога. Не се приемаше вече от Бога като действащ свещеник. Този начин на поведение, показан от Каяфа, издаваше човешка страст, човешко несъвършенство.

Чрез раздирането на дрехите си, следвайки човешкото предание, Каяфа обезсили Божия закон. Един създаден от човеци закон позволяваше в случай на богохулство свещеникът да раздере дрехите си в знак на възмущение от греха и да остане невинен. Така Божият закон бе анулиран от човешки закони.

Всяко действие на първосвещеника се наблюдаваше от народа с голям интерес; и затова Каяфа мислеше да предизвика ефект, като покаже своето благочестие. Но с тази си постъпка, предназначена да приведе едно обвинение срещу Христос, той всъщност хулеше Онзи, за Когото Бог бе казал: "Моето име е в Него" (Изх. 23:21). Така той самият извършваше богохулство. Произнасяше присъда над Христос като богохулник, а сам той попадаше под осъждането на Бога.

Постъпката с раздирането на дрехата бе символична - показа мястото, което еврейската нация щеше да заема занапред пред Бога като народ. Привилегированият някога от Бога народ се отделяше от Него и скоро щеше да бъде отхвърлен от Йехова. Когато Христос на кръста извика: "Свърши се!" (19:30 Йоан 19:30), и завесата на храма се раздра на две, святият Наблюдател заяви, че еврейският народ е отхвърлил Него, Който е същината и изпълнението на всички техни символи, същността на всички техни сянкови служби. Израил се бе разделил с Бога! Тогава първосвещеникът можеше с

право да раздира одеждите си за служба като представител на великия Първосвещеник, защото те преставаха да имат някакво значение за него или за народа. Той можеше с право да раздира дрехите си от ужас пред своята съдба и пред съдбата на народа.

Синедрионът бе произнесъл над Исус смъртната присъда, но бе в противоречие с еврейския закон подсъдим да се разследва нощем. За да бъде присъдата законна, изискваше се всичко да бъде извършено на дневна светлина и в присъствието на целия състав на съвета. Въпреки това обаче със Спасителя започнаха да се държат като с осъден престъпник; и Той бе предаден на оскърбленията на най-долните и порочни хора от обществото. Дворецът на първосвещеника ограждаше един открит двор, в който бяха събрани войниците и тълпата зрители. През този двор Исус бе отведен в арестантската стая, посрещнат от всички страни с подигравки заради това, че се смята за Син Божи. Собствените Му думи: "седящ отдясно на силата" и "идещ на небесните облаци" бяха повтаряни подигравателно. Докато стоеше в арестантската стая и очакваше законното Си разследване, Той не бе закрилян от никого. Невежата паплач бе видяла жестокото отношение, проявено към Него от съвета, и от това се одързости да изяви всички сатанински качества на своята природа. Благородното и богоподобно държание на Христос ги вбесяваше. Неговата кротост, невинност, величественото Му търпение ги изпълваха с омраза, вдъхната от Сатана. Милостта и справедливостта бяха стъпкани. Никога един престъпник не е бил третиран по толкова нечовешки начин, както бе третиран Божият Син.

Но сърцето на Исус се раздираше от една много по-остра болка. Ударът, който Му причини най-силната болка, не можеше да бъде нанесен от ничия вражеска ръка. Докато Христос понасяше подигравателния разпит пред Каяфа, от Него се отрече един от собствените Му ученици!

След като изоставиха своя Учител в градината, двама от учениците се осмелиха да последват на известно разстояние тълпата, която отвеждаше Исус. Това бяха Петър и Йоан. Свещениците познаваха Йоан като добре известен ученик на Исус и го пуснаха в залата, като се надяваха, че като види унижението на своя Водач, ще се откаже от идеята, че такова едно същество може да е Божи Син. Йоан каза няколко думи в полза на Петър, така че успя да осигури вход и за него.

В двора бе накладен огън, защото бе най-студеният час на нощта - точно преди зазоряване. Една група се бе събрала около огъня и Петър самонадеяно зае място сред нея. Той не желаеше да се знае, че е Христов ученик. Надяваше се, че като се смеси безгрижно с тълпата, ще го сметнат за един от довелите Исус в залата.

Но когато пламъците внезапно осветиха лицето на Петър, жената, която пазеше на вратата, го погледна изпитателно. Забелязала бе, че бе дошъл заедно с забелязала бе покрусения израз на лицето му и сметна, че и той може да е ученик на Исус. Тя бе една от слугините в дома на Каяфа и бе много любопитна да узнае кой е. Каза на Петър: "Не си ли и ти от Неговите ученици?" Петър се стресна и смути. Очите на цялата група се насочиха веднага към него. Направи се, че не я разбира, но тя бе настойчива и увери стоящите наоколо, че и този

човек е бил с Исус. Петър се почувства принуден да отговори и каза гневно: "Жено, не Го познавам!" Това беше първото отричане; и веднага след него петелът пропя. О, Петре, колко бързо се засрами от своя Учител! Колко бързо се отрече от своя Господ!

Ученикът Йоан при влизането си в съдебната зала не се опита да скрие факта, че е последовател на Исус. Той не се смеси с грубата тълпа, която ругаеше неговия Господ; и не бе запитан нищо, защото не си придаваше фалшив вид, така че не възбуждаше и подозрение. Потърси си уединено кътче, закрито от погледа на тълпата, но в същото време колкото се може по-близо до Исус. Оттук той можеше да вижда и да чува всичко при разпита на неговия Господ.

Петър не искаше да се разкрие неговият истински характер. Като си придаваше вид на безразличие, той всъщност бе стъпил на вражеска почва и стана лесна плячка на изкушението. Ако го призовяха да се бори за своя Учител, той би бил смел войник; но когато срещу него презрително бе насочен пръст, се оказа страхливец. По същия начин и много християни, които не биха и трепнали пред една действителна битка за своя Господ, попаднали под подигравките на хората, се отричат от своята вяра. Общувайки с такива, които би трябвало да избягват, сами влизат в пътя на изкушението. Те просто канят неприятеля да ги изкушава и после казват или вършат неща, в които при други обстоятелства никога не биха се провинили. Всеки Христов ученик, прикриващ в днешно време вярата си пред страха от страдания или укори, се отрича от своя Господ така, както това направи Петър в съдебната зала.

Петър се опитваше да покаже, че разпитът на неговия Учител не го интересува, но сърцето му се късаше от скръб, като слушаше жестоките подигравки и виждаше лошото отношение, което Исус търпеше. Нещо повече, той бе изненадан и разгневен, задето Исус унижава и Себе Си, и последователите Си, като се оставя да бъде третиран така. За да скрие истинските си чувства, се опитваше да се смеси с преследвачите Му и да се присъедини към техните неподобаващи подигравки. Но изражението на лицето му изглеждаше неестествено. Всъщност той постъпваше като лъжец; и докато се стараеше да говори безгрижно и равнодушно, не можеше да сдържи израза на възмущение при гледката на оскърбленията, които засипваха неговия Учител.

Вниманието бе привлечено към него за втори път и отново бе обвинен, че е последовател на Исус. Този път той под клетва заяви: "Не познавам човека!" Още веднъж му бе даден случай. След като измина час, един от слугите на първосвещеника, близък роднина на човека, чието ухо Петър бе отрязал, го попита: "Не те ли видях аз в градината с Него?" "Наистина от тях си, защото си галилеянин и говорът ти съответства!" При тези думи Петър избухна. Исусовите ученици се отличаваха със своя чист говор; и за да заблуди напълно запитвачите си и да оправдае маската на дръзко поведение, която си бе надянал, той започна да се отрича от своя Учител с проклятия и клетви. Петелът пак пропя. Тогава Петър го чу и си спомни думите на Исус: "Преди да пее петелът дваж, ти три пъти ще се отречеш от Мене!" (14:30 Марко 14:30).

Докато унизителните клетви бяха още на устните на Петър и пронизителното пеене на петела още звучеше в ушите му, Спасителят отвърна лице от намръщените съдии и погледна право в лицето на Своя окаян ученик.

В същото време и погледът на Петър бе привлечен към неговия Учител. В благородното Му изражение той прочете дълбока жалост и скръб, но не и гняв.

Видът на това бледо, страдащо лице, на тези трепереща устни, този поглед на състрадание и прощение пронизаха сърцето му като стрела. Съвестта му се пробуди. Паметта му заработи. Петър си припомни обещанието, което бе дал само преди няколко часа - че би отишъл със своя Господ и в затвор, и на смърт. Спомни си колко мъчно му стана, когато Спасителят му бе казал в горницата, че ще се отрече същата тази нощ три пъти от своя Господ. Току-що бе заявил, че не познава Исус; но сега осъзна с горчива скръб колко добре го познава неговият Господ и колко вярно бе прочел в сърцето му онова лицемерие, което и сам той не подозираше.

Заля го вълна от спомени. Нежната милост на Спасителя, Неговата доброта и дълготърпение, благородството и кротостта Му към Неговите грешащи ученици - всичко това си спомни. Спомни си и предупреждението: "Симоне, Симоне, ето, Сатана ви изиска всички, за да ви пресее като жито; но Аз се молих за тебе, да не отслабне твоята вяра" (22:31,32 Лука 22:31,32). С ужас осъзна той собствената си неблагодарност, лъжливата си клетва. Погледна още веднъж Учителя си и видя една светотатствена ръка да се издига и да Го удря по лицето. Не можейки да издържи повече тази сцена, Петър се втурна с разбито сърце навън.

Той бързаше сам и в мрак, без да знае и без да го е грижа къде отива. Накрая откри, че се намира в Гетсиманската градина. Сцените, които се бяха разиграли само няколко часа, преди да дойде тук, изплуваха живо в паметта му. Страдащото лице на неговия Господ, опетнено от кървавите капки пот и сгърчено от болка, се появи пред него. Той си спомни с разяждащо угризение, че Исус бе плакал и бе агонизирал в молитва самичък, докато онези, които трябваше да стоят близо до Него в този страшен час на изпит, спяха. Спомни си тържественото Му поръчение: "Бдете и молете се, за да не паднете в изкушение!" (Матей 26:41). Петър видя отново сцената в съдебната зала. Неговото кървящо сърце се измъчваше страшно от съзнанието, че бе допълнил унижението и скръбта на Спасителя, стоварвайки върху Него най-тежкия удар. На същото това място, където Исус бе излял в агонията Си Своята душа пред Отец в молитва, Петър падна по лице и пожела да умре.

Бе подготвил пътя към този си голям грях, когато спеше, след като Исус му бе заръчал да бди и да се моли. Всички ученици претърпяха голяма загуба, защото спяха в онзи критичен час. Христос знаеше огненото изпитание, през което трябваше да преминат. Той знаеше как ще действа Сатана, за да парализира техните чувства, та да останат неподготвени за изпитанието. Точно затова им даде онова предупреждение. Ако онези часове в градината бяха прекарани в бдене и молитва, Петър нямаше да бъде оставен да зависи от собствената си слаба сила. Той нямаше да се отрече от своя Господ. Ако учениците бяха бдели заедно с Христос при Неговата агония, щяха да бъдат подготвени да понесат гледката на страданията Му на кръста. Биха схванали

поне до известна степен естеството на Неговата съкрушаваща агония. Щяха да могат да си спомнят думите Му, които предсказваха Неговите страдания, Неговата смърт и Неговото възкресение. Сред мрака, в часа на най-голямото изпитание лъчи на надежда щяха да разпръсват тъмнината и да поддържат тяхната вяра.

Веднага щом съмна, Синедрионът се събра пак и Исус отново бе докаран в стаята за съвещание. Той се бе обявил за Син на Бога и те бяха изтълкували думите Му като обвинение срещу Него. Но не можеха да Го осъдят само въз основа на това, защото много от членовете не бяха присъствали на нощното заседание и не бяха чули думите Му; а и знаеха също, че римският съд не би ги сметнал достойни за смърт. Но ако от собствените Му устни всички можеха отново да чуят тези думи, целта им може би щеше да бъде постигната. Те биха могли да превърнат Неговото твърдение, че е Месия, в политическо действие за подмолна, противодържавна дейност.

"Ти ли си Христос? - рекоха те. - Кажи ни!" Но Христос мълчеше. Те продължиха да Го обсипват с въпроси. Най-сетне с нотки на скръбен патос Той отговори: "Ако ви кажа, няма да повярвате, и ако ви задам въпрос, не ще отговорите, нито ще Ме пуснете." Но за да останат без извинение, Той добави тържественото предупреждение: "Но отсега нататък Човешкият Син ще седи отдясно на Божията сила!"

"Тогава Божият Син ли Си Ти?" - попитаха в един глас. Исус им отговори: "Вие право казвате, защото Съм!" Те изкрещяха: "Каква нужда имаме вече от свидетелство, защото сами чухме от устата Му!"

И тъй, според третата присъда на еврейските власти Христос трябваше да умре. Единственото, което е нужно сега, мислеха си те, е римляните да потвърдят тази присъда и да Го предадат в ръцете им.

След това последва третата сцена на малтретиране и подиграване - по-лошо дори от онова, което бе получил от ръцете на невежата тълпа. Всичко стана в самото присъствие на свещениците и управниците и с тяхното одобрение. Всяко чувство на състрадание или човещина бе изчезнало от сърцата им. Щом аргументите им са слаби и не могат да заглушат Неговия глас, те разполагаха с други средства - такива, с каквито всички еретици през вековете са били накарани да млъкнат - страдание, насилие и смърт.

След като присъдата над Исус бе произнесена от съдиите, народът бе завладян от сатанинска ярост. Викът от гласовете приличаше на рев на диви зверове. Тълпата се втурна към Него, крещейки: "Той е виновен! Убийте Го!" Ако не бяха римските войници, Исус нямаше да доживее да бъде прикован на кръста на Голгота. Ако римската власт не се бе намесила и не бе възспряла насилието на тълпата със силата на оръжието, Той щеше да бъде разкъсан на парчета пред съдиите Си.

Езичниците се разгневиха при вида на това скотско отношение към човек, срещу Когото още нищо не бе доказано. Римските чиновници заявиха, че с произнасянето на присъдата над Исус евреите засягат римската власт; и че дори и еврейският закон забранява човек да бъде осъден на смърт въз основа само на неговите собствени думи. Тази намеса предизвика известно затишие в

съдебния процес; но еврейските водачи бяха мъртви както към милостта, така и към срама.

И свещеници, и управници забравиха достойнството на своята служба и хулеха Божия Син с неприлични епитети. Присмиваха Му се с рождението Му. Заявяваха, че дързостта Му да се обяви за Месия е причина да заслужи най-позорната смърт. Най-разпуснатите хора участваха в това отвратително отношение спрямо Спасителя. Върху главата Му бе метната стара дреха и мъчителите Му Го удряха по лицето с думите: "Проречи ни, Христе, кой Те удари?" И когато махаха дрехата, някакъв жалък човек Го заплюваше в лицето.

Божиите ангели вярно отбелязваха всеки оскърбителен поглед, дума и постъпка срещу техния любим Началник. Един ден тези ниско паднали хора, които се подиграваха и заплюваха спокойното, бледо лице на Христос, ще Го видят в Неговата слава, светеща по-силно от слънцето.

76. Юда

Историята на Юда ни представя тъжния край на един живот, който би могъл да бъде благословен от Бога. Ако Юда бе умрял преди последното си пътуване до Ерусалим, той щеше да бъде смятан за човек, достоен да заема място между дванадесетте и чието отсъствие би се чувствало много силно. Отвращението, следвало го през вековете, не би съществувало, ако не бяха онези качества от характера му, които се разкриха в края на неговата история. Но целта беше характерът му да бъде открит пред света. Животът му трябваше да служи като предупреждение за всички, които като него биха се оказали предатели на святи отговорности.

Малко преди Пасхата Юда бе подновил договора си със свещениците да предаде Исус в ръцете им. Тогава именно бе уговорено Спасителят да бъде арестуван на някое от Неговите уединени места за размисъл и молитва. От угощението в дома на Симон насам Юда бе имал много случаи да размисли върху делото, което възнамеряваше да извърши, но неговите кроежи си останаха непроменими. За тридесет парчета сребро - цената на един роб - той предаде Господа на славата на позор и смърт.

Юда имаше вродена силна любов към парите, но той не всякога е бил толкова покварен, че да извърши дело като това. Бе подхранвал обаче лош дух на алчност, докато тя стана управляващата подбуда в живота му. Любовта към Мамона надделя над любовта му към Христос. Ставайки роб на един порок, той се предаде в ръцете на Сатана, за да бъде отведен до какви ли не крайности в греха.

Юда се бе присъединил към учениците, когато множествата следваха Христос. Поученията на Спасителя затрогваха сърцата им, когато слушаха увлечени Неговите думи, прозвучали в синагогата, край морския бряг или на планината. Юда виждаше как при Исус се стичаха болни, сакати, слепи от села и градове. Виждаше да поставят умиращи при нозете Му. Беше свидетел на великите дела на Спасителя: излекуването на болни, изгонването на демони и възкресяването на мъртви. Той почувства и върху самия себе си доказателствата

и проявата на Христовата сила. Признаваше Христовото учение като стоящо много по-високо от всичко, което бе чул дотогава. Обикна великия Учител и желаеше да бъде с Него. Почувства силно желание да промени характера и живота си. И се надяваше да постигне това, като се свърже с Исус. Спасителят не го отблъсна. Той му даде място между дванадесетте. Повери му работата на евангелизатор. Надари го със силата да лекува болни и да изгонва бесове. Но Юда никога не стигна дотам, че да се предаде напълно на Христос. Той не се отказа от своята любов към живота или от любовта си към парите. Макар че стана служител на Христос, той не се поддаде на Божествената преобразяваща сила. Смяташе, че може да запази своя начин на разсъждение, своите мнения и мисли и подхранваше предразположение към критикуване и осъждане.

Юда бе ценен много високо от учениците и имаше голямо влияние над тях. Самият той оценяваше високо собствените си качества и смяташе братята си по-нискостоящи от него по разсъждения и способности. Те не виждат благоприятните случаи, мислеше си той, нито пък се възползват от обстоятелствата. Църквата никога няма да има успех с такива късогледи и тесногръди хора за водачи. Петър беше буен, действаше прибързано. Йоан, който скътваше като съкровище истините, изговаряни от Христовите уста, бе неспособен финансист. Матей, научен да гледа на всичко с най-голяма точност, бе много взискателен по отношение на честността, а освен това винаги разсъждаваше върху думите на Учителя и така биваше погълнат от тях, че не можеше да му се повери работа, която изисква предвидливост и далновидност. Така Юда преценяваше всички ученици и се ласкаеше, че църквата често би изпадала в затруднено положение и объркване, ако не беше неговата способност на ръководител. Смяташе се за ненадминат от другите по дарба. Според собствената му преценка той бе чест за делото и винаги го изтъкваше.

Юда бе заслепен по отношение на слабите места на своя характер и затова Христос го постави там, където той щеше да има случай да ги види и да ги поправи. Като касиер на учениците му бе поверена задачата да се грижи за нуждите на малката група и да облекчава нуждите на бедните. Когато в пасхалната стая Исус му каза: “Каквото вършиш, върши го по-скоро” (13:27 Йоан 13:27), учениците помислиха, че Той му заръчва да купи нещо, което е нужно за празника, или пък да даде нещо на бедните. Юда можеше да развие неегоистичен дух, като служи на другите. Но макар че всеки ден слушаше уроците, предавани от Христос, и бе свидетел на Неговия неегоистичен живот, продължаваше да поддържа предразположението си към алчността. Малките суми, които постъпваха в ръцете му, бяха постоянно изкушение. Често пъти, когато извършеше някоя дребна услуга за Христос или посветеше известно време за религиозни цели, той си плащаше от оскъдните средства в касата. С такива претексти извиняваше постъпките си сам пред себе си, но в очите на Бога това бе кражба.

Често повтаряното от Христос изявление, че Неговото царство не е от този свят, оскърбяваше Юда. Той бе начертал един план, една линия на поведение, по която очакваше Христос да действа. Бе планирал освобождаването на Йоан Кръстител от затвора. Но уви! Йоан бе оставен да бъде обезглавен. А Исус, вместо да утвърди Своето царско право и да отмъсти

за смъртта на Йоан, се оттегли с учениците Си в провинцията. Юда искаше да се води по-агресивна борба. Смяташе, че ако Исус не пречи на учениците да провеждат своите планове, делото би имало по-голям успех. Забелязваше постоянно растящата вражда на еврейските водачи и виждаше как Христос не отговаря на предизвикателството, когато Му искат знамение от небето. Сърцето му бе отворено за неверието, то се поддаваше на недоверието и врагът не се забави да му внуши разни мисли на съмнение и негодувание. Защо Исус се спира толкова много на неща, които действат обезсърчително? Защо предсказва изпитания и гонения за Себе Си и за учениците Си? Перспективата да заеме високо положение в новото царство бе накарала Юда да прегърне делото на Христос. Трябваше ли неговите надежди да останат неоправдани? Не мислеше, че Исус не е Божи Син; но постоянно правеше разни догадки и се опитваше да си обясни по някакъв начин Неговите велики дела.

Въпреки обясненията, които Спасителят сам даваше в поученията Си, Юда непрекъснато поддържаше идеята, че Христос ще царува в Ерусалим. Той се опита да осъществи тази своя идея при случая, когато бяха нахранени петте хиляди души. Тогава и Юда помагаше в раздаването на храната на гладните хора. Бе видял от каква голяма полза можеше да бъде за другите. Почувства онова задоволство, което човек изпитва, когато служи на Бога. Той помагаше да се занасят болните и страдащите при Христос. Виждаше какво облекчение, каква радост и щастие изпитваха човешките сърца от целителната сила на великия Възстановител. Би могъл да схване методите на Христос, но бе заслепен от собствените си егоистични желания. Юда пръв се възползва от ентусиазма, който се породи от чудото с хлябовете. Той предложи и се опита да проведе проекта - да грабнат Христос насила и да Го направят цар. Надеждите му се простираха много нависоко и разочарованието му бе горчиво.

Христовото слово в синагогата за хляба на живота бе повратната точка в живота на Юда. Той чу думите: "Ако не ядете плътта на Човешкия Син и не пиете кръвта Му, нямате живот в себе си" (Йоан 6:53). Разбра, че Христос предлагаше по-скоро духовни, отколкото светски блага. Смяташе се за много далновиден и си помисли, че е успял да разбере, че Исус не ще придобие никаква слава, нито пък ще може да осигури някакви високи постове на Своите последователи. Затова той реши да не се свързва много тясно с Него, та ако пожелае, да може да се оттегли. Във всеки случай щеше да наблюдава. И наблюдаваше.

Оттогава насетне Юда започна да изразява разни съмнения, които смущаваха учениците. Създаваше спорове и всяваше заблуждаващи чувства, като повтаряше често аргументите, привеждани от книжниците и фарисеите срещу Христовите твърдения. Всички малки и големи смущения и изпитания, трудностите и привидните пречки за напредъка на евангелието той приемаше като доказателства срещу неговата истинност. Привеждаше стихове от Писанията, които нямаха връзка с истините, които Христос проповядваше. Тези текстове, откъснати от връзката им с други, объркваха учениците и засилваха обезсърчението, което ги потискаше постоянно. Но Юда вършеше всичко това по такъв начин, че да изглежда като много съвестен. И докато учениците търсеха доказателства, за да потвърдят думите на великия Учител,

Юда ги водеше почти без да се усетят по друг път. Така по много религиозен и привидно мъдър начин той представяше нещата в светлина, съвсем различна от тази, в която Исус им ги бе представил, и придаваше на думите Му значение, каквото Той не бе дал. Неговите внушения подтикваха постоянно към амбициозното желание за земно предпочитание и по този начин Юда отвличаше вниманието на учениците от важните неща, които те трябваше да имат предвид. Спорът за това, кой от тях да бъде най-голям, се подбуждаше обикновено от него.

Когато Исус представи на богатия младеж условието, при което може да стане Негов ученик, Юда остана много недоволен. Сметна, че е направена голяма грешка. Ако такива хора като този началник биха могли да се свържат с вярващите, те биха се оказали голяма помощ и подкрепа за Христовото дело. О, само да го приемеха за съветник - мислеше си той, - би могъл да им предложи много планове за напредъка и преуспяването на малката църква. Неговите принципи и методи щяха, разбира се, да се различават от Христовите, но по тези въпроси той се смяташе за по-мъдър от Исус.

Във всичко, което Христос казваше на учениците Си, се намираше по нещо, с което Юда не бе съгласен в сърцето си. Под негово влияние квасът на недоволство вършеше своята работа. Учениците не съзираха истинското действие и последиците на всичко това. Но Исус виждаше, че Сатана предава своите качества на Юда, а по този начин се отваря възможност да се влияе и на другите ученици. Точно това заяви Христос една година, преди да бъде предаден. "Не Аз ли избрах вас дванадесетте? - каза той. - И един от вас е дявол" (Йоан 6:70).

Все пак Юда не поддържаше явна опозиция, нито пък издаваше съмненията си по отношение на уроците на Спасителя. За първи път той възропта явно на угощението в дома на Симон. Когато Мария помаза нозете на Спасителя, той прояви своята наклонност към алчност. При упрека на Исус духът му се озлоби. Нараненатa му гордост и желанието за отмъщение съборихa преградите, така дълго подхранваната алчност го завладя напълно. Това ще преживее всеки, който подхранва грях. Елементите на порочност, срещу които не се борим и които не побеждаваме, се поддават на изкушенията на Сатана и душата става пленник на неговата воля.

Но Юда не беше съвсем закоравял. Даже и след като два пъти бе обещал да предаде Спасителя, имаше възможност за покаяние. На Пасхалната вечеря Исус доказа Своята божественост, като откри намеренията на предателя. В милостта Си Той включи и Юда в службата, извършена за учениците. Но този последен апел на любов също не бе взет под внимание. Тогава случаят на Юда бе решен и умитите от Исус нозе отидоха да извършат предателското дело.

Юда разсъждаваше така: ако Исус трябва да умре, то това събитие ще стане непременно. В такъв случай неговата собствена постъпка да предаде Спасителя не би променила резултата. Ако пък Исус не трябваше да умре, неговата постъпка само би Го принудила да Се предаде. При всички случаи той би спечелил нещо от своето предателство. Пресметна, че ще извърши добра сделка с предаването на своя Господ.

Не вярваше обаче, че Христос ще позволи да Го арестуват. Неговото намерение бе само да даде на Исус урок. Искаше да изиграе роля, която би накарала Спасителя да се отнася отсега нататък много внимателно с него и с нужното уважение. Но Юда не знаеше, че предава Христос на смърт. Колко често, когато Спасителят поучаваше с притчи, книжниците и фарисеите се увличаха от Неговите сполучливи илюстрации! Колко често сами произнасяха присъдата си! Често пъти, когато истината проникнеше в сърцата им и те се убеждаваха в нея, се изпълваха с ярост и вземаха камъни да Го замерят. Тъй като Той успяваше да избегне толкова много пъти примките - мислеше си Юда, - и сега няма да позволи да бъде хванат.

Юда реши да постави този въпрос на проба. Ако Исус е наистина Месия, то народът, за когото Той бе направил толкова много, ще застане зад Него и ще Го провъзгласи за цар. Това щеше да успокои завинаги много умове, които сега се намираха в недоумение и несигурност. В такъв случай на Юда щеше да бъде приписана заслугата за възкачването на Христос като цар на Давидовия престол. А тази негова постъпка щеше да му осигури и първото място след Христос в новото царство.

Лицемерният ученик изигра своята роля в предаването на Исус. В градината, когато каза на водачите на тълпата: "Когото целуна, Той е; хванете Го" (Матей 26:48), той бе напълно уверен, че Христос ще се изплъзне от ръцете им. Ако тогава го обвиняха, той би могъл да каже: "Не казах ли ви да Го държите здраво?"

Юда беше свидетел, когато войниците, действащи по указанията му, завързаха здраво ръцете на Христос. Той се изуми, като видя, че Спасителят се остави да Го отведат. Обезпокоен Го последва от градината до разследването Му пред еврейските управници. При всяко Исусово движение очакваше, че Учителят ще изненада враговете Си, като им се представи за Божи Син, ще осуети всичките им заговори и планове и ще сломи напълно силата им. Но когато часовете отлитаха един след друг и Исус се подчиняваше на всички оскърбления, сипещи се върху Него, ужасен страх обзе продажника, че е предал своя Учител на смърт.

Към края на процеса Юда не можеше повече да понася угризенията на виновната си съвест. Внезапно в залата отекна хриплив глас, който скова в ужас всички сърца: "Той е невинен! Пощади Го, о, Каяфа!"

Можеше да се види сега как високата фигура на Юда си пробива път през изумената тълпа. Лицето му бе бледо и изтормозено, а на челото му бяха избили едри капки пот. Хвърляйки се към съдийския престол, той изсипа пред първосвещеника сребърниците, които представляваха цената за предаването на неговия Господ. Сграбчи дрехата на Каяфа и жадно го замоли да освободи Исус, заявявайки, че не е направил нищо, заслужаващо смърт. Каяфа го отблъсна гневно, но се смути и не знаеше какво да каже. Вероломството на свещениците бе открито. Стана явно, че те бяха подкупили ученика да предаде своя Учител.

"Съгреших - извика пак Юда, - че предадох невинна кръв!" Но първосвещеникът, който вече се беше съвзел, му отговори с презрение: "Нам що ни е? Ти гледай!" (Матей 27:4). Свещениците с охота бяха използвали Юда

за свое оръдие; но презирали неговата низост. Когато се обърна към тях с изповед, те го отблъснаха презрително.

Тогава Юда се хвърли в нозете на Исус, признавайки Го за Божи Син и молейки Го да избави Себе Си. Спасителят не укори Своя предател. Той знаеше, че Юда не се кае. Неговата изповед бе наложена от чувството за вина в душата му, породено от ужасната мисъл за наказание и за бъдещия съд. Юда не изпитваше дълбока, съкрушителна скръб, че е предал неопетнения Божи Син и се е отрекъл от Светия Израилев. И въпреки това Исус не произнесе нито една осъдителна дума. Той го погледна състрадателно и каза: "За този час Аз дойдох на света."

Шепот на учудване премина през цялото събрание. С удивление всички наблюдаваха Христовото дълготърпение към Неговия предател. Пак им се натрапи убеждението, че този Човек е нещо повече от смъртен. Но ако е Божият Син - питаха се те, - защо не освободи Себе Си от веригите Си и не възтържествува над обвинителите Си?

Юда видя, че молбите му са напразни. И бързо излезе от залата, възкликвайки: "Много е късно! Много е късно!" Той чувстваше, че не би могъл да понесе да види Исус разпънат. И в отчаянието си отиде и се обеси.

По-късно през същия ден по пътя от съдебната зала на Пилат до Голгота виковете и подигравките на нечестивата тълпа, която отвеждаше Исус до мястото на екзекуцията, бяха внезапно прекъснати. Като минаха край едно уединено място, видяха в подножието на сухо дърво тялото на Юда. Гледката бе отвратителна. Тежината на тялото бе скъсала въжето, с което той се бе обесил. Тялото му се бе обезобразило страшно при падането и в този момент псета го бяха заобиколили и го разкъсваха. Останките му бяха заровени незабавно. Но присмехът на тълпата отслабна и пребледнелите лица на мнозина издаваха мислите им. Възмездието сякаш се спускаше вече над ония, които бяха виновни за кръвта на Исус.

77. *В съдилището на Пилат*

Тази глава е основана на Матей 27:2,11-31; Марко 15:1-20; Лука 23:1-25; Йоан 18:28-40, 19:1-16.

Исус стоеше вързан като затворник в съдилището на Пилат - римския управител. Около Него бе стражата от римски войници, а съдебната зала бързо се пълнеше с народ. Точно отвън пред входа се намираха съдиите от Синедриона, свещениците, управниците, старейшините и тълпата.

След осъждането на Исус съветът на Синедриона бе дошъл при Пилат, за да получи потвърждението и изпълнението на произнесената присъда. Но тези официални лица не искаха да влязат в римската съдебна зала. Според техния церемониален закон това би ги осквернило и би им попречило да вземат участие в празнуването на Пасхата. В своето заслепение те не виждаха, че смъртоносната омраза бе осквернила вече сърцата им. Не виждаха, че

Христос е истинското пасхално Агне и че тъй като Го бяха отхвърлили, великият празник бе загубил за тях своето значение.

Когато Спасителят бе въведен в съдебната зала, Пилат не Го погледна с приятелски очи. Римският управител бе вдигнат от леглото и реши да си свърши работата колкото е възможно по-бързо. Той се бе приготвил да постъпи с подсъдимия с истинска съдийска строгост. Придавайки на лицето си възможно най-строгото изражение, Пилат се обърна да види що за човек е този, заради Чието разследване се нарушаваше почивката му в такъв ранен час. Знаеше, че трябва да е някой, който еврейските власти искат да бъде разследван и наказан много бързо.

Пилат погледна хората, които пазеха Исус, след това се загледа изпитателно в самия Него. Бе имал работа с всякакви престъпници; но никога не бе заставал срещу човек, от когото лъхаше такава доброта и благородство, както при този затворник. Не забеляза по лицето му и следа от вина, никакъв израз на страх, нито пък на дързост или предизвикателство. Видя един човек със спокойно и благородно държание, чието изражение не издаваше и следа на престъпник, но върху което личаха отличителните черти на едно небесно същество.

Външният вид и изражение на Христос направиха благоприятно впечатление на Пилат. Доброто в него се обади. Той бе чул за Исус и делата Му. Съпругата му бе разказвала за удивителните неща, извършени от този галилейски Пророк, Който лекувал болните и възкресявал мъртвите. Всичко това сега оживя като сън в паметта на Пилат. Спомни си за слуховете, които бе чул от различни източници, и реши да попита евреите какви обвинения привеждат срещу този затворник.

"Кой е този Човек и защо Го доведохте? - каза той. - Какво обвинение привеждате срещу Него?" Евреите се смутиха. Понеже знаеха, че няма да могат да докажат обвиненията си срещу Христос, те не желаеха да бъдат разпитвани публично. Отговориха, че Той е измамник, наречен Исус от Назарет.

Пилат отново ги попита: "В какво обвинявате Тоя човек?" Свещениците не отговориха на въпроса му, но с думи, които издаваха раздразнение, казаха: "Ако не беше Той злодеец, не щяхме да Го предадем на тебе!" Когато съставляващите Синедриона - първите хора на нацията, ти доведат човек, за когото те смятат, че заслужава смърт, има ли нужда да търсиш обвинение срещу него? Надяваха се да направят впечатление на Пилат с високото си положение и по този начин да го накарат или да го подведат да отстъпи пред тяхната молба, без да минава през много предварителни разследвания. Силно желаеха присъдата им да бъде утвърдена; защото знаеха, че хората, които бяха видели удивителните дела на Христос, биха могли да разкажат една история, съвсем различна от фалшификацията, която самите те сега разказваха.

Свещениците смятаха, че със слабия и колеблив Пилат ще могат да прокарат своите планове без особени затруднения. Преди това той бе потвърждавал набързо присъди, осъждащи на смърт хора, за които те знаеха, че не заслужават такава участ. Според негова преценка животът на един затворник нямаше особена стойност; нямаше значение дали е невинен или виновен. Свещениците се надяваха, че и сега Пилат ще потвърди смъртното

наказание на Исус, без да Го изслуша. Те молеха за тази услуга по случай техния национален празник.

Но в затворника имаше нещо, което възпираше Пилат да постъпи така. Не посмя да го извърши. Той прочете желанието на свещениците. Спомни си как не много отдавна Исус бе възкресил Лазар - един човек, който бе лежал мъртъв в продължение на четири дни; и реши, преди да подпише смъртната присъда, да узнае какви бяха обвиненията против Него и дали можеха да се докажат.

"Ако вашият съд е достатъчен - каза той, - защо тогава довеждате затворника при мене?" "Вземете го вие и го съдете според вашия закон." Притиснати така, свещениците отговориха, че вече са произнесли присъда над него, но че за да бъде осъждането валидно, присъдата на Пилат трябва да потвърди тяхната. "Каква е вашата присъда?" - запита Пилат. "Смъртна - отговориха те, - но според закона ние нямаме право да осъждаме който и да било човек на смърт." Помолиха Пилат да повярва на думите им за вината на Христос и да потвърди присъдата им. Щяха да носят отговорност за последствията.

Пилат не беше нито справедлив, нито пък съвестен съдия; но колкото и слаба да бе моралната му сила, той отказа да приеме това искане. Не желаеше да осъди Исус, докато срещу Него не се приведе някакво обвинение.

Свещениците се оказаха на кръстопът. Видяха, че трябва да прикрият лицемерието си с най-дебелото покривало. Не трябваше да позволят да проличи, че Христос е бил арестуван на религиозна основа. Ако това се посочеше като причина, тяхното разследване не би имало никаква тежест пред Пилат. Трябваше да излезе така, че Исус действа срещу обичайното право; тогава Той би могъл да бъде осъден като политически престъпник. Сред евреите възникваха постоянно бунтове и безредици срещу римското управление. Римляните се справяха с тях много строго и бяха постоянно нащрек, за да потушават всичко, което би могло да доведе до въстание.

Само няколко дни преди това фарисеите се бяха опитали да впримчат Христос с въпроса: "Право ли е за нас да даваме данък на кесаря или не?" Но Христос смъкна маската на тяхното лицемерие. Римляните, които присъстваха, видяха пълното поражение на заговорниците и тяхното смущение от Неговия отговор: "Тогава отдавайте кесаревото на кесаря, а Божието на Бога" (Лука20:22-25).

Сега свещениците смятаха да представят случая така, че все едно Христос ги е учил на това, което те биха искали Той да учи. В затруднението си извикаха на помощ лъжесвидетели, които "почнаха да Го обвиняват, казвайки: Намерихме този, че развращава народа ни, забранява да се дава данък на кесаря и казва за себе си, че е Христос, Цар". Три обвинения и всяко едно без основание. Свещениците го знаеха, но бяха готови да лъжесвидетелстват, стига да могат да постигнат целта си.

Пилат разбра намеренията им. Той не повярва, че затворникът е правил заговор против властта. Неговият кротък и скромен вид съвсем не отговаряше на такова обвинение. Бе убеден, че е организиран таен заговор, за да бъде погубен невинен човек, застанал на пътя на еврейските сановници. Обръщайки

се към Исус, той го запита: "Ти ли си юдейският цар?" Спасителят отговори: "Ти право казваш." И като изговори това, лицето Му се освети, като че ли слънчев лъч светна над Него.

Щом чуха отговора Му, Каяфа и наобиколилите го призоваха Пилат да потвърди, че Исус е извършил престъплението, в което бе обвинен. С шумни викове свещениците, книжниците и управниците поискаха Той да бъде осъден на смърт. Виковете бяха подхванати и от тълпата и ревът - стана оглушителен. Пилат се смути. Понеже Исус не отговори на обвинителите Си, той Му каза: "Нищо ли не отговаряш? Виж за колко неща Те обвиняват! Но Исус нищо не отговори."

Застанал зад Пилат пред очите на всички в съдебната зала, Христос чу клеветата; но на всички лъжливи обвинения срещу Него Той не отговори нито дума. Цялото Му държание доказваше, че съзнава своята невинност. Стоеше непоклатим пред яростните вълни, които Го връхлитаха. Сякаш вълните на гнева, издигащи се все по-високо и по-високо като вълни на бушуващ океан, се разбиваха до Него, без да Го докосват. Стоеше мълчалив, но мълчанието Му бе красноречиво. То бе като светлина, която се излъчва от вътрешния човек към външния.

Пилат бе учуден от поведението на Исус. Дали този човек се отнася с такова пренебрежение към процеса, понеже не Го е грижа за живота Му? - се питаше той. Като Го гледаше как понася оскърбления и подигравки, без да им отвръща, сметна, че Христос не би могъл да е толкова несправедлив и неправеден, каквито бяха крещящите свещеници. Надявайки се да разбере истината от самия Него и да избегне врявата на тълпата, Пилат отведе Исус настрана и отново Го запита: "Ти юдейският цар ли си?"

Исус не отговори пряко на този въпрос. Той знаеше, че Светият Дух се бори с Пилат и му даде възможност да признае своето убеждение. "От себе си ли казваш това - попита Той - или други са ти говорили за Мене?", т. е. какво е подтикнало Пилат да зададе този въпрос - обвинението на свещениците или това бе желание да приеме светлина от Христос. Пилат разбра значението на Христовите думи, но гордост се надигна в сърцето му. Той не пожела да признае убеждението, което му се бе натрапило. "Че аз юдеин ли съм?" - каза той. "Твоят народ и главните свещеници те предават на мене, какво си сторил?"

Златният случай за Пилат бе отминал. И все пак Исус не го остави без по-нататъшно осветление, макар и да не отговори направо на въпроса му. Той изложи ясно Своята мисия. Даде на Пилат да разбере, че не се стреми към земен престол.

"Моето царство не е от този свят - каза Той, - ако беше царството Ми от този свят, служителите Ми щяха да се борят да не бъда предаден на юдеите, а сега царството Ми не е от тук. Затова Пилат му каза: Тогава ти Цар ли си? Исус отговори: Ти право казваш, защото Аз Съм цар. Аз затова се родих и затова дойдох на света, да свидетелствам за истината. Всеки, който е от истината, слуша Моя глас."

Христос потвърди, че Неговото слово бе само по себе си ключ, който би могъл да отключи тайната пред готовите да я приемат. То съдържаше препоръчителна сила и това бе тайната за разпространяването на Неговото

царство на истината. Исус желаеше Пилат да разбере, че само чрез приемане и усвояване на истината можеше да бъде възстановено неговото покварено естество.

Пилат имаше желание да узнае що е истина. Умът му бе объркан. Той жадно се хвана за тези думи на Спасителя и сърцето му се развълнува от силния копнеж да разбере какво всъщност представляваше истината и как би могъл да се сдобие с нея. "Що е истина?" - запита той, но не дочака отговор. Врявата отвън му напомни за неговите интереси и задължения в момента, защото свещениците крещяха за незабавно действие. Излизайки навън при евреите, той заяви категорично: "Аз не намирам никаква вина в Него."

Тези думи, излезли от устата на един езически съдия, бяха унищожителен укор против вероломството и лъжовността на израилевите управници, които обвиняваха Спасителя. Когато свещениците и старейшините чуха всичко това от Пилат, разочарованието и гневът нямаха граници. Толкова дълго време бяха кроили планове и бяха чакали този случай. Усетили, че има изгледи Исус да бъде освободен, се ожесточиха още повече, сякаш бяха готови да Го разкъсат на парчета. Шумно оспориха изявлението му и го заплашиха с неодобрението на римската власт. Обвиниха го, че отказва да осъди Исус, Който според техните твърдения се е надигнал против кесаря.

Прозвучаха гневни викове, които заявяваха, че размирното влияние на Исус е добре известно из цялата страна. Свещениците казаха: "Той вълнува людете, понеже поучава по цяла Юдея, като е почнал от Галилея и е следвал даже до тук."

До този момент Пилат нямаше намерение да осъди Исус. Той знаеше, че евреите Го обвиняваха поради омраза и предразсъдъци. Знаеше задълженията си. Правосъдието изискваше Христос да бъде освободен незабавно. Но Пилат се уплаши от зложелателството на народа. Ако откажеше да предаде Исус в ръцете им, можеше да се вдигне голям шум, а той се страхуваше точно от това. Когато чу, че е бил от Галилея, той реши да Го изпрати на Ирод, управителя на тази провинция, който по това време се намираше в Ерусалим. С тази си постъпка Пилат смяташе да снеме от себе си отговорността по делото и да я прехвърли на Ирод. Смяташе също така, че това е и един добър случай да излекува старата вражда между него и Ирод. Точно така и стана. Двамата съдии се сприятелиха покрай процеса на Спасителя.

Пилат отново предаде Исус на войниците и сред подигравките и оскърбленията на тълпата набързо бе отведен в съдебната зала на Ирод. "А Ирод, като видя Исус, много се зарадва." Никога преди това не бе виждал Спасителя, но "много се зарадва, защото отдавна желаеше да Го види, понеже бе слушал за Него и надяваше се да види някое знамение от Него". Това бе същият Ирод, чиито ръце бяха опетнени от кръвта на Йоан Кръстител. Когато чу за първи път за Исус, той бе поразен от ужас и каза: "Това е Йоан, когото аз обезглавих, той е възкръснал от мъртвите" "и затова тия сили действат чрез него" (Марко 6:16; Матей 14:2). И все пак Ирод желаеше да види Исус. Сега му се отдаваше случай да спаси живота на този пророк и царят се надяваше по този начин да заличи завинаги от ума си спомена за онази кървава глава, поднесена на блюдо. Той желаеше също така да задоволи и любопитството си

и си помисли, че ако на Христос се обещае свобода, Той би направил всичко, което би се поискало от Него.

Голяма група свещеници и старейшини бяха придружили Христос до Ирод и когато Спасителят бе въведен вътре, тези сановници, говорейки всички много възбудено, представиха своите обвинения. Но Ирод обърна малко внимание на обвиненията. Той заповяда да млъкнат, желаейки да му се даде възможност да разпита Христос. Заповяда да свалят белезниците Му, като същевременно осъди обвинителите, че са се отнесли така грубо с Него. Поглеждайки състрадателно спокойното лице на Спасителя на света, прочете там само мъдрост и чистота. И Ирод като Пилат бе доволен, че обвинението срещу Христос се дължеше само на злоба и завист.

Ирод зададе на Христос много въпроси, но през цялото време Спасителят запазваше дълбоко мълчание. По заповед на царя бяха докарани немощни и сакати хора и на Христос бе заповядано да докаже възможностите Си, като извърши чудо. "Хората казват, че можеш да лекуваш болни" - каза Ирод. - Нетърпелив съм да видя, че тази твоя тъй широко разпространена слава не е лъжа." Исус не отговори, но Ирод продължи да настоява: "Щом можеш да вършиш чудеса за другите, направи сега за себе си и това ще ти послужи за добро." И той пак заповяда: "Покажи ни знак, че ти действително притежаваш тази сила, която мълвата ти приписва." Но Христос се държеше така, като че ли не чуваше и не виждаше нищо. Божият Син бе приел човешко естество. Той трябваше да постъпва така, както трябва да постъпва човек при подобни обстоятелства. Затова не искаше да върши чудо, за да Си спести страданието и унижението, които човек трябва да понася, когато бъде поставен в същото положение.

Ирод обеща, че извърши ли някакво чудо в негово присъствие, Христос ще бъде освободен. Христовите обвинители бяха виждали със собствените си очи великите дела на Неговата сила. Те Го бяха чули да заповядва на гроба да върне своите мъртви. Бяха видели мъртвите да излизат от гробовете си послушни на Неговия глас. Сега ги обхвана страх да не би Той наистина да извърши чудо. От всичко най-много се плашеха от проявяването на Неговата сила. Това щеше да бъде смъртен удар за техните планове, а може би щеше да им струва и живота. Силно обезпокоени, свещениците и управниците отново започнаха да настояват на своите обвинения против Исус. Повишавайки гласове, те заявиха, че Той е предател и богохулник и върши чудесата Си чрез силата, дадена Му от Веелзевул, княза на дяволите. Залата се превърна в сцена на голямо безредие, като едни викаха едно, други - друго.

Съвестта на Ирод сега бе далеч по-малко чувствителна от времето, когато потрепери от ужас пред искането на Иродиада за главата на Йоан Кръстител. Известно време той бе чувствал силни угризения на съвестта за своето ужасно дело. Но моралните му възприятия се притъпяваха все повече и повече от порочния му начин на живот. Сърцето му вече беше закоравяло дотолкова, че можеше да се хвали дори с наказанието, което бе наложил на Йоан, дръзнал да го изобличи. И сега нищо не му пречеше да сплаши Исус, като няколко пъти Му заяви, че има власт да Го освободи или да Го осъди. Но Исус не даде никакъв признак, че чува и дума от онова, което Му се казва.

Мълчанието ядоса Ирод. То като че ли показваше пълно безразличие към неговия авторитет. За суетния и надут цар явният упрек би бил по-малко оскърбителен, отколкото да бъде игнориран по този начин. Той гневно заплаши Исус, Който все още продължаваше да стои спокоен и мълчалив.

Мисията на Христос в този свят не се състоеше в това да задоволява празно любопитство. Дойде, за да лекува съкрушените сърца. Ако трябваше да изговори някоя дума, за да излекува раните на болни от греха души, Той нямаше да мълчи. Но за тези, които само биха потъпкали истината под несвятите си нозе, нямаше никакво слово.

Христос би могъл да каже на Ирод думи, които биха пронизали ушите на закоравелия цар. Можеше да го смрази от ужас и да го накара да се разтрепери от страх, като открие пред него всичките нечестия в живота му, както и ужаса от предстоящата му участ. Но Христовото мълчание бе най-строгият укор, който Той би могъл да отправи. Ирод бе отхвърлил истината, представена му от най-великия от пророците и нямаше да получи повече никаква друга вест. Небесното Величество нямаше за него ни една дума. Същото това ухо, което бе винаги отворено за вопъла на човешките неволи, не бе отворено за заповедите на Ирод. Очите, които със състрадателна, прощаваща любов отправяха взор към каещия се грешник, не можеха да дарят на Ирод и един поглед. Устните, които бяха изговаряли най-внушителните истини, които с най-нежна молба бяха подканяли и най-грешните, и най-ниско падналите, бяха затворени за надменния цар, не чувстващ никаква нужда от Спасител.

Лицето на Ирод потъмня от ярост. Като се обърна към тълпата, той гневно обяви Исус за измамник. След това Му каза: "Ако не дадеш някакво доказателство в подкрепа на твоите твърдения, ще те предам на войниците и на народа. Те може да успеят да те накарат да проговориш. Ако си измамник, смъртта от техните ръце е единственото, което заслужаваш; ако си Син на Бога, спаси се, като извършиш чудо!"

Едва бяха изговорени тези думи и тълпата от хора се втурна към Христос. Като диви зверове се нахвърлиха те върху плячката си. Дърпаха Го насам-натам, като и Ирод се присъедини към тях, мъчещите се да унизят Божия Син. Ако римските войници не се бяха намесили и не бяха отблъснали побеснялата тълпа, Спасителят щеше да бъде разкъсан на парчета.

"Но Ирод с войниците си, презирайки Го, след като Му се поруга, облече Го във великолепна дреха." Римските войници взеха участие в това унизително третиране. Всичко, което тези безверни, покварени войници, подпомогнати от Ирод и еврейските сановници, можаха да измислят, бе стоварено върху Спасителя. Но въпреки това Той не изгуби Своето Божествено търпение.

Христовите гонители измерваха характера на Спасителя със своя. Те Го бяха представили подъл, каквито бяха самите те. Но зад цялата тази видима картина се натрапи и една друга - сцената, която един ден ще видят в цялата - слава. Имаше някои, които потрепериха от Христовото присъствие. Докато грубата тълпа Му се покланяше подигравателно, някои от онези, които идваха по-напред със същите намерения, се дръпваха назад, изплашени и онемели. Ирод се почувства изобличен и осъден. Последните лъчи на Божията милост

грееха над закоравялото му от грях сърце. Той усети, че това не бе обикновен човек, защото Божеството проблясваше през човешкия образ. В същото време, когато Христос бе заобиколен от подигравачи, блудници и убийци, царят почувства, че гледа един Бог на Своя престол.

Колкото и да беше закоравял, Ирод не посмя да потвърди осъждането на Христос. Той поиска да се освободи от тази страшна отговорност и Го изпрати обратно в римската съдебна зала.

Пилат се разочарова и му стана много неприятно. Когато евреите се завърнаха със своя затворник, той ги запита нетърпеливо какво искат да направи. Напомни им, че вече беше разпитал Исус и не бе намерил в Него никаква вина. Каза им, че повдигат обвинения против Него, но не могат да докажат нито едно от тях. Изпратил ги бе при Ирод - тетрарха на Галилея, техен сънародник, но и той също не бе намерил в Него нещо достойно за смърт. "И тъй, като Го накажа - рече Пилат, - ще Го пусна."

Тук Пилат показа своята слабост. Той бе заявил, че Исус е невинен и въпреки това пожела да Го бичува, за да усмири гонителите Му. Пожела да пожертва справедливостта и принципа, за да направи компромис с тълпата. Това го постави в неблагоприятно положение. Тълпата се възползва от неговата нерешителност и ревна още по-силно. Ако Пилат от самото начало бе застанал твърдо, отказвайки да осъди човек, когото намира за невинен, той би строшил онази фатална верига, която щеше да го омотае и да му причини измъчващите го до края на живота му угризения и чувство за вина. Ако бе останал верен на своите убеждения за правото, евреите нямаше да имат смелостта да му диктуват. Христос пак щеше да бъде умъртвен, но вината нямаше да падне върху него. Пилат обаче изнасили съвестта си стъпка по стъпка. Той потърси извинение за себе си да не съди справедливо и безпристрастно и сега се намери почти безпомощен в ръцете на свещениците и управниците. Неговата колебливост и нерешителност се оказаха гибелни.

Но дори и сега Пилат не бе оставен да действа сляпо. Една вест от Бога го предупреди да не извършва делото, което щеше да извърши. В отговор на Христовата молитва жената на Пилат бе осияна от небесен ангел и в сън тя видя Спасителя и говори с Него. Жената на Пилат не бе еврейка, но когато погледна Исус в съня си, тя нямаше вече никакви съмнения относно Неговия характер или мисия. Позна Го като Божи княз. Видя Го на процеса в съдебната зала. Видя ръцете Му, вързани здраво като ръцете на престъпник. Видя Ирод и неговите войници да вършат своето ужасно дело. Чу как свещениците и управниците, изпълнени със завист и злоба, Го обвиняваха като обезумели. Чу думите: "Ние имаме закон и по нашия закон Той трябва да умре." Тя видя Пилат да предава Исус на бичуване, след като бе заявил: "Не намирам никаква вина в Него." Чу произнесената от него присъда и го видя да предава Исус на убийците. Видя издигнатия на Голгота кръст. Видя земята, обвита в мрак и чу тайнствения вик: "Свърши се!" Но тя видя и друга сцена: Христос седнал на голям бял облак, докато Земята се олюлява в пространството, и убийците Му бягат от Неговата слава. Събуди се със страшен вик и незабавно написа на Пилат предупредително писмо.

Докато Пилат се колебаеше какво да направи, един вестител бързо си проби път през тълпата и му връчи писмо от съпругата му, което гласеше:

"Не струвай нищо на този праведник, защото днес много пострадах насъне за Него."

Пилат пребледня. Той се обърка от собствените си противоречиви чувства, но докато се бавеше, свещениците и управниците продължаваха все повече и повече да разпалват страстите на народа. Пилат се принуди да действа. Сега той си спомни за един обичай, с който можеше да си послужи, за да освободи Исус. Станало бе традиция на този празник да се пуска на свобода някой от затворниците, когото народът би избрал. Обичаят бе езически. В него нямаше и сянка от справедливост, но много се ценеше от евреите. По това време римските власти бяха задържали един затворник на име Варава, който бе осъден на смърт. Този човек претендираше, че е Месия. Той твърдеше, че има власт да установи нов, съвсем различен порядък на нещата, за да постави ред в света. Изпаднал под влиянието и заблудата на Сатана, твърдеше, че всичко, което може да придобие чрез кражба и грабеж, е негово собствено. Извършил бе удивителни неща чрез сатанинските сили, спечелил бе последователи сред народа и бе подстрекавал към бунт срещу римската власт. Прикрит под булото на религиозен ентусиаст, той бе закоравял и непоправим престъпник, склонен към размирие и жестокост. Като предложи на народа да избере между този човек и невинния Спасител, Пилат се надяваше да възбуди у тях чувство на справедливост. Надяваше се да спечели тяхната симпатия на страната на Исус против свещениците и управниците. Затова, като се обърна към тълпата, каза много сериозно: "Кого от двамата искате да ви пусна - Варава или Исус, наречен Христос?"

Отговорът на тълпата долетя като рев от диви зверове: "Пусни ни Варава!" По-силно и по-силно се разрастваше викът: "Варава, Варава!" Мислейки, че не са разбрали въпроса му, Пилат запита отново: "Искате ли да ви пусна юдейския цар?" Но те пак извикаха: "Махни този и пусни ни Варава!" "Тогава какво да правя с Исус, наречен Христос?" - запита Пилат. Бушуващото множество изрева отново, сякаш ревяха демони. Всъщност в тълпата присъстваха истински демони в човешки образ, така че какво друго би могло да се очаква, освен отговорът: "Да бъде разпнат!"

Никак не допускаше, че ще се стигне дотам. Потръпна от идеята да предаде един невинен човек на най-позорната и жестока смърт, която би могла да бъде наложена на някого. След като ревът на гласовете утихна, той се обърна пак към народа, казвайки: "Че какво зло е сторил?" Но нещата бяха отишли вече много далеч, за да се привеждат аргументи. Ясно бе, че не се искаха доказателства за Христовата невинност, а Неговото осъждане.

И все пак Пилат все още се опитваше да Го спаси. "А той трети път им каза: Че какво зло е сторил Той? Аз не намирам в Него нищо, за което да заслужава смърт. И тъй, като Го накажа, ще Го пусна." Но самото споменаване за освобождаването Му предизвика у народа десетократно по-голяма ярост. "Разпни Го! Разпни Го!" - викаха. Все по-силно и по-силно ревеше бурята, която нерешителността на Пилат бе предизвикала.

Исус бе взет и премалял от умора и покрит с рани бе бит пред очите на множеството. "И войниците Го заведоха вътре в двора, т. е. в преторията, и свикаха цялата дружина и облякоха Му морава мантия, оплетоха и венец от тръни и го положиха на главата Му. И започнаха да Го поздравяват със: Здравей, царю юдейски! И заплюваха Го, и коленичейки, кланяха Му се." От време на време някоя нечестива ръка грабваше тръстиката, която бе поставена в ръката на Исус, и удряше трънената корона на челото Му, така че тръните се забиваха в слепоочията, а по лицето и брадата потичаха струи кръв.

Чудете се, о, небеса! Стъписай се, о, земьо! Погледнете насилника и потиснатия! Една обезумяла тълпа е обкръжила Спасителя на света. Подигравки и хули се смесваха с груби клетви и богохулства. Скромният Му произход и смиреният Му вид се подмятаха от уста на уста сред безчувствената тълпа. Осмиваха Го за твърдението Му, че е Божи Син, и от уста на уста се понасяха оскърбителни подигравки и вулгарни жестове.

Сатана бе, който водеше жестоката тълпа в гаврата - със Спасителя. Неговата цел бе да Го провокира, ако е възможно, да отвърне със същото или да Го принуди да извърши чудо, за да се освободи и по този начин да осуети спасителния план. Само едно петно върху Неговия човешки живот, само един неуспех на човешкото Му естество да издържи на страшния изпит и Божият Агнец би се превърнал в една несъвършена жертва, а изкуплението на човека би се провалило. Но Този, Който само с една своя заповед бе в състояние да извика на помощ небесното войнство, Този, Който можеше да накара тълпата да се разбяга ужасена само ако малко проблеснеше Неговото Божествено величие, се предаде със съвършено спокойствие и на най-грубите оскърбления и безчинства.

Христовите врагове бяха поискали да видят чудо като свидетелство за Неговата божественост, но те имаха доказателство много по-голямо от доказателствата, които търсеха. Както жестокостта принизи мъчителите Му под човешкия образ до подобието на Сатана, така и кротостта и търпението на Исус Го възвисиха над човешкото и доказаха сродството Му с Бога. Кървавите капки пот, Неговата агония, които се стичаха от наранените Му слепоочия по лицето и брадата Му, бяха залогът за помазването Му с "миро на радост" (Евр.; 1:9 Евр. 1:9) като наш велик Първосвещеник.

Голяма бе яростта на Сатана, когато виждаше, че всички оскърбления и малтретиране, хвърлени върху Спасителя, не Го принудиха да отрони и най-малкото роптание. Макар че бе приел човешко естество, Той бе подкрепян от богоподобна издръжливост и не се отклони ни най-малко от волята на Своя Отец.

Когато Пилат предаде Исус на бичуване и подигравки, той смяташе с това да възбуди съчувствието в събралото се множество. Надяваше се, че ще сметнат наказанието за достатъчно. Даже и злобата на свещениците - мислеше си той, сега би била удовлетворена, но със своята остра проницателност евреите схванаха слабостта на Пилат да наказва човека, който е обявен за невинен. Разбираха, че се опитва да спаси живота на затворника, и решиха твърдо да не допуснат Исус да бъде освободен. "За да ни угоди и задоволи,

Пилат го бичува - мислеха си те - и сега, ако продължаваме да настояваме на нашето решение, сигурно ще постигнем целта си."

Пилат изпрати да доведат Варава в съда. След това изправи двамата затворници един до друг и посочвайки Спасителя, каза със сериозен, умоляващ глас: "Ето човека!" "Извеждам ви Го, за да разберете, че не намирам у Него никаква вина."

Там стоеше Божият Син, облечен с дреха за подигравка и с венец от тръни на главата. Разсъблечен до кръста, по гърба Му личаха дълги следи от жестоките удари, от които обилно струеше кръв. Лицето Му бе в кръв и носеше белезите на изтощение и болка, но то никога досега не бе изглеждало по-красиво. Образът на Спасителя не бе загрозен пред враговете Му. Всяка черта изразяваше благородство, смирение и най-нежно състрадание към жестоките Му врагове. В държанието Му не проличаваше малодушие или слабост, а силата и достойнството на дълготърпението. Поразителен бе контрастът между Него и затворника. Всяка бръчка от лицето на Варава говореше, че е закоравял престъпник. Контрастът бе красноречив за всеки присъстващ. Някои от зрителите плачеха, като гледаха Исус, сърцата им преливаха от съчувствие. Даже свещениците и управниците се убедиха, че Той действително е това, което твърдеше, че е.

Не всички от римските войници, които заобикаляха Христос, бяха закоравели. Някои от тях сериозно се взираха в лицето Му, за да открият поне един белег, от който да проличи, че Той е престъпник или опасен човек. От време на време те се обръщаха и хвърляха презрителен поглед към Варава. Нямаше нужда от някаква дълбока проницателност, за да се схване какъв е той, и после пак се обръщаха към подсъдимия. Гледаха Божествения Страдалец с чувство на дълбоко състрадание. Безмълвното смирение на Христос така дълбоко запечата тази сцена в паметта им, че те никога нямаше да могат да я изтрият, докато не Го признаят за Христос или пък не Го отхвърлят, като по този начин решаваха собствената си участ.

Пилат се чудеше на безропотното търпение на Спасителя. Той бе сигурен, че когато евреите видят този Човек до Варава, ще се смилят над Него. Но той нямаше и представа за фанатичната омраза на свещениците към Този, Който като светлина на света бе направил да се покаже тяхната тъмнина и заблуда. Те бяха накарали тълпата да изпадне в луда ярост, така че отново и свещеници, и управници, и народ нададоха страшния вик: "Разпни Го! Разпни Го!" Най-сетне, като загуби всякакво търпение поради неразумната им жестокост, Пилат извика отчаяно: "Вземете Го вие и разпнете Го, защото аз не намирам вина у Него!"

Римският управител, макар и свикнал да гледа жестоки сцени, бе изпълнен от съчувствие към страдащия затворник, който осъден и бичуван, с окървавено чело и набразден гръб, все още имаше държането на цар на Своя престол. Но свещениците заявиха: "Ние си имаме закон и по този закон Той трябва да умре, защото направи Себе Си Божи Син!"

Пилат се стресна. Той нямаше правилна представа за Христос и Неговата мисия, но имаше неясна вяра в Бога и в същества, по-висши от хората. Една мисъл, която преди му бе минавала през ума, сега му се натрапи с още по-

голяма сила. Питаше се дали пред него не стои Божествено същество, облечено в червената дреха за подигравка и увенчано с трънена корона.

Той пак влезе в съдебната зала и каза на Исус: "Ти откъде си?" Но Исус не му отговори. Спасителят бе говорил ясно, като му бе обяснил Своята мисия като свидетел на истината. Пилат не зачете тази светлина. Той злоупотреби с високата си служба на съдия, като отстъпи от принципите и авторитета си, за да угоди на тълпата. Исус нямаше повече светлина за него. Нервиран от мълчанието Му, Пилат каза надменно:

"На мене ли не говориш? Не знаеш ли, че имам власт да Те пусна и имам власт да Те разпна?"

Исус отговори: "Ти не би имал никаква власт над Мене, ако не бе ти дадена отгоре, затова по-голям грях има онзи, който Ме предаде на тебе."

Така милостивият Спасител в най-голямото Си страдание и скръб извини, доколкото бе възможно, постъпката на римския управник, който Го предаде на смърт. Каква картина! Връчена на света за вечни времена! Каква светлина пръска тя върху характера на Онзи, Който е Съдията на цялата земя!

"Онзи, който Ме предаде на тебе - каза Исус, - има по-голям грях." Христос имаше предвид Каяфа, който като първосвещеник представляваше еврейската нация. Евреите познаваха принципите, ръководещи римските власти. Те имаха и светлината на пророчествата, които свидетелстваха за Христос, имаха също и светлината от Неговите собствени учения и чудеса. Еврейските съдии бяха получили непогрешимо доказателство за Божествеността на Този, Когото те осъждаха на смърт. Така че щяха да бъдат съдени според светлината, която притежаваха.

Най-голямата вина и най-тежката отговорност падаше върху заемащите най-високите постове в нацията - пазителите на святите истини, предавани сега по най-долен начин. Пилат, Ирод и римските войници сравнително малко познаваха Исус. Подлагайки Го на изтезание, искаха да угодят на свещениците и управниците. Не притежаваха светлината, която евреите бяха получили в такова голямо изобилие. Ако същата тази светлина бе дадена на войниците, те нямаше да третират Христос така жестоко, както направиха.

Пилат отново предложи да освободи Спасителя. "Юдеите обаче викаха, казвайки: Ако пуснеш Тогова, не си кесарев приятел!" Така тези лицемери се представиха като бранещи авторитета на кесаря. От всичките противници на римската власт евреите бяха най-непримиримите. Когато не ги заплашваше нищо, те налагаха най-тиранично своите национални и религиозни изисквания, но когато желаеха да постигнат някаква висока цел, възвеличаваха властта на кесаря. За да постигнат погубването на Христос, бяха готови да проявят вярност към чуждата власт, която мразеха.

"Всеки, който прави себе си цар - продължиха те, - е противник на кесаря!" Това засягаше слабото място на Пилат. Той не се ползваше с доверието на римската власт и знаеше, че едно такова донесение би го погубило. Бе уверен, че ако осуети плановете на евреите, яростта им ще се излее върху него. Те щяха да опитат всичко, за да си отмъстят. Това се потвърждаваше от настойчивостта, с която изискваха живота на Този, Когото мразеха безпричинно.

Тогава Пилат седна на съдийския престол и пак представи Исус на народа, казвайки: "Ето вашия цар!" Отново се чу бесният вик: "Махни Го! Махни Го! Разпни Го!" С глас, който се чу наблизо и далеч, Пилат попита: "Вашия цар ли да разпна?" Но от нечисти, богохулни устни се изтръгнаха думите: "Ние нямаме друг цар освен кесаря!"

Така чрез избирането на един езически владетел еврейската нация се отказа от теокрацията. Евреите отхвърлиха Бога като свой цар. Отсега нататък те нямаше да имат избавител. Нямаха друг цар освен Цезар - кесаря. Ето, дотам доведоха народа свещениците и учителите. За това състояние с всичките страшни резултати, които последваха, бяха отговорни те. Грехът и гибелта на една нация се дължаха на религиозните водачи.

"И тъй, Пилат, като видя, че никак не помага, а напротив, че се повдига размирие, взе вода, уми си ръцете пред народа и каза: Аз съм невинен за кръвта на тоя Праведник, вие гледайте!" Със страх и себеосъждане Пилат погледна Спасителя. Сред цялото това море от вирнати лица само Неговото излъчваше спокойствие и мир. Около главата Му изглеждаше, че сияе мека светлина. Пилат каза в сърцето си: "Той е Бог!" Обръщайки се към множеството, заяви: "Аз съм чист от Неговата кръв. Вие Го вземете и Го разпнете. Но чуйте вие, свещеници и управници, аз Го обявявам за праведник. Дано Този, Когото Той счита за Свой Баща, осъди вас, а не мене за това, което се извърши днес!" След това той каза на Исус: "Прости ми за тази постъпка. Не мога да те избавя." И след като пак предаде Исус на бичуване, остави Го да бъде разпнат.

Пилат силно желаеше да избави Исус. Но разбра, че не може да стори това и същевременно да запази своята служба и чест. За да не загуби властта си, предпочете да пожертва невинен живот. Колко много хора, за да избягнат загуби или страдания, жертват принципа по същия начин! Съвестта и дългът посочват един път, а личният интерес - друг. Човешката мисъл клони към погрешна посока, така че този, който прави компромиси със злото, бива завлечен в гъстия мрак на виновността.

Пилат отстъпи пред исканията на тълпата. За да не рискува поста си, той предаде Исус да бъде разпънат. Но въпреки всичките си предпазни мерки, по-късно му се случи точно това, от което се плашеше. Впоследствие почестите му бяха отнети и той бе изхвърлен от високия си пост, измъчван от угризенията на съвестта и от нараненатa си гордост. Не много време след разпятието той завърши своя живот. По същия начин всички, които правят компромиси с греха, ще спечелят само скръб и гибел. "Има път, който се вижда прав на човека, но краят му е пътища към смърт" (Пр. 14:12).

Когато Пилат заяви, че е невинен за кръвта на Христос, Каяфа отговори предизвикателно: "Кръвта Му да бъде на нас и на чадата ни!" Тези страшни думи бяха подети от свещениците и управниците и проехтяха в тълпата с нечовешки рев от гласове. Цялото множество отговори: "Кръвта Му нека бъде на нас и на чадата ни!"

Израилевият народ бе направил своя избор. Посочвайки Исус, евреите бяха казали: "Не този човек, но Варава." Варава, разбойникът и убиецът, бе представителят на Сатана. Христос беше представителят на Бога. Христос бе

отхвърлен, Варава бе избран. Тогава те щяха да имат Варава. С този свой избор те приеха онзи, който още отначало бе лъжец и убиец. Сатана бе техният водач. Като нация те щяха да действат под неговия диктат. Неговите дела щяха да вършат. Неговото управление трябваше да понасят. Този народ, който избра Варава на мястото на Христос, трябваше да изпитва жестокостта на Варава до края на човешката история.

Гледайки поразения Божи Агнец евреите бяха извикали: "Кръвта Му да бъде на нас и на чадата ни!" Този ужасен вик се издигна до Божия престол. Тази присъда, която те сами произнесоха над себе си, се записа в Небето. Тази молитва се чу там. Кръвта на Божия Син падна върху чадата им и върху чадата на чадата им - едно постоянно проклятие.

Присъдата се осъществи по най-ужасен начин при разрушаването на Ерусалим. Много страшно се е изпълнявала тя за еврейската нация в продължение на осемнадесет века - една клонка, отсечена от лозата, една мъртва, безплодна пръчка, за събиране и хвърляне в огъня. От страна на страна по целия свят, от век на век мъртви, мъртви в престъпления и грехове!

Страшно ще бъде изпълнена тази молитва и във великия съден ден. Когато Христос дойде пак на Земята, но не вече като затворник, заобиколен от долната тълпа, всички хора ще Го видят. Тогава ще Го видят като небесен Цар. Христос ще дойде в Своята слава, в славата на Своя Отец и в славата на святите ангели. Десетки хиляди по десетки хиляди и стотици хиляди по стотици хиляди ангели, красивите и тържествуващи синове на Бога, притежаващи прелест и слава, които нямат равни на себе си, ще Го придружават по Неговия път. Тогава Той ще седне на престола на Своята слава и пред Него ще се съберат всички народи. Тогава ще Го види всяко око, а също и тези, които Го прободоха. Вместо трънен венец Той ще носи корона на слава - корона в корона. Вместо тази стара пурпурна дреха ще бъде облечен в най-белите одежди, "каквито никакво белило на земята не може да избели" (9:3 Марко 9:3). И на дрехата Му, и на облеклото Му ще бъде написано името: "Цар на царете и Господ на господарите" (Откр. 19:16). Там ще бъдат и тези, които Му се подиграваха и Го удряха. Свещениците и управниците ще видят отново сцената в съдебната зала. Всяко обстоятелство ще се появи пред погледа им като написано с огнени букви. Тогава тези, които молеха: "Кръвта Му да бъде на нас и на чадата ни!", ще получат отговора на молитвата си. Тогава целият свят ще узнае и ще разбере. Тогава ще осъзнаят срещу Кого са се борили те - бедни, слаби, смъртни човешки същества. В страшна агония и ужас ще викат към планините и скалите: "Паднете върху нас и скрийте ни от лицето на седящия на престола и от гнева на Агнето, защото дошъл е великият ден на Неговия гняв и кой може да устои?" (Откр. 6:16,17).

78. *Голгота*

Тази глава е основана на Матей 27:31-53; Марко 15:20-38; Лука 23:26-46; Йоан 19:16-30.

И когато стигнаха на мястото, наречено Лобно, там Го разпнаха."

"За да освети людете чрез собствената Си кръв", Христос "пострада вън от градската порта" (Евр. 13:12). Заради престъпването на закона Адам и Ева бяха изгонени от Едем. Христос - нашият заместник, трябваше да пострада вън от пределите на Ерусалим. Той умря оттатък градските порти, където биваха екзекутирани престъпниците и убийците. Дълбок е смисълът на думите: "Христос ни изкупи от проклетията на закона, като стана проклетия за нас" (Гал. 3:13).

Голямо множество хора последва Исус от съдебната зала до Голгота. Новината за Неговото осъждане се бе пръснала по цял Ерусалим и народ от всички класи и слоеве се стичаше към мястото на разпятието. Свещениците и управниците се бяха обвързали с обещанието да не закачат последователите на Христос, ако Той им бъде предаден, и учениците и вярващите от града и околностите се присъединиха към тълпата, която следваше Спасителя.

Когато Исус премина портата на Пилатовото съдилище, кръстът, който бе приготвен за Варава, се положи на наранените Му и окървавени рамене. Двама от другарите на Варава трябваше да претърпят същата смърт и по същото време заедно с Исус. Затова и на тях бе поставен по един кръст. Товарът върху раменете на Спасителя се оказа твърде тежък за Него, Който бе отслабнал от многото страдания. От Пасхалната вечеря с учениците Той не бе слагал в устата Си нито храна, нито вода. Бе издържал агонията в Гетсиманската градина в борба със сатанинските сили. Преживял бе голямата мъка и болка от предателството и бе видял как учениците Му Го изоставят и се разбягват. Бе заведен при Анна, след това при Каяфа, а после при Пилат. От Пилат бе изпратен при Ирод, а после отново при Пилат. Върху Него се бяха изсипвали хула след хула, подигравка след подигравка, два пъти бе бичуван - цялата тази нощ се бяха разигравали такива сцени, които можеха да съсипят една човешка душа докрай. Но Христос не съгреши. Той не изговори нито една дума, която да не е за прослава на Бога. По време на целия този позорен фарс, наречен съдебен процес, се бе държал твърдо и достойно. Но когато след второто бичуване на гърба Му бе натоварен кръстът, човешкото Му естество не можа да го понесе. Христос падна под тежестта на кръста.

Тълпата, която последва Спасителя, видя Неговата слабост и залитащите Му стъпки, но никой не прояви съчувствие. Подиграваха Му се и Го ругаеха, че не може да носи тежкия кръст. Товарът отново бе поставен на раменете Му и Той отново падна на земята. Преследвачите Му видяха, че няма да може да носи по-нататък тази тежест. Изпаднаха в доста затруднено положение, понеже не можеше да се намери човек, който да пренесе срамния товар. Самите евреи никога не биха сторили това, защото подобно осквернение би им попречило да вземат участие в Пасхата. Нито един от множеството, което Го следваше, не би се унизил да носи кръста.

В този момент един чужденец, Симон Киринеец, който идваше от провинцията, срещна тълпата. Той чу хулите и подигравките. Чу често повтаряните презрителни думи: "Направете път на юдейския цар!" Спря изненадан от гледката. И тъй като изрази съчувствието си, го грабнаха и натовариха кръста на раменете му.

Симон беше чувал за Исус. Синовете му вярваха в Спасителя, но самият той не беше ученик. Отнасянето на кръста до Голгота, бе благословение за него и до края на дните си бе благодарен за това провидение. Този случай стана причина да вземе доброволно Христовия кръст и да го носи с радост през целия си живот.

Сред тълпата, която следваше Невинния до мястото на Неговата смърт, се намираха и немалко жени. Тяхното внимание е съсредоточено върху Исус. Някои от тях са Го виждали и по-рано. Някои са водили при Него своите болни и страдащи. Някои сами са били излекувани. Разказват им за случилото се. Те се чудят на омразата на тълпата към Този, за Когото сърцата им се топят и са готови да се пръснат. И въпреки държанието на побеснялата тълпа и гневните думи на свещениците и управниците тези жени дават израз на своето съчувствие. Когато Исус пада под тежестта на кръста, те избухват в силен, жалостив плач.

От всичко, което ставаше около Христос, това бе единственото нещо, което привлече вниманието Му. Макар че сам страдаше силно, докато носеше греховете на света, не бе безразличен към изразената скръб. Той погледна жените с нежно съчувствие. Те не вярваха в Него. Той знаеше, че не Го оплакваха като Такъв, Който е изпратен от Бога, а че бяха движени от чувства на чисто човешко състрадание. Не презря съчувствието им, но то предизвика в сърцето Му още по-голямо състрадание към тях: "Дъщери ерусалимски - каза Той, - недейте плака за Мене, но плачете за себе си и за чадата си." От сцените, които се разиграваха сега, Христос погледна напред към времето, когато Ерусалим щеше да бъде разрушен. По време на онова ужасно събитие много от тези, които сега плачеха за Него, щяха да загинат заедно с децата си.

От разрушаването на Ерусалим мислите на Исус се пренесоха към един по-обширен съд. В разрушението на непокаяния град Той видя символ на последното унищожение, което щеше да връхлети света. Каза: "Тогава ще почнат да казват на планините: Паднете върху нас! И на хълмовете - Покрийте ни. Защото ако правят това със суровото дърво, какво ще правят със сухото?" Чрез зеленото дърво Исус представяше самия Себе Си - невинния Изкупител. Бог позволи Неговият гняв към беззаконието да се излее върху възлюбения Му Син. Исус щеше да бъде разпънат заради греховете на хората. Какво страдание щеше да понесе тогава грешникът, който продължаваше да живее в грях? Всички непокаяни и невярващи щяха да изпитат страдание и мъка, каквито езикът не може да изрази.

Много от хората в тълпата, която следваше Спасителя към Голгота, Го бяха приветствали с радостното "осанна" и с размахване на палмови клонки при триумфалното Му влизане в Ерусалим. Но немалко от тях бяха и тези, които викаха тогава "осанна", защото това беше популярно, а сега надаваха вика "Разпни Го! Разпни Го!". Когато Христос влезе яздейки в Ерусалим,

надеждите на учениците бяха достигнали връхната си точка. Те бяха наобиколили плътно своя Учител, защото чувстваха, че е голяма чест да бъдеш свързан с Него. Но сега, при унижаването Му Го следваха отдалеч. Бяха погълнати от скръб и превити от неосъществени надежди. Колко верни бяха думите на Исус: "Всички вие ще се съблазните в Мене тази нощ, защото е писано: ще поразя Пастира и овцете на стадото ще се разпръснат" (Матей 26:31).

Като стигнаха на мястото на екзекуцията, затворниците бяха завързани към инструментите за мъчение. Двамата крадци се бореха и противяха в ръцете на екзекуторите, които ги поставяха на кръста, но Исус не се съпротиви никак. Майка Му, поддържана от любимия Му ученик Йоан, също придружаваше своя син до Голгота. Беше Го видяла да пада под тежестта на кръста и бе пожелала да сложи ръка под нараненатa Му глава, за да я подкрепи и да намокри лицето, което някога бе лежало на гърдите -. Но тази печална привилегия - бе отказана. Заедно с учениците и тя все още хранеше надеждата, че Исус ще прояви силата Си и ще се избави от ръцете на враговете. Но от време на време сърцето - се свиваше, когато си спомняше думите, с които Той бе предсказал точно сцените, разиграващи се сега. Когато разбойниците бяха завързани за кръстовете, тя зачака с мъчително напрежение. Дали Този, Който бе давал живот на мъртвите, ще се остави да бъде разпънат? Щеше ли Божият Син да остави сам Себе Си да бъде така жестоко умъртвен? Трябваше ли да престане да вярва, че Исус е Месия? Ще трябва ли да гледа позора и скръбта Му, без да може да се погрижи за Него в нещастието Му? Тя видя да разпъват ръцете Му на кръста. Бяха донесени чук и гвоздеи. И когато шиповете започнаха да пробиват Неговата нежна плът, съкрушените ученици отнесоха настрани от жестоката сцена припадналото в ръцете им тяло на Исусовата майка.

Спасителят не издаде нито звук от страданието. Лицето Му остана спокойно и ведро, но по челото Му избиха едри капки пот. Не се намери милостива ръка, която да обърше смъртната роса от лицето Му, нито пък някой, който със съчувствени думи и непоклатима вярност да подкрепи човешкото Му сърце. Докато войниците извършваха ужасната си работа, Исус се молеше за враговете Си: "Отче, прости им, защото не знаят какво правят!" Мислите Му се пренесоха от Неговите страдания към греха на гонителите Му и върху ужасното възмездие, което щеше да ги сполети. Никаква клетва не бе произнесена над войниците, които така грубо се отнасяха с Него. Никакъв призив към Небето не бе отправен за отмъщение на свещениците и управниците, които злорадстваха над осъществяването на целта си. Христос ги съжаляваше в тяхното невежество и вина. Произнесе само един довод за опрощението им - "защото не знаят какво правят".

Ако те знаеха, че подлагат на мъчение Този, Който е дошъл, за да спаси грешната раса от вечна гибел, щяха да бъдат обхванати от страшно угризение и ужас. Но незнанието им не оправдаваше вината, защото имаха привилегията да опознаят и приемат Исус като техен Спасител. Някои от тях след известно време щяха да осъзнаят греха си и да се покаят. А други, със своята непокаяност, щяха да попречат да се изпълни за тях Христовата молитва. Но

така или иначе Божията цел достигаше своето изпълнение. Исус печелеше правото Си да стане Ходатай на човеците в присъствието на Отца.

Тази Христова молитва за враговете Му обхваща целия свят. Тя включва всеки грешник, който е живял или ще живее от началото на света до края на вековете. Всички са виновни за разпъването на Божия Син. На всички се предлага даром опрощение. "Който иска", може да се примири с Бога и да наследи вечен живот.

Щом Исус бе прикован, кръстът бе вдигнат от здрави мъже и с голяма сила бе забит на приготвеното място. Това причини страшна болка на Божия Син. Тогава Пилат написа надпис на еврейски, гръцки и латински и го постави на кръста, над главата на Исус. Той гласеше: "Исус Назарянин, юдейският Цар." Думите в него раздразниха евреите. В съдилището на Пилат те бяха викали: "Разпни Го! Нямаме друг цар освен кесаря" (Йоан 19:15). Бяха заявили, че който признава някакъв друг цар, е предател. Пилат написа точно мисълта, която те бяха изразили. Не се споменаваше за някакво друго нарушение освен това, че Исус е цар на евреите. Надписът представляваше действително признание за верността на евреите към римската власт. Той обявяваше всъщност, че всеки, който претендираше да бъде цар на Израил, щеше да бъде осъден от тях на смърт. Свещениците бяха надминали себе си. Когато правеха заговор за убиването на Христос, Каяфа бе заявил, че е по-добре да умре един човек, за да се спаси цялата нация. Сега тяхното лицемерие бе разкрито. За да погубят Христос, те бяха готови да жертват дори и националното си съществуване.

Свещениците разбраха какво са направили и помолиха Пилат да промени надписа. Те казаха: "Недей писа: юдейски Цар, но: самозваният юдейски цар." Но Пилат, ядосан на себе си за слабостта, която бе проявил при съдебния процес, отвърна с презрение на завистливите и хитри свещеници и управници, като им каза студено: "Каквото писах, писах!"

Една по-висша сила от Пилат или евреите бе ръководила поставянето на този надпис над главата на Исус. По Божие провидение той бе предназначен да буди размисъл и желание за изследване на Писанията. Мястото, където Христос беше разпънат, бе близо до града. По това време хиляди хора от всички страни се намираха в Ерусалим. И такъв един надпис, който заявяваше, че Исус от Назарет е Месия, щеше да привлече тяхното внимание. Той бе живата истина, написана от направлявана от Бога ръка.

С Христовите страдания на кръста бе изпълнено пророчеството. Векове преди разпятието сам Спасителят бе предсказал мъчението, което щеше да претърпи. Той бе казал: "Кучета Ме обиколиха, тълпа от злодейци Ме обкръжи, прободоха ръцете Ми и нозете Ми. Мога да преброя всичките Си кости. Хората се взират в Мене и Ме гледат. Разделиха си дрехите Ми и за облеклото Ми хвърлиха жребие" (Пс. 22:16-18). Пророчеството относно дрехите Му се изпълни без съвета или намесата на приятелите или враговете на разпнатия. Облеклото Му бе дадено на войниците, които Го бяха издигнали на кръста. Христос чуваше препирнята на мъжете, които си поделяха дрехите Му. Неговата туника бе изтъкана изцяло от горе до долу, без да бъде шита. Затова те казаха: "Да не я раздираме, а да хвърлим жребие за нея чия да бъде."

В друго пророчество Спасителят бе заявил: "Укор съкруши сърцето Ми и Съм много отпаднал, и чаках да Ме пожали някой, но нямаше никой, и утешители, но не намерих. И дадоха Ми жлъчка за ядене, и в жаждата Ми Ме напоиха с оцет" (Пс. 69:20,21). На тези, които умираха на кръст, бе позволено да се дава упоително питие, за да се притъпи чувството на болка. Такова питие се поднесе и на Исус, но когато го вкуси, Той отказа да го изпие. Не искаше да приеме нищо, което би замъглило ума Му. Вярата Му трябваше да се държи здраво за Бога. В това се състоеше единствената Му сила. Ако притъпеше чувствата Си, би дал предимство на Сатана.

Докато Христос висеше на кръста, враговете Му изразяваха яростта си над Него. Свещеници, управници и книжници се бяха присъединили към тълпата, която осмиваше умиращия Спасител. При кръщението, както и при преображението, бе чут Божият глас, който обявяваше Христос за Негов Син. И пак след това, тъкмо преди Христос да бъде предаден, Отец бе засвидетелствал Неговата божественост. Но сега гласът от небето мълчеше. Не се чу никакво свидетелство в полза на Христос. Той сам понасяше оскърбленията и подигравките от грешните човеци.

"Ако си Син Божий - казваха те, - слез от кръста!" "Нека избави Себе Си, ако Този е Божият Христос, Неговият избраник!" В пустинята на изкушението Сатана бе заявил: "Ако си Божий Син, заповядай на тези камъни да станат хлябове!" "Ако си Божий Син, хвърли се долу" от крилото на храма (Матей 4:3,6). Сатана бе при кръста със своите ангели в човешки образ. Този архидемон и неговите множества съдействаха на свещениците и управниците. Учителите на народа бяха подстрекавали невежата тълпа да произнесе присъда над Един, Когото мнозина от тях никога не бяха виждали до момента, когато бяха накарани да свидетелстват против Него. Свещеници, управници, фарисеи и закоравялата тълпа се бяха обединили заедно в жестока и сатанинска ярост. Религиозните водачи се бяха съединили със Сатана и неговите ангели. Те изпълняваха нарежданията му.

Исус, страдащ и умиращ, чуваше всяка дума, когато свещениците казваха: "Други е избавил, а пък Себе Си не може да избави. Той е израилевият цар, нека слезе сега от кръста и ще повярваме в Него." Христос можеше да слезе от кръста. Но точно защото не пожела да Се спаси, грешникът може да се надява на прошка и благоволение пред Бога.

С подигравките си над Спасителя хората, които изповядваха, че са тълкувателите на пророчествата, повтаряха думите, които боговдъхновеното слово бе предсказало, че ще изговорят при този случай. Но в слепотата си те не виждаха, че изпълняват пророчеството. Тези, които подигравателно бяха изговорили думите: "Уповава се на Бога, нека Го избави сега, ако Му е угоден; понеже каза: Божий Син Съм", едва ли допускаха, че това тяхно свидетелство ще звучи през вековете. Но макар и изговорени подигравателно, тези думи станаха причина някои хора да изследват писанията така, както не бяха правили дотогава. Разумните чуха, потърсиха, размислиха и се молиха. Имаше такива, които не се успокоиха, докато, сравнявайки текст след текст от писанията, не схванаха значението на Христовата мисия. Никога по-рано Христос не бе ставал предмет на подобно всеобщо внимание и опознаване,

както когато висеше на кръста. В сърцата на много от тези, които видяха сцената на разпятието и чуха Христовите думи, изгряваше светлината на истината.

В разгара на голямата агония на кръста до Исус дойде лъч на утеха. Това бе молитвата на каещия се разбойник. Двамата мъже, които бяха разпънати заедно с Исус, отначало сипеха ругатни върху Него, а единият от тях, поради силното страдание, ставаше все по-отчаян и нападателен. Но не бе така с неговия другар. Този човек не беше закоравял престъпник. Той се бе отклонил от правия път поради лоши другари, но беше далеч по-малко виновен от много други, които стояха при кръста и ругаеха Спасителя. Той бе виждал и чувал за Исус и бе слушал поученията Му, но свещениците и управниците го бяха отклонили от Него. Стараейки се да заглуши съвестта си и да потуши убеждението си, той се хвърляше все по-дълбоко и по-дълбоко в грях, докато бе арестуван, разследван като престъпник и осъден да умре на кръст. В съдебната зала и по пътя към Голгота бе близо до Исус. Чу Пилат да заявява: "Не намирам никаква вина у Него" (Йоан 19:4). Забеляза богоподобното държание и милостивото прощение към мъчителите. От кръста той видя много религиозни водачи да се кривят и плезят с презрение и да осмиват Господ Исус. Видя клатещите се със закана глави, чу неприличните думи, изречени от неговия другар по съдба: "Нали си ти Христос, избави Себе Си и нас!" Сред минувачите чу много хора, които защитаваха Исус. Чу ги как повтарят Неговите думи и разказват за делата Му. В сърцето на престъпника се възвърна убеждението, че това е Христос. Обръщайки се към своя другар, другия престъпник, той каза: "Ни от Бога ли се не боиш ти, който си под същото осъждение?" Умиращите разбойници нямаше защо да се страхуват повече от човеци. Но единият от тях бе завладян от убеждението, че има един Бог, от Когото трябва да се страхува, както и едно бъдеще, което го кара да трепери. И сега, както е цял опетнен от грях, скоро ще завърши своята земна история. "И ние справедливо сме осъдени - изстена той, - защото получаваме заслуженото от това, което сме сторили, а Този не е сторил нищо лошо."

Сега вече нямаше повече въпроси, нямаше повече съмнения, нямаше повече укори. Когато се осъди за престъплението си, разбойникът изгуби надежда и се отчая. Но в същото време в него се породиха някакви странни, трогателни, добри мисли. Той си припомни всичко, което бе чул за Исус, как бе лекувал болните и бе прощавал грехове. Чул бе и думите на вярващите в Исус, които Го бяха придружили до Голгота плачещи. Бе видял и бе прочел титлата, поставена над главата на Спасителя. Чул бе минувачите да я прочитат - някои със скръб и трепереща устни, а други с насмешка и подигравки. Светият Дух освети ума му и малко по малко веригата на доказателството се скачи. В ранения, подигран и висящ на кръста Исус той видя Божия Агнец, Който взема греха на света. Гласът му издаде надежда, примесена с голямата душевна мъка на безпомощната, умираща душа, която се хвърля в обятията на умиращия Спасител: "Спомни си за мене, когато дойдеш в царството Си!"

Отговорът дойде незабавно. Тонът бе мек и мелодичен, думите пълни с любов, състрадание и сила: "Истина ти казвам днес, Пунктуацията в Библията

е нанесена през 17 в. В християнския свят има спор за мястото на запетаята - преди или след думата "днес". ще бъдеш с Мене в рая!"

През дългите часове на агония до ушите на Исус достигаха само ругатни и подигравки. Докато висеше на кръста, към Него продължаваха да долитат насмешки и клетви. С копнеещо сърце Той очакваше учениците Му да изразят вярата си, но чу само печалните думи: "А ние се надявахме, че Той е Онзи, Който ще избави Израиля!" И тогава, колко приятни за Спасителя бяха тези думи на вяра и любов от устните на умиращия разбойник! Докато еврейските водачи Го отричаха, а дори и учениците Му се съмняваха в Неговата Божественост, бедният разбойник, стъпил на границата на вечността, назова Исус Господ. Много хора бяха готови да Го нарекат Господ, когато вършеше чудеса и възкръсна от мъртвите, но никой не Го призна, когато висеше умиращ на кръста, освен покаяният разбойник, който се спаси в единадесетия час.

Стоящите наблизо доловиха думите, когато разбойникът нарече Исус Господ. Тонът на каещия се човек привлече вниманието им. Онези, които в подножието на кръста се бяха препирали за дрехата на Христос и бяха хвърлили жребие за нея, млъкнаха и се ослушаха. Гневните им гласове утихнаха. Със затаен дъх те погледнаха нагоре към Христос и зачакаха отговора от издъхващите устни.

Когато Исус изрече обещаващите думи, тъмният облак, който сякаш обвиваше кръста, бе пронизан от ясна и жива светлина. До каещия се разбойник достигна съвършеният мир, знак, че Бог го приема. Христос бе прославен в унижението Си. Този, Който в очите на всички други изглеждаше победен, бе победител. Признат бе за носител на греха. Човеци могат да упражняват власт над Неговото човешко тяло. Могат да прободат святите слепоочия с трънен венец. Могат да свалят дрехата Му и да се препират как да я разделят. Но не могат да Му отнемат силата да прощава грехове. Умирайки, Той засвидетелства Своята Божественост и славата на Отец. Ухото Му не е престанало да чува, нито ръката Му се е скъсила, та да не може да спасява. Негово царско право е да спасява напълно онези, които идват при Бога чрез Него.

Истина ти казвам днес, ще бъдеш с Мене в рая! Христос не обеща на разбойника, че в същия този ден ще бъде с Него в рая. Сам Той не отиде там в същия ден. Той спа в гроба, а в утрото на възкресението каза: "Още не съм се възнесъл при Отца" (Йоан 20:17). Но обещанието бе дадено в деня на разпятието, в деня на привидното поражение и мрак. "Днес - докато умира на кръста като злодей, Христос уверява бедния грешник: ще бъдеш с Мене в рая!"

Разпнатите заедно с Исус разбойници бяха поставени по един "от едната и от другата страна, а Исус посред". Това бе направено по нареждане на свещениците и управниците. Христовото положение между тях трябваше да показва, че от тримата Той е най-големият разбойник. Това бе изпълнение на Писанието: "И към престъпници биде причислен" (Исая 53:12). Но свещениците не схванаха пълното значение на този акт. Както Исус, разпнатият с разбойниците, бе поставен в средата, така Неговият кръст е поставен в средата на умиращия в грях свят. И думите за прошката, казани към каещия се

разбойник, запалиха светлината, която щеше да освети земята до най-далечните - краища.

С удивление гледаха ангелите безпределната любов на Исус, Който, страдащ от крайна душевна и физическа мъка, мислеше само за другите и насърчи каещата се душа да повярва. В униженото Си положение Той се обърна към ерусалимските дъщери като Пророк; като Свещеник и Ходатай замоли Отец да прости на Неговите мародери; като любещ Спасител прости греховете на разкаялия се разбойник.

Докато погледът на Исус се рееше над множеството край Него, една фигура привлече вниманието Му. В подножието на кръста стоеше майка Му, подкрепяна от ученика Йоан. Тя не можеше да издържи дълго да бъде далече от Сина си; и Йоан, като знаеше, че краят ще настъпи скоро, пак я бе довел пред кръста. В предсмъртния Си час Христос си спомни за Своята майка. Вглеждайки се в покрусеното - от скръб лице и след това в Йоановото, Той - каза: "Жено, ето син ти!" След това каза на Йоан: "Ето майка ти!" Йоан разбра Христовите думи и прие поверената му майка. Той веднага я заведе у дома си и оттогава се грижеше нежно за нея. О, милостив, любвеобилен Спасител - в най-големите Си физически и душевни мъки Той помисли и се погрижи за Своята майка! Той нямаше пари, с които да - осигури сносен живот; но бе в олтара на Йоановото сърце и затова му повери майка Си като скъпо завещание. Така Той - осигури онова, от което тя най-много се нуждаеше - нежното съчувствие на човек, който я обича, защото тя обичаше Исус. Като я прие като най-скъпо нещо, поверено от Христос, Йоан прие едно голямо благословение. Напомняше му постоянно за неговия любим Учител.

Съвършеният пример на Христовата синовна любов свети с непомрачен блясък сред мъглата на вековете. В продължение на тридесет години Исус бе помагал с ежедневен труд в носене на тежестите на дома. И сега даже в последната Си агония Той не забрави да се погрижи за скърбящата Си, овдовяла майка. Същият дух ще се проявява във всеки ученик на нашия Господ. Христовите последователи ще смятат за част от своята религия да уважават родителите си и да се грижат за тях. От сърце, запазило Неговата любов, бащата и майката могат да очакват само разумни грижи и нежно съчувствие.

И сега Господ на славата умираше като откуп за човечеството. Но когато предаваше скъпоценния Си живот, Христос не бе подкрепян от триумфираща радост. Всичко наоколо бе потискащ мрак. Но не страхът от смъртта, която тегнеше над Него, нито болката и позорът на кръста бяха причина за неизказаната Му агония. Той бе най-големият страдалец. Неговото страдание произлизаше от чувството за зловредността на греха, от съзнанието, че поради доближаването и фамилиарничението си с греха човекът е бил заслепен, та да не вижда неговата чудовищност. Христос знаеше каква голяма сила има грехът над човешкото сърце и колко малко хора ще пожелаят да се освободят от неговата власт. Знаеше, че без помощ от Бога човечеството ще загине. И Той видя да загиват цели множества, които имаха на разположение изобилна помощ.

На Христос като наш заместник и застъпник бе възложено нечестието ни. Той бе сметнат за престъпник, за да може да ни изкупи от присъдата на

закона. Вината на всеки Адамов потомък тежеше на сърцето Му. Божият гняв против греха, страшното изявление на Неговото неодобрение към нечестието изпълваха душата на Божия Син с ужас. През целия Си живот Христос бе проповядвал на един паднал свят добрата вест за милостивата и опрощаваща любов на Отца. Спасение и за най-големия грешник - това бе Неговата тема. Но сега, когато носеше ужасната тежест на вината, Той не можа да види милостивото лице на Отца. Оттеглянето на Божественото присъствие от Спасителя в този час на агония прониза сърцето Му с такава мъка, която никога не може да бъде разбрана от човеците. Тази агония бе толкова силна, че физическата болка бе трудно доловима.

Сатана със страшните си изкушения разкъсваше сърцето на Исус. Спасителят не можеше да погледне зад портите на гроба. Надеждата не му разкриваше, че ще излезе от гроба като победител, нито пък, че жертвата Му ще бъде приета от Отца. Той се побоя да не би грехът, който е така оскърбителен за Бога, да Го раздели завинаги от Него. Христос изпитваше същата душевна мъка, която ще изпита и грешникът, когато милостта се оттегли и не ще има вече кой да пледира за провинената раса. Чувството за грях, довеждащо до гнева на Отца над Него като заместник на човека - това бе, което направи чашата, която Той пиеше, толкова горчива. И тя сломи сърцето на Божия Син.

С удивление ангелите наблюдаваха отчаяната агония на Спасителя. Небесните същества покриха лицата си, за да не видят ужасната гледка. Неодушевената природа също изрази своето съчувствие към нейния оскърбен и умиращ Създател. Слънцето отказа да гледа ужасната картина. То огряваше земята със своите изобилни, светли обедни лъчи и изведнъж сякаш се загуби. Пълен мрак като погребален воал обви кръста. "Настана мрак по цялата земя до деветия час." В момента нямаше нито слънчево затъмнение, нито друга природна причина, на която да се дължи тази непрогледност, която приличаше на най-гъстата среднощна тъмнина без луна и звезди. Това бе чудотворно свидетелство, дадено от Бога, за да бъде затвърдена вярата на всички следващи поколения.

Божието присъствие се криеше в гъстата тъмнина. Бог прави мрака Свое покривало, с което закрива славата Си от човешките очи. До кръста стояха Бог и Неговите святи ангели. Бог Отец бе със Своя Син. Но Той не разкри присъствието Си. Ако славата Му блеснеше от облака, всяко човешко същество, което я видеше, би било унищожено. Но в този страшен час Христос не трябваше да бъде утешен с присъствието на Своя Отец. Той сам изтъпка жлеба и никой от човешките синове не бе с Него.

Бог прикри в гъстия мрак последната човешка агония на Своя Син. Всички, които видяха Христос в страданието Му, се увериха в Неговата Божественост. Това лице, зърнато от човешко същество, никога вече нямаше да бъде забравено. Както лицето на Каин изразяваше вината му на убиец, така и лицето на Христос разкриваше невинност, спокойствие, доброжелателство - образа на Бога. Но обвинителите Му не искаха да обърнат внимание на небесния отпечатък. В продължение на дългите часове на агония Христос бе

наблюдаван от подиграващото се множество. Сега бе милостиво скрит с Божията мантия.

Сякаш гробна тишина падна над Голгота. Неописуем ужас обхвана тълпата, която се бе събрала около кръста. Ругатни и подигравки останаха недоизречени. Мъже, жени и деца се проснаха на земята. От време на време от облака блясваха ярки светкавици и осветяваха кръста и разпънатия Изкупител. Свещеници, управници, книжници, екзекутори и тълпата - всички мислеха, че за тях е настъпил часът на отмъщението. След известно време някои започнаха да шепнат, че сега Христос ще слезе от кръста. Други се опитваха слепешком да намерят обратния път за града, като удряха гърдите си и ридаеха от страх.

В деветия час мракът се оттегли от народа, но все още обгръщаше Спасителя. Той бе символ на агонията и ужаса, които тежаха на сърцето Му. Никое око не можеше да проникне през тъмнината, която обвиваше кръста, и никой не можеше да проникне в по-дълбокия мрак, който обвиваше страдащата душа на Христос. Гневните светкавици сякаш бяха хвърлени по Него, както висеше на кръста. Тогава "Исус извика със силен глас и каза: Или, Или, лама савахтани? Боже мой, Боже мой, защо си Ме оставил?" Когато външният мрак обви Спасителя, много хора извикаха: "Небесното отмъщение е насочено към Него. Светкавиците на Божия гняв са насочени към Него, защото Той претендира, че е Божият Син." Мнозина от вярващите в Него чуха отчаяния Му вик. Надеждата им се стопи. Щом Бог бе изоставил Исус, на какво можеха да се надяват Неговите последователи?

Когато мракът се оттегли от угнетения дух на Христос, Той почувства отново физическото си страдание и извика: "Жаден съм!" Един от римските войници се смили над Него, като видя изсъхналите Му устни, взе гъба, надяната на тръстика и като я натопи в съд с оцет, я предложи на Исус. Но свещениците се подиграха на агонията Му. Когато мракът покри земята, те се сковаха от ужас. А когато страхът попремина, се побояха, че Исус може да им убегне. Неговите думи: "Или, Или, лама савахтани?" изтълкуваха криво. Със силно презрение и желание за оскърбление казаха: "Той вика Илия!" Отхвърлиха и последната възможност да облекчат страданията Му. "Да видим - казаха те - дали ще дойде Илия да Го избави!"

Непорочният Божи Син увисна на кръста с наранена от бичуване плът. Същите ръце, които тъй често се бяха протягали, за да благославят, бяха приковани на дървените греди. Нозете, които тъй неуморно ходеха, за да служат и вършат услуги от любов, бяха забити с шипове за дървото. Царствената Му глава бе прободена от трънения венец. От треперещите Му устни се изтръгна плачевен вик и всичко това, което понесе - кървавите капки, стичащи се от главата Му, от ръцете Му, от нозете Му, агонията, разтърсила тялото Му, и неизказаната мъка, изпълнила душата Му при скриването на лицето на Неговия Баща - заявяват на всеки човек: заради тебе Божият Син се съгласи да понесе товара на вината, заради тебе Той разруши царството на смъртта и разтвори вратите на рая. Този, Който усмири разярените вълни и ходи по бурното море, Който принуждаваше демоните да треперят и болестите да напускат жертвите си, Който отваряше очите на слепите и възвръщаше мъртвите към живот, принесе Себе Си на кръста като жертва, и то

от любов към тебе. Той, Носителят на греха, понесе гнева на Божията справедливост и заради тебе Сам стана грях.

Присъстващите наблюдаваха с мълчание края на ужасната сцена. Слънцето светна пак, но кръстът все още бе в мрак. Свещеници и управници погледнаха към Ерусалим и ето, гъстият облак се бе спрял над града и над равнините на Юдея. Слънцето на правдата, Светлината на света оттегляше лъчите Си от привилегирования някога град Ерусалим. Страшните светкавици на Божия гняв бяха насочени срещу осъдения град.

Изведнъж тъмнината се вдигна от кръста. И с ясен, подобен на тръба глас, който сякаш проехтя над цялото творение, Исус извика: "Свърши се! Отче, в Твоите ръце предавам духа Си." Светлина огря кръста и лицето на Спасителя блесна със славата на Слънцето. След това склони глава на гърдите Си и издъхна.

В ужасния мрак, нагледа изоставен от Бога, Христос изпи и последните капки от чашата на човешкото окаянство. През онези страшни часове Той разчиташе на доказателството, което Му бе давано досега, че е приет от Своя Отец. Той познаваше характера на Отца. Разбираше Неговата справедливост, Неговата милост и Неговата велика любов. Чрез вяра се остави в ръцете на Този, на Когото винаги с радост бе послушен. И когато покорно се предаде на Бога, се освободи от чувството, че благоволението на Отца е загубено. Чрез вяра Христос стана победител.

Никога преди това земята не е била свидетел на такава сцена. Множеството стоеше като парализирано и със затаен дъх се взираше в Спасителя. Отново мрак покри земята и като тежък гръм се разнесе страшен тътен. Стана силно земетресение. Хората бяха разтърсени и нахвърляни един върху друг. Последва безумно смущение и вцепенение. От околните планини се откъсваха скали и падаха с трясък в равнините. Отвориха се гробове и мъртвите бяха изхвърлени от тях. Сякаш творението бе разтърсено до най-малките си частици. Свещеници, управници, войници, екзекутори и народ, онемели от ужас, лежаха проснати на земята.

Когато от Исусовите уста се изтръгна силният вик: "Свърши се!", свещениците служеха в храма. Беше часът за вечерната жертва. Агнето, представляващо Христос, бе донесено, за да бъде заклано. Облечен в многозначещото си и красиво облекло, свещеникът стоеше с вдигнат нож, както бе направил Авраам, когато щеше да заколи сина си. Народът го следеше с напрегнат интерес. Но земята се разтърси и се заклати, защото сам Господ приближаваше. Изведнъж храмовата завеса се раздра с шум от горе до долу от една невидима ръка и остави открито за погледите на множеството онова място, което някога се изпълваше с Божието присъствие. Това бе място, където Шекината бе обитавала. Там Бог бе изявявал Своята слава над умилостивилището. Никой човек, освен първосвещеникът, не бе вдигал някога завесата, която отделяше отделението от останалата част на храма. Той влизаше там веднъж в годината, за да прави умилостивение за греховете на народа. И ето, тази завеса сега се раздра на две. Най-святото нещо на земното Светилище вече не бе свято.

Всички бяха обхванати от ужас и смущение. Свещеникът тъкмо щеше да заколи жертвата, но ножът падна от разтрепераната му ръка и агнето побягна. Символът срещна своята същност в смъртта на Божия Син. Великата жертва бе вече принесена. Пътят към най-святото място бе открит. Нов и жив път бе отворен за всички. Не бе нужно повече грешното и скърбящо човечество да чака влизането на първосвещеника. Отсега нататък Спасителят трябваше да служи като свещеник и застъпник в небето на небесата. Сякаш жив глас каза на поклонниците там: "Настъпи краят на всички жертви и приноси за грях. Божият Син дойде според думата Си: "Ето, дойдох (в свитъка на книгата е писано за Мене) да изпълня Твоята воля, о, Боже." "Със собствената Си кръв" Той влезе "веднъж в светилището" "и придоби за нас вечно изкупление" (Евр. 10:7, 9:12).

79. Свърши се!

Тази глава е основана на Матей 27:31-53; Марко 15:20-38; Лука 23:26-46; Йоан 19:16-30.

Христос не предаде живота Си, докато не приключи напълно делото, което бе дошъл да извърши, и на издъхване възкликна: „Свърши се!" (19:30 Йоан 19:30). Битката бе спечелена. Неговата десница и святата Му сила бяха спечелили победата. Като Победител поби Той знамето Си върху вечните височини. Тогава не трябваше ли сред ангелите да царува радост? Цялото небе триумфираше от победата на Спасителя. Сатана беше победен и знаеше, че царството му е загубено.

За ангелите и за непадналите светове викът „Свърши се!" имаше изключително дълбоко значение. Той бе отправен към тях, както и към нас, за да оповести, че великото дело на изкуплението е изпълнено. И те заедно с нас споделят плодовете на Христовата победа.

Характерът на Сатана не бе открит ясно на ангелите и на непадналите светове чак до смъртта на Христос. Този архиотстъпник така майсторски се маскираше с различни измами, че дори и святите същества не бяха разбрали неговите принципи. Те не бяха схванали ясно естеството на неговия бунт.

Срещу Бога се бе надигнало същество, притежаващо чудна сила и удивителна слава. За Луцифер Господ казва: „Ти си печат на съвършенство, пълен си с мъдрост и съвършен по хубост" (Езекиил;28:12 Езекиил 28:12). Луцифер беше осеняващ херувим. Той бе стоял в светлината на Божието присъствие. Беше най-висшето от всички сътворени създания и чрез него Бог откриваше намеренията Си на вселената. След като съгреши, силата му да мами стана още по-голяма и истинският му характер още по-труден за откриване поради високото положение, което бе заемал при Отца.

Бог можеше да унищожи Сатана и неговите последователи така леко, както може да се хвърли едно камъче на земята; но Той не го стори. Бунтът не трябваше да бъде потушен със сила. Само управлението на Сатана си служи с принудителна сила. Господните принципи не са такива. Божият авторитет се

основава на доброта, милост и любов. И представянето на тези принципи е единственото позволено средство, което Бог използва. Божието управление е високоморално и затова истината и любовта са господстващата сила в него.

Намерението на Господа бе да постави нещата върху базата на вечна сигурност. И затова в небесния Съвет бе решено да се даде време на Сатана да развие принципите, които съставляваха основата на неговата система на управление. Сатана беше претендирал, че те са по-възвишени от Божиите. И затова му се даде време да ги покаже в действие, за да ги види небесният универс.

Сатана въведе човечеството в грях. И тогава бе задействан изкупителният план. В продължение на четири хиляди години Христос работеше, за да издигне човека, а Сатана - за да го повали и унищожи. И всемирът наблюдаваше всичко това.

Когато Исус дойде в този свят, силата на Сатана бе насочена срещу Него. Още от времето, когато Той се появи като бебе във Витлеем, узурпаторът заработи за Неговото унищожение. По всякакъв възможен начин се опитваше да попречи на Исус да развие съвършено детство, по-сетне да премине във възрастта на съвършено мъжество, да извърши Своята свята служба и да даде неопетнена жертва. Но Сатана бе победен. Той не можа да въведе Исус в грях. Не можа да Го обезкуражи, нито пък да Го отклони от делото, което бе дошъл да извърши на тази земя. От пустинята до Голгота бурята на сатанинската ярост връхлиташе върху Него, но колкото по-безмилостно се стоварваше, толкова по-силно Божият Син стискаше ръката на Своя Отец и продължаваше да върви напред по окървавената пътека. Всички усилия на Сатана да Му попречи и да Го победи само разкриваха още по-ясно неопетнения Му характер.

Цялото небе и непадналите светове бяха свидетели на тази борба. С какъв напрегнат интерес следяха те последните сцени на сблъсъка. Наблюдаваха как Спасителят влиза в Гетсиманската градина, как душата Му се свива от ужаса на непроницаемия мрак. Чуха мъчителния Му вик: „Отче Мой, ако е възможно, нека Ме отмине тази чаша!" (26:39 Матей 26:39). Когато присъствието на Отец се оттегли, те видяха, че Го връхлита дълбока скръб, надминаваща скръбта, която изпита при последната велика схватка със смъртта. Кървавата пот избиваше от порите Му и падаше на едри капки по земята. Три пъти се изтръгна от устните Му молитвата за избавление. Небето не можеше повече да понесе тази гледка и на Божия Син се изпрати вестител, който да Го утеши.

Небето видя как Жертвата бе предадена в ръцете на тълпата убийци и с подигравки и грубости разкарвана от един съд на друг. То чу как преследвачите на Исус осмиваха Неговия скромен произход. Чу как един от най-любимите Му ученици се отрече от Него с проклятие и клетви. Видя безумните усилия на Сатана и властта му над човешките сърца. О, страшна картина! Спасителят, хванат среднощ в Гетсимания, влачен насам-натам от дворец до съдилище, два пъти изправян пред свещениците, два пъти пред Синедриона, два пъти пред Пилат и един път пред Ирод, подиграван, бичуван, обвиняван и отведен с

тежкия кръст да бъде разпънат, сред плача на ерусалимските дъщери и подигравките на тълпата.

Небето гледаше с мъка и почуда увисналия на кръста Христос със струяща от наранените Му слепоочия пот, смесена с избилата по челото Му кръв. От ръцете и нозете Му кръвта капеше върху скалата и капките се стичаха в края на кръста. Раните от прободените ръце зейнаха, когато тялото натежа. Дишането Му се затрудни, докато душата се задъхваше под тежестта на греховете на света. Цялото небе се изпълни с удивление, когато сред страшните Си страдания Христос произнесе молитвата: „Отче, прости им, защото не знаят какво правят" (Лука 23:34). А там стояха хора, създадени по Божи образ, обединили се, за да смажат живота на Неговия единороден Син. Каква гледка за небесната вселена!

Около кръста се бяха събрали началствата и силите на мрака и хвърляха своята демонска сянка на неверие в сърцата на хората. Когато Господ създаде тези същества, за да стоят пред Неговия престол, те бяха красиви и славни. Тяхната красота и святост бе в хармония с високото им положение. Бяха надарени с Божествена мъдрост и снабдени с небесно всеоръжие. Бяха служители на Йехова. Но кой можеше да познае в тези паднали ангели предишните славни серафими, служили някога в небесните дворове?

Сатанинските сили се бяха обединили със зли хора, за да подведат народа да повярва, че Исус е най-големият грешник и да направят от Него същество за отвращение. Тези, които се подиграваха с Христос, докато висеше на кръста, бяха пропити от духа на първия голям бунтовник. Той им внушаваше долни и неприлични думи. Вдъхновяваше подигравките им. Но нищо не спечели от всичко това.

Ако в Христос можеше да се намери един-едничък грях, ако Той би отстъпил пред Сатана само в една-едничка незначителна дреболия, за да избегне страшното мъчение, врагът на Бога и на човека щеше да постигне триумф. Христос отпусна глава и умря, но запази твърдо, докрай вярата и покорността Си към Бога. „И чух силен глас на небесата, който казваше: Сега дойде спасението, силата и царството на нашия Бог и властта на Неговия Христос, защото се свали клеветникът на нашите братя, който ги клевети денем и нощем пред нашия Бог" (Откр. 12:10).

Сатана видя, че маската му е смъкната. Неговото управление бе разкрито пред непадналите ангели и пред небесната вселена. Бе разобличен като убиец. Чрез проливането на кръвта на Божия Син той загуби симпатиите на небесните същества. Отсега нататък делото му щеше да бъде ограничено. Какъвто и път да поемеше, не можеше повече да причаква ангелите, когато излизат от небесните дворове, и да клевети пред тях Христовите братя, че били облечени в опетнени от грях дрехи. Строши се и последната халка на симпатия между Сатана и небесния свят.

Но и тогава Сатана не бе погубен. Ангелите все още не бяха разбрали всичко, включено във великата борба. Принципите, които бяха поставени на карта и за които се водеше борбата, трябваше да бъдат още по-ясно разкрити. Така че съществуването на Сатана трябваше да бъде продължено заради самия човек. Той, както и ангелите трябваше да видят контраста между княза на

светлината и княза на тъмнината. Човекът трябваше да избере на кого да служи.

В началото на великата борба Сатана бе заявил, че Божият закон не може да се изпълнява, че правдата е несъвместима с милостта и че ако законът бъде нарушен, на грешника ще бъде невъзможно да се прости. Всеки грях трябва да си получи наказанието, твърдеше Сатана, така че, ако Бог отмени наказанието за греха, Той не би могъл да бъде едновременно Бог на истината и на справедливостта. Когато човеците нарушиха Божия закон и престъпиха волята Му, Сатана възтържествува. Ето това доказва, че законът не може да се спазва; на човека не може да бъде простено. Понеже след бунта си той бе отстранен от небето, то и човешката раса трябваше да бъде изключена завинаги от Божието благословение. Ако покажеше милост към грешника, Бог нямаше да бъде справедлив - твърдеше Сатана.

Но дори и като грешник, човек се намираше в съвсем различно положение от това на Сатана. Луцифер бе съгрешил на небето в светлината на Божията слава. Божията любов му бе разкрита така, както на никое друго същество. И при положение, че познаваше Божия характер и Божията доброта, Сатана последва собствената си егоистична, независима воля. Този избор бе окончателен. Нищо друго повече не можеше да направи Бог, за да го спаси. А човекът бе измамен. Умът му бе заслепен от сатанинските софизми. Той не познаваше височината и дълбочината на Божията любов. Опознаеше ли я, за него имаше надежда. Чрез наблюдаване на Божия характер той можеше да бъде привлечен обратно при Бога.

Чрез Исус бе проявена Божията милост към хората; но милостта не се противопоставя на справедливостта. Законът разкрива качествата на Божия характер и затова нито една точка или чертичка не може да бъде променена, за да удовлетвори нуждите на падналия човек. За да го изкупи, Бог не промени закона, а пожертва Себе Си в лицето на Христос. „Бог в Христа примиряваше света със Себе Си" (2Кор. 5:19).

Законът изисква правда - праведен живот, съвършен характер, а това човекът не може да даде. Той не може да задоволи изискванията на святия Божи закон. Но като дойде на земята като човек, Христос живя свят живот и разви съвършен характер. Тях предлага като дар на всички, които ще ги приемат. Неговият живот бе отговорен за живота на хората. Така миналите им грехове се опрощават чрез Божието дълготърпение. Нещо повече - Христос всажда у хората Божиите качества. Той изгражда човешкия характер по подобие на Божествения характер, едно изящно произведение от духовна сила и красота. Така правдата на закона се изпълнява във вярващия в Христос. Бог може да бъде справедлив - „праведен" и да „оправдава този, който вярва в Исус" (Рим. 3:26).

Божията любов се изразява в Неговата справедливост не по-малко, отколкото в Неговата милост. Правдата е основата на престола Му и плодът на любовта Му. Целта на Сатана бе да отдели милостта от истината и справедливостта. Той се стремеше да докаже, че правдата на Божия закон е враг на мира. Но Христос показа, че в Божия план те са неразривно свързани -

едното не може да съществува без другото. „Милост и вярност се срещнаха, правда и мир се целунаха" (Пс. 85:10).

Чрез Своя живот и чрез Своята смърт Христос доказа, че не Божията правда унищожава милостта, а че грехът може да бъде простен, че законът е справедлив и може да бъде изпълняван съвършено. Обвиненията на Сатана бяха опровергани. Бог бе дал на човека непогрешимо доказателство за Своята любов.

Сега трябваше да бъде приведена друга измама. Сатана заяви, че милостта е унищожила правдата, че Христовата смърт е анулирала закона на Отец. Но ако беше възможно законът да бъде променен или анулиран, тогава не би имало нужда Христос да умира. Да се отмени законът би означавало беззаконието да се обезсмърти и светът да бъде поставен под властта и контрола на Сатана. Именно защото законът е непроменим, защото човек не би могъл да се спаси само чрез послушанието на неговите предписания, Исус бе издигнат на кръста. И въпреки това самите средства, с които Христос си послужи, за да утвърди закона, бяха представени от Сатана като средства, които го анулират. Около този въпрос ще се води последната битка от великата борба между Христос и Сатана.

Че изреченият от Божия глас закон е погрешен, че някои подробности са отстранени - това е последното твърдение, което днес Сатана е пуснал в ход. Това е последната голяма измама, която той ще натрапва на света. Не е нужно да се противопоставя на целия закон; ако успее да подведе човеците да не зачитат едно-единствено предписание в него, целта му е постигната. Защото, „който опази целия закон, а съгреши в едно нещо, бива виновен във всичко" (Яков 2:10). Като се съгласят да нарушават едно-единствено правило, една-единствена заповед, хората се поставят под властта на Сатана. Чрез заместване на Божия закон с човешки закони Сатана ще се опита да господства над света. Това дело е предсказано в пророчеството. За великата вероотстъпила сила, чийто представител е Сатана, се казва: „Той ще говори думи против Всевишния и ще изтощава светиите на Всевишния, и ще промисля да промени времена и закони, и те ще бъдат предадени в ръката му" (Даниил 7:25).

Хората ще създадат свои закони, противоположни на Божиите. Те ще се стремят да насилват съвестта на другите и в стремежа си да ги наложат ще потискат своите ближни.

Войната срещу Божия закон, която започна на небето, ще продължи до края на времето. Всеки човек ще бъде изпитан. Послушание или непослушание - това е въпросът, който ще трябва да бъде разрешен от целия свят. Всички ще трябва да избират между Божия закон и човешките закони. Там ще е разделителната линия. Ще има само две категории хора. Всеки характер ще бъде напълно развит и всички ще покажат страната, която са избрали - на верността или на бунта.

И тогава ще дойде краят. Бог ще защити закона Си и ще избави Своя народ. Сатана и всички, които са се присъединили към неговия бунт, ще бъдат заличени. Грехът и грешниците ще загинат - корен и клонче (виж Малахия 4:1), Сатана - коренът, и последователите му - клонките. Тогава ще се изпълни словото към княза на злото: „Понеже си поставил сърцето си, като че е Божие

сърце... , ще те изтребя изсред огнените камъни, херувиме осеняващ... , ужас си станал и не ще те има до века." Тогава „нечестивия не ще го има вече, да, прилежно ще изследваш мястото му и не ще се намери" , „те ще бъдат, като че не са били" (Езекиил 28:6-19; Пс. 37:10; Авдий 16 ст.).

Това не е акт на произволна проява на власт от страна на Бога. Отхвърлилите Неговата милост жънат онова, което са посели. Бог е източникът на живота и когато някой избере да служи на греха, той се отделя от Бога и по този начин се откъсва от живота. Такива хора са „странници (т. е. отчуждени) на живота от Бога." Христос казва: „Всички, които мразят Мене, обичат смъртта" (Еф. 4:18; Пр. 8:36). Бог им дава живот за известно време, за да могат да развият своя характер, да разкрият принципите си. Щом извършат това, те получават последиците на своя избор. Чрез живот на бунт Сатана и всички, присъединили се към него, се поставят толкова извън хармония с Бога, че самото Му присъствие се оказва за тях унищожаващ огън. Славата на Този, Който е любов, ще ги погуби.

В началото на великата борба ангелите не разбираха това. Ако Сатана и неговите множества бяха оставени тогава да пожънат пълния резултат от своя грях, те щяха да загинат. Но небесните същества нямаше да разберат, че това е неизбежният резултат от греха. Едно съмнение за Божията доброта би останало в умовете им като зло семе, което щеше да роди смъртоносни плодове на грях и нещастие.

Но няма да бъде така, когато великата борба приключи. След като изкупителният план бъде завършен изцяло, Божият характер ще се разкрие напълно пред всички интелигентни същества. Ще се види, че предписанията на Неговия закон са съвършени и неизменяеми. Тогава грехът ще е проявил напълно своето естество и Сатана - своя характер. Заличаването на греха ще оправдае Божията любов и ще утвърди Неговата чест пред една вселена от същества, които ще се наслаждават, когато изпълняват Божията воля и в чиито сърца ще бъде Неговият закон.

Тогава ангелите наистина с право можеха да се радват, като гледат кръста на Спасителя, защото макар и да не разбираха всичко, знаеха, че унищожението на греха и на Сатана е осигурено вече завинаги, че изкуплението на човека е също осигурено, че и вселената е осигурена завинаги срещу всякакво зло. Христос напълно разбираше резултатите от принесената на Голгота жертва. Всичко това Той очакваше, когато разпънат на кръста извика: „Свърши се!"

80. В гробницата на Йосиф

Най-сетне Исус си почиваше. Дългият ден на позор и мъчения свърши. Когато последните лъчи на залязващото слънце въведоха съботата, Божият Син лежеше на спокойствие и тишина в Йосифовата гробница. След като делото Му бе приключено, с ръце скръстени в мир, Той си почиваше през святите часове на съботния ден.

В началото Отец и Синът си бяха починали в съботата, след като приключи Тяхното дело по сътворението. Когато „се свършиха небето и земята и цялото тяхно войнство" (Бит. 2:1), Създателят и всички небесни същества съзерцаваха радостно славната гледка. „Звездите на зората пееха заедно и всички Божии синове възклицаваха от радост" (Йов 38:7). Сега Исус си почиваше от изкупителното дело; и сред тези, които Го обичаха на земята, цареше скръб, а на небето имаше радост. Славно беше в очите на небесните същества обещанието за бъдещето. Едно възстановено творение, една изкупена раса, която, веднъж победила греха, никога повече не можеше да падне. Всичко това - резултата от извършената от Христос работа, Бог и ангелите виждаха сега. Денят, в който Исус почиваше, е свързан завинаги с тази сцена. Защото „делата Му са съвършени" и „всичко, що прави Бог, ще бъде вечно" (Вт. 32:4; Екл. 3:14). Когато дойде „времето, когато ще се възстанови всичко, за което е говорил Бог от века чрез устата на светите Си пророци" (Деян. 3:21), съботата на сътворението - денят, в който Исус си почина в Йосифовата гробница, ще продължава да бъде ден за почивка и радост. Небе и земя ще съединят хваленията си, когато „от събота до събота" (Исая 66:23) народите на спасените ще отиват да се покланят с радост на Бога и на Агнето.

В заключителните събития от деня на разпятието бе дадено ново доказателство за изпълнението на пророчеството и ново доказателство за божествеността на Христос. Когато мракът се вдигна от кръста и умиращият Спасител издаде своя последен вик, незабавно се чу друг глас, който каза: „Наистина, този беше Син на Бога!" (Матей 27:54).

Тези думи не бяха произнесени шепнешком. Всички очи се обърнаха да видят откъде дойдоха те. Кой ги беше изговорил? Това бе центурионът, стотникът, римският войн. Божественото търпение на Спасителя и внезапната Му смърт с победния вик на устните Му бяха направили дълбоко впечатление на този езичник. В нараненото и сломено тяло, висящо на кръста, стотникът позна образа на Божия Син. Той не можеше да се сдържи да не изповяда вярата си. Отново бе дадено доказателство, че нашият Изкупител щеше да види плод от душевната Си мъка. В деня на Неговата смърт трима души независимо един от друг заявиха открито своята вяра - началникът на римската гвардия, онзи, който отнесе кръста на Спасителя, и този, който умря на кръста от едната Му страна.

Когато наближи вечерта, над Голгота се спусна неземна тишина. Повечето се завърнаха в Ерусалим с променено душевно състояние, съвсем различно от сутрешното. Много хора се бяха стекли да гледат разпятието от любопитство, а не от омраза към Христос. Но вярваха на обвиненията на свещениците и гледаха на Него като на злодей. Попаднали под влиянието на неестествена възбуда, те се бяха присъединили към тълпата и бяха хулили Христос заедно с нея. Но когато мрак загърна земята и стояха там обвинявани от собствената си съвест, тези хора почувстваха вина за извършената неправда. Никаква подигравка или ироничен смях не се чуха от ужасния мрак и когато той се вдигна, те се запътиха към домовете си сериозни и мълчаливи. Убедиха се, че обвиненията на свещениците са лъжливи, че Исус не беше измамник. И

няколко седмици по-късно, когато Петър проповядваше в деня на Петдесетницата, те бяха измежду хилядите, които повярваха в Христос.

Но еврейските водачи не се промениха от събитията, на които бяха свидетели. Омразата им към Исус не бе угаснала. Мракът, който обгърна земята при разпятието, не бе по-гъст от този, който обвиваше умовете на свещениците и управниците. При раждането на Исус звездата бе познала Христос и бе завела мъдреците при яслата, в която лежеше Той. Небесните множества Го бяха познали и Му бяха пели хвалебни песни над равнините на Витлеем. Езерото бе познало гласа Му и се бе покорило на Неговата заповед. Болестта и смъртта бяха признали силата Му и Му бяха върнали своята плячка. Слънцето Го бе познало и при гледката на Неговата смъртна агония бе скрило светлото си лице. Скалите Го бяха познали и се бяха разтреперили и пръснали на парчета при звука на Неговия вик. Неодушевената природа бе познала Христос и бе свидетелствала за Неговата Божественост. Но свещениците и водачите на Израил не познаха Божия Син.

И все пак свещениците и водачите не бяха спокойни. Те постигнаха целта си с умъртвяването на Христос, но не изпитаха онова чувство на победа, което очакваха . Дори и в часа на тяхното явно тържество бяха смущавани от съмнения за онова, което ще последва. Бяха чули вика: „Свърши се!" , „Отче, в Твоите ръце предавам духа Си" (19:30 23:46 Йоан 19:30; Лука 23:46). Бяха видели скалите да се разпукват. Усетили бяха силното земетресение и сега бяха неспокойни и разтревожени.

Свещениците и управниците ревнуваха и завиждаха на Христовото влияние над народа, докато Той бе жив; ревнуваха Го и Му завиждаха и при смъртта Му. Плашеха се от мъртвия Христос много повече, отколкото се бяха бояли от живия. Страхуваха се, че вниманието на народа ще бъде още повече привлечено от събитията, които придружаваха Неговото разпятие. Страхуваха се от последиците на извършеното през онзи ден дело. За нищо на света не биха искали тялото Му да остане на кръста през съботния ден. Съботата вече наближаваше и щеше да бъде нарушение на нейната святост, ако телата останеха да висят на кръстовете. Така че, използвайки всичко това, еврейските водачи поискаха Пилат да ускори смъртта на жертвите и телата им да бъдат свалени, преди слънцето да залезе.

Пилат също не желаеше тялото на Исус да остане на кръста. След като получиха съгласието Му, нозете на двамата разбойници бяха строшени, за да се ускори смъртта им; но разбраха, че Исус бе вече умрял. Грубите войници се бяха трогнали от онова, което бяха чули и видели, и се въздържаха да пречупят Христовите глезени. Така при пожертването на Божието Агне се изпълни законът на Пасхата: „Да не оставят от нея до утрото, нито да трошат кост от нея; да я направят според всичките повеления на Пасхата" (Числа; 9:12 Числа 9:12).

Свещениците и управниците се учудиха, когато разбраха, че Христос вече е умрял. Смъртта на кръста бе бавен процес и мъчно можеше да се определи спирането на живота. Нечувано бе разпънат на кръст човек да умре за шест часа. Свещениците поискаха да се уверят в смъртта на Исус и под тяхно въздействие един войник заби копието си в Спасителя. От така отворената рана

потекоха две обилни и отделни струи - едната от кръв, а другата от вода. Това бе забелязано от всички наоколо и Йоан описва случката много ясно. Той казва: „Обаче един от войниците прободе с копие ребрата Му и веднага изтече кръв и вода. И тоя, който видя, свидетелства за това и неговото свидетелство е вярно, и той знае, че говори истината, за да повярвате и вие. Защото това стана, за да се изпълни написаното: кост Негова няма да се строши. И пак на друго място Писанието казва: Ще погледнат на Него, Когото прободоха" (Йоан 19:34-37).

След възкресението свещениците и управниците пръснаха мълвата, че Исус не бил умрял на кръста, а само припаднал и след това бил съживен. Друга мълва твърдеше, че тялото, което бе поставено в гробницата, не било истинско тяло от плът и кости, а някакво подобие на тяло. Постъпката на римските войници обаче опровергава тези лъжи. Те не строшиха краката Му именно защото Той бе умрял. За да задоволят свещениците, прободоха гърдите Му. Ако животът не бе вече престанал, то тази рана щеше да причини внезапна смърт.

Но нито забитото копие, нито болките на кръста причиниха смъртта на Исус. Оня вик, изтръгнал се „със силен глас" (Матей 27:50; Лука 23:46) в момента на смъртта, струята кръв и вода, която изтече от тялото Му, свидетелстваха, че Той е умрял от разрив на сърцето. Сърцето Му бе разбито от душевна мъка. Убит бе от греха на света.

Заедно със смъртта на Христос загинаха и надеждите на Неговите ученици. Те гледаха затворените Му клепачи и отпуснатата Му глава, сплъстената Му от кръв коса, прободените ръце и нозе и мъката им бе неописуема. До последния момент не допускаха, че Той ще умре, а и сега почти не вярваха, че наистина е мъртъв. Покрусени от скръб, не си спомняха думите Му, които предсказваха точно тази сцена. Нищо от онова, което им бе казвал, не им идваше сега на ум, за да се утешат. Те виждаха само кръста и окървавената на него Жертва. Бъдещето им изглеждаше мрачно и безнадеждно. Вярата им в Исус бе изчезнала, но никога не бяха обичали своя Господ толкова много, както сега. Никога по-рано не бяха Го ценили тъй много и не бяха чувствали такава голяма нужда от Неговото присъствие.

Даже и мъртво, Христовото тяло бе много скъпо за учениците. Те искаха да Му устроят подобаващо погребение с почести, но не знаеха какво да направят. Предателство спрямо римското управление - това бе престъплението, за което Исус бе осъден. И престъпниците, екзекутирани за такова престъпление, подлежаха на погребване в специално приготвено за тях гробище. Ученикът Йоан и жените от Галилея останаха край кръста. Те не смееха да оставят тялото на своя Господ в ръцете на коравосърдечните войници, за да бъде погребан в позорен гроб. Но не можеха и да попречат. От еврейските власти не можеха да очакват услуги, а нямаха никакво влияние и пред Пилат.

В този критичен час в помощ на учениците дойдоха Йосиф от Ариматея и Никодим. И двамата бяха членове на Синедриона и се познаваха с Пилат. И двамата бяха богати и влиятелни. Те бяха решили да устроят на Исусовото тяло погребение с почести.

Йосиф отиде смело при Пилат и поиска тялото на Исус. Тогава за първи път Пилат научи, че Исус наистина е умрял. До него бяха достигнали разни противоречиви слухове за събитията, които придружаваха разпятието, но нарочно не му бяха известили за смъртта на Христос. Свещениците и управниците бяха предупредили Пилат, че е възможно учениците да извършат някаква измама с тялото на Христос. Затова, като чу молбата на Йосиф, Пилат изпрати да повикат стотника, който ръководеше разпятието, и от него научи, че Той действително е мъртъв. Изтръгна и доклад за събитията на Голгота, който потвърди свидетелството на Йосиф.

Пилат изпълни молбата. Докато Йоан се безпокоеше за погребението на своя Господ. Йосиф пристигна със заповед от Пилат да му бъде предадено тялото на Христос. Пристигна и Никодим, който носеше около 50 килограма скъпоструваща смес от смирна и алое за Неговото балсамиране. И най-знатните хора в Ерусалим не можеха да получат при смъртта си по-големи почести от тези. Учениците се изумиха, като видяха тези богати управници да се интересуват от погребението на Господа като тях самите.

Нито Йосиф, нито Никодим бяха приели открито Спасителя, докато бе жив. Те знаеха, че такава стъпка би ги изключила от Синедриона и се надяваха да Го закрилят с влиянието си на заседанията. За известно време сякаш успяха да го сторят, но лукавите свещеници, като видяха тяхната благосклонност към Христос, осуетиха плановете им. Исус бе осъден и предаден на разпятие в тяхно отсъствие. Затова сега, когато Той бе вече мъртъв, не намираха повече за нужно да прикриват своята привързаност към Него. Докато учениците се страхуваха да покажат открито, че са Негови последователи, Йосиф и Никодим им дойдоха смело на помощ. Поддръжката на тези богати и почитани хора бе изключително нужна точно сега. Те можеха да направят за своя мъртъв Учител онова, за което бедните ученици нямаха възможност. А и богатството и влиянието им ги закриляше до известна степен от злобата на свещениците и управниците.

Нежно и внимателно самите те свалиха тялото на Исус от кръста. Сълзите им на съчувствие и любов се стичаха при вида на нараненото Му и изтерзано тяло. Йосиф притежаваше своя гробница, изсечена в скала. Пазеше я за себе си, но тъй като се намираше близо до Голгота, сега я приготви за Исус. Тялото заедно с благовонията, донесени от Никодим, бе увито внимателно в ленен чаршаф и Изкупителят бе положен в гробницата. Там тримата ученици изправиха изкривените крайници и скръстиха наранените ръце върху бездиханните гърди. Галилейските жени дойдоха, за да се погрижат да бъде направено всичко необходимо за безжизненото тяло на техния любим Учител. След това те видяха как тежкият камък затваря входа на гробницата и Спасителят бе оставен да си почива. Жените бяха последни на кръста, последни и край гроба. Мария Магдалина и другите Марии се маеха около мястото за почивка на своя Господ и ронеха горчиви сълзи над участта на Този, Когото толкова много обичаха. „И като се върнаха... в съботата си почиваха според заповедта" (Лука 23:56).

Това беше незабравима събота за скърбящите ученици, а също и за свещениците, управниците, книжниците и народа. Вечерта на подготвителния

ден, при залязването на слънцето, тръбите затръбиха, известявайки началото на съботата. Пасхата се отпразнува така, както бе празнувана през вековете, а Този, на Когото тя сочеше, бе убит от нечестни ръце и поставен в Йосифовия гроб. В събота дворовете на храма бяха препълнени с поклонници. От Голгота първосвещеникът бе отишъл там, облечен във великолепните си свещенически одежди. Свещеници с бели чалми на главите изпълняваха енергично своята служба. Но някои от присъстващите не бяха спокойни, когато се принасяше кръвта от юнци и овни за греховете. Те не съзнаваха, че символът се бе срещнал със своята същност - една безкрайна жертва, принесена за греховете на света. Те не знаеха, че вече няма никакъв смисъл в изпълнението на ритуалната служба.

И все пак, никога по-рано тази служба не е била съпровождана с толкова противоречиви чувства. Тръбите, музикалните инструменти и гласовете на певците звучаха силно и ясно както обикновено. Но всички бяха завладени от странно чувство. Шепнеха си един на друг и се питаха за странното събитие, което бе станало. Дотогава Светая Светих - най-святото място в храма, бе зорко пазена от външен поглед. Сега обаче тя бе открита за очите на всички. Тежката завеса, изтъкана от чист лен и красиво извезана със злато, червено и мораво, бе раздрана от горе до долу. Мястото, където Йехова се бе срещал с първосвещеника, за да прояви славата Си и да общува с него, бе открито за всяко око - място, което Господ не признаваше вече за Свое. С тъмни предчувствия свещениците служеха пред олтара. Откриването на свещената тайна на пресвятото място ги изпълваше със страх от някаква предстояща беда.

Много умове бяха заети с мисли, породени от разиграли се на Голгота сцени. От разпятието до възкресението много безсънни очи се ровеха постоянно в пророчествата - някои, за да си изяснят пълното значение на многократно празнувания дотогава празник, други, за да намерят доказателство, че Исус не е бил това, което претендираше че е, а трети с покрусени от скръб сърца се стремяха да си докажат, че Той е истинският Месия. Макар че изследваха пророчествата с различни цели, всички бяха убедени в една и съща истина - в събитието от изтеклите няколко дни е изпълнено пророчеството и Разпнатият е Изкупителят на света. Много от участващите тогава в службата никога повече не взеха участие в пасхалните ритуали. Даже доста от свещениците се убедиха в истинския характер на Исус. Изследването на пророчествата не бе напразно и след Неговото възкресение те Го признаха за Божи Син.

Когато Никодим видя Исус издигнат на кръста, спомни си думите, които Спасителят му бе казал през нощта на тяхната среща на Елеонския хълм: „Както Мойсей издигна змията в пустинята, така трябва да бъде издигнат Човешкият Син, та всеки, който вярва в Него, да не погине, но да има вечен живот" (Йоан 3:14,15). През онази събота, когато Христос лежеше в гроба, Никодим имаше време за размисъл. Сега по-ясна светлина огря ума му и думите, които Исус му бе говорил, не бяха вече така тайнствени. Той съзна, че бе изгубил много, задето не се бе присъединил към Спасителя, докато бе жив. Сега си припомняше събитията, разиграли се на Голгота. Молитвата на Христос за Неговите убийци и отговорът Му към молбата на умиращия разбойник затрогнаха дълбоко сърцето на учения съветник. Той отново

отправи мислите си към Спасителя в Неговата агония, отново чу онзи последен вик: „Свърши се!" , прозвучал като вик на победител. Отново видя разлюляната земя, потъмнелите небеса, раздраната завеса, треперещите пропукани скали и вярата му се затвърди завинаги. Събитието, унищожило надеждата на учениците, убеди Йосиф и Никодим в Божествеността на Исус. Страховете им бяха победени от смелостта на твърда и непоклатима вяра.

Никога преди това Христос не бе привличал вниманието на множеството така, както сега, когато лежеше в гроба. Според обичая си народът доведе своите болни и страдащи в дворовете на храма и питаше: „Кой ще ни каже къде е Исус от Назарет?" Мнозина бяха дошли отдалеч, за да намерят Този, Който лекуваше болните и възкресяваше мъртвите. Отвсякъде се чуваше викът: „Искаме Христос, Целителя!" При такива случаи свещениците преглеждаха всички, които имаха съмнителни признаци за проказа. Мнозина бяха принудени да слушат как техните съпрузи, съпруги или деца, обявени за прокажени и обречени да напуснат домовете и приятелите си, предупреждават странниците със смразяващия вик: „Нечист! Нечист!" Приятелските ръце на Исус от Назарет, които никога не отказваха да докоснат с изцелителна сила някой прокажен, стояха скръстени на гърдите Му. Устата, които бяха отговаряли с утешителните думи: „Искам, бъди очистен!" (Матей 8:3), сега не издаваха нито звук. Мнозина помолиха главните свещеници и управници, за съчувствие и помощ, но напразно. Очевидно хората искаха живият Исус да бъде между тях. С настойчива сериозност те питаха за Него. Не искаха да се върнат назад. А бяха изгонвани от дворовете на храма и на вратите бяха поставени войници, за да не позволяват да бъдат въвеждани вътре болни и умиращи.

Страдалците, дошли, за да бъдат излекувани от Спасителя, потънаха в своето разочарование. Улиците се изпълниха с опечалени хора. Болните умираха поради липсата на целебното Исусово докосване. Напразно лекарите даваха съветите си. Никой не притежаваше умението на Този, Който лежеше в Йосифовата гробница.

Печалните викове на страдащите доказаха на хиляди, че светът се е лишил от една голяма светлина. Без Христос земята беше черна и мрачна. Много от тези, които бяха викали: „Разпни Го! Разпни Го!" , осъзнаха сега каква голяма беда ги е постигнала. И също така настоятелно биха ревнали: „Дайте ни Исус!" , ако Той беше още жив.

Когато народът научи, че свещениците са предали Исус на смърт, всички се заинтересуваха да узнаят причината. Подробностите по съдебния процес бяха скрити много старателно, но по времето, когато Той беше в гроба, името Му се произнасяше от хиляди уста и мълвата за недостойния начин на разследването, както и за нечовешкото поведение на свещениците и управниците се пръсна навсякъде. Свещениците и управниците бяха повикани от хора с висок интелект, за да обяснят пророчествата на Стария завет за Месия и докато се опитваха да скалъпят някакъв фалшив отговор, бяха като побъркани. Не можеха да обяснят пророчествата, които посочваха Христовите страдания и смърт. Така че много от питащите се убедиха, че писанията са се изпълнили.

Свещениците мислеха, че отмъщението ще им донесе наслада, но започваха вече да вкусват неговата горчивина. Те разбраха, че срещат презрението на народа. Разбраха, че същите тези хора, които бяха подстрекавали срещу Исус, сега се ужасяваха от своето срамно дело. Свещениците се бяха опитали да повярват, че Исус е измамник, но напразно. Някои от тях бяха стояли край гроба на Лазар и бяха видели мъртвия да излиза жив оттам. Те потрепериха от страх при мисълта, че Христос би могъл сам да възкръсне от гроба, да възкръсне от смъртта, да възкръсне от мъртвите и отново да се яви пред тях. Бяха Го чули да заявява, че има власт да даде живота Си и да си го вземе пак. Помнеха, че бе казал: „Разрушете този храм и за три дни ще го издигна!" (Йоан 2:19). Юда им бе предал думите, които Исус бе казал на учениците Си при последното пътуване до Ерусалим: „Ето, възлизаме за Ерусалим и Човешкият Син ще бъде предаден на главните свещеници и книжници и те ще Го осъдят на смърт; и ще Го предадат на езичниците, за да Му се поругаят, да Го бият и Го разпнат; и на третия ден ще бъде възкресен" (Матей 20:18,19). Когато бяха чули тези думи, те се подиграха, но сега си спомниха, че всички Христови предсказания до момента се бяха изпълнили. Той бе казал, че на третия ден ще възкръсне. И кой можеше да каже, че и това нямаше да се сбъдне? Как им се искаше да се освободят от тези мисли, но не можеха! И те като баща си, дявола, вярваха и трепереха.

Сега, когато силната възбуда бе утихнала, образът на Христос се натрапваше в умовете им. Те Го виждаха застанал спокоен и величествен пред враговете Си, без да се оплаква, безропотно понасящ техните оскърбления и унизителни постъпки. Всички събития, свързани с процеса и разпятието, изпъкваха отново в съзнанието им така живо и с такава сила, че не можеха да устоят на убеждението, че Той е Божи Син. Чувстваха, че кога да е, може да застане пред тях, обвиненият да стане обвинител, осъденият да ги осъди, убитият да изиска справедливата смърт на своите убийци.

Те не можаха да си починат много в събота. Макар през този ден и да не посмяха да преминат прага на някой езически дом от страх да не се оскверният, все пак свикаха съвет, за да решат какво да правят с тялото Христово. Смъртта и гробът трябваше да задържат Този, Когото те бяха разпнали. И на следващия ден, който бе денят след приготовлението за празника, главните свещеници се събраха при Пилат и казаха: „Господарю, спомнихме си, че оня измамник приживе рече: След три дни ще възкръсна. Заповядай прочее гробът да се пази здраво до третия ден, да не би учениците Му да дойдат и да Го откраднат и кажат на народа: Възкръсна от мъртвите! Така последната измама ще бъде по-лоша от първата. Пилат им рече: Вземете стража, идете, вардете Го, както знаете" (Матей 27:62-65).

Свещениците дадоха нареждания да се осигури запечатването на гробницата. Пред отвора 210 бе поставен грамаден камък. Напреко на камъка прекараха въжета и с римския печат закрепиха здраво краищата им за солидната скала. Камъкът не можеше да помръдне, без да се счупят печатите. След това около гробницата бе поставена стража от сто войници, за да се предотврати всякакво външно вмешателство. Свещениците направиха всичко,

което можеха, за да задържат Христовото тяло там, където бе положено. Той бе запечатан сигурно в Неговата гробница, като че щеше да остане там вечно.

Така се съветваха и планираха слабите човеци. Малко разбираха тези убийци безполезността на всички свои усилия. Но чрез постъпките им Бог се прослави. Мерките, които те взеха, за да попречат на Христовото възкресение, се превърнаха в най-силните аргументи за Него. Колкото по-голям бе броят на войниците, поставени край гробницата, толкова по-силно щеше да бъде свидетелството, че Той е възкръснал. Стотици години преди смъртта на Христос Светият Дух бе заявил чрез псалмиста: „Защо се разяряват народите и племената намислюват суета? Опълчват се земните царе и управниците се наговарят заедно против Господа и против Неговия Помазаник... Тоя, Който седи на небесата, ще се смее, Господ ще им се поругае" (Пс. 2:1-4). Римските стражи и римските оръжия бяха безсилни да задържат в гроба Господаря на живота. Часът на Неговото освобождение бе наближил.

81. Той възкръсна!

Тази глава е основана на Матей 28:2-4,11-15.

Нощта на първия ден от седмицата бе преминала бавно. Настъпил бе най-тъмният час, тъкмо преди пукването на зората. Христос бе все още затворник в тесния си гроб. Големият камък бе на мястото си. Римският печат бе здрав, римските войници продължаваха да стоят на пост. Там имаше и невидими наблюдатели. Много зли ангели бяха събрани около мястото. Ако бе възможно, князът на мрака със своята отстъпила армия би запазил гроба, в който лежеше Божият Син, запечатан завинаги. Но той бе заобиколен от небесна армия. Ангели, които превъзхождаха по сила сатанинското войнство, пазеха гроба и чакаха да приветстват Княза на живота.

„А ето, стана голям трус; защото ангел от Господа слезе от небето." Снабден с пълното Божие въоръжение, този ангел напусна небесните дворове. Светлите лъчи на Божията слава осветляваха пътя пред него. „Изгледът му беше като блескавица и облеклото му - бяло като сняг; и в страха си от него стражарите трепереха и станаха като мъртви." Къде е сега силата на вашата стража, свещеници и управници? Храбрите войници, които никога не се бяха плашили от човешка сила, сега са като пленници, взети без меч и копие. Лицето, което виждат пред себе си, не е лице на смъртен воин. Това е лицето на най-силния от Божията армия. Този пратеник е ангелът, заемащ поста, от който Сатана отпадна. Това е същият ангел, който провъзгласи Христовото раждане над Витлеемските хълмове. Земята трепери при неговото приближаване, войнствата на тъмнината бягат и когато той търкулва камъка настрани, небето сякаш слиза на земята. Войниците го видяха да отстранява камъка като нищожно камъче и го чуха да извиква: „Сине Божий, излез; Твоят Отец Те вика!" Те видяха Исус да излиза и Го чуха да заявява над отворения гроб: „Аз съм Възкресението и Животът!" Когато Той излезе от гроба

величествен и славен, ангелското войнство се поклони пред Изкупителя с дълбоко преклонение и обожание и Го приветства с хвалебни песни.

Земетресение бе отбелязало мига, в който Христос отдаде живота Си, и друго земетресение засвидетелства момента, когато Той триумфално го прие отново. Този, Който бе победил смъртта и гроба, излезе от него с походката на победител сред люлеенето на земята, блясъка на светкавиците и бученето на гръмотевиците. Когато дойде на земята за втори път, Той ще разтърси „не само земята, но и небето" . „Земята ще полита като някой пиян и ще се люлее насам-натам като колиба." „И небето ще се свие като свитък." „Стихиите нажежени ще се стопят и земята, и каквото се е вършило по нея ще изгорят." Но „Господ ще бъде прибежище на людете си и крепостта на израилтяните" (Евр. 12:26; Исая 24:20, 34:4; 2Петрово 3:10; Йоил 3:16).

При смъртта на Исус учениците бяха наблюдавали как земята се обвива в мрак посред бял ден, но при възкресението Му видяха как блясъкът на ангелите огря нощта и чуха небесните жители да пеят с голяма радост и с тържество: „Ти победи смъртта и силите на мрака! Ти погълна смъртта с победа!"

Христос излезе от гроба прославен и римската стража Го видя. Очите им бяха приковани върху лицето на Този, Когото неотдавна бяха подигравали и осмивали. В това славно същество те съзряха подсъдимия, Когото бяха видели в съдебната зала. Същия, за Когото бяха изплели корона от тръни. Този, Който стоеше, без да се съпротивлява пред Пилат или Ирод, когато тялото Му бе шибано от жестокия бич. Това бе Този, Който бе прикован на кръста, на Когото свещениците и управниците клатеха глави, изпълнени със злорадство и казваха: „Други е избавил, а пък Себе Си не може да избави!" (Матей 27:42). Същият, Който бе положен в новата гробница на Йосиф. Сега небесен указ бе освободил пленника. Планини да имаше натрупани над гроба Му, не биха Му попречили да излезе.

При вида на ангелите и на прославения Спасител римската стража се разтрепери и войниците станаха като мъртви. Когато небесното шествие се изгуби от погледа им, те се изправиха и колкото можеха да ги държат разтреперените им крака, затичаха към входа на градината. Залитащи като пияни, забързаха към града и когото срещнеха, разказваха му удивителните новини. Запътили се бяха към Пилат, но докладът им бе предаден на еврейските власти. Главните свещеници и управниците изпратиха вест да бъдат доведени най-напред при тях. Странна гледка представляваха тези войници. Уплашени и с безцветни лица, те предадоха своето свидетелство за възкресението Христово. Войниците разказаха всичко точно така, както го бяха видели. Нямаха време да измислят нещо друго, затова казаха самата истина. С мъка изрекоха думите: „Божият Син е бил разпнатият, защото чухме един ангел да Го назовава Небесно Величество, Цар на славата!"

Лицата на свещениците пребледняха като на мъртъвци. Каяфа се опита да говори. Устните му се раздвижиха, но не можаха да произнесат нито звук. Войниците тъкмо щяха да напуснат заседателната зала, когато един глас ги спря. Каяфа бе възвърнал гласа си. „Чакайте, чакайте - каза той. - Не казвайте никому какво сте видели!"

След това на войниците бе даден лъжлив доклад. „Кажете - казаха свещениците, - че учениците Му дойдоха през нощта и Го откраднаха, когато ние спяхме." С това свещениците прекаляваха. Как можеха войниците да кажат, че учениците са откраднали тялото, докато те са спели? Ако са спели, как можеха да знаят какво е станало? И ако учениците действително се бяха провинили в открадване на Христовото тяло, не щяха ли свещениците да са първите, които да ги осъдят? Или пък, ако стражите са спали пред гробницата, нима свещениците нямаше първи да ги обвинят пред Пилат?

Войниците се ужасиха от мисълта да обвинят себе си, че са заспали на поста си. Това бе нарушение, което се наказваше със смърт. Трябваше ли да представят лъжлив доклад, за да измамят народа, а да поставят собствения си живот в опасност? Не бяха ли пазили будни и с такова усърдие? Как биха могли да издържат разпита, дори и срещу пари, ако бяха излъгали?

За да смълчат показанията, от които се страхуваха, свещениците обещаха на войниците да осигурят безопасност за живота им, като ги увериха, че и Пилат не би искал да се пръсне такъв слух между народа. Така римските войници предадоха честта си на евреите за пари. Те се явиха пред свещениците, обременени с известието за една странна истина, а си отидоха натоварени с пари и с лъжлив доклад, съставен от свещениците.

Междувременно до Пилат бе достигнала вече новината за възкресението Христово. Макар че той бе отговорен за предаването на Христос на смърт, бе останал сравнително равнодушен. Въпреки че бе осъдил Спасителя против волята си и с чувство на съжаление, Пилат не бе преживял истинско угризение на съвестта, както сега. Силно уплашен,той се затвори в дома си и не искаше да вижда никого. Но свещениците му се натрапиха, разказаха му историята, която бяха измислили и настояха да не обръща внимание на неизпълнения дълг на стражата. Преди да склони на това тяхно предложение, той сам разпита стражата насаме. Войниците, страхувайки се за живота си, не успяха да скрият нищо и Пилат получи от тях точен доклад за всичко, което се бе случило. Той не се занима повече с този въпрос, но оттогава насетне нямаше вече душевно спокойствие.

Когато Исус бе положен в гроба, Сатана тържествуваше. Той се осмеляваше да се надява, че Спасителят няма да поднови живота Си. Осмеляваше се да предявява права за тялото на Господа и постави своя стража около гроба, стремейки се да задържи Христос завинаги като затворник. Разяри се страшно, когато видя ангелите си да бягат от приближаването на небесния вестител. Когато Христос излезе победоносно от гроба, той се увери, че царството му ще има край и че накрая и той ще трябва да умре.

С предаването на Христос на смърт свещениците се предоставиха като оръдия на Сатана. Сега те бяха изцяло в неговата власт. Бяха се омотали в капан, от който не виждаха как могат да избягат, освен да продължават да воюват срещу Христос. Като чуха доклада за Неговото възкресение, те се уплашиха от гнева на народа. Почувстваха, че и собственият им живот се излага на опасност. Затова единствената им надежда бе да докажат, че Христос е бил измамник, като отричат, че е възкръснал. Подкупиха войниците и си осигуриха мълчанието на Пилат. Разпространиха широко своите лъжливи доклади. Но

имаше свидетели, които не можеха да накарат да мълчат. Много хора бяха чули доказателството на войниците за възкресението на Христос. А и някои от мъртвите, които излязоха от гробовете си заедно с Него, се явиха на мнозина и заявиха, че Той е възкръснал. На свещениците се съобщи, че някои са видели тези възкръснали и са чули тяхното свидетелство. Затова свещениците и управниците бяха в постоянен страх да не би, както си вървят из улиците или като са усамотени в домовете си, да се срещнат лице в лице с Христос. Почувстваха, че за тях няма безопасно място. Резета и лостове бяха слаба закрила срещу Божия Син. Ден и нощ пред очите им бе оная ужасна сцена в съдебната зала, когато бяха извикали: „Кръвта Му да бъде на нас и на чадата ни!" (Матей 27:25). Споменът за тази картина никога нямаше да се заличи от паметта им. Никога вече нямаше да могат да спят спокойно на възглавниците си.

Когато гласът на мощния ангел се чу при Христовия гроб да казва: „Твоят Отец Те вика!" , Спасителят излезе от гроба по силата на живота, който бе в Него. Тогава се доказа истинността на думите Му: „Аз давам живота Си, за да го взема пак... Имам право да го дам и имам право пак да го взема." Тогава се изпълни пророчеството, за което бе говорил на свещениците и управниците: „Разрушете този храм и за три дни ще го издигна" (Йоан 10:17,18, 2:19).

Над току-що отворената гробница на Йосиф Христос провъзгласи тържествено: „Аз Съм възкресението и животът!" Тези думи можеха да бъдат изговорени само от Божеството. Всички сътворени същества живеят по волята и силата на Бога. Животът им е зависим от Бога. От най-висшия серафим до най-скромното одушевено същество - всички се поддържат от Източника на живота. Само Този, Който е едно с Бога, можеше да каже: „Имам власт да положа живота Си, имам власт и да го взема отново." В своята Божественост Христос притежаваше властта и силата да разкъса веригите на смъртта.

Той възкръсна от мъртвите като пръв плод от спящите. Той бе същността на праобраза, представен от движимия сноп и Неговото възкресение стана в същия ден, когато такъв сноп се представяше пред Господа. Тази символична церемония се бе извършвала в продължение на повече от хиляда години. От жетвените ниви се събираха първите класове на узрялото жито и когато народът отиваше в Ерусалим за Пасхата, снопът от първи плодове се размахваше пред Господа като благодарствена жертва. Докато този сноб не бъдеше представен пред Господа, сърп не можеше да докосне житото и то не можеше да бъде ожънато и събрано на снопове. Този посветен на Бога сноп представляваше жетвата. Така и Христос представляваше великата духовна жетва, която щеше да бъде събрана за Божието царство. Неговото възкресение е символ и залог за възкресението на всички праведни мъртви. „Защото ако вярваме, че Исус умря и възкръсна, така и починалите в Исус Бог ще приведе заедно с Него" (1Сол. 4:14).

Когато Христос възкръсна, Той изведе от гроба цяло множество пленници. Земетресението, което стана при Неговата смърт, отвори техните гробове и когато Той възкръсна, възкръснаха и те заедно с Него. Това бяха хора, които са били Божии съработници и които с цената на собствения си живот са

свидетелствали за истината. Сега те трябваше да свидетелстват за Този, Който ги бе възкресил от мъртвите.

През времето на Своята служба Исус бе възкресявал мъртви. Той бе възкресил сина на вдовицата от Наин, дъщерята на началника и Лазар. Но те не бяха дарени с безсмъртие. Макар и възкресени, все още подлежаха на смърт. А тези, които излязоха от гроба при възкресението на Христос, бяха възкресени за вечен живот. Те се възнесоха заедно с Него като трофей на Неговата победа над смъртта и гроба. „Те - каза Христос - не са повече пленници на Сатана; Аз ги изкупих. Аз ги изведох от гроба като първи плодове на Моята власт, за да бъдат заедно с Мене, където съм и Аз, и никога повече да не видят смърт, нито да изпитат някога скръб."

Тези възкръснали влязоха в града и се явиха на много хора, като заявиха: „Христос е възкръснал от мъртвите и ние сме възкресени заедно с Него." Така се обезсмърти свещената истина за възкресението. Възкръсналите светии свидетелстваха за истинността на думите: „Твоите умрели ще оживеят, моите мъртви тела ще възкръснат!" Тяхното възкресение бе илюстрация за изпълнението на следното пророчество: „Събудете се и запейте радостно вие, които обитавате в пръстта; защото росата ти е като росата на тревите и земята ще предаде мъртвите си" (Исая 26:19).

За вярващия Христос е Възкресението и Животът. В нашия Спасител бе възстановен животът, който бе изгубен чрез греха, защото Той притежава живот в Себе Си, за да оживява всеки, който пожелае. Той е овластен да дава безсмъртие. Животът, който Той отдаде като човек, го получава отново и го дава на човечеството. „Аз дойдох - казва, - за да имат живот и да го имат преизобилно." „Който пие от водата, която Аз ще му дам, няма да ожаднее до века, но водата, която ще му дам, ще стане в него извор на вода, която извира за вечен живот." „Който се храни с плътта Ми и пие кръвта Ми, има вечен живот и Аз ще го възкреся в последния ден" (Йоан 10:10, 4:14, 6:54).

Вярващият отдава малко значение на смъртта. Христос говори за нея, като че тя е само кратък момент. „Ако някой опази Моето учение, няма да види смърт до века" , „няма да вкуси смърт до века" . За християнина смъртта е само сън, момент на мълчание и тъмнина. Животът е скрит с Христос в Бога и „когато Христос, нашият живот, се яви, тогава и вие ще се явите с Него в слава" (Йоан 8:51,52; Кол. 3:4).

Гласът, който извика от кръста „Свърши се!" , бе чут от мъртвите. Той проникна през стените на гробовете и призова спящите да станат. Така ще бъде и когато гласът на Христос се чуе от небето. Този глас ще проникне в гробовете и ще ги отвори, и мъртвите в Христос ще възкръснат. При възкресението на Спасителя се отвориха само няколко гроба, но при второто Му идване всички скъпи умрели ще чуят гласа Му и ще възкръснат за славен, безсмъртен живот. Същата сила, която възкреси Христос от мъртвите, ще възкреси и Неговата църква и ще я прослави заедно с Него над всички началства, над всички власти, над всяко име не само в този свят, но и в бъдния.

82. *Защо плачеш?*

Тази глава е основана на Матей 28:1,5-8; Марко 16:1-8; Лука 24:1-12; Йоан 20:1-18.

Жените, които бяха стояли при Христовия кръст, бодърстваха и чакаха да минат съботните часове. На първия ден от седмицата, много рано сутринта, тръгнаха към гроба, взели със себе си скъпи аромати, за да помажат тялото на Спасителя. Те и не мислеха за неговото възкръсване от мъртвите. Слънцето на тяхната надежда бе залязло и нощ се бе спуснала над сърцата им. Като вървяха, си припомняха Христовите дела на милост и думи на утеха. Но не си спомниха думите Му: „Аз пак ще ви видя" (Йоан 16:22).

Без да знаят нещо за онова, което ставаше дори в момента, те наближиха градината, като си говореха: „Кой ще ни отвали камъка от гробната врата?" Знаеха, че не могат сами да го преместят, но въпреки това продължаваха да вървят. И ето, внезапно небето се освети от една слава, която не се излъчваше от изгряващото слънце. Земята потрепери. Видяха, че големият камък бе отместен. Гробът бе празен.

Жените не бяха дошли при гробницата от една и съща посока. Мария Магдалина първа пристигна на мястото и като видя, че камъкът е поместен, се върна бързо, за да каже на учениците. В това време дойдоха другите жени. Светлина огряваше гробницата, но тялото на Исус не бе там. Докато се маеха наоколо, изведнъж забелязаха, че не са сами. Млад мъж, облечен с блестящи одежди, стоеше край гроба (това бе ангелът, който беше отстранил камъка). Той бе приел човешки образ, за да не изплаши близките на Исус. Но въпреки това светлината от небесната слава все още светеше около него и жените се уплашиха. Те се обърнаха, за да побягнат, но думите на ангела спряха краката им. „Не се бойте! - каза той. - Зная, че търсите разпнатия Исус. Няма Го тук, защото възкръсна, както и рече. Дойдете и вижте мястото, дето е лежал Господ. Идете скоро, та кажете на учениците Му, че възкръснал от мъртвите!" Те пак погледнаха в гробницата и отново чуха чудната вест. Там стоеше друг ангел в човешки образ и той каза: „Защо търсите живия между мъртвите? Няма Го тука, но възкръсна; припомнете си какво ви говореше, когато беше още в Галилея, като казваше, че Човешкият Син трябва да бъде предаден в ръцете на грешни човеци, да бъде разпнат и на третия ден да възкръсне."

„Той е възкръснал! Той е възкръснал!" Жените повтаряха тези думи без да спрат. Сега няма нужда от ароматите за помазване. Спасителят е жив, а не мъртъв. Те си спомниха, че когато им говореше за смъртта Си, им бе казал, че ще възкръсне отново. Какъв ден бе този за света! Жените се отдалечиха бързо от гробницата „със страх и голяма радост и завтекоха се да известят на учениците Му" .

Мария не беше чула радостната вест. Тя отиде при Петър и Йоан с печалната новина: „Вдигнали Господа от гроба и не знам где са Го положили." Учениците отидоха бързо при гробницата и я намериха така, както им бе казала Мария. Видяха погребалния плащ и кърпата, но не видяха своя Учител. Но даже и това, което виждаха, бе доказателство, че Той е възкръснал. Погребалните завивки не бяха захвърлени безгрижно настрани, но бяха сгънати

внимателно и всяка бе поставена на своето място. Йоан „видя и повярва" . Той още не разбираше онези текстове от Писанието, които говореха, че Христос трябва да възкръсне от мъртвите, но сега си спомни думите на Спасителя, които предсказваха Неговото възкресение.

Сам Христос бе сгънал така внимателно савана и другите погребални кърпи. Когато мощният ангел слезе при гробницата, към него се присъедини и един друг ангел - този, който със своята група пазеше Христовото тяло. Дошлият от небето ангел отмести камъка, а другият влезе в гробницата и разви завивките от Исусовото тяло. Но Спасителят със собствената Си ръка сгъна всяка една от тях и я постави на мястото. За Този, Който еднакво управлява и звездата, и атома, няма нищо маловажно. Всичките Му дела се отличават с ред и съвършенство.

Мария бе придружила Йоан и Петър до гробницата; когато те се върнаха в Ерусалим, тя остана. Скръб изпълваше сърцето 210 като гледаше празния гроб. Но когато надникна вътре, видя двамата ангели - единият застанал откъм главата, а другият - откъм краката на мястото, където Исус бе лежал. „Жено, защо плачеш?" - я попитаха те. „Защото дигнали Господа мой и не знам где са Го положили."

Тогава тя не зачете дори и ангелите, като мислеше, че ще трябва да намери друг, който да каже какво е станало с тялото на Исус. Заговори я друг глас: „Жено, защо плачеш? Кого търсиш?" През замрежените си от сълзи очи Мария видя очертанието на мъж и мислейки, че това е градинарят, каза: „Господине, ако ти си Го изнесъл, кажи ми где си Го положил и аз ще Го дигна." Ако гробницата на този богат човек се смяташе за твърде почтено място, за да може Исусовото тяло да лежи там, тогава сама щеше да намери място за Него. Имаше един гроб, който сам Христос бе опразнил със Своя глас, гробът, където бе лежал Лазар. Нима не можеше да намери там място за погребването на своя Господ? Мислеше си, че грижата за скъпото разпнато тяло щеше да я утеши в голямата скръб.

Но сега Исус със собствения Си, познат глас каза: „Марийо!" Тя веднага разбра, че този, който говори, не е чужденец и като се обърна, видя пред себе си живия Христос. В радостта си забрави, че Той бе разпнат. Хвърли се към Него с намерение да прегърне нозете Му и възкликна: „Равуни!" Но Христос вдигна ръка, като каза: „Не се допирай до Мене, защото още не съм се възнесъл при Отца; но иди при братята Ми и кажи им: възнасям се при Моя Отец и вашия Отец, при Моя Бог и вашия Бог." И Мария тръгна, за да занесе на учениците радостната вест.

Исус отказа да приеме почестите на Своя народ, докато не получеше уверението, че жертвата Му е приета от Отца. Той се възнесе в небесните дворове и от самия Бог чу уверението, че Неговото изкупление за греховете на хората е достатъчно, че чрез Неговата кръв всеки може да получи вечен живот. Бог Отец утвърди завета, направен с Христос, че Той ще приеме покаялите се и послушни човеци и ще ги обича така, както обича Своя Син. Христос трябваше да завърши делото Си и да изпълни обещанието да направи човека „по-скъп от чистото злато, да! хората да са по-скъпи от офирското злато" (Исая 13:12). Всяка власт на небето и на земята бе дадена на Княза на живота. И Той се върна

при последователите Си в този грешен свят, за да може да им предаде от властта и от силата Си.

Докато Спасителят се намираше в Божието присъствие и приемаше дарби за Своята църква, учениците мислеха за празния гроб, тъгуваха и плачеха. Този ден, който бе ден на такава радост за цялото Небе, за тях бе ден на несигурност, смущение и объркване. Фактът, че не повярваха във вестта на жените, доказва колко ниско бе слязла вярата им. Вестта за Христовото възкресение бе така различна от всичко онова, което очакваха, че не бяха в състояние да я приемат. Тя бе твърде добра, за да бъде истинска - мислеха си те. Толкова много бяха слушали ученията и така наречените научни теории на садукеите, че възкресението не им направи особено впечатление. Те даже едва ли разбираха какво означава то. Умът им въобще не беше в състояние да побере такава велика тема.

„Но идете - бяха казали ангелите на жените, - кажете на учениците Му и на Петър, че отива преди вас в Галилея. Там ще Го видите, както ви каза." Тези ангели бяха ангели-пазители, които придружаваха Христос в земния Му живот. Те бяха свидетели на Неговия процес и разпятие. Бяха чули Неговите думи към учениците Му. Това се вижда от известието, което изпратиха до учениците и което трябваше да ги убеди в неговата истинност. Такива думи можеха да произхождат само от вестителите на техния възкръснал Господ.

„Кажете на учениците Му и на Петър" - казаха ангелите. От Христовата смърт насам Петър бе силно измъчван от угризения на съвестта. Срамното му отричане от Господа и любещият и тъжен поглед на Спасителя стояха винаги пред него. От всички ученици той страдаше най-много. Сега му бе дадено уверението, че покаянието му е прието и грехът - простен. Името му бе споменато.

„Кажете на учениците Му и на Петър, че отива преди вас в Галилея. Там ще Го видите, както ви каза." Всичките ученици бяха изоставили Исус, затова призивът да се срещнат отново включваше всички. Той не ги бе отхвърлил. Когато Мария Магдалина им каза, че е видяла Господа, тя повтори поканата за среща в Галилея. Същото съобщение им се предаде и трети път. След като се възнесе при Отца, Исус се яви на другите жени и им каза: „Здравейте! А те се приближиха и се хванаха за нозете Му и Му се поклониха; тогава Исус им рече: Не бойте се, идете кажете на братята Ми да идат в Галилея и там ще Ме видят."

Първата работа на Христос на земята след възкресението Му бе да убеди учениците Си в неизменната Си любов и нежна грижа към тях. За да им даде доказателство, че е техният жив Спасител, че е строшил веригите на гроба и не може повече да бъде задържан от врага смърт, за да им открие, че притежава същото любещо сърце, както когато беше с тях като техен мил Учител, Той им се явяваше отново и отново. Искаше да ги привлече и привърже с връзките на любов още по-близо до Себе Си. „Идете, кажете на братята си - каза Той - да идат в Галилея и там ще Ме видят."

Като чуха за така уговорената среща, учениците започнаха да размишляват върху Христовите думи, които предсказваха Неговото възкресение. Но дори и сега те не се радваха. Не можеха да се отърсят от своите съмнения и недоумения. Дори и когато жените им заявиха, че са видели

Господа, пак не повярваха, сметнаха, че са изпаднали под влиянието на някаква илюзия.

Недоумение след недоумение и проблем след проблем се трупаха пред тях. На шестия ден от седмицата те видяха Господа да умира. На първия ден от следващата седмица се видяха лишени от Неговото тяло и бяха обвинени, че са го откраднали, за да измамят хората. Отчайваше ги мисълта, че никога няма да могат да поправят погрешното впечатление, което се създаваше против тях. Страхуваха се от враждата на свещениците и от гнева на народа. Как копнееха само за присъствието на Исус, Който им бе помагал във всяко тяхно затруднение!

Често си повтаряха думите: „А ние се надявахме, че Той е Онзи, Който ще избави Израиля." Със самотни и тъжни лица си спомняха думите Му: „Ако правят това със суровото дърво, какво ще правят със сухото?" (Лука 24:21, 23:31). Събраха се в таванската стая и залостиха здраво вратата, като вярваха, че същата участ, която бе сполетяла техния мил Учител, ще сполети скоро и тях.

А през всичкото това време те можеха да се радват на вестта за един възкръснал Спасител. В градината Мария стоеше и плачеше, когато всъщност Исус бе толкова близо до нея. Очите бяха така заслепени от сълзи, че не бе Го познала. Също и сърцата на учениците бяха така изпълнени със скръб, че не повярваха на вестта на ангелите, нито пък на думите на самия Христос.

Колко много хора все още вършат същото, което извършиха онези ученици тогава! Колко много хора повтарят като ехо отчаяния вик на Мария: „Вдигнали са Господа и не знаем где са Го положили." На колко много хора биха могли да се кажат думите на Спасителя: „Защо плачеш? Кого търсиш?" Той е толкова близо край тях, но замъглените им от сълзи очи не могат да Го забележат. Говори им, но те не Го разбират.

О, да можеха наведените глави да се вдигнат, очите да се отворят, за да Го видят и ушите да могат да чуят Неговия глас! „Идете скоро и кажете на учениците Му, че е възкръснал!" Нека не поглеждат към новия гроб на Йосиф, който бе затворен с големия камък и запечатан с римския печат. Христос не е там. Не надничайте в празния гроб. Не скърбете като безнадеждните и безпомощните. Исус живее и понеже Той живее, ще живеем и ние. От благодарни сърца и от устни, докоснати със свят огън, нека прозвучи радостната песен: „Христос възкръсна!" „Той живее, за да ходатайства за нас." Хванете се здраво за тази надежда и тя ще държи душата ви като сигурна, изпитана котва. Вярвай и ще видиш Божията слава.

83. Пътят към Емаус

Тази глава е основана на Лука 24:13-33.

Късно следобед в деня на възкресението двама от учениците бяха на път към Емаус - малко градче на осем мили от Ерусалим. Тези ученици нямаха изявено място в Христовото дело, но вярваха искрено в Него. Бяха дошли в града за Пасхата и бяха силно смутени от събитията, които се бяха случили там

напоследък. Чули бяха същата сутрин новините за изчезването на Христовото тяло от гробницата, а също така и доклада на жените, които бяха видели ангелите и бяха срещнали Исус. Сега се връщаха у дома си, за да размислят и да се молят. Тъжно вървяха по своя път, обсъждайки сцените на процеса и разпятието. Никога преди това не бяха се чувствали толкова обезсърчени. Изгубили надежда и вяра, те вървяха в сянката на кръста.

Не бяха изминали много от пътя си, когато към тях се присъедини чужденец. Но те бяха така погълнати от своето мрачно настроение и разочарование, че не го огледаха добре. Продължиха разговора си, изказвайки на глас съкровените си мисли. Разсъждаваха върху уроците, които Христос им бе предал и които те изглежда не бяха в състояние да разберат. Като ги слушаше как разговаряха за случилите се събития, Исус силно пожела да ги утеши. Той бе видял тяхната скръб. Разбрал бе противоречивите, смущаващи мисли и идеи, които им идваха на ум и им навяваха съмнението: „Може ли този човек, който се остави да бъде така унижен, да бъде Христос?" Не можаха да задържат скръбта си и заплакаха. Исус знаеше, че сърцата им са привързани към Него с голяма любов. Копнееше да изтрие сълзите им и да ги зарадва и развесели, но първо трябваше да им предаде някои уроци, които те никога нямаше да забравят.

„И рече им: Какви са тези думи, които разменяте помежду си, като пътувате? И те се спряха натъжени. И един от тях на име Клеопа в отговор Му рече: Само ти ли си пришълец в Ерусалим и не знаеш станалото там тия дни?" И Му разказаха за огорчението си по отношение на техния Учител, „Който бе пророк, силен в дело и слово пред Бога и всичките люде" ; но „нашите главни свещеници и управници - казаха те - Го предадоха да бъде осъден на смърт и Го разпнаха" . С горестни сърца и с трепереща устни добавиха: „А ние се надявахме, че Той е Онзи, Който ще избави Израиля. И освен всичко това вече е трети ден, откак стана това."

Странно, че учениците не си спомняха Христовите думи и не осъзнаваха, че Той им бе предсказал събитията, които се бяха случили! Не проумяваха, че и последната част от Неговото предсказание щеше да се изпълни със същата точност, както се бе изпълнила и първата част, а именно, че на третия ден Той ще възкръсне. Точно тази част от предсказанието трябваше да си спомнят. Свещениците и управниците не я забравиха. Още „на следващия ден, който бе денят след приготовлението за празника, главните свещеници и фарисеите се събраха при Пилат и казаха: Господарю, спомнихме си, че оня измамник приживе рече: След три дни ще възкръсна" (Матей 27:62,63). Но учениците не бяха запомнили тези думи.

Тогава „Той им рече: О, несмислени и мудни по сърце, да вярвате всичко, което са говорили пророците! Не трябваше ли Христос да пострада така и да влезе в славата Си?" Учениците се зачудиха кой ли можеше да бъде този странник, та така дълбоко проникваше в душите им, говореше им с такава сериозност, нежност и съчувствие и им вдъхваше такава надежда. За първи път от предаването на Христос насам те започнаха да чувстват известна надежда. Често поглеждаха към своя спътник сериозно и си мислеха, че неговите думи

бяха същите, каквито Христос би им говорил. Те бяха изпълнени с почуда, а сърцата забиха с радостно предчувствие.

Започвайки от Мойсей, алфата на библейската история, Христос им разтълкува всички текстове от Писанията, които се отнасяха за Него. Ако Той им се бе открил още в началото, те щяха да бъдат напълно задоволени и в голямата си радост не биха почувствали нужда от нещо повече. Но много бе необходимо да разберат свидетелството, което даваха за Него старозаветните символи и пророчества. На тях трябваше да се основава вярата им. Христос не извърши чудо, за да ги убеди, но първата Му работа беше да обясни Писанията. Смятаха смъртта Му за край на всички свои надежди. Сега Той им показа от пророческите книги, че тя бе най-силното доказателство за тяхната вяра.

С поученията Си, отправени към тези ученици, Исус показа важността на Стария завет като свидетел за Неговата мисия. Днес много хора, които изповядват, че са християни, пренебрегват Стария завет, като твърдят, че той повече не е нужен. Но Христос не ни учи така. Той ценеше високо Стария завет и при един случай каза: „Ако не слушат Мойсей и пророците, то и да възкръсне някой от мъртвите, няма да се убедят" (Лука 16:31).

Христовият глас ни говори чрез патриарси и пророци от дните на Адам дори до края на времето. Спасителят е разкрит и в Стария завет също тъй ясно, както и в Новия. Именно светлината от пророческото минало дава яснота и красота на Христовия живот и на ученията на Новия завет. Чудесата на Христос са доказателства за Неговата Божественост, но едно по-силно доказателство, че Той е Изкупителят на света, се намира в сравнението между старозаветните пророчества и историята на Новия завет.

Основавайки се на пророчествата, Христос даде на учениците Си правилна представа за това, което Той трябваше да бъде в човешкия Си образ. Тяхното очакване на Месия, Който щеше да заеме престола и царската власт според желанията на хората, бе заблуда. Тя им пречеше да схванат правилно значението на Неговото слизане от най-висшето до най-нисшето положение, което би могло да съществува. Христос желаеше представите на учениците Му да бъдат чисти и истинни във всяка подробност. Те трябваше да разбират колкото се може по-правилно чашата на страданията, която Му бе отредена. Показа им, че страшното противоречие, което те не можеха да проумеят, бе всъщност изпълнението на сключения отпреди създанието на света завет. Христос трябваше да умре, както трябва да умре всеки престъпник на закона, ако продължава да греши. Всичко това трябваше да стане, но то нямаше да завърши с поражение, а със славна и вечна победа. Исус им каза, че трябва да се направи всичко възможно, за да се спаси светът от греха. Неговите последователи трябва да живеят така, както живя Той, и да работят така, както Той бе работил с постоянен и неуморен труд.

Ето как Христос разговаряше с учениците Си - отваряше им умовете, за да могат да разберат Писанията. Учениците бяха уморени, но разговорът не секваше. От устата на Спасителя излизаха думи на живот и увереност. А очите им все още не виждаха ясно. Когато Исус им даде някои пояснения за разрушаването на Ерусалим, те заплакаха за осъдения град, но все още и не

подозираха кой бе техният придружител. Съвсем и не мислеха, че Христос - Този, за Когото си приказваха, вървеше до тях, защото Той говореше за Себе Си като за другиго. Мислеха си, че е някой от присъствалите на великия празник и сега завръщащ се у дома си. И Той вървеше по грубия каменист път със същото внимание, с каквото вървяха и те, като спираше от време на време заедно с тях, за да си почине малко. Така продължиха да се изкачват по планинската пътека, като Този, Който скоро щеше да заеме своето място отдясно на Отец и Който можеше да каже: „Даде Ми се всяка власт на небето и земята" (28:18 Матей 28:18), вървеше до тях.

По време на придвижването слънцето бе залязло и преди пътниците да бяха стигнали до мястото си за почивка, работниците по полето бяха напуснали работата си. Когато учениците пристигнаха в дома си и щяха да влязат вътре, странникът показа, че има намерение да продължи пътя си. Но учениците се почувстваха завладени от присъствието Му. Душите им жадуваха да чуят нещо повече от Него. „Остани с нас" - казаха те. Той като че ли не бе склонен да приеме поканата им, но те настояха, увещавайки Го: „Остани с нас, защото е привечер и денят е вече превалил." Христос отстъпи пред тази молба и „влезе да остане с тях" .

Ако учениците бяха пропуснали да го поканят настойчиво, нямаше да узнаят, че техният спътник е възкръсналият. Христос не натрапва на никого Своето присъствие. Самият Той се интересува от тези, които се нуждаят от Него. Радостно ще влезе и в най-скромния дом и ще окуражи и най-отпадналото сърце. Но ако човеците са твърде безразлични, за да Го поканят да остане при тях, Той ги отминава. Така много хора претърпяват голяма загуба. Те не могат да опознаят Христос повече, отколкото учениците, когато Той вървеше заедно с тях по пътя.

Скромната вечеря от хляб скоро бе приготвена. Тя се постави пред госта, който зае най-почетното място на трапезата. Сега Той протегна ръце, за да благослови храната. Учениците се сепнаха изумени. Странникът протегна ръце точно по същия начин, както това правеше техният Учител. Погледнаха пак и ето, видяха на ръцете Му белезите от гвоздеите. И двамата възкликнаха едновременно: „Това е Господ Исус! Той е възкръснал от мъртвите!"

Станаха, за да се хвърлят в нозете Му и да Му се поклонят, но Той бе изчезнал от погледа им. Погледнаха към мястото, което допреди малко бе заемал Този, Чието тяло доскоро лежеше в гроба, и си казаха един на друг: „Не гореше ли в нас сърцето, когато ни говореше по пътя и когато ни тълкуваше Писанията?"

Но те не можеха да останат спокойни и да си говорят при тази голяма новина, която трябваше да споделят. Умората и гладът изчезнаха. Храната не бе докосната и изпълнени с радост тръгнаха незабавно по същия път, по който бяха дошли, бързайки да съобщят новината на учениците в града. На някои места пътят съвсем не бе безопасен, но те се изкачваха по стръмнините, хлъзгайки се по гладките скали. Не виждаха, не знаеха, че са закриляни от Този, Който бе пътувал с тях. С поклоннически тояги в ръце бързаха напред, колкото сили имаха. Губеха пътеката, пак я намираха. Понякога тичаха, понякога се

спъваха, но напредваха, а техният невидим придружител вървеше близо до тях през целия път.

Нощта бе тъмна, но Слънцето на правдата светеше над тях. Сърцата им подскачаха от радост. Сякаш се намираха в нов свят. Христос бе жив Спасител. Те не скърбяха повече за Него като за мъртъв. Той е възкръснал - не преставаха да повтарят. Това е вестта, която носеха на скърбящите ученици. Трябваше да им разкажат кой се бе присъединил към тях по пътя. Носеха най-великата вест, давана някога на света, радостната вест, от която зависи надеждата на човешкото семейство сега и за вечността.

84. *Мир вам!*

Тази глава е основана на Лука 24:33-48; Йоан 20:19-29.

Като стигнаха до Ерусалим, двамата ученици влязоха през източната порта, която по време на празник стоеше отворена и през нощта. Къщите бяха потънали в мрак и мълчание, но пътниците минаха по тесните улици под светлината на изгряващата Луна. Запътиха се към горницата, където вечерта Исус бе прекарал последните часове на Своя живот. Знаеха, че там могат да намерят братята си. Колкото и да бе късно, бяха уверени, че учениците няма да заспят, докато не научат какво точно е станало с тялото на техния Господ. Вратата на стаята се оказа здраво залостена. Чукаха, за да им отворят, но никакъв отговор не последва. Наоколо бе тихо. Тогава казаха имената си. Вратата бе внимателно отключена. Влязоха и Друг невидим влезе заедно с тях. Вратата пак бе залостена заради шпионите.

Пътниците завариха всички възбудени и изумени. Гласовете на тези, които се намираха в стаята, се извисиха с благодарност и хвала: „Господ наистина възкръснал и се явил на Симона!" Тогава двамата пътници, задъхани от бързината, с която бяха изминали разстоянието дотук, разказаха чудната история за това, как Исус им се явил. Тъкмо свършиха и някои казаха, че не могат да им повярват, защото е твърде хубаво, за да бъде вярно, когато забелязаха изведнъж, че някакво друго Лице стои пред тях. Всички впиха поглед в Непознатия. Никой не бе почукал, за да му се отвори. Не бяха чули никакви стъпки. Учениците се уплашиха и се чудеха какво ли може да означава това. Тогава чуха глас, който не можеше да бъде на никого другиго освен на техния Господ. Ясно и разбрано се отрониха от устните Му думите: „Мир вам!"

„А те се стреснаха и се уплашиха, като мислеха, че виждат дух, и Той им рече: Защо се смущавате и защо се пораждат такива мисли в сърцата ви? Погледнете ръцете Ми и нозете Ми, че съм Аз същият! Попипайте Ме и вижте, защото дух няма меса и кости, както виждате, че Аз имам. И като рече това, показа им ръцете и нозете Си."

Те погледнаха ръцете и нозете, по които личаха белезите от грубите гвоздеи. Познаха Неговия глас, глас, който не бяха чували от никого другиго. „Но понеже те от радост още не вярваха и се чудеха, Той рече: Имате ли тук нещо за ядене? И дадоха Му част от печена риба и меден сок. И взе, та яде пред

тях." „Зарадваха се учениците, като видяха Господа." Вярата и радостта заеха мястото на неверието и с чувства, които никакви думи не биха могли да изразят, признаха своя възкръснал Спасител.

При раждането на Исус ангелът извести: „Мир на земята, в човеците благоволение!" Сега, при първото Си явяване пред учениците след възкресението, Спасителят се обърна към тях с блажените думи „Мир вам!" Исус е винаги готов да говори думи на мир пред хора, объркани от съмнения и грехове. Той ни чака да Му отворим вратата на нашето сърце и да Му кажем: „Остани с нас!" И казва: „Ето, стоя пред вратата и хлопам, ако чуе някой гласа Ми и отвори вратата, ще вляза при него и ще вечерям с него и той с Мене" (Откр. 3:20).

Възкресението на Исус е символ на последното възкресение на всички, които са заспали с вяра в Него. Външността на възкръсналия Спасител, Неговите маниери, Неговата реч бяха познати на учениците. Както Исус възкръсна от мъртвите, така ще възкръснат отново и всички, които са заспали с вяра в Него. Ние ще познаем приятелите си така, както учениците познаха Исус. Те може да са били обезобразени, болни и с физически недъзи в този смъртен живот, но ще възкръснат съвършено здрави и с хармонично тяло, въпреки промяната, те ще са същите. Тогава ще познаем прославеното им тяло, „както и съм бил напълно познат" (виж 1Кор. 13:12). В лицата, светещи със светлината, която се излъчва от лицето на Исус, ще разпознаем чертите на обичаните от нас хора.

Когато Исус се срещна с учениците Си, Той им напомни изречените преди смъртта Си думи, че трябва да се изпълнят всички неща, записани в Мойсеевия закон, в пророческите книги и в Псалмите и отнасящи се до Него. „Тогава им отвори ума, за да разберат Писанията, и рече им: Така е писано, че Христос трябва да пострада и да възкръсне от мъртвите в третия ден, и че трябва да се проповядва в Негово име покаяние и прощение на греховете между всичките народи, като се почне от Ерусалим; вие сте свидетели на това."

Учениците започнаха да схващат естеството и широтата на своята работа. Те трябваше да обявят пред света възхитителните истини, които Христос им бе поверил. Събитията на Неговия живот, Неговата смърт и възкресение, посочващите ги пророчества, светостта на Божия закон, тайните на изкупителния план, Исусовата сила да прощава грехове - за всички тези неща те трябваше да свидетелстват и да запознаят света с тях. Трябваше да проповядват това евангелие на мир и спасение чрез покаяние и чрез силата на Спасителя.

„И като рече това, духна върху тях и им каза: Приемете Светия Дух! На когото простите греховете, простени им са; и на когото задържите - задържани са." Светият Дух не бе още напълно изявен, защото Христос не бе още прославен. Пълното изливане на Светия Дух стана едва след Христовото възнесение. Без да Го получат, учениците нямаше да могат да изпълнят поръчката за проповядване на евангелието по целия свят. Преди да можеха да изпълнят своите официални задължения във връзка с църквата, Христос им вдъхна от Своя Дух. Той им поверяваше нещо много свято и желаеше да им внуши факта, че без Светия Дух това дело не можеше да бъде извършено.

Святият Дух е диханието на духовния живот в душата. Даряването на Духа е даряване на Христовия живот. То придава на получателя Христовите качества. Само онези, които така са научени от Бога, онези, които притежават действието на Духа вътре в себе си и в чийто живот се проявява Христовият живот, трябва да застанат като представители на Бога, за да служат от името на църквата.

„На които простите греховете - каза Христос, - простени са... и на които задържите, задържани са." Тук Христос не дава правото на който и да било човек да произнася присъда над другите. В Планинската проповед изрично забрани това. Присъдата над другите е изключително право само на Бога, но на църквата като организирано тяло Той възлага отговорността за отделните членове. Църквата има задължението да предупреждава, да наставлява тези, които са в грях, и по възможност да ги възвръща. „Изобличавай, порицавай, увещавай - казва Господ - с голямо търпение и непрестанно поучаване" (2Тимотей 4:2). Справяйте се вярно с вършещите неправда. Предупреждавайте всеки човек, който е в опасност. Не оставяйте никого да мами себе си. Наричайте греха с истинското му име. Изявявайте казаното от Бога по отношение на лъжата, пазенето на съботата, кражбата, идолопоклонството и всяко друго зло. „Които вършат тези работи, няма да наследят Божието царство" (Гал. 5:21). Ако те упорстват в греха, присъдата, която произнесете над тях от името на Божието слово, е произнесена и от Небето. Като избират да грешат, те се отричат от Христос. Църквата трябва да покаже, че не одобрява техните дела, иначе тя самата безчести своя Господ. По отношение на греха трябва да казва онова, което Бог казва за него. Трябва да го преодолява така, както Бог нарежда и нейните постъпки се потвърждават от Небето. Презиращият авторитета на църквата презира авторитета на Христос.

Но картината има и по-светла страна. „На които простите греховете, простени им са." Нека тази мисъл се поставя на първо място. При работа със съгрешилите нека всеки поглед бъде насочен към Христос. Нека пастирите се грижат нежно за стадото на Господа. Нека насърчават грешника да се покае и да вярва в Онзи, Който може да прощава. Нека да заявяват с целия авторитет на Божието слово: „Ако изповядаме греховете си, Той е верен и праведен да ни прости греховете и да ни очисти от всяка неправда" (1:9 Йоан 1:9). Всички, които се покаят, имат уверението: „Той ще се смили за нас, ще стъпче беззаконията им. И Ти ще хвърлиш всичките им грехове в морските дълбочини, ще покажеш вярност към Якова" (Михей 7:19).

Нека покаянието на грешника бъде прието от църквата и църковните членове с благодарни сърца. Нека каещият се бъде измъкнат от мрака на неверието и въведен в светлината на вярата и правдата. Нека неговата трепереща ръка бъде поставена в любещата ръка на Исус. Такова прощение е потвърдено от Небето.

Само в този смисъл църквата има право да прощава на грешника. Прощение на грехове може да се получи само чрез заслугите на Христос. На никой човек, нито на която и да било организация от хора е дадена властта да освобождава ближния от вина. Христос поръча на учениците Си да проповядват на всички народи прощение на грехове в Неговото име; но те

самите не бяха овластени да премахнат и едно петънце от грях. Името на Исус е единственото „име, дадено между човеците, чрез което трябва да се спасим" (Деян. 4:12).

Когато Исус се срещна за първи път с учениците Си в горницата, Тома не беше с тях. Той чу доклада на другите и изобилните доказателства, че Исус е възкръснал, но мрак и неверие изпълваха сърцето му. Разказите на учениците за чудните прояви на възкръсналия Спасител само го хвърляха в още по-дълбоко отчаяние. Ако Исус наистина е възкръснал от мъртвите, тогава не можеше да има повече надежда за буквално земно царство. А и фактът, че неговият Учител се е открил на всички ученици с изключение на него, нараняваше честолюбието му. Той бе решил да не вярва и в продължение на цяла седмица беше в мрачно настроение и с тягостни чувства, които изглеждаха още по-тягостни в контраст с надеждата и вярата на неговите братя.

През цялото време повтаряше постоянно: „Ако не видя на ръцете Му раните от гвоздеите и не туря ръката си в ребрата Му, няма да повярвам." Не искаше да вижда през очите на своите братя, нито да упражнява вяра въз основа на тяхното свидетелство. Горещо обичаше своя Господ, но бе позволил на ревността и неверието да завладеят ума и сърцето му.

Някои от учениците бяха направили известната горница свой временен дом и вечер всички, с изключение на Тома, се събираха там. Една вечер Тома реши да се срещне с братята си. Въпреки неверието си той подхранваше слаба надежда, че добрата новина може да се окаже вярна. Докато се хранеха, учениците говореха за доказателствата, които Христос им бе дал в пророчествата. Тогава „Исус дохожда, като беше заключена вратата, застава насред и казва: Мир вам!"

А обръщайки се към Тома, каза: „Дай си пръста тука и виж ръцете Ми, и дай ръката си и тури я в ребрата Ми, и не бъди невярващ, а вярващ!" Тези думи показаха, че Исус бе запознат с мислите и думите на Тома. Съмняващият се ученик знаеше, че никой от другарите му не бе виждал Исус в продължение на цяла седмица. Те не биха могли да кажат на Учителя за неговото неверие. И Тома призна Този, Който стоеше пред него, за своя Господ. Нямаше желание да търси други доказателства. Сърцето му подскочи от радост и той се хвърли в нозете на Исус, извиквайки: „Господ мой и Бог мой!"

Исус прие неговото признание, но внимателно укори неверието му: „Понеже Ме видя, Томо, ти повярва, блажени ония, които, без да видят, са повярвали." Вярата на Тома щеше да бъде много по-приятна за Христос, ако той бе повярвал само по свидетелството на своите братя. Ако светът сега следва примера на Тома, никой не би повярвал така, че да се спаси, защото всички, които приемат Христос днес, го правят чрез свидетелството на други.

В днешно време много хора се отдават на съмнение и се извиняват, като казват, че ако имаха доказателствата, които Тома бе получил от братята си, щяха да повярват. Но те не съзнават, че имат не само тези доказателства, но и много повече. Много хора, чакащи като Тома да бъде премахната всяка причина за съмнение, никога не ще осъществят желанието си. Те стават постепенно още по-упорити в своето неверие. Свикнали да виждат мрачната страна, да роптаят и да се оплакват, не знаят какво вършат. Сеят семена на

съмнение и ще жънат жетва на съмнение. Във времето, когато тяхната вяра и доверие ще са им най-необходими, много ще се окажат безсилни да се надяват и да вярват.

Чрез начина, по който се отнесе към Тома, Исус даде урок за всички Свои последователи. Неговият пример показва как трябва да се отнасяме към тези, чиято вяра е слаба, а съмненията им непоклатими. Исус не се нахвърли върху Тома с упреци, нито пък влезе в спор с него. На съмняващия се Той разкри Себе Си. Много неразумно бе от страна на Тома да диктува условията на своята вяра, но Исус с великодушната Си любов и съобразителност събори всички прегради. Много рядко неверието се побеждава чрез спор, по-скоро то прибягва до самозащита и намира все нови и нови опори и извинения. Но нека Исус в своята любов и милост бъде разкрит като разпънатия Спасител и от много отричащи Го дотогава уста ще се чуе признанието на Тома: „Господ мой и Бог мой!"

85. Отново край езерото

Тази глава е основана на Йоан 21:1-22.

Исус бе определил да се срещне с учениците Си в Галилея. И веднага, след като пасхалната седмица свърши, те се запътиха нататък. Отсъствието им от Ерусалим по време на празника щеше да бъде изтълкувано като отдръпване и еретизъм, затова останаха, докато той приключи. Но веднага след това радостно тръгнаха към Галилея, за да се срещнат със Спасителя, както Той им бе наредил.

Бяха група от седем души. Облечени бяха в скромното облекло на рибари, бедни на земни блага, но богати в познаването и практикуването на истината, което в очите на Небето им даваше най-висшето положение на учители. Те не бяха следвали в пророческите училища, но в продължение на три години и половина бяха поучавани от най-великия Учител, Когото светът някога е познавал. Обучавани от Него, бяха станали благородни, интелигентни и изтънчени служители, чрез които хората биха могли да стигат до познаване на истината.

По-голямата част от времето на службата Си Христос прекара край Галилейското езеро. Когато учениците се събраха на място, където смятаха, че няма да бъдат обезпокоявани, седв видяха обкръжени от много неща, напомнящи им за Исус и за Неговите велики дела. Веднъж на това езеро, когато сърцата им бяха изпълнени с ужас и свирепата буря заплашваше да ги унищожи, Исус бе ходил по вълните, за да им се притече на помощ. Тук бурята бе утихнала по Неговите думи. Можеше да се види брегът, където над десет хиляди души бяха нахранени с няколко малки хлебчета и рибки. Наблизо бе Капернаум, сцена на толкова много чудеса. Учениците гледаха тези места и в умовете им изпъкваха думите и делата на Спасителя.

Вечерта бе много приятна и Петър, който все още хранеше старата си любов към лодки и риболов, предложи да излязат в езерото и да хвърлят

мрежите си. Всички се съгласиха с този план. Нуждаеха се от храна и облекло, които биха могли да се набавят чрез успешен нощен улов на риба. Така че излязоха с лодката, но не можаха да хванат нищо. Трудиха се цяла нощ, но без успех. През дългите уморителни часове си приказваха за своя Господ и си припомняха чудните събития, на които бяха свидетели по време на Неговата служба край езерото. Разискваха и за бъдещето си и се натъжиха пред нерадостните перспективи, които им се откриваха.

През цялото това време един самотен наблюдател, макар да бе невидим, ги следеше, без да откъсва очи от тях. Най-сетне започна да се зазорява. Лодката не бе много навътре във водата и учениците видяха на брега да седи чужденец, който се обърна към тях с въпроса: „Момчета, имате ли нещо за ядене?" Когато те му отговориха „не" , „Той им рече: Хвърлете мрежата отдясно на ладията и ще намерите. Те прочее хвърлиха и вече не можаха да я извлекат поради многото риби."

Йоан позна чужденеца и възкликна към Петър: „Господ е!" Петър изпадна в такъв възторг и така се зарадва, че в своето нетърпение и пламенност се хвърли във водата и скоро застана до своя Учител. Другите ученици дойдоха с лодката, като влачеха мрежата, препълнена с риба. „И като излязоха на сушата, видяха жарава положена и риба турена на нея, и хляб."

Те бяха твърде учудени, за да питат откъде са се взели огънят и храната. „Исус им казва: Донесете от рибите, които сега уловихте." Петър се втурна към спуснатата мрежа и помогна на братята си да я извлекат на брега. След като свършиха работата и приготвиха всичко, Исус покани учениците Си да дойдат и да обядват. Разчупи хляба и го раздели между тях. И седмината познаха и признаха, че това е Той. В съзнанието им изплува чудото с нахранването на петте хиляди души на планинския склон, но бяха обхванати от тайнствено благоговение и мълчаливо гледаха своя възкръснал Спасител.

Много живо и ясно си спомниха те сцените, разиграли се край това езеро, когато Исус им бе заръчал да Го последват. Спомниха си как по Негова заповед бяха хвърлили мрежата си в дълбокото и бяха уловили толкова много риба, че мрежата щеше да се скъса. Тогава Исус ги бе призовал да напуснат рибарските си лодки и бе обещал да ги направи ловци на човеци. Точно за да им напомни тази сцена и да я запечата по-дълбоко в умовете им, повтори Той сега това чудо. С тази Своя постъпка Исус поднови мисионерската поръчка, дадена на учениците. Тя показа, че смъртта на техния Учител не бе намалила задълженията им към повереното им дело. Макар че щяха да се лишат от близостта Му и от средствата си за издръжка, осигурявани от предишния им занаят, възкръсналият Спасител щеше да се грижи за тях. Докато вършеха Неговото дело, Той щеше да снабдява нуждите им. Затова и нарочно им каза да хвърлят мрежата отдясно на лодката - с това Исус целеше да ги научи на нещо. Той стоеше от тази страна на брега - страната на вярата. Ако те работеха свързани с Него - Божествената Му сила, съчетана с тяхното човешко усилие - успехът им щеше да бъде сигурен.

Христос трябваше да предаде и още един урок специално за Петър. Отричането му от неговия Господ се намираше в срамно противоречие с предишната му изповед за вярност. Той бе опозорил Христос и бе изгубил

доверието на братята си. Те смятаха, че няма да му се позволи да заеме предишното си положение сред тях, а и той сам се чувстваше недостоен за тяхното доверие. Преди да бъде призован да поеме отново апостолската си работа, той трябваше да даде пред всички тях доказателство за своето покаяние. Без тази изповед неговият грях, макар да се бе покаял за него, би рушил влиянието му като Христов служител. Спасителят му даде възможност да спечели отново доверието на своите братя и доколкото бе възможно, да премахне петното, което бе нанесъл на евангелието.

Това е урок за всички Христови последователи. Евангелието не прави компромис със злото. То не може да извини греха. Тайните грехове трябва да бъдат изповядани тайно на Бога. Но що се отнася до открития, явен грях - за него се изисква явна, открита изповед. Неодобрението от греха на ученика се хвърля върху самия Христос. Грехът дава повод на Сатана да тържествува, а колебливите души да се спъват. Затова ученикът, доколкото е в неговата власт, е длъжен да даде доказателство за своето покаяние, за да премахне този укор.

Докато Христос и учениците се хранеха край брега на езерото, Спасителят каза на Петър: „Симоне Йонов, любиш ли Ме повече, отколкото Ме любят тия?" , сочейки неговите братя. Веднъж Петър бе заявил: „Ако и всички да се съблазнят в Тебе, аз никога няма да се съблазня!" (26:33 Матей 26:33). Но този път прецени себе си по-вярно. „Да, Господи - каза той, - Ти знаеш, че Те обичам!" Нямаше ги вече онези буйни уверения, че любовта му към Него е по-голяма от тази на братята му. Не изрази собственото си мнение за любовта и посвещението си към своя Спасител. Сега призова Този, Който чете подбудите на сърцето, да съди за неговата искреност - „Ти знаеш, че Те обичам" . И Исус му поръча: „Паси агънцата Ми!"

Отново Исус подложи Петър на изпит, като повтори предишните Си думи: „Симоне Йонов, любиш ли Ме?" Този път Той не го попита дали Го обича повече, отколкото Го обичат братята му. И вторият отговор бе като първия, без прекалени уверения: „Да, Господи. Ти знаеш, че Те обичам!" Исус му каза: „Паси овцете Ми!" Още веднъж Спасителят зададе изпитващия въпрос: „Симоне Йонов, обичаш ли Ме?" Петър се натъжи. Той си помисли, че Исус се съмнява в любовта Му. Знаеше, че неговият Господ има причина да не му вярва и затова с болка на сърце отговори: „Господи, Ти всичко знаеш. Ти знаеш, че Те обичам!" Исус пак му каза: „Паси овцете Ми!"

Три пъти Петър се бе отрекъл явно от своя Господ, три пъти Исус извлече от него уверението за любовта и предаността му, като подчертаваше въпроса, забивайки го като назъбена стрела в неговото наранено сърце. Пред събраните ученици Исус разкри дълбочината на Петровото покаяние и показа колко пълно се бе смирил някогашният самохвален ученик.

По природа Петър бе бърз и импулсивен и Сатана се бе възползвал от тези негови характерни черти, за да го повали. Точно преди падението на Петър Исус му бе казал: „Симоне, Симоне, ето, Сатана ви изиска всички, за да ви пресее като жито, но Аз се молих за тебе да не отслабне твоята вяра; и ти, когато се обърнеш, утвърди братята си!" (Лука 22:31,32). Сега това време бе дошло и преобразяването на Петър бе очевидно. Строгите, изпитателни въпроси на Господа не бяха предизвикали нито един прибързан, самонадеян

отговор. И поради своето смирение и покаяние Петър бе сега много по-подготвен да действа като пастир на стадото, отколкото беше по-рано.

Първата работа, която Христос му повери, след като го възстанови на служба, бе да пасе агънцата. Това бе работа, за която Петър имаше съвсем малко опит. Тя щеше да изисква голямо внимание и нежност, много търпение и постоянство. Тази служба го призоваваше да работи за младите по вяра, да поучава невежите, да им разкрива Писанията и да ги поучи на ползотворна работа в Христовото дело. Дотогава Петър не бе годен да върши тази служба, нито пък дори разбираше нейната важност. Но точно това бе работата, за която Христос сега го призоваваше. Преживените от него скръб и покаяние го бяха подготвили за нея.

Преди своето падение Петър винаги говореше необмислено, движен от моментни импулси. Той бе винаги готов да поправя другите и да изразява собственото си мнение, преди да разбере самия себе си или онова, което трябва да каже. Но промененият Петър бе съвсем различен. Той запази по-раншната си пламенност, но сега вече Христовата благодат управляваше неговата ревност. Не бе вече буен, самонадеян и себеизтъкващ се, а тих, самообладан и възприемчив. Следователно сега можеше да пасе както агънцата, така и овцете на Христовото стадо.

Начинът, по който Спасителят постъпи с Петър, съдържа урок както за него, така и за неговите братя. Той ги учеше да се отнасят към престъпника с търпение, съчувствие и опрощаваща любов. Макар Петър да се бе отрекъл от своя Господ, любовта, с която Исус го търпеше, никога не отпадна. Точно такава любов трябва да храни и помощник-пастирът към поверените му овце и агънца. Споменът за собствената му слабост и падение щяха да карат Петър да се отнася към стадото си така нежно, както Христос се бе отнесъл към него.

Зададеният на Петър въпрос бе е от голямо значение. Исус спомена само едно условие, при което някой може да е Негов ученик и служител. „Любиш ли Ме?" - каза Той. Това е най-важното. И да притежаваше всяко друго качество, без Христовата любов Петър не можеше да бъде верен пастир на Господното стадо. Знание, благотворителност, красноречие, признателност, усърдие - всички те са помощни средства за добра работа; но без любовта на Исус в сърцето работата на християнския служител е неуспешна.

Исус вървеше сам с Петър, защото имаше да сподели с него нещо насаме. Преди смъртта Си Той му бе казал: „Където отивам, не можеш сега да дойдеш след Мене, но после ще дойдеш." Тогава Петър бе отговорил: „Господи, защо да не мога да дойда след Тебе сега? Живота си ще дам за Тебе!" (Йоан 13:36-37). Когато го бе казал, малко разбираше до какви височини и дълбочини биха го завели Христовите нозе. Наистина Петър пропадна на изпита, но пак щеше да има възможност да провери любовта си към Христос. За да го укрепи за последния изпит на неговата вяра, Спасителят откри бъдещето му. Той му каза, че след като изживее един полезен живот, когато възрастта ще се отрази на физическите му сили и те ще отслабнат, тогава наистина ще последва своя Господ. Исус каза: „Когато беше по-млад, ти сам се опасваше и ходеше, където си щеше, но когато остареш, ще простреш ръцете

си и друг ще те опасва и ще те води, където не щеш. А това рече, като означаваше с каква смърт Петър щеше да прослави Бога."

Така Исус разкри на Петър вида на неговата смърт. Той даже предсказа, че ръцете му ще бъдат „простреми" и приковани на кръста. А след това наново подкани своя ученик: „Следвай Ме!" Петър не се обезсърчи от откровението. Той бе готов да пострада от каквато и да е смърт за своя Господ.

Дотогава познаваше Христос по плът, както много хора днес Го познават, но занапред той нямаше да бъде повече ограничен по този начин. Вече не Го познаваше така, както Го бе познавал при общуването си с Него в човешкия Му образ. Бе Го обичал като човек, като изпратен от Бога Учител; сега Го обичаше като Бог. Бе научил урока, че за него Христос е всичко. Сега бе готов да вземе участие в пожертвователната мисия на своя Господ. Когато в края на живота си бе отведен на кръста, помоли да го разпънат с главата надолу. Смяташе, че е твърде голяма чест да пострада по същия начин, както бе пострадал неговият Господ.

За Петър думите „върви след Мене" съдържаха голяма поука. Този урок му бе даден не само по отношение на неговата смърт, но и за всяка стъпка от живота му. Дотогава Петър беше склонен да действа независимо. Опитваше се да прави планове за Божието дело, вместо да чака, за да следва Божиите планове. Но той не спечели нищо, като избързваше пред Господа. Исус му заръча: „Върви след Мене! Не избързвай пред Мене! Така няма да срещаш сам сатанинските пълчища. Остави Ме Аз да вървя пред тебе и тогава няма да бъдеш побеждаван от неприятеля."

Като вървеше до Исус, Петър забеляза, че Йоан върви след тях. В него се пробуди желанието да узнае и неговото бъдеще и „казва на Исус: Господи, а на тогова какво ще стане? Исус му каза: Ако искам да остане, докле дойда, тебе що ти е? Ти върви след Мене!" Петър трябваше да разбере, че неговият Господ би му разкрил всичко, което е най-добро за него да знае. Дълг на всеки е да следва Христос, без да проявява неподходяща загриженост по отношение на работата, определена за другите. Като каза за Йоан: „ако искам да остане той, докле дойда" , Исус не даде гаранция, че този ученик ще живее до второто идване на Господа. Той само изтъкна своята върховна власт и факта че ако би пожелал да бъде така, това съвсем не би засегнало работата на Петър. Бъдещето, както на Йоан, така и на Петър, бе в ръцете на техния Господ. Послушание в следването на Христос - това бе задължението, изисквано от всеки един от тях.

Колко много хора днес са като Петър! Те се интересуват от работите на другите и са много загрижени да узнаят техните задължения, докато в същото време има опасност да пренебрегнат своите собствени. Нашата работа е да гледаме на Христос и да Го следваме. Ако гледаме на другите, ще откриваме грешки в живота и дефекти в характерите им. Човечеството е пропито от недостатъци и несъвършенство, но в Христос ще намерим съвършенство. Като Го гледаме и живеем с вярата в Него, ние ще бъдем преобразени.

Йоан доживя до дълбока старост. Той стана свидетел на разрушаването на Ерусалим, на унищожението на величествения храм - символ на последното разрушаване на света. До последните си дни Йоан следваше отблизо своя Господ. Същността на неговото свидетелство към църквата бе: „Възлюбени, да

любим един другиго!" , „Който пребъдва в любовта, пребъдва в Бога и Бог пребъдва в него" (1Йоаново 4:7,16).

Петър бе възстановен на своята апостолска служба, но почитта и авторитетът, които получи от Христос, не му даваха право за върховенство над неговите братя. Христос даде ясно да се разбере това, когато в отговор на Петровия въпрос: „А на този какво ще стане?" , бе казал: „Тебе що ти е? Ти върви след Мене!" Не бе удостоен да стане глава на църквата. Благоволението, което Христос му оказа, като му прости отстъпничеството и му повери стадото, както и верността, с която той следваше Христос, му спечелиха доверието на братята. Имаше голямо влияние в църквата, но получения от Христос урок край Галилейското езеро носеше със себе си през целия свой живот. Пишейки по-късно до църквите чрез вдъхновението на Светия Дух, той казва:

„Прочее, презвитерите, които са между вас, увещавам аз, който тоже съм презвитер и свидетел на Христовите страдания, и участник на славата, която има да се яви; пазете Божието стадо, което е между вас, надзиравайте го не с принуждение, а драговолно, като за Бога, нито за гнусна печалба, но с усърдие, нито като че господарувате над паството, което ви се поверява, а като показвате пример на стадото, и когато се яви Пастиреначалникът, ще получите венеца на славата, който не повяхва" (1Петрово 5:1-4).

86. Идете, научете всички народи

Тази глава е основана на Йоан 21:1-22.

Само на една стъпка от Своя небесен престол Христос даде на учениците Си следната поръчка: „Даде Ми се всяка власт на небето и на земята - каза Той. - Идете, прочее, научете всичките народи." „Идете по целия свят и проповядвайте благовестието на всяка твар" (Марко 16:15). Многократно бяха повторени тези думи, за да могат учениците да схванат тяхното значение. Всички жители на земята, висши и нисши, богати и бедни трябваше да бъдат огрени от небесната светлина с ясни, силни лъчи. Учениците трябваше да бъдат съработници на своя Изкупител в делото за спасяване на света.

Поръчката бе поверена на дванадесетте, когато Христос се срещна с тях в горницата, но сега тя трябваше да бъде дадена на много по-голям брой Негови последователи. На събранието, което се състоя на една планина в Галилея, присъстваха всички вярващи, които можеха да бъдат призовани. Времето и мястото на това събиране Христос бе определил още преди смъртта Си. Ангелът при гроба напомни на учениците за даденото от Него обещание да се срещне с тях в Галилея. Обещанието бе повторено пред вярващите, които се бяха събрали в Ерусалим по време на пасхалната седмица, а чрез тях то стигна и до много самотни души, които тъжаха за смъртта на Господа. Всички с напрегнат интерес очакваха срещата. Дойдоха на уреченото място по различни околни пътища и от различни посоки, за да избягнат любопитство и подозрение у завистливите евреи. Дойдоха с учудване в сърцата си и обсъждаха сериозно новините, които бяха получили за Христос.

В определеното време на планинския склон се бяха събрали на малки групи около петстотин вярващи със силното желание да научат всичко възможно от виделите Христос след възкресението Му. Учениците минаваха от група на група, като разказваха всичко видяно и чуто от тях за Исус и потвърждаваха казаното с текстове от Писанието, както Исус го бе правил с тях. Тома разправяше случката със своето неверие и как бяха заличени всичките му съмнения. Изведнъж Исус застана сред тях. Никой не можеше да каже откъде или как бе дошъл. Много от присъстващите не Го бяха виждали преди това, но забелязаха на ръцете и нозете Му белезите от разпятието. И когато Го видяха, Му се поклониха.

Но някои се съмняваха. Така ще бъде винаги. Има хора, които намират, че е трудно да вярват и застават на страната на съмнението. Такива хора губят много поради неверието си.

Това бе единственият разговор, който Исус проведе с много от вярващите след възкресението Си. Той дойде и започна да им говори, казвайки: „Даде Ми се всяка власт на небето и земята." Учениците Му се бяха поклонили, преди да заговори, а думите Му, излизащи от уста, затворена от смъртта, ги изпълниха с особена сила. Сега Той бе възкръсналият Спасител. Много от тях Го бяха виждали да проявява властта Си при лекуването на болни и при побеждаването на сатанински сили. Вярваха, че притежава власт да установи царството Си в Ерусалим, власт да потуши всяко неподчинение, както и власт над природните елементи и стихии. Той бе утешавал гневните вълни на бурното езеро. Ходил бе по побелелите гребени на вълните. Възкресявал бе мъртви. Сега заявяваше, че Му е дадена „всяка власт" . Думите Му пренесоха мислите на слушащите далече над земните и временните неща, към небесните и вечните. Те бяха издигнати до най-високата представа за Неговото достойнство и слава.

Христовите думи, изречени на планинския склон, бяха едно съобщение, че жертвата Му заради човека е пълна и достатъчна. Условията на изкуплението бяха изпълнени. Делото, за което бе дошъл на този свят, бе извършено. Той бе на път към Божия престол, за да бъде прославен от ангели, началства и власти. Христос бе встъпил в Своята ходатайствена служба. Облечен с неограничена власт, Той даде заръката си на учениците: „Идете прочее и научете всички народи, като ги кръщавате в името на Отца и Сина и Светия Дух, като ги учите да пазят всичко, що съм ви заповядал; и ето, Аз съм с вас през всичките дни до свършека на века." (Матей 28:19,20).

Еврейският народ бе почетен да съхрани свещената истина, но фарисейството бе превърнало евреите в най-фанатизираните, придирчиви и недостъпни хора на света. Всяко нещо около свещениците и началниците - облеклото, обичаите, церемониите, традициите - ги правеше негодни да бъдат светлината на света. Мислеха, че те, еврейският народ, са света. Но Христос повери на учениците Си мисията да прогласят вяра и поклонение, които са независими от каста или държава, вяра; приспособена за всички народи, за всички племена и за всички класи на човечеството.

Преди да се раздели с учениците Си, Христос изтъкна ясно естеството на Своето царство. Той им напомни онова, което им бе говорил по-рано за него.

Обясни им, че няма намерение да основе в този свят временно, земно царство, а духовно. Нямаше да царува като земен цар на Давидовия престол. Пак им обясни Писанията, като им посочи, че всичко, през което бе преминал, бе отредено на Небето, в съветите между Отца и Него. Всичко това бе предсказано от хората, движени от Светия Дух. Каза им: „Вие виждате, че всичко, което ви открих за Моето отхвърляне като Месия, се сбъдна. Всичко, което ви бях казал по отношение на унижението, което трябваше да претърпя, и смъртта, от която трябваше да умра, бе потвърдено. На третия ден Аз възкръснах. Изследвайте Писанията по-прилежно и ще видите, че в тези неща са се изпълнили всички подробности на пророчеството, отнасящо се до Мене."

Христос поръча на учениците Си да извършат повереното им дело, като започнат от Ерусалим. Този град бе сцената на Неговото удивително снизхождение спрямо човешката раса. В Ерусалим Той пострада, бе отхвърлен и осъден. Страната Юдея бе мястото на Неговото раждане. Там, облечен в човешки образ, се бе движил сред хората и малцина бяха схванали колко близо бе небето до земята. И затова от Ерусалим трябваше да започне работата на учениците.

Предвид на всичко изтърпяно от Христос там, както и предвид неоценимия труд, който бе положил за този град, учениците можеха да Го замолят да им даде за начало по едно по-обещаващо поле за работа, но не го сториха. Почвата, в която Той бе хвърлил семето на истината, трябваше да бъде обработена от учениците и семето щеше да поникне и да даде изобилна жетва. В работата си учениците щяха да срещат гонение и преследване поради завистта и омразата на евреите. Но тези неща бяха преживени и от техния Учител, така че не трябваше да бягат от тях. Първото предложение за помилване трябва да бъде отправено към убийците на Спасителя.

А в Ерусалим имаше много хора, които тайно вярваха в Исус, както и много, които бяха измамени от свещениците и управниците. На тях също трябваше да се представи евангелието и да бъдат призовани за покаяние. Чудната истина, че само чрез Христос може да се получи прощение на греховете, трябваше да бъде изложена ясно. Макар че цял Ерусалим бе развълнуван от събитията, станали през изтеклите няколко седмици, проповядването на евангелието щеше да направи дълбоко впечатление.

Но делото не трябваше да спре дотук. То трябваше да се разпростре и до най-отдалечените краища на земята. На учениците Си Христос каза: „Вие сте свидетели на Моя себепожертвователен живот за света. Вие сте свидетели на Моя труд за Израил. Макар те да не пожелаха да дойдат при Мене, за да имат живот, макар свещеници и управници да постъпиха с Мене така, както би трябвало да се постъпи с тях, макар да Ме отхвърлиха, както предсказаха и Писанията, те ще имат още една възможност да Ме приемат като Божи Син. Вие видяхте, че всички, които идват при Мене, изповядват греховете си и Аз великодушно ги приемам. Никога няма да изпъдя този, който дойде при Мене. Всички, които пожелаят, могат да се примирят с Бога и да получат вечен живот. На вас, Моите ученици, Аз поверявам тази вест на милост. Тя трябва да бъде предложена най-напред на Израил, а след това на всички народи, племена

и езици. Тя трябва да се предложи както на евреи, така и на езичници. Всички, които повярват, трябва да бъдат събрани в една църква."

Чрез дарбата на Светия Дух учениците трябваше да получат удивителна сила. Тяхното свидетелство трябваше да се потвърждава чрез знамения и чудеса. Щяха да се извършват чудеса не само от апостолите, а и от онези, които приемеха тяхната вест. Исус каза: „В Мое име бесове ще изгонват, нови езици ще говорят, змии ще хващат и ако изпият нещо смъртоносно, никак няма да им повреди, на болни ще възлагат ръце и те ще оздравяват" (Марко 16:17,18).

По онова време убийството чрез отравяне се практикуваше често. Безскрупулни хора не се поколебаваха да премахнат чрез отрова изпречващите се на пътя на амбициите им. Исус знаеше, че животът на учениците Му ще бъде изложен на такава опасност. Много хора щяха да смятат, че правят услуга на Бога, като умъртвяват Неговите служители. Затова Той им обеща да ги закриля.

Учениците щяха да притежават същата сила, която имаше Исус, за да лекуват „всякаква болест и всякаква немощ между людете" . Чрез лекуване на телесните болести в Негово име те щяха да дадат свидетелство за силата Му да лекува душата (виж Матей 4:23, 9:6). Сега бе обещана и още една дарба. Тъй като учениците трябваше да проповядват и сред другите народи, те щяха да получат способност да говорят на чужди езици. Апостолите и техните помощници бяха необразовани хора, но с изливането на Духа на Петдесетница техният говор, било на родния им или на някакъв друг език, стана чист, скромен и правилен, както в слово, така и в произношение.

Ето как Христос предаде Своята поръка на учениците Си. Взе всички мерки за успешно провеждане на делото, като пое върху Себе Си отговорността за неговия успех. Докато се покоряваха на Словото Му и работеха свързани с Него, те нямаше да претърпят неуспех. „Идете до всички нации - им заръча Той. - Идете и до най-отдалечените кътчета на обитаемото земно кълбо и знайте, че Моето присъствие ще бъде с вас. Работете с вяра и доверие, защото Аз няма да ви напусна никога."

Поръката, която Спасителят даде на учениците Си, включва всички вярващи в Христос до края на времето. Фатална грешка е да се смята, че спасителното дело зависи единствено от труда на ръкоположения служител. Всички, до които е достигнало небесното вдъхновение, са длъжни да проповядват евангелието. Всички, които приемат живота на Христос, са назначени да работят за спасението на своите ближни. Именно за тази цел бе основана църквата. Всички, които приемат нейните святи обещания, се задължават да станат съработници на Христос.

„Духът и невестата казват: Дойди! И който чуе, нека рече: Дойди!" (Откр. 22:17). Всеки, чул поканата, трябва да я повтори пред други. Каквото и да е неговото призвание в живота, първият му интерес трябва да бъде да се спечелят души за Христос. Той може да не е способен да говори пред събрания, но може да работи с отделни лица и да им предаде наставленията, получени от своя Господ. Службата за Бога не се състои единствено в проповядване. Служат тези, които облекчават болните и страдащите, помагат на нуждаещите се, утешават наскърбените и маловерните. Навсякъде, наблизо и далеч, има души,

притиснати под тежестта на чувството за вина. Причина за упадъка на човечеството не са трудностите, непосилният труд или беднотията, а вината, вършенето на зло. Тя е причина за безпокойство и неудовлетвореност. Христос желае Неговите служители да работят за заболелите от греха души.

Учениците трябваше да започнат от там, където бяха. Най-трудното и най-малко обещаващото поле не трябваше да бъде отминато. Така и всеки един от Христовите работници трябва да започва от там, където се намира. В нашите семейства може да има души, жадуващи за съчувствие, гладуващи за хляба на живота. Може да има деца, които трябва да бъдат възпитани за Христос. Има езичници до самите ни врати. Нека да изпълняваме вярно най-близката до нас работа. След това нека да разширим усилията си до там, до където Божията ръка би ни отворила пътя. Работата на много хора може да изглежда ограничена от обстоятелствата, но където и да се извършва тя, ако е придружена с вяра и усърдие, ще достигне краищата на земята. Христовото дело на земята изглеждаше ограничено в тясно поле, но множество хора от всички земи чуха Неговата вест. Бог често пъти си служи с най-простите средства, за да постигне най-великите резултати. Според Неговия план всяка част от делото Му трябва да е зависима от друга част, като колело в колело, като всички действат в пълна хармония. И най-скромният работник, движен от Светия Дух, ще е в състояние да докосне невидими струни, чиито трептения ще прозвучат до краищата на земята и ще създадат мелодия, която да се пее през вечността.

Но заповедта: „Идете по целия свят!" не трябва да се губи от погледа. Ние сме призвани да вдигнем очи към далечните страни. Христос събаря стената на разделението и отчуждението, на националните предразсъдъци, разделящи народите, и ни учи на любов към цялата човешка фамилия. Той извежда хората от тесния, начертан от техния егоизъм кръг, заличава всички териториални граници и изкуствено създадени разделения в обществото. Не прави разлика между близки и чужденци, между приятели и врагове. Учи ни да гледаме на всеки нуждаещ се човек като на наш брат, а на света - като на наше работно поле.

Когато Спасителят каза: „Идете... научете всички народи" , Той добави също: „И тия знамения ще придружават повярвалите: в Мое име бесове ще изгонват, нови езици ще говорят, змии ще хващат, а ако изпият нещо смъртоносно, то никак няма да ги повреди, на болни ще възлагат ръце и те ще оздравяват." И обещанието е с такива далеч простиращи се последствия, както и поръката. Не че всички дарби ще се дадат на всеки един от вярващите. Светият Дух „разделя на всеки по особено, както Му е угодно" (1Кор. 12:11). Но дарбите на Духа са обещани на всеки вярващ според нуждата на Божието дело. Обещанието е точно толкова валидно и надеждно днес, както бе и в дните на апостолите. „Тия знамения ще придружават повярвалите." Това е привилегия за Божиите чада и вярата трябва да бъде придружена с всичко онова, което е в състояние да послужи за нейното потвърждаване.

„На болни ще възлагат ръце и те ще оздравяват." Светът представлява голям лазарет, но Христос дойде, за да излекува болните, да проповядва освобождение на пленените от Сатана. Той е здравето и силата. Той даваше от

Своя живот на болните, на страдащите, на завладените от демони. Не връщаше никого, който бе дошъл да приеме Неговата изцелителна сила. Знаеше, че молещите Го за помощ сами си бяха навлекли болестите и страданията и все пак не отказваше да ги излекува. А когато Христовата сила проникнеше в тези бедни души, те се убеждаваха в своята греховност и много от тях биваха излекувани не само физически, но и душевно. Евангелието все още притежава същата сила. Тогава защо и днес да не сме свидетели на същите резултати?

Христос чувства неволята на всеки страдащ. Когато зли духове разкъсват човешкото тяло, Той чувства мъката. Когато треска изгаря живота, Той чувства агонията. И днес е готов и желае да излекува болните точно така, както правеше това, когато бе лично на земята. Христовите служители са Неговите представители, проводниците, чрез които Той работи. Чрез тях желае да упражнява Своята целебна сила.

В начина, по който Спасителят лекуваше, се съдържат много уроци за Неговите ученици. При един случай Той помаза с кал очите на един сляп човек и му заръча: „Иди, умий се в къпалнята Силоам... И тъй той отиде, уми се и дойде прогледнал" (Йоан 9:7). Изцелението можеше да се извърши само чрез силата на великия Лекар, въпреки това Христос употреби едно просто природно средство. Докато не насърчава много употребата на химически лекарства, в същото време Той одобрява употребата на прости и природни лекарства.

На много от страдащите, излекувани от Него, Христос каза: „Не съгрешавай вече, да не те сполети нещо по-лошо" (Йоан 5:14). Така Той учеше, че болестта е резултат от нарушаването на Божиите закони - както природни, така и духовни. Голямото страдание в света не би съществувало, ако хората живееха в хармония с плана на Създателя.

Христос бе водачът и учителят на древния Израил и Той ги учеше, че здравето е награда за послушанието спрямо Божиите закони. Великият Лекар, Който лекуваше болните в Палестина, бе същият, Който говореше на народа Си от облачния стълб, казвайки какво трябва да правят и какво Бог ще направи за тях. „Ако прилежно слушаш гласа на Господа, своя Бог - каза Той - и вършиш онова, което Му е угодно, и слушаш заповедите Му, и пазиш всичките Му повеления, то не ще ти нанеса ни една от болестите, които нанесох върху египтяните, защото Аз Съм Господ, Който те изцелявам" (Изх. 15:26). Христос даде на Израил определени наставления по отношение на техните навици в живота и ги увери: „Господ ще отстрани от тебе всяка болест" (Вт. 7:15). Когато те изпълняваха условията, изпълняваше се спрямо тях обещанието. „И нямаше ни един между племената им, който се спъваше по пътя" (Пс. 105:37).

Тези уроци са и за нас. Известни условия трябва да се съблюдават от всички, ако искат да запазят здравето си. Господ не е доволен, че не зачитаме Неговите закони и не ги познаваме - били те природни или духовни. Ние трябва да работим заедно с Бога, за да се възстанови здравето на тялото и на душата.

Трябва да учим и другите как да пазят и възстановяват здравето си. За лекуване на болните трябва да употребяваме лекарствата, които Бог е доставил чрез природата, но трябва да им посочваме Този, Който единствен може да

даде здраве. Наша задача е да представяме с ръцете на вярата болните и страдащите на Христос. Трябва да ги учим да вярват във великия Лекар. Трябва да се държим за Неговите обещания и да Го молим да прояви целебната Си сила. Същината на евангелието е възстановяване. И Спасителят желае ние да напътстваме болните, обезнадеждените и страдащите да се възползват от целебната Му сила.

Всички Христови дела на лекуване бяха пропити от силата на Неговата любов. И само когато участваме в тази любов чрез вяра, и ние можем да бъдем инструменти в Неговото дело. Ако занемаряваме духовната си връзка, потокът на животворната енергия не може да протече през нас и в изобилни струи към другите хора. На някои места сам Спасителят не бе в състояние да извърши велики дела поради човешкото неверие. И днес неверието разделя църквата от нейния Божествен Помощник. Тя слабо се държи за вечните реалности. С липсата си на вяра разочарова и обезславя Бога.

Църквата притежава Христовото присъствие, когато върши точно Христовото дело. „Идете, научете всички народи - каза Той - и ето, Аз Съм с вас през всичките дни до свършека на века." Едно от първите условия за приемането на Неговата сила е да се вземе Неговото иго. Животът на църквата зависи от верността в изпълнението на Господнята поръка. Да се занемари делото, означава да се предизвикат със сигурност духовната слабост и упадъкът. Където няма активна работа за другите, любовта охладнява и вярата се помрачава.

Намерението на Христос е Неговите служители да обучават другите в църквата за евангелизаторска работа. Те трябва да учат хората как да търсят и спасяват изгубените. Но това ли вършат? Уви, колко много са тези, които се трудят усилено да раздухват искрата на живота в църква, която е на умиране! За колко много църкви се полагат грижи като за малки болни агънца от тези, които би трябвало да търсят изгубените овци! А през цялото това време милиони души загиват без Христос.

Божествената любов се бе затрогнала за хората до неизследими дълбини и ангелите се чудят, като виждат, че получателите на великата любов проявяват само повърхностна признателност. Ангелите се чудят на повърхностната оценка, давана от хората за Божията любов. Небето негодува от проявата на небрежността, с която се гледа на човешките души. Бихме ли искали да знаем какво мисли Христос за това? Как биха се чувствали баща и майка, ако знаеха, че тяхното дете, изгубено в студа и снега, е било отминато и оставено да загине от хора, можещи да го спасят? Не биха ли се оскърбили страшно и не биха ли възнегодували бурно? Не биха ли порицали тези убийци с ярост, гореща като сълзите им и силна като любовта им? Страданията на всеки човек са страдания на едно Божие дете, така че тези, които протягат ръце за помощ към загиващи ближни предизвикват справедливия Божи гняв. Това е гневът на Агнето. На тези, които имат претенциите да общуват с Христос, а в същото време са били безразлични към нуждите на своите съчовеци, Той ще заяви във великия ден на съда: „Не ви познавам, махнете се от Мене всички ония, които вършите неправда!" (Лука 13:27).

В поръката, дадена на учениците, Христос не само очерта тяхната работа, но им предаде и вестта, която те трябваше да проповядват. „Учете народите - каза Той - да пазят всичко, що съм ви заповядал." Учениците трябваше да учат хората на това, на което Христос бе учил. Тук е включено всичко, казано не само лично от Него, но и чрез всичките пророци и учители на Стария завет. Човешките учения са изключени. Няма място за традиции, предания, за човешки теории и заключения или пък за някакви закони, създадени от църквата. В заръката не са включени никакви закони, създадени от църковни власти. Христовите служители не трябваше да учат хората на нито една от човешките наредби. „Законът и пророците" заедно с доклада за Неговите лични думи и дела - това е съкровището, поверено на учениците да бъде предавано на света. Христовото име е тяхната парола, техният отличителен белег, тяхната връзка на единство, авторитетът за техния начин на действие и източникът на техния успех. Всяко нещо без Христовия надпис няма да бъде признато в Неговото царство.

Евангелието трябва да се представя не като безжизнена теория, а като жива сила, променяща живота. Бог желае получателите на Неговата благодат да свидетелстват за силата. Той с готовност приема живот, който Го е оскърбявал. Когато грешник се покае, дава му Своя Божествен Дух, гласува му най-високо доверие и го изпраща в лагера на неверните, за да проповядва Неговата безкрайна милост. Той желае служителите Му да свидетелстват, че чрез Неговата благодат хората могат да придобият Христоподобен характер и да се радват на Неговата велика любов. Иска да свидетелстваме за това, че Бог няма да се задоволи, докато не види човешката раса възстановена и възвърната към първоначалното привилегировано положение на Божии синове и дъщери.

В Христос е включена нежността на пастира, любовта на родителя и безподобната благодат на състрадателния Спасител. Благословенията Си Той предлага при най-привлекателни условия. Не се задоволява просто да ги обявява; представя ги по най-привлекателен начин, за да възбуди желанието да се притежават. Така и Неговите служители трябва да представят богатствата на славата на неизказания Дар. Чудната Христова любов ще стопи и покори сърцата, докато простото представяне на доктрините няма да постигне нищо. „Утешавайте, утешавайте людете Ми - казва вашият Бог." „Ти, който носиш благи вести на Сион, изкачи се на високата планина! Ти, който носиш благи вести на Ерусалим, издигни силно гласа си, издигни го, не бой се, кажи на юдовите градове: ето вашия Бог! ... Той ще пасе стадото Си като овчар, ще събере агънцата с мишцата Си, ще ги носи в пазухата Си и ще води полека доящите" (Исая 40:1,9-11). Разказвайте на хората за Този, Който „личи между десет хиляди" и „цял е прелестен" (Песен на песните 5:10,16). Но само думите не са достатъчни. Нека това бъде отразено в характера и проявено в живота. Христос желае да отпечата Своя образ в сърцето на всеки ученик. Бог е предопределил всички да бъдат „съобразни с образа на Сина Му" (Римл. 8:29). Във всеки един от тях трябва да бъде представена пред света Христовата дълготърпелива любов, Неговата святост, кротост, милост и истина.

Първите ученици излязоха да проповядват словото. Те разкриваха Христос в живота си и Господ работеше заедно с тях „и потвърждаваше

словото със знаменията, които го придружаваха" (Марко 16:20). Бяха се подготвили за своята работа. Преди деня на Петдесетницата те се събраха заедно, отстраниха всички несъгласия помежду си и станаха напълно единодушни. Вярваха в Христовото обещание, че благословението ще им бъде дадено и затова се молеха с вяра. Не искаха благословения само за себе си; чувстваха голямата си отговорност за спасяването на хора. Евангелието трябваше да се занесе и до най-отдалечените кътчета на земята и те поискаха да бъдат надарени със силата, която Христос бе обещал. Тогава Светият Дух се изля както над тях, така и над хиляди, които се преживяха духовно обръщане в един ден.

Така може да бъде и днес. Вместо човешки теории и машинации, нека бъде проповядвано Божието слово. Нека християните да премахнат своите различия и да се посветят на Бога за спасението на погубените. Нека с вяра поискат благословението и то ще дойде. Изливането на Духа в дните на апостолите бе „ранният дъжд" и резултатът бе славен, но „късният дъжд" ще бъде много по-изобилен (Йоил 2:23).

Всички, посвещаващи дух, душа и тяло на Бога, ще получават постоянно нов запас от физическа и умствена сила. Небесните неизчерпаеми източници са на тяхно разположение. Христос им вдъхва от Своя собствен Дух и им дава живот от Своя собствен. Светият Дух полага най-големите Си старания да действа в сърцето и в ума. Благодатта на Бога увеличава и умножава способностите им и всяко съвършенство на Божественото естество им идва на помощ в делото за спасяване на хора. Като работят с Христос, те се усъвършенстват така, че са в състояние да вършат делата на Всемогъщия.

Спасителят копнее да прояви своята благодат и да сложи печата на Своя характер върху целия свят. Той е Негова изкупена собственост и желае да направи хората свободни, чисти и святи. Макар че Сатана работи, за да попречи на изпълнението на тази цел, чрез пролятата за света кръв ще бъдат постигнати победи, които ще прославят Бога и Агнето. Христос няма да бъде задоволен, докато победата не бъде пълна и Той не „види плодовете от труда на душата Си" (Исая 53:11). Всички земни народи ще чуят евангелието на Неговата благодат. Не всички ще приемат благодатта Му, но „едно потомство ще Му слугува и ще се нарича Господне во веки". (Пс. 22:30) „Царството и владичеството и величието на царствата, които са по цялото небе, ще се дадат на людете, които са светиите на Всевишния" и „земята ще се изпълни със знание за Господа, както водите покриват дъното на морето" . „Така ще се убоят от името на Господа, живеещите на запад, и от славата Му, живеещите при изгрева на слънцето" (Даниил 7:27; Исая 11:9, 59:19).

„Колко са прекрасни върху планините нозете на онзи, който проповядва мир, който благовества добро, който проповядва спасение, който казва на Сиона: Твоят Бог царува... Възкликнете, запейте радостно, запустели места... Господ запретна светата Си мишца всред всичките народи и всички земни краища ще видят спасението от нашия Бог" (Исая 52:7-10).

87. *При Моя Отец и при вашия Отец*

Тази глава е основана на Лука 24:50-53; Деян. 1:9-12.

Дошло бе времето Христос да се възнесе при престола на Своя Отец. Той щеше да се върне в небесните дворове като Божествен победител заедно с трофеите от победата. Преди смъртта Той бе заявил на Своя Отец: „Свърших делото, което Ти Ми даде да върша" (Йоан 17:4). След възкресението остана известно време на земята, за да могат учениците да се запознаят с Него във възкръсналото Му и прославено тяло. Сега бе готов да си отиде. Удостоверил бе фактът, че е жив Спасител. Неговите ученици нямаше защо повече да Го свързват с гроба. Щяха да мислят за Него като за прославен пред небесната вселена.

За възнесението Си Исус избра мястото, толкова често освещавано от Неговото присъствие, докато живееше сред човеците. Мястото, което трябваше да бъде почетено по този начин, не бе нито планината Сион, местоположението на Давидовия град, нито планината Мория, местоположението на храма. Там Христос бе подигран и отхвърлен. Там вълните на милост, които се връщаха с още по-голяма вълна от любов, бяха отблъснати от сърца, твърди като скала. Оттам Исус, уморен и със съкрушено сърце, бе тръгвал към Елеонския хълм, за да намери почивка на него. Като се оттегли от първия храм, святото Божие присъствие - Шекината, се бе спряло на източната планина, сякаш нежелаещо да напусне избрания град. Така и Исус стигна до Елеонския хълм, спря и с копнеещо сърце се загледа към Ерусалим. Горичките и долинките на планините бяха осветени от Неговите молитви и сълзи. Склоновете на планината бяха ехтели от триумфалните викове на множеството, което Го бе провъзгласило за цар. На неговия полегат склон Той бе намерил дома на Лазар от Витания. В подножието му в Гетсиманската градина се бе молил и агонизирал сам. От този хълм Той щеше да се възнесе на небето. На неговия връх ще стъпят нозете Му, когато ще дойде отново. Вече не като човек на скърби, а като славен и тържествуващ Цар ще застане Той на Елеонския хълм, докато еврейското „алилуя" се слее с езическото „осанна" и гласовете на безбройното множество изкупени ще избухнат в мощно възклицание: „Венчайте Го за Господар на всички!"

Сега, заедно с единадесетте ученици Исус се запъти към планината. Когато минаха през Ерусалимските порти, много учудени очи изгледаха малката група, водена от Този, Който само преди няколко седмици бе осъден и разпнат от управниците. Учениците не знаеха, че това бе последната им среща с Учителя. Вървейки, Исус разговаряше с тях, като им повтаряше предишните Си наставления. Като наближиха до Гетсимания, Той се поспря, за да могат те да си спомнят уроците, които им бе предал през нощта на Неговата голяма агония. Пак погледна лозата, чрез която тогава бе представил връзката на църквата с Него и с Отца. Пак повтори истините, които тогава им бе разкрил. Всички неща Му напомняха за Неговата невъзнаградена любов. Даже и учениците, тъй мили на сърцето Му, Го бяха оскърбили и напуснали в часа на Неговото смирение.

Христос престоя на този свят тридесет и три години. Той изтърпя неговото презрение, хули и подигравки. Бе отхвърлен и разпнат. Сега, когато щеше да се възнесе при славния Си престол, когато погледна назад към миналото и размисли върху неблагодарността на народа, който бе дошъл да спаси, дали нямаше да оттегли от тях съчувствието и любовта Си? Нямаше ли да съсредоточи любовта Си върху онова царство, където всички Го ценят и където безгрешни ангели чакат да изпълняват заповедите Му? Не! Неговото обещание към обичните Му, които оставя на земята, е: „Аз Съм с вас през всичките дни до свършека на века" (Матей 28:20).

Когато стигнаха до Елеонския хълм, Исус ги поведе през билото към околността на Витания. Тук Той се спря, а учениците Го заобиколиха. Лъчи от светлина се излъчваха сякаш от лицето Му, докато ги гледаше с любов. Не ги изобличи за грешките и недостатъците им; думи на най-голяма нежност - това бе последното, което се отрони от устата на техния Господ и което стигна до ушите им. С ръце протегнати за благословение, сякаш уверявайки ги в Своята грижлива закрила, Той бавно започна да се възнася отсред тях, привличан към небето от сила, много по-голяма от земното притегляне. Когато се издигна над тях, благоговеещите ученици напрегнаха поглед, за да зърнат за последен път своя възнасящ се Господ. Облак от слава Го закри от очите им. И когато колесница от ангели Го обгърна като облак, до тях долетяха думите: „Ето, Аз Съм с вас през всичките дни до свършека на века!" В същото време до тях долетяха и звуците на най-сладката и радостна музика на ангелския хор.

Докато учениците все още се взираха нагоре, някой им заговори с глас, подобен на най-тържествена музика. Обърнаха се и видяха двама ангели в човешки образ, които им говореха: „Галилеяни, защо стоите, та гледате към небето? Тоя Исус, Който се възнесе от вас на небето, така ще дойде, както Го видяхте да отива на небето."

Тези ангелите бяха от групата, която като светла колесница чакаше да придружи Исус до небесния Му дом. Те бяха двамата, заемащите най-издигнатото положение в ангелското войнство, дошлите на гроба при Христовото възкресение и придружавали Го през целия Му живот тук на земята. С радост и копнеж цялото небе очакваше да настъпи краят на Неговия престой в свят, опетнен от проклятието на греха. Дошло бе времето небесната вселена да приеме своя Цар. Не копнееха ли и тези двама ангели да се присъединят към групата, посрещнала Исус? Но от съчувствие и любов към тези, които Той бе оставил, останаха назад, за да ги утешат. „Не са ли те всички служебни духове, изпращани да слугуват на ония, които ще наследят спасение?" (Евр. 1:14).

Христос се възнесе на небето в човешки образ. Учениците видяха облака да Го приема. Същият Исус, Който бе ходил и говорил и се бе молил с тях; Който бе разчупвал хляб заедно с тях, Който заедно с тях бе в лодките им на езерото и Който същия този ден се бе изкачил заедно с тях на Елеонския хълм - същият Този Исус се бе възнесъл, за да сподели престола със Своя Отец. И ангелите ги бяха уверили, че същият, Когото бяха видели да се възнася на небето, щеше да дойде отново точно така, както се е възнесъл. Той ще дойде „с облаците и ще Го види всяко око" . „Понеже сам Господ ще слезе от небето с

повелителен вик при глас на архангел и при Божия тръба, и мъртвите в Христос ще възкръснат." „А когато дойде Човешкият Син в славата Си и всичките святи ангели с Него, тогава ще седне на славния Си престол" (Откр. 1:7; 1Сол. 4:16; Матей 25:31). Така ще се изпълни обещанието, което Господ даде на учениците Си: „И като отида и ви приготвя място, пак ще дойда и ще ви взема при Себе Си, тъй щото гдето Съм Аз, да бъдете и вие" (Йоан 14:3). С право те можеха да се радват на надеждата за завръщането на Господа.

Когато учениците се върнаха в Ерусалим, хората ги гледаха с учудване. След процеса и разпятието на Христос те смятаха, че ще изглеждат унили и засрамени. Неприятелите им очакваха лицата им да изразяват скръб и поражение, но вместо това видяха само радост и тържество. Лицата им излъчваха неземно щастие. Те не тъгуваха над несбъднати надежди, но в тях бликаше хвала и благодарност към Бога. С удоволствие разказваха удивителната история за Христовото възкресение и възнесение на небето и свидетелството им се приемаше от мнозина.

Учениците вече нямаха никакви съмнения за бъдещето. Знаеха, че Исус е на небето и че продължава да ги обича. Знаеха, че пред Божия престол имат един Приятел и с желание представяха молбите си пред Отца в името на Исус. С тържествено благоговение се прекланяха в молитва, повтаряйки уверението: „Ако поискате нещо от Отца, Той ще ви го даде в Мое име. Досега нищо не сте искали в Мое име. Искайте и ще получите, за да бъде радостта ви пълна" (Йоан 16:23,24). Те издигаха ръката на вярата все по-високо и по-високо със силния аргумент: „Христос Исус... , Който умря, а при това и биде възкресен от мъртвите, Който е от дясната страна на Бога и Който ходатайства за нас" (Рим. 8:34). А Петдесетницата им донесе пълна радост от присъствието на Утешителя, както Христос им бе обещал.

Цялото небе чакаше да приветства Спасителя в небесните дворове. Като се възнасяше, Той вървеше начело, а множеството пленници, освободени при възкресението Му, го следваха. Небесните ангели с възклицания, хвалебни викове и небесни песни придружаваха радостното шествие.

Като наближиха Божия град, придружаващите ангели извикват силно:

„Повдигнете, порти, главите си. Повдигнете се вие, вечни врати. И ще влезе Царят на славата!"

Чакащите стражи радостно отговарят с въпроса:„Кой е Тоя Цар на славата?"

Това те казват не защото не знаят кой е Той, но защото им е приятно да чуят хвалебния отговор:

„Господ могъщият и силният. Господ силният на бой. Повдигнете, порти, главите си. Повдигнете се вие, вечни порти. И ще влезе Царят на славата!"

Отново се чува питането: „Кой е Тоя Цар на славата?" , защото ангелите никога не се уморяват да слушат името Му да се възхвалява. Придружаващите Го ангели отговарят:

„Господ на силите, Той е Цар на славата!" (Пс. 24:7-10).

Тогава портите на Божия град се отварят широко и ангелското множество влиза през тях всред изблик на възторжена музика.

Ето и Божият престол, заобиколен от дъгата на обещанието. Там има херувими и серафими. Началниците на ангелското войнство, Божиите синове, представителите на непадналите светове - всички са събрани там. Небесният съвет, пред който Луцифер бе обвинил Бога и Неговия Син, представителите на безгрешните царства, над които Сатана смяташе да установи своето владичество - всички са там, за да посрещнат и приветстват Изкупителя. Те копнеят да отпразнуват Неговото тържество и да прославят своя Цар.

Но Исус ги отклонява от Себе Си. Не още! Сега Той още не може да приеме короната на славата и царската одежда. Влиза в присъствието на Своя Отец. Посочва нараненатa Си глава, прободеното тяло, пробитите нозе, издига ръцете Си, носещи белезите от гвоздеите. Посочва символите на Своя триумф: Той представя пред Бога „движимия" сноп - възкръсналите с Него, като представители на онова голямо множество, което ще излезе от гробовете при второто Му идване. Приближава се към Отца, Който се радва и на един покаял се грешник. Преди още да бяха положени основите на земята, Отец и Синът бяха сключили завет, за да изкупят човека, ако той бъде победен от Сатана. Бяха се обвързали с тържествената клетва, че Христос ще се застъпи за човешкия род. Христос изпълни тази Своя клетва. Когато на кръста извика: „Свърши се!" , се обърна към Отец. Заветът бе изпълнен напълно. Сега Той заявява: Отче, свърши се! Изпълних волята Ти, о, Боже Мой. Извърших изкупителното дело. Ако Твоята правда е задоволена, „желая гдето Съм Аз, да бъдат с Мене и тия, които си Ми дал" (Йоан 19:30, 17:24).

Чува се Божият глас, който заявява, че правдата е задоволена. Сатана е победен. Христовите работници, борещите се ученици на земята, са приети в лицето на „Възлюбения" (Еф. 1:6). Пред небесните ангели и пред представителите на непадналите светове те са обявени за оправдани. Където е Той, там ще бъде и Неговата църква. „Милост и вярност се срещнаха, правда и мир се целунаха" (Пс. 85:10). Отец прегръща Своя Син със собствените Си ръце и казва: „Поклонете се Нему всички Божии ангели!" (Евр. 1:6).

С неизказана радост началства, власти и сили признават върховенството на Княза на живота. Ангелското войнство пада пред Него да Му се поклони, докато небесните дворове се изпълват с радостния вик: „Достойно е Агнето, Което е било заклано, да приеме сила и богатство, премъдрост и могъщество, почит, слава и благоволение!" (Откр. 5:12).

Триумфални песни се смесват с музика от ангелски арфи, докато Небето сякаш прелива от радост и хваления. Любовта е победила. Загубеното е намерено. Небето ехти от хвалебни гласове, които провъзгласяват: „На Този, Който седи на престола, и на Агнето да бъде благословение и почит, слава и господство до вечни векове" (Откр. 5:13).

* * *

От онази сцена на небесна радост достига до нас тук, на земята, ехото от чудните думи на Христос: „Възнасям се при Моя Отец и при вашия Отец; при Моя Бог и вашия Бог" (Йоан 20:17). Небесното семейство и земното семейство са съединени в едно. За нас се възнесе Господ, за нас живее Той. „Затова може

съвършено да спасява тия, които дохождат при Бога чрез Него, понеже всякога живее, да ходатайства за тях" (Евр. 7:25).